

Giới thiệu Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)

绝色妖娆：鬼医至尊

Người dịch/Editor: Emily Ton, Nhóm Phượng Vũ Cửu Thiên

Ở thế giới hiện đại, năng chính là môn chủ của Ân Môn, là người tinh thông y độc, thiên nghệ ám sát. Nàng là yêu vật biến thái trong mắt người đời.

Một lần ngoài ý muốn nàng đã trọng sinh ở trên người một thiếu nữ bị hủy dung.

Sao? bị hủy dung, thân phận lại bị thay thế? Không thể trở về gia tộc?

Thân phận có thể thôi, quay về gia tộc cũng không cần. Nhưng người đã hại chủ cũ của thân thể này thì không thể tha thứ. Nếu không cho bọn họ "chó kêu gà nháy" thì chẳng phải phí hoài cái danh "yêu vật" của hàng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Âm mưu trong rừng

Diệu Nhật Quốc.

Vân Nguyệt thành.

Núi cao trùng trùng điệp điệp bao phủ bởi mây mù quấn quanh. Trong núi từng đợt nhỏ nhẹ lay động, rừng cây tươi tốt, thanh nhấ u tĩnh.....

Tuy nhiên, tại nơi hẻo lánh sâu thẳm trong núi rừng không người, lúc này lại diễn ra một màn huyết tinh tàn nhẫn.

Thiếu nữ một thân tơ lụa thượng đẳng lúc này bị hai gã hán tử tinh tráng xoắn cánh tay ấn quỳ trên mặt đất. Hơi thở thoi thóp rũ thấp đầu, sợi tóc hỗn loạn buông xuống trên mặt rất nhanh bị máu trên mặt chảy ra tẩm ướt. Máu tươi từng giọt nhỏ xuống, thấm vào bùn đất.

Thiếu nữ hơi thở cực yếu khi nghe thấy tiếng bước chân đến gần, cắn răng ngẩng đầu lên, lộ ra một mảng vết máu loang lổ trên mặt. Đó là một mảng mặt bị hủy dung, làn da trên mặt bị lưỡi dao khai hoa, huyết nhục mơ hồ, làm cho người thấp phần sợ hãi.

"Người là ai? Vì cái gì muốn hại ta?"

Âm thanh của thiếu nữ cực yếu, hữu khí vô lực (*còn thờ nhưng không có khí lực*) truyền ra, cổ gồng chống lại sự ngất đi vì mất máu quá nhiều, gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt được che lụa mỏng kia, có dáng người cực kỳ duyên dáng của nữ tử.

Nữ tử không nhìn thấy dung nhan kìa mặc một bộ váy thùy vấn màu lam nhạt, núm tua bên hông cùng tông màu buông xuống, theo bước chân nhẹ nhàng của nàng ta uyển chuyển mà nhẹ dong đưa trông rất đẹp mắt.

Nàng ta dừng lại bước chân trước mặt thiếu nữ đang bị ấn quỳ trên đất, lúc này từ trên cao liếc nhìn thiếu nữ dung nhan bị phế, mang theo mất đẹp cong cong cười nói:

"Ta là Phượng Thanh Ca, đại tiểu thư Hộ Quốc Công phủ, là hôn ngọc quý trên tay Uy Vũ Đại tướng quân Phượng Tiêu, nữ thiếu chủ Phượng gia, tương lai là người thừa kế Phượng gia, đồng thời, là vị hôn thê của thiên chi kiều tử Tam vương gia Diệu Nhật Quốc."

Thanh âm quen thuộc cùng với lời nói của nữ tử trước mặt, làm thiếu nữ khiếp sợ mở to hai mắt:

"Người! Người là ai? Người rốt cuộc là ai! Ta mới là Phượng Thanh Ca! Ta mới là Phượng Thanh Ca!"

Thân thể nhỏ yếu run nhè nhẹ, một ý niệm ở trong đầu hình thành, trong mắt tràn ngập ý không thể tin nổi.

Nghón tay trắng nõn mảnh khảnh nhẹ nhàng giắt mạnh, khăn che mặt nhẹ nhàng rơi xuống. Một dung nhan tuyệt mỹ mang theo thanh nhã cứ như vậy ánh vào trong mắt thiếu nữ trên mặt đất. Khi nhìn đến dung nhan quen thuộc đến không thể quen hơn, nàng khiếp sợ nói không ra lời.

Dung nhan tuyệt mỹ nhẹ ngẩng lên, liếc nhìn khuôn mặt thiếu nữ chằm chằm làm cho người ta sợ hãi, thanh âm của nàng ta mang theo vô hạn chờ mong cùng khó kiềm chế sự hưng phấn:

"Phượng Thanh Ca, từ hôm nay trở đi ta sẽ thay thế thân phận của người, vị trí của người, đương nhiên có được hết thảy những gì mà người từng có, còn người....."

Thanh âm ngừng một lát, nàng ta cười nhẹ: "Bằng sự thông minh của người, sao không nghĩ lại ta sẽ đối phó người như thế nào?"

Nghe nguyên bản thanh âm của người trước mặt truyền ra, thân thể Phượng Thanh Ca run lên, mở to hai mắt không thể tin nhìn nàng ta:

"Nhược... Nhược Vân? Người, người là Tô Nhược Vân!"

Tô Nhược Vân, từ một tiểu cô nhi cùng nàng cùng nhau lớn lên, là nàng đem nàng ta từ trên đường cái mang về Hộ Quốc Công phủ, là nàng đem nàng ta lưu tại bên người làm bạn gần bó, là nàng không có bí mật gì giấu nàng ta, là nàng coi nàng ta là thân nhân tỷ muội.....

Nhưng, nàng như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, người hủy hoại dung nhan nàng, người muốn cướp lấy thân phận đại vị nàng, thế nhưng là nàng ta.....

"Vì cái gì? Ta đối đãi với người tốt như vậy, vì cái gì người muốn làm như vậy?"

Bị phản bội tâm đau như dao cắt, nghĩ đến dung nhan chính mình bị hủy, thân phận bị thay thế, mà không người nào có thể biết, hận ý không khỏi ập vào trong lòng.

"Vì cái gì? A, đương nhiên là vì người có được hết thảy, gia gia cùng phụ thân coi người như châu báu, yêu người như *"thiên chi kiều tử"(*)*, bất quá....."

Mất đẹp của nàng cong cong cười nhìn Phượng Thanh Ca trên mặt đất:

"Này hết thảy, đều sẽ là của ta, yêu thương cùng sùng nịch của gia gia và phụ thân, sự ôn nhu cùng thâm tình của Mộ Dung ca ca, đều sẽ là của ta."

() Thiên chi kiều tử: Con cưng - Đứa con được cha mẹ cưng chiều quả sinh kiều. Đứa con cưng của ông trời.*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trần trọc bị bán

Nàng ta vừa lòng nhìn bộ dáng Phượng Thanh Ca trên mặt đất chịu đả kích mà bị hồng mắt, tuy nhiên, nàng ta cũng không có cứ như vậy mà dừng lại, mà tiếp tục nói:

"Vốn dĩ để tránh đêm dài lắm mộng ta hẳn là nên lập tức giết người, *hủy thi diệt tích (hủy hết chứng cứ)* để không ai có thể tìm thấy người còn tồn tại, bất quá, ha ha ha....."

Nghe ý cười lộ ra âm mưu tàn nhẫn kia, trái tim Phượng Thanh Ca run rẩy, liền nghe giọng nói như ác ma của nàng kia lần thứ hai truyền đến.

"Người cũng biết, ta vì sao cho người hủy hoại dung nhan tuyệt mỹ của người, mà không tổn hại da thịt tuyệt trắng trên người của người?"

Nàng ta cúi người ngồi xổm xuống, mặt đối mặt nhìn nàng: "Đó là bởi vì ta muốn đem người bán đến nơi hạ tiện nhất, nơi bọn nam nhân ngoạn nhạc. Ta tin rằng cho dù dung nhan khuôn mặt người bị hủy đi trông giống như quỷ, nhưng một thân da ngọc trắng như tuyết này nhất định sẽ có không ít người thích, người nghĩ sao?"

"Không cần nhìn ta như vậy, dung nhan người đã bị hủy, nếu người nói người là đại tiểu thư Hộ Quốc Công phủ cũng sẽ không có người nào tin, mọi người chỉ biết người là người điên, đến nỗi bỏ trốn? A, lấy thực lực võ giả nhị đoạn của người thật sự là không đủ để xem."

Đang nói, nàng ta nhét một viên dược vào trong miệng nàng, khẽ cười đứng lên, búng búng vẩy trên người nói: "Bây ngày, bây ngày sau liền tính người không bị đũa chết, người cũng sẽ bị độc phát vong thân."

Phượng Thanh Ca cắn răng, kêu to: "Tô Nhục Vân, ta nếu thành quý cũng sẽ không buông tha người!"

"A, làm người người còn không làm gì được ta, thành quý thì lại càng không phải là đối thủ của ta."

Nàng cười lần, phản phô nói: "Dem người mang đi, phải chắc chắn rằng khiến nàng bị bán qua bán lại nhiều lần để người không thể lần ra manh mối. Tốt nhất dem người tiếp nhận diệt khẩu."

"Vâng!" Hai gã hán tử tỉnh trắng cung kính đáp lời, một bản tay đánh ra, dem Phượng Thanh Ca hơi thờ thối thóp khiêng trên vai nhún nhảy mấy cái đã biến mất trong rừng cây.

Một nam tử hắc y trung niên vẫn luôn đứng phía sau Tô Nhục Vân lúc này tiến lên một bước: "Tiểu thư, thời gian không còn sớm, có muốn hỏi phủ trước không?"

"Uh, là phải về." Nàng ta lộ ra một bộ mặt y cười ôn nhu, nhìn không trung nhẹ giọng nói: "Từ giờ khắc này trở đi, ta là Phượng Thanh Ca, Phượng Thanh Ca là ta."

Hai ngày sau. Ban đêm.

Đại Lăng trấn, Thiên Hương Lâu.

Đang ngủ được một cổ thanh hương, Phượng Thanh Ca đang hôn mê bỗng chậm rãi mở to mắt, đại não còn chưa có phản ứng gì, đã nghe được thanh âm tầm tắc hiem lạ cùng với cảm giác cánh tay của mình đang bị một đôi tay chạm đến, nàng cả kinh hét lên một tiếng, quay cuồng liên lần xuống giường.

"Hắc hắc, tỉnh? Tỉnh vừa đúng lúc, khi gia làm việc không thích cá chết, gia chỉ thích đánh đá hăng hái, vậy mới đủ vị."

Một nam tử đáng khinh nằm trên dưới 30 tuổi, hai mắt sắc mị nhìn chăm chăm Phượng Thanh Ca lăn xuống mặt đất rúc vào một góc, trong mắt toàn là hưng phấn:

"Thật không nghĩ tới đêm nay bọn họ cư nhiên cho ta một kiện hàng tốt như vậy, tuy rằng đã bị hủy dung, bất quá không thể tin được thân thể này có làn da trắng như tuyết, heh heh, nhìn không thua kém gì một tiểu thư con nhà thế gia!"

Phượng Thanh Ca khó khăn lùi từng bước, trong mắt không nén nổi kinh hoàng: "Người, người đừng tới đây, đừng tới đây!"

Đột nhiên đứng lên chạy về phía cửa phòng, nhưng vừa chạy được hai bước thì bị nam tử kia ôm lại.

"Muốn chạy? Hắc hắc, vào phòng này, người cho rằng người có thể chạy trốn được sao? Đến đây đi! Để gia hảo hảo nhìn một cái thân thể da thịt trắng như tuyết này của người."

Nam tử hưng phấn cười, tay se một cái, dem quần áo trên người nàng xé rách, một mảng tay áo bị rách hờ ra, cánh tay như tuyết tức khắc ánh vào trong mắt nam nhân kia, làm trong mắt hắn hiện lên tia hưng phấn cực nóng.

"Alhh!" Phượng Thanh Ca thét lên chói tai, cảm giác ghê tởm khi người bị nam tử kia ôm làm nàng nổi cả da gà. Tay vừa đẩy vừa chấn nam tử ra xa, đến khi sờ đến bên hông hắn một cây chủy thủ, nàng không chút nghĩ ngợi rút ra, nhắm ngay chỗ tim nam tử đâm tới.

"Tê! Tiện nhân!" Nam tử sắc tâm phía trên, nhất thời né tránh không kịp nên trước ngực bị tràn ra một đạo vết máu, đau đến mức hắn phải phát tay dem vút Phượng Thanh Ca ra.

"A!"

"Phanh!"

Đầu đâm hướng về phía góc giường, máu tươi như suối trào ra, nhưng thân thể nặng nề lao đảo hai cái hướng mặt đất, liền chết ngắt...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 3: Ta là phượng cửu

"Đáng chết!"

Nam nhân liếc mắt nhìn bộ ngực rì ra máu tươi của mình, hít vào một hơi khí lạnh, lại náy sinh ác độc tiến lên hướng bụng nàng đập một cước, tức giận mắng: "Đứng lên, đừng giả chết với lão tử!"

Khi đang nói, hắn kéo vạt áo nàng, nhấc lên kéo nàng ném về phía giường lớn.

Đầu đau dữ dội cùng với trong bụng cũng đau khiến nàng vốn đã ngã đi lại khẽ nhủ mày đứng lên. Một âm thanh thút thít phảng phất trong đầu nàng, trong lòng nàng một trận tranh cãi phiến não:

"Im miệng!"

Quát lạnh một tiếng, mắt mở ra đồng thời chân mày nhú lại thật chặt. Trong đầu quả thực có một thanh âm đang thút thít, mà trước mắt nàng, một nam nhân thô bì đã cởi hết quần áo chỉ còn lại một cái quần lót, dám tà nhìn nàng chăm chăm

Tầm mắt liếc xẹt qua thân thể nam nhân thô bì làm người chán ghét kia, nàng nhìn thấy chính mình đang ở trong một căn phòng Trung Hoa cổ trần ngập mùi cỏ hương, môi không khỏi mím thành một đường.

Mà trong đầu, âm thanh nức nở kia lúc nàng lên tiếng quát lạnh, dường như ngăn ngại một lúc cũng dừng lại.

"Hừ! Biết giả chết cũng vô dụng đúng không? Hay là lại ngoan ngoãn theo gia với đũa thật tốt mới chết, bằng không, gia sẽ dùng biện pháp thu thập người!" Vừa nói tựa như sói đói vồ mồi hướng Phượng Thanh Ca đang ngồi ở trên giường nhào tới.

"Tim chết!"

Mặt nàng kinh thường hét một tiếng, khom người nhấc chân đuổi một cái hướng tên hèn mọn kia đang nhào đến đập ra ngoài.

"Ấm!"

"Úm!"

Nam nhân thô bì kia thành linh bị đập một cước, cả người giống như con cóc cứ như vậy ngã quy trên đất rên lên một tiếng, hắn nhanh chóng phục hồi lại tinh thần rồi đứng lên, trợn mắt giận dữ nhìn nữ tử ngồi ở mép giường và vịn quai đầu vung lên: "Xử nữ nhân! Dám đập Lão Tử, nhìn Lão Tử không đánh chết người!"

Chẳng qua, để cho hắn kinh ngạc chính là, quả đầu hơi vưm ra lại bị nàng tiếp lấy, cũng không biết nàng dùng thủ pháp gì bầu vào tay hắn mà sau khi gặp lại, chỉ nghe xương đứt gãy vang lên tiếng rắc rắc, đau đến sắc mặt hắn trắng nhợt, tiếng kêu thảm thiết theo bàn răng phát ra. Một đôi tay lạnh như băng lại bầu vào cổ họng hắn, tiếng rắc rắc chọt xuyên ra, ót hần lẹch một cái, cặp mắt trợn trừng đĩnh đĩnh ngã xuống, đến chết, muốn kêu cũng không thể kêu thành tiếng.

Thời gian phảng phất vào giờ khắc này như dừng lại, âm thanh trong phòng quy về yên tĩnh, yên lặng đến cây chày xuống rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe.

Mà lúc này, thiếu nữ ngồi ở trên giường lại đưa những ngón tay trắng nõn tinh tế nhìn một chút, chân mày nhíech lên, một nụ cười mang theo mấy phần tà khí hiện lên bên mép môi nàng. Chẳng qua là, nụ cười này của nàng phối hợp với tầm dung nhan bị hủy kia, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy rất quý dị, khiến cho người rợn cả tóc gáy.

Có lẽ là trước khi nam nhân kia chết đi đã được lệnh, bất luận trong phòng phát ra động tĩnh gì đều không cần đi vào. Vì vậy, hai gã hán tử thủ ở bên ngoài mặc dù nghe bên trong vang lên thanh âm đập đập, suy nghĩ, hắn là gã đàn ông kia đang ngược đãi cô gái kia, vì vậy cũng không thêm để ý.

Thiếu nữ trên giường đi tới trước Lăng Hoa kinh ngồi xuống, nhìn ảnh ngược trong tấm kính kia hiện ra dung nhan đáng sợ, nàng hít một hơi, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn trang điểm, âm thanh phát ra từng tiếng gõ gỗ tinh tế.

"Nói đi! Người là ai?" Nàng nhìn gương, tựa như làm bầm lâu bầu.

Nhưng, ngay tại sau khi giọng nói của nàng rơi xuống, trong óc nàng lại có một thanh âm mang theo tiếng khốc ti tê truyền ra: "Ta là Phượng Thanh Ca, còn người là ai?"

"Phượng Cửu."

Nàng mở miệng vừa nói "Người hẳn là đã chết rồi? Lưu lại một sợi tàn niệm ở đầu óc ta làm gì?"

"Ta không cam lòng! Ta hận! Tô Nhưộc Vân, Tô Nhưộc Vân đã hại ta thật thể thảm..." Tiếng khóc thút thít phẫn hận quanh quẩn trong đầu.

Phượng Cửu trầm mặc, thật lâu không có mở miệng, chỉ nghe giọng nói trong đầu đang khóc thút thít, từng tiếng không cam lòng cùng phẫn hận từ trong đầu truyền tới lòng nàng, khiến cho nàng cũng có một cổ cảm giác bức tức không thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Trí nhớ dung hợp

"Trước đừng khóc, đem sự tình nói với ta một chút đi!" nàng vừa nhủ mấy vừa nói, thầm nghĩ: *Nếu không phải muốn biết sự tình của sợi u hồn trong đầu này cùng với tình huống dưới mắt, nàng phỏng chừng đã sớm rời khỏi đây, cũng sẽ không ngồi ở chỗ này nghe nàng ta ở nơi nào đó kêu khóc không ngừng.*

Giọng nói trong đầu dừng lại, kiềm chế tiếng khóc thút thít. Nàng ta cũng không đem sự tình nói tí mĩ cùng nàng, bởi vì, thông minh như nàng ta cũng biết lúc này nên làm gì là tốt nhất đối với nàng ta. Vì vậy, nói

"Ta đã chết, thân thể này sẽ là của người. Phượng Cửu, ta chỉ yêu cầu người hai chuyện: Một là, ta muốn Tô Nhưộc Vân sống không bằng chết! Một đao giết nàng không thể giải tỏa được mối hận trong lòng ta, chỉ có làm nàng ta sống không bằng chết và chịu hết mọi hành hạ mới có thể hiểu hết tâm trạng và hận ý của ta!"

Giọng nói của nàng ta nồng đậm hận ý, đến giờ phút này, nàng biết rõ mình đã không cách nào vẫn hồi bất cứ điều gì. Mong muốn duy nhất chính là kẻ hại nàng thành ra như vậy, Tô Nhưộc Vân kia, sống không bằng chết!

Phượng Cửu nhủ nhủ mấy, không mở miệng, chẳng qua là ngoắc ngoắc khoe miệng, mang theo mấy phần tựa như cười mà không phải cười.

Lúc này, phảng phất biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì. Phượng Thanh Ca nói tiếp: "Ta không biết người từ đâu tới đây, cũng không biết lúc trước thân phận người là gì, nhưng từ lúc người mới tỉnh lại đã ung dung ứng đối với tình huống vừa rồi kia, ta tin tưởng người tuyệt đối không phải là người bình thường, ít nhất, sẽ không giống như ta như vậy, rơi vào kết quả bị người đoạt thân phận và sát hại tính mệnh."

Nghe vậy, mâu quang Phượng Cửu chợt lóe lên, bên mép nụ cười càng sâu thêm mấy phần, nói:

"Nói đi! Chuyện thứ hai là gì."

Nghe nói như vậy, Phượng Thanh Ca biết là nàng đã đáp ứng, âm thầm thở phào đồng thời giọng nói có mấy phần âm trầm cùng bi thương:

"Thân nhân của ta đều là những người rất tốt. Mọi người đều coi ta như bùa vật trong lòng bàn tay, ta hy vọng người có thể thay thế ta chiếu cố bọn họ thật tốt, không nên để cho bọn họ biết, biết ta đã không còn ở đây..."

Ngón tay tinh tế trắng nõn nhẹ nhàng gõ ở trên bàn, gõ gõ thành âm rất mảnh nho nhỏ, lại để cho trái tim Phượng Thanh Ca lo lắng không yên. Nàng ta không cách nào biết được tâm tư Phượng Cửu, nhưng không có cách nào khác, nàng ta cũng không hy vọng nghe được lời cự tuyệt từ trong miệng nàng, vì vậy, liền nói:

"Ta đem toàn bộ trí nhớ của mình cũng để lại cho người, như vậy người liền có thể biết được tất cả mọi chuyện phát sinh, Phượng Cửu, nhất định phải giúp ta, nhất định phải giúp ta..."

Lúc Phượng Cửu nghe giọng nói trong đầu hạ xuống, đầu chợt đau một chút, giống như là bị người cưỡng ép nhét cái gì vào. Nàng cau mày nhắm mắt lại tiếp nhận một cổ đau đớn tràn qua, qua một hồi lâu mới từ mờ mắt, mà trong óc nàng, cũng xuất hiện rất nhiều thông tin của trí nhớ vốn không thuộc về nàng..

Cũng có lẽ bởi vì trí nhớ của Phượng Thanh Ca cùng trí nhớ của nàng dung hợp lại với nhau, vì vậy, khi trong đầu lướt qua một màn lúc dung nhan bị hủy, nàng thậm chí có chút cảm động lây, thật giống như thừa nhận đao hoa kia, đau kia chính là của bản thân nàng.

"Tô Nhưộc Vân sao? ha ha, có ý tứ." Trí nhớ trong đầu dung hợp, cũng để cho nàng hiểu được tình cảnh trước mắt của bản thân cùng với sự tình khắp mọi nơi. Vì vậy, nàng đứng dậy đến bên người nam tử đã chết đi kia, cời hết quần áo trên người hắn, đem của đáng tiền vơ vét hết không còn sót lại gì.

Trên người mình quần áo bị xé một bên tay áo, nơi vạt áo cũng bị xé rách, nàng liền trực tiếp xé một khối vải trong quần che kín dung nhan, dung nhan bị hủy này quả làm người khác chú ý, muốn rời đi nơi này thì nhất định phải lặng lẽ không tiếng động, không được làm người khác chú ý.

Chi tiếc, gian phòng này tìm khắp cũng không có một món có thể đựng quần áo, về phần quần áo đàn ông kia, dưới cái nhìn của nàng thật sự là quá bẩn, không thể mặc.

Nghe tới nơi này vốn là tâm hoan tác nhạc, vì vậy, nàng đem tay áo bên kia cũng xé đi, lộ ra hai cánh tay như ngọc sen trắng như tuyết giờ lên, lại đem quần áo xử lý một chút, biến hoá váy áo ở ngực, ánh mắt rơi vào màn lụa mỏng bên trên, đưa tay kéo lên một cái trước khi phi thân từ cửa sổ phía sau rồi đi..

Sau khi vờng vàng hạ xuống kiểm tra bốn phía, thấy phía trước chỉ có một con đường có thể đi, vì vậy liền đi lẫn vào sân phía trước nơi mà ở chính giữa là những kẻ đang trêu chọc nữ tử. Đúng lúc nàng phải dời bước rồi đi, một tiếng thét chói tai chợt vang lên.

"Ahhhhh! Giết người!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một đao ngang cổ

Sự tình bại lộ! Chạy!

Đây là phản ứng đầu tiên của nàng, mà nàng quả thật cũng đang vừa nhấc chân vừa chạy ra ngoài, nhưng ai biết trước mắt một đạo hàn quang thoáng qua, khí tức kia rõ ràng chính là sát khí kinh người rét lạnh khát máu, nhìn đạo hàn quang kia hướng về phía bên nàng phóng tới, nàng không chút nghĩ ngợi ôm đầu ngồi xổm người xuống.

"Hư!"

"A..."

Khí lạnh kiếm cương ác liệt phảng phát xẹt qua ngay trên đỉnh đầu. Bên tai đều là tiếng kinh hô, tiếng thét chói tai. Mọi người chạy loạn đầy tới chen lui, nhưng Phượng Cửu lại phát hiện bên người rất nhiều khoảng trống. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, lấy nàng làm tâm điểm (*trung tâm*), đảo quanh một bọn người, tất cả đều một kiếm đứt cổ mà chết.

[Cũng may ta tránh nhanh hơn].

Nàng âm thầm vui mừng, lúc bước chân chuẩn bị di động, một đôi ủng Ngọa Tử màu đen dừng lại trước mặt nàng, hai tròng mắt hạ xuống trong nháy mắt thoáng qua một đạo u quang, nàng sợ hãi ngừng đầu, thân thể đang run rẩy: "Ồ..."

Đứng trước mặt là một gã nam tử mặc áo đen. Trên mặt che khăn đen nên không thấy rõ mặt mũi, nhưng cặp mắt kia lại lộ ra ánh sáng thâm hiểm cay độc, một loại độc giống như làm người ta và kinh ngạc vừa run sợ. Thanh kiếm bị hắn nắm trong tay chỉ xéo xuống mặt đất lúc này còn nhỏ máu tươi, một giọt hai giọt trên mặt đất tách ra như điểm một hoa mai đỏ.

Cũng không biết là nàng vô tình hay có ý, bởi vì thân thể run rẩy, tấm lụa mỏng khoác trên người trơn nhẵn rơi xuống mặt đất, lộ ra da thịt trắng trẻo như tuyết hoàn mỹ không tí vết. Nàng che mặt, nhưng một đôi mắt đắm lị động lòng người, phối hợp với bóng người run rẩy tinh tế kia, lộ ra sự điềm đạm đáng yêu.

Nam tử áo đen rõ ràng không phải là đồ hảo sắc. Ánh mắt thâm hiểm cay độc cũng chỉ nhìn đến da thịt tuyết trắng trơn nhẵn, trong nháy mắt liền định thần, rất nhanh đã dời đi, ánh mắt kia nhìn hướng đám người tránh lui, tựa hồ đang tìm kiếm gì đó, mà tay kia đang nắm chuỗi kiếm lúc này cũng khẽ động, chuẩn bị đem những người chứng mắt đang cản đường ở trước mặt giết chết.

Sát ý tràn ngập, làm Phượng Cửu kinh hoàng kêu: "Ồ... Đừng giết ta..." Nhưng, nhưng trong nháy mắt đứng lên đó, một tay ở chỗ đùi sờ qua, thuận tiện rút chủy thủ hiện lên ánh sáng sắc bén, lấy tốc độ không kịp bụng tai phóng về phía cổ tay đang cầm kiếm của người kia.

"Tzaak!"

"Cheng!"

Bởi vì không cảm giác được sát ý trên người của cô gái trước mắt, hẳn liền khinh thường không đề phòng. Hơn nữa với khoảng cách gần như thế, sợ suất không đề phòng nơi cô tay lập tức bị thương, máu tươi xõng ra run rẩy không ngừng. Kiểm trong tay cũng cảm không vững rơi xuống mặt đất, hẳn theo bản năng nhấc chân đạp một cái.

Một cước kia kèm theo khí lưu cùng âm kinh ác liệt, thậm chí là người có tu vi cao nếu trúng một cước này của hẳn cũng khó có thể sống sót. Có thể nói, một cước đá ra vốn rơi vào ngực nàng lại bị nàng lấy thân pháp quý dị tránh được. Sao lẫm một cái, liền thấy nàng nhào tới, chúi thủ trong tay hướng ngay bộ ngực hẳn, hẳn theo bản năng phải đưa tay ra hóa giải, ai ngờ nàng bên trên tấn công chỉ là hư chiêu, liền dùng chúi thủ kia đâm ra đồng thời một cước đạp về phía giữa hai chân hẳn.

"ừhhhh!"

Đau nhức đến tan nát tâm can làm hẳn thống khổ rên lên một tiếng, hai chân không tự do kẹp chặt nửa ngồi bên dưới. Nhưng như vậy cũng đủ cho nàng cơ hội tuyệt cao, nàng cầm ngược chúi thủ lao đến xoẹt qua cổ họng hẳn!

Một dao ngang cổ! Một đòn trí mạng!

Đến chết, con mắt của nam tử áo đen vẫn tròn trũng lên, không cam lòng cùng phần hận, tựa hồ không muốn tin tưởng chính mình sẽ chết trong tay một người nữ tử.

Mọi người vì kinh hoàng mà tránh lui bên trong nhìn thấy một màn này kinh ngạc đến ngây người, mở to hai mắt không cách nào tin. Không thể tin được một khắc trước cô gái yếu đuối yếu đuối còn khóc thút thít, một khắc sau lại trở nên giống như thần chết, bấy thần thủ ngoan tuyệt ác liệt giết chết người mặc quần áo đen kia. Trước khi bọn hẳn phục hồi lại tinh thần, đã thấy nữ tử kia sau khi giết người cũng không quay đầu lại hướng phía ngoài chạy đi, biến mất trong bóng đêm..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp nam nhân đầu tiên

Một thân ảnh gầy nhỏ đang ngồi xổm ngấp không chớp mắt ở một góc đường kín đáo. Người nọ hip nửa đôi mắt nhìn đội tuần tra qua lại trên đường cái, lấy quả táo từ trong lồng ngực ra gặm một cách nhảm chán.

Một thân quần áo khất cái, cũ nát dơ bẩn, trên mặt dơ bẩn còn dính không ít bùn đất, tóc được bọc trong một cái bao bố, thoát nhìn chính là một tên tiểu khất cái nhỏ gầy. Cho dù là ai cũng không thể ngờ, người làm trưởng trấn trấn gần, phát ra lệnh điều tra nữ tử trong thanh lâu kia sẽ là tiểu ăn mày ở góc đường này.

"Thật xui xẻo a! Làm thế nào để đi ra ngoài bây giờ? Ta có thể nhẫn nại chờ, có điều độc trong thân thể lại không chờ được a!" Phương Cửu cắn quả táo một miếng rồi than nhẹ. Nếu nàng biết trước rằng tên nam tử ghê tởm bị nàng giết chết đêm qua cư nhiên là con trai độc nhất của trưởng trấn, thì kiểu gì nàng cũng sẽ lưu lại cho hẳn một mạng. ít nhất hiện tại tên trưởng trấn cũng sẽ không phải hộ vệ và binh lính đi khắp trấn tìm nàng.

Bất quá, nam tử hắc y đêm qua lại là người nào? Sát thủ?

Nghĩ đến khi hẳn động thủ thân thể kia tàn ra một cổ hơi thở, trong lòng nàng có chút bức bối. Nàng vốn tưởng rằng trọng sinh nhiều lần chính là đến một vương triều cổ đại nào đó, nhưng ai biết thế giới này người cư nhiên là tu tiên. Tu tiên, ngoạn ý này cũng quá huyền huyền. Bất quá, nghĩ đến nàng là một người đang sống ở thế kỷ 21 lại có thể trọng sinh vào nơi quý quái này, làm cho mọi thứ dường như cũng không có gì kì quái.

Tu tiên a! Một thân bản lĩnh trước kia của nàng cũng không có tác dụng gì với người tu tiên a!

Đem quả táo gặm xong tùy tay ném một cái, ngồi ở chỗ kia có chút ưỡ oải ỉu xiu thờ thẩn, thẳng đến, một âm thanh thanh thúy vang lên trước mặt.

"Keng!"

Chiếc chén trước mặt đột nhiên có một khối bạc được ném vào và quay một vòng trước khi văng đáp xuống giữa chén. Phương Cửu ngẩn ra, nhìn bạc trong chén bề kia, cầm lấy nhìn nhìn, cuối cùng cảm giác như cục đá không có gì khác biệt, chỉ là bên ngoài có màu bạc.

Ngẩng đầu lên hướng người ném bạc vào bát kia nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng một gã ăn mặc áo đen. Hắn chậm rãi đi tới, nện bước nhẹ nhàng mà ổn định, cả người tàn ra một cổ hơi thở lạnh băng làm người không dám tới gần.

Trông mắt chuyển động, nàng không chút nghĩ ngợi liền nhào lên hướng đôi hẳn mà ôm, trong miệng khóc kêu: "Ồ..... Tỷ phu! Tỷ phu ta đã tìm được người! Ân!" Người phía trước đột nhiên lắc mình tránh đi, nàng cũng chớp một cái vơ vào không khí nên thuận theo quán tính ngã về phía trước, cào hai tay trên đất, kêu rên một tiếng.

Nam tử áo đen hơi nhàu mày, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén quét qua ăn mày trên mặt đất, sau khi liếc một cái, liền cất bước tiếp tục đi tới phía trước. Chỉ cần liếc mắt một cái, hẳn đã nhìn ra ăn mày trên mặt đất chỉ là người thường không có tu vi.

Đương nhiên, Phương Cửu hiện tại xác thật cũng chỉ là một phạm nhân bình thường, đời trước về điểm tu vi này đã bị Tô Nhược Vân cưỡng bạo nhét được vào miệng hoá giải đi, hiện tại nàng chính là một người phạm nhân không có tu vi.

Cũng chính vì nguyên nhân như thế, những người tu tiên chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra nàng chỉ là một phạm nhân không có tu vi, tất nhiên sẽ không chú ý nhiều hơn cũng như phòng bị với nàng.

"Tỷ phu! Tỷ phu người không cần vớt bỏ ta, ô..... Ta thật vất vả mới tìm được tỷ phu, tỷ phu....." Nàng bò dậy rồi lại đi ôm người phía trước, liền tiếp bị lấn ngã vài lần, thẳng đến, nam tử áo đen trước mặt cuối cùng đành phải dừng bước chân.

"Tỷ phu!" Tận dụng thời cơ, Phương Cửu sử dụng tay chân ôm lấy đùi nam tử, cuốn chặt lấy hẳn, đôi mắt ngấp nước nâng lên, mang theo vài phần nhút nhát nhìn hẳn.

Mà khi nhìn đến dung nhan nam nhân này, khoe miệng nàng lại không tự do chủ động run rẩy một chút..... Đùi này, có phải là nàng đã ôm sai rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 7: Ăn vạ hẳn

Nhìn bóng dáng nam tử trước mắt này thật ra rất nam tính, nhưng đến khi nhìn thấy dung nhan của hẳn, nàng chỉ nghĩ vớ trán trên đầu thờ dài một tiếng: *Đây rõ ràng chính là một đại thúc mới quá ba mươi tuổi a!*

Đường nét lộ ra, khuôn mặt cương nghị lãnh ngạnh bị râu che khuất hơn phần nửa, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn đến hình dáng, lại không thấy rõ dung nhan. Tuy rằng một đôi mắt thâm thúy mà thần bí, nhưng thấy thế nào cũng là một đại thúc tầm ba mươi tuổi, nhìn như thể nào đều không có chút hợp lý làm tỷ phu của tiểu thân thể này của nàng.

Bất quá, trước mắt nàng không còn biện pháp, nàng ôm cái đùi kia chính là không muốn buông tay, một bên khóc kêu: "Tỷ phu, ô ô..... ta thế mà tìm được người, tỷ phu....."

Lăng Mặc Hàn nhìn một đôi mày kiếm nhìn con gấu ăn mày gầy nhỏ kia đang bám đùi hẳn, hẳn không có thói quen cùng người tiếp xúc, lúc này thân thể đột nhiên cứng đờ, hẳn lắc lắc chân, trầm giọng quát: "Người nhận sai người rồi, buông ra!" Tuy nhiên, đùi bị tiểu ăn mày này ôm chặt căn bản lắc không ra.

"Ồ ô..... Tỷ phu, ta không nhận sai, tỷ tỷ nói người chính là một thân râu xồm, ta lúc còn rất nhỏ từng gặp qua người, nhất định sẽ không nhận sai, ô ô..... Tỷ phu, người không cần đuổi ta đi, tỷ tỷ đã chết, trong nhà không còn ai, mẹ kế còn muốn bán ta đi, ô ô..... Tỷ phu....."

"Ta không phải tỷ phu người, người thật nhận sai người!"

Sắc mặt Lăng Mặc Hàn càng thêm lạnh lùng, cả người tàn ra hơi thở băng hàn càng thêm nồng đậm, thấp phần làm người sợ hãi, nhưng tên tiểu ăn mày này có tình ôm đùi hẳn không buông. Hẳn quăng chân rất nhiều lần cũng chưa đem người vứt ra được. Khi hẳn cúi tay muốn nắm lấy tiểu ăn mày, lại thấy nàng kêu lên một tiếng sợ hãi rồi ôm càng chặt hơn, đành đưa kia con lờ đàng đấy ra chỗ miễn cảm giữa hai chân của hẳn, làm thân thể hẳn một trận căng cứng, cả khuôn mặt đều đen xuống dưới.

"Buông tay!"

"Không buông, trừ phi người đáp ứng mang ta đi theo."

Nàng mới đây mày dạn dính chặt hẳn, nhưng thật ra không phát giác đỉnh đầu nhỏ của chính mình đang đẩy chỗ miễn cảm của nhân gia, mà là trong lòng âm thầm nghĩ thật may mắn, đại thúc này tuy rằng thái độ lạnh nhạt, bất quá còn tốt, chỉ dùng tài hùng biện nhưng không có động thủ, hiển nhiên là sẽ không động thủ đối với một người thường không có tu vi.

Cổ nên suy nghĩ xúc động giết người, Lăng Mặc Hàn hít một hơi thật sâu: "Buông tay, ta sẽ mang người đi theo."

"Ồ..... Tỷ phu, ta biết người sẽ không mặc kệ ta." Nàng xoa xoa hai mắt căn bản là không có nước mắt vội vàng đứng lên. Lại thấy hẳn xoay người hướng phía trước đi, lập tức vội vàng đuổi theo.

Nhìn khoảng cách hai người càng ngày càng bị kéo xa, trong mắt Phương Cửu hiện lên một tia ý cười. Khó trách hẳn sáng khoái như vậy đồng ý nói cho nàng đi theo, nguyên lai là nguyên nhân như thế này, đây là muốn bỏ rơi nàng?

Đáng tiếc, hần tính toán sai lầm, nằng sao có thể theo không kịp bước chân hần? Đến cùng, trước khi nằng ra có thể ra khỏi trần Đại Lăng phía trước, nằng phải dính chặt lấy hần. Người này nhìn không đơn giản, đi theo bên người hần thì cái đám hộ vệ binh lính đó nhất định không dám ngăn trở.

"Tỷ phu! Người đi chậm một chút, ta theo không kịp! tỷ phu....." Nằng chạy chậm theo ở phía sau, nhìn hần hướng công ra vào cửa trấn mà đi, trong lòng vui vẻ, bước nhanh đuổi kịp.

Lăng Mặc Hàn bước chân cứng lại, quay nửa đầu lại, thấy tiểu ăn mày kia hề hề gờ chính tay nhỏ của mình lôi kéo một khối góc áo của hần, lập tức vung tay, đem tiểu ăn mày kia phất ra, tiếp tục cất bước hướng phía trước đi tới.

"Tỷ phu! Tỷ phu người đừng nóng giận, nhiều lắm ta không kéo quần áo người nữa, tỷ phu....."

Nằng vừa chạy chậm vừa hề hề kêu lên đáng thương, khòe mắt liếc thấy những binh lính hộ vệ canh giữ ở cửa, sắc mặt khẽ biến khi nhìn thấy đại thúc phía trước, nửa cúi đầu hành lễ. Những binh sỹ hộ vệ kia nguyên bản đang cất bước về phía nằng, cũng dừng tại chỗ khi nghe nằng từng tiếng gọi tỷ phu, về mặt quái dị trộm đánh giá hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 8: Kia gọi là đại thúc

"Tỷ phu, chúng ta muốn đi đâu?" Sau khi ra khỏi cửa trấn một khoảng rồi, nằng bắt đầu nhìn chăm chăm lên người bên mình đánh giá.

Lúc này Lăng Mặc Hàn dừng bước chân, mắt liếc nhìn tiểu ăn mày một cái, trầm giọng nói: "Người đã ra tới đây, không cần lại đi theo ta."

Phương Cửu ngăn ra, tiện dả mình cười ngọt ngào nói: "Tỷ phu, người nói cái gì vậy?" Đại thúc này nguyên lai sớm biết rằng nằng là nghĩ cách ra khỏi trấn môn (*cửa thành*) a! Cũng là, người này liền nhìn không đơn giản, tiểu xiếc của nằng như thể nào mà hần lại có thể nhìn ra? Bất quá đã nhìn ra còn nguyên ý giúp nằng, thật là làm nằng ngạc nhiên.

Thấy hần cất bước rồi đi, Phương Cửu vội vàng đuổi theo: "Tỷ....." Lời nói còn chưa nói xong đã bị đánh gãy.

"Ta không phải tỷ phu người, đừng gọi bậy." Thanh âm trầm thấp mang theo âm lãnh, mười phần nam tính, thể hiện bản tính nam nhân đầy mị lực.

"Chẳng lẽ ta thật sự nhận sai? Tỷ của ta nói tỷ phu có một bộ râu xồm thực dễ nhận." Nằng chạy chậm đi vào bên người hần cẩn thận đánh giá, chợt nhích miệng cười: "Àn àn, có lẽ ta thật sự nhận sai, tỷ phu ta hần là so với người có lẽ trẻ hơn một chút."

Lăng Mặc Hàn đi tới con đường của mình, hoàn toàn không để ý tới tiểu ăn mày bên người. Ở hần xem ra, một tên ăn mày không hề có tu vi mà chỉ có vài phần thông minh vật căn bản là không cần để vào mắt, vì thế, hần bước chân lên đường nhanh hơn, từng bước so với khi ở trong thành còn nhanh hơn vài lần.

Đổi với việc lẩn trốn bước chân nhanh hơn, Phương Cửu âm thầm kinh ngạc: *Nhìn hần bước chân trên mặt đất nhìn như đã chạm đất, nhưng lại giống như hai chân không chạm đến đất mà chỉ xẹt qua. Thân hình di động cực nhanh, nhưng cũng nằng đạp tuyệt vô ngàn vạn tung thật là không giống nhau.*

"Đại thúc, đại thúc từ từ chờ ta a!" Cũng không phải nằng thật muốn ăn vạ hần, mà là ra trấn môn chỉ có một cái đại lộ. Hơn nữa, trước mắt nằng cũng không có tâm tư gì đi theo người di chuyển nơi nơi như vậy, nằng còn phải đi tìm được liệu giải độc trong cơ thể nằng đây!

Lại nói Tô Nhục Vân kia thật đúng là không phải ác độc bình thường, đối đãi với nguyên thân của nằng như vậy, nằng ta đoạt hết thấy thân phận của nằng không nói, cư nhiên còn đem nằng bán cho cái nơi thanh lâu, chắc là tính toán để nằng nhận hết sự làm nhục mà chết. Tắc tặc, nữ nhân này a! Thật đúng là độc như rắn rết.

Bất quá, căn cứ vào ký ức của Phương Thanh Ca, Tô Nhục Vân này tựa hồ cùng nằng giống nhau, chính là đến từ thế kỷ 21? Lại còn thật là có tính thông y được, bằng không cũng không thể lộng hành như vậy, có thể đục ra một cái mắt nạ cùng nằng giống nhau như đúc.

Càng nghĩ, trong lòng càng có vài phần hưng phấn, nguyên bản cảm thấy sự tình không chút thú vị, tựa hồ càng ngày càng trở nên thú vị đây!

Mà phía trước Lăng Mặc Hàn khi nghe được thanh âm kia gọi đại thúc, khòe miệng có gờ, theo bản năng sơ sọang râu trên mặt mình, bước chân nhanh hơn tính đem người phía sau bỏ xa, nhưng mà, hai canh giờ sau, hần dừng bước chân quay đầu lại mắt liếc liếc một cái, nhìn thân ảnh nhỏ gầy kia vẫn đi theo phía sau hần trong phạm vi hơn nười bước, trong lòng thầm kinh ngạc.

Một người không có tu vi, làm thế nào có thể theo kịp hần?

Phương Cửu thở hổn hển chạy đi lên, nửa cong eo dùng đôi tay ôm đỡ đầu gối mồm thở phì phò: "Hò! Một chết ta, đại thúc, người đi nhanh như vậy làm gì?"

Lăng Mặc Hàn nằng mảy đánh giá cẩn thận tên tiểu ăn mày đó bản hề hề này, nửa ngày, trầm giọng nói: "Người chờ lại đi theo ta, nơi ta muốn đi là Cửu Phục Lâm, địa phương kia hung hiểm vạn phần, người đi vào chỉ có chịu chết."

"Không phải, đại thúc, ta không phải đi theo người, mà là ta nguyên bản chính là muốn đi Cửu Phục Lâm, bất quá người nếu cũng là đi Cửu Phục Lâm, vậy chúng ta cùng đồng hành không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 9: Vào cửa phục lâm

Lăng Mặc Hàn không để ý tới người phía sau, chân nện bước đi nhanh hơn, Hần cảm thấy hần với tiểu ăn mày này chính là phú quý nhân gia nào đó vùng trộm đi chơi với tiểu công tử. Từ một khắc hần ta ôm lên đùi hần kia, liền phát hiện tiểu ăn mày này trên người không có cái loại ăn mày hèn mọn, hơn nữa một đôi mắt của hần ta thật là linh động giao hoạt, sao một kẻ ăn mày có thể có được? Lại nghe hần ta cư nhiên nói muốn đi Cửu Phục Lâm, càng thêm khẳng định, tiểu thiếu niên này chắc là chỉ đi chơi cho vui.

Nếu là thật sự như vậy không biết sống chết theo vào Cửu Phục Lâm, hần cũng sẽ không xen vào việc người khác đi cứu hần ta.

Thấy đại thúc phía trước không để ý tới nằng, Phương Cửu cũng không nói lời gì nữa, chỉ chạy chậm theo ở phía sau. Tuy nhiên, chỉ cần cẩn thận đánh giá, liền sẽ phát hiện bước chân của nằng rất là quỷ dị, tốc độ kia căn bản không chậm hơn so với Lăng Mặc Hàn phía trước nhiều lắm.

Hai người một trước một sau đi tới. Phía trước Lăng Mặc Hàn không dừng lại nghỉ ngơi, một sau Phương Cửu cũng không dừng lại nghỉ ngơi. Bởi vì thời gian cấp bách, nằng cần phải chạy nhanh đến Cửu Phục Lâm tìm thảo dược có thể giải trừ chi độc trong cơ thể nằng, nếu không một cái mạng nhỏ thật đúng là kết thúc ở chỗ này.

Nhưng rốt cuộc thân thể này dĩ vãng là thiên kim tiểu thư, sau khi chạy cả một ngày một đêm lại không ăn uống gì, thân thể đã đến cực hạn rồi. Hai chân nặng nề đau nhức, bước chân cũng dần dần chậm lại, khoảng cách cùng Lăng Mặc Hàn phía trước càng đi càng cách xa.

Cũng may, rất cuộc sáng sớm ngày thứ hai, đã đi tới chỗ sơn khẩu Cửu Phục Lâm, bất quá lúc này, nằng đã nhìn không tới thân ảnh của đại thúc kia.

"Hò! Một chết ta." Cả người nằng hướng trên mặt đất ngồi xuống, thở dốc như trâu, mồ hôi như mưa rơi xuống, hơn nữa bụng lại đói, lúc này đầu đều có chút nặng nề, còn có một ít buồn nôn.

Từ hôm qua đến giờ, nằng cũng chỉ ăn quả táo thuận tay lấy từ người bán hàng rong, đến bây giờ sớm đã không biết tiêu hóa đi đâu, lúc này đói đến bụng trước dần bụng sau, chỉ nghĩ nếu có cái chân gì đi để gặm thì thật là tốt.

Nghĩ ngợi một hồi, nằng lau lau mồ hôi đứng lên, chăm chú nhìn Cửu Phục Lâm phía trước, lộ ra vẻ mặt chờ mong tươi cười: "Hắc hắc, Cửu Phục Lâm này hần là sẽ có món ăn thôn quê....." Nghĩ vậy, lại nuốt một ngụm nước miếng, lập tức nhanh chóng cất bước hướng bên trong đi đến.

Rừng rậm tươi tốt có đại mộc thành cụm, đại dương trên đỉnh đầu cũng bị những tán lá cây dày đậm kia che khuất một nửa, mơ hồ chỉ có một chút ánh mặt trời chiếu nghiêng rơi vào trong rừng, không khí ẩm ướt mùi bùn đất cùng với hương có xanh nhẹ thanh thoát xông vào trong mũi.

Phương Cửu trong tay cầm một đoạn nhánh cây bẻ gãy trái phải vẩy vẩy quét quét, đẩy ra những cỏ dại phía trước chặn đường, cũng có thể đuổi đi những rắn độc không thể nhìn giấu trong vùng cỏ dại.

Nằng đi chậm chậm, đôi mắt càng cẩn thận tìm kiếm một ít thảo dược có khả năng bị cỏ dại che giấu.

Độc trên người nằng sớm đã kiểm tra qua, đối với người khác muốn kiểm tra có lẽ là việc khó, nhưng đối với tính thông y độc là nằng mà nói thì lại không khó, đương nhiên, tiền đề là có thể tìm được thảo dược cần thiết, nếu không nằng chính là y tiên cũng bó tay không cách nào loại bỏ được độc ở trong người.

Có lẽ đây là ở ngoại vi, thảo dược tuy là có, bất quá đều là một ít loại thượng thấy, đến nỗi nằng tưởng tượng nó là món ăn thôn quê, vậy càng không cần phải nói, đi gần nửa canh giờ (*nửa canh giờ: 1h*) rồi cũng không thấy món ăn thôn quê có

thể ăn được, chỉ gặp được mấy chú thằn lằn trên những nhánh cây.

Bụng thật sự là đói đến khó chịu. Nàng thấy một bụi thảo hoa có cỏ thể ăn được (*giống như cây chua me đất*), liền hái được một nắm to trong tay vừa đi vừa ăn, thảo hoa tuy hơi chua, nhưng hương hoa nhàn nhạt thơm mát, bất quá cũng tốt hơn để bụng không.

"Đi? Nơi này cư nhiên có rễ cây dâu tây?" Nàng kinh hi chạy chậm qua, thấy cây thảo được kia sinh trường ngay dưới gốc cây cỏ thụ, đúng là loại thảo được duy nhất nàng cần để giải độc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 10: Một mình tìm được

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Đem lá của thảo được trong tay ăn xong sau đó đem thân cây vứt bỏ, thật cẩn thận đem đào rễ cây dâu tây kia từ trong bùn đất ra. Nàng ngồi xồm trên mặt đất, không để ý đến một đôi hắc bạch (đen trắng) rắn độc đang trườn trên cỏ hướng phía nàng mà đến.

Khi rắn độc càng tới gần nàng hơn, thân rắn đầu rắn căng lên, lưỡi rắn phun ra, phát ra thanh âm tí ti rất nhỏ, cũng ở trong nháy mắt kia, độc rắn bỗng nhiên vọt ra, há miệng liền cắn ngay chỗ cẳng chân của Phượng Cửu đang ngồi xồm.

Phượng Cửu thân sắc biến đổi, sát khí trong nháy mắt phóng thích ra, đôi mắt càng là sắc bén phi thường. Nhanh chóng xoay người cùng lúc một tay túm lấy đầu rắn, một tay thủ sẵn cách thân rắn bảy tấc (*1 tấc = 2,3cm*), ngón tay dùng nội lực lấy sức, phụt một tiếng, ngón tay tại điểm bảy tấc trên thân rắn liền đâm thẳng vào người rắn.

"Tỉ!" Con rắn độc kia hi một tiếng, thân thể sau khi run rẩy vài cái liền mềm nhũn rơi xuống.

"Nga? Cư nhiên là rắn cạp nong?" Lúc trước phảng phất cảm giác ớn lạnh thì giờ lại cảm giác chỉ là ảo giác trong nháy mắt. Lúc này nàng lại là một bộ dáng lười biếng, chăm chăm nhìn rắn độc kia trên tay nở nụ cười: "Không có thỏ hoang cùng lợn rừng, vậy tạm chấp nhận đem rắn này nướng lên để lấp cái bụng rỗng." Chỉ là, thanh âm vừa rơi xuống, trên mặt ý cười cũng cứng lại.

Bởi vì nàng phát hiện một cái vấn đề rất lớn... không có lửa.

Tại nơi rừng rậm ẩm ướt, mà sát nỗi lửa cũng không phải là một việc đơn giản, nàng không có diêm thậm chí là đá lửa, liền tính uống có thịt rắn cũng vô pháp nướng tới để ăn à!

"Quên đi, quên đi, ta lại kiên trì thêm một lúc! Ít nhất, cũng phải tìm được một nơi khô ráo trước rồi nghĩ đến đốt lửa". Nàng lẩm bẩm nói nhỏ, rắn cạp nong trên tay muốn ném lại cảm thấy thật đáng tiếc, vì thế, liền lưu loát xử lý thịt rắn.

Đem đầu rắn cắt tới, lột bỏ da rắn, lấy gan ra, lại đem rắn đã không còn rõ tướng mạo treo ở trên nhánh cây cao, tay đẩy mùi máu tươi trực tiếp lau lâu ở đám cỏ xanh, lại hái một ít cỏ có mùi thơm để chịu mát xa trên tay, trừ bỏ đi cỗ mùi tanh trên tay rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Vì thế, tay đẩy trong rừng liền có thể nhìn đến, một tiểu ăn mày xiêm y cũ nát cả người dơ bẩn một mình đi ở trong rừng hung hiểm vạn phần Cửu Phục Lâm, trên vai khiêng một cái nhánh cây, mặt sau của nhánh cây xen kẽ một con rắn đã bị lột da đóng đura ở đó....

Thời gian cả ngày, nàng một mình một người ở bên trong tìm kiếm thảo được giải độc, bắt trỉ bắt giắc từ bên ngoài dần dần hướng sâu vào bên trong, rất cuộc trước khi sắc trời hạ xuống có thể gom được các loại được cần để giải độc.

Thừa dịp sắc trời còn nhàn thấy được, nàng bắt tay vào việc tìm kiếm những nhánh cây khô để nhóm lửa, nhưng, nơi này ẩm ướt, nàng ước chừng dùng hơn một canh giờ mới nhóm được lửa lên, đôi tay cũng bởi vậy mà sinh ra vài cái bọt nước, bất quá đối với nàng rồi cuộc sau khi gần đến thịt rắn nướng, đều cảm thấy thật đáng giá.

Thảo được giải độc đã tìm đủ, bụng cũng no rồi, đem ngắt một ít thảo được buổi chiều hái được xoa xoa lên người, lại đem đồng lửa dập tắt, rồi bò lên trên một thân cây đại thụ, phía trên tính toán tìm vị trí thoải mái hảo hảo hảo nghỉ ngơi một đêm.

Thân ở địa phương như vậy, lại là loi một mình tự nhiên không thể để đồng lửa tiếp tục cháy, bằng không, khi màn đêm vừa buông xuống sẽ trở thành nguy hiểm của đã thủ. Nàng hiện tại không có nhiều tình lực như vậy để đối phó với đã thủ, cho nên, chẳng sợ trên cây lạnh một chút, không có ngọn lửa sưởi ấm, nhưng thảng ở an toàn không phải hay sao?

Quả nhiên, khi bóng đêm hiện thân, trong rừng ảm ảm truyền đến thanh âm sôi trư, từng tiếng quanh quẩn trong bóng đêm, làm nhán tâm hết sức kinh sợ.

Mà Phượng Cửu, lúc này lại đang nhắm mắt lại nặng nề ngủ, trực tiếp đem tiếng sôi trư thanh thanh trong rừng kia trở thành bài hát ru ngủ ban đêm.

Tự nhiên, nàng cũng không biết trên một thân cây cách đó không xa, một thân ảnh màu đen nhất nhất đều đem thu hết mọi hành động của nàng vào đáy mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 11: Gặp lại đại thúc

Lăng Mặc Hàn đôi mắt hắc đồng thâm thúy xem qua một tia kinh ngạc nhàn nhạt, có chút ngoài ý muốn ngay bên trong nơi này sẽ tái ngộ tiểu ăn mày này. Hắn vốn tưởng rằng hắn ta sẽ tự rời đi khi cảm giác được sự nguy hiểm tiềm tàng trong Cửu Phục Lâm, ai ngờ hắn ta thể nhưng một mình một người tới sâu vào trong khu rừng này.

Hắn là sau buổi trưa gặp được hắn ta, lúc ấy hắn ta chính là ngồi xồm trên mặt đất đào thảo được, những thảo được đó ở hắn xem ra cần bản không có tác dụng gì, hắn ta lại nhất nhất thu thập lấy, hơn nữa, hắn ta một người tại sâu trong rừng cư nhiên còn rất là thành thạo tàn mại, phảng phất không biết nguy hiểm là gì.

Bản tính của hắn vốn dạn mặc sẽ không chú ý tới cái tiểu ăn mày này nhiều. Tuy nhiên, không biết vì sao hắn lại không có rời đi, mà là âm thầm nhìn, nhìn hắn ta nhặt một khúc gỗ dùng chày thủ đục một cái lỗ nhỏ trên đó, sau cầm một cái nhánh cây khô khác ngồi xuống để một đầu nhánh cây ấy trong lỗ nhỏ của khúc gỗ và bắt đầu xoay nhánh cây một cách khản trương. Nguyên bản hắn còn không biết hắn ta rốt cuộc đang làm gì, hắn ước chừng nhìn đến hơn một canh giờ sau khi thấy nơi kia toát ra từng đợt từng đợt khói nhẹ, trong lòng càng là ngoài ý muốn(*kinh ngạc*).

Cư nhiên chỉ dùng hai đầu gỗ liền mà xát ra được lửa? Hắn chưa bao giờ nhìn thấy người nào dùng phương pháp kỳ quái như vậy. Hắn biết làm thế nào để có lửa, mọi người thường sẽ dùng đá thạch để đánh lửa, hoặc đem hai thanh binh khí mà xát cùng nhau cũng có thể đem lửa phụt ra, nhưng phương pháp lấy lửa giống như vậy, lại là lần đầu thấy.

Bất quá hiển nhiên, tiểu ăn mày này cũng không phải không biết nguy hiểm, hắn ở kia dùng đồng lửa nướng con rắn đã lột da bọc bụng(*ân no bụng*) xong liền đem đồng lửa dập tắt, sau đó lưu loát bò đến trên cây đại thụ tìm cái địa phương bắt đầu ngủ tới, không tìm không phối như vậy. Hắn ở chỗ này thậm chí đều còn có thể nghe thấy âm thanh tiếng ngáy của nàng.

Nếu lúc này Lăng Mặc Hàn biết Phượng Cửu trong lòng đang suy nghĩ cái gì, phỏng chừng liền sẽ không suy nghĩ như vậy.

Nguyên bản Phượng Cửu cũng không nhận thấy được có người đang nhìn nàng chăm chăm, bởi vì nàng cảm giác được chung quanh không có sát ý, nhưng, khi nàng đang ở trên cây neho mắt lại ngủ, liền tính là không cần mở to mắt cũng có thể cảm giác được có một đôi mắt mang theo tìm tới nghiên cứu đang đánh giá nàng, cũng bởi vậy, nàng phát ra thanh âm hô hô như ngáy, giống như người đang ngủ say.

Thực tế, nàng đang nghĩ đôi mắt kia không biết từ khi nào thì bắt đầu theo dõi nàng, hơn nữa nàng cư nhiên còn không biết bị người theo dõi.

Bất quá nếu đối phương không lộ diện, cũng không đối nàng có uy hiếp gì, nàng tự nhiên cũng sẽ không đi thăm thung người chỗ tới kia, nhưng lại âm thầm đề cao cảnh giác, rốt cuộc, thế giới này người là tu tiên, không thể đưa bọn họ trở thành người bình thường để đối đãi, nếu không, có hại sẽ chỉ là chính nàng.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Cửu tỉnh lại dưới tiếng chim chóc kêu to ở trong rừng, nàng nửa tỉnh nửa ngủ vươn tay ngáp một cái lại lười nhác duỗi eo, thể nhưng sau khi duỗi ra vòng eo này cơ thể đột nhiên mất thăng bằng, cả người từ trên cây té xuống.

"A!"

"Phanh!"

Nàng kinh hô một tiếng, phịch một tiếng cả người ngã hướng mặt đất, dừng ở ngay dưới tàng cây cỏ dại trên đất.

"Tê! Đau chết ta mất." Nàng đứng lên xoa xoa eo lại xoay một chút mới thở nhẹ xà giọng: "Cũng may không bị gãy cái gì."

Cách đó không xa, là cây tươi tốt che nửa thân ảnh đen nhánh của Lăng Mặc Hàn kia, đôi mắt hắc đồng thâm thúy quét qua thân ảnh kia liếc mắt một cái trước khi dời tầm mắt đi.

Từ khi tiểu ăn này kia tỉnh lại hẳn liền mở mắt, cũng nhìn đến tiểu ăn này kia sau khi ở trên cây ngủ đến mờ hồ đuổi người ngã xuống, dưới tàng cây là cỏ dại cộng thêm bùn đất, ngã như vậy tự nhiên là sẽ không ngã ra cái vấn đề gì lớn, hẳn tự nhiên cũng liền thở o lạnh nhạt không có ý định giúp hắn ta.

Thấy tiểu ăn này kia xoa xoa eo ở chung quanh tìm hai cục đá lớn rồi ngồi xuống ở dưới tàng cây, từ trong lòng ngực móc ra những cái thảo được kia đảo loạn với nhau rồi cho vào trong miệng. Hẳn không khỏi nhìn lại tiểu ăn kia kiểm nhìn chăm chăm tiểu ăn này kia, thầm nghĩ: *Tiểu ăn này kia đêm qua mới ăn thịt rắn nướng, chẳng lẽ nhanh như vậy liền đói đến nỗi phải lấy thảo được ăn cho đỡ đói?*

Nhưng cho dù những cái đó là thảo được cũng không thể cứ ăn như vậy đi? Hẳn ta chẳng lẽ không biết ăn bậy thảo được cũng có thể xảy ra chuyện sao? Đang nghĩ ngợi tới, liền thấy tiểu ăn này kia phụt một tiếng phun ra một ngụm máu đen, cả người cũng ngã xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nụ hôn đầu tiên của đại thúc

Nhìn đến một màn kia, hẳn cau mày nhìn chăm chăm một hồi, trầm tư, nửa ngày cũng không thấy hắn ta có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này mới dễ khí nháy qua bên kia đi đến.

"Đã chết?"

Hắn dùng chân đá nhẹ xuống thân ảnh vẫn không nhúc nhích kia, thấy hẳn ta không phản ứng, lúc này mới ngồi xổm xuống tính toán thăm dò một chút hồ hấp của hắn ta, ai ngờ đúng lúc hắn mới ngồi xổm xuống này, tiểu thần thể nguyên bản nằm như không thờ kia đột nhiên nhảy lên đánh về phía hắn, cái này làm cho hắn không hề phòng bị liền như vậy thành linh bị đánh gục trên mặt đất.

"Đại thúc! Ha ha ha..... Ách!"

Phương Cửu cất tiếng cười vui sướng dùng tay lại, trên mặt tươi cười có chút cứng đờ, nâng nhìn đại thúc bị đánh gục trên mặt đất trong mắt toàn là kinh ngạc, lại nhìn cặp tay hắn đang để trên ngực nâng, hào nửa ngày, nâng cũng chưa có thể phục hồi tinh thần lại.

Này, này tỉnh sao lại thế này? Bị ăn đầu à?

Bàn tay truyền đến xúc cảm mềm mại làm đầu óc Lăng Mặc Hàn trong nháy mắt trở nên trống rỗng, trong mắt hắn toàn là kinh ngạc, nhân sinh lần đầu tiên nói chuyện mang theo lấp bấp: "Người, người là nữ?" Vừa nói chuyện đồng thời bỗng nhiên hoàn hồn thu lại đôi tay.

Nhưng hắn vẫn thu lại tay này, đồng dạng đang ngây người là Phương Cửu cũng không có phản ứng lại, mắt đi đôi tay hắn chống đỡ, cả người liền bỏ nhào xuống và tình huống tệ nhất có thể xảy ra, một cái miệng nhỏ đắp lên đôi môi mòng mọc đầy râu kia.

"Ấn!"

Hai người cùng kêu rên một tiếng, hai lần môi giao nhau từ cú ngã làm cho bị đau.

Lúc này, Lăng Mặc Hàn cả người đều cương cứng, hai con mắt không thể tưởng tượng mà tròn to, phảng phất giống như bị cái gì kinh hãi, lại là hai mắt vừa lật liền hôn mê bất tỉnh.

Nhìn đại thúc ngất xỉu đi, Phương Cửu sắc mặt cũng đen xuống dưới, nâng bỏ đẩy xoa xoa mặt chỗ bị râu xát qua có chút đau, một bên phì phì xoa miệng: "Ta còn chưa có ghét bỏ người trâu già già cỡ non, người còn không biết xấu hổ ngất trước mặt ta?"

Vuốt mặt lau đi những cái bùn kia trên đó, lại nhìn đại thúc này thật đúng là ngất xỉu đi, chỉ cảm thấy *vô ngữ (không còn lời nào để nói)*.

Nâng đem thảo được giải độc xử lý qua rồi mới nuốt, được hiệu quả mức cường đại trực tiếp học ra một ngụm máu tươi, cũng là muốn cơ hội thừa dịp dẫn ra người chỗ tối kia, nhìn xem đến tột cùng là ai? Nhưng thật ra không nghĩ tới nghe được thanh âm chính là đại thúc này, vì thế nâng liền muốn trêu đùa hắn một phen, ai ngờ kết quả là chính mình lại bị ăn đầu hủ, mà cổ tình người này ăn đầu hủ nâng xong cư nhiên còn bị dọa ngất đi rồi?

Khoan chân ở bên cạnh ngồi xuống, thừa dịp hắn còn chưa có tỉnh lại liền tính tế đánh giá hắn, phát hiện, đại thúc này lớn thật đúng là *không kém (ý là đẹp trai)*.

Tuy rằng bị râu che đi hơn phân nửa khuôn mặt, bất quá một đôi mày kiếm này, cái mũi cao thẳng này, còn có bộ mặt lạnh lùng cùng dáng người cương nghị kia, cùng với môi mòng gọi cảm giác ở râu kia, đúng thật chính là không chỗ nào không phát ra mị lực nam tính.

Khám phục ánh mắt biết thưởng thức của mình, nâng phóng tầm mắt dần dần đi xuống, xẹt qua thân thể to lớn của hắn, hai chân thon dài rắn chắc, âm thầm gật đầu: *Ấn, người này quả thực chính là khi mặc quần áo thân hình rất có vóc dáng, không cần xem cũng biết tâm khối cơ bụng chắc chắn là có.*

Quý thần sai khiến muốn đuổi tay đi sờ sờ xem cơ bụng của hắn, mà đúng lúc này, một cái thanh âm lạnh lẽo liền vang lên bên tai.

"Người muốn làm gì?"

Lăng Mặc Hàn nhìn này chăm chăm nhìn nâng, xoay người đứng lên cùng nâng kéo ra khoảng cách, mới vừa tỉnh lại một khắc kia, hắn cư nhiên nhìn đến ánh sáng phát ra từ hai mắt nâng nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm thân thể hắn đánh giá, tuy nói trong mắt đơn thuần chỉ là thưởng thức, nhưng, một cái nữ tử dùng cái loại này ánh mắt nhìn chăm chăm xem một người nam nhân thật sự thích hợp sao?

Mới vừa đang vờn móng vuốt lại nghe đến thanh âm của hắn tự nhiên vậy mà hướng trên đầu gối gãi, gương mặt cười nói: "Đại thúc, ta không có làm cái gì a!" *Sách! Nhanh như vậy tỉnh lại làm cái gì? Nâng còn muốn sờ sờ cơ bụng kia cơ!*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thuốc dán da trâu

Nhìn nâng lộ ra tươi cười, cùng với trong ánh mắt lung linh kia hiện lên thần thái ưu nhã, lại nghĩ đến lúc trước đôi tay đặt lên phần mềm mại, cùng với miệng đối miệng đụng chạm kia, trong lúc nhất thời, mặt đen lại, chẳng qua bị một đồng râu che khuất không thấy ra tới mà thôi.

Nhìn hẳn không nói hai lời xoay người liền đi, Phương Cửu bỗng giật mình, nghĩ nghĩ, liền nhắc bước chân lên đi theo: "Đại thúc, kỳ thật chúng ta rất có duyên phận không phải sao? Chúng ta thậm chí không ngờ lại gặp lại nhau trong này. Nếu đã như vậy, chúng ta sao không đồng hành?"

Thấy hẳn cất bước đi tới căn bản không muốn để ý tới nâng, nâng cũng không thêm để ý. Nâng đang nghĩ với chút thực lực của bản thân một mình ở trong này xông loạn thật đúng là có chút nguy hiểm, nhưng nếu là đi theo hẳn như vậy cả nhân sẽ có vẻ an toàn hơn rất nhiều.

Vì thế, hẳn đi nâng liền đi cùng, hẳn dùng nâng cũng dùng theo, bất quá, cùng nâng so sánh với không tìm không phôi, Lăng Mặc Hàn phía trước trên người lạnh băng hơi thở lại càng thêm nồng đậm. Cuối cùng là không thể nhịn được nữa lạnh lùng quát mắt liếc nâng một cái, nhu mày hỏi: "Người với cái gì mà muốn đi theo ta?"

Hắn tự nhận không phải cái người bình dị gần gũi gì, không phải là bình thường mọi người thấy hẳn đều duy trì khoảng cách xa ba bước sao?

Liền không tính tới người không tức thời bị hắn xua đuổi lần nữa lại vẫn da mặt dày luôn đi theo hắn.

Nhưng nữ tử này có tính giống như thuốc dán da trâu gầy như thế nào cũng không rời.

"Bỏ đi và chi biết mỗi mình người thôi!" Nâng đương nhiên nhìn hẳn, trong mắt hiện lên một tia bồn cợt, biểu tình trên mặt lại là vô cùng nghiêm túc: "Từ sau khi người cho ta một mẫu bạc vụn, ta liền nhận định người, người chính là một cái người tốt!"

Lăng Mặc Hàn trên trán gân xanh đi động, chân mày nhảy nhảy, sắc mặt căng chặt, ngay cả môi mòng cũng gắt gao nấp thành một đường thẳng. Ánh mắt thăm thuy nhìn lướt qua nâng, không nói lời gì nữa tiếp tục hướng phía trước đi.

Nếu là sớm biết rằng tùy tay ném ra một mẫu bạc làm cho hắn rước lấy khối thuốc dán da trâu như vậy, hẳn liền tính bạc kia đặt ở trên người dù nhiều vương bận cũng sẽ không tùy tay ném ra. Trời biết hẳn lúc ấy căn bản là không phải hào tâm thưởng hai cái bạc vụn kia, mà là vừa lúc từ bên hông lấy ra còn có cái bạc vụn, lại thấy nơi đó ngồi xổm cái tiểu ăn này liền trực tiếp quăng ra ngoài, ai ngờ.....

Đi theo Lăng Mặc Hàn, Phương Cửu thấy hẳn là hướng nơi thẳm sâu đi đến, ánh mắt không khỏi hơi lóe, nhìn thân ảnh đen thui phía trước, hỏi "Đại thúc, nghe nói trong rừng sâu rất nhiều mãnh thú có phải thật hay không?" Vẫn cũng không trông cậy vào hẳn sẽ lên tiếng, không nghĩ lại nghe đến thanh âm đậm mực lạnh băng kia truyền đến.

"Nếu đã biết liền tức tốc rồi đi."

"Đại thúc, ta sẽ chỉ đi theo bên cạnh người để hái thuốc, sẽ không chọc phiền toái cho người." Nàng mới vừa dò xét lại mạch, độc ở trong cơ thể kia sau khi nỏn ra máu đã giải hơn phân nửa, chỉ cần buổi tối lại ăn thảo dược giải độc một lần nữa hẳn là liền không sao bị lảm.

Vốn là tính toán loại bỏ độc trong cơ thể xong liền rời khỏi Cửu Phục Lâm, ai biết nàng lại gặp gỡ đại thúc này lần nữa đâu? Nàng liền nghĩ đi theo bên người hẳn hái thêm chút dược, lúc trước nàng tuy đi sâu một vòng, không ngờ vẫn là chỉ vòng bên ngoài mà thôi. Hiện giờ đi theo hẳn lại là hướng chỗ sâu trong rừng đi đến, trong lòng tất nhiên là có vài phần hưng phấn cùng chờ mong.

Không biết bên trong sẽ có các loại thảo dược nào? Nghe nói càng là nơi nguy hiểm càng có khả năng ngắt được linh dược, nếu nàng có thể ngắt lấy được linh dược liền càng tốt, không dùng được cũng có thể cầm đi bán a!

Hon nữa, hiện tại dung mạo của nàng bị Tô Nhục Vân kia hủy thành như vậy, nàng chính mình nhìn đều cảm thấy đáng sợ, tự nhiên phải nghĩ biện pháp đem thương thế trên mặt kia chữa khỏi, nếu không bắt nàng sống với một khuôn mặt như vậy cả đời, thật là quá nhục cho *yêu vật chỉ danh* của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chỉ là một kẻ ăn mày

Hai người một trước một sau đi tới. Vì lời cảnh cáo của Lăng Mặc Hàn, nàng tuy vẫn đi theo nhưng cũng giữ khoảng cách cách hẳn ở cự li ba bước. Hon nữa nàng cũng biết đại thúc này là người không thích gần nữ sắc, nếu không cũng sẽ không bị nàng không cần thận hồn một cái chịu không nổi liền ngắt xui đi.

Tuy rằng trong lòng nàng cũng không thoải mái lắm, bất quá, đối phương dù sao cũng là một đại thúc đã lớn tuổi, sự tình đã qua liền không nên nhắc lại nữa, miễn cho hai bên đều xấu hổ.

Có điều khiến tâm tình nàng tốt lên chính là, càng đi sâu vào phía trong, nàng đi theo phía sau hẳn dọc đường đi cũng ngắt được không ít linh dược. Những loại thảo dược này có chứa linh khí, tuy chỉ là một ít linh dược thường thấy, nhưng cũng làm tâm tình của nàng càng thêm nhẹ nhàng lên.

Đĩ? Đó là Tam Diệp Hồng? Chính là linh dược trị ngoại thương cực tốt.

Nhìn đến một gốc cây linh dược lớn lên trong lùm cỏ dại nàng vui sướng chạy qua, cẩn thận đào lên. Tam Diệp Hồng là một linh dược rất có giá trị vì tiền, nhưng linh dược như vậy cũng chỉ vào sâu trong rừng tại đây mới xuất hiện, ở phạm vi bên ngoài căn bản không có khả năng nhìn thấy.

Những linh dược này kỳ thật cũng giống với những dược liệu trân quý mà nàng biết ở thế kỷ 21. Bất luận là tên dược hay là miêu tả linh dược, đều là giống nhau như đúc. Điều duy nhất không giống nhau chính là thể giới này tu luyện chính là huyền lực cùng linh khí, hon nữa dược liệu cũng đa số là linh dược, dược hiệu cũng càng thêm khuếch tán.

"Hừu!"

Đúng lúc này, một đạo thanh âm sắc bén hru một tiếng hướng nàng phóng tới. Phượng Cửu cẩn thận ngắt lấy linh dược đầu cũng không ngẩng lên mà nhanh chóng tránh qua một bên. Cũng ngay lúc này, cây Tam Diệp Hồng kia cũng đã bị nàng ngắt lấy nằm tới trong tay.

Nghe được thanh âm phía trước, Lăng Mặc Hàn ngay lập tức quay đầu nhìn lại. Tay đang buông ở bên người khẽ nâng lên khi nhìn thấy mũi tên nhọn kia đang hướng về phía tiểu ăn mày. Nhưng sau khi nhìn thấy nàng nhanh nhạy tránh đi liền bất động thanh sắc thu hồi tay nhìn về phía người đang đi tới từ bên kia.

Mà Phượng Cửu lúc này đang nhìn chăm chăm chỗ nàng vừa rời ngồi xỏm xuống hiện tại cảm thấy mũi tên nhọn. Nếu vừa rồi không phải là nàng tránh nhanh, mũi tên kia chính là dừng ở trên người nàng.

Đối với loại sát họa vô cơ đưa tới này, bên mỗi nàng lộ ra một mặt tươi cười vô hại, nhưng trong mắt lại là nửa điểm ý cười cũng không có nhìn về phía người đang tới.

Đó là một đội ngũ ước chừng 20 người. Người cầm đầu chính là một nam tử trung niên hơi thờ thẩn ổn. Đi theo bên cạnh là một người nam tử ước chừng 20 tuổi cùng một người thiếu nữ 15-16 tuổi. Phía sau bọn họ là những người mặc cùng một loại trang phục màu sắc giống nhau, trông giống như là thành viên của cùng một gia tộc. Thoạt nhìn, tựa hồ là một cái gia tộc ra ngoài lịch luyện.

Sau khi liếc mắt một cái rồi bất động thanh sắc đánh giá những người đó, ánh mắt của Phượng Cửu liền dừng ở trên người thiếu nữ kia, thấy nàng ăn mặc một bộ váy hồng nhạt bằng lụa mỏng hờ ngực, khuôn ngực đầy đặn lộ ra hơn phân nửa, thấp phần mẽ người, eo thon thon một tay có thể ôm hết, lại cầm trong tay một mũi tên huyền bí, hiển nhiên, vừa rồi một mũi tên kia chính là nàng bắn ra.

"Dem Tam Diệp Hồng giao ra đây!"

Ánh mắt của thiếu nữ kia mang theo cao ngạo nhìn chăm chăm Phượng Cửu cả người dơ bản, khinh thường nói: "Chỉ là một kẻ ăn mày không đi góc đường ngồi xỏm, cũng dám chạy tới nơi này trương mặt chịu chết, thật là chán sống!"

Phượng Cửu không chút nào cho đầu ánh mắt xoay chuyển ở trên người nàng đánh giá, cũng học ngữ khí nói chuyện của nàng khinh thường nói: "Người không đi Di Hồng Viện ngọc, lại chạy tới Cửu Phục Lâm lộ thịt, là muốn câu dẫn à?"

Lời này của nàng vừa nói ra, làm Lăng Mặc Hàn đang đứng ở phía trước khỏe miệng run rẩy một chút, âm thầm ắc đầu: *Nàng nơi nào là một nữ tử? Rõ ràng chính là một tên khôn tiểu lưu manh.*

Mà những nam nhân phía bên người thiếu nữ kia nghe xong thần sắc trở nên lạnh lùng, từng đôi ánh mắt mang theo sát ý giống như lợi kiếm dừng ở trên người Phượng Cửu. Chỉ có nam tử trung niên kia cùng nam tử trẻ tuổi thần sắc vẫn không đổi, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Phượng Cửu lại phảng phất như đang nhìn một cái người chết.....

"Người tìm chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thân thủ quỷ đi

Thiếu nữ kia xấu hổ buồn bực thét chói tai, cũng không biết là do phần nộ hay là do xấu hổ khi gương mặt xinh đẹp đỏ ửng lên. Không chút nghĩ ngợi lần thứ hai giờ liền huyền cung trong tay, rút ra tiễn vũ đặt trên dây cung nhắm chuẩn Phượng Cửu khai cung mà phóng.

"Hừu!"

Tiến vũ sắc bén bị mặt mang theo một cỏ hơi thờ của Huyền Lực, lấy tốc độ không kịp che tai bắn về phía trái tim Phượng Cửu, tựa hồ tính toán đánh vào vị trí chí mạng của Phượng Cửu, vừa ra tay đó là đặng đặng sát khí.

Người thiếu nữ bên kia đứng yên không nhúc nhích, nam tử trung niên cầm đầu càng giống như cố ý dung túng. Rốt cuộc, bọn họ cảm thấy, Phượng Cửu bất quá chỉ là một tiểu quái cái không có huyền khí, có lẽ là bởi vì vận khí quá tốt mới có thể đi vào nơi này. Một người như vậy, bọn họ tùy tiện bùng một ngón tay liền có thể đem hẳn bóp chết.

Chi cách vài bước với Ly Phượng Cửu, lúc này Lăng Mặc Hàn cũng không ngăn cản, hẳn muốn nhìn một chút rốt cuộc tiểu ăn mày này có bao nhiêu bản lĩnh? Từ sự quan sát của hẳn đối với nàng, nàng không phải là người ngốc nghếch, trái lại, nàng thực rất khôn khéo, sẽ không làm nếu không nắm chắc sự tình.

Chỉ có điều, trên người nàng rõ ràng không có một tia hơi thở của huyền khí, vậy đến tận cùng là tự tin lấy từ đâu ra mà dám khiêu khích người khác?

Đang nghĩ ngợi tới đây, ánh mắt hẳn chợt co rụt lại.

Chi thấy nàng phản ứng nhanh nhạy xoay người bỏ nhào một cái tránh đi một mũi tên kia, vừa lúc mũi tên kia bắn xuyên dưới thân nàng, không may may đã thương được nàng.

Thấy một màn như vậy, không chỉ có là Lăng Mặc Hàn, ngay cả nam tử trung niên cùng nam tử trẻ tuổi kia trong mắt cũng xet qua một mặt kinh ngạc. Phải biết rằng trên người đối phương căn bản không có hơi thở Huyền Lực. Hon nữa, bọn họ rất rõ ràng mũi tên kia bắn ra tốc độ có bao nhiêu mau, có bao nhiêu sắc bén, bình thường mà nói, tiểu quái cái này căn bản không có khả năng tránh được.

Nhưng cổ tình hẳn lại tránh được, vậy chứng minh, hẳn căn bản không phải đơn giản như biểu hiện bên ngoài như vậy.

"Đáng giận!"

Thiếu nữ tức giận, duỗi tay về phía sau lưng, lại lấy ra một mũi tên đặt vào cây cung bắn ra.

Nhưng rõ ràng mũi tên nhọn nhắm chuẩn vào tiểu khất cái kia lại không thể nào bắn trúng hẳn. Liên tiếp mấy mũi tên đều bắn không được. Nhìn thấy tiểu khất cái kia khẽ nâng cằm liếc nâng, trên mặt còn có ý cười, phảng phất như đang nói *Đấy là toàn bộ bản lĩnh của người sao?*

Nàng tức giận đến nổi vờ thu lại huyền cung, liền rút ra chủy thủ bên hông lập tức hướng tiểu khất cái đánh tới.

"Còn muốn tới? Nếu lại tới ta sẽ không khách khí nữa." Nụ cười bên môi Phương Cửu mang theo vài phần quý dị, ánh mắt đảo qua vùng đầy đặn trước ngực thiếu nữ, đối mặt với chủy thủ đang đánh úp về phía nàng, không hề lẩn tránh ngược lại tiến ra đón lấy.

"Tiểu khất cái! Đi tìm chết cho ta!"

Ánh mắt của Lăng Mặc Hàn nhìn chăm chăm vào từng động tác của Phương Cửu. Chỉ thấy, nàng lấy thủ pháp quý dị nhảy mắt tiến lên đoạt được chủy thủ trong tay thiếu nữ kia, tốc độ cực nhanh, ngay cả hắn cũng chưa thể thấy rõ ràng, nàng rút cuộc là như thế nào làm được.

Khi nhìn lại, chủy thủ kia đã ở trong tay nàng rồi, nàng bước một bước đi ra phía sau thiếu nữ kia, một tay cứ nhiên lợi dụng da thịt trắng như tuyết của đối phương mà sờ soạng một phen, hắn nhìn thấy vậy thì đen mặt không còn lời gì để nói.

Đấy thật sự là một nữ nhân? Khẳng định đây không phải là một tiểu lưu manh?

"Tắc tắc tắc (*tiếng tắc lưỡi*), tuyệt hảo."

Phương Cửu khen, đôi mắt nửa híp, một tay ôm eo thon mềm mại của thiếu nữ, một tay nắm chủy thủ để ở chỗ cổ trắng ngần như tuyết của nàng kia, tựa hồ như có ý định trêu đùa nàng, còn để mặt sát vào bên cổ nàng ngửi ngửi, vẻ mặt mê say.

"Thơm quá a!"

Lúc này, tuy là nam tử trung niên luôn *bắt lộ thanh sắc*, hiện tại sắc mặt cũng đen trầm xuống.

Nam tử trẻ tuổi bên cạnh cũng nổi giận, trong mắt rõ ràng có lửa giận, hai tay dưới ống tay áo khấn trương nắm thành quyền. Nếu như thiếu nữ không phải đang trên tay của đối phương, hẳn thật sự sẽ nhìn không được mà động thủ.

Lăng Mặc Hàn không nói gì dỗi mắt đi, thật sự là không thể lại muốn nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Thuận tiện xảo trá

Mà thiếu nữ lúc này lại là ngây dại, vẻ mặt không tin nổi, không thể chấp nhận được chính mình cứ nhiên bị một tên tiểu khất cái đoạt mất chủy thủ và bị bắt lấy.

Càng không thể tin được tên tiểu khất cái này lại có lá gan lớn như vậy, trước mặt nhiều người như vậy dám làm trò và chiếm tiện nghi nàng!

"Cháu gái này của ta xưa nay quá kiêu căng, có chỗ thất lễ, mong rằng tiểu công tử xin đừng trách."

Thanh âm trầm thấp mà ân chứa uy nghi truyền đến, Phương Cửu ngược mắt nhìn lại, ánh mắt hơi lóe.

Nói chuyện tự nhiên là nam tử trung niên kia, hẳn một khi mở miệng không phải là uy hiếp, mà là nhận lỗi. Mặc dù không hài lòng nhưng có thể áp xuống lửa giận trong lòng mà cùng nàng nói chuyện ôn hoà như vậy, thật đúng là bất ngờ a!

"Nguyên lai kiêu căng quá cũng có thể tùy tiện lấy tính mạng người khác? Nếu không phải ta tránh né nhanh, thì phỏng chừng phải đến Diêm Vương điện báo danh đi."

Nàng mất lạnh liếc nam tử trung niên kia, bên môi hiện lên một mặt cười như không cười: "Tôi mà không đáp lại thì thật thất lễ, kỳ thật, ta cũng muốn hảo hảo đáp lễ vị tiểu thư xinh đẹp một chút." Khi nói chuyện, ép chủy thủ để ở cổ thiếu nữ xuống một phần, một vết máu tươi lập tức chảy ra, màu đỏ chói lóa trên làn da trắng nõn.

"A!"

Thiếu nữ đột nhiên bị đau mà lấy lại tinh thần, lại thấy chủy thủ kia để ở trên cổ khiến thân thể nàng cứng đờ, không dám nhúc nhích nửa phần, trên mặt cũng hiện lên một mặt kinh hoàng: "Người, người đừng xằng bậy a!"

"Ái nha, thật sự là ngượng ngùng, vừa rồi bị người bắn nên bị dọa rồi, hiện tại tay vẫn còn có chút run, không cẩn thận làm người chảy máu đâu!"

Thấy một màn như vậy, sắc mặt nam tử trung niên trầm xuống, nguyên bản vẻ ôn hoà trên mặt trong nháy mắt biến mất không thấy, hắn nhìn chăm chăm Phương Cửu, thanh âm sâu sắc hỏi: "Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?"

Nghe vậy, Phương Cửu cười híp mắt: "Ta không muốn như thế nào, chỉ đang nghĩ, nếu như có hững thứ như vàng hay màu bạc để trấn tĩnh tinh thần, có lẽ tay sẽ không bị run lên."

Nam tử trung niên sau khi nghe nói như thế thì sắc mặt đã dịu lại, hẳn hướng về phía nam tử trẻ tuổi bên người ra hiệu. Chỉ thấy nam tử trẻ tuổi gặt đầu và tiến lên phía trước, không chớp mắt gỡ bên hông xuống một cái túi nhỏ, từ bên trong lấy ra hai đĩnh *kim nguyên bảo*(*vàng*) ra tới.

"Hai đĩnh kim nguyên bảo này dùng để trấn tĩnh sự kinh hoàng của tiểu công tử thì thế nào?"

Lúc này hai mắt của Phương Cửu bắt động thanh sắc xẹt qua cái túi nhỏ rất thu hút của hắn. Căn cứ vào ký ức trong đầu, cái kia hẳn là Túi Càn Khôn có thể lưu trữ đồ vật, giá trị vô giá trên thị trường, xem ra, thân phận đám người này cũng không hề đơn giản!

Ánh mắt xoay chuyển, dừng ở mặt trên hai đĩnh kim nguyên bảo trên tay hắn, khinh thường nói: "Người đang bắn chết một khất cái a? Hai đĩnh kim nguyên bảo đã muốn an ủi được ta?"

Sắc mặt nam tử trẻ tuổi hơi trầm xuống, liếc tiểu ân mảy cả người dơ bắn một cái, trầm nghĩ: *Người còn không phải là khất cái hay sao?*

Trong lòng tuy khinh thường, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, lấy bốn đĩnh kim nguyên bảo ra tới: "Như vậy đã đủ chưa?"

Lăng Mặc Hàn liếc mấy đĩnh kim nguyên bảo một cái, yên lặng dõi mắt đi.

Bạc và kim nguyên bảo như thế này, chỉ có thể mua được một ít đồ vật tầm thường mà thôi. Muốn mua được đồ vật có thể tu luyện, nếu không có tính tệ căn bản không có khả năng mua được, so với *tinh tệ** sang quý, kim nguyên bảo này thật đúng là không đủ xem. Tuy nhiên, tiểu ân mảy một khi mở miệng không phải là cái gì khác, cứ nhiên là vàng và bạc, thật là ngu ngốc.

**Tinh tệ (晶币): một loại tiền tệ; Kim nguyên bảo (金元宝): đĩnh vàng.*

Phương Cửu mới không thèm quan tâm để ý tới người khác nghĩ như thế nào, nàng nhìn mấy đĩnh đồng vàng kia, trông mắt chuyển động, nói: "Chúng ta cũng coi như không đánh không quen nhau, ta thả nàng, các người không được lại ra tay đối với ta."

"Đây là tự nhiên." Nam tử trung niên trầm giọng đáp lời.

"Người nói đi?" Nàng để mặt sát vào thiếu nữ, cười híp mắt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Đại thúc, vật này ăn thịt người hay không?

Thiếu nữ cắn răng, gặt gặt đầu: "Chỉ cần người thả ta, ta sẽ không ra tay đối với người."

Nghe vậy, Phương Cửu lúc này mới ý bảo nam tử trẻ tuổi kia đem kim nguyên bảo qua.

Nam tử trẻ tuổi đi lên phía trước, nhìn thiếu nữ liếc mắt một cái, liền đem kim nguyên bảo trong tay đưa cho Phương Cửu. Sau khi Phương Cửu tiếp nhận liền cất vào trong lồng ngực, lúc này mới đem chủy thủ dúi đi đồng thời ném về phía nam tử trẻ tuổi kia.

Nam từ lui một bước tiếp được chùi thủ, đồng thời, thiếu nữ kia xoay người liền nhấc chân hướng Phương Cửu đá tới: "Tiểu lưu manh đáng chết! Người dám chiếm tiện nghi ta!"

Phương Cửu sớm đã có cảnh giác, ngay lúc cảm được kim nguyên bảo liền nhanh chóng thối lui, chân của thiếu nữ kia tự nhiên là đá vào khoảng không.

Nàng còn muốn tiến lên, lúc này, nam tử trung niên trầm giọng gọi một tiếng: "Ánh Nhau, quay lại"

"Nhị thúc!" Thiếu nữ dậm dậm chân, không cam lòng bỏ qua như vậy, nhưng nhìn đến ánh mắt cảnh cáo của nhị thúc, cùng với ánh mắt ra hiệu của đại ca nàng, lúc này mới cần mới quay trở lại.

Bên kia, Phương Cửu cảm thấy sáu đỉnh kim nguyên bảo ở trong lồng ngực hơi nặng, sợ đề hồng linh được cũng đặt ở trong đó, nên đem mấy đỉnh kim nguyên bảo kia lấy ra, đưa cho Lăng Mặc Hàn xem: "Đại thúc, người nhìn xem ta có không ít tiền đâu! Chờ ra khỏi đây ta mời người uống rượu, thế nào?"

Lăng Mặc Hàn sau khi nhìn nàng mới cái, cất bước hướng phía trước mà đi. Phương Cửu phía sau lập tức đuổi theo: "Đại thúc, đi chậm một chút a!"

Nhìn bọn họ hai người một trước một sau rồi đi, trong ánh mắt nam tử trẻ tuổi xẹt qua một mặt sát ý, hỏi: "Nhị thúc, vì sao không giết tiểu tử kia?"

"Hắc y nam nhân kia không phải người thường, tu vi của hắn ngay cả bản thân ta cũng nhìn không thấu, hơn nữa tiểu tử kia cũng vô cùng quý giá, rõ ràng không có tu vi nhưng lại có một thân pháp như vậy, tuyệt đối không phải là một kẻ ăn mày."

Thanh âm của hắn ngừng một lát, tiếp tục nói: "Chuyến đi này chúng ta có nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm, không cần cảnh mẹ đẻ cảnh con, việc này đến đây chấm dứt, không cần nhắc lại nữa."

"Vâng!" Tuy không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý, rất cuộc so với nhiệm vụ mà bọn họ phải làm trong chuyến đi này, tên tiểu tử kia đúng là quá bé nhỏ không đáng kể.

Nghe đến nhiệm vụ của chuyến đi này, thiếu nữ lúc này mới áp xuống sự oán giận và bức tức trong lòng, có chút chờ mong hỏi: "Nhị thúc, Cửu Phục Lâm này thật sự có thần thú xuất thế hay sao?"

"Ấn, ta tin rằng các đại thế gia cũng đang lục tục tới Cửu Phục Lâm sau khi nhận được tin tức này, hoặc là nói, bọn họ đã ở chỗ nào đó trong Cửu Phục Lâm này rồi, cho nên chúng ta cần phải hành động nhanh một chút, tránh bị lỡ mất tiền cơ." Nam tử trung niên gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía rừng sâu trong Cửu Phục Lâm, đáy mắt tràn đầy quyết tâm

Nghe nói như thế, nam tử trẻ tuổi trầm tư một hồi, nói: "Hai người kia có thể là cũng hướng về phía thần thú đi tới hay không? Ta nhìn thấy bọn hắn cũng hướng chỗ sâu bên trong đi đến, phỏng chừng mục tiêu cũng giống chúng ta."

Đáy mắt nam tử trung niên xẹt qua một mặt hung ác đầy nam hiểm, trầm giọng nói: "Nếu như thật sự giống nhau, trên đường sẽ tìm cơ hội giết chết bọn họ!" Nói, bọn họ mang theo mọi người tiếp tục hướng về phía trước đi đến.

Đang đi phía trước không lâu, Lăng Mặc Hàn dừng bước chân lại, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia cảnh giác sắc bén đảo qua nhìn xung quanh.

Phương Cửu thấy hắn dừng lại, lập tức nhân cơ hội đem áo ngoài trên người cởi ra, đơn giản đem áo ngoài buộc thành một cái tay nải, lại từ trong lồng ngực một đường móc ra những dược liệu đã ngắt lấy bỏ vào, cũng đem mấy đỉnh kim nguyên bảo kia cho hết vào tay nải, buộc thật chặt rồi đem tay nải cột vào trên người.

Trên người nàng mặc vào tuy là quần áo khắt cái, bất quá là có mặc vài tầng, vì thế lấy ra một tầng cũng không ảnh hưởng nhiều lắm

Nhưng đúng lúc nàng ngừng đầu lên sau khi cột chắc tay nải thì giật mình, nhìn thấy từ trong rừng cây đi ra vô số con thú hình thù không thể nhận dạng, cơ thể của chúng lớn như con trâu, răng nanh sắc bén, thận trọng bước ra, chớp đôi mắt hỏi: "Đại thúc, vật này có ăn thịt người hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mới lộ đường kiếm!

"Rống!"

Đáp lại nàng không phải là thanh âm của Lăng Mặc Hàn, mà là tiếng rống giận dữ điếc tai của đàn mãnh thú phía trước.

Ngay khi tiếng rống giận dữ kia rơi xuống là lúc, những mãnh thú đó giẫm chân hướng hai người bọn họ đánh tới, miệng rộng mở ra nước miếng nhỏ xuống, răng nanh lộ ra lấp lánh, khát máu, làm người cảm thấy trong lòng phát run.

"Lên cây!" Lăng Mặc Hàn mắt lạnh đảo qua, trầm giọng thét.

Nghe thấy hắn một tiếng "lên cây", trong mắt Phương Cửu xẹt qua một mặt ý cười. Chẳng phải nàng đã nói đại thúc này là người không tồi hay sao!

"Đại thúc, vậy người chính mình cẩn thận một chút." Nàng nhanh nhẹn bỏ lên một cây đại thụ bên cạnh, ôm thân cây nhìn một màn phía dưới, cũng muốn nhìn một chút thần thú của đại thúc này đang ở trình độ nào.

Nhưng đang ở trên cây thì khoé mắt nàng chợt thoáng nhìn thấy ẩn nấp phía sau có một nam tử trẻ tuổi đang cầm cung tiễn nhắm chuẩn vào đại thúc phía dưới. Ánh mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo. Tâm tư vừa động, thấy phía dưới có một con mãnh thú đang dụng phải cây đại thụ nọ nàng leo lên, vì thế nhẹ buông tay đang ôm nhánh cây, va chạm cùng với lực đạo kia từ trên cây té xuống.

"A!"

Lăng Mặc Hàn đang đối phó với hơn mười con mãnh thú thì theo bản năng quay đầu nhìn lại, sắc mặt hơi trầm xuống, *cái kẻ chuyên gây rắc rối!* Đang muốn vận chân khí để tiếp lấy nàng, lại thấy nàng hướng phía hắn chớp chớp đôi mắt. Thấy vậy, lông mày hắn nhăn lại, vùng kiếm bỏ về phía đầu một con mãnh thú.

Lúc này, sau khi Phương Cửu ngã từ trên cây xuống liền cất bước chạy: "A! Cứu mạng a!"

Thần pháp quý giá của nàng, rõ ràng là không hề có huyền khí nhưng lại có thể chạy tán loạn giữa bầy mãnh thú mà không bị đâm, sau khi chạy một vòng thì không phải tránh phía sau Lăng Mặc Hàn, mà là hướng phía con đường đã từng đi qua chạy tới.

"Cứu mạng a....."

Mười mấy người đang ẩn nấp phía sau cây cối ở cách đó không xa nhìn thấy hướng Phương Cửu đang chạy tới, mang theo bảy tám con mãnh thú đuổi theo phía sau, trong lúc nhất thời sắc mặt đều biến đổi.

"Đáng chết!"

Nam tử trẻ tuổi nguyên rủa một tiếng, cung tiễn trong tay vì thân ảnh màu đen phía trước chuyển động mà không tài nào nhắm chuẩn được, lại nhìn thấy bảy mãnh thú đang hướng phía bên này chạy đến, hắn biết đã mất cơ hội ám sát, lập tức dôi cung tiễn trong tay, hướng tiểu ân mày đang vọt tới phía trước.

"Chuẩn bị chiến đấu!" Nam tử trung niên vừa trầm giọng vừa thét, uy áp của huyền khí tràn ra đồng thời rút bội kiếm bên hông ra.

Nhìn thấy nam tử trẻ tuổi kia cầm cung tiễn hướng nàng phóng tới, khoé miệng Phương Cửu nhếch lên, lộ ra một mặt cười quỷ dị mang theo tà khí.

Có thể là một nhưng không thể là hai, đối với một người lần lượt đều muốn lấy mạng nàng, nàng cũng sẽ lần lượt đều không buông tha hắn.

Hơn nữa, tay nàng cũng đang ngứa, vậy đừng đám người này thử xem sức chiến đấu của mình trong thế giới này đi!

Đã xác định được mục tiêu, sát khí trên người nàng theo bản năng tràn ngập tỏa ra, hơi thở sắc bén lộ ra một cỗ khí thế chinh phục. Chỉ cần ánh mắt biến hóa cùng hơi thở quanh thân nàng đã khiến cho trái tim của nam tử trung niên cảm đầu kia bỗng nhiên vô ý rừng mình, khiếp sợ không thối!

Hắn gấp qua vô số người, tất nhiên có thể thấy được giờ khắc này tiểu ân mày trước mặt hoàn toàn khác với trước đây, hẳn một thân khí thế của thượng vị giả, nhưng một thân sát khí sắc bén kia, cùng với thần thái tự tin trong ánh mắt kia ngay cả hắn nhìn thấy đều không khỏi kinh hồn táng đảm.

Bất quá, người này bản thân không có Huyền Lực, hẳn tin tưởng cho dù hắn ta biểu hiện khí thế cường đại ra sao thì trong chiến đấu cũng không có khả năng đánh bại được hắn!

Tâm mắt Lăng Mặc Hàn cũng dừng ở trên người tiểu ân mày, trong ánh mắt thâm thúy chợt loé lên một tia ánh sáng.

Quả nhiên, nhìn biểu hiện bên ngoài của nàng thì đúng thật là không phải đơn giản và vô hại như vậy, bất quá ngẫm lại cũng thấy thật thoải mái, tiểu ân mày này vốn dĩ đã không bình thường, thử hỏi, nữ tử tầm thường nào dám đơn độc tiến vào Cửu Phục Lâm trải dài đầy mãnh thú này đây?

Nhưng mà, nàng một thân không hề có Huyền Lực, chỉ sợ không phải là đối thủ của những người đó.

Nhưng rất nhanh, hắn đã biết chính mình vẫn là xem nhẹ nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 19: Sát khí bốn phía!

Hắn chỉ thấy thân ảnh kia lẩy thần pháp quý dị tránh thoát khỏi mũi tên nhọn đang bắn về phía nàng, đem dẫn bảy tám con mãnh thú phía sau hướng một đám người kia phóng tới. Dưới chân vừa giẫm xuống, lập tức đã dùng đôi tay leo lên nhánh cây, theo đà nhảy lên, hai chân từ trên cây đã xuống thật mạnh, thả tay khỏi nhánh cây, tốc độ nhanh như viên đạn lao tới mục tiêu, tự nhiên đó là cây cung vẫn nằm trong tay nam tử trẻ tuổi kia.

"Mau tránh đi!"

Nam tử trung niên kinh hãi hết lớn, muốn tiến lên kéo hắn tránh ra, nhưng mãnh thú đã đánh tới, chính hắn còn đang *ốc còn không mang nổi mình ốc* nơi nào còn có tay quay lại giúp hắn ta? Bởi vậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu khát cái kia mà chân đá xuống.

May mà sau tiếng hét lớn thì nam tử trẻ tuổi bỗng nhiên bình tĩnh, thân thể theo bản năng lùi ra sau, tránh được cú đá trí mạng hướng đến đỉnh đầu hắn từ chân Phụng Cửu. Nhưng, người vẫn bị chạm nửa nhịp nên trên mặt bị đập một phát, cả người cũng bối vậy mà lao đảo lui về phía sau vài bước. Đúng lúc này, một đầu mãnh thú nhào tới, may mà thiếu nữ bên cạnh giúp hắn che chắn.

"Ca! Người phát ngốc cái gì!" Thiếu nữ gấp gáp lớn giọng hét, trên mặt khó nén nổi nóng.

Nam tử trẻ tuổi lúc này mới hoàn hồn, đầu đón nóng rát trên mặt làm trong lòng hắn đã tức lại càng bức, huyền cung trong tay vừa thu lại, huyền khí dâng lên, hội tụ Huyền Lực vào hai nắm đấm bỗng nhiên đánh ra, chỉ nghe phịch một tiếng vang lớn, một đầu mãnh thú ngang ngạnh nhào lên phía trước bị hắn đánh bay ra ngoài.

"Cáo!"

"Bịch!"

Mãnh thú tru lên một tiếng, thân thể bị quăng mạnh ngã xuống mặt đất, mặt đất bị chấn động nhẹ rung lên.

Nhìn đến nam tử trẻ tuổi một quyền đánh bay một đầu mãnh thú, hơn mười người tên họ về như được tiếp thêm sức mạnh, ánh mắt bừng sáng, lớn tiếng kêu: "Thiếu gia thật tuyệt!"

Kích động nhân tâm khơi dậy chiến ý háo hùng, mọi người nguyên bản còn đang hoảng loạn giao đấu cùng mãnh thú ngay một khắc này bình ổn lại, không lâu sau, đem bảy tám đầu mãnh thú nhát nhất chém giết.

Chỉ thấy trên mặt đất hỗn độn từng khối thi thể của mãnh thú, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập xung quanh.....

Ngay cơ đã được giải trừ, mọi người lúc này mới phát hiện, cách đó không xa cũng nằm bảy tám thi thể mãnh thú, hiển nhiên là hắc y nam tử kia một người độc giết, chỉ là, không còn trông thấy thân ảnh hắc y nam tử, không chỉ có thế, tiểu khát cái cũng nhị thức bọn họ cũng không thấy đâu.

"Ca, nhị thúc đâu?" Thiếu nữ nhìn xung quanh tìm kiếm, cũng không thể tìm thấy được thân ảnh bọn họ.

Nam tử trẻ tuổi đuổi tay lau đi máu tươi trên khóe miệng, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chăm chăm vào một chỗ, không nói gì, mà là đem huyền cung đưa cho nàng kia, nện bước hướng qua bên trái đi tới.

Thiếu nữ cũng nhóm họ về thấy vậy vội vàng đuổi theo.

Cây cối rậm rạp che lấp trong rừng, sát khí bốn phía, hơi thở trong không khí cũng nham dịp sát khí tràn ngập mà lạnh đi vài phần. Ánh mắt nam tử trung niên sắc bén nhìn chăm chăm phía trước Phụng Cửu, thanh âm trầm thấp âm lãnh mang theo sát ý: "Người không phải đối thủ của ta, không cần phải gây giết giữa vô ích."

"Phải không?" Phụng Cửu câu môi cười, thân ảnh nháy mắt quét qua, vừa ra tay, đó là sát khí bốn phía!

Nam tử trung niên hừ mạnh một tiếng, tựa hồ đang cười nhạo hắn ta không biết tự lượng sức mình, triệu hồi Huyền Lực rót vào lợi kiếm trong tay, mũi kiếm sắc bén cũng tại một khắc kia được vung lên.

"Leng keng!"

Chùy thủ cùng lợi kiếm giao nhau, phát ra một thanh âm va chạm leng keng, hoa hỏa nhẹ nhàng phụt ra, cơ hồ trong nháy mắt, binh khí trong tay hai người vừa chạm đã lại chuyển thể tấn công, sau mấy chiêu, chỉ thấy trường kiếm sắc bén thẳng hướng tấn công về phía Phụng Cửu, kiếm khí sắc bén, không dung nhượng tránh né!

Trên cây cách đó không xa, Lăng Mặc Hàn thấy một màn như vậy, lông mày thẳng đứng. Ngay sau đó, ánh mắt thay đổi khi nhìn đến hành động tiếp theo của Phụng Cửu, có chút nằm ngoài tưởng tượng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Lấy nhu thắng cương!

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Một nhát kiếm kia mắt thấy nàng không cách nào tránh được, nhưng có tình ngay lúc mũi kiếm sắp đâm vào ngực, trong nháy mắt thân thể của nàng lùi lại rồi đảo một cái, lợi dụng vòng eo mạnh mẽ vừa xoay người vừa chuyển động, không chỉ tránh đi một kiếm trí mạng kia, chùy thủ trong tay càng là lấy tốc độ tai che không kịp hướng phía nam tử trung niên.

Khi nhìn đến Phụng Cửu có thể dùng eo tránh được một nhát kiếm kia, nam tử trung niên trong lòng cả kinh, mắt lại nhìn thấy sát khí ập vào trước mặt, không kịp lập tức tiếp tục công kích, chỉ có thể nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

"Tê!"

Hắn hít hà một hơi, ánh mắt hung ác nham hiểm chăm chăm nhìn thân ảnh phía trước.

Tuy tránh đi chỗ trí mạng, nhưng cánh tay vẫn bị chùy thủ cắt qua khá sâu, thậm chí có thể thấy được xương cốt nơi miệng vết thương. Máu tươi tanh nồng trào ra, nhanh chóng thấm thấu qua ống tay áo của hắn. Sự đau nhức từ miệng vết thương, làm tay hắn không còn sức lực buông xuống, không tự chủ được run lên.

"Nhị thúc!"

Thiếu nữ kinh hô, bước nhanh chạy tới.

"Giết hắn!" Thanh âm của nam tử trung niên âm trầm thét lên, những tên hộ vệ theo tiếng tiến đến, lại bị nam tử trẻ tuổi giờ tay ngăn cản.

"Tên ăn mày này tự tay ta sẽ giải quyết!" Trên người nam tử trẻ tuổi phát ra hơi thở tàn nhẫn và ác độc, mùi hương khát máu như đang tràn ngập trong người, ánh mắt nhìn Phụng Cửu chăm chăm giống như rắn độc.

Nhìn thấy nam tử trung niên đã được thiếu nữ đỡ sang một bên, ánh mắt Phụng Cửu khẽ chuyển qua nam tử kia cả người đang tản ra hơi thở âm ngoan, cảm nhẹ hếch lên, lấy giọng khinh miệt mà nói: "Người không phải là đối thủ của ta."

Mặc dù hơi thở của nam tử này khá ổn định, nhưng so với nam tử trung niên vẫn không cùng một cấp bậc. Ngay cả khi nàng muốn giết nam tử trung niên cũng không phải đơn giản chỉ trong vòng mấy chiêu, tuy nhiên với nam tử trẻ tuổi này thì khác, nàng muốn lấy tính mạng của hắn dễ như trở bàn tay.

Trên cây cách đó không xa, nhìn thấy nàng ngoa kiêu hất cằm lên lại mang giọng khinh miệt, Lăng Mặc Hàn âm thầm lắc đầu, *quả nhiên vẫn là một tiểu hài nữ*.

Bất quá, từ khi nhìn thấy nàng cùng nam tử trung niên kia giao thủ, hắn liền biết một mình nàng đối phó với một đám người kia hẳn là không có vấn đề gì, dựa vào năng lực của nàng chỉ cần thận trọng hành sự khi đi sâu vào phía bên trong, hẳn là sẽ không có gì xảy ra ngoài ý muốn.

Nghĩ vậy, hắn liếc mắt nhìn thật sâu mặt thân ảnh kia một cái, đề khí nhảy lên và yên lặng rời đi.....

"Không phải là đối thủ của ngươi? Hừ! Vậy ngươi tốt nhất hãy ném thử sự lợi hại của ta!" Nam tử trẻ tuổi hừ một tiếng, Huyền Lực trên người tăng lên, hơi thở Huyền Lực màu cam lập tức từ trên người hắn tràn ngập tan ra, hai nắm tay nắm chặt, vừa trầm giọng thét lên, vừa nhảy ra vùng quyền hướng về Phương Cửu.

"Đi?" Nhìn thấy hơi thở Huyền Lực màu cam, nằng nường mãi. Kiểm khí của nam tử trung niên vừa rồi tựa hồ lúc bắt đầu cũng tàn ra một cỗ hơi thở màu cam nhàn nhạt, cũng không nghĩ rằng tu vi Huyền Lực của nam tử này so với của nam tử trung niên cũng không có sai biệt lắm!

"Ngũ Trọng Quyền!"

Phương Cửu nhìn thấy gió phía sau nắm đấm của hắn, lập tức nhanh chóng lui về phía sau, sau khi né tránh thì nhìn thấy cú đấm của nam tử trẻ tuổi đang đánh gãy một cây đại thụ, trên mặt hiện sự kinh ngạc kín đáo.

Sức mạnh của Huyền Lực kết hợp với quyền pháp thì lực sát thương thật đúng là kinh người. Đối phương lấy quyền tấn công (tấn công bằng nắm đấm), chiêu chiêu vô cùng mạnh mẽ. Nếu nâng lấy cứng chọi cứng tất nhiên là không thể nào thực hiện được, một khi đã như vậy, vậy thì lấy nhu thắng cương đi!

Ánh sáng chợt loé lên trong mắt, trong khi nằng nạnh chóng lui về phía sau thì thu hồi chủy thủ trong tay.

Thiếu nữ sau khi giúp nhị thúc nâng cần thận bằng bố miệng vết thương, nhìn thấy Phương Cửu thu hồi lại chủy thủ, không khỏi cười nhạo một tiếng: "Nhị thúc, tiểu khát cái kia bị dọa nên ngu rồi phải không? Cư nhiên thu hồi chủy thủ trong tay? Hắn cho rằng tay không thì có thể đánh thắng ca ta hay sao?"

Nam tử trung niên ngược lại nhìn Phương Cửu một cách thận trọng, ánh mắt nghi ngờ, chỉ cảm thấy trong lòng ần ần có chút bất an.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Vạn phần kinh hải!

Đến khi nhìn thấy một màn kể tiếp, rồi cuộc biết bất an trong lòng từ đầu mà đến.....

Chỉ thấy tiểu ân này kia một chân nâng lên với đầu gối uốn cong, sức lực cả người giống như biến mất, đôi tay mềm mại không có lực rũ ở bên người lại chậm rãi nâng lên. Khi chất nhĩ (*chấu trai*) của hắn đang tung ra một quyền khá nghiêm trọng, thân hình hắn ta (*tiểu ân mỳ*) chỉ xoay qua bên trái thu chân ôm quyền, tay mềm như bông giống như không có lực lại rất chuẩn xác chế trụ giữa ngón cái và ngón trỏ của chất nhĩ hắn.

Với đạo lực mạnh mẽ, sau thế thu chân hoá giải lực lượng tàn bạo từ nắm đấm kia, vừa nghiêng người liền chuyển sang khoả cánh tay hắn, chỉ nghe *răng rắc* một tiếng, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết chợt vang lên.

"Tê Aaaa!"

Nam tử trẻ tuổi thảm thiết kêu lên một tiếng, cánh tay đau nhức làm sắc mặt hắn trở nên tái nhợt. Nhưng chưa hết, tay hắn bị chế trụ không tài nào rút ra được, thân mình càng không cách nào thoái lui, sau khi tay bên này bị vụn gãy, một tay khác phát ra lại cũng bị chế trụ, giằng nhau không hề có mấy mấn thoát khỏi.

"Răng rắc!"

"A....."

"Ca!"

"Thiếu gia!"

Những tên hộ vệ cùng thiếu nữ kia đều thất sắc kinh sợ thét lên, thể nhân kinh hải cho nên thanh âm đều có chút run khẽ. Sự kinh hoàng của bọn họ càng trở nên tồi tệ hơn đó là, sau khi đem bẻ gãy đôi tay kia, đôi tay nhìn như không có lực sát thương gì lúc này đây lại đang siết chặt cổ họng ngay chỗ yết hầu của hắn.

"Không, không cần....." Khuôn mặt nam tử trẻ tuổi giờ khắc này rồi cuộc lộ ra sự sợ hãi khủng khiếp, hơi thở từ vong bao phủ quanh hắn, làm toàn bộ cơ thể hắn không ngăn được run rẩy lên.

"Đừng, đừng giết, hần!"

Sắc mặt của nam tử trung niên cũng đại biến, mở miệng ngăn cản, nhưng, lời nói còn chưa nói xong liền nghe thấy *răng rắc* một tiếng, cổ của cháu trai hắn ngã xuống, sức sống cả người trong nháy mắt bị cắt đứt, đến chết, ánh mắt hoảng sợ và không cam lòng vẫn mở to.....

"Ca! Ca....."

Thiếu nữ thì krong khóc kêu bi thiết, muốn xông lên phía trước, lại bị nam tử trung niên gắt gao kéo lại không cho nằng tiến lên.

"Thiếu, thiếu gia....."

Những tên hộ vệ cũng bị một màn này làm cho kinh hồn táng đảm. Bọn họ không thể tin được, thiếu gia thân là đệ tử đứng đầu trong gia tộc cư nhiên bị một tên ăn mày giết chết, nếu như gia chủ biết, thì sẽ tức giận lớn bao nhiêu?

"Giết hần báo thù cho thiếu gia!"

Mười mấy người đàng đàng sát khí xông lên phía trước, vùng lợi kiếm trong tay chém ra, kiếm khí sắc bén cùng với lửa giận hùng hục, tựa hồ chỉ có máu tươi của Phương Cửu mới có thể tưới đi lửa giận cùng bi phẫn trong lòng bọn họ.

Cả người thiếu nữ đột nhiên ngồi ngồi trên mặt đất, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn huynh trưởng không còn sức sống ngã trên đất, không thể tin được một khắc trước người còn sống sờ sờ, lúc này cũng đã chết đi.....

"Nhị thúc, đây không phải là sự thật, đúng không? Ca ca lợi hại như vậy sao có thể sẽ bị một tên khát cái giết chết? Nhị thúc, người nói cho ta đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật đúng không?"

Nàng lắc tay nam tử trung niên vừa khóc từng tiếng vừa hỏi, không muốn tin một màn tàn nhẫn trước mắt chính là sự thật.

Huynh trưởng nàng là con cưng trong gia tộc, là người xuất sắc nhất, sao có thể sẽ bị một tên ăn mày giết chết?

Mà lúc này, nam tử trung niên lại không có thời gian để bi thương, đề tức giận, bởi vì hắn nhìn thấy hơn mười tên hộ vệ công vây tên ăn mày kia đang ngã xuống cả đám. Người của bọn họ đã giâm bót, trái lại trên người khát cái kia ngay cả một đạo vết thương cũng không có.

"Đứng lên! Chúng ta lập tức rời đi!" Hắn nhanh chóng quyết định nói, dùng tay không bị thương cố gắng kéo chất nữ (*cháu gái*) đang nửa ngồi nửa nằm liệt đi dưới đất.

"Ta phải báo thù cho ca ta! Ta muốn giết hần! Ta muốn giết hần!" Thiếu nữ khóc kêu, ra sức muốn tránh thoát hai tay hắn để xông lên phía trước.

"Tĩnh táo lại cho ta! Người giết không được hần!"

Nam tử trung niên lớn tiếng quát: "Đi mau! Nếu không đi sẽ không kịp!" Hắn mạnh mẽ lôi kéo nàng rời đi, lo lắng nhìn thấy đôi mắt cười như không cười mà cảm giác hải hùng khiếp vía.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Nhiệm vụ săn giết!

Sát ý trong mắt người nọ quá dọa người.....

Vì thế trong lòng hắn chợt dạ, hai chân đều hơi nhũn ra, cái loại ánh mắt này, cái loại sát khí này, hắn cũng chưa từng thấy ngay cả trên người đại ca hắn..... thật là đáng sợ!

Ai sẽ tin rằng, hần đường đường là một võ sư thể nhưng lại bị một tên tiểu tử không hề có chút Huyền Lực nào làm cho sợ tới mức phải chạy trốn chết?

Nhưng có tình hần lại không thể không chạy, bởi vì hắn biết rõ, nếu bọn họ không trốn ngay bây giờ, bọn họ sẽ không sống được!

Nhìn thấy nam tử trung niên mạnh mẽ lôi kéo thiếu nữ đảo tảo, Phương Cửu có chút kinh ngạc, chẳng phải đã nói nàng không phải đối thủ của hắn hay sao? Như thế nào lại bỏ chạy? Nàng còn nghĩ sau khi giải quyết xong bọn họ vệ thì lại cùng hắn đánh một hồi đầu!

Chúy thủ trong tay xẹt qua, cật vỡ yết hầu một người cuối cùng, chỉ thấy máu tươi bắn ra, người nọ cũng ngã xuống theo.

Nhìn hơn mười cỗ thi thể trên mặt đất, thần sắc nàng không có chút cảm xúc hay chút thương hại nào.

Nàng từ trước đến nay đều sống theo nguyên tắc "người không phạm ta, ta không phạm người", nhưng đối với người muốn lấy tính mạng nàng, nàng cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Đem gờ túi Càn Khôn bên hông nam tử từ bị nàng vận gây cổ xuống, lại phát hiện chính mình không tài nào mở ra, cẩn thận nghĩ lại, mới nhỏ tới cái này chắc cũng cần phải có Huyền Lực mới có thể mở ra, mà trên người nàng hiện tại một điểm huyền khí cũng không có, tự nhiên sẽ không mở được cái túi này ra.

Nhưng thật ra trên người những tên hộ vệ nàng tìm được mấy que *hỏa chiết tử**, vì thế liền đem hỏa chiết tử cùng túi Càn Khôn để vào trong ngực, lúc này mới nhớ đến nàng quên mất một người.

**Hỏa chiết tử (火折子): giống hộp quẹt lửa, dùng để tạo ra lửa.*

"Đại thúc đâu? Không phải lại đi rồi chứ?" Nàng hướng ra xung quanh nhìn nhìn, hô vài tiếng: "Đại thúc? Đại thúc?" Đi lên phía trước, chỉ thấy thi thể mảnh thủ đầy đất.

"Thịt....." Đôi mắt nàng sáng lên, nhìn từng thi thể mảnh thủ kia, lại nghĩ đến mùi thịt nướng thơm ngào ngạt.

Sờ sờ bụng nướ nổi nước miếng, lập tức lấy chùy thủ ra sau đó nhanh tay cắt một cái chân sau, lúc này mới mang theo chân sau của con mãnh thú kia hướng phía trước đi đến, tính toán tìm một nơi đốt lửa nướng thịt để ăn.

Ước chừng sau một canh giờ(2h), nam tử trung niên cùng thiếu nữ nguyên bản đã rời đi lần thứ hai quay trở về.

"Ca ca!"

Thiếu nữ nhào lên ôm lấy thi thể ca của ca nàng khóc rống không thôi: "Trở về ta biết nói sao với phụ thân là người đã chết? Ca ca, người vì sao lại có thể chết đi như vậy..... Ô ô....."

Nhìn 18 người hộ vệ được chọn lọc kỹ càng từ trong gia tộc không một ai sống sót, ngay cả chính cháu trai mình cũng bỏ mạng tại đây, trong mắt nam tử trung niên toàn là bi thống, một tay nắm chặt nắm tay, mà bên kia, tay bị thương lại giống như mất đi trí giác vô lực buông xuống.

"Anh Nhu, đem xác ca ca người trở về bảo an táng, mỗi thủ hôm nay, chúng ta nhất định sẽ báo!"

Thiếu nữ lau nước mắt khóc rống nói: "Nhị thúc, tiểu khát cái kia hiện giờ đang ở trong Cửu Phục Lâm, chúng báo thù như thế nào? Ra khỏi Cửu Phục Lâm, chúng ta biết đi nơi nào tìm hân báo thù đây?."

"Không, không cần chúng ta phải động thủ, sau khi trở về ta sẽ tự mình đi đến hiệp hội lĩnh đánh thuê đưa ra một nhiệm vụ săn giết, sẽ có người sẽ thay chúng ta đem đầu trên cổ hắn thảo xuống!"

Thanh âm của hắn âm trầm nói, ánh mắt buông xuống, nhìn tay mình vô lực rũ xuống, sát ý trong lòng khó tiêu, nhưng cố tình, hắn cư nhiên không phải là đối thủ của hắn ta!

Nghe nói như thế, thiếu nữ lau nước mắt đi rồi đem thi thể huynh trưởng lên phía sau lưng nàng, lúc này mới phát hiện túi Càn Khôn bên hông ca ca không thấy đâu, vì thế nói "Nhị thúc, người nọ còn lấy đi túi Càn Khôn của ca ca."

"Như thế càng tốt! Chúng ta có rất nhiều biện pháp tìm được hắn ta!"

Ánh mắt của hắn âm trầm nhìn về phía sâu trong rừng, chuyển này tuy là vì thần thú mà đến, nhưng sự thực trước mắt, bọn họ không thích hợp để tiếp tục đi vào.

Đối với tiểu tử kia, hắn thể, nhất định sẽ làm cho hắn ta sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rời: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 23: Dẫn khí nhập thể!

Bên kia Cửu Phục Lâm, Phương Cửu tìm một nơi nướng thịt mãnh thú ăn cũng không hướng sâu trong rừng đi tiếp.

Nàng ngồi ở dưới tàng cây suy nghĩ, tuy rằng độc trong cơ thể đã giải, mạng này coi như đã bảo vệ được, nhưng nếu cứ như vậy mà rời khỏi Cửu Phục Lâm rồi trở về Phương gia, phỏng chừng rất khó để người Phương gia tin tưởng nàng chính là Phương Thanh Ca.

Tuy rằng nàng chính là Phương Thanh Ca, nhưng ngoài nàng cùng Tô Nhục Vãn kia, ai sẽ tin tưởng nàng chính là Phương Thanh Ca thật? Rốt cuộc so sánh cùng với cùng một người đã bị hủy dung, Phương Thanh Ca kia đang ở trong Phương gia có dung nhan tuyệt sắc khuyển thành mới là chính chủ trong mắt mọi người.

Nàng đoán rằng nếu dám đi đến trước đại môn Phương gia nói nàng là Phương Thanh Ca, Tô Nhục Vãn là giả mạo, phỏng chừng ngay cả đại môn Phương gia đều vào không được có khi còn bị loạn trượng đánh chết ở ngoài cửa lớn.

Còn có một chuyện khác chính là, Tô Nhục Vãn kia cũng không đơn giản! Nếu không nghĩ ra được sách lược vẹn toàn, nàng không thể trở về Phương gia.

"Ài! Cục diện của thân chủ này thật đúng là rối rắm và phiền toái." Hai tay nàng đan vào nhau đặt ở phía sau đầu, ngả ngửa người về phía sau dựa vào đại thụ nhìn trời trên đỉnh đầu.

"Đứng rồi, dựa dựa này có cơ hội ta có thể thử *dẫn khí nhập thể* *một lần nữa a!" Ánh mắt nàng sáng lên, ngồi ngay ngắn ní non nói: "Tuy rằng ta không hiểu cái gì là pháp quyết dẫn khí nhập thể, nhưng trí nhớ trong óc này có a!"

**Nguyên văn: 引气入体: Dẫn khí nhập thể; nghĩa: dẫn năng lượng vào trong cơ thể.*

Nghe vậy, cả người nàng lập tức hưng phấn lên, thể giới này chính là tu tiên, đương nhiên, người tu luyện huyền khí tương đối nhiều, nhưng trăm người thì cũng chỉ có một vài người là có thể tu luyện huyền khí. Đối với linh khí, chỉ có thể nói là trong vạn người thì xác suất chỉ có một hai người có thể tu luyện.

Huyền khí không giống với linh khí ở chỗ, huyền khí chính là tu luyện thân thể, mà tu luyện linh lực lại chính là tiên thể.

Tiên giả, cưỡi mây bay lên trên không mà đứng, hô mưa gọi gió không gì không làm được, dôi non lấp biển cũng chỉ cần búng tay.

Nhưng người tu luyện linh lực rất ít, hơn nữa linh bản kiểm tra linh lực ở một tiểu quốc đứng thứ 9 như Diệu Nhật Quốc là không có, bởi vậy, bất luận là đệ tử thể gia hay là người hoàng tộc, đều thường chỉ kiểm tra huyền khí xong thì bắt đầu tu luyện.

Trừ phi thiên phú cực tốt, tương lai có cơ hội rời khỏi Diệu Nhật Quốc đi đến tiểu quốc cấp 7 trở lên có lẽ mới có thể kiểm tra linh lực được, mà theo trí nhớ ở trong óc của nàng, toàn bộ Diệu Nhật Quốc này có thể tu luyện linh lực nghe nói cũng chỉ có ba người.

Bất quá theo trí nhớ thì ba người có thể tu luyện linh lực tu tiên này đã rời khỏi Diệu Nhật Quốc trong nhiều năm qua, dù vậy, địa vị gia tộc bọn họ tại Diệu Nhật Quốc vẫn rất cao khiến người bất khả xâm phạm.

Theo ham muốn của trái tim, nói liền làm.

Lập tức, nàng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt theo khẩu quyết trong đầu thử dẫn khí nhập thể tu luyện.....

Chi là, tưởng tượng thì luôn tốt đẹp, mà hiện thực lại rất tàn khốc.

Sau ba canh giờ*, khi nàng vớt bỏ hết tạp niệm thả lỏng tinh thần thử mặc niệm khẩu quyết dẫn khí nhập thể, người nhắm mắt lại không nghĩ ngợi gì cả, một khi ngồi lâu thì vô tình chìm vào giấc ngủ.....

**Một canh giờ: 2 tiếng.*

"Ngao!"

Từ sâu rong rừng thẳm truyền đến tiếng rú của một con mãnh thú khiến nàng bừng tỉnh.

"Ấn?"

Đôi mắt vẫn mơ mơ màng màng, chớp một cái, cả người cũng hiện ra bộ dáng vài phần lười biếng. Lúc nhận ra chính mình ngủ quên trong khi dẫn khí, không khỏi tức đầu cười khê: "Cũng không nghĩ rằng nhắm hai mắt lại mà không ngủ gà ngủ gật thì thật là khó a!"

Xoa xoa cổ đứng lên hoạt động tay chân. Vừa mới ngủ được một giấc, cả người có tỉnh hẳn hẳn lên, vì thế lập tức lần thứ hai ngồi khoanh chân dưới tảng cây. Đã có kinh nghiệm từ lần trước, lúc này nâng nâng cao cánh gác ổn định lại tinh thần, lần thứ hai mặc niệm khẩu quyết dẫn khí.

Thời gian yên lặng trôi qua, sau hai canh giờ(4h), quanh thân năng ần ần đi động một tầng nhàn nhật hơi thở Huyền Lục.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Dung nhan trong nước

Phượng Cửu chậm rãi mở to mắt, khỏe mỗi nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Dẫn khí nhập thể cuối cùng đã thành công, so với tưởng tượng của nàng còn muốn nhanh hơn. Nghĩ đến cái Túi Càn Khôn kia, nàng lập tức móc ra từ trong lòng ngực, sau khi rót huyền khí vào thì mở nó ra.

"Tắc tắc, đồ vật bên trong không ít a!"

Không gian bên trong cũng không phải rất lớn, nhưng đồ vật trong đó lại không hề ít, nàng sau khi xem qua đại khái liền đem tay nải trong đó có thảo dược cùng mấy đỉnh kim nguyên bảo thả vào, lại đem túi kia buộc chặt chẽ ở bên hông.

Thấy còn thịt nướng thừa lại, cũng đem thịt nướng cùng thu nốt vào không gian, lúc này mới hướng trong rừng sâu đi đến, tính toán đi tìm nguồn nước, rửa sạch thương thể trên mặt một chút.

Bùn trên mặt nàng cũng không phải là thứ gì đó lung tung, mà là do nàng đã cẩn thận dùng *địa tâm thủy** cùng đất lõi của mặt đất trộn lẫn vào nhau giống như bùn để bôi lên vết thương. Một trong những ưu điểm của địa tâm thủy chính là sự mát lạnh trong nhân địa tâm thủy có thể làm chậm lại nhiễm trùng trên miệng vết thương, thứ hai cũng sẽ che lấp một chút thương thể trên mặt, miễn cho bị người vừa thấy là có thể nhận ra.

(*)*地心水*: địa tâm thủy: nước cốt lõi của mặt đất ; 地浆: đất mài chèo; đất lõi của mặt đất.

Bùn đã ở trên mặt mấy ngày rồi, cần phải được rửa sạch, cho nên quan trọng nhất vẫn là lập tức tìm bằng được nguồn nước.

Cách trực tiếp để xác định nguồn nước chính là dựa vào mặt độ cây cối và thám thực vật trong rừng.

Nàng không thẳng hướng đi vào chỗ sâu trong rừng, mà là đi theo con đường dựa vào độ dày đặc của lá cây cùng với sự tươi tốt của thám thực vật trên mặt đất. Ước chừng sau hai canh giờ, rốt cuộc tìm được nguồn nước.

Đó là một dòng suối đang chảy, nằm dưới một ngọn đồi, hai bên cây cối so với những nơi khác đều tươi tốt hơn.

"Phi! Tìm nước trong rừng rậm không phải là một việc dễ dàng."

Nàng thờ ơ xà hơi, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên cạnh dòng suối, ngồi xổm thân mình xuống rồi lấy tay vốc từng ngụm nước lên uống, lại từ trong Túi Càn Khôn lấy ra một ống trúc đã chặt bỏ trên đường đi, đổ đầy nước vào trong ống trúc để dự trữ, sau này có thể dùng trong bất cứ tình huống nào.

Cởi giày ngâm chân, cảm thấy một thân mệt nhọc từ từ biến mất. Nhờ vào dòng suối chảy qua, sau khi ngâm chân nghỉ ngơi nàng mới cẩn thận rửa sạch bùn trên mặt, đem bùn đã bôi ở miệng vết thương trên mặt từ từ rửa sạch sẽ.

Đến khi, ánh gương trong nước hiện lên một gương mặt xấu xí, bị biến dạng nặng nề bởi nhiều vết đao sắc bén rạch qua.

Nhìn khuôn mặt trong nước, đôi mắt nàng đầy áp bức giá. Thân thể này giống như đúc thân thể của nàng ở thế kỷ 21, dung nhan cũng không hề thay đổi, nhưng gương mặt hai mươi mấy năm quen thuộc trước mắt này lại bị người hoa hoa thành ra như vậy, ngâm lại, sự khát máu đã được nàng che giấu trong tim lại bắt đầu sôi lên.

"Tô Nhược Vân a Tô Nhược Vân, người tốt nhất hãy sống cho thật tốt....."

Nàng nhẹ giọng lầm bầm, bên môi tràn ngập ý cười tà khí và giá lạnh.

Từ trong Túi Càn Khôn lấy ra thảo dược hái được ở trên đường, trộn cùng với một vài cây linh dược sau đó chà xát ép chúng lại với nhau rồi đem nước thuốc bôi lên trên mặt. Miệng vết thương trên mặt đã kết sẹo nhưng sau khi rửa sạch bùn đất thì bóc long ra. Những vết rạch nứt trên khuôn mặt do từng vết đao xén qua vẫn không thể nào biến mất.

Mỗi vết sẹo sau khi bị đao xẹt qua đều có màu thâm hơn màu hồng phấn, dù là bị sẹo nhưng so với lúc trước, hiện tại thoát nhìn tương đối khá hơn nhiều, ít nhất, bây giờ trông không quá khủng bố, chỉ là xấu xí mà thôi.

Sau khi dùng nước ép từ các loại thảo dược, chờ nước thuốc trên mặt khô đi, nàng thò người ra phía trước nhìn vào trong nước suối. Trong dòng nước trong suốt như pha lê là một hình ảnh gương không rõ dung nhan, bởi vì ánh sáng phản chiếu lên một màu xanh lá cây, thấp phần quý dị.

Nhìn nhìn, mấy chột nhướn lên, bởi vì nguồn nước nguyên bản còn đang trong suốt không biết vì sao lại nhiễm một màu máu hồng.

Ngước mắt theo thượng du nhìn lại, hơi dừng lại một chút, lập tức bước chân hướng theo thượng du đi tới.

Ước chừng nửa nén hương thời gian, bước chân nàng dừng lại, ánh mắt nhìn trên một đám cỏ dại bên dòng suối phía trước.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Gặp phải bây sói!

Nơi đó có một người nam tử đang nằm sắp.

Chính xác mà nói, không biết là đã hôn mê hay là đã chết. Toàn bộ phần thân trên đều bị nằm trong nước suối, bởi vì hắn nằm sắp nên không trông thấy rõ khuôn mặt, nhưng nhìn chất lượng thượng thừa từ xiêm y màu nâu trên người hắn, hẳn là gia thế không tồi.

Xiêm y quanh bụng một mảnh máu hồng, phần đầu cũng đang chảy máu, tuy rằng là người nằm trong nước suối, nhưng hẳn thực may mắn, bởi vì nơi hắn nằm có một tảng đá rất lớn nhỏ lên cao hơn mặt nước, vì thế nên hắn không bị ngâm toàn bộ mặt của mình ở trong nước suối, bằng không, phỏng chừng dù không mất máu mà chết thì cũng sẽ chết chìm.

Hơn nữa thân mình ngâm mình ở trong nước suối, máu từ trên đầu và máu từ bụng chảy ra tự nhiên sẽ theo dòng nước chảy xuống hạ du.

Nàng đi qua, đem người nọ lật lại, duỗi tay dò xét hơi thở của hắn, thấy còn có khí, bèn kéo người đến đám cỏ cạnh dòng suối.

Sau khi kiểm tra xong miệng vết thương của hắn, từ trong túi Càn Khôn lấy ra một cái bình nhỏ, giúp hắn cầm máu rồi lại rắc một ít thuốc lên miệng vết thương trên đầu của hắn. Tiếp theo, cởi bỏ quần áo nơi miệng vết thương ở bụng và rắc lên một ít thuốc, lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một kiện quần áo, xé thành từng mảnh vải đem băng bó lại miệng vết thương của hắn.

"Người thật đúng là mạng lớn, gặp được ta."

Nhìn người hôn mê, nàng khẽ cười, có chút ngoài ý muốn hạ lỏng mày xuống, lầm bầm: "Ta khi nào thì trở nên có lòng tốt như vậy?"

Vì không muốn máu tươi đưa tới nơi lành thú, nàng đem cái quần áo trên người nam tử ném vào trong nước, để quần áo theo dòng nước trôi đi, lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một bộ quần áo đơn khoác lên trên người hắn.

Thấy sắc trời cũng không còn sớm, nơi này lại có nguồn nước, vì thế, nàng nhặt một ít nhánh cây ở xung quanh đốt lửa lên, dự định đêm nay sẽ ở chỗ này.

Vì gần nguồn nước nên năng vốn định nhìn xem trong nước có cá hay không, nhưng ngồi xổm bên dòng suối nửa ngày cũng không nhìn thấy có một con cá bơi qua, thầm than nhẹ: "Nước trong vắt mà không có cá, quả nhiên là không giả a!"

Chỉ có thể đem thịt nướng lại hơ trên lửa, xé xuống một khối để ăn, sau khi lấp đầy bụng liền khoanh chân tiếp tục tu luyện.

Hiện tại nàng cũng chỉ có thể dẫn khí nhập thể, mới vào giai đoạn vỡ giả hết thấy bắt đầu từ con số không, bất quá, nàng có cảm giác sau khi tu luyện thì huyền khí trong thân thể có biến hóa rất nhỏ, nhận thấy được có chỗ tốt, nên tự nhiên có động lực tiếp tục tu luyện.

Một khi tu luyện đó là mấy canh giờ, thẳng đến khi nắng có cảm giác huyền khí tiến vào trong cơ thể đã xâm nhập vào giai đoạn ban đầu của võ giả huyền cực cảnh cấp hai thì mới thở nhẹ ra một hơi và mở mắt ra.

Sắc trời đã tối sầm lại, không khí trong rừng trở nên lạnh lẽo âm đạm, cũng may trước mặt có đồng lửa sưởi ấm, huyền khí trên người cũng có thể vận chuyển đuổi tan cái lạnh.

Nàng xoay người nhìn về phía nam từ một bên, thấy thân thể hần hơi co lại tựa hồ như đang run, nàng duỗi tay qua kiểm tra, nguyên lai là do miệng vết thương bị nhiễm trùng khiến hần bị sốt.

Nghĩ nghĩ, lại từ trong túi Cần Khôn tìm kiếm một hồi, lấy ra một cái bình nhỏ dốc ra một viên thuốc ở trong lòng bàn tay người. Sau khi xác định cách sử dụng và tác dụng của thuốc liền nhéo cảm hần rồi đem viên thuốc kia nhét vào trong miệng hần, lại đổ chút nước vào trong miệng để giúp hần nuốt viên thuốc vào.

Cho thêm vài nhánh cây vào trong đồng lửa, ngọn lửa cháy mạnh hơn một chút. Nhưng vào lúc này, trong rừng truyền đến thanh âm làm thân thể nàng cứng đờ, trong nháy mắt căng thẳng cùng sợ hãi.

"Ngao ô!"

"Ngao ô!"

"Ngao ô....."

"Là sói?"

Nàng đứng lên trong nháy mắt, ở trong bóng đêm nghe thấy tiếng sói tru từng hồi từ xa tới gần, từng tiếng quanh quẩn ở trong rừng cây.

Sói chính là mãnh thú kết bạn thành đàn, nếu như xuất hiện, tất nhiên sẽ là một đám!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Độc chiến với bầy sói!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nàng muốn nhân dịp bầy sói còn chưa tới bên này thì nhanh chóng rời đi, nhưng mà, cũng vào lúc này, trong rừng có đại cách đó không xa lại hiện lên từng đôi từng đôi ánh mắt màu xanh đậm.....

"Xem ra là không thể đi được."

Nàng khẽ nhủ thầm, liếc mắt quét qua bầy sói đang vây bên này một cái, lại liếc mắt nhìn nam tử đang hôn mê một cái, cảm thấy chính mình thật sự là tự tìm rắc rối cho bản thân.

Đối mặt với bầy sói, nếu chỉ có một mình nàng thì còn tốt, nhưng phía sau còn có một người hôn mê, đây chính là phiền toái.

"Ồ ngao!"

Một tiếng một tiếng sói tru vang lên, phảng phất như đang tuyên bố mệnh lệnh, bầy sói nguyên bản đang bao vây bên này đột nhiên nhảy đến trước mặt nàng.

Dựa vào dòng suối ở dưới sườn núi, nàng kéo nam tử tới một mặt sườn dốc nhỏ ra, hiện tại sườn dốc này chính là nơi phòng hộ tốt nhất, không cần nàng phải lo lắng sói sẽ đánh tới từ phía sau lưng, cũng không cần lo lắng đến nam tử ở phía sau nàng sẽ bị sói kéo đi.

Rút chủy thủ ra khoanh tay che ở trước người, cả người nàng toát ra sát khí ngút trời. Nếu trốn không thoát, vậy chiến đấu đi! Nàng cũng không tin giết không nổi hơn mười con sói này!

Đôi mắt lạnh lùng phát ra ánh sáng sắc bén, nàng âm thầm vận khởi huyền khí trong cơ thể, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hơn mười con sói đang chảy nước miếng kia, cũng giống như chúng dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Hon mười con sói liên tục phát ra tiếng tru thấp thấp, giống như đang cổ vũ nàng sợ tới mức mất đi ý chí chiến đấu trước khi tiếp cận nàng, nhưng mà, Phương Cửu rốt cuộc không phải là người bình thường, tự nhiên sẽ không bị dọa đến nổi hai chân mềm nhũn và đánh mất sức chiến đấu.

Khi ở vào hoàn cảnh xấu, nàng không thể tiến công, nếu không sẽ bị công vây, cho nên nàng đang đợi, chờ bầy sói nhào lên.

Hon mười con sói cảm giác được sát khí của nàng không lui mà càng ngày càng tăng, gào thét một tiếng, cũng vào lúc này, một con sói xám khá lớn đứng ở chỗ cao cũng tru lên một tiếng.

"Ồ ngao!"

Tiếng sói tru rơi xuống, hơn mười con sói nháy mắt nhảy lên, bầy sói mở miệng lộ ra răng nanh sắc bén cùng nước miếng nhỏ xuống, này sinh ác độc hướng về phía Phương Cửu muốn cắn, móng vuốt dài sắc bén của những con sói vươn ra như từng vệt sáng ánh lên trong bóng đêm.

Phương Cửu nhắm chuẩn thời cơ, nháy mắt xuất kích!

Thần pháp quý dị vận dụng cùng với hơi thở huyền lực khiến tốc độ càng thêm mau, chủy thủ trong tay hung hăng đâm vào cổ một con sói đang nhào lên trên đầu rồi lại rút ra, trong bóng đêm, một tiếng kêu *ngao ô* thảm thiết thể lưng truyền ra, nàng chỉ thấy một vệt máu phun ra, máu tươi ấm áp mang theo mùi tanh nồng đậm của sói vấy lên cả người nàng, con sói kia cũng theo tiếng ngã xuống.....

Sau khi đánh chết một con sói, nàng lập tức lui về phía sau, chủy thủ trong tay vung về phía hai con sói đang nhào tới từ bên trái, có lẽ là do đồng bạn đã chết khiến những con sói còn lại cảnh giác hơn, tốc độ phản ứng của chúng rất nhanh, né tránh cùng lúc khi chủy thủ của nàng vừa được chém ra, trong khi những con sói khác gần như phóng đến trước mặt nàng.

Những con sói ở phía bên phải nàng có cơ hội đánh về phía nam tử đang hôn mê trên mặt đất ở phía sau, khi nàng lo công kích với những con sói bên trái và trước mặt, một khắc này nàng không thể phân thân, chỉ có thể vung chủy thủ lên hướng về những con sói bên trái đồng thời một chân đá về phía đồng lửa, mấy nhánh cây vẫn mang theo ngọn lửa hồng bay về phía những con sói ở bên phải.

Sói chính là sợ lửa, nhìn thấy những ngọn lửa đang bay đến, bọn chúng kinh sợ gào lên một tiếng hoảng loạn và lui ra phía sau, cũng vào lúc này, chủy thủ trong tay Phương Cửu đã giết chết hai con sói bên trái, cộng với một con vừa rồi, lúc này, ngã ngay trước mặt nàng đã có ba con sói.

Có lẽ vì cả người nàng phát ra sát khí quá mức làm người sợ hãi, hoặc là do sự đâm máu sắc bén của nàng dọa đến, trong miệng những con sói khác phát ra tiếng gào thét lui về phía sau một bước mà không dám tiến lên phía trước, nhưng cũng không muốn cứ như vậy rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Người bị đâm hồng đầu óc?

Ánh nắng bình minh ấm áp chậm rãi bao phủ mặt đất, nam tử hôn mê một đêm rốt cuộc tỉnh lại và khôi phục ý thức.

Nhưng mà, khi hắn mở to mắt ra, nhìn đến lại là một màn cực kỳ quý dị.

Một tên khất cái ăn mặc quần áo cũ nát khoanh chân ngồi ở bên người hắn, trên người một thân máu đỏ tanh nồng, nhưng, không nhìn thấy rõ dung nhan hắn, bởi vì trên mặt hắn ta là màu xanh xanh giống như thuốc nước.

Lại thấy trong tay hắn ta nắm một cây chùy thủ, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, bởi vậy, hắn nhìn theo ánh mắt hắn ta, vừa nhìn thấy, ánh mắt hơi co lại.

Từ bỏ tiêu khất cái, có ba thi thể sói đã cứng đờ phía trước người hắn ta, cách ba mét phía ngoài đang ngồi tám mươi con sói xám miệng nhỏ nước miếng, như hồ rình mồi nhìn bọn hắn chăm chăm.

Phượng Cửu hơi nghiêng đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt kinh ngạc và mang theo vài phần mê mang của nam tử.

"Cẩn thận!"

Nam tử bỗng nhiên kinh hô ra tiếng, ánh mắt kinh hãi nhìn thấy sói xám lao tới tiêu khất cái, trong trạng thái nóng vội theo bản năng muốn đứng dậy, nhưng người vừa động đã làm miệng vết thương ở bụng nứt ra, chỉ nghe hắn kêu lên một tiếng rồi lại ngã xuống, miệng vết thương cũng ầm ầm chảy ra máu tươi.

Khi nam tử kinh hô ra tiếng, Phượng Cửu xoay người lại, động tác nhanh nhẹn nhảy lên, ánh mắt sắc bén quét về phía sói xám, thấy nó dừng mãnh lao đến khi người nàng còn đang ngồi xổm, nàng lập tức cúi xuống lăn tròn hướng phía dưới thân sói lao đi, chùy thủ trong tay hướng về phía trước vạch một đường.

"Vào!"

"Ngao!"

Chùy thủ tàn nhẫn lấy lực đạo rất mạnh trực tiếp đâm sâu vào bụng bên dưới của con sói và cắt đứt một đường vừa dài vừa sâu, con sói xám hú lên một tiếng, theo quán tính nhào lên phía trước, tiếp tục lướt qua không trung quãng ngã về phía trước mặt nam tử, đối mặt hung tàn trùng lớn thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm vào nam tử, thân thể hơi run rẩy, miệng giật giật mở ra, trước khi hơi thở cuối cùng rời khỏi thân nó.

"Ồ ngao!"

Những con sói xám còn lại có chút bực bội bất an ngửa đầu phát ra những tiếng hú, chúng cào cào trên khắp mặt đất, trong miệng phát ra từng tiếng thấp thấp ô ngao, mắt sói hung tàn khất máu không cam lòng nhìn chăm chăm Phượng Cửu, nhưng cũng không dám tiến lên.

Phượng Cửu sau khi giết con sói kia liền nhanh chóng đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm những con sói xám còn lại, giống như một Tu La khát máu, khỏe mỗi khế gọi lên: "Còn không đi, ta sẽ đem các ngươi từng con đều giết." Ánh mắt đảo qua, dừng lại ở trên người con sói xám cầm đầu đang đứng trên sườn núi cách đó không xa.

Phảng phất như cảm giác được uy hiếp từ trong ánh mắt nàng, sói xám kia dùng ánh mắt hung tàn nhìn chăm chăm Phượng Cửu một hồi lâu, sau đó ngửa đầu hú lên một tiếng, không lâu sau, hơn 10 con sói đang ngồi thủ lĩnh đứng dậy chạy xa.

Nam tử nửa ngồi dậy nhìn xem đến sừng sột rồi ngán ra, trùng lớn hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Phượng Cửu lau sạch vết máu trên chùy thủ liền lông tóc của sói xám trước khi cắt đi, thu lại thân mình, nhìn thấy biểu tình của nam tử, không chút để ý cười cợt: "Người tỉnh rồi là tốt, nếu còn không tỉnh ta có thể sẽ bỏ ngươi lại."

Nàng đi đến bên cạnh ngồi xuống, lấy ống trúc ra uống một ngụm nước. Cùng hơn mười thất lang nhìn nhau một đêm, tinh thần lực căng chặt, không thể thả lỏng dù chỉ một chút, phải biết rằng, ở dưới tình huống như vậy chỉ cần thả lỏng một cái, những con sói kia có thể sẽ xé xác nàng thành từng mảnh nhỏ bất cứ lúc nào.

"Người, người là ai a?" Có lẽ là bị sự sắc bén của Phượng Cửu lúc trước dọa đến, lúc này nói chuyện có chút lắp bắp.

"Người quán ta là ai làm gì."

"Vậy, ta là ai a?" Nam tử lời này vừa ra, đối lấy chính là sự kinh ngạc của Phượng Cửu.

"Người bị đâm hư đầu óc rồi sao? Ngay cả chính mình cũng không nhớ rõ là ai?"

Đang nói, tựa hồ như nhớ tới điều gì đó, vuốt tay sờ sau đầu nam tử, quả nhiên, còn sưng một cục như bánh bao.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Nguy cơ ẩn nấp!

Nam từ ngẩn ngơ, nhìn tiểu khất cái trên mặt phủ một tầng thanh thanh lục lục, nửa ngày cũng không thể hoàn hồn, thẳng đến, nghe giọng nói của hắn ta truyền đến.

"Người khi thế ngã nên bị dưng vào trên tảng đá, bên trong máu đọng chèn ép lên dây thần kinh, ta đoán hẳn là sẽ bị mất trí nhớ trong một thời gian ngắn, máu ứ tiêu hết thì sẽ khỏi." Nàng vỗ vỗ tay rồi đứng lên: "Tốt, người tình, ta cũng nên đi."

Vừa nghe lời này, nam từ nóng nảy, vội vàng đứng lên có nên đau đớn từ miệng vết thương nơi bụng, có chút bất an, có chút thấp thòm đi theo bên người Phụng Cửu, muốn nói, nhưng lại không biết nói như thế nào, chỉ có thể áp ứng nhìn nàng.

Sau khi nam từ đứng lên, Phụng Cửu ngẩn ra, lúc này mới phát hiện hắn lớn lên rất cao lớn, ước chừng cao hơn nàng nửa cái đầu, hơn nữa, làn da rám nắng vốc người chắc nịch, so với đại thúc kia tựa hồ còn muốn cường tráng hơn, lúc này bộ quần áo choàng trên người hắn bị căng lên có chút khấn trương, trên cánh tay cơ bắp đều căng chặt, phảng phất có thể đem quần áo căng nứt bất cứ lúc nào.

Ánh mắt xoay chuyển, nhìn nam từ đi theo bên người, hỏi: "Người đang làm gì vậy?" Nàng chỉ thuận tay cứu người, nhưng không nghĩ sẽ mang theo phiền toái như vậy.

"Ta, ta có thể đi theo người không?" Nam từ có chút bất an nhìn nàng: "Ta cái gì cũng không nhớ rõ, hơn nữa chỉ nhận thức người."

Trần Phụng Cửu xẹt qua một vết hắc tuyến. Lời này sao nghe quen tai, tựa hồ như khi nàng ăn vạ đại thúc kia cũng nói lời như vậy.

"Ta, ta nhất định sẽ không chọc phiền toái cho người."

Phụng Cửu tròn trĩnh mắt, không chút khách khí nói: "Bản thân người chính là phiền toái."

Đem qua nếu không phải bởi vì hắn, nàng cần gì phải dùng nguyên cả một buổi tối đối đầu với đám sói kia? Dựa vào thân thủ cùng tốc độ của nàng, cho dù đánh không được cũng có thể trốn thoát đi.

Nửa ngày không nghe âm thanh gì, nàng ngược đầu liếc mắt xem xét một cái, vừa thấy, lại là hơi há hốc mồm.

"Người, một đại nam nhân khốc lóc cái gì?"

Một người to con đứng ở nơi đó với ánh mắt đỏ rực và rớt nước mắt, rất giống một tiểu tức phụ (*tiểu tức phụ: nàng dâu nhỏ*) bị khi dễ, có thể khiến nàng không há hốc mồm hay sao?

"Người không cho ta đi theo....."

Hắn úy khuất nhìn nàng: "Ta không biết đi đâu, cũng không biết trở về như thế nào, người nếu không cho ta đi theo....."

Phụng Cửu vỗ về cái trán không nói nhìn trời. Quả nhiên là không ném nổi phiền toái....

Đây có thể xem như bị báo thù hay không? Nàng ăn vạ người khác, giờ người khác ăn vạ lại nàng.

Nàng đi đến bên dòng suối lấy ống trúc ra và đổ đầy nước, đem quần áo bên ngoài trên người đã bị máu sói bắn đầy vứt bỏ.

Khi chuẩn bị cất bước rồi đi, phát hiện người nọ vẫn còn đứng ngốc ở phía sau, một bộ dáng muốn đi theo nàng nhưng không dám mà chỉ nhìn chằm chằm nàng, nàng than một tiếng: "Còn đứng đó làm gì? Đi a!"

"Nga, nga!" Nam từ sững sốt một chút, vui sướng gật đầu đáp lời, bước nhanh đi tới, chỉ là vẫn chịu đựng đau đớn dùng một tay che lại miệng vết thương nơi bụng.

Hai người đi đến trên sườn núi, tiến vào trong rừng, lúc này, ánh mắt Phụng Cửu hơi loé lên, bắt động thanh sắc liếc mắt quét xung quanh một cái, trước khi tiếp tục đi về phía trước.

"Cái kia, ta, ta kêu người như thế nào a?" Nam từ đi theo bên người Phụng Cửu hỏi.

"Tùy tiện." Nàng không chút để ý đáp lời, lực chú ý không nằm trong cuộc nói chuyện.

Nghe vậy, nam từ nghĩ nghĩ, liền cười ha hả hỏi: "Người nhỏ hơn ta, vậy ta đây kêu người là tiểu đệ được không?"

"Àn,"

Nàng không hề bụng đáp lời, cũng không thực sự lắng nghe những gì hắn nói, mà thay vào đó là nghiêng đầu nhìn chằm chằm đám cỏ dại không lồ ở phía sau.

Nghe thấy Phụng Cửu đáp ứng, trên mặt hắn sáng lên vui sướng, đang muốn nói gì đó, lại nhận ra tiểu khất cái đang nhìn chằm chằm phía sau bên trái, hắn theo ánh mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy, sắc mặt khê biến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cười nham hiểm!

"Những con sói đó không hề rời đi? Nó, chúng nó định vẫn đi theo hay sao?" Hắn có chút ngạc nhiên, đi một đường rồi cứ nhiên không phát hiện ra phía sau đi theo hơn mười đầu sói.

Hắn thật sự không dám tưởng tượng, dưới tình huống không hề phòng bị nếu những con sói kia nhào lên thì hậu quả sẽ như thế nào.....

"Không có việc gì, chúng nó không dám nhào tới, chúng chỉ là đang đợi cơ hội." Phụng Cửu nhìn thoáng qua, thu hồi ánh mắt tiếp tục đi tới.

Nàng biết khi nàng lấy sắc bén cùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn chém giết mấy con sói lúc trước, đã có tác dụng chấn nhiếp thành công, hơn mười đầu sói này sẽ không dám nhào lên, bởi vì chúng nó rất rõ ràng kết quả khi nhào lên không nghi ngờ chính là chết!

Nhưng cứ như vậy mà rời đi cũng không cam lòng, cho nên mới theo đuổi bọn họ, tìm kiếm cơ hội.

"Cứ để cho chúng nó đi theo như vậy?" Nam từ ngờ ngác hỏi, thấy tiểu khất cái cứ nhiên một chút lo lắng cũng không có, không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Vì cái gì hắn ta rõ ràng nhỏ hơn so với hắn, lại có sự sáng suốt, gan dạ cùng thân thủ tốt như vậy?

Phụng Cửu dừng bước, liếc mắt nhìn hắn một cái: "Bằng không người đuổi đi?"

"Àch..... Vẫn là từ bỏ, cứ để cho chúng đi theo đi!" Hắn ngưng ngừng giải giải đầu cười cười.

Vì thế, nếu như có người ở gần đây, liền có thể nhìn đến một màn quý dị kia.

Phía trước hai người lắc lắc đi tới, phía sau ước chừng 10m đi theo hơn mười con sói xám miệng chảy nước miếng.....

"Tiểu đệ, người nói trên mặt ngọc bội này có thể là tên của ta hay không?" Hắn vừa đem một khối ngọc bội đưa cho Phụng Cửu, vừa nói: "Nó đã nằm trên cổ ta."

Phụng Cửu tiếp nhận ngọc bội kia nhìn nhìn, mặt trên quả nhiên là có khắc ba chữ: "Quan Tập Lãm?"

Thanh âm nhỏ bé ngưng lại, nàng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Người kêu Quan Tập Lãm?"

"Ta cảm thấy có thể là như vậy."

Nàng đem ngọc bội trả lại cho hắn, cười nói: "Ta còn tưởng rằng người kêu đại ngọc đâu!"

"....."

Quan Tập Lâm không có lời để nói nhìn tiểu khát cái, thức thời không nói gì nữa.

Hai người lại đi thêm một đoạn đường, phía sau hơn mười đầu sói vẫn như cũ đi theo, không có ý tứ muốn rời đi.

Thẳng đến, Quan Tập Lâm người cái mũi, nhếch miệng nói với Phương Cửu: "Tiểu đệ, phía trước có người, chúng ta đi mau, chỉ cần những người phía trước chịu để cho chúng ta đi theo, đám sói đi theo phía sau nhất định không dám lại công kích chúng ta."

"Có người? Người làm sao biết được?" Nàng nhìn nhìn phía trước mặt, trừ bỏ cây cối cùng cỏ dại ở ngoài, căn bản không nhìn thấy dấu hiệu của nhân ảnh nào.

Hắn gật đầu thật mạnh: "Có, nhất định có, ta ngửi được hương vị thịt nướng."

"Hương vị thịt nướng? Ta như thế nào lại không ngửi được?" Nàng lầm bầm, tiếp tục đi lên phía trước một đoạn, quả nhiên người thấy hương vị thịt nướng, cũng ần ần nghe thấy giọng người nói chuyện, không khỏi kinh ngạc nhìn Quan Tập Lâm bên người liếc mắt một cái.

Hắn ta có mũi của chó săn?

"Ha ha, đúng không? Ta đã nói là có người đi!" Hắn đắc ý cười, nói: "Chúng ta đi mau, chỉ cần bọn người phía trước để chúng ta đi theo, cho dù trên đường gặp phải mãnh thú cũng không cần sợ."

"Người cho rằng người ta sẽ tùy tiện cho chúng ta đi theo sao?" Nàng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Cũng chỉ có ta ăn no không có gì làm mới mang theo người."

Nhìn hắn đứng ngốc, vẻ mặt bất lực, Phương Cửu trừng mắt nhìn, nói: "Nói này chính là Cửu Phúc Lâm, mãnh thú rất nhiều, nguy hiểm trải dài, người nghĩ họ sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy hai người lạ tiếp cận bọn họ?"

"Nghĩ thế nào?" Hắn ngơ ngác hỏi, vẻ mặt không rõ nguyên do.

"Đần độn! Khẳng định là sẽ nghĩ chúng ta tiếp cận bọn họ là có mục đích gì đó a!"

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Ánh mắt Phương Cửu hơi đổi, bên môi nổi lên một nụ cười nhàm chán: "Không có việc gì, ta đã có biện pháp, đợi lát nữa rồi nhìn ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30: Trùng tiểu đệ ta làm gì!

Người dịch: Emily Ton

Kể tiếp, Quan Tập Lâm liền đi theo bên người Phương Cửu lặng lẽ đến gần những người đó, đầu tiên là ở sau thân cây từ xa quan sát một hồi, sau đó hùng dũng dẫn hắn tiến lên phía trước. Nguyên bản còn tưởng rằng tiểu khát cái đã chuẩn bị biện pháp gì làm những người đó đưa bọn họ đi cùng, lại không nghĩ, hắn ta trực tiếp một đường đi qua xung quanh những người đó. Hắn ta không hề mở miệng, cũng không thèm liếc mắt nhìn đám người kia.

Nhưng thật ra những người đó lại đột nhiên cảnh giác khi nháy mắt nhìn đến hai người xuất hiện. Người cầm đầu âm thầm đánh giá bọn họ, lúc này mới thả lỏng cảnh giác, bởi vì hai người kia tu vi cũng không phải rất cao, không thể trở thành uy hiếp đối với bọn họ.

Nhưng ngay lúc đó, liền nghe người trong tộc mình kinh hô một tiếng.

"Tam gia, là bảy sói!"

Người này thốt lên một tiếng kinh hãi, ba bốn mươi người nguyên bản đang ngồi ở nghỉ ngơi nhanh chóng cảnh giác. Cũng vào lúc này, Phương Cửu đang đi phía trước sau khi nghe được lời bọn họ nói cũng kinh hô ra tiếng.

"Cái gì? Bảy sói? Ở đâu? Ở đâu?" Nàng vừa khản trương hỏi, vừa lôi kéo Quan Tập Lâm lui về theo hướng những người kia.

"Các người là người nào? Bảy sói có phải do các người đưa tới hay không?" Một hán tử trung niên trầm giọng rống lên, có chút tức giận nhìn bọn hắn chăm chăm.

"Sao có thể!"

Nàng trừng hai mắt, nói: "Nhưng con sói kia không phải là tiểu miêu (mèo con), chúng ta làm sao có thể dẫn theo chúng nó tới đây? Hơn nữa, nếu như sớm biết rằng có sói đi theo chúng ta, chúng ta đã sớm chạy, làm sao còn chậm rì rì đi tới như vậy?"

"Lão Lục, trước tiên đừng xúc động, chú ý lập tức cảnh giới mới là quan trọng nhất!" Nam tử trung niên cầm đầu giọng nói vững vàng lên tiếng: "Những con sói xám đó là mãnh thú hung dữ nhất, tốc độ cực nhanh, mọi người phải cẩn thận một chút."

Phương Cửu thấy đội người bọn họ rất có huấn luyện hình thành một vòng tròn bảo hộ xung quanh, vài tên thiếu niên tương đối trẻ tuổi cùng thiếu nữ đều được bảo hộ ở bên trong. Nàng lôi kéo Quan Tập Lâm tới gần đội ngũ bọn họ, bắt quả cũng chỉ đứng ở vòng ngoài, cũng chưa đi đến nhập vào trong vòng bảo hộ của bọn họ, dù là như thế, cũng đối lấy ánh mắt căm tức của một người thiếu nữ ở phía trong vòng bảo hộ.

"Tiểu khát cái, cả người do bản hầy cách ta xa một chút!"

"Biểu muội, không được vô lễ." Một thiếu niên thấp giọng thét lên, có chút bất mãn với hành vi vô lễ của thiếu nữ.

Hắn nhìn về phía Phương Cửu cùng Quan Tập Lâm, ôn hòa nói: "Ta xem hai người các người tu vi cũng không cao, vẫn là nên vào trong vòng bảo hộ ở đây đi! Các vị thúc phụ cùng hộ vệ nhà ta đều có thực lực là nhất đẳng nhất, chỉ hơn mười đầu sói kia sẽ không gây uy hiếp gì quá lớn đối với chúng ta."

"Ha ha, không tồi! Chỉ là hơn mười đầu sói mà thôi, vừa lúc cho chúng ta hoạt động gân cốt một chút." Một đại hán đáng người vạm vỡ sau khi nghe thiếu niên nói xong cao giọng cười to, vung rìu trong tay: "Một rìu của Bão tử là có thể chém chết một đầu!"

Nghe nói như thế, nam tử trung niên cầm đầu âm thầm lắc đầu: "Thiết Ngưu, bất luận là thời điểm nào đều không được có ý khinh địch, phải luôn cảnh giác, chúng ta sẽ phải chiến đấu nếu bảy sói nhảy vào chúng ta."

"Vâng vâng vâng." Đại hán cười ứng phó vài tiếng, nhìn chăm chăm bảy sói cách đó không xa, vừa nhìn thấy lại cao giọng cười ha ha: "Tam gia, người xem đám cầu vật kia không dám đi lên a! Ha ha ha ha, nhất định là bị ta dọa tới rồi."

Phương Cửu nghe nói thế tự kỳ không nhận được cười khúc khích, lúc này mới nói với kia thiếu niên kia: "Đa tạ vị công tử, chúng ta đứng ở chỗ này là tốt rồi."

"Tiểu tử, người cười cái gì? Chẳng lẽ là cảm thấy Bão tử không có bản lĩnh dọa lui đám cầu vật kia?" Đại hán dựng thẳng lên hai hàng lông mày hung thần ác sát, vẻ mặt không vui trừng mắt Phương Cửu.

Phương Cửu còn chưa kịp nói lời nào, đã bị Quan Tập Lâm bên cạnh kéo ra phía sau.

Chỉ thấy hắn che ở trước người nâng uõn ngực cũng trừng lại: "Người trùng tiểu đệ ta làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thọc dao sau lưng!

Người dịch: Emily Ton

Phương Cửu gạt mình ngăn người một lúc, nhìn người cao to che chắn trước mặt mình có chút ngốc lảng, ánh mắt hơi quái dị liếc mắt nhìn hắn.

Mà đại hán gọi là Thiết Ngưu kia thấy nam tử uõn ngực cũng bị hắn thu hút, sau khi sững sờ một chút liền cười lớn tiếng: "Ha ha ha! Tốt tốt tốt, tiểu tử nhà người là gan không tồi a! Ngay cả Thiết Ngưu ta cũng dám trừng, đáng ngưỡng mộ!"

Vừa nói, vừa hưng phấn vỗ bờ vai của hắn, lồng bàn tay đập từng cái liên tục trên vai, trong khi Phương Cửu ở phía sau khúc miệng nhếch thành một đường thẳng.

Lực đạo kia, thế nhưng không hề nhẹ!

"Án!" Bị chụp vài cái, khẽ động đến thương thế ở bụng hân, lập tức khiến hân đau đến mồ hôi lạnh ứa ra.

"Lực đạo kia của người quá nặng, trên người hân còn có thương tích!" Phương Cửu nói, từ phía sau đi lên, lấy tay che bụng hân ra, quả nhiên, thấy miệng vết thương lại chảy ra máu.

"Ách....." Đại hân ngưng ngừng thu hồi tay.

"Các người xem, bảy sói đã rút lui." Có người vui sướng nói, nhìn bảy sói sau khi thấp gào một tiếng xoay người rời đi.

Không cần chiến đấu mà nguy hiểm được giải trừ, làm cho mọi người phấn khởi không gì bằng.

Hoá ra, bảy sói nhìn thấy Phương Cửu bọn họ gia nhập với đội ngũ kia, lúc này mới không cam lòng rời đi. Rốt cuộc ngay cả hai người kia chúng nó đều không đối phó được, giờ có nhiều hơn ba bốn mươi người lại càng không chiếm được ưu thế, tự nhiên sẽ không lưu lại.

Lúc này, thiếu niên ôn hòa lúc trước mở miệng nhìn về phía Phương Cửu, nói: "Miệng vết thương đã chảy máu, người mau xem vết thương của huynh trưởng người đi!" Đang nói, đem một bình dược đưa ra: "Ta có chút dược này đối với ngoại thương rất tốt."

"Biểu ca, người quán bọn họ nhiều như vậy làm gì?" Thiếu nữ đậm chân, có chút bất mãn khi biểu ca hân đối tốt như vậy với hai kẻ xa lạ không biết từ nơi nào chạy ra.

"Không cần, ta có dược của mình." Phương Cửu nói, đỡ Quan Tập Lãm đi đến dưới tàng cây ở một bên, lấy mảnh vải bên hông hân ra và bôi dược cho hân một lần nữa.

"Chúng ta đi thôi!" Sau khi băng bó một lần nữa, nàng nâng hân dậy và nói.

Quan Tập Lãm sững sốt, ngơ ngác gật đầu: "Ác!" Lúc này mới theo nàng tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn hai người bọn họ không nói một tiếng đã rời đi, nam tử trung niên nguyên bản còn có chút cảnh giác lúc này mới thả lỏng, cũng không có giữ lại, bởi vì chuyện này của bọn họ có việc phải làm không thích hợp khi có người ngoài ở đây.

Sau khi đi bộ được một đoạn đường, Quan Tập Lãm trong lòng khó hiểu, hỏi: "Tiểu đệ, không phải nói muốn hỏi một chút xem bọn họ có thể để chúng ta đi theo hay không sao? Sao người không hỏi mà đã đi rồi?"

Trong miệng Phương Cửu ngâm một nhánh cỏ đuôi chó, thanh thần nện bước thành thoi, trong tay còn lại đang vung vẩy một đoạn nhánh cây, không chút để ý nói: "Chúng ta vì sao phải đi theo bọn họ?"

"Đương nhiên là vì khí gặp nguy hiểm bọn họ có thể giúp chúng ta một phen a!"

"Sai."

Nàng lắc đầu, nói: "Người thì nên dựa vào chính mình, nếu muốn dựa vào người khác vậy thì chết chắc rồi. Hơn nữa, theo chân bọn họ đến cùng cũng chính là vì muốn thoát khỏi đám sói kia, hiện tại những con sói đó cũng không còn đi theo chúng ta nữa, chúng ta đi theo bọn họ làm gì?"

Quan Tập Lãm ngơ ngác gật gật đầu: "Giống như cũng có đạo lý." Đang nói, ánh mắt sùng bái nhìn nàng: "Tiểu đệ, người rõ ràng nhỏ hơn so với ta, nhưng lại thông minh lanh lợi hơn ta rất nhiều."

"Tất nhiên, người cho rằng ta giống người a? Bị người thợ dao nhỏ sau lưng."

"Cái gì mà thợ dao nhỏ sau lưng?" Hân không rõ nguyên do hỏi.

Phương Cửu liếc mắt nhìn hân, lúc này mới chậm rãi nói: "Thương thế của người là bị đâm rất gần, lại còn là từ sau lưng khiến người không chú ý thì ra tay, hiển nhiên là người quen biết người muốn giết người, cho nên ta nói người còn không tin."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cố nhân tới từ phương tây!

Người dịch: Emily Ton

Nghe được lời Phương Cửu nói, Quan Tập Lãm ngăn ra một chút, nửa ngày cũng không mở miệng, chỉ hơi cúi đầu yên lặng bước đi.

Hai người cũng không phải đi một đường thẳng tắp, bởi vì Phương Cửu vào rừng là để tìm dược, trên đường đi cố gắng quan co, đặc biệt là sau khi quãng được đám sói kia, càng là hướng nơi hẻo lánh cây cối có đại um tùm mà đi.

Dọc theo đường đi vừa ngắt vừa vạt, đảo mắt cũng thấy ngắt được không ít linh dược hữu dụng, chỉ là phẩm chất những linh dược nâng tầm được ở nơi này, là những thứ thường thấy, cũng không phải loại gì cực kỳ trân quý, rốt cuộc tại nơi tiêu quốc cấp 9 này, muốn tìm được những linh dược cực phẩm trân quý căn bản là không có khả năng.

Bởi vậy, bọn họ một đường tìm dược, đã đi tới phía dưới một đỉnh núi.

Phương Cửu mắt sắc thấy gần trên đỉnh núi có một gốc cây linh dược đón gió rêu rao, ánh mắt không khỏi sáng ngời: "Người ở chỗ này chờ, ta đi hái cây linh dược trên kia xuống." Tìm lâu như vậy, lúc này mới phát hiện một gốc cây linh dược thần hiệu, sao nàng không kích động được?

"Tiểu đệ, người, người sẽ quay lại đây đúng không?" Quan Tập Lãm có chút thấp thòm nhìn nàng.

Phương Cửu đi được vài bước nghe nói như thế thì ngăn ra một chút, tiện đà quay trở lại, từ trong túi cần khôn lấy thịt nướng ra đưa cho hân.

"Ta đi hái thuốc, đợi lát nữa sẽ trở về, thịt nướng này người cầm lấy mà ăn, ăn, tốt nhất nên bỏ lên trên cây đi, cứ như vậy dù gặp phải mãnh thú cũng không cần lo lắng." Nàng hướng chung quanh nhìn nhìn, thấy cách đó không xa có một cây đại thụ rất lớn che trời, liền chỉ vào hỏi: "Người có thể leo lên cây đó không? Ta hái thảo dược xong sẽ trở về nơi này tìm người."

Nghe nàng không tính toán bỏ rơi hân, Quan Tập Lãm lúc này mới lộ ra tươi cười nói: "Có thể! Ta đây leo lên cây ngồi chờ người, người nhất định nhớ phải quay về tìm ta."

"Được." Nàng vỗ vỗ bờ vai của hân, lúc này mới xoay người đi về hướng ngọn núi kia.

Vách núi hơi dốc, khiến nàng rất vất vả để trèo lên, có khi bắt cần dưới chân, đất đá sẽ lún xuống, bởi vậy, mỗi một bước đi nàng đều thật sự rất cẩn thận.

Sau khoảng một canh giờ (2h), khi nàng đã tới gần cây linh dược, thì phát hiện bên cạnh cây linh dược có một cái lỗ nhỏ, một con rắn màu xanh lá cây có kích thước bằng chiều rộng của ngón tay út phun ra cái lưỡi nhỏ từ bên trong cái động nhỏ xâu kia, mắt rắn hung hăng thị huyết nhìn nàng chăm chăm.

Nàng khảo sát khu vực trước mặt, trừ bỏ lỗ nhỏ kia, bên cạnh cũng có thêm một cái lỗ nhỏ nữa, hiển nhiên là tương thông.

Nghe đến muốn nhổ dược cây linh dược kia tất yếu phải giải quyết con rắn này trước. Hạ quyết tâm, sau khi ánh mắt nàng nhìn lướt qua chung quanh, hạ người xuống nắm một khối đá trên tay, ngay sau đó nhướn người lên gần hơn một chút, thân thế giống như con rắn đã đẩy mình ra khỏi lỗ để nhìn, bàn tay lập tức vươn ra đem cục đá nhét vào trong lỗ nhỏ.

Cũng ở một khắc kia, rắn độc nhanh chóng từ một lỗ nhỏ khác *tí* một tiếng xông ra, miệng rắn mở to lộ ra răng nanh hướng phía cổ tay nàng cắn tới.

Với tốc độ nhanh như chớp, trong nháy mắt Phương Cửu rút ra chủy thủ chém một phát, đầu rắn vụt ra bị một đao chém đứt, mình rắn cũng theo đà rơi xuống. Lúc này, nàng mới cẩn thận đào cây linh dược lên và thu vào trong túi cần khôn.

"Hô! Một chết!"

Sau khi hái xong thảo dược nàng trực tiếp bỏ lên đỉnh núi, nghỉ đứng từ trên cao nhìn xem hoàn cảnh chung quanh. Tuy nhiên, nhìn đến bên cạnh đỉnh núi nhiên có một gốc cây linh dược tàn ra hơi thở linh lực, không khỏi vui sướng ngắt lấy thu vào trong túi cần khôn.

"Vận khí không tồi, ở địa phương này cư nhiên tìm được hai cây linh dược." Nàng cười nói, đứng trên đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, lại nhìn đến ở trong rừng phía tây có một chi đội đang hướng về chỗ sâu trong rừng đi đến.

Tên nam tử cầm đầu cả người mặc một bộ bạch y tuyền đật, chính là vị hôn phu đời trước của nàng. Tam vương gia Diệu Nhật Quốc - Mộ Dung Dật Hiến, mà nàng kia đi theo bên người hân, mặc một bộ váy áo màu thủy lam, với một dung nhan mà nàng vô cùng quen thuộc.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Xa lạ và quen thuộc!

Người dịch: Emily Ton

"Thật đúng là sự trùng hợp đáng kinh ngạc a!" Nàng nhẹ giọng ní non, trong ánh mắt điểm đầy khí lạnh.

Vân Nguyệt thành cách nơi này cũng không gần, nhưng nếu lên đường cũng phải mất vài ngày, nàng ta như thế nào lại đến nơi đây? Hơn nữa ngay cả Mộ Dung Dật Hiến cũng tới?

Ánh mắt dừng lại thật lâu trên người Mộ Dung Dật Hiến. Hiển nhiên, hẳn không hề phát hiện ra Phương Thanh Ca kia đã không phải là Phương Thanh Ca ban đầu nữa, giờ khắc này, nàng thật sự có chút tò mò, chẳng lẽ nam nhân chi nhận biết người từ một khuôn mặt hay sao?

Ánh mắt nàng cũng không dừng lại quá lâu trên người bọn họ, bởi vì rất nhanh nàng đã phát hiện, xung quanh hoặc gần hoặc xa đều có không ít đội ngũ đều đang hướng ở chỗ sâu phía trong rừng mà đi, những đội ngũ đó cách xa nhau khá xa, một số đội chỉ xa nhau không hơn mười mét.

Nghĩ lại các cuộc gặp gỡ một đường tới đây, ánh mắt nàng khẽ động, trong lòng trầm tư: *chỗ sâu trong Cửu Phục Lâm có thứ gì? Có thể khiến những người này đều đi thẳng đến chỗ sâu phía trong mà đi?*

Đang nghĩ ngợi tới đây, bỗng nhiên cảm giác thấy có một đôi mắt hung tàn đang nhìn nàng chăm chăm, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy thì lông mày không khỏi dựng lên thẳng đứng: "Gấu đen?"

Cách nàng không đến 5m, một con gấu đen cao tầm 2-3m đang cúi xuống, miệng nhẹ răng nhìn nàng chăm chăm, thân mình cúi thấp xuống như muốn lẹ tới gần nàng, nhưng lại bị nàng phát hiện, chỉ thấy đầu gấu đen lớn ngửa lên gầm rú một tiếng rồi đột nhiên nhào lên tới.

"Rống!"

Một tiếng rống giận của gấu đen, chấn động khiến mặt đất hơi rung lắc, âm thanh của nó từ chỗ cao truyền ra, cơ hồ ở trong nháy mắt đã truyền khắp xung quanh, làm các nhân mã trong rừng phía dưới đều nghe được.

Đôi mắt với một đầu gấu đen to như vậy, Phương Cửu cảm thấy nàng không có khả năng chiến thắng, lập tức thừa dịp nó đang dừng mảnh nhào lên thì thân mình đồng thời hướng một bên lao đi, bắt đầu khởi động huyền lực kết hợp với thân pháp quý dị nện bước hướng phía dưới chân núi bỏ chạy.

"Rống rống!"

Gấu đen to lớn chụp vào khoảng không, ngửa đầu lại rống lên hai tiếng, thân mình thật lớn của nó quay lại và rượt theo, lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo Phương Cửu.

"Dựa vào! Còn có một con khác!"

Phương Cửu đang hướng dưới chân núi lao đi thì nhìn đến phía trước vụt ra một con gấu đen khác, nhìn không được mở miệng mắng: "Ta đúng là gặp vận **** gì đâu?" Ánh mắt xoay chuyển, lại tìm đường chạy trốn.....

Những đội ngũ đang đi sâu vào trong rừng quanh núi nghe thấy từ trên cao truyền đến tiếng gầm thét của gấu đen, cũng đột ngột dừng bước, hướng chỗ cao nhìn lại.

Gấu đen sở hữu sức mạnh đáng kinh ngạc trong khi chiến đấu, hơn nữa, gấu đen tại đây bên trong Cửu Phục Lâm này cũng không phải là loại gấu đen bình thường, mà là mãnh thú cao cấp cấp hai.

Mười mấy võ giả huyền cực cảnh muốn sẵn giết một đầu gấu đen cao cấp cấp hai cơ hồ có thể nói là không thể làm được, bởi vậy, phàm là người tiến vào nơi này đều biết, nếu như gặp phải gấu đen thì phải tránh thật xa, không thể chiến đấu chính diện.

Mà trong rừng Mộ Dung Dật Hiến trong lòng chột căng thẳng, bước chân dừng lại, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía ngọn núi.

"Mộ Dung ca, làm sao vậy?" Trên cung nhan tuyệt mỹ của Phương Thanh Ca cả người mặc váy áo màu thủy lam có chút kinh ngạc, thấy ánh mắt bình tĩnh của hắn dừng phía trên đỉnh núi, cũng theo ánh mắt hắn nhìn lại, nhưng, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Không có gì." Hắn lắc lắc đầu cười ôn hòa, nhìn người bên người, lại cảm thấy cái loại cảm giác xa lạ này càng ngày càng rõ ràng.

Phảng phất như thế.....

Nàng ở trước mắt căn bản không phải là Phương Thanh Ca mà hắn biết, bởi vì đã ở chung nhiều ngày, rõ ràng nàng ở ngay trước mắt, nhưng hắn lại không có cảm giác rung động của ngày xưa.

Mà một đạo ánh mắt đánh giá vừa rồi, tuy không biết đến từ người nào, thế nhưng lại mạc danh lâm hắn cảm thấy rất quen thuộc.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rời: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 34: Di biến kinh thiên!

Người dịch: Emily Ton

Bị ánh mắt bình tĩnh mà sâu thẳm của hắn nhìn, trong lòng nàng ần ần có chút bất an, một tay nhẹ nhàng vỗ về trên mặt thấp giọng hỏi: "Mộ Dung ca vì sao nhìn ta như vậy? Là trên mặt ta có thứ gì sao?"

Hắn không trả lời, chỉ cười nho nhã: "Chúng ta đi thôi!" Tiện đà, tiếp tục cất bước đi lên phía trước.

Phương Thanh Ca dừng lại một chút trước khi đi theo bên người hắn, hướng về chỗ sâu trong rừng mà đi.

Đi tới bên cạnh, thỉnh thoảng nàng lại nghiêng người nhìn qua khuôn mặt tuấn đật nho nhã của hắn. Hắn hoàn mỹ như vậy, ôn nhu như vậy, làm lòng nàng không tự chủ được trầm luân vì hắn, bị lạc vì hắn, rung động vì hắn, chẳng sợ, phải sống cả đời dưới khuôn mặt của người khác, nàng cũng không oán không hối.....

Mà bên kia, Phương Cửu lúc này lại có vẻ có chút chật vật, bởi vì phía sau nàng hai đầu gấu đen rất lớn vẫn đuổi theo nàng suốt hơn một canh giờ (2h).

Lúc đầu tưởng rằng có thể dễ dàng bỏ rơi chúng nó, ai ngờ hai đầu kia hùng hổ chạy nhanh với tốc độ ngoài dự đoán, hơn nữa vừa chạy vừa cảm nhận mặt đất chấn động thỉnh thoảng truyền đến từ phía sau làm nàng căn bản không thể chậm tốc độ lại.

Tốc độ không thể chậm, nhưng vẫn luôn chạy như vậy đến thần tiên cũng không chịu nổi a!

"A! Đứng đuổi theo ta, nếu chọc giận ta thì ta sẽ liều mạng với các ngươi!" Nàng ngửa đầu hét lớn, tốc độ không giảm, nhưng hơi thở đã có chút hỗn hển.

Không phải là bất quá chỉ hải một vài gốc cây linh dược thôi sao? Đáng phải đuổi theo nàng chạy hơn một canh giờ hay sao?

"Rống! Rống!"

Đáp lại nàng là hai tiếng rống gầm gừ, cùng với tốc độ không giảm ở phía sau.

Thấy phía trước có một gốc cây đại thụ, nàng thờ phì phò quay đầu lại nhìn thoáng qua, nện bước chạy nhanh hơn về phía trước, khi hai chân tới gần cây đại thụ lập tức gấp người xuống rồi nhảy lên nắm lấy cành cây, nương theo nhánh cây mà nhảy mà bò lên phía trên cây đại thụ.

"Hô! Một chết ta."

Chạy xong, trực tiếp ngồi ở trên cây đại thụ thờ phì phò, nhìn hai đầu gấu đen to lớn nhanh chóng đuổi tới dưới tầng cây, cư nhiên cũng sử dụng tay chân tính toán bò lên trên cây, cũng may, nàng chọn cây cỏ thụ này ngoài rắn chắc ra, thân cây thế nhưng rất trơn không dễ bò lên.

"Phanh!"

Quả nhiên, một con trong đó đã bò cách mặt đất chừng một mét liền ngã chổng vó, nàng nhìn xem không nhìn được nữa cười.

"Bắt quả, đây là một gốc cây sử dụng linh được gì? Đáng giá để các người vẫn luôn đuổi theo ta không bỏ?" Nàng từ túi trong Càn Khôn lấy ra cây linh được lúc trước nhìn nhìn, vì trước đây chưa từng thấy qua, nhất thời cũng không biết nó có ích lợi gì.

"Rỗng rỗng!"

Hai đầu gấu đen dưới tàng cây vừa thấy nàng lấy cây linh được kia ra, tức khắc lại rỗng to lên, không thể leo lên cây, hai con gấu liền hợp lực dùng sức rung lắc thân cây, tựa hồ như muốn đem lác nàng rơi xuống từ trên cây.

Thân cây cỏ thụ bỗng nhiên dong đưa một trận, suýt nữa làm nàng ngã xuống, nàng một tay đỡ lấy đại thụ, một bên kêu lên với bên dưới: "Các người có dễ yên không? Muốn lấy lại cây linh được này từ tay ta? Các người đừng mơ tưởng."

"Rỗng! Rỗng rỗng rỗng!"

Hai con gấu bị chọc giận lại gào thét vang trời, lực mạnh cây khiến Phượng Cửu cảm thấy không thể tiếp tục ngăn người, vì thế, sau khi thu hồi cây linh được liền hướng xung quanh nhìn nhìn, tính toán từ trên cây này nhảy qua cây khác để đi, tìm cơ hội đào tẩu.

Nhưng mà, đúng lúc nàng đang đứng lên, trong không trung bỗng nhiên ầm vang một tiếng vang lớn, giống như sấm rền từ trên tầng mây truyền xuống, một cỗ uy áp cường đại cũng như từ trên tầng mây lao xuống bao phủ xung quanh. Hơi thở uy áp cường đại cuộn lên từng đợt cuồng phong, thổi toàn bộ cây cối trong rừng lác lác, lá rụng rơi xuống mặt đất lại bị ném vào không trung cuộn thành vòng xoáy.

"Ngao ồ....."

"Rỗng!"

"Ngao!"

Những thanh âm hoảng sợ của chúng thú vang lên, cao thấp không đồng nhất quanh quẩn ở trong rừng.

Mà lúc này, Phượng Cửu nhìn thấy hai đầu gấu đen phía dưới tàng cây cũng run bần bật quỳ bò xuống dưới, kinh hoàng rạp trên mặt đất.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thương cỗ thần thú!

.....*Người Dịch: Emily Ton*

Cảm giác được cỗ uy áp bức từ trong không trung, nàng kinh ngạc ngừng đầu hướng lên trời nhìn lại, lúc này, liền thấy đám mây trên trời bao phủ một ngọn lửa màu sắc lạ mắt, hơn nữa, ngọn mây lửa kia dần dần biến hình thành bộ dáng một con phượng hoàng lửa đang giương cánh, lạ mắt đến cực điểm, đẹp khiến người không thể rời mắt.....

Cùng lúc đó, dị tượng trên không trung đưa tới chấn động khắp nơi, cơ hồ các quốc gia xung quanh Diệu Nhật Quốc đều thấy được dị tượng trong không trung ngày đó, những cường giả khắp nơi sôi nổi kích động vạn phần.

"Dị tượng xuất hiện từ trên trời! Đó là thần thú xuất thế!"

"Ngọn mây lửa, hình ảnh của phượng hoàng! Thiên a! Thương cỗ thần thú là phượng hoàng lửa! Thương cỗ thần thú! Mau!"

Cường giả khắp nơi sau khi khiếp sợ qua đi, kích động với mừng hướng về phía Cửu Phục Lâm của Diệu Nhật Quốc mà đi. Có phi kiếm mà bay, có phi thú mà bay, cũng sử dụng pháp khí ngày đi nghìn dặm mà bay.....

Bọn họ chỉ có một mục tiêu, đó chính là, nhất định phải đoạt được thượng cỗ thần thú chỉ vừa mới hiện thế kia!

Một số tu sĩ có thực lực không đủ để tranh đoạt với những cường giả đó chỉ có thể nhìn bọn họ sôi nổi, hướng về phía Cửu Phục Lâm của Diệu Nhật Quốc mà đi, không khỏi than thở: "Không ngờ Diệu Nhật Quốc là một tiểu quốc cấp 9 nhỏ như vậy lại xuất hiện thượng cỗ thần thú, thật là không tin được a!"

"Thật không hiểu thượng cỗ thần thú sẽ bị dạng người như thế nào có được a?"

"Cường giả khắp nơi cũng vội vã mà đi, tiểu quốc như Diệu Nhật quốc sợ là thú không được thượng cỗ thần thú kia, ta đoán, chắc sẽ bị người quốc gia khác đoạt lấy."

"Ha ha, điều này cũng không chắc, ai chẳng biết thần vật thượng cỗ đều giống như là một cơ duyên lớn, ta nghĩ, đám mây lửa của thượng cỗ thần thú hiện lên ở trên bầu trời Diệu Nhật Quốc, nhất định là có người phúc duyên lớn đang ở đó."

"Cũng đúng, rất cuộc năm đó khi thượng cỗ Thanh Long hiện thế, cường giả các nơi không phải cũng tranh nhau chạy đến hay sao? Nhưng cuối cùng một đám cũng không người có thể gặp được."

"Nói đến cũng quái lạ, thượng cỗ Thanh Long hiện thế cũng đã mười mấy năm, nhưng mười mấy năm qua từ bỏ dị tượng năm đó, khắp các nơi cũng chưa từng nghe nói có thượng cỗ Thanh Long xuất hiện qua, thật không hiểu, năm đó người trở thành chủ nhân của thượng cỗ Thanh Long rốt cuộc là ai?"

"Thần thú vừa xuất thế, khắp nơi chấn động, tương lai nhất định sẽ biết."

Mấy người nhìn theo hướng Diệu Nhật Quốc, trong lòng thầm nghĩ: *Lại một con thượng cỗ thần thú xuất hiện, xem ra, sóng gió sắp xảy ra.....*

Mà trong rừng Cửu Phục, mọi người đã hướng chỗ sâu bên trong mà đi lại đang kinh hi vạn phần.

"Nhìn xem! Lại là ngọn mây lửa, hình phượng hoàng! Hiện thế chính là thượng cỗ thần thú phượng hoàng lửa!"

"Nghe nói sẽ có thần thú hiện thế, lại không nghĩ rằng sẽ là thượng cỗ thần thú, thật tốt quá! Chúng ta nhất định phải nhanh chóng khế ước với thần thú trước mọi người!"

Mà Lăng Mặc Hân đã ở chỗ sâu nhất trong Cửu Phục Lâm, khi đang nhìn đến dị tượng trên bầu trời trong mắt thậm chí cũng xẹt qua một mặt kinh ngạc: "Thượng cỗ thần thú phượng hoàng lửa?"

Trong lòng tuy kinh ngạc vì không nghĩ tới ở một tiểu quốc cấp 9 như Diệu Nhật Quốc lại có thể nhìn thấy hình ảnh của thượng cỗ thần thú hiện lên, bất quá, chuyện đi này của hắn cũng không phải vì thượng cỗ thần thú mà đến, với hắn, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Vì thế, sau khi hắn thu hồi ánh mắt lại tiếp tục đi theo hướng đích của mình.....

Một chỗ khác trong rừng, Phượng Thanh Ca cũng nhìn thấy dị tượng trên trời, khó nén nổi vui sướng lời kéo bên người Mộ Dung Dật Hiên: "Mộ Dung ca ca, người xem, là thượng cỗ thần thú phượng hoàng lửa!"

Trong lòng nàng kích động, trong lòng nhận định, thượng cỗ thần thú phượng hoàng lửa nhất định phải thuộc về nàng!

Mộ Dung Dật Hiên khi nhìn đến hình ảnh phượng hoàng lửa trong mắt cũng có một tia kinh ngạc: "Lại là thượng cỗ thần thú, đây chính là vua của thần thú."

Thanh âm rơi xuống, đã thấy ngọn mây lửa bốc lên, tiếng kêu vang vọng của phượng hoàng vang lên phảng phất như từ viễn cổ truyền đến, ngay sau đó, một đạo kim quang chói mắt từ trong không trung như sao băng bỗng nhiên bắn xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Rõ ràng nhật được một trứng thần thú!

Toàn bộ mọi người trong rừng Cửu Phục Lâm chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang rất lớn truyền ra, một luồng ánh sáng rực rỡ cùng với hơi thở cường đại tàn ra từ chỗ nó rơi xuống đất, mắt thường có thể thấy được dòng khí giống như nước trời đi khi nó quét ra bên ngoài, sức mạnh ấy đã thổi cây cối xung quanh nghiêng về một phía.

"Mau! Thần thú hiện thế! Mau đến chỗ kia!"

Mọi người trong Cửu Phục Lâm kích động kêu lên, không hẹn mà cùng nhau chạy như điên hướng về phía tiếng vang truyền đến, e sợ nếu chậm một bước sẽ bị người khác cướp mất tiên cơ.....

Mà ở trong rừng, khi luồng ánh sáng từ trên không trung bắn xuống, không ai biết, chính là dừng lại ở cạnh cây cỏ thụ nơi Phượng Cửu đang ngồi.

Uy áp cường đại cùng dòng khí ép xuống cây đại thụ phải hai người mới có thể ôm quanh nghiêng về một phía, cơ hồ là nhỏ tận gốc, mà Phượng Cửu đang ở trên cây tự nhiên cũng bị dòng khí kia đánh rơi xuống mặt đất, lăn xuống một cái lỗ thủng thật lớn như đại động được tạo ra bởi tiếng vang kia.

Dưới uy áp cường đại, năng cơ chút thờ không thông, da thịt trên mặt hơi đau do bị dòng khí mạnh thổi trúng, hai mắt cũng không thể mở ra.

"Ăn!"

Khí năng bị rơi xuống sâu hơn vào trong lỗ thủng, dưới bụng đụng vào một khối đồ vật nhỏ lên, đau đến nỗi năng phải rên lên một tiếng, cũng vào lúc này, uy áp xung quanh cùng dòng khí dần dần tan đi.

Sau khi cảm giác hít thở không thông biến mất, năng mới có sức lực đứng lên, lúc này cũng thấy được khối đồ vật nhỏ lên lại là một quả trứng vàng lấp lánh!

"Đây không phải là trứng phượng hoàng hiện ra từ trong dị tượng kia chứ?"

Ánh mắt năng mang theo vài phần quái dị, không có kinh hi, chỉ có nghi hoặc. Toàn bộ Cửu Phục Lâm lớn như vậy, nơi khác không rơi lại có tình rơi đến nơi này của năng?

"Không chiếm thì phí cơ hội, nếu đã rơi dưới chân ta, đó chính là của ta."

Nghĩ hoặc một lát liền nhắc quả trứng lên nhìn nhìn, thấy màu vàng trên mặt trứng tan đi, hoa văn phức tạp ban đầu trên vỏ trứng cũng đang dần đi động rồi biến mất theo, ngoại từ màu vàng, so với quả trứng bình thường thì lớn hơn vài lần, cần bàn nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt.

Hướng xung quanh nhìn thoáng qua, thấy không có người nào, vốn định đem quả trứng vàng thu vào trong túi cần khôn, nhưng khi mở túi ra lại phát hiện bị tắc không thể bỏ vào, lúc này mới nhớ rõ, túi cần khôn chỉ chứa các đồ vật vô tri vô giác, không thể chứa được đồ vật có sinh mệnh.

Thấy vậy, năng trực tiếp đem quả trứng vàng cất vào trong lồng ngực, vận dụng hơi thở huyền lực quý dị nên bước nhanh chóng rời khỏi nơi này.....

Sau khi năng rời khỏi tầm nửa canh giờ (1h), đội ngũ của gia tộc đầu tiên đã đi vào nơi này nhưng chỉ nhìn thấy nơi đó có một lỗ thủng rất lớn, cùng với cây đại thụ một bên thiếu chút nữa đã bị nhỏ tận gốc, nhưng đến bên cạnh lỗ thủng nhìn quanh, lại thấy trống rỗng không có gì trong đó.

"Sao lại không có? Chẳng lẽ bị người khác nhanh chân đến trước?" Một nam tử trung niên cầm đầu vì chạy vội mà mồ hôi đầy đầu, lồng ngực đầy kích động nhưng khi nhìn đến lỗ thủng trống rỗng kia thì hóa thành phần nộ.

"Là ai? Là ai mà lại nhanh hơn chúng ta!"

Ngay lúc tiếng hét phần nộ của hắn rơi xuống, đội ngũ của Mộ Dung Dật Hiền cùng Phượng Thanh Ca cũng nhanh chóng đi vào nơi này. Khi nhìn đến lỗ thủng kia không có thứ gì, Mộ Dung Dật Hiền không phản ứng nhiều, nhưng sắc mặt Phượng Thanh Ca lại biến đổi.

"Là ai?" Ánh mắt âm ngoan mà sắc bén nhìn về đội ngũ bên kia, vội vàng hỏi: "Thần thú đâu?"

Lúc này năng cũng không biết, Mộ Dung Dật Hiền bên cạnh dường như đang suy tư nhìn năng.

Bởi vì, trong lòng Mộ Dung Dật Hiền, Phượng Thanh Ca là một nữ tử nhu thuận dịu dàng, tâm địa của năng rất thiện lương, hẳn biết năng từ lúc còn nhỏ, chưa từng thấy biểu tình của năng sắc bén âm ngoan giống như trước mắt như vậy.

Điều này khiến hắn càng thêm cân nhắc.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cường giả tề tụ!

Phượng Thanh Ca phảng phất như cảm giác được điều gì đó, nhanh chóng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt hắn như đang suy tư điều gì, trong lòng nhảy dựng, vội vàng nói: "Mộ Dung ca ca, ta, ta chỉ hơi nóng vội....."

Mộ Dung Dật Hiền cười nhe nhai, nhẹ nhàng nói: "Thượng cổ thần thú xuất hiện ở Diệu Nhật Quốc chúng ta đã là rất hiếm có, huống chi chúng ta còn tận mắt nhìn thấy ánh sáng thần bí ấy rơi xuống mặt đất, thần thú sa xuống? Trên thực tế, chúng ta không cần phải quá chấp nhất việc có thể có nó hay không, đây hết thảy đều là dựa vào cơ duyên."

"Ấn, Mộ Dung ca ca nói đúng, là Thanh Ca nóng vội." Năng khôi phục thông dong cùng ôn nhu ngày thường, ánh mắt mang theo ái mộ nhìn hắn.

"Là người phương nào đã có được thần thú!"

Một tiếng quát mang theo uy áp chọt truyền đến từ trên bầu trời, thanh âm ẩn chứa hơi thở linh lực, truyền ra xung quanh khu rừng rất rõ ràng.

Cảm giác được hơi thở linh lực cùng huyền lực dao động khác nhau, trong lòng mọi người đang đứng bên cạnh lỗ thủng bỗng nhiên giật mình, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung một nam tử trung niên chân đạp pháp khí phi hành, khoan tay đứng từ trên cao nhìn xuống phía dưới, trong nháy mắt uy nghi cường giả tràn ngập áp xuống, bao phủ trên người mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy một hồng hơi thở trầm trọng áp xuống phảng phất giống như từ trên đỉnh núi đánh úp xuống, ngực như một bị một tảng đá đè lên không thể thở nổi. Hai chân như bị khoá dưới áp lực cường đại, đầu gối như muốn quy xuống.

Trên thực tế, một số người thực lực ít có tu vi thấp không chịu nổi uy áp phía trên nên *phịch* một tiếng quỵ xuống đất, máu trong lồng ngực quay cuồng, miệng tràn ra máu tươi.

Phượng Thanh Ca cũng bị luồng uy áp cường đại làm mờ hơi lạnh chảy ra đầy trán, sắc mặt trắng bệch, hai chân từ nền yếu đuối, gần như tề ngã xuống đất. Mộ Dung Dật Hiền bên cạnh đỡ năng một phen, đồng thời dùng huyền khí bảo vệ tâm mạch năng, phòng ngừa máu tăng lên cao.

"Tiền bối, có thể thu hồi uy áp trước không, cho phép văn bối nói ti mi?"

Mộ Dung Dật Hiền nhìn về phía nam tử trung niên ở giữa không trung, lúc này mới chú ý tới, giữa không trung xung quanh lại tới thêm mấy người nữa, bọn họ có *ngư kiếm*, có cười *phi thú*, có dẫm lên trên *phi hành khí**.

**Ngư kiếm: 御剑: cưỡi kiếm; dùng khi để làm kiếm bay lượn trên không.*

**Phi thú: 飞兽: thú dùng để bay trên không.*

**Phi hành khí: 飞行器: vật hoặc vũ khí có thể bay trên không. (Người Dịch: Emily Ton)*

"Cái gì? Không thấy thần thú?" Một lão già bên cạnh quét phía dưới liếc mắt một cái, nhàu mày đối với nam tử trung niên đang phóng thích uy áp nói: "Thu hồi uy áp của ngươi, nghe tiểu tử phía dưới nói một chút chuyện là như thế nào, rốt cuộc thần thú đã bị người nào đoạt được? Mau nói!"

Có lẽ là lão già kia đã lên tiếng, hoặc là bởi vì Mộ Dung Dật Hiền phía dưới rất đúng mực, sau khi nam tử trung niên thu hồi uy áp, liền trầm giọng nói: "Hãy nói hết tất cả những gì các ngươi biết!"

Uy áp tan đi, mọi người phía dưới cảm giác khối đá lớn đè trước ngực như được nhắc đi, rốt cuộc có thể thở dốc, cả người cũng được giải tỏa.

Đối mặt với cường giả như thế, mọi người phía dưới tất nhiên là không ai dám bất kính.

Mộ Dung Dật Hiền chấp tay hướng lên trên hành lễ với những người ở phía trên, lúc này mới nói: "Chư vị tiền bối, văn bối khi đuổi tới nơi này đã không thấy có thần thú, cũng không biết thần thú đã bị người nào đoạt lấy, những lời văn bối nói chính là sự thật, không tin, có thể hỏi chư vị bên kia, bọn họ đã đến trước một bước so với chúng ta."

Ánh mắt hắn nhìn về phía người của đội ngũ kia, mà những người đó, tâm thần còn đang hoảng loạn dưới uy áp cường đại phía trên, tất nhiên là không dám dấu diếm "Vâng, đúng vậy đúng vậy, khi chúng ta tới đã không còn nhìn thấy thần thú nữa, chúng ta cũng không biết thần thú đã đi nơi nào, nếu như chúng ta có được thần thú, nhất định không dám lừa gạt chư vị tôn giả."

Người tu tiên! Bọn họ chân chính là người tu tiên! Ngay cả khi cho hẳn một trăm lá gan hắn cũng không dám lừa gạt người tu tiên.

Mà lúc này, ánh mắt của một người nam tử trung niên phía trên lại dừng ở trên người Mộ Dung Dật Hiền, thấy hắn khi độ bất phẩm, liền hỏi: "Ngươi là người phương nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bắt đầu nghi ngờ!

"Vân bối là Mộ Dung Dật Hiền." Giọng nói của hắn ôn hòa, không nhẹ không vội nói

"Nguyên lai là Tam vương gia Diệu Nhật Quốc, khó trách có khí độ này."

Nam tử trung niên gật gật đầu, thu hồi ánh mắt nhìn về phía mấy người bên cạnh, cười nói: "Các vị thần thủ vừa mới hiện thế, ta nghĩ nhất định vẫn còn ở trong rừng Cửu Phục, chúng ta hãy dựa vào bản lĩnh của mình, xem ai có thể tìm thấy trước đi!" Đang nói, ngửa đầu cao giọng cười, phi ngư kiếm tìm kiếm xung quanh.....

Những người khác thấy hắn rồi đi, sợ mình sẽ bị bỏ rơi phía sau, cũng nhanh chóng rời đi, bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Mọi người phía dưới thấy bọn họ đã rời đi, tất cả không tự chủ được nhẹ nhàng thở ra.

Người tu tiên, vừa xuất hiện chính là bảy tám người, phải biết rằng những nơi bọn họ thường lui tới nhiều lắm cũng chỉ nghe danh, không thể gặp được, hôm nay có thể nhìn thấy, lại suýt nữa dọa rớt nửa mạng.

Nhìn đến bảy tám người tu tiên ngư kiếm duyên dáng lời cuốn mà bay, trong mắt Phương Thanh Ca tràn đầy khao khát, nâng nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền bên người, nhẹ giọng nói: "Mộ Dung ca ca, tương lai nếu có cơ hội chúng ta cùng nhau bắt nhập tiên môn tu tiên đi!"

"Được." Mộ Dung Dật Hiền nhẹ nhàng đáp lời, trên mặt tuấn dật mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nghe thấy hắn gật đầu đồng ý, trong lòng nàng một trận ngọt ngào, ôn nhu hỏi: "Mộ Dung ca ca, chúng ta còn tìm thần thủ hay sao?"

"Có vài vị tu tiên ở đây, chúng ta không cơ hội, cho dù tìm được, chi sự cũng sẽ đưa tới họa sát thân."

"Vậy chúng ta hiện tại trở về?"

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Hiền nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói: "Người đi về trước đi! Để Phương Vệ hộ tống người trở về, ta còn muốn đi vào chỗ sâu nhất trong núi Cửu Phục Lâm giúp Tàn Lão lấy bùa từ trong lòng giếng."

"Ta sẽ đi cùng người."

Nàng nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói: "Mộ Dung ca ca, ta không nghĩ sẽ trở về nhanh như vậy, ta muốn đi theo người."

"Chỗ sâu nhất trong Cửu Phục Lâm không thể so sánh với nơi này, mỗi lần tiến sâu vào 100 mét sẽ đối mặt với những nguy hiểm không giống nhau, đặc biệt là chỗ núi nơi có lòng giếng kia, nghe nói rất ít người có thể tới được nơi đó, bởi vì nơi đó có mảnh thú cao cấp cấp 3 canh giữ, nghe lời, người hãy trở về nhà trước đi, chờ ta trở về sẽ đi tìm người."

Nghe hắn nói như vậy, biết rằng hắn sẽ không mang theo nàng, chỉ có thể gật đầu đáp lời: "Vậy cũng được! Ta quay về nhà trước, người nhớ rõ sau khi trở về nhất định phải tới tìm ta."

"Được."

Hắn cười nhẹ nhàng, sau khi nhìn nàng một cái, chọn ra 10 tên từ trong nhóm người mang theo bên mình, phán phó: "Các người đi theo báo hộ Phương tiểu thư trở lại Phương phủ, nếu như trên đường gặp điều gì ngoài ý muốn, ta sẽ hỏi tội các người!"

"Vâng!" Mười người cung kính đáp lời, đi đến phía sau Phương Vệ.

Mà Phương Thanh Ca sau khi nghe lời hắn nói, trong lòng một trận ngọt ngào, lúc này mới lưu luyến không rời từ biệt hắn, đi theo Phương Vệ và đám người hộ tống nàng về trước.

Chỉ sau khi nhìn thấy Phương Thanh Ca đã đi xa, tuổi cười trên mặt của Mộ Dung Dật Hiền cũng thu lại, ánh mắt sâu thẳm mà bình tĩnh liếc mắt nhìn thân ảnh bọn họ đi xa một cái, tiện đà thu lại đôi mắt, dấu đi những suy nghĩ sâu xa trong mắt.

Bên kia, Phương Cửu nghe thấy có động tĩnh phía sau thì phi thân một cái, lặn xuống phía dưới sườn núi và thu liễm hơi thở trên người, một tay vừa che trúng vàng trong lồng ngực, vừa đem thân mình kẻ sát phía sau vách tường bằng bùn, cố gắng lợi dụng có đại che lấp thân mình, đề tránh bị phát hiện.

Cũng ngay sau mấy cái hô hấp, một người người tu tiên đáp phi hành khí từ giữa không trung bay qua, một đôi mắt hướng phía dưới rừng quét nhìn, tìm kiếm điều khả nghi *****.

Phương Cửu dán vào vách tường bằng bùn cũng không dám nhúc nhích, cố gắng nín thở, thẳng đến, thân ảnh giữa không trung dần dần biến mất ở bên kia nàng mới thở nhẹ xả giận.

"Hô! Quá hiếm, cái trứng này thật là phiền toái a!"

Nàng cau mày nhìn chằm chằm trứng vàng trong lồng ngực, nghĩ xem nên dùng biện pháp nào đó để xử lý nó?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sâu dưới lòng đất!

Duỗi tay gõ gõ, chỉ nghe phát ra thanh âm *khấu khấu*.

Nàng suy nghĩ, quả trứng này không thể giấu được, chỉ cần một gặp người khẳng định sẽ bị người phát hiện, hiện tại những người phi hành trên không đang muốn tìm quả trứng này, hiển nhiên sẽ không rời đi nhanh như vậy. Nếu nàng ôm quả trứng này đi tìm Quan Tập Lâm, đừng nói đến có thể an toàn đến chỗ hắn hay không, chính là nếu đi đến chỗ hắn, chi sợ sẽ liên lụy đến hắn.

"Lâm sao bây giờ đây? Ngọa ý phiền toái này." Nàng nhu nhu mày, nhớ tới phương pháp kẻ ước trong đầu, ánh mắt sáng lên, lập tức cúi xuống tích một giọt máu tươi trên ngón tay của mình và nhỏ lên vào trứng.

Chỉ là, máu tươi đã tích ra cũng không bị vỏ trứng hấp thu vào, ngược lại là chảy xuống dưới.

Nàng trừng mắt nhìn: "Không phải nói rằng trước khi thú loại sinh ra có thể dùng máu để kẻ ước hay sao? Gạt người?" Nàng chưa từ bỏ ý định lại nhỏ thêm hai giọt máu, vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Cuối cùng, cũng chỉ có thể từ bỏ.

"Ăn? Là thanh âm gì vậy?" Nàng vênh tai lên và nhìn quanh, nghe thấy thanh âm kia rất nhỏ tựa hồ truyền đến từ dưới nền đất.

Quả nhiên, vừa cúi đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy bùn đất như bị đẩy lên, phía dưới bùn đất hình như có cái gì đó đang đào bới.

"Chuột đang đào? Chắc là không phải chứ? Chuột đào cũng không lớn như vậy a!"

Nàng đem trứng vàng thu lại vào trong lồng ngực, muốn nháy ra khỏi mặt đất ẩm i này, nhưng vừa mới ngoi đầu lên một cái, liền thấy một nam tử trung niên cách đó không xa đang ngự phi kiếm về hướng bên này, nàng sợ tới mức theo bản năng lui về phía sau, nhưng một lui này, dưới chân đâm phải đồng bùn thịt, cả người mất đi thăng bằng hướng phía dưới cửa động ngay chỗ đồng bùn rơi xuống.

"A!"

Nàng kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể rơi thẳng xuống, tốc độ cực nhanh làm nàng không kịp phản ứng.

Mà ở phía trên, ngay sau khi Phương Cửu rơi xuống, hai đầu chuột từ mặt đất toát ra, kêu *chi chi* và tiếng, nhìn trái nhìn phải, không lâu sau, tiếp tục ụp bùn đất lấp đầy cái cửa động vừa mới lộ ra tới.

Nam tử trung niên ngự kiếm theo thanh âm tìm đến hướng xung quanh nhìn nhìn, phát hiện nơi này không có người, cũng không cảm giác được có hơi thở người, không khỏi nhu nhu mày: "Chẳng lẽ ta nghe lầm?"

Dùng thần thức nhìn quét một phen, cũng xác thật không có phát hiện gì, lúc này mới ngự kiếm rời đi.

"A....."

Dưới nền đất, tiếng kinh hô của Phương Cửu quanh quẩn một đường khi nàng trượt xuống, thân thể thẳng tắp mà trượt. Một mảnh đen thui như mực nhìn không thấy, chỉ biết là địa đạo kia hết rẽ trái rồi rẽ phải một đường đi xuống. Vừa đường, nàng phóng phát có cảm giác chân đá phải vật gì mềm mềm như thịt, "*chi!*" một tiếng thét chói tai, đoán thật mập mạp cũng cùng thì nhau lặn xuống.

"Phanh!"

"Tê! A!"

Nàng hô lên một tiếng vô đau, thân thể theo đà trượt xuống dưới quãng ngã về phía trước mặt, nhưng không phải bị quãng ngã trên mặt đất, mà là quãng ngã ở trên đồng thịt mềm mại kia.

"Tê! Đau chết mất."

Một đường trượt xuống phía dưới, thân thể đầy vết xước, toàn thân đau đến nóng rát, nhưng tuy là như thế, nàng cũng đang nhìn thấy xung quanh từng đôi từng đôi ánh mắt như ánh sáng loé lên trong tối tăm, nàng cả kinh nhanh chóng nhảy lên.

"Chỉ chi."

"Chỉ chi chi chi."

Chuột?

Đa đầu nàng một trận tê dại, nghe thanh âm là chuột, nhưng trong bóng đêm mờ hồ có thể thấy được hình dáng tựa hồ không giống như loài chuột thông thường, hơn nữa, lúc này chúng đang hướng về phía nàng vẫy lại.

Nghe đến cửa động kia dù để chứa một thân người, lại nghĩ đến loại chuột ngay trước mắt, thân thể nàng căng chặt.

"Là Toàn Địa Thứ*!" (粘地鼠: *Loài chuột khoan đất rất giỏi đào hầm. Người dịch: Emily Ton*)

Một tay sờ soạn trong lồng ngực, quả trứng vàng vẫn rất tốt không việc gì, một tay thăm dò đầu, rút ra chủy thủ cột nơi đầu nằm ở trong tay.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Rơi vào ổ chuột!

"Chỉ chi chỉ!"

Xung quanh ước chừng 40-50 Toàn Địa Thứ, hơn nữa hình dáng mỗi con đều rất dọa người, đặc biệt là lúc này còn vây quanh nàng, từng con đều nhìn nàng chăm chăm và phát ra tiếng kêu *chỉ chi*.

Dựa vào năng lực của nàng, như thế nào giải quyết khốn cảnh trước mắt?

Giết hết 40-50 Toàn Địa Thứ này? Những Toàn Địa Thứ này rõ ràng là chuột biến dị, chỉ sợ muốn đối phó cũng không dễ dàng như vậy.

Đang nghĩ ngợi đến đây, bỗng nhiên cảm giác được một trận cuồng phong đánh úp lại, bên trái một con Toàn Địa Thứ kêu *chỉ* một tiếng liền phóng tới.

Nàng nén chịu con đau truyền đến từ các nơi trên thân thể, ánh mắt sắc bén đảo qua, chủy thủ trên tay chém ra trong nháy mắt, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu đỏ nhạt mang đậm hơi thở huyền khí vây quanh chủy thủ sắc bén xẹt qua không khí, vèo một tiếng, hướng về phía đầu của Toàn Địa Thứ.

Cũng vào lúc này, 40-50 con Toàn Địa Thứ còn lại kêu *chỉ chỉ chỉ*, trong giây lát toàn bộ đều phóng lên, bao vây quanh nàng và bắt đầu cắn xé.

"Tê a!"

Đau đớn khiến nàng kêu rên, ngay cả khi bị 40-50 Toàn Địa Thứ vây cắn cũng không hề làm tốc độ của chủy thủ trong tay nàng chậm lại, giờ khắc này, nàng như sắt thần rồng to xoay tròn thân thể huy động chủy thủ, đâm vào lại rút ra, trong đầu chỉ có một ý niệm, đó chính là sống sót!

"Chỉ!"

"Chỉ chỉ....."

Trên mặt đất thi thể Toàn Địa Thứ càng ngày càng nhiều, những Toàn Địa Thứ đang vây quanh nàng đã không còn dám tới gần người nàng nữa.

Bởi vì, ở quanh người nàng thi thể của Toàn Địa Thứ đã xếp thành một ngọn đồi nhỏ, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không gian đen nhánh.

Mà nàng, trên người ướt đầm mang theo ẩm áp, là máu nàng, và máu của những Toàn Địa Thứ.....

"Tôi à? Không dám nhào lên nữa sao?"

Giọng nói lạnh băng của nàng mang theo tà tử, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo quét về phía từng con Toàn Địa Thứ đang thối lui. Cả người sát khí khất máu cùng với một thân máu tươi khiến nàng giống như sắt thần đang tắm máu. Chỉ cần một thân máu me cùng hơi thở thị huyết làm người sợ hãi cũng khiến cho những Toàn Địa Thứ còn lại không dám xông lên phía trước.

"Không dám? A! Ta còn chưa giết đủ đâu!"

Giọng nói lạnh băng đầy thị huyết rơi xuống, thân hình nàng vừa động, ánh sáng lạnh lẽo trên chủy thủ mang theo hơi thở sắc bén lần thứ hai hướng tới một con Toàn Địa Thứ, tốc độ cực nhanh, căn bản không dung nó né tránh.

"Chỉ!"

Một tiếng kêu thảm thiết thể lương, một dòng máu tươi bắn ra, lại một con Toàn Địa Thứ chết dưới chủy thủ của nàng.

"Chỉ chỉ!"

Còn lại hơn 10 con Toàn Địa Thứ hét lên một tiếng, mang theo kinh hoàng hướng tới những huyết động bỏ chạy.

Nàng nhấp môi liếc nhìn những huyết động kia một cái, lúc này mới cất bước đi theo phương hướng có gió nhẹ thổi vào, mỗi một bước đều in lại một dấu chân, một bước một giọt máu tươi.....

Đi được gần nửa canh giờ (1h) thì nghe được thanh âm đầu tiên chính là tiếng nước chảy, dần dần cũng nhìn thấy có ánh sáng. Khi có dòng nước ở đây, hơi thở trong không khí cũng trở nên ẩm thấp hơn, mà nàng, cả người lúc này đau đớn khó nhịn, nhưng vẫn cắn răng, đi từng bước một đi tới, thẳng đến khi đi đến chỗ dòng nước kia.

Đó là một cái hồ khá sâu, không nhìn thấy đáy nhưng nước rất trong xanh, nước đang chảy theo dòng, chỉ là không biết chảy tới đâu mà thôi.

Xung quanh nơi đây không hề có một con đường nào, ánh sáng là từ lên đỉnh đầu chiếu nghiêng xuống dưới, giống như đang ở phía dưới vực sâu. Nước chảy xuống từ những vách đá mọc đầy rêu xanh, xung quanh có một ít *mạn đẳng (cây leo)* buông xuống.

Ánh mắt nàng chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi lại, việc cần làm trước mắt không phải là rời khỏi đây như thế nào, mà là lo lắng về một thân thương thể của nàng.

Những thương thể trên người do Toàn Địa Thứ cắn xé, miệng vết thương nếu không kịp xử lý chỉ sợ sẽ bị nhiễm cảm, cũng may, nơi này có một hồ nước trong xanh.

Bỏ đi quần áo đầm đìa máu tươi trên người, đặt quả trứng vàng sang một bên, lúc này mới ngâm nửa người xuống nước, dùng nước lạnh lẽo trong hồ sâu rửa sạch miệng vết thương trên người.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phá xác mà ra!

Nàng hít hai mũi lại, cảm nhận được hồ nước lạnh lẽo đến tận xương, cùng với miệng vết thương truyền đến từng trận đau đớn, chỉ là, sau khi đau đớn qua đi lại cảm thấy thoải mái, phảng phất như có một dòng nước ấm chảy qua thân thể.

Dòng nước ấm?

Nàng chợt mờ to mắt, nhìn thân thể mình trong nước, lúc này, nàng nhận thấy mặt nước bắt đầu phủ lên một luồng ánh sáng mờ nhạt.

Không phải huyền khí, mà là linh khí tinh khiết!

Nhìn hồ sâu tràn ngập hơi thở linh lực, nàng nghĩ tới những Toàn Địa Thử biển dị. *Là bởi vì có hồ linh khí rất sâu này nên mới trở nên béo tốt như vậy?*

Nhưng nơi này vì sao lại có hơi thở linh lực tinh khiết như thế?

Đang lúc trầm tư, quả trứng vàng đặt ở bên cạnh không hề có cảnh báo bất chợt lặn về phía cánh hồ.

"Bùm!"

Một thanh âm rơi xuống nước, quả trứng vàng rất nhanh chìm vào trong nước, nàng cả kinh, sau khi với tay lấy túi Càn Khôn cùng chúy thủ đặt bên cạnh liền nhanh chóng lặn xuống.

Mờ to hai mắt trong nước có thể nhìn đến quả trứng vàng đang chậm rãi chìm xuống, chỉ là, càng chìm xuống, hồ nước tinh khiết càng trở nên sâu thẳm hơn, phảng phất như một cái động không đáy đầy thần bí.

Nàng lo lắng nếu chìm xuống sâu hơn, nàng sẽ không thể giữ được hơi thở, cũng lo lắng nếu lặn xuống sâu hơn thì không biết sẽ gặp phải thứ gì dưới nước, vì thế gia tăng tốc độ lặn xuống nhanh hơn, khi thấy càng ngày càng gần, lập tức duỗi tay chụp và đem ôm lấy quả trứng.

Khi nàng đã ôm được quả trứng và muốn bơi hướng lên trên, lại thoáng nhìn thấy phía dưới sâu thẳm tựa hồ có một phiên cửa đá mọc đầy rêu xanh?

Mặc dù nghi hoặc, nhưng lúc này nàng không hiểu kỹ, bởi vì nàng không thể nhìn thờ lâu hơn được nữa, lập tức nhanh chóng một tay ôm trứng một tay vạch hướng lên trên, vào đúng ngay lúc này, cánh cửa đá sâu phía dưới đột nhiên chậm rãi mở ra.

Một luồng hấp lực cường đại từ bên trong cánh cửa đá truyền đến, giống như một cơn lốc xoáy từ dưới đáy bể cuốn lên, hút hết nước cùng nàng hướng về phía cánh cửa.

"Ấn!"

Dưới hấp lực cường đại, ở trong nước không thể nào tránh thoát được lốc xoáy đang cuốn nàng vào, nên nàng cũng bị hút vào bên trong cánh cửa đá.

Dưới uy áp của nước cùng với luồng hấp lực cuốn vào trong động, nàng chỉ cảm thấy trong lồng ngực đều quay cuồng, từ miệng phun ra một ngụm máu, vừa lúc văng lên trên quả trứng vàng đang được nàng gắt gao ôm vào trong ngực, nhưng nàng không phát hiện rằng toàn bộ máu nàng phun ra đều bị trứng vàng hấp thu, chỉ thấy trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác.....

Cũng vào lúc này, trên quả trứng vàng hiện lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, hoa văn phức tạp nguyên bản nằm trên vỏ trứng đã từng biến mất lần thứ hai xuất hiện, cùng với ánh sáng vàng dần dần lan ra bên ngoài vỏ trứng.

Điều bất ngờ nhất chính là, quả trứng vàng nguyên bản chỉ lớn bằng hai cái nắm tay giờ khác này đang dần dần biến lớn trong ánh sáng màu vàng, nó vẫn đang bị Phương Cửu ôm vào trong ngực, chỉ là lúc này, đã lớn như một quả dưa hấu.

Mà ngay giữa đôi lông mày của Phương Cửu cũng hiện lên một vằn đỏ màu hồng đỏ mang hình dáng phương hoàng lửa, sau khi vằn đỏ hiện lên, toàn thân nàng được bao phủ bởi một luồng ánh sáng màu vàng, vỏ sò miệng vết thương trên người dường tốc độ mất thường có thể thấy được đang dần khôi phục.....

Ấm một tiếng vang lớn, cả người Phương Cửu bị lốc xoáy cuốn vào bên trong trực tiếp bị quăng ngã trên mặt đất, nước từ trong lốc xoáy đều trào lên trên người nàng, trọng lực cùng đau đớn đánh úp lại khiến nàng dần dần có ý thức, khi đang chậm rãi mở to mắt, nàng gần như bị lạc bởi luồng ánh sáng vàng rực rỡ.

"Răng rắc!"

Một tiếng vang thanh thúy vang lên khiến nàng ngẩn người một chút, vừa lúc nhìn đến quả trứng vàng đã to như quả dưa hấu từ trong tay nàng lặn ra, với một vết nứt chạy dài xuống bên cạnh.

"Răng rắc!"

Tiếng *răng rắc* lại vang lên lần nữa, trên quả trứng vàng lại nứt nhiều hơn một đường, mà sau khi nhìn đến quả trứng vàng bị vỡ ra hai bên, nàng lại tròn tròn mắt.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tiểu thần thú bị bắt!

Sau khi vỏ trứng bị vỡ ra, ra tới không phải là một con phương hoàng nhỏ, mà là một tiểu hài từ đầu đi tay chân đang nằm trên mặt đất và nhếch lên miệng nhỏ tròn bóng.

Ánh sáng màu vàng nhạt mang theo hơi thở linh lực nồng đậm tràn ngập trên người hắn, dần dần tan đi, hẳn giống như mới vừa thức tỉnh khẽ nâng đầu lên và mở to đôi mắt thanh tịnh như nước, mở mang lại ngốc lăng nhìn Phương Cửu cũng đang đồng dạng tròn bóng.

Một lúc sau đó, tựa như hắn đã có phản ứng, cặp mắt đen bóng nhìn chăm chăm, hai ngón kira đỏ thắm thiêu đốt bên trong bọn họ, hẳn bỗng nhiên nhảy dựng lên, một tay xoa eo thịt nhỏ của mình một tay chỉ vào Phương Cửu đang ngã trên mặt đất, giọng nói non nớt mang theo phần nộ không thể tin.

"Người, nữ nhân! Bản tôn chính là thượng cổ thần phương! Người, người, người cư nhiên đem bản tôn ào tưởng thành nhân loại trong bộ đáng tiêu thí hài!"

Cho dù hắn có thể biến thành người sau khi thành niên, nhưng, hắn chưa từng nghĩ tới vừa tách vỏ cư nhiên sẽ trực tiếp biến thành người trong bộ đáng tiêu thí hài! *Hắn chính là tiểu phương hóa! Tiểu phương hóa!*

Quan hệ khế ước với người, ào tưởng trong lòng của kẻ chủ đối với hắn khi chưa xuất thế sẽ trực tiếp quyết định khi hắn sinh ra sẽ là hình thú hay là hình người, nhưng, nếu được sinh ra là hình người mà nói, hắn phải chờ đến khi thành niên mới có thể hóa thành bản thể phương hoàng.

Trời mới biết chờ đến khi hắn thành niên thì phải mất bao lâu? Trước khi đến vị thành niên, hắn phải mang theo một bộ đáng tiêu thí hài rêu rao khắp nơi như vậy sao?

Càng nghĩ càng phiền nộ, càng nghĩ càng thương tâm, muốn khóc lại không muốn để nàng nhìn thấy rồi chế điều hắn, chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn đầu sỏ gây tội.

Phương Cửu chỉ tròn tròn mắt, *quả trứng này thật sự ập ra một tiểu thí hài?*

Được rồi! Nàng thật ra khi nhặt được quả trứng cũng có một chút ảo tưởng, *sau khi quả trứng phương hoàng được ập và nở ra sẽ mang bộ dáng gì?* Sau đó không cẩn thận liền nhớ tới bộ dáng một tiểu thí hài bị bắt đáng yêu đi.

Nhìn tiểu thí hài trước mắt một tay xoa eo thịt nhỏ, đang cảm thấy nhìn nàng, thân thể nhỏ bé tron bóng còn có cái mũi nhỏ giống như vôi voi trước mặt, nàng nhất thời ngứa tay, duỗi tay ra hướng về phía chiếc mũi nhỏ kia vô nhệ một cái.

"A! Người, người đang làm gì!"

Mồ tiểu phương hóa kiểu ngoa rớt cuộc nhớ tới bộ dáng tron bóng lúc này của mình, tiểu bảo bối phía dưới đang bị đùa giỡn, hẳn cả kinh vừa thẹn vừa giận, vội vàng lui về phía sau vài bước và dùng đôi tay gắt gao che lại.

"Người, người là nữ nhân không biết xấu hổ!"

Hắn xấu hổ và rống lên giận dữ, khuôn mặt nhỏ tình xảo đỏ bừng, giọng nói non nớt lại làm rống giận của hắn không có lực chấn nhiếp.

Lúc này, hắn phảng phất mới nhìn đến thân thể nàng cũng giống như xích quạ, một tay đang che lại tiểu bảo bối vùng lên che lại đôi mắt rồi nhanh chóng xoay người đi.

"Người không mặc quần áo!" Lúc này, hai bên tai đều bắt đầu phỉếm đỏ vì xấu hổ.

Phương Cửu liếc mắt nhìn phản ứng của tiểu thí hài siêu nhỏ một cái, tiếp tục đùa giỡn nói: "Ta có thể nhìn đến mặt sau mông nhỏ của người."

"A! Người là nữ nhân không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ không biết xấu hổ!"

Hắn gấp đến độ dậm chân, nhưng lại không biết mắng gì khác, rống tới rống đi cũng chỉ một câu không biết xấu hổ như vậy.

Phương Cửu xem đến thú vị, nhìn không được khẽ cười ra tiếng, mà lúc này, nàng cúi đầu mới chú ý tới nguyên bản một thân bị thương cư nhiên đã được chữa lành hoàn toàn?

Con người sâu thẳm xẹt qua một mặt kính ngạc, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nặng như suy tư điều gì lại nhìn tiểu phượng hóa đã sửa đôi tay đang che lại mông nhỏ của mình.

Nguyên do là bởi vì tiểu gia hóa này?

Từ trong túi Càn Khôn lấy ra một mảnh vải cắt chắc bộ ngực, lại lấy ra một bộ nam trang choàng lên người, thắt chặt đai lưng, lúc này mới duỗi tay ra, ôm lấy tiểu gia hóa trong bóng.

"A! Người, người nữ nhân này muốn làm gì!"

Đột nhiên bị ôm lấy, hắn sợ tới mức kinh hô một tiếng, đôi tay vội vàng che lại phía dưới cánh gác nhìn nàng chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bí phủ ở đáy nước!

Ai ngờ, Phượng Cửu từ trong túi Càn Khôn lấy ra một bộ quần áo, dùng chủy thủ sửa lại một chút rồi khoác trên người tiểu gia hóa.

"Tạm chấp nhận một chút, chờ đi ra ngoài lại mua cho người một cái yếm hồng mặc vào." Nàng cười híp mắt nói, chưa xong, còn vỗ nhẹ một cái trên cái mông mũm mĩp thịt của hắn.

"Được rồi." Nàng xoay hắn lại, nhìn vào khuôn mặt bướng bỉnh đang phẫn nộ của tiểu gia hóa cảm thấy thật là thú vị.

"Bản tôn mới không mặc những thứ như thế." Hắn lườm bướng, có chút buồn bực nhìn lão nữ nhân đang sờ loạn chụp loạn trên người hắn.

"Ta còn tưởng rằng sau khi trưởng võ thì sẽ xuất hiện một con phượng hoàng, không nghĩ tới lại là một tiểu thí hài, ài, người có thể biến thành bản thể phượng hoàng hay không?" Nàng có chút tò mò hỏi.

Nàng nói chưa dứt lời, tiểu phượng hóa kiêu ngạo đã thay bằng sự phẫn nộ.

"Người còn không biết xấu hổ! Bản tôn thân là thượng cổ thần thú cư nhiên xuất thế với bộ dáng con người, đây đều là do người hại!"

Phượng Cửu sờ sờ cái mũi: "Ta làm sao biết chỉ tùy ý ảo tưởng thì sẽ trở thành sự thật?"

"Hừ!" Hắn hừ thật mạnh một tiếng, khoanh tay trước ngực tức giận quay đầu đi không thèm nhìn nàng.

Phượng Cửu không để ý cười cười, đứng lên nhìn thoáng qua xung quanh: "Thật không nghĩ tới phía sâu dưới hồ này cư nhiên còn có một chỗ như vậy." Nghĩ đến luồng hấp lực vừa rồi đã cuốn nàng tiến vào, nàng nhăn mày lại.

"Thật không hiểu như thế nào một nữ nhân dạng này sẽ trở thành kẻ ước chủ của ta, lớn lên vừa xấu thực lực lại kém, lại thích sờ mông người, hoàn toàn chính là một sắc nữ."

Lúc này tiểu phượng hóa đang ôm những cái vỏ trứng và ăn *răng rắc răng rắc*, vừa ăn vừa cẩn thận, thỉnh thoảng còn hướng về phía Phượng Cửu ném ra một ánh mắt u oán.

Phượng Cửu nghe xong dở khóc dở cười, duỗi tay bắn vào trên trán nhỏ của hắn một cái: "Tiểu gia hóa, mặc kệ người có nguyện ý hay không, người đều đã là người của ta, về sau đi theo ta hỗn."

Vừa nói, vừa dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn: "Còn có, người đối diện lợi hại như vậy sao? Vỏ trứng cũng có thể ăn sao?"

Tiểu phượng hóa trắng mặt liếc nàng một cái, ngạo kiêu quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý tới nàng.

Vỏ trứng của hắn chính là thứ tốt, ăn nó không những có thể tăng lên thực lực của hắn, còn có thể tăng cường dinh dưỡng cho thân thể, nữ nhân kia căn bản cái gì cũng không biết, một kẻ ngu ngốc.

"Được rồi, chúng ta đi thôi! Nhìn xem nơi này rốt cuộc có cái gì kỳ diệu, cư nhiên lại có một luồng hấp lực đem hút chúng ta vào tới." Phượng Cửu vừa nói, vừa dúi bước hướng bên trong đi đến.

Có thể nhìn thấy, đây là một tòa bí phủ đã bị bỏ quên nhiều năm, chỉ là không biết, tòa bí phủ này rốt cuộc vì sao lại chìm dưới đáy hồ sâu nơi đây mà không bị nước bao phủ?

Tiểu phượng hóa ôm vỏ trứng vừa ăn vừa đi theo phía sau nàng, thỉnh thoảng đánh giá thân ảnh phía trước, cảm thấy nữ nhân này rất kỳ quái, thực lực thực yếu nhược, nhưng đã tới một địa phương như vậy cư nhiên cũng không kinh sợ không hoảng hốt.

"Ta đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng chờ được một người, ông trời đã không từ bỏ ta, ông trời không từ bỏ ta, ha ha ha ha....."

Đột nhiên, trong bí phủ truyền đến một giọng nói mạnh mẽ mà cao ngạo, trong giọng nói kích động kéo theo uy áp cường đại khiến từng tiếng vang lên chấn động quanh quẩn trong không khí.

Mà kỳ quái chính là, nàng dùng mắt thường có thể nhìn thấy được uy áp cường đại như nước văng ở trong không khí đấy ra, nhưng lại không có cảm giác không khỏe chút nào.

Chẳng lẽ nguyên nhân chính là do kẻ ước với thượng cổ thần thú phượng hoàng liếc?

Nghĩ vậy, nàng không khỏi nhìn thoáng qua tiểu gia hóa phía sau đang ôm vỏ trứng gặm.

Thầm nghĩ: *Thật đúng là nhìn không ra nhóc con này cũng hữu dụng như vậy a!*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thân thể huyền linh!

"Nhân bản tôn làm gì!" Tiểu gia hóa trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.

Phượng Cửu cười cười, đột nhiên xoay người duỗi tay捏捏o khuôn mặt nhỏ phẫn nộ của hắn: "Ta càng ngày càng thích người, phải làm sao bây giờ?"

Nghe nói như thế, tiểu phượng hóa kinh ngạc mở to mắt nhỏ, khuôn mặt nhỏ tinh xảo nhanh chóng đỏ bừng, hắn nỗ lực làm ra bộ dáng tức giận, nhưng biểu tình lại có chút ngượng ngùng, trên mặt mang theo ba phần thẹn bảy phần không được tự nhiên.

"Người, người đừng tưởng rằng nói như vậy bản tôn sẽ đối khác với người, người chính là kẻ ngu ngốc! Bản tôn mới sẽ không thích người, còn có, người đừng động tay động chân không đứng đắn, không giống nữ nhân một chút nào!"

Sau khi kết thúc những gì muốn nói, hắn lại *ngạo kiêu (ngạo: ngạo mạn; kiêu: đáng yêu)* quay đi, không thèm nhìn nàng.

Phượng Cửu cười cười, chỉ cảm thấy tiểu thí hài mang bộ dáng thẹn thùng lên thật là đáng yêu.

"Tiểu nha đầu, lại đây, lại đây để ta có thể có cái nhìn thật tốt."

Giọng nói mạnh mẽ mà đầy đặn lại lần thứ hai truyền đến, mà lần này, thanh âm vừa ra, kèm theo một luồng hấp lực đem cả người Phượng Cửu hút vào bên trong.

"Nữ nhân ngu ngốc!"

Sau khi tiểu phượng hóa ăn xong vỏ trứng còn đang xoa tay thì thấy nàng bị một cỗ lực đạo hút vào bên trong, không khỏi lo lắng kinh hô một tiếng, vội vàng đi theo qua.

Phượng Cửu chỉ cảm thấy cả người không thể động đậy, ngay cả lời nói cũng không thể nói ra, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã bị cuốn đến bên trong, đi vào trước một bộ xương cốt khô.

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng xâm nhập vào bên trong gân mạch nàng, nàng cảm giác được sự xâm lấn của cỗ lực lượng kia, cả người giống như bị phơi bày khắp thể bại lộ dưới ánh nắng, như xích quả không có bí mật nào có thể giấu.

Mà tiểu phượng hóa đang đuổi theo sau, lại dụng phải một tầng kết giới bị ngăn cách bên ngoài, không tài nào tới gần Phượng Cửu bên trong.

Nhìn đến cả người nàng vẫn không nhúc nhích đứng ở phía trước bộ xương cốt khô, hần có chút hoảng hồ to: "Nữ nhân ngu ngốc! Nữ nhân ngu ngốc, người thế nào?"

"Thần thể huyền linh? Lại là thần thể huyền linh? Ha ha ha ha! Ngán năm khó có được một thần thể huyền linh, Sở Bá Thiên ta cư nhiên dụng phá? Ha ha ha! Ông trời không từ bỏ ta, trời không từ bỏ ta a! Ha ha ha ha....."

Phượng Cửu chỉ nghe thấy giọng nói vừa hưng phấn vừa kích động đang cười lớn, cổ lực lượng đang trôi buộc nàng vừa thu lại, cả người nàng vô lực ngã ngồi trên mặt đất, vừa lúc nhìn thẳng vào bộ xương cốt khô trước mặt.

Người cũng không cảm giác được sát ý, cũng không cảm giác được ác ý, có chỉ là giọng nói kích động mà hưng phấn kia, bởi vậy, Phượng Cửu không hề lo lắng, ngược lại đối tiểu phượng hóa bị ngăn cách bên ngoài kết giới nói: "Ta không có việc gì, không cần lo lắng."

Hai người dù sao cũng là linh hồn có kẻ ước, tiểu phượng hóa sau khi bình tĩnh lại cũng cảm ứng được hiện tại nàng không có việc gì, lập tức từ một tiếng, có chút không được tự nhiên nói: "Ai lo lắng cho ngươi?" Nhưng một đôi mắt vẫn không tự chủ mà nhìn về phía bên trong kết giới, muốn nhìn xem tình huống của nàng một chút.

Biết hẳn nói như thế nhưng trong lòng không nghĩ thế, Phượng Cửu cũng không để ý, mà đem lực chú ý đặt ở trên bộ xương cốt khô trước mặt, thử tính gọi một tiếng: "Tiền bối?"

Cũng vào lúc này, bộ xương cốt khô hiện lên một hình ảnh cảm ứng, một người nam từ trung niên mặc áo đen hiện lên ở giữa không trung, ánh mắt sắc bén ẩn chứa uy áp nhìn Phượng Cửu phía dưới.

"Có được thần thể huyền linh, tiểu nha đầu, ngươi thật sự không đơn giản a!"

Thần thể huyền linh không chỉ ngán năm khó có được một, hơn nữa, còn là kẻ chủ của thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa, một tiểu nha đầu như vậy, sao có thể là người bình thường?

Cũng là trời cao có mắt, ngay trước khi huyết tinh cuối cùng của hần tan hết đã đưa tới một quý tài tu luyện tốt như vậy, khiến hần có thể kéo dài truyền thừa.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Một thế hệ bá chủ!

"Thần thể huyền linh?" Phượng Cửu kinh ngạc nhìn hư ảnh, hỏi: "Thần thể huyền linh rất ít thấy?"

Tha thứ cho nàng vì mới tới thế giới này không lâu, vì thế thiếu kiến thức về tu luyện, ngay cả thần thể huyền linh cũng chưa từng nghe nói qua.

"Thần thể huyền linh là *tu luyện quý tài* (修炼鬼才: *thiên phú tu luyện đặc biệt*), không những có thể tu luyện huyền khí, cũng có thể tu luyện linh khí, hơn nữa tốc độ tu luyện càng là gấp mười lần người khác."

Nam từ trung niên nhìn nàng lộ ra một nụ cười, tiếp tục nói: "Nói cách khác, người khác tu luyện huyền khí đến cấp võ sư phải dùng thời gian 10 năm, nhưng nếu là ngươi, có lẽ một năm là có thể tu luyện đến cấp bậc võ sư, tốc độ tu luyện như vậy, có thể nói là quý tài."

Nghe vậy, Phượng Cửu ngẩn ra một chút, nói: "Không có khả năng đi? Ta đã thử tu luyện qua dẫn khí nhập thể, cũng không cảm giác được thần thể mình có gì bất đồng, càng không xuất hiện qua sự tinh tu luyện thần tốc như theo lời tiên bói đã nói."

Ngay cả dẫn khí nhập thể nàng cũng phải dùng không ít thời gian, hơn nữa, tu luyện đến bây giờ mà hơi thở huyền lực trên người căn bản không đáng để nói.

"Đó là bởi vì khí mạch huyền linh trên người ngươi còn chưa được mở ra."

Ánh mắt hần sáng quắc nhìn nàng chăm chăm: "Ta hy vọng ngươi sẽ bá tã làm thầy, như vậy, ta sẽ mở ra khí mạch huyền linh giúp ngươi tu luyện."

Nếu đổi thành người khác, khi nghe một vị cường giả nói muốn thu mình làm đồ đệ, phòng chừng không chút nghĩ ngợi liền sẽ đồng ý, nhưng sau khi Phượng Cửu nghe đến lời này thì nhăn mày lại, trần trụi trong mắt, nhìn lão già nửa ngày không mở miệng.

"Ngươi không muốn?"

Nhìn đến Phượng Cửu không có phản ứng vui sướng, mày nhăn lại, hần phóng thích ra uy áp, lại phát hiện, uy áp của hần đối với người có kẻ ước thượng cổ thần thú là nàng mà nói căn bản không mang đến hiệu quả chấn nhiếp nào, chỉ có thể từ bỏ, thờ dài một tiếng.

"Ngươi không cần lo lắng về mục đích của ta, ta chỉ hy vọng sau khi ngươi trở thành đồ nhi của ta thì có thể giúp ta làm ba việc."

Nghe vậy, Phượng Cửu nghĩ nghĩ, lúc này mới nói: "Tiền bối hãy nói ta nghe một chút, nếu như ta có khả năng làm được, hơn nữa cũng không vi phạm phong cách hành sự của ta, thật ra ta có thể đáp ứng."

Nam từ trung niên nghe xong lời này mới cao giọng cười ha ha: "Được! Ta xem ngươi cũng là người làm theo ý mình, tính nết cũng có vài phần tương tự ta."

Phượng Cửu cười cười, không nói gì.

"Nha đầu, ta vốn là cung chủ Thiên Nguyên cung, Sở Bá Thiên, khi ở trên đỉnh cao vinh quang là lúc không người dám đối địch cùng ta, cả đời ta mang theo thanh trường kiếm, thống trị thiên hạ! Chỉ cần sự tinh ta cho là đúng, ta nhất định sẽ thực hiện đến cùng, năm đó....."

Hắn đem chuyện cũ bình sinh nói chi tiết cùng Phượng Cửu. Phượng Cửu cũng nghe rất nghiêm túc, từ trong lời hần nói thì biết được, hần là một người tùy tâm tùy ý, nhưng vì quá mức tùy tâm mà đi ngược lại với chính đạo tiên môn và bị coi là tà ma ngoại đạo.

Hần có một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn tên là Thanh Phong, một người tiền nhân chính phái thêm muốn bảo kiếm Thanh Phong của hần, vì thế vu cho hần tội *huyết tủy (tàn sát)* toàn bộ người trong một thôn, khiến hần bị cường giả khắp nơi đuổi giết, dựa vào tôn sư cấp võ hoàng của hần vốn cũng không sợ những người tu tiên thực lực thấp hơn so với hần.

Nhưng mà, bọn họ lại bắt tộc nhân hần mang ra uy hiếp hần, thế cho nên hần bị trọng thương trốn thoát đến nơi này, cuối cùng bỏ mình nơi đây, nhiều năm như vậy hần vẫn luôn đang chờ người có duyên có thể đi vào nơi này, nhận truyền thừa của hần, giúp hần trọng chấn Thiên Nguyên cung, hoàn thành tâm nguyện của hần.

"Việc thứ nhất là trọng chấn Thiên Nguyên cung, vậy việc thứ hai và thứ ba đâu?"

"Việc thứ hai chính là xâm nhập vào ngôi mộ Vạn Kiếm tìm về Thanh Phong Kiếm, còn việc thứ ba....."

Giọng hần lưỡng lự, thờ dài một tiếng: "Năm đó ta quá mức tùy ý liều lĩnh, mang họa cho người nhà, đặc biệt là phu nhân ta năm đó lại đang lâm bồn, nhiều năm qua đi như vậy, cũng không biết bọn họ như thế nào? Ta muốn nhờ ngươi giúp ta tìm bọn họ, nhìn một chút xem liệu bọn họ sống có tốt hay không."

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chiếc nhẫn thần bí!

Nghe yêu cầu cũng không quá mức, Phượng Cửu lúc này mới gật gật đầu, lộ ra tươi cười hỏi: "Nếu như đã bái sư, chẳng lẽ tiền bối chỉ giúp ta đã thông gân mạch huyền linh?"

Nếu không có lợi ích thiết thực, nàng bái sư thế này thật sự là quá bất lợi.

"Ha ha ha, đương nhiên đó không phải là tất cả." Nam từ trung niên cao giọng cười to, ánh mắt nhìn Phượng Cửu càng tăng thêm phần thưởng thức.

Nghe vậy, lúc này nàng mới không nhiều lời nữa, quý hai đầu gối xuống hướng về phía hần hành lễ bái sư lễ: "Sư phó ở trên, xin nhận một bái của đồ nhi Phượng Cửu!" Nói xong, cung cung kính kính bái đầu.

"Tốt tốt tốt, Sở Bá Thiên ta rốt cuộc đã có truyền nhân! Ha ha ha ha....." Hần kích động cười lớn, lúc này mới nói: "Nha đầu, ngươi đem áo khoác ngoài khoác thứ ba phía bên tay trái bộ hài cốt của vị sư, bên trong có đồ vật vì sư muốn cho ngươi."

"Được." Phượng Cửu lên tiếng, tay đặt trên khối gạch thứ ba gỗ gỗ, xác thật là rỗng ruột, dùng chày thủ cạy lên khối gạch kia, thấy bên trong có một cái hộp gỗ nhỏ liền nhanh chóng đem ra.

"Sư phó, sao lại không thể mở ra?" Hộp gỗ nhỏ rõ ràng là không khóa, nhưng không cách nào mở ra.

"Đó là vì vi sư đã hạ phong ấn, người bình thường không thể giải được." Sở Bá Thiên cười nói, phát tay một cái, một luồng ánh sáng phát qua thân hộp: "Được rồi, người lấy vật bên trong ra đây."

Phượng Cửu bần tần bần nghĩ lần thứ hai mở ra, lần này lại mở ra rất nhẹ nhàng, chỉ là, bên trong chỉ có một chiếc nhẫn không rõ ràng, còn trong trạng thái mờ xin.

Trần năng xẹt qua vài đạo hắc tuyến: "Sư phó, đây là bảo bối mà ngài đã nói?" Lấy ra nhìn nhìn, cũng không thấy có chỗ nào đặc biệt.

"Ha ha, thật không hiểu nha đầu người là từ nơi nào nhảy ra, chẳng lẽ ngay cả nhẫn không gian cũng chưa từng nghe nói qua?"

Sở Bá Thiên lắc đầu cười cười: "Người đừng xem thường chiếc nhẫn này, nó cũng không phải giống như nhẫn không gian thông thường, trừ bỏ có thể chứa đựng đồ vật ra, bên trong nó còn có thể giới trời đất riêng, vật thể có sinh mệnh cũng có thể bỏ vào, hơn nữa, nếu bỏ đồ ăn vào bên trong thì thời gian sẽ bất động, sẽ không bị hỏng."

"Thần kỳ như vậy? Làm thế nào sư phó có thể xoay được một bảo bối như vậy? Cái này so với Thanh Phong Kiếm hẳn là có giá trị hơn đi!" Có vật như vậy, người nọ sao còn coi trọng Thanh Phong Kiếm?

"Nhẫn không gian này là vì sự ngẫu nhiên đoạt được, nắm đó vì sự cũng chỉ xem nó như vật bình thường, cũng không biết đó là nhẫn không gian. Bởi vì ở nơi đây, nhẫn không gian căn bản là không có khả năng nhìn thấy, vẫn là sau này bị trọng thương ảnh hưởng đến đây, dưới cơ duyên màu của vi sư nhỏ vào trên chiếc nhẫn, mới biết đây là một nhẫn không gian giới linh."

Nói đến đây, hắn dừng lại một lát, nói tiếp: "Sau khi vi sư mất đi, kẻ ước thần hồn với chiếc nhẫn này cũng bị giải trừ, người chỉ cần lấy máu nhận chủ, liền có thể tiến vào bên trong, trong không gian đầu tiên có công pháp tài bảo suốt đời của ta tích lũy được, những cái đó đều là lễ vật vi sư để lại cho người."

"Chiếc nhẫn này ngay cả chính ta cũng có thể đi vào?" Hai mắt nàng nổi lên ánh sáng, có chút vui mừng, thăm hỏi: *Nếu thật sự là như vậy, về sau khi bị người đuổi giết nếu không có nơi nào để trốn, không phải là có thể trốn trong không gian sao?*

Sở Bá Thiên cũng không biết ý tưởng của nàng, nếu như biết được khẳng định sẽ bực chết, bảo bối như vậy nàng cư nhiên chỉ nghĩ đến dùng để tránh né đuổi giết, quả là có chí khí.

"Chủ nhẫn nhẫn không gian có thể đi vào, chẳng qua, bên trong chiếc nhẫn này tựa hồ còn có kết giới ngăn cách, lúc trước vi sư là do *đầu hết đến tất* nên không thể biết rõ ràng, cũng chỉ biết bên trong có thể gửi vật còn sống, những mặt khác, ngày sau chính người chậm rãi thăm dò."

Khi đang nói, hắn nhìn về phía nàng, nói: "Một chút huyết tinh cuối cùng của vi sư đã gắn kết thức, người đi lên phía trước, vi sư giúp người đã thông gân mạch."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Vào kiếm mộ!

Nghe nói như thế, Phượng Cửu ngược mắt nhìn hắn, thấy hư ảnh đang dần dần biến yếu, lúc này mới đi lên phía trước.

Nàng biết hư ảnh trước mắt này của hắn huyền phù ở giữa không trung cũng là vì một sợi tàn lưu cuối cùng của huyết tinh và thần niệm. Một khi huyết tinh cùng thần niệm hao hết, hắn sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế gian này.....

"Ôn định tâm thần, bình tâm tĩnh khí, quá trình sẽ có chút thống khổ, nhưng người hãy nhẫn xuống."

Giọng nói của Sở Bá Thiên rất bình tĩnh, lúc này mới đem tinh khí của huyết tinh cuối cùng bao phủ ở trên người nàng. Chỉ thấy một luồng ánh sáng mắt thường có thể thấy được bắt đầu khởi động ở trên người Phượng Cửu, lên vào gân mạch nàng, bắt đầu khuếch trương.....

Đau!

Đau tê tâm liệt phế!

Gân mạch toàn thân bị một dòng khí hùng hậu mạnh mẽ khuếch trương, từ mỏng đến lớn, bành trướng đến nỗi phảng phất như muốn phát nổ bất cứ lúc nào, loại đau đớn này khiến cả người nàng ứa ra mồ hôi lạnh, khó nhịn hơn nhiều so với người cầm dao cắt trên da thịt nàng.

Nhưng nàng vẫn cắn chặt hàm răng, không rên lên một tiếng, đôi tay gắt gao nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, chảy ra một máu tươi.

Tiểu hóa phượng bên ngoài kết giới nhìn thấy bộ dáng và sắc mặt trắng bệch của nàng thì có chút lo lắng đi tới đi lui, hắn muốn lên tiếng nhưng lại sợ quấy rầy đến nàng, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng đau đớn vì đã thông gân mạch ở nơi đó.

Ước chừng qua *mia canh giờ (1h)*, mới thấy cổ hơi thở bao phủ quanh nàng tan đi, mà cả người nàng cũng vô lực ngã ngồi trên mặt đất, mồ mả to to thở phì phò.

Thấy thế, tiểu phượng hóa có chút đậm chán, vội vàng kêu: "Nữ nhân ngu ngốc? Người thế nào?"

Phượng Cửu có nén thần thể không còn sức lực đứng lên, nhìn bóng người hư ảo, hỏi: "Sư phó, ngài thế nào?"

"Vi sư sớm đã là người cổ, giữ lại tinh huyết cùng thần niệm cuối cùng có thể chờ một truyền nhân như người thế này, vi sư cũng không hối tiếc."

Sở Bá Thiên nhìn nàng, dặn dò: "Nha đầu, trước khi người đủ mạnh để có thể tự bảo vệ mình, nhất định phải nhớ rõ hành sự phải thấp điệu xuống, không thể để người khác biết người có thân thể huyền linh, nếu không sẽ đưa tới họa sát thân, thế giới tu tiên rất tàn khốc, cho dù trời sinh người là tu luyện quý tài, trước tiên người cần phải trưởng thành và tiến bộ."

"Vâng, sư phó, ta đã biết." Nàng gật gật đầu, trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm.

"Vi sư không thể chỉ điểm nhiều trong quá trình tu luyện của người, sau khi người trở về hãy nghiêm túc nghiên cứu pháp quyết tu luyện trong không gian, tương lai lại bài danh sư chỉ điểm thêm, nhưng người cần phải nhớ kỹ, tâm phòng người không thể không có, việc trên người người mang dị bảo, nhất định không thể để người thứ hai biết tới."

"Vâng." Nàng lộ ra một nụ cười, giờ khắc này, cuối cùng đã thừa nhận hắn là sư phó của nàng.

"Đây là đây của hồ sâu nên các người không thể đi ra, điều cuối cùng vi sư có thể làm là đem các người đến mộ Vạn Kiếm, sau khi người tìm được Thanh Phong Kiếm cũng đừng để nó trước mặt mọi người một cách thiếu thận trọng, nếu không, Thanh Phong Kiếm sẽ đưa tới mầm tai họa cho người." Hắn luôn mãi dặn dò.

"Sư phó, vào mộ Vạn Kiếm, ta làm sao để tìm được Thanh Phong Kiếm?"

"Mộ Vạn Kiếm là địa phương *tàng kiếm (chôn kiếm)*, nhưng, mỗi một người tiến vào mộ Vạn Kiếm cũng không phải từ bên trong đều có thể tìm được thanh kiếm thích hợp với mình, kiếm đều có linh tính, nó sẽ tự mình chọn chủ nhân, Thanh Phong Kiếm cũng là như thế."

Giọng của hắn ngừng lại một lúc, tiếp tục nói: "Bất quá trên người của người có một sợi huyết tinh của ta, huyết tinh này có thể giúp người cảm ứng được vị trí của Thanh Phong Kiếm, chỉ là, có được sự tán thành của Thanh Phong Kiếm hay không, còn phải dựa vào chính người, nếu như lần này không thể có được Thanh Phong Kiếm, tương lai người nhất định cũng phải lấy nó ra khỏi Kiếm Mộ."

"Vâng."

Nàng lên tiếng, liền thấy hắn phát tay một cái, kết giới tan đi, tiểu phượng hóa chạy vào.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một quyền trục, chỉ nghe hắn nói một tiếng *"đi thôi!"* Hai người đã bị quyền trục kia hút vào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 48: Tìm thanh phong kiếm!

Khi Phượng Cửu hồi phục lại tinh thần, nàng cùng tiểu phượng hóa đã ở trong Kiếm Mộ, phóng tầm mắt nhìn lại, chính là tràn ngập kiếm, cùng với kiếm khí sắc bén trong không khí.

Nàng cúi đầu nhìn tiểu gia hỏa đang lúi cuống góc áo của mình hết mắt một cái, lúc này mới mở tay ra, lộ ra chiếc nhẫn đang nằm bên trong, lấy máu tươi trên ngón tay nhỏ vào, chỉ thấy chiếc nhẫn nguyên bản mờ xin chợt loé lên ánh sáng, khối phục

lại như mới, nhưng vẫn như cũ không có gì đáng để chú ý tới.

Đem ngón tay hướng về phía chiếc nhẫn, nhẫn tự động trở nên phù hợp với tay nàng, rót thần thức vào bên trong tìm kiếm, quả nhiên như lời sư phó của nàng nói, bên trong có một không gian bảy không ít pháp quyết cùng trân bảo, khi muốn tiếp tục tìm kiếm thêm, lại phát hiện bị một cổ lực lượng chặn lại.

Nàng lại tập trung ý thức của mình nhưng không đi thăm dò bên trong nhẫn, mà là nhìn về phía núi kiếm tràn đầy, than một tiếng: "Cứu nhiên muốn tại nơi nhiều kiếm như vậy để tìm Thanh Phong Kiếm? Xem ra cũng không phải dễ dàng a!"

"Cho dù không tìm thấy Thanh Phong Kiếm cũng có thể tìm thứ khác, trong Kiếm Mộ có không ít kiếm tốt." Tiểu phượng hóa theo bản năng đáp lại, tuy nhiên, lời nói vừa ra, như phảng phất nghĩ đến điều gì, liếc mắt trừng một cái, ngoa kiêu nói: "Người đừng nghĩ nhiều, bản tôn mới không phải suy nghĩ cho người."

"Được rồi, ta biết."

Phượng Cửu cười cười, dặt tay thật nhỏ của hấn hướng phía bên trong đi đến: "Đi thôi! Nếu đã tới thì đi dạo một chút, trong vòng ba canh giờ (6h), nếu không tìm được thanh kiếm thích hợp thì sẽ bị truyền tống ra ngoài, chúng ta cần phải nắm chặt thời gian."

Bị nàng nắm tay, tiểu phượng hóa nhỏ chịu *hừ* nhẹ một tiếng, nhưng cũng không buông tay nàng ra, mà tùy ý nàng nắm đi vào phía bên trong.

Kiểm xung quanh tàn ra kiếm khí sắc bén, đều cắm nằm trên mặt đất, một số nơi trên mũi kiếm đã bị gỉ. Đi một hồi lâu cũng không cảm ứng được vị trí Thanh Phong Kiếm, vì thế, nàng muốn thử xem có phải đúng như lời sư phó nói hay không, là kiếm sẽ chọn chủ nhân?

Nàng có ý đồ rút ra một cây kiếm gần đó và có vẻ nó ra, nhưng mà, thanh kiếm vẫn cắm chặt trên mặt đất ngay cả động cũng chưa động một chút, khi nàng lại dùng lực thử xem, thế nhưng cảm giác được một luồng kiếm khí lạnh như băng từ thân kiếm phụt ra, nháy mắt khiến nàng phải thu tay về.

"*Tặc tặc*, thật đúng là thần kỳ." Nàng nói với vẻ ngạc nhiên không thôi, trong mắt càng thêm lấp lánh nóng lòng muốn thử.

"Có gì mà thần kỳ? Kiếm trong Kiếm Mộ vốn dĩ là như thế." Tiểu phượng hóa bĩu mũi nói, ngẩng đầu nhỏ nhìn nữ nhân ngọc đang hành động giống như thường dân, nhăn mày nói tiếp: "Người thật sự đang tỉnh ở trong này chậm rãi tìm kiếm?"

Nghe nói như thế, Phượng Cửu ngăn ra: "Nếu không thì sao?"

Tiểu phượng hóa mang vẻ mặt quả nhiên, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng: "Người quả nhiên là ngu ngốc."

Hoàn toàn bị xem thường, Phượng Cửu cũng thật bất đắc dĩ, ai bảo nàng thật sự là không hiểu!

"Người nọ không phải đã để lại cho người một sợi khí huyết tinh sao? Người nhắm mắt lại cảm ứng một chút, nhìn xem xung quanh nơi này có hơi thở của Thanh Phong Kiếm không a!"

"Như vậy có thể được sao?"

Tiểu gia hóa hắt cằm lên, hạ thấp giọng khôn ngoan nói: "Thanh Phong Kiếm không phải là thanh kiếm bình thường, hướng chỉ, trên người người có một sợi khí huyết tinh của chủ nhân trước đây của nó, đương nhiên có thể cảm ứng được vị trí của nó."

"Ta đây thử xem."

Nói liền làm liền. Phượng Cửu lập tức nhắm mắt lại và loại bỏ hết những ý nghĩ phân tâm khác, chỉ lắng lắng cảm thụ kiếm khí trong Kiếm Mộ này, ước chừng thời gian nửa nén hương, nàng bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt có sự vui mừng.

"Tìm được rồi! Ở bên kia!" Thật sự cảm giác được hơi thở của Thanh Phong Kiếm, trong lòng nàng thấp phần vui sướng.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 49: Thanh Phong Chọn Chủ!

Nàng mang theo tiểu phượng hóa đi vào nơi tàn ra kiếm khí của Thanh Phong Kiếm. Đó là một đỉnh núi nhỏ, mặt trên cắm đầy các loại bảo kiếm, mà Thanh Phong Kiếm ở ngay trên đỉnh núi cao nhất, lúc này trên thân kiếm phát ra một luồng kiếm khí sắc bén, từng tiếng gào *thấp thấp* của thanh kiếm truyền vào trong óc nàng, khiến tâm thần nàng chấn động.

"Đó chính là Thanh Phong Kiếm sao?"

Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chăm chăm kiếm quang sáng lạnh trên đỉnh núi nhỏ, trong lòng có cảm giác sôi máu dâng trào, loại cảm giác này, thấp phần kỳ diệu.

"*Ông!*"

Một tiếng gào của thanh kiếm truyền vào trong tai nàng, đứng dưới ngọn núi nhỏ, nàng có thể nhìn đến Thanh Phong Kiếm trên đỉnh đang chấn động, từng tiếng thét gào của thanh kiếm là từ trong thân kiếm truyền ra, tựa như rất ồn ào phấn khích, kiếm khí trên thân kiếm càng thêm sắc bén, cuối cùng, Thanh Phong Kiếm *hư* một tiếng rút ra, thẳng tắp từ trên đỉnh núi hướng về phía nàng bổ xuống.

Tiểu phượng hóa thấy một màn như vậy cũng có chút hơi kinh ngạc, linh kiếm là sẽ chọn chủ, nhưng giống như nàng chẳng cần đi tới rút lên thì lại là rất hiếm thấy.

Ánh mắt cổ quái của hấn nhìn nàng đánh giá, thật sự nhìn không ra nàng rốt cuộc có gì đặc biệt.

"*Vèo!*"

Trường kiếm rơi xuống đất, mũi kiếm thẳng đứng cắm vào trong bùn đất, vừa vặn tốt, ở ngay bên tay phải Phượng Cửu.

Phượng Cửu cúi tay ra nắm lấy Thanh Phong Kiếm, chỉ cảm thấy một sự chấn động mãnh liệt cùng với một tiếng rít gào từ thân kiếm truyền ra, hướng thẳng tới tâm linh, nàng dùng sức cổ ném thanh kiếm trong tay ra, *hư* một tiếng, trên thân kiếm nổi lên một luồng ánh sáng, bảo kiến nguyên bản loang lỗ rỉ sét ngay sau đó trở nên giống như vừa mới được đúc ra.

Nhìn lưỡi kiếm trên thân kiếm phát ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt sắc bén tàn ra toàn thân, trên thân kiếm khắc ba chữ Thanh Phong Kiếm càng nổi lên một tầng sáng lạnh lẽo. Nàng không khỏi tán thưởng một tiếng: "Thật là một thanh kiếm tốt!" Trong tay vừa chuyển, vũ động một phen, chỉ thấy kiếm khí lạnh thấu xương "*vút vút*" xẹt qua không khí, sắc bén phi thường.

"Sư phó nhất định cũng không nghĩ tới, Thanh Phong Kiếm sẽ tự mình chọn ta là chủ." Nàng cười khê, đem Thanh Phong Kiếm bỏ vào bên trong nhẫn không gian, lúc này mới nghĩ đến nếu chưa đủ ba canh giờ, bọn họ cũng sẽ không thể rời khỏi đây?

"Dù sao hiện tại chúng ta cũng ra không được, không bằng tìm một chỗ ngồi đi! Vừa lúc ta có thể nhìn xem trong không gian có dạng thứ sách gì." Nàng vừa nói vừa nắm tay tiểu phượng hóa tìm một nơi kiếm khí không quá nặng ngồi xuống.

Lúc nàng từ trong không gian lấy ra một quyển thư sách về cách chế dấu hơi thở và đang lướt qua nó, bỗng cảm giác được ánh mắt tiểu gia hóa đang nhìn chăm chăm vào mặt nàng, liền ngược mắt nhìn lại, cười hỏi: "Làm sao vậy?"

Đang nhìn lên thì vừa vặn bị bắt được, hấn vội vàng dời tầm mắt đi có chút ngượng ngùng, con người chuyển động không dám nhìn nàng.

Tuy nhiên lại không thể thẳng nói sự tự mò trong lòng, vì thế, hấn do dự một lúc, vẫn là mở miệng hỏi: "Trên mặt người như thế nào lại có nhiều vết thương như vậy?"

Câu hỏi của hấn như một lời nhắc nhở, nàng mới nhớ tới sau khi ngâm mình ở đây nước thì nước thuốc trên mặt đã sớm bị rửa sạch sẽ, tự nhiên cũng sẽ lộ ra vết thương đã che kín trên mặt.

Nàng cúi tay sờ mặt: "Có một nữ nhân ác độc đã cầm dao, từng dao từng dao một, vẽ lên trên mặt ta." Giọng điệu mang theo vài phần thờ ơ, nhưng đáy mắt lại xẹt qua tia lạnh lùng không dễ bị phát hiện.

Tiểu phượng hóa nghe xong nhủ mảy: "Vậy sao người không đánh trả?"

"Đánh không lại nhân gia." Nàng cười híp mắt nói. Thầm nghĩ: *Lúc trước nàng cũng không phải là nàng, nếu là nàng, cũng sẽ không rơi vào nông nỗi như vậy.*

"Cho nên nói người yếu nhược còn không tin, bất quá không quan hệ, bản tôn dù cường đại, về sau bản tôn sẽ che chở người."

Tiểu gia hóa thẳng eo, trương ra một khuôn mặt nhỏ tinh xảo nói: "Người nói cho bản tôn biết là ai đã hoa hoa trên mặt người? Bản tôn sẽ giúp người báo thù!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 50: Duyên phận, ba lần gặp gỡ!

Nghe hẳn nói xong, đôi mắt Phương Cửu mang theo ý cười, cúi tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn nộn của hắn: "Người không phải rất ghét bỏ ta sao?"

"Bản tôn đúng là ghét bỏ ngươi, nhưng ngươi đã là người của ta, bản tôn có thể khi dễ, sao có thể để cho người khác khi dễ?" Tiểu gia hỏa khí phách hiên ngang mà nói, đáng tiếc giọng nói non nớt mềm mại căn bản không có lực chấn nhiếp.

"Với thân thể nhỏ bé này của ngươi?" Nàng nhướn mày lộ ra một nụ cười khê: "Phòng chừng chi cần đẩy liền ngã."

Thấy thực lực của mình bị hoài nghi, hẳn lập tức đứng lên lớn tiếng nói: "Bản tôn chính là thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa! Tuy rằng hiện tại đang là thời kỳ ấu niên, nhưng bản tôn được truyền thừa từ thời thượng cổ, thực lực rất cường đại!"

"Tốt tốt tốt, vậy ngươi nói ta nghe một chút, ngươi biết những gì?" Nàng cười khê, có chút không cho là đúng.

Rốt cuộc một tiểu thí hài ba tuổi, có thể cường đại như thế nào?

"Người đứng nhìn bản tôn hiện tại là bộ dáng tiểu hài tử, thực lực của bản tôn có thể còn mạnh hơn so với người tu luyện *Nguyên Anh kỳ**, nếu không phải lúc trước ở bí phủ có thần niệm người nọ trói buộc, kết giới kia căn bản không ngăn được bản tôn."

*{*Trong tu tiên được chia thành 9 cấp bậc: Linh Động kỳ (còn gọi là Luyện Khí kỳ), Trúc Cơ kỳ, Kết Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ, Hóa Thần kỳ, Luyện Hư kỳ, Hợp thể kỳ, Đại Thừa kỳ, và Độ Kiếp kỳ. Mỗi bậc có 3 cấp: sơ kỳ, trung kỳ, và hậu kỳ...}*

Con người nhỏ nhỏ khê khê cảm lên, một bộ dáng rất mạnh nhìn Phương Cửu, làm nàng nhịn không được hơi nâng lên khóe môi, phối hợp dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn.

"Người thực sự lợi hại như vậy?"

"Tất nhiên rồi!" Hẳn mang vẻ mặt kiêu ngạo dương cao lồng mày.

"Nhưng dù ngươi lợi hại thế nào thì cũng chỉ là kẻ ước thủ của ta, còn ta là chủ nhân của ngươi!"

Nàng cười híp mắt nhúc nhở sự thật mà hẳn cố tình muốn quên đi, quả nhiên, thấy cả người hẳn tức khê ù rừ xuống, u oán nhìn về phía nàng.

"Đừng rồi, nếu không ngươi hãy tiến vào trong không gian đi! Bằng không một tiểu thí hài như ngươi đi theo như vậy mà xuất hiện trong Cửu Phúc Lâm khẳng định sẽ khiến người chú ý, nếu như khiến những người tu tiên phát hiện ra ngươi chính là tiểu phượng hóa thì chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn."

Sư phó nàng khi đưa bọn họ lại đây đã nói, bọn họ ra khỏi Kiểm Mộ thì sẽ xuất hiện ở trong rừng Cửu Phúc, bởi vì bọn họ nguyên bản chính là ở phía dưới nền đất trong rừng Cửu Phúc, hẳn cũng chỉ có thể đưa bọn họ ra khỏi đáy nước, không cách nào đưa ra khỏi Cửu Phúc Lâm.

Tiểu phượng hóa vốn đang muốn cự tuyệt nhưng sau khi nghe đến câu nói kế tiếp của nàng, lúc này mới miễn cưỡng gật đầu, bởi vì thực lực của nàng quá yếu, tuy rằng hẳn rất mạnh, nhưng nếu đi ra ngoài một chút mà dẫn tới muốn người chú ý thì vẫn thực là phiền toái.

"Thật là ngoan."

Thấy hẳn gật đầu Phương Cửu liền bế hẳn lên và hôn một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ của hẳn bị xát nhẹ lập tức trở nên đỏ bừng, cùng với biểu tình có chút thẹn thùng không khỏi cười lên ha ha.

Ý niệm của Phương Cửu vừa động, tiểu phượng hóa đã tiến vào không gian.

Sau ba canh giờ, trên không trung của Kiểm Mộ xuất hiện một lốc xoáy, *hư* một tiếng cả người nàng đã bị hút vào.....

"Àn? Đây là nơi nào?"

Nàng nhìn thấy nơi mình đột nhiên xuất hiện, giống như vẫn ở trong rừng Cửu Phúc, nhưng xung quanh một người cũng không có, một con thú cũng không nhìn thấy, yên tĩnh khá là đáng sợ.

Hon nữa, đã là buổi tối.

"Hô! Lạnh quá." Nàng xoa xoa cánh tay, vừa đi bộ ở trong rừng vừa nghĩ: *Cũng không biết Quan Tập Lãm ngốc ngếch có còn chờ nơi đó hay không?*

Sau khi đi được một đoạn đường, chợt nghe thấy có thanh âm đánh nhau.

Đánh nhau?

Trong mắt nàng xẹt qua tia kinh ngạc, lập tức giấu đi hơi thở lặng yên đi theo thanh âm kia.

Khi đến sau một cây đại thụ, ló đầu ra thăm dò phía trước, lúc nhìn đến một hình bóng quen thuộc thì không khỏi chớp chớp mắt kinh ngạc.

Đại thúc? Cư nhiên lại là hắn?

Bao gồm hai lần trước, lần này thì ngô, chính là lần gặp thứ ba a! Nàng và hẳn quả nhiên là có duyên, gần gần mấy ngày mà đã gặp ba lần rồi.

Bất quá, vì sao cảm thấy hẳn có chút không thích hợp?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hàn độc ngàn năm!

Nàng ở sau thân cây nhìn, ngạc nhiên phát hiện hẳn cầm một thanh trường kiếm mờ rộng giữa ba ngón tay, kiếm phong sắc bén sát khí bốn phía, cả người tràn ngập một cổ hơi thở mát thường có thể thấy được, đó không phải là huyền khí, mà là linh khí.

Không hề nghi ngờ, hẳn là một người người tu tiên!

Chẳng qua, hiện tại hẳn rõ ràng có chút không thích hợp, tuy rằng hẳn đang cố gắng hết sức chịu đựng, nhưng một tầng tinh thể trắng trắng như sương đang ngưng kết ở râu và lông mày hẳn, không phải là băng sương thì là cái gì?

Băng sương? Vì sao thân thể hẳn đột nhiên lại hình thành băng sương?

"A!"

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương, cuối cùng ngực của một hắc y nhân bị trường kiếm lạnh lẽo đâm vào, hắc y nhân nửa quỳ xuống, trong miệng tràn ra máu tươi, hai mắt gắt gao nhìn hẳn chăm chăm, há miệng thờ dốc muốn nói gì đó lại nói không nên lời, cuối cùng, không còn một hơi liền ngã gục xuống.

Lúc này thân thể Lăng Mặc Hân khê run, tựa hồ như bị đóng lạnh, hẳn cứ lảng lảng đứng ở nơi đó, phảng phất như một tác phẩm được điêu khắc bằng băng, băng hẳn tàn ra tràn ngập cả người giống như hàn băng ngàn năm, đến nỗi nàng đang tránh ở nơi xa xa hon mười mét mà vẫn có thể cảm giác được lạnh băng kia.

"Phanh!"

Cả người hẳn thẳng tắp ngã xuống, thân thể trên mặt đất run rẩy, dần dần cuộn tròn như quả bóng, không chỉ có như thế, băng sương trên mặt hẳn tựa hồ càng ngày càng dày.

Thấy tình huống không đúng, nàng vội vàng chạy qua.

"Đại thúc? Đại thúc ngươi làm sao vậy?" Nàng đi đến bên người hẳn ngồi xuống, đang muốn nâng hẳn dậy, nhưng vừa mới đụng tới hẳn lại cảm giác được băng hàn lạnh thấu xương.

"Tê! Lạnh quá!"

Theo bản năng rút tay về, có chút kinh ngạc nhìn vào đôi mắt đang nhìn nàng chăm chăm, *sao lại lạnh như vậy? Nếu cứ tiếp tục như thế hẳn chẳng phải sẽ bị đông chết hay sao?*

Chỉ nhìn nàng một cái, hần lần thứ hai khép lại đôi mắt, mỗi đều đã dần dần biến thành màu tím

Thấy tình huống của hần không ổn, nàng cắn chặt răng, lúc này mới cố nén băng lạnh thấu xương bắt mạch trên tay hần, kết quả không tránh khỏi cả kinh.

"Đây là..... hần độc ngàn năm!" Nàng ngạc nhiên mở to hai mắt, có chút không thể tin nổi.

Trong mạch hần có một luồng khí lạnh đang len lỏi, đúng là luồng khí kia rất vô cùng lạnh đang len lỏi ở trong thân thể hần mới khiến hần trở nên như vậy, hơn nữa, luồng khí vô cùng lạnh rõ ràng chính là hần độc, cũng không phải là hần độc bình thường, mà là hần độc ngàn năm!

Chợt nghe có tiếng động ầm trong bóng đêm cùng với sát khí hướng bên này mà đến, nghe động tĩnh đoán chừng ít nhất tầm 20-30 người

Ánh mắt nàng rừng mình, trong lòng tính toán, thấy chung quanh cũng không có nơi để trốn, vì thế, rút huyền khí vào ngón tay điểm vào huyệt ngũ của hần, ngay sau đó, thần niệm vừa động, đem hần cùng nhau vào trong không gian của nàng.

Ngay khi hai người biến mất, 30 hắc y nhân cầm kiếm vây ở xung quanh, một người cầm đầu sau khi thấy hơn 10 hắc y nhân đã chết nằm trên mặt đất thì nhu mày lại, giọng nói âm trầm mang theo lệ khí.

"Vừa mới còn hơi thở ở chỗ này, hần độc của hần đã phát tác, nhất định không đi xa được! Tìm!"

"Rồ!" Hắc y nhân đồng thanh đáp lời, chia thành nhiều nhóm lao đi các hướng xung quanh.

Mà lúc này, không gian trung, tiểu phượng hóa đang nổi giận dưng dưng trừng mắt nhìn Phượng Cửu, không nghĩ tới nàng cứ nhiên lại đem một nam nhân cả người tatan hạn khí lạnh thấu xương tiến vào như vậy.

Lúc này Phượng Cửu cần bản không có thời gian để ý tới hần, mà vội vàng dùng huyền khí bảo vệ tâm mạch Lăng Mặc Hần, nếu ngay cả tâm mạch cũng bị đông lạnh, vậy thì hần cách cái chết cũng không xa.

Tiểu phượng hóa hai tay ôm ngực liếc nhìn nam nhân xa lạ đột nhiên tiến vào địa bàn của hần, giọng nói non nớt mang theo ghen ghét lạnh nhạt nói: "Đó là hần độc, là khí lạnh nhất thiên hạ, một chút huyền khí của ngươi không bảo vệ được tám mạch hần, hần a, chết chắc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Tách biệt từ đây!

Lúc này trên mặt Phượng Cửu không có lộ ra khí sắc lui退 biếng của ngày thường, một tay nâng đề ở trên ngực hần, trong mắt mang theo sự nghiêm túc, giọng điệu kiên định: "Hần đã từng giúp ta, ta không thể để hần chết."

Tiểu phượng hóa bị thần sắc trên mặt nàng nhiếp trụ, chỉ nhỏ giọng hỏi: "Ngươi muốn cứu hần như thế nào? Hần độc ngàn năm ngay cả bản tôn cũng không có biện pháp giúp đỡ."

"Không, ngươi giúp được." Phượng Cửu chợt lộ ra một nụ cười có thâm ý với hần.

Nghe vậy, tiểu phượng hóa chớp chớp mắt, có chút tò mò, khi đang muốn hỏi nàng có ý tứ gì? Đã thấy nàng coi quần áo của nam nhân kia, lộ ra một lớp sương trắng trên ngực, rút huyền lực vào đôi tay và ấn ở huyệt vị trên người hần ta.

"Lại đây." Nàng chợt ngừng tay, nhìn về phía tiểu phượng hóa.

"A? Làm gì?" Tuy khó hiểu, nhưng tiểu phượng hóa vẫn đứng lên đi qua, đến bên người nàng.

Phượng Cửu nhìn hần lộ ra tươi cười cực kỳ ôn nhu, hần nhìn thấy liền nói một thân da gầy, nhưng tại một khắc sau, hần phát ra một tiếng hét thảm.

"A! Tay bản tôn! Tay bản tôn đang chảy máu..... ngươi, ngươi nữ nhân này, ngươi rốt cuộc đang làm gì!"

Hần phần nộ nhìn nàng, trong lòng rất là ủy khuất.

"Mượn ít máu của ngươi dùng dùng, chỉ là một vết thương nhỏ, sẽ không mất quá nhiều máu." Nàng lôi kéo tay nhỏ của hần vào bên môi Lăng Mặc Hần, đem máu tươi đang chảy ra từ ngón tay vào trong miệng hần.

Máu tươi của phượng hoàng lửa vừa vào miệng, Hần khi trên người hần dần dần tan đi, phảng phất như bị áp xuống, một dòng khí nóng lan trong thân thể, làm ấm lên thân thể đang cứng đờ của hần, thân thể vốn đang cuộn tròn như quả bóng cũng dần thẳng lại.

"Máu của bản tôn hữu dụng vậy sao?" Lúc này hần mới biết được ý tứ lúc trước nàng nói nguyên lai là như vậy.

Nhìn thấy thân thể hần cuối cùng đã ấm lên, Phượng Cửu lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, giải thích: "Ngươi là hỏa phượng thượng cổ, máu phượng hoàng lửa là nóng nhất, tự nhiên có thể áp chế hần độc trong thân thể hần."

Trong lúc đang nói, sờ sờ đầu nhỏ của hần, cười nói: "Đa tạ ngươi, đã giúp ta trả lại một ân tình của hần."

"Hừ!" Tiểu phượng hóa có chút hờn giận quay mặt đi, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ vì những lời nàng nói.

"Ngươi tính định đem hần đặt ở nơi này bao lâu? Nếu như hần tỉnh lại thì làm sao bây giờ?"

"Bên ngoài đang có người đuổi giết hần, chờ thêm một lát nữa những người đó đi xa ta sẽ dẫn hần ra ngoài, hần khi của hần đã bị ép xuống, hần là rất nhanh sẽ tỉnh lại, dựa vào năng lực của hần thì chỉ cần tỉnh lại chắc sẽ không có việc gì."

Nghe vậy, tiểu phượng hóa lúc này mới không nói nữa.

Mà Phượng Cửu cũng làm như những lời nàng nói, qua nửa canh giờ liền đem hần cùng nhau ra ngoài, đặt ở trên cỏ.

"Đại thúc, cũng coi như ta đã cứu ngươi một mạng, ta còn có việc, chúng ta tách biệt từ đây." Thấy lông mi của hần khẽ nhúc nhích, biết hần đã tỉnh lại, lập tức tạm dừng bước đi quỹ dị hướng phía trong rừng lao đi.....

Không lâu sau khi nàng rời đi, Lăng Mặc Hần cũng tỉnh táo lại, trong đầu mơ hồ còn quanh quẩn giọng nói lúc này của tiểu khất cái.

Hần có chút kinh ngạc nhìn thân thể chính mình khôi phục như lúc ban đầu, cảm giác hần khí đã bị đè ép xuống, trong lòng khiếp sợ, nhìn thoáng qua xung quanh, nhưng đã không thấy thân ảnh tiểu ân mây.....

Đối với Phượng Cửu, nàng còn đang lo lắng cho Quan Tập Lâm đại ngọc đang chờ nàng ở nơi đó, vì thế đã chạy suốt đêm để tới nơi ấy. Khi ánh nắng đã vượt qua đường chân trời, nàng rốt cuộc đã đến cây cổ thụ kia, nhìn thấy nơi đó đã không còn thân ảnh của hần, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Xem ra là đã đi rồi, cũng tốt, ta đỡ phải luôn lo lắng hần còn ngáy ngốc chờ ở chỗ này."

Nhưng, vừa mới nói xong, liền nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng rống quen thuộc, cùng với tiếng rống giận của mãnh thú.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Dùng mạng bảo vệ nhau!

Khi nghe thấy thanh âm kia, sắc mặt nàng khẽ biến, lập tức lễ mình lao về phương hướng kia, nhưng, khi đến nơi đó, nhìn đến một màn kia, nàng lại ngơ ngẩn.

Nàng chỉ nhìn một thấy nam tử cả người đầy máu đang dùng tay không đánh nhau với một mãnh hổ, quần áo trên người đã bị hổ cào xé rách, nhìn thấy từng vết cào mà ghê người.....

Mà xung quanh, còn có hơn mười thi thể xối xám.....

Ngay khi nàng còn đang chấn động bởi hấn chi dùng sức của một người mà giết hơn mười xói xám lại đang chiến đấu cùng với mãnh hổ, đã thấy hấn nắm tay thành nắm đấm, một cổ hơi thờ Huyền Lực tràn ngập ở nắm tay hấn, *phịch* một đòn nghiêm trọng đánh bay mãnh hổ mấy trăm căn ra ngoài.

"Ngao!"

Mãnh hổ kêu thảm thiết một tiếng, té mạnh trên mặt đất rồi lăn vài vòng, thậm chí, còn có thể nghe thấy thanh âm răng rắc khi đầu hổ bị đánh.

"Tiểu đệ!"

Quan Tập Lãm quay đầu lại kêu một tiếng vui mừng, vuốt tay vuốt máu trên mặt và lau vệt lên quần áo của mình trước khi kích động chạy tới: "Tiểu đệ, ta cho rằng ngươi đã xảy ra chuyện..... cần thận!"

Hấn còn chưa nói xong thì sắc mặt đã biến đổi, kinh hô một tiếng đồng thời cả người hấn nhào tới, dùng sức vurun đôi tay của hấn đẩy nàng ra.

Tốc độ cực nhanh, làm Phượng Cửu vốn đã phát hiện ra phía sau có nguy hiểm, quay đầu lại còn chưa kịp né tránh đã bị hấn đẩy ngã trên mặt đất.

"Rống!"

"Tê a!"

Một tiếng rống giận của mãnh hổ, cùng với tiếng kêu thảm thiết của Quan Tập Lãm vang lên: "Tiểu đệ, mau, chạy mau....."

Biến cố xảy ra đột ngột làm cả người Phượng Cửu đều ngốc, nhìn nửa bà vai của Quan Tập Lãm bị mãnh hổ cắn máu tươi đầm đìa, hai mắt nàng đỏ bừng, đột nhiên rút ra chủy thủ và nhảy vọt qua.

"Súc sinh đáng chết!"

Nhào lên trước và nắm lấy da lông mãnh hổ, chủy thủ trong tay hung hăng đâm vào phần cổ nó.

"Ngao!"

Mãnh hổ ăn đau kêu thảm thiết một tiếng, nhưng người hấn cũng bị hổ kéo đi cùng, không chịu buông con mồi đang ngậm trong miệng ra. Khi Phượng Cửu lần thứ hai dùng chủy thủ mạnh mẽ mà tàn nhẫn đâm vào đỉnh đầu nó, mãnh hổ mới *hừm* một tiếng lăn trên mặt đất, hơi thở thoi thóp và co giật lần cuối.

"Quan Tập Lãm? Quan Tập Lãm ngươi thế nào rồi?" Chân tay nàng có chút hoảng loạn banh miệng mãnh hổ và kéo hấn ra, nhìn máu tươi xối xả chảy ra từ bà vai hấn, cùng với cánh tay phải không có lực rũ xuống, tím, khẽ run lên.

Bị thương như vậy..... tay hấn.....

"Tiểu... tiểu đệ... ngươi... ngươi có không được chịu... ngươi bị thương?" Hấn lo lắng hỏi, giọng nói có chút mong manh.

Nghe được lời hấn nói, trái tim nàng thất chặt, trong lòng tràn ngập nỗi đau, hốc mắt nóng lên, chỉ có thể vừa lấy thuốc cầm máu rắc lên miệng vết thương của hấn, vừa mắng to: "Ngươi ngại vì đã sống quá lâu sao? Ai muốn ngươi cứu ta? Ta cần bản là có thể tránh đi, ngươi đẩy ta làm gì?"

Chưa từng có người không muốn sống mà che chắn trước mặt nàng như vậy, nhưng hấn, kẻ đại ngu dần này lại có tình làm như vậy.

Thật là ngu ngốc! Đủ ngu ngốc.

Nhưng lần đầu tiên, trái tim lạnh lùng như băng sương của nàng đã bị lay động một góc, một loại tình cảm xa lạ khiến lòng nàng nổi lên từng trận chua xót, hốc mắt nóng lên phảng phất như tràn ra một tầng hơi nước, khiến nàng nhìn không rõ khuôn mặt hấn lần.

"Xin... xin lỗi... ta... ta quýnh lên nên... nên quên mất."

Hấn rút ra một nụ cười chán thành mà nghiêm túc. Chỉ là vết thương trên người quá mức nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt quá mức, hơn nữa một người đầy máu, cả người thoát nhìn có thể sẽ chế đi bất cứ lúc nào.

"Tiểu... tiểu đệ... ngươi đừng khóc... ta... ta không có việc gì... ta... ta chỉ hơi mệt... muốn... muốn ngủ một hồi....."

Giọng nói của hấn dần dần suy yếu, cả người mất đi tri giác, bất tỉnh ngất đi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Rời khỏi cửu phục lâm!

Những tia nắng mặt trời ấm áp rơi xuống ở trong rừng, chiếu trên mặt Quan Tập Lãm dưới tàng cây, lông mày hấn hơi nhàu lại, ngón tay trái cũng khẽ nhích động, một lát sau, hấn chậm rãi mở mắt, có chút mờ mịt nhìn ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu nghiêng xuống trên đỉnh đầu.

"Tình?"

Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi truyền đến, làm Quan Tập Lãm hơi ngẩn ra: "Tiểu đệ?" Muốn ngồi dậy, nhưng lại động đến miệng vết thương trên người, đau khiến hấn hít hà một hơi.

"Trên người ngươi còn có thương tích, không cần lộn xộn."

Phượng Cửu đề hấn lại, ánh mắt phức tạp nhìn hấn, hỏi: "Ngươi thậm chí ngay cả tên ta gọi là gì cũng không biết, vì sao phải lấy tính mạng mình bảo vệ ta như vậy?"

"Tiểu... tiểu đệ... ngươi... ngươi tức giận?" Hấn có chút thấp thòm nhìn "hấn".

"Trả lời ta."

Thấy biểu tình nghiêm túc của "hấn", hấn đành phải nói: "Ta lớn hơn ngươi, hơn nữa ngươi là tiểu đệ ta, nếu như có nguy hiểm ta đương nhiên phải che chở ngươi."

Phượng Cửu gạt mình, không nghĩ tới chỉ là một lý do đơn giản như vậy.

"Tiểu đệ....."

"Ta là Phượng Cửu." Nàng đột nhiên mở miệng, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt choáng váng của hấn: "Hơn nữa, ta là nữ."

"A? Nữ... nữ... nữ?"

Lần này hấn cả kinh, nói chuyện đều lắp bắp. Bởi vì "hấn" nhìn như thế nào cũng đều không giống một nữ nhân, làm gì có nữ nhân nào giống như "hấn" dám một mình một người đối phó với một đám sói?

Hơn nữa, hấn vẫn luôn cho rằng "hấn" là "hấn", căn bản không nghĩ tới "hấn" cư nhiên là "nàng".

Nhìn hấn ngốc nghếch, ánh mắt nàng hơi lóe, nói: "Gân xương bà vai tay phải ngươi bị súc sinh kia cắn đứt."

"Nga." Hấn nhìn nàng một cái, lên tiếng.

"Ý ta là, tay phải ngươi đã bị phế."

Lúc này, hấn hơi dùng một chút, đôi mắt hạ xuống: "Àn."

"Hỏi hạn sao?"

Nghe vậy, Quan Tập Lãm nhìn về phía nàng, lắc đầu nói: "Không hỏi hạn, nếu như ta không chấn, nếu như ngươi bị căn thể này có khả năng ngươi sẽ không sống nổi, ta là nam nhân, hơn nữa lớn lên cường tráng, chỉ phế đi một cánh tay mà thôi, không có việc gì, tay phải không thể cầm kiếm, về sau ta sẽ luyện tay trái."

Nghe nói như thế, Phượng Cửu ngẩn ra thật lâu, nửa ngày mới lộ ra một nụ cười nói: "Quả nhiên là ngốc từ."

"Tiểu đệ, không phải, Tiểu Cửu, ta không ngờ, ta chỉ là tương đối thành thật." Hắn lui miệng hắc hắc cười, hồn nhiên không vì tay phải bị phé mà suy sút.

"Người thành thật sẽ nói chính mình thành thật sao?" Nàng nhưn nĩ liếc hắn, trong lòng âm thầm quyết định, nhất định phải chữa khỏi tay phải của hắn.

"Tiểu Cửu, ngươi đi hái thuốc gấp phải nguy hiểm sao? Sao lại đi lâu như vậy?"

Nghĩ đến hắn ở nơi đó đợi một ngày một đêm cũng không thấy nàng trở về, còn tưởng rằng nàng lại gặp phải mãnh thú, muốn chạy đi tìm nàng, không ngờ bị xói cùng hổ công vậy.

"Xảy ra chút ít ngoài ý muốn, bị hai gấu đen đuổi chạy khắp rừng, ngươi đói bụng sao? Ta sẽ đi vùng phụ cận săn một ít thịt rừng tới nướng."

Nàng nói qua hai ba câu, cũng không tính toán nhiều lời đối với những sự tình nàng đã gặp phải trong một ngày một đêm này.

"Đói bụng, nhưng ngươi đừng đi quá xa." Hắn có chút lo lắng nói.

"Đã biết." Nàng cười cười, đứng dậy hướng xung quanh đi đến.

.....

Vài ngày sau trong rừng Cửu Phục.

Trong khoảng thời gian ở chung khiến hai người càng thêm thân cận, khi biết Phụng Cửu luôn chỉ có một người, Quan Tập Lãm lập tức muốn nhận nàng làm muội muội.

Phụng Cửu không lay chuyển được hắn và cảm thấy nhận hắn làm ca ca cũng không tồi, vì thế, hai người làm lễ kết bái đơn giản, xác nhận quan hệ huynh muội khác họ.

"Tiểu Cửu, chúng ta đến trấn Thạch Lâm đi!" Sau khi máu ú sau đầu tan đi, ký ức của hắn cũng khôi phục lại, chỉ là, hắn cũng không muốn về nhà

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nữ nhân trong trang phục kinh diễm!

"Ăn, có thể, dù sao hãy rời khỏi nơi này trước rồi nói." Hiện tại đối với nàng mà nói, đi đâu trước cũng đều giống nhau.

Vì thế, nói đi là đi, hai người ra liền hướng phương hướng trấn Thạch Lâm mà đi.

.....

Hai ngày sau, trấn Thạch Lâm.

Quần áo trên người Quan Tập Lãm đã rách nát còn mang theo vết máu, vốn là trắng sạch đã biến thành từng khối từng khối đen ngòm, hơn nữa cánh tay vạm vỡ, thoát nhìn thật đúng là không khác gì người rừng.

Ngay cả bạch y trên người Phụng Cửu cũng đã biến thành màu xám, trên mặt lại được bôi nước thuốc, thoát nhìn cả người dơ bẩn, thật đúng là so với ăn mày không có khác biệt gì.

Hai người cứ như vậy đi vào trấn Thạch Lâm, tự nhiên đón nhận không ít ánh mắt khinh thị cùng chán ghét, ngay cả những người khi đi ngang qua bọn đều tận lực tránh xa chút, phòng ngừa bị bọn họ đụng vào.

"Không khí trong trấn thật là khác biệt a!" Phụng Cửu hít một hơi thật sâu, liền ngưi đến các mùi hương của đủ loại thức ăn tràn ngập trong không khí.

"Tiểu Cửu, chúng ta hãy đổi một thân quần áo trước rồi lại nói, bằng không các khách điểm đều sẽ không cho chúng ta đi vào." Quan Tập Lãm vừa kéo quần áo rách nát trên người vừa nói.

"Ăn, vậy tìm xem gần đây có tiệm quần áo nào không." Nàng vừa nói vừa nhìn nhìn xung quanh, ánh mắt chợt dừng lại một chỗ, liền kéo Quan Tập Lãm hướng bên kia đi đến: "Ở bên kia, nơi đó có một cái."

"Chờ đã." Hắn vội vàng kéo nàng lại, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Cửu, chúng ta có tiền sao? Không có tiền mua quần áo như thế nào?"

Nghe vậy, trán nàng xẹt qua vài đạo hắc tuyến: "Sao lại không có tiền? Yên tâm, ta có." Đang nói, gió gợn túi bên hông: "Đi thôi! Đừng nói một bộ, mười bộ cũng không có vấn đề gì."

Sau khi nghe nàng nói có tiền, Quan Tập Lãm nhếch miệng nở nụ cười, hai người lúc này mới cùng nhau đi đến tiệm quần áo.

"Ca, người mặc cái này đi! Cái này rất hợp với người." Nàng cầm lấy một bộ quần áo màu đen, kết cấu cũng không tệ lắm, để hắn đi thử.

"Được, vậy lấy cái này."

Hắn hoàn toàn không có ý kiến, nhận lấy quần áo đi vào bên trong, không lâu sau, thay xong thì đi ra, thấy nàng đang chọn nam trang, liền nói: "Tiểu Cửu, ngươi chọn nam trang dễ làm gì? Chúng ta hiện tại đều đã trở lại trấn, ngươi đừng mặc nam trang nữa, mặc váy, nữ hài tử nên mặc váy mới đẹp."

Bởi vì khi hắn ở gia tộc, những nữ hài tử đều rất thích mặc váy, một khi đi mua lại còn mua một lúc hơn mười bộ, cho nên hắn nghĩ, muội muội hắn cũng nên mặc váy, không nên lúc nào cũng giống như một tiểu khát cái.

"Nam trang thuận tiện."

Nàng nói, đang định đưa ra vài bộ nam trang đã chọn cho chương quấy, thì thấy hắn kéo nàng đến bên phía y phục của nữ, sau đó gọi chương quấy: "Người tới, giúp ta đem cái này cái này còn có những bộ kia đều lấy hết cho muội muội ta."

Thấy vậy, Phụng Cửu có chút dở khóc dở cười, bất quá ngẫm nghĩ lại cũng thấy không sao, hiện tại đang ở trên trấn, không cần ăn mặc giống như khát cái, vậy nàng đổi qua nữ trang thì như thế nào?

"Đem mấy bộ màu đỏ lấy cho ta đi!" Nàng nói với chương quấy một bên.

"Được được được." Chương quấy vẫn không nhận ra rằng tiểu khát cái cư nhiên là một vị cô nương, bất quá vẫn vội vàng lấy mấy bộ váy áo màu đỏ đưa qua.

"Có khăn che mặt không? Lại cho ta mấy cái khăn che mặt màu đỏ." Nàng vừa nói, vừa chọn thêm mấy bộ cho Quan Tập Lãm, lúc này mới lấy bạc ra: "Tính tiền."

"Tiểu Cửu, ngươi không thay sao?"

Nàng cười cười, nói: "Người đã thay quần áo mới là tốt rồi, ta cũng không rách nát lắm mà chỉ dơ bẩn thôi, đợi lát nữa trước tìm khách điểm tắm rửa xong rồi thay, bằng không mặc bộ đồ mới vào sẽ cảm thấy không thoải mái."

"Ăn, điều này cũng đúng." Hắn gật gù đầu, lúc này mới cùng nàng tìm khách điểm gần đó.

"Tiểu Cửu, ngươi đi vào tắm gội trước, ca trông cửa giúp ngươi." Bên ngoài phòng khách, Quan Tập Lãm bước lên một bước định đứng làm thần giữ cửa.

Nhìn thấy tư thế của hắn, Phụng Cửu nhịn không được cười lên một tiếng: "Không cần, nơi này là khách điểm, ta chỉ cần đóng cửa phòng lại là được không cần người giúp ta trông cửa, người cũng đi tắm đi! Bụng ta chính là đang đói đây! Chờ lát nữa chúng ta đi ra ngoài tìm đồ ăn." Đang nói, đẩy hắn qua gian phòng cách vách.

Nghe nàng nói dói, Quan Tập Lãm đành phải thỏa hiệp: "Được rồi, ngươi nhớ rõ phải đóng cửa lại, ta tắm xong sẽ tới nơi này chờ ngươi."

"Ăn." Nàng lên tiếng, lúc này mới xoay người vào trong phòng, đóng cửa phòng lại đi vào phòng bên đã được chuẩn bị nước.

Có lẽ là lần đầu tiên đảm nhận vai trò huynh trưởng, Quan Tập Lãm đã trông chừng Phụng Cửu tương đối khắt trương, đặc biệt sau khi biết nàng là nữ, càng thêm cẩn thận. Sau khi vội vàng tắm rửa rồi mặc quần áo xong hắn liền ra khỏi phòng, đi đến bên ngoài cửa gian phòng cách vách trông chừng, khiến cho không ít khách vắng lại trú ngụ nơi đây dùng ánh mắt quái dị đánh giá hắn.

Thời gian Phụng Cửu tắm gội cũng không ngắn, ước chừng nửa canh giờ (1h) cửa phòng mới được mở ra từ bên trong.

Khi Quan Tập Lãm đang canh giữ cửa nghe được tiếng mở cửa phía sau liền nhanh chóng xoay người nhìn lại, hai mắt không tránh khỏi mở ra thật lớn, trong mắt kinh diễm cùng không thể tin nổi hiện lên trên mặt.

"Tiểu, Tiểu Cửu?"

"Ăn." Phụng Cửu lên tiếng, dưới khăn che mặt màu đỏ nàng khẽ nhếch khóe môi, hiện lên một nụ cười.

Tuy rằng dung nhan đã bị hủy, nhưng, đáng người nàng vẫn rất hấp dẫn, những đường cong dài và mảnh dẻ rất xứng với một bộ váy áo màu đỏ đường hoàng, giống như ánh mặt trời rạng rỡ, đẹp đến nỗi khiến người không dám nhìn thẳng.

Khăn che mặt màu đỏ che khuất dung nhan càng khiến nàng tăng thêm một tầng thần bí, làm cả người nàng tán ra một loại cảm giác thần bí, dẫn tới nhân tâm đều khao khát được đánh cắp vẻ đẹp tiềm ẩn phía dưới, nhưng lại không cách nào nhìn thấy dung nhan dưới lớp khăn che mặt.

Một bộ *hồng y** mặc ở trên người nàng, quyền rũ mềm hoặc, nhưng cũng tùy ý đường hoàng, đặc biệt là trên người nàng tán ra một loại hơi thở lạnh lùng ngạo mạn như hồng mai trong tuyết, không giống như nữ tử khuê các yêu kiều nhu nhược, ngược lại là một loại hơi thở tôn quý của vị thượng giả vốn đã có sẵn từ khi sinh ra.

**Một bộ hồng y (一袭红衣): Hồng trong đỏ hồng (红, tuy trong văn cảnh nó sẽ có nghĩa là màu đỏ hoặc màu hồng); 衣: y nghĩa là y phục.*

Nhìn mỹ nhân hồng y trước mặt, Quan Tập Lâm ngốc nửa ngày đều nói không nên lời, hắn chỉ cảm thấy tiểu muội của hắn đẹp đến không thể tưởng tượng.....

Nhìn thấy mái tóc nhu thuận ở sau người nàng, chỉ dùng một dải lụa hồng lỏng lẻo buộc lên, vài sợi tóc buông xuống gương mặt, càng làm tăng thêm quyền rũ mị hoặc của nàng. lúc này lộ ở bên ngoài khăn che mặt màu đỏ là một đôi mắt mang ý cười, ánh mắt phát ra sự tự tin cao ngạo.....

Nàng như vậy, thật sự làm hắn rất khó nghĩ đến tiểu muội do bản ban đầu là cùng một người.

"Tiểu Cửu, người rất đẹp, tiên nữ cũng không đẹp như người, hắc hắc....."

Hắn cười khúc khích, nghĩ đến mỹ nữ lớn lên như vậy chính là muội muội hắn, trong lòng hắn tức khắc tràn lên một cảm giác kiêu ngạo không gì sánh kịp.

"Đi thôi!" Nàng cười khê, thay qua nữ trang khiến tâm tình nàng cũng cảm thấy không tồi, cất bước đi xuống dưới lầu.

"Ngà, được được."

Hắn vội đáp lời dưới kíp, giống như nghĩ đến điều gì lập tức nhìn lại xung quanh, quả nhiên, thấy các nam nhân trên lầu dưới lầu đều đang kinh diễm nhìn chăm chăm muội muội hắn.

Thấy vậy, kiêu ngạo trong lòng hắn lại càng tăng, đồng thời cũng trầm hạ quyết tâm, nhất định phải giúp Tiểu Cửu xoá đi vết sẹo trên mặt.

Thẳng đến khi hai người rời khỏi khách điểm, khách nhân trong điểm mới phục hồi lại tinh thần.

"Đẹp quá..... cô nương kia là người nào? Trong trấn chúng ta khi nào thì có một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy?"

Mà trong tú lâu đối diện với khách điểm, Mộ Dung Dật Hiền đứng sát cửa sổ nhìn thấy thân ảnh màu đỏ kia thì trong mắt xẹt qua tia nghi hoặc.

Vì sao, tâm lưng kia lại quen thuộc như vậy?

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Người kia là ai?

Bởi vì nghi hoặc trong lòng, hắn bước xuống dưới lầu, tìm thân ảnh màu đỏ.....

Mặt khác, hai người Phượng Cửu cùng Quan Tập Lâm tìm một tú lâu, sau đó đặt một gian phòng, gọi lên hàng tá đồ ăn cùng hai bầu rượu, sau khi đóng cửa lại liền ăn.

Phượng Cửu đem khăn che mặt đặt ở một bên vừa rót rượu, vừa nói: "Ca, chúng ta trụ ở chỗ này một thời gian đi! Đợi lát nữa tìm thuê một sân thanh tỉnh, thuận tiện hơn so với ở trong khách điểm"

"Được, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi tìm." Đối việc này, Quan Tập Lâm hoàn toàn không phản đối.

"Tiểu Cửu, người đừng uống rượu, uống chén canh hầm trước." Hắn đưa cho nàng một chén canh, lại dùng muỗng múc một khối trứng chiên thịt giúp nàng: "Ném thử xem ngon không."

"Người ăn đi! Ta tự mình lấy được."

Khi đang nói, thấy hắn không quen dùng tay trái, chiếc đĩa cũng cầm không tốt, nàng vừa đem mỗi loại đồ ăn đều gấp một ít vào trong chén của hắn, vừa nói: "Chờ thêm một thời gian nữa tu vi của ta tăng lên, sau đó tìm đủ được vật giúp người chữa khỏi tay phải."

Nghe nói như thế, hắn có chút giật mình: "Còn có thể chữa khỏi sao?"

"Ân, chỉ là vật cần tìm không được tốt lắm." Nàng uống xong chén canh, lại gấp chút đồ ăn ăn: "Bất quá không thành vấn đề, ta có mười thành nắm chắc có thể khiến tay người khôi phục giống như ban đầu vốn có."

Dựa vào y thuật của nàng, chỉ cần có đủ được vật, tất nhiên là không có gì nàng không trị được.

Đừng nói chỉ là chỗ gần bà vai bị cắn đứt, ngay cả toàn bộ một cánh tay hoàn toàn rách nát, nàng cũng có thể nhặt nó trở về.

Tuy rằng hắn không hối hận vì tay bị phế, nhưng nghe nàng nói có thể trị lành, trong lòng vẫn vui sướng vạn phần: "Tiểu Cửu, nếu như tay ta còn có thể trị được, ta đây về sau sẽ nỗ lực tu luyện, bảo hộ người."

"Được."

Nàng gật đầu cười. Biết thực lực của hắn không thấp, dựa vào chính hắn một người có thể đối phó với một đám sói cùng mãnh hổ, có thể nghĩ được lực lượng của hắn bạo phát khi ở trong tuyết cảnh có bao nhiêu cường đại.

Nàng cũng tin tưởng, tương lai hắn nhất định sẽ càng thêm cường đại!

Dưới lầu, Mộ Dung Dật Hiền đang ngồi uống rượu ở một cái bàn trong tầng đầu tiên, đôi mắt trầm tư hạ xuống.

Hắn không biết vì sao mình lại đi theo tới đây, cũng không biết vì sao mình lại nghĩ nữ tử áo đỏ kia chính là Thanh Ca? Nhưng lúc trước ở trên lầu nhìn thoáng qua, tâm lưng kia thật sự rất giống.

Nhưng hắn một đường đi theo, lúc này lại có chút không chắc chắn, bởi vì khí chất hai người không giống nhau.

Thanh Ca rất dịu dàng mềm mại, mà nữ tử áo đỏ lại quyền rũ hoang dã, một bộ hồng y mặc ở trên người nàng loá mắt như vậy, tuy rằng Thanh Ca của hắn cũng rất xuất sắc, nhưng, cũng không giống một người như thế, hơn nữa, nàng cũng không mặc hồng y.

Hắn vì sao lại hoài nghi Thanh Ca đã trở về kia là người khác giả mạo? Nhất cử nhất động, mỗi một nụ cười mỗi một cái cau mày đều rất quen thuộc, rõ ràng chính là nàng a!

Nhưng, trong lòng lại có một thanh âm nghi ngờ, khiến hắn không thể không hoài nghi.

Thật lâu sau, cửa phòng trên lầu mở ra, khi thân ảnh màu đỏ lại xuất hiện lần nữa, từng đôi ánh mắt của thực khách ở lầu trên lầu dưới đều kinh diễm theo sát nàng. khi nàng đi lại làm khăn che mặt hơi nhẹ phẩy lên, bọn họ hận không thể thoắt tới một trận gió to đem khăn che mặt thổi xốc hẳn lên.

Mộ Dung Dật Hiền ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy nữ tử áo đỏ khi chất cực kỳ xuất chúng chậm rãi đi xuống dưới, mỗi một bước đi của nàng đều lộ ra thông dong cùng ưu nhã. Hồng y như lửa, giống như mặt trời rực rỡ, nhưng có tình trên người nàng lại tán ra một cổ hơi thở lạnh nhạt khiến người sống sờ sờ tới gần, giờ tay nhắc chân, hơi thở thượng vị giá tôn quý tự nhiên cứ như vậy mà phát ra.

Nhận thấy một đôi ánh mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, Phượng Cửu theo bản năng ngược mắt nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, ánh sáng lóe lên nơi đáy mắt không người có thể hiểu.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 57: Quay đầu mỉm cười!

Khi nhìn đến Mộ Dung Dật Hiến, Phụng Cửu có chút ngoài mong đợi, không nghĩ rằng sẽ gặp lại hắn ở chỗ này.

Kỳ thật lúc trước nàng cũng phát hiện ra có người đi theo phía sau bọn họ, chỉ là không cảm giác được ác ý, bởi vậy cũng không thêm đề ý tới, nghĩ lại, người theo đuôi chắc hẳn là hắn.

Nhưng, không phải hắn luôn bồi bên người Phụng Thanh Ca già hay sao? Như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Còn có đây mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn là có ý tứ gì?

Dưới khăn che mặt, nàng lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, nhẹ nhàng thu hồi ánh mắt, cất bước đi ra ngoài, chỉ là, chưa đi được vài bước, người nguyên bản đang ngồi lại chắn trước mặt nàng.

Nàng không nói chuyện, chỉ ngược mắt nhìn về phía hắn.

Mộ Dung Dật Hiến cũng không mở miệng, hần cứ đứng trước mặt nàng lẳng lặng nhìn cặp mắt kia như vậy, tựa hồ muốn từ cặp mắt tìm thấy một tia quen thuộc của ngày xưa, nhưng, hắn lại thất vọng.

Tuy rằng cặp mắt kia cực kỳ giống nàng, nhưng ánh mắt tùy ý hoang đã lại không thuộc về nàng.

Đôi mắt này đẹp như vậy, tương tự như của người trong lòng hắn, nhưng, ánh mắt Thanh Ca của hắn mang theo vẻ dịu dàng, mà đôi mắt trước mặt này lại đầy điểm sự sắc bén, hai loại hơi thở hoàn toàn khác nhau, làm hắn trong lúc nhất thời không biết phân biệt như thế nào.

"Tiểu tử, ngươi đang làm gì vậy?"

Nhìn thấy có gì đó có vẻ không đúng, Quan Tập Lãm cất bước tiến lên, thân thể cường tráng lập tức chắn giữa hai người, ngăn cách hai người.

Mộ Dung Dật Hiến phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía nam từ dáng người cao lớn trước mặt, lộ ra nụ cười nhỏ nhẻ: "Huynh đài, ta chỉ vì thấy vị cô nương này có chút giống một vị bằng hữu của ta, muốn qua chào nàng ấy."

Có lẽ vì quý khí trên người cùng với sự ôn tồn lễ độ của hắn ta làm Quan Tập Lãm cảm thấy không giống người xấu, bởi vậy, hắn hơi nghi hoặc, quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau người.

"Cô nương, hoa đào trong am Hoa Đào nở vào tháng ba."

Hắn lẳng lặng nhìn về phía nàng, ánh mắt ôn nhu phảng phất như thể sẽ bị chết đuối chìm vào trong nước. Mà câu nói dường như vô nghĩa, cũng làm Quan Tập Lãm có chút bối rối không hiểu đầu đuôi, không biết có ý nghĩa gì.

Chỉ có trong lòng Phụng Cửu khẽ nhúc nhích, trong trí nhớ, có một mặt hoa ấm áp như vậy.....

"Mộ Dung ca ca, nghe nói hoa đào trong am Hoa Đào là đẹp nhất, đó trắng đan xen tôn lên lẫn nhau, kéo dài vô tận khắp nơi trên núi, có phải là sự thật hay không?" Dưới cây hoa đào, thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ ngửa đầu, trong đôi mắt tràn đầy thâm tình nhìn nam tử bạch y bên người.

Trong mắt nam tử bạch y toàn là ôn nhu chìm người, hắn cúi tay ôm thiếu nữ bên người, giọng nói nhẹ nhàng: "Àn, hoa đào trong am Hoa Đào vừa nhìn đã thấy vô tận, gió thổi qua, cánh hoa phấn hồng bay tán loạn như hoa vũ đầy trời, đợi đến tháng ba năm nay, hoa đào nở rộ, ta dẫn ngươi đi xem....."

Đột đến tháng ba năm nay, hoa đào nở rộ, ta dẫn ngươi đi xem.....

Đột nhiên đáy mắt hạ xuống của nàng xẹt qua một tia giật mình, trong lòng chợt có một loại cảm xúc chua xót cùng đau đớn. Nàng biết, đó là thâm tình quyền luyện của nguyên chủ đối với Mộ Dung Dật Hiến.

Người ở ngay trước mắt, lời nói phảng phất như mới vừa hôm qua, mà người kia cũng đã biến mất trong trời đất bao la.....

Trong lòng Mộ Dung Dật Hiến thất lại, ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên đôi mắt hạ xuống của nàng, cố gắng tìm kiếm biểu tình khác thường của nàng.

"Hoa đào trong am Hoa Đào nở vào tháng ba, ta sẽ tự mang muội muội ta đi xem, không cần ngươi phải nhắc nhở?"

Không hiểu ý tứ của lời nói kia nhưng Quan Tập Lãm vẫn tức giận nói, vừa dắt tay Phụng Cửu đi nhanh ra ngoài, vừa dặn dò: "Muội muội, không cần lý luận với tên tiểu bạch kiểm đó, tên kia vừa nhìn đã biết là hoa hoa công tử, lại còn hoa đào nở tháng ba, ta nghĩ hắn là đang mơ tưởng nhiều đóa hoa người nở ra quanh hắn."

"Phụt!"

Nghe lời hắn nói, Phụng Cửu nhìn không được cười ra tiếng, nàng ngoái đầu thoáng nhìn lại, đôi mắt mang ý cười tươi sáng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Không gian linh phủ!

Mộ Dung Dật Hiến là người trong lòng của Phụng Thanh Ca, nhưng với Phụng Cửu nàng, lại chỉ là một người xa lạ.....

Những điều nàng muốn làm, nàng sẽ dựa vào chính mình. Bất kể người này được Phụng Thanh Ca tin nhiệm nhất, nàng cũng sẽ không đem tình huống trước mắt báo lại với hắn.

Cầu người, vĩnh viễn không bằng cầu mình.

Mà Mộ Dung Dật Hiến có chút giật mình nhìn thân ảnh hai người rời đi.

Muội muội?

Nam tử kia nói nàng là muội muội của hắn? Vậy nàng ấy không phải là Thanh Ca sao?

Tìm bất chợt như trống rỗng, có chút mất mát, cũng có chút may mắn, có lẽ, hết thảy chỉ là do hắn suy nghĩ quá nhiều.....

Rốt cuộc, hoài nghi của hắn thực sự không thể tưởng tượng được, *nếu như hoài nghi là sự thật, vậy chẳng phải là nói hiện tại Phụng Thanh Ca đã trở lại Phụng phủ là giả?* Cho dù trong lòng hắn có chút hoài nghi, cảm thấy không phải là nàng, *nhưng phụ thân cùng gia gia nàng chẳng lẽ còn nhận sai người?*

Có lẽ, hết thảy này thật sự chỉ là do hắn đa tâm mà thôi.

Bên kia, Quan Tập Lãm cùng Phụng Cửu đi quanh tìm chỗ nào có sán, cuối cùng nhìn trúng một sán tương đối yên tĩnh, vị trí tương đối hẻo lánh, nhưng quan trọng vẫn là thanh tĩnh, quang cảnh cũng không tồi.

Cùng ngày, hai người đặt mua một ít đồ vật cần dùng hằng ngày sau đó liền dọn vào ở.

Sau một tiếng trao đổi cùng Quan Tập Lãm, nàng đóng cửa tiến vào bế quan tu luyện.....

Liên tiếp ba ngày, cửa phòng đều đóng chặt chưa từng được mở ra.

Trong khi thủ ở sán, Quan Tập Lãm qua ba ngày qua vẫn luôn luyện tập dùng kiếm tay trái.

Thiên phú của hắn cũng không tồi, sức bật cũng rất mạnh, từ lúc ban đầu tay trái vốn mới là không thành hình dạng gì đến bây giờ đã ra dáng ra hình, tuy không nhanh nhẹn như khi dùng tay phải, nhưng lực đạo cũng dần dần được vận dụng ra tới.

Trong phòng, Phụng Cửu khoan chân ngồi trên giường, đôi tay đặt trên hai đầu gối, quanh thân tản ra một tầng màu đỏ đậm của huyền khí tràn ngập mà mắt thường có thể thấy. Huyền khí vận chuyển trên người nàng cực nhanh, hầu như có thể nói huyền khí đang tràn vào bên trong khí hải ẩn đường giữa đôi lông mày, tập trung lại thành một khối.

Những người mới bắt đầu tu luyện, đi vào giai đoạn vô giả, phải tu luyện nấy năm mới có khả năng đột phá tiến vào sơ kỳ (cấp độ ban đầu) của huyền cực cảnh.

Ví như bản thân Phụng Thanh Ca mà nói, thực lực vốn cũng chỉ là vô giả cấp hai, mà hiện giờ nàng bất quá dùng thời gian ba ngày ngắn ngủn, khí hải đã có chút thành tựu, lại còn vững vàng tiến vào sơ kỳ của huyền cực cảnh, thực lực nhanh chóng vọt lên.

Phải biết rằng, vô giả huyền cực cảnh đã được coi là thành công và có chút thực lực. Giống như nam tử trung niên cấp bậc võ sư mà nàng từng gặp ở trong rừng Cửu Phục, thực lực kia đã là tương đương với chủ nhà của một gia tộc.

Huống chi, bất quá đối phương cũng chỉ là trung kỳ võ sư huyền cực cảnh.

Ngày đó hẳn là trung kỳ võ sư huyền cực cảnh còn không phải là đối thủ của nàng, hiện giờ càng không cần phải nói khi nàng đã thành công tu luyện khí hải, còn tiến vào cấp 2 võ giả huyền cực cảnh.

Khi nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, chậm rãi mở to mắt, trong đầu, truyền đến thanh âm vui sướng của tiểu phượng hóa.

"Nữ nhân ngọc, kết giới bên trong không gian đã bị bản tôn phá ra rồi, người mau tiến vào nhìn xem!"

Trong mắt nàng xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức thần niệm vừa động, lắc mình vào không gian. Vừa đi vào, không khỏi ngẩn ra.

"Đây là....."

"Thế nào? Ta đã nói thực lực của bản tôn rất là lợi hại đi? Lão nhân kia không phá vỡ nổi kết giới nhưng bản tôn đã phá được rồi."

Tiểu phượng hóa mang vẻ mặt đắc ý nhìn nàng, lại nói: "Người cũng không biết cái gì là vận khí nghịch thiên đi, ngay cả loại không gian thiên địa cực kỳ hiếm thấy này mà cũng tới tay người, thời gian tu luyện một ngày ở bên trong này tương đương với thời gian tu luyện ba ngày ở bên ngoài."

Nghe vậy, nàng cũng cảm thấy không thể tin nổi, bởi vì ngay khi nàng tiến vào đã phát hiện, sau khi kết giới kia bị phá vỡ, linh khí nơi này trở nên rất nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Bao kiểm thất tinh!

Nàng chậm rãi đi tới bên trong, nhìn thấy trời xanh mây trắng giống như một thế giới thu nhỏ, không gian trước khi chưa phá bỏ kết giới, mặc dù có thể nhìn thấy nó, nhưng không có cách nào để vượt qua, và thế giới trước mắt lại rất khác nhau.

Nhìn không gian linh phủ, tâm tình nàng không khỏi bay bổng, đây đúng thật là một bảo bối.

"Nhìn xem, nơi này còn có một hồ linh tuyến, ta xem qua, nước trong linh tuyến này bởi vì có không gian linh khí nuôi dưỡng, nên thậm chí nguồn nước cũng đều có linh khí."

Tiểu phượng hóa cũng rất vui mừng, ngay sau khi phá bỏ kết giới hẳn đã ở trong này vui mừng một hồi rất lâu. Đối với phương diện này, hẳn thực sự thích thú tận đáy lòng, bằng không cũng sẽ không ngại người trong này nhiều năm như vậy mà không muốn đi ra ngoài. Phải biết rằng, nếu hẳn ở trong này tu luyện, thực lực nhất định tăng lên với tốc độ rất nhanh.

Nàng cười cười, sờ sờ đầu tiểu phượng hóa: "Vậy người ngoan ngoãn ở bên trong này tu luyện, ta ra ngoài trước, về sau khi nào cần phải tu luyện ta sẽ tiến vào nơi này để tu luyện, tin rằng thực lực sẽ tăng lên rất nhanh."

"Đã biết." Tiểu phượng hóa bĩu môi, đi đến bên cạnh hồ nước linh tuyến chơi.

Phượng Cửu thấy thế mỉm cười, thần niệm vừa động, lúc này mới lắc mình ra bên ngoài.

Cửa phòng mở ra thì thấy Quan Tập Lâm vẫn luyện kiếm trong sân, thấy tay trái hắn vùng kiếm có vài phần cứng đờ, không linh hoạt lắm, khiến lòng nàng khẽ nhúc nhích, gọi một tiếng "Ca."

"Tiểu Cửu, cuối cùng người đã ra ngoài? Người cũng thật là, tu luyện như thế nào mà giống như không muốn sống nữa sao? Đem nhốt mình tại bên trong suốt ba ngày."

Hắn thu hồi kiếm đi về phía nàng, nghiêm túc nói: "Tiểu Cửu, tu luyện không phải là chuyện nhất thời, không có khả năng sẽ có thành tựu trong chốc lát, phải thực hiện từng bước."

Nghe vậy, Phượng Cửu không khỏi mỉm cười: "Vâng vâng vâng."

Tuy rằng nàng đã tới sơ kỳ võ giả huyền cực cảnh, nhưng vẫn đem thực lực áp đến võ giả cấp 2, người bình thường sẽ nhìn không ra tu vi thực sự của nàng.

Có thể đạt được tốc độ như vậy trong thời gian ngắn ngắn như thế, tự nhiên là bởi vì là thân thể huyền linh, hơn nữa kinh mạch huyền linh đã được sự phó nàng đã thông, gân mạch vốn như một dòng suối nhỏ, hiện giờ lại giống như biến thành sông Hoàng Hà, tốc độ tu luyện tự nhiên không thể so sánh.

"Đừng rồi ca, ta muốn đi mua một bộ ngân châm, người đi cùng ta đi!"

"Chắc chắn rồi, vậy hiện tại liền đi." Hắn nhanh chóng rửa mặt trước khi tra thanh kiếm vào phía sau lưng, lập tức ra cửa cùng nàng.

Khi bọn họ bước vào Trấn Bảo Các, Phượng Cửu liền biết bọn họ bị người theo dõi.

Đối phương che dấu hơi thở rất mạnh, vì thế nên Quan Tập Lâm bên người cũng chưa phát hiện ra, nếu không phải nàng cũng vốn am hiểu cùng một loại kìa, phỏng chừng cũng sẽ không phát hiện ra là đang bị người theo dõi.

"Chường quây, các người có bán đầu đủ các loại ngân châm hay không?"

"Có, không biết có nung nghê muốn cấp bậc nào? Chúng ta hiện tại có ba loại, phân làm ba cấp cao-trung-thấp, giá cả không giống nhau, chất lượng cũng không giống nhau." Chường quây cười giới thiệu, lấy ra ba bộ ngân châm bày biện ở trước mặt Phượng Cửu.

"Bộ này đi!" Nàng chọn một bộ quý nhất, bởi vì một bộ này dài ngắn tương đối đầy đủ hết, hơn nữa chất lượng cũng thật sự rất tốt.

Ánh mắt nàng dừng ở bao kiểm đang được treo trên tường, ánh mắt sáng lên, hỏi: "Bao kiểm kia có bán không?"

Chường quây theo ánh mắt nhìn lại, cười cười: "Có nung rất có ánh mắt, đây chính là bao kiểm độc nhất vô nhị trong Trấn Bảo Các chúng ta, có thể nói phóng nhãn trong toàn bộ Diệu Nhật Quốc cũng không tìm thấy một cái tương tự."

Hắn gỡ bao kiểm trên tường xuống, tiếp tục nói: "Mặt trên của nó là bảy viên đá quý khác màu và đều là trân bảo khó gặp, chạm khắc trên bao kiểm càng rất tinh tế, sự kết hợp của màu sắc tuyệt đẹp và quyền rũ, có thể nói đó là một bao kiểm, nhưng cũng có thể nói đó là một vật trang trí cảnh đẹp ý vui."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 60: Đêm đen gió lớn!

Nàng tiếp nhận lấy bao kiểm nhìn nhìn, nói: "Tinh tiền."

Chường quây nghe xong tươi cười đầy mặt, một nàng đến bên cạnh quây, cười nói: "Có nung, bao kiểm Thất Tinh 120 vạn, bộ ngân châm 3,5 vạn, hai kiện đồ vật chỉ thu có nung 123 vạn là được, số dư 5 ngàn coi như chiết khấu cho cô nung, hy vọng cô nung lần tới lại đến."

Sau khi Phượng Cửu sàng khoai trả tiền, đem bao kiểm Thất Tinh cùng ngân châm thu vào trong túi Càn Khôn, liền cùng Quan Tập Lâm rời đi.

Chường quây thấy nàng dùng túi Càn Khôn thì trong mắt có một tia kinh ngạc, túi Càn Khôn? Xem ra, cô nung này gia thế không bình thường a! Cũng đúng, bằng không vì sao bao kiểm Thất Tinh hơn trăm vạn lượng bạc cũng đều không thêm trả giá mà trực tiếp mua luôn a!

Hai người ở bên ngoài mua không ít đồ vật, sau khi đi dạo cả ngày mới trở về, mà người theo dõi bọn họ cũng chờ đến khi nhìn thấy bọn họ vào một cái sân hẻo lánh, mới cứ một người trở về báo tin.

Một nơi trong những khách điểm, một người nam từ trung niên khoanh chân ngồi tu luyện, vừa nghe tới tiếng gọi thấp từ bên ngoài truyền đến, mới nói: "Tiến vào."

Một nam tử bước nhanh đi đến, sau khi cung kính hành lễ, nói: "Nhị gia, thuộc hạ đi theo hai người kia suốt một ngày, thấy bọn họ vào một sân trong đối hẻo lánh. Thuộc hạ đi xung quanh hỏi thăm một chút, mới biết bọn họ dọn vào ở cách đây ba ngày trước, tự xưng là huynh muội, còn có hôm nay khi ở Trấn Bảo Các, nữ tử áo đỏ lấy ra một cái túi chính là túi Càn Khôn của thiếu gia."

Trong mắt nam tử trung niên lộ ra sát khí, giọng nói âm trầm vang lên: "Một đôi huynh muội? Người hãy cẩn thận mô tả thân hình và bộ dáng bọn họ cho ta."

"Văng." Hần cẩn thận miêu tả thân hình và bộ dáng hai người, cuối cùng nói: "Chỉ là nữ tử áo đỏ mang khăn che mặt, không thể thấy rõ dung nhan."

Nam tử trung niên mang ánh mắt âm trầm, một tay buông xuống đặt cạnh người, mà một tay kia nắm chặt nắm tay, gân xanh hiện lên, các khớp nói *răng rắc* vang lên.

"Hãy về chân dung nữ tử áo đỏ sau đó gửi đến danh sách nhiệm vụ của lính đánh thuê ở chợ đen, nhân tiện tiết lộ với người ở chợ đen về nơi bọn họ đang ở, cũng nói cho bọn họ, sáng sớm hôm sau ta muốn nhìn thấy đầu nàng kia!"

"Văng!" Nam tử cung kính đáp lời, nhanh chóng lui ra ngoài.

..... *Editor: Emily Ton*.....

Đêm

Trong trời đêm một mảnh đen nhánh, giống như bị bao phủ một mảnh mây đen, không nhìn thấy một ngôi sao trời.

Phượng Cửu một bộ hồng y nằm ngửa trên nóc nhà, một tay gối đầu, một tay nhìn túi Càn Khôn trong tay, lầm bầm nói nhỏ: "Nguyên lai là bên trong có dấu vết linh hồn, khó trách ta đã cài trang đồi từ khát cái thành nữ nhân, cư nhiên còn bị theo dõi."

Thu lại túi Càn Khôn, nàng nhìn trời đêm một mảnh đen nhánh, than nhẹ một tiếng: "Cảm giác này..... thực sự là một đêm tuyệt vời! Đêm đen gió lớn, đêm giết người a!"

Giọng nói thờ ơ mang theo vài phần lười biếng, gần như không dễ phát hiện, còn có..... chờ mong.

Bóng đêm tiệm thâm, Phượng Cửu ở trên nóc nhà vừa chờ vừa ngáp, gần như mơ màng sắp ngủ.

Thẳng đến, nửa đêm về sáng, khi mặt trăng tựa như thiếu nữ thẹn thùng lộ đầu ra khỏi mây đen, đem ánh trắng sáng tò sái lạc trời đất.....

Bỗng đạo thân ảnh màu đen cầm trường kiếm trong tay bí mật mang theo sát khí lạnh lẽo bước nhanh mà đến, nhanh chóng đi đến cánh cửa ngoài sân sau đó dễ khí nhảy lên trên, khi đang muốn nhảy xuống trong sân, lại bị kinh hãi bởi một giọng nói.

"Ta đã chờ các người cả đêm"

Giọng nói truyền đến mang theo vài phần lời biếng buồn ngủ, bốn gã lính đánh thuê trong trang phục hắc y theo bản năng nhìn lại nơi phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy, nơi nóc nhà, một nữ tử áo đỏ xoay người ngồi dậy, hồng y theo gió tung bay, mái tóc đen dài rối tung sau người, tắm trong ánh trăng mờ nhạt, phóng túng mà rực rỡ, tà mị mà lười biếng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 61: Đêm giết người!

Sau khoảnh khắc ngắn ngủi ngốc lảng, bốn gã lính đánh thuê chợ đen lộ ra ánh mắt dâm tà.

"Chính là nàng, không thể tưởng được điệu bộ chán thật dường như còn quyến rũ và hấp dẫn hơn nhiều."

"Không tồi, cứ như vậy mà giết đi thì thật là đáng tiếc, không bằng....."

Một người khác vuốt cằm cười hắc hắc, ánh mắt hung tàn làm cần đánh gĩa thân ảnh màu đỏ quyến rũ kia.

Tuy cảm thấy nữ tử áo đỏ thấp phần kinh diễm ở dưới ánh trăng, mặt khác tuy rằng trong lòng hai người cùng ngứa ngáy nổi lên sắc tâm, nhưng so với hai người kia còn muốn cẩn thận hơn nhiều, đặc biệt là khi nhìn đến nàng không kinh không hoảng mà còn mang một bộ dáng thong dong tru nhà, bỗng càng cảm thấy thấp phần quý dị.

Một lính đánh thuê trên mặt có vết sẹo dữ tợn mang giọng âm trầm nhắc nhở: "Nữ tử này có chút quý dị, không cần lo là cảnh giác, vẫn nên trực tiếp giết cho xong việc."

"Bất quá chỉ là nữ tử, lão Tam, người cũng quá dễ cao năng." Một người lính đánh thuê trong đó mang giọng điệu khinh miệt, cho là không đúng.

Nhìn hồng y của nữ tử quyến rũ bay trong gió đêm, hắc hắc hắc nở nụ cười: "Ngay cả một nữ nhân như vậy, một mình lão tử cũng có thể thu phục nàng."

Hần nhón mũi chân lên mái ngói của nóc nhà bước qua, dễ khi nhảy tới phía đối diện.

"Giết đi thì thật đáng tiếc, vẫn nên bồi lão tử chơi trước thôi!" Hần cười dâm tà, cái người tiến lên đuổi tay ra, chộp về phía vạt áo trước ngực Phượng Cửu khi nàng còn đang lười nhác ngồi trên nóc nhà.

Cũng ngay một khắc kia, trong đôi mắt phượng nửa híp của Phượng Cửu chợt lộ lên ánh sáng lạnh, nhảy mất ra tay chế trụ bàn tay của đối phương đang đuổi tới, dùng sức gấp tay lại.

"Răng rắc!"

"Tê a!"

Thanh âm đứt gãy của xương cốt cùng với tiếng kêu thảm thiết thể lương xẹt qua bầu trời đêm, phá vỡ sự yên lặng của bóng đêm.....

Gần như cùng lúc, Phượng Cửu vốn còn đang ngồi bỗng mượn lực đứng lên, nhắc chân hung hăng một đá, vận dụng âm kinh Huyền Lực nơi mũi chân thật chuẩn xác đá vào chỗ giữa hai chân của đối phương.

"Ần!"

Kêu không ra tiếng, chỉ có kêu rên và cổ gồng hất đầu, cùng với thân thể đau đớn khó nhận cuộn tròn lại như quả bóng, hai chân run rẩy *bùm* một tiếng trực tiếp quý xuống.

"Chỉ có chút thực lực này thôi sao?" Nàng khịt mũi khinh bỉ, buông tay đang nắm chặt tay hắc ra và đẩy nó tới gần cổ họng hắc, *răng rắc* một tiếng đem cổ vận gãy, thuận tay ném về phía trong viện.

"Lão Nhị!"

Vài tiếng tiếng kinh hô truyền ra, ba người kia phần nộ nhìn về phía Phượng Cửu, khiếp sợ với tay chân sắc bén của nàng, động tác cực kỳ nhanh chóng, tốc độ như vậy, làm cho bọn họ thậm chí ngay cả thời gian phản ứng cũng đều không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng giết chết lão Nhị!

"Giết nàng!"

Giọng nói của một người tương đối lớn tuổi lộ ra một cỗ lệ khí hung tàn, ngay khi giọng nói rơi xuống lập tức dễ khí, nhảy đến nóc nhà đối diện, trường kiếm trong tay bí mật mang theo hơi thở Huyền Lực sắc bén.

"Võ giả trung kỳ huyền cực cảnh?" Nàng nhẹ nâng lông mày, thật là có chút chướng mắt với thực lực của bọn họ.

Tay vừa động, chủy thủ sắc bén leo lên ánh sáng khát máu trong đêm đen, nàng bỗng nhiên cúi người lao tới, khi cách mũi kiếm ba tấc thì chợt nghiêng người vòng qua, chủy thủ trong tay giương lên, chỉ nghe một tiếng kêu rên truyền ra, tên kia lính đánh thuê bên cạnh người nàng bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, cả người cứng đờ, thẳng tắp ngã xuống trong sân.

Một chiêu giết lão đại bọn họ?

Khuôn mặt hai người còn lại ngưng trọng, kinh hãi nặng nề tràn lên trên mặt.

Trên người nàng tràn ra sát khí dày đặc, so với lính đánh thuê chợ đen bọn hắc còn muốn nồng đậm hơn nhiều, khiến cho lòng bọn họ không tự chủ được dâng lên sợ hãi.....

"Đi mau!"

Người như vậy, cần bản không phải là người bọn họ có thể giết, nếu như không chạy, chỉ sợ mạng nhỏ của bọn họ cũng sẽ bị tước đi ở chỗ này.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 62: Hủy thi diệt tích!

Nhìn đến những thân ảnh đang cố gắng bỏ chạy, Phương Cửu câu môi cười là từ.

"Đã tới, đừng mơ tưởng muốn sống trở về!"

Thanh âm rơi xuống, thân ảnh màu đỏ loé, giống như một linh hồn ma quỷ xuyên qua bầu trời đêm đen tối, lao nhanh về phía hai người kia. Chuy thủ nắm trong tay phát ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo khát máu chiếu xạ trong bóng đêm, ngay sau đó, chỉ thấy thân ảnh của nàng xẹt qua hai người, máu tươi bắn ra, thân ảnh hai người nháy mắt cứng đờ, thẳng tắp ngã vào trong viện.

"Bạch bạch!"

Không có dấu vết đánh nhau, cũng chưa kinh động bất luận kẻ nào, bốn gã lính đánh thuê ở chợ đen cứ im ắng như vậy chết trong tay nàng.....

Phương Cửu hít một đón gió mà đứng, nhìn bốn cỗ thi thể phía dưới trong sân, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Huyền già ngoài tu luyện Huyền Lực còn phải có võ kỹ, chỉ khi nào cả hai khía cạnh đều được dung hợp lại với nhau mới có thể phát huy được thực lực của Huyền Vũ già, mà nàng, huyền khí đã đạt sơ kỳ võ giả huyền cực cảnh, hơn nữa bản thân nàng chính là am hiểu âm sát và cách đầu, đối phó với Huyền Vũ già trong trấn nhỏ thật ra không thành vấn đề.

Nhưng, nếu như rời khỏi trấn nhỏ này, chút thực lực ấy của nàng cần phải tăng lên lần thứ hai, nếu không, một ngày kia gặp phải thực lực cường đại hơn nàng, nàng cũng chỉ có thể ở vào thế bị động để người giết chết.

Nhảy xuống sân viện, nàng đi đến bên người mấy thi thể kia tìm kiếm, từ trên người bọn họ tìm được một khối hắc bài bằng đồng, mặt trên viết chữ: lính đánh thuê chợ đen.

"Chợ đen?"

Nàng thấp giọng thì non, ở trong đầu tìm tòi tin tức có quan hệ với chợ đen.

Chỉ là, Phương Thanh Ca trước kia rõ ràng rất ít tiếp xúc với loại sự tình này, tin tức có quan hệ với chợ đen lại thiếu ở trong đầu.

"Xem ra, ta cần phải đi chợ đen nhìn xem." Nàng câu môi cười, từ trong không gian lấy ra nước thuốc đã điều phối được sau khi trở về lúc chiều, đổ lên bốn cỗ thi thể kia.

Chỉ nghe thanh âm *chì chì* vang lên, bốn cỗ thi thể nổi lên bong bóng màu trắng cùng với khói nhẹ, nhanh chóng hóa thành một bãi máu loãng, chỉ còn lại vài bộ quần áo màu đen nhếch nhác đó ở nơi đó.....

....*Editor: Emily Ton.....*

Ngày hôm sau.

Quan Tập Lắm xoa xoa cổ đi ra, có chút kỳ quái không hiểu vì sao tối hôm qua mình lại ngủ say đến thế?

Giương mắt nhìn lại, thấy Phương Cửu ở trong viện đang luyện quyền pháp mềm như bông, không khỏi mở miệng cười nư: "Tiểu Cửu, quyền này không phải đánh như vậy."

Nói xong đi đến bên người nàng, vờng vàng hạ thấp người xuống theo tư thế ngựa đạo: "Nhìn xem, đánh quyền phải hạ thấp người xuống mới ổn định, nắm chặt nắm tay, ra quyền phải có lực, hét ra tiếng, sức lực toàn thân sẽ dồn mãnh hướng về phía nắm tay, như vậy quyền đánh ra mới có lực đạo, nếu giống như ngươi, một quyền của nhân gia vung qua người liền đổ."

Hắn lúc này, tựa hồ đã quên ngày đó khi nàng một người đối mặt với bảy sói không chút sợ hãi, đã quên khi nàng tàn nhẫn giống như Tú La đoạt đi những sinh mệnh kia.

Hắn chỉ nhớ rõ, nàng là một nữ hài, chỉ là một nữ nhi mười lăm tuổi, cho dù nàng có sắc bén cường thế, nhưng ở trong lòng hắn, nàng cũng chỉ là một muội muội mà hắn cần bảo hộ.

Phương Cửu nghe được lời hắn nói nhện không được nở nụ cười: "Ca, quyền pháp của ngươi là để nam nhân luyện, chủ yếu là dùng lực đạo, quyền pháp này của ta, chủ yếu dùng lực của kẻ thù chống lại kẻ thù, *bốn lạng đẩy ngàn cân**."

(*) *四两拨千斤: Bốn lạng đẩy ngàn cân: có thể hiểu giống kiểu lấy nhu chế cương - Khi dùng nhu thì ta tận dụng lực của đối phương để làm cho đối phương mất sức hoặc làm cho đối phương mất sức nhiều trong khi mình mất sức ít mà dẫn đến thành công.*

Đang nói, tựa hồ như nhớ tới điều gì đó, hỏi: "Ca, ta nhớ rõ ngươi đã từng nói ngươi đang tu luyện tâm pháp Quan gia các ngươi đúng không?"

"Không sai, là tâm pháp Quan gia, võ kỹ cũng vậy, Tiểu Cửu, ngươi muốn học sao? Ca chỉ giáo ngươi."

Nàng cười lắc đầu: "Không phải, ta đang có một quyền tâm pháp rất thích hợp để ngươi tu luyện." Nàng đem túi Càn Khôn đã xóa dấu vết linh hồn đưa cho hắn.

"Ở trong này, ngươi hãy cẩn thận xem xem, tạm thời đừng luyện quyền pháp, trước tu luyện tâm pháp này."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chợ đen ngầm!

"Tiểu Cửu, ngươi đưa ta toàn bộ túi Càn Khôn? Vậy bản thân ngươi làm sao bây giờ?"

Quan Tập Lắm sau khi mở túi Càn Khôn ra thì thấy bên trong trừ bỏ một quyển viết "Liệt Diễm Long Hồ Quyết ngoại tâm pháp", còn có không ít tài vật, cùng với một ít chai lọ bình vại, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Ngươi cho ta nhiều đồ vậy như vậy làm gì?"

Hắn lấy ra quyển tâm pháp và khi nhìn thấy nó thì không khỏi mở to hai mắt: "Thiên, thiên cấp tâm pháp? Ta, ta không nhìn lầm đi?" Tâm pháp như vậy, ngay cả vương tộc Diệu Nhật Quốc cũng không lấy ra tới một quyển a!

Phải biết rằng, thiên cấp tâm pháp chính là trân phẩm trong trân phẩm, Diệu Nhật Quốc là một tiểu quốc cấp 9 căn bản là không có khả năng tìm ra được một quyển, vậy thì, nàng đã lấy nó từ đâu?

Trong lúc nhất thời, tay cầm tâm pháp có chút run rẩy, là kích động, nhưng cũng là phông tay.

Hắn cư nhiên có may mắn nhìn đến một quyển thiên cấp tâm pháp! Quá là đáng kinh ngạc!

"Không sai, là thiên cấp tâm pháp, bộ tâm pháp này cũng là tu lực lượng, vừa lúc thích hợp với ngươi." Nàng cười cười, nói: "Tay ngươi hiện tại không thể luyện quyền luyện kiếm, vậy trước đừng luyện, thừa dịp trong khoảng thời gian này hãy học thuộc lòng tâm pháp, đến lúc đó ta lại cho ngươi một quyển thiên cấp võ kỹ."

Tâm pháp này, tự nhiên cũng là nàng tìm ra từ bên trong đồ vật sư phó cho nàng, đem qua cảm thấy tâm pháp này thích hợp với hắn, mới đem ra.

"Ta thật sự có thể luyện?" Đôi mắt hắn tỏa sáng nhìn nàng.

"Đương nhiên." Nàng gật gật đầu: "Nếu như có gì không hiểu ngươi có thể hỏi ta."

"Được, ta đây hiện tại sẽ trở về phòng tu luyện khẩu quyết tâm pháp." Hắn cầm tâm pháp có chút lảng lảng, gấp không chờ nổi trở về phòng tu luyện.

Phương Cửu thấy vậy cười cười, lại đánh một hồi Thái Cực quyền để hoạt động gân cốt, lúc này mới trở về phòng tu luyện.

....*Editor: Emily Ton.....*

Ban đêm mấy ngày kế tiếp, cơ hồ hàng đêm đều có lính đánh thuê chợ đen quang lâm sân nhỏ nơi tiểu viện bọn họ, chỉ là, mỗi một tên lính đánh thuê đều có đến mà không có về.....

Mà hết thấy này, Quan Tập Lắm đều hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi vì, mỗi đêm Phương Cửu đều sẽ dùng ngân châm giúp hắn hoạt động gân mạch tay phải, cuối cùng sẽ điêm huyết ngủ của hắn, khiến hắn ngủ một giấc đến bình minh.....

Mấy ngày sau, Phương Cửu bày ra Mê Tung trận ở trong sân viện, sau khi giao đãi với Quan Tập Lắm một tiếng, lúc này mới ra cửa hướng chợ đen mà đi.

Mà đồng thời, nam tử trung niên mặt âm trầm ở trong khách điểm đợi vài ngày cũng chưa có tín tức gì, đứng dậy hướng về phía chợ đen mà đi, vừa tức giận vừa mắng: "Đều là một đám phế vật vô dụng! Ngay cả một nữ nhân cũng giải quyết không được!"

Khi mắng ra lời này, hiển nhiên, hẳn đã quên chính mình cũng không phải là đối thủ của Phương Cửu.

Chợ đen, là nơi giao dịch ngầm, trong chợ đen không chỉ có được liệu trân quý hiếm thấy, cũng có đan dược, vũ khí và hết thảy đồ vật mà người tu luyện cần.

Trong chợ đen, có một võ trường, một trường đấu dùng cho các trận chiến, võ trường nổi danh dùng võ lực để kiểm tiền.

Mà lĩnh đánh thuê rải rác thường có một số tù nhân trốn chạy, bọn họ không được hiệp hội lĩnh đánh thuê chính quy tán thành, ở trong chợ đen dưới lòng đất, có một số người hoạt động độc lập, có tốp năm tốp ba, tiếp nhận những nhiệm vụ ám sát mà lĩnh đánh thuê chính quy sẽ không làm.

Ở chỗ này, bọn họ chỉ nhận ra tiền, cũng chỉ vì tiền mà bán mạng.

Khi một người nam tử mặc một bộ hồng y loá mắt đi vào chợ đen, nhiều người trong đó không thể che dấu những ánh nhìn chăm chăm và mê hoặc, thể hiện rõ trên khuôn mặt.

Nam tử dáng người thon dài, cả người tản ra hơi thở tà mị, trên mặt nạ vàng tinh xảo được trang trí bằng những bông hoa mạn đà la màu đỏ nỏ rực rỡ, nhìn không thấy dung nhan hẳn, lại có một loại cảm giác thần bí mông lung.

Mà quan trọng hơn là, không ai có thể nhìn thấu tu vi hắn.

Dám nghênh ngang đi vào chợ đen như vậy, sao lại là người thường không có tu vi? Nếu không phải người thường, vậy chỉ còn lại có một khả năng.

Thực lực của đối phương sâu không lường được.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tụ khí dịch!

Trong ánh mắt tìm tòi nghiên cứu và suy đoán của mọi người, một lão giả mặc áo xám mang bộ mặt tươi cười đi lên phía trước, khom lưng hành lễ: "Lão hủ gặp qua các hạ, lão hủ là phó quản sự nơi này, họ Chu, không biết có thể giúp gì các hạ đây?"

Phương Cửu nhìn chung quanh một vòng rồi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía quản sự trước mặt, nói: "Cho ta một gian phòng, có thể quan sát được các trận đấu trên đấu võ trường."

Nghe vậy, phó quản sự cười cười, nói: "Các hạ mời theo lão hủ, võ trường còn ở địa phương phía trước." Hắn đi phía trước dẫn đường, mang Phương Cửu đi về phía một phòng trên lầu hai của đấu võ trường.

"Mời các hạ nhìn xem có hài lòng hay không." Hắn mở cửa sổ ra rồi lui về một bên ở phía sau.

Phương Cửu đi lên phía trước, chỉ thấy, phía dưới là một cái sân hình chữ nhật, chung quanh ngoại trừ chỗ ngồi theo từng tầng từng hàng ra, tầng thứ hai đều là phòng, trên dưới hai tầng có thể chứa gần ngàn người.

Mà lúc này, trên đấu võ trường có hai gã võ giả đang chiến đấu, tình hình thập phần kịch liệt, tiếng hoan hô của người xem chung quanh cũng bị lu mờ.

"Nơi này là một chợ chi nhánh, và chúng ta chỉ có một đấu võ trường, bởi vậy, nơi này cũng chỉ thiết lập một bảng xếp hạng duy nhất, nếu như một ngày nào đó các hạ tới Văn Nguyệt thành, có thể đến chợ đen chủ thị (chủ thị chợ chính) để xem đấu trường chính của chúng ta ở đó, chỉ có ở chủ thị bên kia mới thiết lập ba bảng xếp hạng lớn là Huyền-Đạp-Thiên."

Thấy Phương Cửu chỉ nhìn mà không nói chuyện, quản sự lại cười nói: "Nếu như các hạ có hứng thú, cũng có thể đặt mua võ giả nhìn trộm sẽ thắng cuộc, tỷ lệ cá cược sẽ là 1:10."

Chỉ nhìn một hồi, Phương Cửu liền mất hứng thú thu hồi ánh mắt, nhìn về phía quản sự một bên, hỏi: "Nơi này của các người có kiểm nghiệm sư chứ?"

Quản sự ngần ra một chút, tiện dãi gật gật đầu: "Có, không biết các hạ muốn kiểm nghiệm gì?"

"Được tề*."

**Được tề (药剂): thuốc đã luyện hoặc đã pha chế.*

Nghe nói như thế, trên mặt quản sự trở nên nghiêm trọng hơn: "Các hạ thỉnh chờ, để lão hủ đi mời kiểm nghiệm sư lại đây." Đang nói, khom người hành lễ, lúc này mới lui ra ngoài.

Một khắc khi cửa được đóng lại, quản sự như suy tư gì đó quay đầu lại nhìn thoáng qua căn phòng, tiện dãi bước nhanh rời đi.

Thời gian ước chừng nửa nén hương, Chu quản sự mang theo hai lão giả quay lại, vào cửa, cười hướng Phương Cửu giới thiệu: "Các hạ, vị này chính là chủ quản sự của chợ đen chúng ta, họ Đồng, vị này chính là kiểm nghiệm sư được tề của chúng ta, lão Đặng."

Kia hai người tiến vào liền bắt động thanh sắc đánh giá người trong phòng.

Thấy hẳn một bộ hồng y ngồi nghiêng bên cửa sổ, một tay nửa chống đầu nhìn trận chiến trên đấu võ trường phía dưới, trên mặt nạ vàng là hoa mạn đà la nỏ rực rỡ của địa ngục, cả người tràn ngập một loại hơi thở tà từ mị hoặc, nhưng trong cổ hơi thở này có tính lạnh có một loại cao quý đẹp đẽ không thể vượt qua, khiến nhân tâm cảm thấy vô ý kính sợ (kính trọng, đáng sợ).

Khi hẳn nghe thấy giọng nói thì ngoài đầu nhìn lại, con người sâu thẳm tựa như một hồ sâu không đáy, mang theo ba phần lười biếng, bảy phần sắc bén như mũi dao.

Chỉ là một sự đánh giá đối với khuôn mặt, hai người liền biết nam tử hồng y tuyệt đối không hề đơn giản.

"Đồng mở gặp qua các hạ, không biết các hạ muốn kiểm nghiệm được tề gì?"

Được tề, chính là thành phẩm do luyện được sư tài hoa luyện thành, đứng nói là trấn nhò này của bọn họ, ngay cả Văn Nguyệt thành chi sự cũng tương đối hiếm thấy, bởi vậy, khi nghe nói có người muốn kiểm nghiệm được tề, hẳn liền vội vàng chạy đến.

Phương Cửu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, tiện dãi từ trong ống tay áo lấy ra một cái chai đưa cho Chu quản sự một bên, giọng nói lười biếng không nhanh không chậm truyền ra.

"Đây là một lọ Tụ Khí dịch. Nó có thể khiến cho người đã hao hết Huyền Lực ở trong nháy mắt bộc phát ra gấp ba lần lực lượng ngày thường, thời gian duy trì là nửa canh giờ."

"Cái gì?" Ba người trong phòng không thể tin nổi kinh hô ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Đấu võ trường!

"Điều này, điều này thật sự có thể khiến người đã hao hết huyền khí trong nháy mắt khôi phục bộc phát ra lực lượng gấp ba lần?"

Ngay cả lão Đặng thân là được kiểm sư nhưng trong giọng nói đều mang theo một tia run rẩy, hẳn tiến lên tiếp nhận được tề, trong lòng kích động khó tin.

Phương Cửu không nói chuyện, bởi vì khóe mắt ngang thoáng nhìn thấy một mặt thân ảnh không xa là lăm đang đi tới ở phía dưới, người nọ, còn không phải là người mà nàng đang muốn tìm sao?

Khóe môi hơi gợi lên, trong mắt xẹt qua một ý cười quý dị. Nhìn hẳn ngồi xuống ở hàng ghế phía trước, sau đó mới đi đó với một người ở chợ đen.

Lực chú ý của ba người trong phòng lúc này đều nằm ở trên bình được tề, hai gã quản lý nhìn kia lão Đặng mở nắp bình ra ngửi ngửi nước thuốc trong bình, lại thấy hẳn nửa ngày cũng không có động tác tiếp theo, Đồng quản sự không khỏi hô một tiếng: "Lão Đặng?"

Lão Đổng cười khò, nhìn về phía hai người cùng với Phương Cửu đang đưa cửa sổ, nói: "Thật sự là hổ thẹn, lão phu tuy là kiểm duyệt sư, lại chưa từng kiểm nghiệm qua được tề như vậy."

Ngư ý chính là, hẳn căn bản vô pháp kiểm nghiệm ra liệu lời của Phương Cửu nói phải chăng là sự thật.

Nghe vậy, hai gã quân sự không khỏi ngạc nhiên, tình huống như vậy bọn họ thật đúng là chưa từng đụng qua.

"Các người nhìn xem thiếu nữ kia cùng đại hán kia cuối cùng ai sẽ thắng?" Giọng của Phương Cửu đột nhiên truyền đến, dẫn tới ba người trong phòng ngẩn ra.

Mấy người nghe vậy đi lên phía trước nhìn xuống đấu võ trường nơi lầu một, thấy, một người thiếu nữ 16-17 tuổi đang đối chiến với một gã đại hán, chỉ là nàng không phải là đối thủ của đại hán, lúc này đã bị đánh đến nỗi hơi thở chỉ còn thoi thóp, nhưng vẫn ngoan cường miễn đứng lên.

Chu quân sự nhìn phía dưới liếc mắt một cái, liền nói: "Tu vi của nàng bất quá là vô giả cấp 6, trong khi tu vi đối thủ của nàng lại là sơ kỳ vô giả huyền cực cảnh cấp 2, tự nhiên là đại hán kia sẽ thắng, hơn nữa, có thể nhìn ra nàng đã kiệt sức không thể tái chiến."

Phương Cửu câu mời cười, lắc lắc đầu: "Không, nàng ta sẽ thắng."

Ánh mắt nàng dừng ở trên người thiếu nữ phía dưới vẫn đang quyết tâm chiến đấu, nói: "Người đem bình nước thuốc đưa xuống để nàng uống, như vậy, kết quả kiểm nghiệm tự nhiên sẽ rất rõ ràng."

Ánh mắt ba người trong phòng sáng lên. Đứng vậy! Đây là phương pháp đơn giản lại trực tiếp, cứ như vậy, bọn họ cũng có thể biết nước thuốc này đúng như lời hán nói thần kỳ như vậy hay không. Hơn nữa, nước thuốc này từ trên người thiếu nữ đã không còn sức tái chiến trên đấu võ trường, sau khi uống xong, nếu thật sự thắng trận, vậy chính là chiêu bài quảng bá tốt nhất.

"Ta sẽ mang nó xuống lầu." Chu quân sự nói, lúc này mới cầm bình được tề vội vàng đi xuống lầu, hướng đấu võ trường ở lầu một mà đi.

.....*Editor: Emily Ton*.....

Đấu võ trường.

"Ha ha ha ha, tiểu cô nương, người vẫn nên sớm một chút nhận thua đi! Cho dù người tu luyện thêm mười năm nữa cũng không phải là đối thủ của lão tử." Nghĩ đến số tiền mà hán đã đặt cược cho chính mình thắng sẽ tăng lên gấp mười lần, không tránh khỏi vui mừng cười ha ha.

Thiếu nữ phun ra một búng máu, cá người giống như bị xe ngựa lăn qua, đau đến mức đã không còn tri giác, hơn nữa một chút sức lực cũng không thể triệu hồi.

Nhưng nàng không cam lòng, không cam lòng cứ thua như vậy, cũng không muốn thua theo cách này!

Cần răng cố gắng chống lên, rồi lại bị ngã trở về, dẫn tới mọi người đang xem trận đấu ở giữa sân cười lên ha ha.

"Mau nhận thua! Trận tiếp theo, trận tiếp theo! Đừng chậm trễ thời gian của chúng ta!" Đã có người không kiên nhẫn hô to.

Mà ở lúc này, Chu quân sự cầm nước thuốc đi đến bên người thiếu nữ, không biết đã nói gì đó cùng nàng, thiếu nữ tiếp nhận cái chai kia không chút do dự liền uống xuống vật bên trong.

Mọi người ở đây đều cảm thấy kỳ quái với cử chỉ của Chu quân sự, lại thấy trên người thiếu nữ ần ần bắt đầu khởi động một cỗ hơi thở Huyền Lực nồng đậm màu đỏ đậm.

"Tề! Sao có thể!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 66: Không thể tin nổi!

Toàn bộ người xem trong trường đấu vô đều khó tin kinh hô ra tiếng, càng có không ít người khiếp sợ găm lên một tiếng rồi đứng lên, không thể tin nổi nhìn thiếu nữ kia cả người đang bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực.

Hơi thở huyền lực xoáy tròn mà mắt thường có thể nhìn thấy được không phải là giả!

Cả người nàng phát ra khí thế áp đảo chân thật như vậy!

Nhưng, một khắc trước, nàng rõ ràng ngay cả đứng đều không thể đứng lên, ngay sau đó cả người lại bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực so lúc trước còn muốn nồng đậm hơn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn hán thật sự không thể tin.....

Lúc này, trên trường đấu võ, trong mắt thiếu nữ có khiếp sợ, có kinh hi, cũng có kích động.

Đôi tay nàng nắm chặt thành quyền, khi cảm giác được hơi thở huyền lực ần chứa trong nắm tay, chợt ngược mắt nhìn gã đại hán đang kinh ngạc: "Thắng bại còn chưa phân định đâu!" Thanh âm rơi xuống, cả người nàng bộc phát ra một loại tốc độ so ngày thường còn muốn nhanh hơn gấp ba lần khi xoay người huy quyền vào trong nắm tay.

Trên nắm tay, hơi thở huyền lực bắt đầu xoắn lại hình thành khí sóng phát ra âm thanh hô hô. Khi trong đại hán đang mang ánh mắt khó tin, bị đánh một quyền, đem đánh hán văng xa mười mét. Lực đạo to lớn kia, khí thế tàn nhẫn kia, làm người xem trong sân sôi nổi há một hơi.

Bầu không khí trong nháy mắt như động lại, tựa hồ như không thể bình thường lại. Thắng đến, sau nửa ngày, toàn bộ hơn một ngàn người xem trên đấu võ trường đều đứng lên, vô tay nhừ sức, âm thanh ủng hộ quanh quẩn vang lên.....

Cùng với khán giả trong sân, trong lòng Chu quân sự càng thêm kích động, hán liếc mắt một cái nhìn đấu võ đài đã phản rõ thắng bại, tiện đã bước nhanh đi trở về.

Mà giữa sân, bất kể là quần chúng đang xem ở lầu một, hay là các khách quý ở trên lầu hai, sau khi nhìn đến Chu quân sự bước nhanh rời đi, đều lộ ra biểu tình như đang suy tư điều gì, từng người đều gọi người hầu tùy thân tới, sai bọn họ đi hỏi thăm một chút, bình vừa rồi rốt cuộc là vật gì?

Ngược lại với sự kích động náo nhiệt dưới lầu, trong sương phòng Phương Cửu ở trên lầu có vẻ rất bình tĩnh, bởi vì kết quả là trong dự đoán, nàng cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

Dựa vào sự ngoan cường không chịu thua của người thiếu nữ, chiến ý kia nếu có được tề phụ trợ mà vẫn không thể thắng được, như vậy mới thật sự kỳ quái.

Trước thái độ bình tĩnh của nàng, Đặng lão cùng Đồng quân sự lại rất kích động khiến sắc mặt đỏ lên. Bọn họ nhìn về phía Phương Cửu bằng ánh mắt lấp lánh và rạng rỡ kinh người, phảng phất như vừa phát hiện ra một tòa bảo tàng thật lớn, hưng phấn như vậy, kích động như vậy.

"Tôn giá, được tề kia không biết còn có bao nhiêu? Không biết tôn giá muốn giao dịch cùng chúng ta như thế nào?"

Đồng quân sự sau khi lấy lại tinh thần liền thay đổi cách xưng hô, thái độ cũng càng cải thiện hơn rất nhiều. Phải biết rằng, được thuốc nước thần kỳ như vậy, nếu như đem tới chợ đen Văn Nguyệt thành bên kia chỉ sợ chắc chắn cũng nhấc lên một trận oanh động! Rốt cuộc, ở một tiểu quốc cấp 9 của bọn họ như vậy, được tề như thế này căn bản chưa bao giờ gặp qua.

Nếu có được một lọ được tề như vậy, tương đương với có thêm một đạo bùa bảo mệnh ở trên người, cho dù khi gặp phải kinh địch đánh không lại cũng có thể dùng nó để chạy trốn, sao có thể không khiến người động tâm?

"Được tề là do tôn giá luyện chế sao? Chẳng lẽ tôn giá là luyện được sư?" Hai mắt Đặng lão không chút ngưng ngừng nhìn Phương Cửu, trong mắt toàn là sự kích động và sùng bái.

Nghe vậy, Phương Cửu liếc mắt nhìn hán một cái, giọng nói mang theo vài phần lười biếng và lạnh lẽo: "Ta là người như thế nào tựa hồ không cần thiết nói cùng người, phải không?"

Biết chính mình đã vượt mức, Đặng lão vội vàng cúi đầu hành lễ: "Còn mong tôn giá xin đừng trách cứ, lão hủ chỉ là nhất thời kích động, rối loạn nên không đúng mực."

Đứng vậy! Có thể không kích động sao? Người trước mắt vô cùng có khả năng chính là luyện được sư. Phải biết rằng, Diệu Nhật Quốc bọn họ cho đến tận bây giờ cũng chưa từng có một người là luyện được sư.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 67: Thân phận tôn quý!

Sau khi quét mắt liếc hai người một cái, lúc này nàng mới nói: "Ta hiện tại còn có hai bình được tề, bất quá, ta chỉ tính toán bán chúng thông qua đấu giá, hơn nữa, về tin tức của ta, các người không được để lộ ra dù là chút ít."

Nghe nói còn có hai bình, ánh mắt Đồng quân sự sáng lên, cười nói: "Tuy rằng nơi này của chúng ta là chợ đen, nhưng nếu chưa có sự đồng ý của tôn giá, chúng ta cũng sẽ không tự mình truyền ra tin tức về tôn giá, tôn giá có thể yên tâm"

Phượng Cửu gật gật đầu, nói: "Ngoài ra, ta yêu cầu các người giúp ta tìm mấy thứ linh được."

Nàng dừng lại một lúc, nói: "Đến lúc đó, ta sẽ dùng một lọ tụ khí dịch để tạ lễ, đương nhiên, giá cả của linh được sẽ được tính riêng, sẽ không bạc đãi các người."

Vừa nghe đến đây, đôi mắt hai người liền mở lớn, vội hỏi đó là linh được gì?

Cuối cùng, Phượng Cửu sai bọn họ lấy giấy bút, sau đó viết xuống tên những linh được mình cần rồi đưa cho bọn hắn.

"Tôn giá, nếu chúng ta tìm được linh được thì thông tri người thế nào?" Đồng quân sự dò hỏi.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn: "Cách vài ngày sau ta sẽ lại qua đây, điều này các người không cần phải lo lắng." Nàng phất phất hồng y đứng lên, để lại hai bình được tề, cất bước đi ra ngoài.

"Tôn giá xin dừng bước." Đồng quân sự gọi một tiếng, vội vàng đi đến bên người nàng và đưa ra một khối lệnh bài: "Đây là hắc lệnh của chợ đen chúng ta, đại biểu là tôn quý, còn thỉnh tôn giá nhận lấy."

Nghe vậy, Phượng Cửu cúi tay tiếp nhận, thu vào bên trong ống tay áo, lúc này mới cất bước rời đi.

Thấy vậy, hai người sau khi thu hồi được tề cũng vội vàng đưa tiễn, ra đến bên ngoài, vừa lúc nhìn đến khuôn mặt đầy tươi cười của Chu quân sự đang đi trở về.

"Gặp qua tôn giá." Chu quân sự vội vàng hành lễ, biểu tình kích động đang muốn nói chuyện, đã bị một bàn tay giờ lên ngăn cản.

"Các người không cần đưa tiễn ta, ta tự mình đi dạo nơi này một chút." Nàng ngăn trở bọn họ đưa tiễn, cất bước đi về phía trước.

Ba người nhìn mặt thần ánh màu đỏ biến mất ở chỗ quẹo, lúc này mới thu hồi ánh mắt, ra dấu với nhau, quay trở lại trong sương phòng lần nữa.

"Vừa rồi đã có không ít người hỏi thăm ta, trong cái chai kia chính là cái gì?"

Chu quân sự biểu tình kích động nói: "Tuy rằng bọn họ không nói rõ, nhưng phỏng chừng đều đang suy đoán về được tề, rốt cuộc, cũng chỉ có được tề mới có thể xảy ra thần diệu kinh người như vậy."

"Liên quan đến tin tức về vị tôn giá kia không cần tiết lộ ra ngoài, bí mật báo cáo lên trên là được." Giọng nói vững vàng của Đồng quân sự vang lên.

"Vậy có muốn phái vài người đi theo hay không?"

"Không."

Đồng quân sự sắc tức đầu: "Chúng ta không biết hắn sâu cạn thế nào, nhưng, người này không thể đắc tội, nếu như phải người đi theo chỉ sợ sẽ rước lấy sự không hài lòng của hắn, đến lúc đó mất nhiều hơn được."

Mà lúc này, Đặng lão vẫn luôn không nói chuyện đột nhiên mở miệng: "Những linh được trên bản danh sách chỉ sợ cũng không dễ tìm."

"Àn? Tại sao vậy?" Đồng quân sự nhìn về phía hắn, bởi vì đối được liệu hắn cũng không quen thuộc lắm, tự nhiên cũng không biết linh được trên bản danh sách có ích lợi gì.

"Tất cả những thứ này, cực kỳ hiếm thấy ở Diệu Nhật Quốc chúng ta, chỉ sợ cần phải sưu tập từ các nước khác." Hắn nhìn về phía hai người bọn họ, thần thái bay cao hiện lên trong ánh mắt: "Ta có thể kết luận, vị này, nhất định là luyện được sư! Thật chỉ, vô cùng có khả năng chính là luyện đan sư!"

"Cái gì?"

Hai người kinh hô: "Luyện đan sư? Tôn tại tôn quý như vậy, có khả năng sao? Từ giọng nói của hắn mà phán đoán, tuổi hắn là còn rất trẻ, sao có thể sẽ là luyện đan sư?"

Phải biết rằng, luyện đan sư chính là bao hàm vượt lên trên cả sự tồn tại của luyện được sư, đứng nói tiểu quốc đẳng cấp 9 của bọn họ, chính là trong quốc gia đẳng cấp 6 chỉ sợ cũng rất khó tìm được một vị.

Mà lúc này người trong miệng bọn họ, đang đứng trước một bảng tiền thưởng ở chợ đen lĩnh đánh thuê, nhìn vào phần thưởng ở trên, khỏe mỗi nàng nhếch lên, lộ ra một mặt y cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 68: Hai gã cường giả!

Không thể tưởng được tiền thưởng cho cái đầu của nàng cao thứ ba trên danh sách, *tắc tắc, thật là ngoài mong đợi a!*

Đang chìm trong suy nghĩ, chợt nghe bên tai truyền đến thanh âm nói chuyện.

"Nữ tử trên bức họa kia như thế nào đã nhảy lên vị trí ba người đầu tiên? Tiền thưởng cư nhiên đã lên tới 50 vạn lượng?"

"Người vừa trở lại nên không biết, hiện tại vị này nhưng không lĩnh đánh thuê nào dám tiếp nhiệm vụ săn giết người này."

"Vì sao như thế?"

"Bởi vì mỗi một lĩnh đánh thuê tiếp nhận nhiệm vụ này rồi đi, cũng chưa có ai còn sống trở về, chưa đến nửa tháng ngắn ngủi, đã có không ít lĩnh đánh thuê thua trong tay nữ tử trên bức chân dung này."

Hai người đang nghị luận, nhìn nam tử hồng y đứng ở trước báng, có chút kinh ngạc, một người trong đó hỏi: "Các hạ cũng muốn nhận nhiệm vụ hay sao?" Rốt cuộc, tiếp nhận loại nhiệm vụ như trên, cũng chỉ có lĩnh đánh thuê chợ đen bọn họ mới có thể tiếp nhận.

Phượng Cửu ngoái đầu lại liếc mắt nhìn hai người, lắc đầu mỉm cười, khỏe mắt thoáng nhìn thấy nam tử trung niên kia đã đi ra ngoài, liền cất bước đi theo.

Đợi nàng rời đi, hai tên lĩnh đánh thuê chợ đen nhìn nhau hạ giọng nói: "Người nọ hình như là lần đầu tiên tới đây, một thần hoi thờ rất mê người, không biết là có lai lịch gì?"

"Không cần bận tâm lai lịch của hắn là gì, đi, ta mời người đi uống rượu." Một bàn tay to của người khác vỗ vào lưng người kia, khoác lên bà vai hắn rồi rời đi.

Nam tử trung niên đi theo hướng khách điểm bất chợt dừng bước chân, quay lại nhìn về phía sau, mảy đàn lại với nhau. Hắn bước nhanh hơn và quẹo vào một con hẻm thì dừng lại, trầm giọng thét lên.

"Người nào! Ra tới!"

Một mặt thần ánh màu đỏ ưu nhã nện bước chậm rãi đi ra, vẫn là một thân hồng y loá mắt, mái tóc đen được giữ bằng một dải lụa màu đỏ, nhưng bất đồng chính là, trên mặt mang một mặt nạ vàng, trang trí bằng hoa mạn đã là nở rộ, hoa của địa ngục.

Nhìn người nọ chậm rãi đi ra, ánh mắt hắn hơi co lại, trong đầu xẹt qua một sự suy đoán, nhưng rất nhanh lại là phủ nhận.

Không, chắc chắn không phải là nữ nhân kia, nam tử hồng y trước mắt so với kia nữ nhân kia cao hơn một chút, hẳn là không phải nàng.

"Đã lâu không gặp."

Giọng nói lười nhác của Phượng Cửu vang lên, mang theo một chút hài hước, một sự lạnh lùng, cùng với một tia sát khí.

"Là người!"

Khi nghe được giọng nói quen thuộc, sắc mặt hắn khẽ biến, giọng nói có chút run rẩy, đó là một loại sợ hãi bản năng khiến hắn trước tiên lui ra sau hai bước, thân thể căng chặt trong sự phòng bị, còn chưa động thủ, nhưng mồ hôi lạnh đã tràn xuống lưng.

Không thể trách đường đường là một võ sư như hắn lại sợ hãi một võ giả như nàng, mà là hắn đã giao thủ cùng nàng, nên biết rõ lợi hại của nàng. Nghĩ lại một hồi suyết nữa thì chết ở trong tay nàng, nghĩ lại tay hắn đã bị nàng phế đi, trong lòng hắn không tự chủ sinh ra một sự sợ hãi.

Đây cũng là lý do vì sao hân lại đến chợ đen hạ xuống nhiệm vụ săn giết, vì không dám đối đầu trực tiếp với nàng.

Nhìn đến phản ứng của hân, Phụng Cửu nhện không được khẽ cười ra tiếng: "Nếu sợ ta như vậy, vì sao còn muốn hạ nhiệm vụ săn giết để giết ta đây?"

Nàng chậm rãi đi lên phía trước, đi bước một tới gần: "Vốn dĩ ta đều đã quên còn có một người như ngươi tồn tại, ai ngờ, chính ngươi lại chạy đến trước mặt ta."

Giọng nói vừa rơi xuống, bỗng nghe thấy động tĩnh phía sau, nàng nhấc mảy, ngoái đầu nhìn lại.

Thấy không biết từ khi nào thì phía sau đã xuất hiện một nam tử trung niên cùng một lão già, hơi thở hai người rất mạnh, ánh mắt mang theo sự sắc bén, một cỗ uy áp cường đại phóng xuất ra từ trên người hai người, sát khí tán ra bốn phía, tràn ngập trong hém nhỏ.

"Ha ha ha! Muốn giết ta? Vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh kia không!" Nam tử trung niên đã mất đi sự hoảng sợ cùng sợ hãi lúc trước, ánh mắt mang theo hưng phấn kín đáo nhìn về phía hai người kia.

"Đại trưởng lão, tử trưởng lão, chính là người này, chính nàng là người đã giết Bằng nhĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 69: Thanh phong kiếm xuất hiện!

Dịch: Emily Ton.

Trưởng lão?

Ánh mắt nàng khẽ nhúc nhích, lấy thần thức xem xét, hai người này đã là cấp bậc võ sư rất hoàn hảo, chẳng trách có thể lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau lưng nàng.

So với việc đối mặt với nam tử trung niên lúc đầu, thảng lự chắc chắn sẽ khác nhau. Đại trưởng lão cùng tử trưởng lão đều đang đánh giá Phụng Cửu trong bộ hồng y tà tử mà quyền rũ.

Nếu không phải có người vạch trần, bọn họ căn bản nhìn không ra một thân nam trang trang điểm như nam tử trước mắt này thế nhưng lại là một nữ tử.

Hai người tuy rằng đã gặp qua không ít việc đòi nhưng cũng không thể không thừa nhận, trên người này tản ra một loại hơi thở không thể phân biệt được là nam hay nữ.

Hon nữa..... sâu không lường được.

Dựa vào thực lực của bọn họ, cư nhiên cũng không nhìn thấu tu vi của nàng? Đây không phải là sâu không lường được thì là cái gì?

Từ khi bọn họ xuất hiện, cũng chưa từng thấy nàng có một dấu hiệu kinh hoàng. Đối mặt lộ ra bên ngoài mặt nạ của nàng vào lúc này chính là đang ngấm một nụ cười mang theo vài phần tà khí, làm cho trong lòng bọn họ dâng lên vài phần thận trọng và cảnh giác.

"Các hạ rốt cuộc là người nào? Vì sao phải đối địch cùng Hứa gia chúng ta?"

Đại trưởng lão hỏi với giọng vững vàng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm thân ảnh màu đỏ phía trước.

Phụng Cửu liếc mắt nhìn đại trưởng lão một cái, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc: "Đối địch cùng các ngươi? Phải vậy không? Không phải là các ngươi vẫn luôn đối địch cùng ta sao, khi nào thì ta chủ động đi tìm các ngươi đối địch?"

Nàng dừng lại một lúc, cười như không cười liếc mắt nhìn nam tử trung niên phía trước: "Không phải vì nhị gia này của các ngươi chạy tới chợ đen treo giải thưởng cho đầu của ta, ta làm gì đến nỗi sẽ tới đây tìm hân?"

"Tuy là như thế, ngươi giết thiếu chủ Hứa gia chúng ta, phế đi một cánh tay của nhị gia, đó đều là những điều ngươi không thể phủ nhận."

"Ngà? Nói như vậy, khi các ngươi muốn giết ta, ta chỉ có thể đuổi dài cổ cho các ngươi giết?" Nàng nhướng mày lên, bên môi nở nụ cười mờ nhạt, nhưng trong mắt sáng lên lạnh lẽo.

Sắc mặt đại trưởng lão hơi trầm xuống, cười lạnh: "Vậy cũng chỉ có thể nói ngươi chọc phải người không nên dây vào! Hứa gia đường đường là gia tộc trăm năm, há là nơi ngươi có thể trêu chọc? Thước thời, tốt nhất thúc thủ chịu trời, nếu không....."

"Nếu không?"

Nàng cong cong khóe môi tùy ý cười ra tiếng, cảm thấy hứng thú hỏi: "Nếu không thì như thế nào? Giết ta?"

"Nếu không, chúng ta sẽ mang đầu của ngươi trở về phục mệnh!" Giọng nói lạnh lùng của đại trưởng lão vừa rơi xuống, ngón tay đã cong lên thành móng vuốt, vừa ra tay liền biết tu luyện đã được đến đỉnh cao của sự nắm bắt.

"Vậy ta sẽ đối tốt với các ngươi!" Nàng cười lạnh, thân ảnh nháy mắt vừa động, đi lên đón.

Một tay đại trưởng lão ần chứa huyền lực hùng hậu nắm lấy cổ tay nàng và muốn vặn ra phía sau, nhưng ai biết nàng giống như linh xà tránh thoát trong nháy mắt, nàng thuận thế đảo ngược cổ tay lại và nắm lấy cổ tay hân rồi kéo về phía trước, thân thể mất thăng bằng, chỉ cảm thấy một cỗ lực đạo từ trong tay nàng phóng thích ra, cả người hân bị nâng nhấc lên và quăng ra ngoài.

Hân ổn định lại lực đạo để cân bằng thân thể và xoay người rơi xuống mặt đất, sắc mặt hơi trầm xuống: "Thực sự là có tài, đáng tiếc, hôm nay sẽ phải chết ở chỗ này!"

"Đúng là rất đáng tiếc." Nàng gật gật đầu tán đồng, hỏi tiếc và thông cảm nhìn hân, giống như chắc chắn rằng người chết kia nhất định sẽ là đại trưởng lão.

Ánh mắt hỏi tiếc và thông cảm của nàng làm đại trưởng lão giận dữ, rút trường kiếm ra chỉ thẳng về phía nàng, lạnh giọng gầm lên: "Tiểu nhĩ (trẻ con) ngông cuồng đáng khinh! Ngươi sẽ phải trả giá đại giới cho việc không coi ai ra gì! Thủ cấp của ngươi! Lão phu đã định rồi!"

Mũi kiếm chỉ thẳng, huyền lực hùng hậu từ thân thể giống như thủy triều mạnh mẽ tràn ra, hội tụ đến phía trên mũi kiếm, nháy mắt, kiếm khí sắc bén tràn ngập sát khí lạnh lẽo phụt ra! Hân dịch chuyển lên phía trước, mang theo sát khí khiến người sợ hãi, lấy tốc độ che tai không kịp đánh úp về phía thân ảnh màu đỏ.

"Keng!"

Một luồng ánh sáng màu xanh của một thanh trường kiếm chặn lại cuộc tấn công ở phía trước, hai kiếm đụng vào nhau, kiếm khí sắc bén không ai nhường ai, cùng lúc vang lên, còn có vài tiếng hút không khí cùng tiếng kinh hô.

"Thanh, Thanh Phong Kiếm!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 70: Thanh phong uổng máu!

Editor: Emily Ton.

"Răng rắc!"

"Keng!"

Một tiếng *răng rắc* đứt gãy truyền ra, đại trưởng lão khiếp sợ mờ to hai mắt, nhìn thanh kiếm tản ra ánh sáng màu xanh trong tay nàng, lại nhìn đến vết vỡ của thanh kiếm trong tay mình, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Ngay sau đó, trường kiếm trong tay bị kiếm khí của đối phương đánh gãy, *keng* một tiếng rơi xuống mặt đất, đồng thời, cả người hân thậm chí không kịp thối lui đã bị cỗ kiếm khí khiến người sợ hãi kia chấn bay ra ngoài.

"Tê!"

"A!"

Thân thể hần mất đi cân bằng ngã về phía sau vài bước, may mắn tứ trường lão ở phía sau đỡ hần lại, miễn cho hần chất vật té ngã trên mặt đất.

"Sao có thể? Sao có thể sẽ là Thanh Phong Kiếm?"

Hần khó tin nhìn thanh kiếm huyền thoại trong tay nàng, mũi kiếm tản ra ánh sáng màu xanh loá mắt như vậy, phóng nhân trong thiên hạ, cũng chỉ có bảo kiếm Thanh Phong mới có thể tự phát ra ánh sáng màu xanh!

Không chỉ có hần, lúc này trên mặt tứ trường lão cũng tên nhị gia Hứa gia cũng là vạn phần khiếp sợ, nhưng, bọn họ từ bỏ vạn phần khiếp sợ ra, đối mặt bọn họ cũng nhuộm màu, tham lam với thanh bảo kiếm.

Bảo kiếm Thanh Phong, chính là thanh kiếm huyền thoại trong các huyền thoại!

Bảo kiếm Thanh Phong đã biến mất nhiều năm như vậy cư nhiên cũng có một ngày lại thấy ánh mặt trời, lại còn xuất hiện ngay trước mắt bọn họ, như thế nào không khiến bọn họ kích động được? Như thế nào không khiến tâm bọn họ sinh lòng tham lam muốn chiếm làm của riêng?

Thanh Phong vạch xéo trên mặt đất, ần ần mang ánh sáng lấp lánh màu xanh, hồng y bay cao, hơi thở khát máu tràn ngập trên người nàng tản ra.

Nàng nhìn ba người vừa khiếp sợ lại tham lam, khoe môi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười tà tứ mà lạnh băng: "Kẻ nhìn thấy thanh kiếm này của ta, đều phải chết!"

Giọng nói vừa roi xuống, thân ánh màu đỏ giống như quý mị tràn ra. Tuy nhiên, nàng lại không phi về phía đại trưởng lão cùng tứ trường lão, mà là xoay tròn người một cái, Thanh Phong trong tay giương lên, kiếm khí sắc bén *hư* một tiếng xẹt qua không khí.

"Tê!"

Nhị gia Hứa gia không hề phòng bị lập tức bị một kiếm cắt đầu!

Quá đột ngột không kịp phòng ngừa, và cũng..... quá nhanh không kịp né tránh!

Đến chết, hai mắt hần vẫn mở to không cách nào tin nổi. Đến chết, một hơi cuối cùng hần cũng không thể nuốt xuống, bởi vì... không cam lòng.....

"Nhị gia!"

Đại trưởng lão và tứ trường lão kinh hô một tiếng, nhìn thân ảnh cứng đờ ngã xuống, chỉ trong chớp mắt, một sinh mệnh cứ như vậy biến mất ở trước mắt.

Thậm chí, kiếm của nàng quá nhanh, máu tươi nơi cổ ở trong lúc nhất thời cũng không kịp chảy ra, thẳng đến sau khi hần ngã xuống, miệng vết thương nơi cổ ở chỗ trí mạng kia, máu tươi tanh nồng mới như một cái cột máu đỏ phun thẳng ra, nhuộm hồng đầy đất.....

Đó chính là huynh đệ mà gia chủ coi trọng nhất, hiện giờ thể nhưng cũng đã chết..... Bọn họ thật sự không thể nào tưởng tượng được, sau khi trở về gia chủ sẽ tức giận bao nhiêu?

Nhìn đến biểu tình trên mặt hai người, Phụng Cửu khẽ cười ra tiếng: "Các người cho rằng, các người còn có thể sống trở về?"

Ngay từ khi nàng lấy ra Thanh Phong Kiếm, đã không nghĩ sẽ để ba người bọn họ sống mà rời đi.

Hém nhỏ này, sẽ là nơi kết thúc sinh mệnh bọn họ!

Đôi mắt nửa híp chợt loé lên ánh sáng lạnh lẽo, sát khí tràn ra, thân ánh màu đỏ cũng tiến về phía hai người, Thanh Phong trong tay khẽ động, kiếm cương lạnh thấu xương hóa thành từng vật kiếm cuốn gió lao ra!

"Cắt nàng!"

Hai người găm lên, đại trưởng lão huy động thanh kiếm gãy lúc trước, tứ trường lão cũng rút ra thanh kiếm của mình cùng công vậy, hai người lên thủ, uy áp cùng hơi thở của võ sư hoàn hảo tức khắc tràn ngập bên trong hém nhỏ, khiến cho hơi thở trong không khí trở nên dày đặc và ngột ngạt.

"Leng keng! Hư! Hô hô!"

Đao kiếm va chạm vào nhau, thanh âm *leng keng* cùng dòng khí sắc bén thỉnh thoảng truyền ra, mà khiến trong lòng hai người hoảng sợ chính là sát khí khát máu, cùng với công kích xảo quyết trí mạng của nàng, khiến bọn họ cảm thấy có chút không kịp phản ứng và sinh ra hoảng loạn.

"Không!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Không lưu người sống!

Editor: Emily Ton

Một tiếng thét kinh hãi, tứ trường lão bị đẩy lui thậm chí không kịp ngăn cản mà cứ như vậy tro mắt nhìn đại trưởng lão bị đánh bay thanh kiếm gãy, Thanh Phong Kiếm tỏa ra ánh sáng xanh rực rỡ *vào* một tiếng đâm vào ngực hần.....

Hần thậm chí, trong nháy mắt còn có thể nhìn đến ánh mắt khó có thể tin của đại trưởng lão.

Hần không cam lòng như vậy, kinh ngạc như vậy, tựa hồ không thể tin được, chính mình thể nhưng chết ở trong tay một người bị hần xem thường và khinh miệt.

Tứ trường lão nhìn thân thể đại trưởng run rẩy ngã xuống, hần nhìn đôi mắt chết không nhắm mắt, trái tim hần run rẩy, nhìn về phía hồng y nữ tử đang bay đến, thấy nàng đang rút kiếm hướng về phía hần, cơ hồ ở một khắc kia, hần theo bản năng muốn trốn!

Đúng vậy, trốn!

Trong đầu chỉ có một ý niệm như vậy, mà thân thể hần cũng phản ứng theo bản năng muốn trốn chạy, nhưng, bước chân vừa động, giọng nói giống như quý mị đã truyền vào trong tai.

"Ta đã nói rồi, người gặp qua Thanh Phong Kiếm, đều phải chết!"

Giọng nói lạnh băng và khát máu vừa rơi xuống, hồng y chợt loé, chắn trước mặt tứ trường lão, cười như không cười nhìn người mang sắc mặt trắng bệch lộ ra kinh hãi.

"Người muốn chạy trốn đi đâu?"

"A!"

Hần hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay giơ lên, sau khi rút vào hơi thở huyền lực liền hung hăng lao về phía nàng.

Nếu hần không thể trốn thoát, vậy chỉ có thể liều chết đấu một trận! Cho dù trước đây hần từng kinh sợ trước thân thủ quý dị khi giao đấu cùng nàng, lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác. Để có thể sống sót, hần đã dốc toàn bộ huyền lực như muốn nổ tung, khi hơi thở *dại vô sư viên mãn (đã hoàn thành cấp đại vô sư)* bắt đầu khởi động, cát bụi trên mặt đất đều bị cuốn lên.

"Ta cũng không tin, ta đường đường là đại vô sư viên mãn sẽ bại bởi một nha đầu thôi như ngươi!"

Hần quát chói tai, cả người bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực khiến tốc độ của hần tăng lên tới cực hạn, khi hần tấn công, thân ảnh chuyển động nhanh như gió xoáy, hung dữ như mãnh hổ.

Thấy vậy, Phụng Cửu cũng triệu hồi tất cả huyền lực toàn thân, ưu thế của nàng cũng không phải là huyền lực, mà là Thanh Phong Kiếm trong tay, cùng với công kích xảo quyết trí mạng của nàng!

Nàng cũng cũng không tính toán so đấu huyền lực cùng hần, nàng chỉ muốn giết chết đối phương trong thời gian ngắn nhất, nếu không, động tĩnh nơi này rất nhanh sẽ thu hút một số người tu luyện đến đây, đến lúc đó muốn thoát thân sẽ khó khăn hơn.

Thân ánh màu đỏ vừa quét ra, mụm sức từ Thanh Phong Kiếm tàn nhẫn, mỗi một kiếm nàng vung ra đều là sát chiêu trí mạng, thủ pháp vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Ngay cả khi tứ trường lão đã có đề phòng cũng không ngăn được kiếm cương sắc bén của Thanh Phong Kiếm cùng công kích trí mạng của nàng.

"Nên kết thúc!"

Đôi tay nâng cầm kiếm, ngay trong nháy mắt hấn bị đẩy ra liền đem huyền lực dùng mãnh dòn vào Thanh Phong Kiếm, một kích vừa nhanh vừa tàn nhẫn hung hăng đánh về phía hấn.

Tứ trường lão theo bản năng lập tức dùng thanh kiếm trong tay để chắn, nhưng.....

"Keng!"

"Tê a!"

Một tiếng rít lớn thâm thiết vang lên không trung, thanh kiếm trong tay tứ trường lão bị Phượng Cửu cắt đôi, cùng với cơ thể của hấn cũng bị một kiếm chia thành hai nửa ngã xuống mặt đất.

Sau khi Phượng Cửu xoẹt ánh mắt qua ba cỗ thi thể trên mặt đất, dùng Thanh Phong Kiếm trong tay nhắc lấy túi Càn Khôn bên hông bọn họ, đề khí nhảy lên, vượt qua bức tường trong con hẻm nhỏ, nhanh chóng rời đi.....

Ngay khi chân trước nàng vừa rời khỏi, một số người tu luyện lập tức ủa vào hẻm nhỏ sau lưng. Bọn họ chính là vì nghe thấy động tĩnh mà đến, nhưng, sau khi bước vào hẻm nhỏ và nhìn đến một màn huyết tinh bên trong, sắc mặt đại biến, có người nhện không được lập tức nôn mửa tại chỗ.

Không cần phải quá tàn nhẫn khi giết một người, nhưng trường hợp bên trong lại quá mức đẫm máu, khiến bọn họ nhìn thấy đều không chịu đựng được.

"Ba người chết đều là võ sư!"

Một người tu luyện cao tuổi gan lớn xem xét xác chết của ba người, sau khi biết được thực lực của bọn họ thì khiếp sợ vạn phần.

Có thể giết chết ba gã võ sư, thực lực người nọ mạnh đến đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Uỷ khuất trong lòng!

Bên này, ba gã võ sư chết đi không chỉ kinh động đến những người tu luyện xung quanh, thậm chí đã kinh động đến vệ binh trong trấn nhỏ.

Tuy nhiên, vệ binh cũng chỉ duy trì vấn đề trị an thường ngày của bá tánh trên trấn, đối với thể giới của người tu luyện bọn họ căn bản không thể nhúng tay vào, huống chi người chết đi lại là người tu luyện cấp bậc võ sư, điều này càng khiến bọn họ cảm thấy khó giải quyết.

Bởi vậy, điều duy nhất bọn họ có thể làm là trước hết nghĩ biện pháp điều tra thân phận ba gã võ sư sau đó thông tri tới gia tộc bọn họ.

Nhưng việc này cũng rất nhanh đã được lan truyền ở trong trấn, rốt cuộc, cái chết của ba gã võ sư, xảy ra sự việc như vậy trong trấn cũng không phải là việc nhỏ.

Đối với những sự tình này, Phượng Cửu cũng không để ý, sau khi nàng trở lại trong viện liền tiến vào không gian tu luyện.

Trên trấn nhỏ, linh đánh thuê chợ đen tựa hồ đã tự động tránh đi nhiệm vụ săn giết nàng, mấy ngày kế tiếp trời qua trong sự bình yên, hai người đều bận rộn tu luyện, thẳng đến, vài ngày sau, Quan Tập Lãm sau khi ra ngoài mua thức ăn trở về thì thất hồn lạc phách đi vào sân.

"Ca?" Phượng Cửu đang đánh Thái Cực quyền trong viện nhìn thấy hấn có chút không thích hợp, gọi một tiếng, hấn cũng không có phản ứng.

"Ca?" Nàng lại gọi một tiếng, mới thấy hấn bỗng nhiên hoàn hồn.

"A? Tiểu Cửu, người gọi ta?" Sau một lúc, hấn thu thập lại tâm tình và nhìn về phía nàng, này ra một nụ cười, nhưng, hấn lại không biết rằng nụ cười của hấn có vẻ rất miễn cưỡng.

"Người làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?" Nàng đi về phía hấn hỏi.

Quan Tập Lãm trầm mặc hơi cúi thấp đầu, không nói.

"Không muốn nói cho ta? Vậy ta đây không hỏi nữa."

Nghe nói như thế, hấn vội vàng ngăn đầu: "Không phải, Tiểu Cửu, chỉ là, chỉ là....."

Hắn nhìn nàng, chờ nửa ngày, giọng điệu có chút chua xót: "Ta vừa ra ngoài mua đồ, nghe được tin tức về gia tộc, đường huynh ta muốn thành thân."

Nhận thức lâu như vậy, nàng cũng chưa từng hỏi qua lai lịch hấn, gia tộc hấn, đồng dạng, hấn cũng chưa từng hỏi qua gia tộc nàng. Mà lúc này đây, lần đầu tiên nàng nghe hấn nhắc tới sự tình gia tộc hấn.

"Người muốn trở về tham gia hôn lễ hấn?"

Tay hấn không tự chủ xoa chỗ vết miệng thương đã khép lại nơi eo bụng, giọng có chút âm trầm nói: "Tiểu Cửu, người biết không? Từ khi ta sáu tuổi đã được đại bá nuôi dưỡng, luôn cùng với đường huynh tập võ tu luyện, tuy không cùng một mẹ đẻ ra, nhưng ta vẫn luôn kính trọng hấn, coi hấn là thân huynh, nhưng, ta chưa từng nghĩ đến hấn sẽ đột nhiên hạ sát thủ từ sau lưng ta."

"Nếu không phải người đã cứu ta, ta nghĩ hiện tại ta đã chết. Ta vẫn luôn nghĩ không thông, vì cái gì mà hấn muốn giết ta, đến khi ta nghe được tin hấn thành hôn, ta mới biết thì ra nguyên lai là vì nàng."

"Nàng?" Nàng có chút ngạc nhiên.

"Àn, nữ tử cùng hấn thành thân chính là nữ nhi thứ ba của Kha gia, Kha Tâm Nhã, nàng là vị hôn thê mà năm đó phụ thân ta đã đính hạ cho ta."

Nghe vậy, đôi mắt Phượng Cửu trừng lớn, hơi há hốc mồm, đây rốt cuộc là gì? Bị đường huynh ám sát, còn bị đoạt vị hôn thê? Nàng có chút đồng tình nhìn hấn, cảm thấy quá khốc ca ca này của nàng thật đáng là quá bá ai.

Nhìn thái độ có đon của hấn, nàng có chút tò mò hỏi: "Ca, người thích nữ nhân kia?"

Quan Tập Lãm lắc lắc đầu: "Chưa nói là thích, nhưng, chỉ biết rằng từ nhỏ đều biết khi nàng lớn lên sẽ là nữ nhân của ta, hiện tại nghe nói nàng phải gả cho người khác, hơn nữa người kia lại là đường huynh ta, lòng ta không dễ chịu, cảm thấy ỳ ỳ khuất."

"Phụt!"

Nàng nhện không được cười ra tiếng, khi nhìn thấy ánh mắt xấu hổ buồn bực của hấn trừng tới, nàng vội vàng nhìn xuống: "Được được được, ta không cười, không cười." Chỉ là hai khóe miệng lại không tài nào ngăn được ý cười tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đã đến lúc rời đi!

"Tiểu Cửu, lòng ta chính là đang khó chịu đây! Người không an ủi ta thì thôi, còn chê cười ta." Hấn có chút xấu hổ buồn bực trừng mắt nhìn nàng, nhưng lại nhún tiếng cười của nàng mà khó chịu trong lòng đã tan đi không ít.

"Không phải, ta đây không phải là chưa nhìn thấy qua một mặt như vậy của người hay sao? Cảm thấy rất là mới lạ, hắc hắc."

Xác thật là mới lạ, tuy rằng hấn lớn lên với khuôn mặt tuấn lãng, nhưng đáng người to lớn cơ hồ có thể so cùng eo hồ, một nam tử như vậy lúc này lại mang vẻ mặt ỳ ỳ khuất, u oán giống như oán phụ khuê phòng, có thể không khiến nàng muốn cười hay sao?

"Bất quá, cha mẹ người đâu? Nếu như phụ thân người đã đính hạ việc hôn nhân giúp người, vậy thì hấn là sẽ phản đối chuyện này đi?" Nàng có chút tò mò, hấn xảy ra chuyện chưa quá bao lâu? Những người đó liền cho rằng hấn thật sự đã chết?

Nghe nói như thế, xấu hổ buồn bực trên mặt Quan Tập Lãm tan đi, có chút âm trầm: "Ta từ khi sinh ra chưa từng nhìn thấy nương ta, khi ta sáu tuổi thì phụ thân nghe được tin tức của nương ta nên đi ra ngoài tìm nàng, nhưng từ đó vẫn chưa từng quay về, cũng chưa từng truyền tin tức gì về tới Quan gia, người trong nhà đều nói rằng ông ấy đã chết."

Hắn đi đến bên cạnh bàn đá, buông đồ xuống: "Nhưng ta không tin, trong lịch sử của Quan gia, thiên phú tu luyện của phụ thân ta là tốt nhất, ta không tin ông ấy đã chết, cho nên từ khi ta còn rất nhỏ đã lập hạ chi nguyện, nhất định ta phải nổi danh! Như vậy, chỉ cần phụ thân cùng mẫu thân ta còn sống, nhất định sẽ biết tới ta."

Nhìn thần sắc nghiêm túc đầy quyết tâm của hắn, Phương Cửu âm thầm gật đầu, cũng khó trách, tuy rằng tu vi huyền lực của hắn không cao lắm, nhưng sức bật lại rất cường đại, cơ bắp chân tay cũng phát triển rất tốt, nghĩ đến ngày thường chắc là đã khổ công không ít.

"Ca, ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ làm được!" Nàng vỗ vỗ bờ vai của hắn cổ vũ: "Tu luyện thật tốt, thiên phú của ngươi cũng không thấp, tương lai nhất định sẽ siêu việt hơn phụ thân ngươi."

Thanh âm rơi xuống, đáy mắt nàng xẹt qua một mặt u quang, cười nói: "Bất quá ca, nếu đường huynh nhân ngươi muốn thành thân, ngươi dù sao cũng nên trở về chúc mừng một chút a! Bằng không cũng khó mà biện minh nổi."

"A?" Hắn có chút khó hiểu nhìn nàng.

"Àn, cứ như vậy đi! Ta sẽ đi cùng ngươi."

Dù sao nơi này cũng không thể ở lại lâu hơn nữa, bằng không chờ người Hứa gia nhận được tin tức sẽ tới tìm phiền toái, hiện tại nàng còn chưa có đủ thực lực để đối phó với một gia tộc, tự nhiên phải giấu tài, hiểu được nên tránh khỏi mũi nhọn.

Hơn nữa, Văn Nguyệt thành, nàng cũng muốn trở về nhìn xem.

"Ngươi đợi lát nữa đi mua xe ngựa, ta đi ra ngoài một chút, lát nữa sẽ quay về." Nàng trở về trong phòng thay đổi một thân nam trang, sau khi mang mặt nạ liền đi ra ngoài.

Quan Tập Lâm kinh ngạc nhìn nàng thay đổi một thân giả dạng đi ra cửa, không hỏi gì, sau khi ăn vài thứ cũng đi ra cửa, trước tiên đi mua một xe ngựa thật tốt cho chuyến quay trở về.

Khi Phương Cửu đi vào chợ đen, nhìn thấy có một thiếu nữ hắc y thẳng eo quý cạnh cửa.

Nàng liếc mắt một cái, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt đen như mực, cùng với đôi mắt hơi rử xuống. Nàng cất bước đi vào, cũng không chú ý nhiều đến thiếu nữ hắc y.

Nhưng thật ra thiếu nữ hắc y ngay khi nàng đi qua bên người liền nâng đôi mắt lên. Đôi mắt vốn cao ngạo âm đậm chợt hiện lên một tia ánh sáng, kìa mắt giống như sao trời đêm khuya nhìn chăm chăm ánh màu đỏ đang đi vào bên trong.

"Tôn giá phải rời khỏi đây?"

Trong sương phòng, Đồng quân sự mang vệt mặt sứt ruột: "Nhưng, những linh dược đó chúng ta còn chưa thu thập đầy đủ."

"Văn Nguyệt thành không phải cũng có chợ đen các ngươi sao? Đến lúc đó các ngươi đem linh dược đưa đến nơi đó là được." Nàng thường thức chiếc thẻ móng trong tay, trong đó, chính là tiền bán đấu giá hai bình dược tề.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Những câu nói kinh người!

Nàng cũng không nghĩ tới, kết quả lại là một thân y thuật của nàng là hữu dụng nhất, bất quá, những dược tề đó nàng cũng chỉ điều phối mà ra, nếu như được thực hiện bởi luyện đan sư trong thế giới này.....

Nghĩ vậy, trong con ngươi hạ xuống của nàng xẹt qua một tia ánh sáng, một ý niệm dần dần hình thành trong đầu.

Nàng ngược mắt nhìn về phía Đồng quân sự phía trước, hỏi: "Ta nhìn thấy thiếu nữ hắc y quý bên ngoài, hình như chính là người ngày đó đã uống dược tề?"

"Đúng vậy, chính là nàng, nàng đã quý gối nơi đó hai ngày, kỳ thật chính là vì muốn nhìn thấy tôn giá."

"Thấy ta?" Nàng nhướn mày, có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, nàng là một võ giả cũng có chút danh tiếng ở đầu võ trường chợ đen, nghe nói còn có một đệ đệ, bất quá thân thể không tốt lắm. Nàng đã dùng toàn bộ tiền thắng cuộc đấu võ ở nơi này để điều trị cho đệ đệ nàng, chẳng qua, không ít đại phu xem qua đều nói đệ đệ nàng sẽ không sống được bao lâu nữa."

Đồng quân sự nói, thấy Phương Cửu cảm thấy hứng thú, lại tiếp tục nói: "Nghe nói hai ngày trước đệ đệ nàng lâm vào hôn mê, đại phu trên trấn cũng không có biện pháp, nàng cũng không biết nên làm gì nữa, vì vậy cứ quý ở nơi đó, nói là muốn cầu kiến tôn giá. Chúng ta đã đáp ứng tôn giá không tiết lộ bất cứ tin tức gì của tôn giá, tự nhiên sẽ không đáp ứng nàng, cho nên, nàng vẫn luôn quý ở kia, cuối cùng không chịu đi."

Phương Cửu gật gù đầu, cũng không nói gì thêm, một lát sau, nàng để lại một số hướng dẫn của linh dược, liền đứng dậy rời đi.

Khi cất bước ra khỏi cửa chợ đen, lúc lướt qua bên người thiếu nữ hắc y, nhận thấy được ánh mắt nàng, Phương Cửu hơi dừng chân lại, liếc liếc mắt nhìn nàng một cái, liền cất bước rời đi.

Thiếu nữ hắc y xoay người nhìn thân ảnh đang rời đi, ánh mắt sáng lên rực rỡ, nàng lập tức đứng dậy đi theo.

Sau khi Phương Cửu đi qua ba con phố, bước chân chợt dừng lại, giọng nói hài hước cũng theo đó truyền ra.

"Đi theo lâu như vậy, chẳng lẽ là ngươi muốn đánh cướp ta?" Trong khi nói, nàng đã chuyển thân mình qua.

Một thân ảnh màu đen đi ra từ phía sau, đứng là thiếu nữ mặt đen kia. Nàng nhìn thân ảnh màu đỏ phía trước, nhấp môi mở miệng nói: "Trên người ngươi có dược vị, ngươi là luyện dược sư điều chế ra dược tề."

Phương Cửu cười cười, khoanh tay trước ngực nhìn nàng, nhíu mày hỏi mang theo vài phần tà khí: "Vậy thì sao?"

Thiếu nữ hắc y nhìn Phương Cửu, trầm mặc, thật lâu sau, đột nhiên quý đầu gối xuống, cúi đầu: "Cầu ngươi cứu đệ đệ ta."

Giọng nói của nàng ngang ngạnh, lạnh lùng, tuy là quý xuống, nhưng eo vẫn thẳng tắp, hiển nhiên, đây không phải là một kẻ từng cầu xin người.

Ý cười bên môi Phương Cửu càng tăng, nhưng nàng lắc đầu: "Không cứu."

Giọng nói vừa rơi xuống, nàng xoay người cất bước đi về phía trước.

Nhưng mà, thân ảnh vốn đang quý lúc này đây lại lập tức xuất hiện ở trước mắt nàng ba bước và quý xuống.

"Cầu ngươi cứu đệ đệ ta."

Vẫn là giọng nói ngang ngạnh lạnh lùng như cũ, eo vẫn giữ thẳng tắp.

Phương Cửu nhìn thấy, nhớ tới nàng ngày ấy trên đài, một đôi ánh mắt giống như con thú nhỏ, ngoan cường mà kiên định.

"Vậy ngươi nói xem, ta dựa vào cái gì muốn cứu đệ đệ ngươi?"

"Ta có thể giúp ngươi giết người."

Phương Cửu lắc đầu: "Giết người có sát thủ chuyên nghiệp chợ đen."

"Mệnh ta có thể cho ngươi."

Nàng lại lắc đầu lần nữa: "Ta muốn mệnh ngươi cũng không có gì để dùng."

Nghe vậy, nàng ngừng đầu dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào người trước mắt: "Vậy ngươi muốn gì?"

Ánh mắt Phương Cửu nhìn trên người nàng từ trên xuống dưới, lắc lắc đầu, cười tà tử, không nói gì đã rời đi.

Nhìn thân ảnh kia càng lúc càng xa, thiếu nữ hắc y đứng lên, hỏi: "Ta có thể làm ấm giường cho ngươi!"

Nghe được lời nói phía sau, dưới chân Phương Cửu lảo đảo một cái, suýt nữa ngã quỵ trên mặt đất.

Chương 75: Nhiều thêm hai người!

Nàng có chút ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn về phía thiếu nữ mặt đen, có chút không xác định hỏi: "Người vừa nói gì vậy?"

Thiếu nữ mỉm cười, ánh mắt bình tĩnh nhìn thân ảnh màu đỏ: "Ta có thể ấm giường cho người."

Phượng Cửu nghe xong lời này, ngửa đầu nhìn xuống sự xúc động muốn cười to, hài hước nói: "Ta tương đối thích mỹ nhân, tiểu nha đầu mặt đen như người muốn ấm giường cho ta thì ta liền phải chấp nhận à?"

Nghe nói như thế, thiếu nữ hắc y giờ ồng tay áo về phía trên mặt xoa xoa, lộ ra dung nhan vốn có.

"Ta không xấu." Nàng nhìn Phượng Cửu nói.

Đúng vậy, thiếu nữ lớn lên không chỉ không xấu, mà còn thấp phần kinh diễm, đó là một gương mặt mỹ nhân trời sinh, ngũ quan tinh xảo phối hợp với khuôn mặt nhỏ tạo nên mỹ nhân tuyệt sắc ôn nhu động lòng người.

Nhưng mà, trên người nàng cũng không có thái độ thẹn thùng của nữ tử, có chỉ là lạnh lùng xa cách, bất quá, hơi thở lạnh lùng trên người nàng thật ra lại khiến nàng hiện lên một loại cảm giác mỹ nhân lạnh băng.

Bên cạnh việc bôi đen khuôn mặt, nàng cũng tân trang lông mày cùng đôi mắt, bởi vậy, nguyên bản nhan thể nào cũng không thấy thu hút.

Không cần xem, tự nhiên cũng có thể suy đoán được bộ ngực bằng phẳng của nàng đã được buộc chặt chẽ với vài dây.

Cũng một nàng thông minh, cũng biết che lấp dung nhan nổi bật bên ngoài, bằng không, dựa vào dung nhan này cũng đủ rước lấy không ít phiền toái.

Nàng bước đi về phía bên người thiếu nữ hắc y, mắt nhìn nàng lộ ra nghiền ngẫm: "Thật sự muốn ấm giường cho ta?"

"Chỉ cần người cứu sống đệ ta, mệnh này của ta đều là của người, càng không cần phải nói đến thân thể này."

Biểu hiện của nàng thực hồ hững, hồn nhiên tựa hồ giống như không thêm đề ý, nhưng thân thể lại căng chặt khi Phượng Cửu tới gần, cùng với hai bàn tay lặng lẽ nắm chặt lấy Phượng Cửu, chứng tỏ nàng cũng không phải là không thêm đề ý giống như vẻ ngoài của nàng như vậy.

Dù sao thì, làm sao có nữ hài nào mà không thêm đề ý có thể tùy tiện ấm giường cho người ta? Tùy tiện giao ra mệnh chính mình?

Phượng Cửu nhìn nàng một cái thật sâu, khóe môi hơi hơi gọi lên: "Đến đường đi!"

"Vâng."

Thiếu nữ lên tiếng và hạ đôi mắt xuống, lúc này mới mang nàng đi về phía nơi mình đang cư trú.

.....*Editor: Emily Ton*.....

Sau nửa canh giờ (1h).

Phượng Cửu nhìn thấy trước mắt là một căn nhà trống trải đơn sơ đến nỗi nếu có gió thổi qua liền bay, lại nhìn thấy thiếu nữ hắc y bước nhanh tới mở cửa, cũng cất bước theo đi vào, tiến vào bên trong liền nhìn đến một thiếu niên đang nằm trên tấm ván gỗ được kê thành giường.

Thiếu nữ hắc y gạt sạch miếng vải và lau lau trán cùng lòng bàn tay cho hần, sau đó nhìn về phía Phượng Cửu: "Hắn chính là đệ đệ ta, hai ngày trước sau khi ăn được và phun ra máu thì lâm vào hôn mê."

Phượng Cửu đi lên trước, thấy thiếu niên gầy đến nỗi cảm đều nhon, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, chỉ nhìn thoáng qua, liền duỗi tay đáp mạch cổ tay của thiếu niên dò xét.

Sau khi thu hồi tay, phản phó: "Coi bỏ áo trên người hắn." Đồng thời với nói chuyện, lấy ngón châm ra.

Thiếu nữ hắc y theo lời cởi bỏ áo trên người đệ đệ nàng, liền thấy Phượng Cửu cảm ngân châm giống như tùy ý trát nhập mấy huyết đạo trên người hắn, trái tim nàng như nhảy theo, cổ ngân cảm nên lại xúc động, ánh mắt càng thêm gắt gao nhìn chăm chăm đệ đệ nàng, e sợ có biến cố gì xảy ra.

Qua một hồi lâu, Phượng Cửu thu hồi ngón châm và đứng lên: "Cũng hần đi theo ta." Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Thiếu nữ hắc y thấy thế vội vàng đem đệ đệ đang hôn mê công trên lưng, theo sát ở phía sau nàng.

Trước khi Phượng Cửu đi vào sân, đã nhìn thấy Quan Tập Lâm đang dọn giường nệm phía trên xe ngựa, thấy nàng trở về, vui sướng kêu lên một tiếng: "Tiểu Cửu, người xem xe ngựa này thế nào? Ta cố ý mua xe lớn nhất, như vậy trên đường nếu người ngồi cũng có thể nằm ngủ ở bên trong, tương đối thoải mái."

Khi ánh mắt nhìn đến khuôn mặt hai người đi theo sau nàng, có chút kinh ngạc, hỏi: "Bọn họ ở đây làm gì?"

Phượng Cửu giao hoạt cười: "Ấm giường."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Lửa giận Hứa Gia!

Edited by: Emily Ton.

Quan Tập Lâm nghe xong sững sờ, có chút kỳ quái. Vì sao lại đột nhiên mang theo hai người như vậy trở về?

"Lên xe đi!" Phượng Cửu có ý bảo thiếu nữ đưa đệ đệ nàng đến trên xe ngựa.

"Vâng." Nàng vừa lên tiếng, lúc này mới đi về hướng xe ngựa.

Quan Tập Lâm kéo Phượng Cửu đến một bên, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Cửu, người định mang cả hai người này cùng đi? Thân thể thiếu niên kia dường như không tốt lắm a! Như vậy có thể được không? Có thể nửa đường sẽ xảy ra chuyện gì hay không?"

"Yên tâm, không có việc gì, chúng ta đi thôi!" Trong khi đang nói, không nhìn thấy xe phu, liền hỏi: "Ca, người định tự mình đánh xe hay sao?"

"Àn, ta có thể đánh xe, yên tâm, với một bàn tay ta cũng có thể làm được." Hắn mở miệng cười cười, ý bảo nàng nhanh chóng lên xe.

Nghe hắn nói như vậy, nàng cũng không nói thêm gì nữa, lúc này mới nhảy lên xe ngựa, vào bên trong.

Sau khi bọn họ đều lên xe ngựa thì Quan Tập Lâm cũng đi lên ngồi xuống, một tay đánh xe ngựa hướng về phía bên ngoài cửa trấn mà đi, lên đường trở về Văn Nguyệt thành.....

.....*Editor: Emily Ton*.....

Bên kia, Văn Nguyệt thành, Hứa gia.

"Phanh!"

Nam tử trung niên ngồi trên ghế chủ vị đập một bàn tay thật mạnh ở trên mặt bàn, đột nhiên đứng lên trong sự hoài nghi, cảm tức nhìn hộ vệ đang quỳ phía dưới, giọng nói lạnh lùng mà khiếp sợ.

"Cái gì? Người nói cái gì? Nói lại một lần nữa cho ta!"

Khí thể của thượng vị già cùng với hơi thở cường già khiến cho sắc mặt hộ vệ đang quỳ phía dưới đều trắng bệch, mồ hôi lạnh thoát ra bên ngoài cơ thể, mặc dù trong lòng run sợ nhưng lại không thể không mở miệng lần nữa.

"Bầm.. bầm gia... gia chủ... người đứng đầu Thạch Lâm trấn đã phái người tới, nói rằng đã phát hiện ba thi thể... thi thể vô sư... nghi... nghi ngờ đến từ Hứa gia chúng ta... người nhà họ Hứa."

"Bịch!"

Cả người hần thất thần ngã ngồi trở lại trên ghế, khó tin nói: "Sao có thể? Sao có thể? Dựa vào thực lực của đại trưởng lão cùng tứ trưởng lão, trấn Thạch Lâm là một địa phương nhỏ như vậy làm sao có người có thể giết được bọn họ?"

Hộ vệ quý bộ không dám mở miệng, chỉ là thân thể hần vẫn luôn run rẩy.

"Là ai? Là ai giết bọn họ?" Ánh mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm hộ vệ phía dưới: "Hai gã hộ vệ đi theo đâu rồi? Bọn họ có trở về hay không?"

Hộ vệ quý bộ run giọng nói: "Không... không biết là đã bị ai giết, hai gã hộ vệ đi theo sợ gia chủ trách phạt, đã bỏ chạy."

Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão, tính cả Nhị gia đều đã bị giết, nếu như hai người bọn họ trở về, lửa giận của gia chủ cũng không phải sẽ dễ chịu như vậy, tự nhiên là thừa dịp đang ở bên ngoài mà chạy trốn.

"Được! Được lắm!"

Tay hần nắm chặt, giọng nói âm trầm lạnh lẽo và khát máu: "Tra cho ta! Tra thật kỹ cho ta!"

Hứa gia hần vốn là trung đẳng gia tộc tại Vân Nguyệt thành, tuy rằng thực lực không thể so với thể lực của tám đại gia tộc và tứ đại thể gia, nhưng một phương nơi đây cũng có chút danh vọng. Hiện giờ, trong thời gian ngắn ngàn không đầy một tháng, nhi tử bị giết, huynh đệ bị giết, ngay cả Đại trưởng lão cùng T ứ trưởng lão cũng đều bị giết!

Nếu không tra ra hung thủ, khẩu khí này bảo hần nuốt xuống như thế nào đây!

.....

Vân Nguyệt thành, trong sân viện nào đó.

Lãnh Suong một thân hắc y với khuôn mặt xuất sắc, ở trong viện nhìn thân ảnh ăn mặc áo trắng đang đánh quyền pháp mềm như bông, ánh mắt có chút phức tạp.

Ngày đó khi đệ đệ năng tình lại, ban đêm cùng ngày, nàng đã thực hiện lời hứa cởi sạch thân mình và đến nằm trên giường Phụng Cửu. Lúc ấy, nàng còn nhớ rõ khi Phụng Cửu xốc chân lên nhìn đến cả người nàng giống như xích quạ, biểu tình vừa kinh ngạc lại dờ khóc dờ cười.

Cũng là một lần kia, nàng mới biết được thì ra Phụng Cửu cũng là nữ nhi.

Nếu không cần nằm ấm giường, không phải nhìn trộm mỹ mạo của nàng, vậy nàng ấy vì sao phải giúp nàng?

Bất quá, mặc kệ là vì cái gì, kể từ khi nàng giao mệnh của mình cho nàng ấy, nàng ấy chính là chủ tử của nàng, điểm này, sẽ không thay đổi.

"Lãnh Suong, ca ta đã trở về chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tìm tới cửa!

Editor: Emily Ton.

Phụng Cửu thu hồi quyền, nhìn về phía thiếu nữ mỹ mạo đang đứng ở bậc thang, càng nhìn, càng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Lãnh Suong lấy lại tinh thần, đi về phía nàng, cúi đầu cung kính nói: "Chủ tử, thiếu gia còn chưa trở về."

"Sáng sớm hần đã đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa trở lại?" Nàng kinh ngạc nói, lại hỏi: "Hôn sự của Quan gia cùng Kha gia không phải là ba ngày sau hay sao?"

"Đúng là ba ngày sau."

Lãnh Suong đáp lời, giọng nói hơi ngừng một lát, lại nói: "Bất quá khi thiếu gia rời đi đã nói, hần nghĩ sẽ đi trước, không hy vọng chủ tử đi theo, hần nói chuyện này hần sẽ tự xử lý."

Nghe vậy, Phụng Cửu cười cười, nghĩ đến *hần là lo lắng rằng nếu nàng đi cùng thì sự tình sẽ có chút lúng túng. Hơn nữa, trong lòng hần hần là vẫn không tin Quan gia sẽ quá tàn nhẫn đối với hần, càng không tin tộc nhân hần sẽ vì ích lợi trước mắt mà lạnh nhạt với hần.*

Như vậy cũng tốt, để tự hần đi xử lý, hần mới có thể biết, có người vì ích lợi trước mắt, cho dù là huynh đệ thì tộc nhân nhất định cũng sẽ vô tình.

Gia tộc kia của hần, một chút hào cảm đối bọn họ nàng cũng không có.

Nhưng thật ra Phụng gia.....

Nghĩ đến sau khi tới Vân Nguyệt thành và biết về sự tình Phụng gia, trong lòng nàng xẹt qua một tia phức tạp.

Người Phụng gia thật sự là yêu thương Phụng Thanh Ca. Tuy nhiên, bọn họ lại không biết Phụng Thanh Ca hiện giờ được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay lại hại chết nữ nhi thực sự của bọn họ.

Lãnh Suong một bên nhìn những vết sẹo do đao cắt lộn xộn trên mặt Phụng Cửu, ánh mắt không khỏi hơi lóe.

Những vết sẹo từ vết đao cắt tung hoành lấp đầy trên khuôn mặt chủ tử. Vết sẹo nhiều không đếm được đã che dấu hoàn toàn dung nhan vốn có của nàng. Những gì có thể nhìn thấy, cũng chỉ là những vết sẹo khiến lòng người run sợ đó.

Nàng thật sự không cách gì tưởng tượng được, rốt cuộc là người nào thể mà có thể hoàn toàn hủy đi dung nhan một nữ tử như vậy? Lại là dạng cừu hận gì mới có thể xuống tay tàn nhẫn đến như vậy?

Nghĩ đến chủ tử không đủ sức để tự bảo vệ mình, nàng âm thầm hạ quyết tâm, *về sau nhất định phải bảo hộ chủ tử không rời một tấc.*

Lãnh Suong hiện tại, tất nhiên là không biết thân thủ và thực lực của Phụng Cửu, bởi vì từ khi nàng ấy đi theo nàng tới nay, chỉ nhìn thấy sáng sớm mỗi ngày nàng ở trong sân đánh quyền pháp mềm như bông mà không hề có lực đạo công kích.

Hơn nữa bản thân nàng là luyện được sư, bởi vậy, nàng ấy quan niệm rằng chủ tử chỉ tính thông luyện được, về phương diện võ thuật lại hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Bất gặp được nàng ấy đang suy nghĩ, Phụng Cửu nhận ra ánh mắt của Lãnh Suong, nghiêng đầu nhìn về phía nàng ấy, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lãnh Suong lắc đầu, hơi cúi thấp đầu.

Thấy vậy, Phụng Cửu giống như nghĩ đến gì đó, xoa xoa mặt mình, cười khê: "Tò mò vì sao khuôn mặt này lại bị hủy thành như vậy?"

Giọng nàng hơi ngừng lại, không để ý nhiều, nói: "Thật ra bấy giờ nhìn đã khá hơn nhiều, lúc mới bắt đầu, ngay cả chính bản thân ta đều không nở nhìn thẳng."

Nàng không lo lắng nhiều lắm về những vết sẹo trên mặt, rốt cuộc, chỉ cần thu thập đầy đủ linh dược, không đến một tháng liền có thể khiến cho khuôn mặt này khôi phục như lúc ban đầu. Hiện tại, nàng tương đối lo lắng cho ca ta "miễn phí" mà nàng nhặt được trong tay.

Phía chy đến bên kia truyền đến tin tức, nói rằng rất khó tìm linh dược nàng muốn, đến bây giờ còn chưa tìm đủ.

Một ngày linh dược không tập trung lại đầy đủ, tay hần sẽ một ngày không cách nào khôi phục lại, an ủi trong lòng nàng cũng một ngày không cách nào tiêu tan. Nếu thật sự không tìm thấy tất cả linh dược, vậy nàng cũng chỉ có thể dùng phương thức trao đổi với những người đang nắm giữ linh dược, lấy vật đổi vật.

Mà lúc này, tại Kha gia.

Quan Tập Lãm một thân quần áo xanh đen, khuôn mặt tuấn lãng hơi trầm xuống, nhìn nữ tử dung nhan xinh đẹp yêu kiều trước mặt, giọng nói cứng rắn, hỏi: "Người thật sự phải gả cho đường huynh ta? Là chính người đồng ý? Hay là bị người nhà bức người?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chấp nhất một niệm!

Kha Tâm Nhã (柯心雅) đã bị sốc khi Quan Tập Lãm đột nhiên xống tới.

Bọn họ đều nói hân đã chết, nàng cũng cho rằng hân đã chết, cho nên khi nhìn thấy hân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, không phải là vui mừng, mà là cả kinh.

"Người, người không phải đã chết hay sao?" Sắc mặt nàng tái nhợt, giọng nói có chút run rẩy nhìn hân.

Quan Tập Lãm nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, chính mình cũng không biết vì sao lại chạy tới nơi này, có lẽ, chính vì không cam lòng, bởi vì hân vẫn luôn xem nàng như nữ nhân của hân.

Tiểu Cửu từng hỏi hân có phải đã yêu Kha Tâm Nhã hay không? Hân nói cho nàng rằng chưa thực sự yêu, nhưng trong lòng vẫn có một chút thích, rốt cuộc, từ khi còn nhỏ đã biết sau khi nàng trưởng thành sẽ là nữ nhân của hân, ánh mắt đối với nàng, thái độ đối với nàng, tự nhiên là không giống với người khác.

Nhưng người hân vẫn luôn cho rằng sẽ trở thành nữ nhân của hân, hiện tại lại phải gả cho người khác, lại là gả cho đường huynh hân, biến cố này, khiến lòng hân thực sự không thoải mái.

Tuy nhiên hiện tại, hân chỉ muốn biết, có phải chính nàng nguyện ý hay không?

Kha phụ cùng Kha mẫu nghe được tin tức đã vội vã đến đây, khi nhìn thấy thân ảnh nữ nhi trong viện, trong lòng *lộp bộp* một tiếng, sắc mặt khê biến.

"Tập Lãm!"

Quan Tập Lãm quay đầu lại, nhìn thấy hai vị cao niên của Kha phủ, khuôn mặt trầm xuống và nói: "Ta tới chỉ muốn nói một câu." Đang nói, không nhìn qua bọn họ, mà là nhìn chăm chăm Kha Tâm Nhã trước mặt.

Thấy sắc mặt nữ nhi tái nhợt, ánh mắt né tránh không dám nhìn hân, Kha mẫu đau lòng tiến lên ôm nàng vào trong ngực, có chút bất mãn trừng mắt nhìn Quan Tập Lãm.

"Người làm gì vậy? Hôn ước giữa người cùng tiểu Nhã nhà ta đã giải, tiểu Nhã gả cho ai thì liên quan gì tới người đâu?"

"Tập Lãm a! Hôn ước của các người là do người hai nhà Quan Kha sau khi thương nghị đã giải trừ, còn việc hôn nhân của tiểu Nhã cùng đường huynh người cũng đã được trưởng bối Quan gia đồng ý." Kha phụ nhìn Quan Tập Lãm, nói trong tiếng thở dài.

Mặc dù hân xuất thân từ hạt giống tốt, chỉ là đáng tiếc, không cha không mẹ, về địa vị ở Quan gia dù sao cũng kém so với đường huynh hân.

"Và người cũng đồng ý sao?" Hân vẫn nhìn về phía Kha Tâm Nhã, chấp nhất muốn có câu trả lời mình bạch.

Tuy nhiên, khi thấy hân một lần nữa ép hỏi nữ nhi của mình, Kha mẫu đã tức giận.

"Nếu tiểu Nhã đồng ý thì như thế nào? Để theo Quan Tập Nguyễn chẳng lẽ sẽ tệ hơn ở bên người phải không? Người cũng không nhìn xem chính người có cái gì? Cha mẹ đều không có, địa vị ở Quan gia sao có thể so với Tập Nguyễn?"

Nghôn ngữ của bà rất xảo quyệt, giọng điệu mang theo châm chọc, tiếp tục nói: "Nói cho người cũng không có hại gì, cũng để cho người hết hy vọng, trưởng bối Quan gia nói, ba tháng sau Quan gia sẽ tranh cử vị trí thiếu chủ, đến lúc đó Quan Tập Nguyễn nhất định sẽ thắng và trở thành thiếu chủ. Cứ như vậy, tiểu Nhã nhà ta sẽ chính là thiếu chủ phu nhân, tương lai chờ Tập Nguyễn trở thành gia chủ, sẽ chính là gia chủ phu nhân Quan gia, đi theo người, thì có thể có cái gì?"

Nghe lời bà ta nói xong, Quan Tập Lãm không mở miệng nói gì, hân chỉ dùng ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm Kha Tâm Nhã đang được mẫu thân nâng bảo hộ ở bên người, thật lâu sau, không nói lời nào mà cất bước rời đi.

Kha phụ nhìn cánh tay không có sức lực rũ ở bên người hân, có chút kinh ngạc: "Tay phải hân vì sao lại giống như bị phế vậy?"

Kha mẫu không để ý lắm nói: "Quan hân nhiều như vậy làm gì, dù sao hân và tiểu Nhã chúng ta về sau sẽ không có quan hệ gì nữa."

"Ta về phòng trước."

Kha Tâm Nhã nói, lập tức đi về phía trong phòng, nàng đóng cửa phòng lại và đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, nhìn một cây trầm gỗ trong hộp trang sức, nàng cầm lấy sau đó ném vào một cái giỏ ở góc phòng.

"Lựa chọn của ta không sai, ta sẽ không hối hận, nhất định sẽ không hối hận!"

Nàng vứt bỏ một chút khó chịu trong lòng, ánh mắt kiên định, bởi vì nàng biết cho dù Quan Tập Lãm đối xử với nàng tốt bao nhiêu, nhưng vẫn không thể cho nàng những gì nàng muốn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Quỷ y chi danh!

"Ta đã trở về."

Trong sân viện, Phương Cửu ngược mắt nhìn lại, thấy hân trở về nổi giận đùng đùng, không khỏi cười hỏi: "Có chuyện gì vậy? Ai chọc người sao?"

"Ta chạy tới Kha gia." Hân đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rót chén nước và nhanh chóng nuốt xuống.

"Đi Kha gia?" Nàng dùng ánh mắt quái dị nhìn hân: "Ta còn tưởng rằng người quay lại Quan gia!"

"Ta sẽ không quay về Quan gia nữa, ta sẽ chờ ba tháng sau sẽ quay trở về! Ba tháng này ta muốn bế quan tu luyện!"

Nghe vậy, nàng kinh ngạc chớp chớp mắt: "Như thế nào vừa đi ra ngoài một chuyến mà đã chịu kích thích lớn như vậy?"

Hân đem lời mà người Kha gia đã nói nói lại cùng nàng, cuối cùng, nói: "Cho nên ta quyết định, bọn họ muốn thành thần thì để cho bọn họ thành thần như mong muốn đi! Dù sao chờ ba tháng sau, khi gia tộc tranh cử, ta nhất định phải đánh bại Quan Tập Nguyễn! Để cho bọn họ biết, Quan Tập Lãm ta không phải dễ khi dễ!"

Hân nhất định phải khiến cho bọn họ hối hận, không chỉ có Kha gia, còn có tất cả trưởng bối Quan gia, một đám bọn họ đều cảm thấy hân không bằng Quan Tập Nguyễn. Hân nhất định sẽ chứng minh cho bọn họ thấy, Quan Tập Nguyễn không bằng hân!

Phương Cửu gật gật đầu: "Ân, ta tán thành, ta vừa mới sai Lãnh Sương đi đến chợ đen, trong vòng ba tháng, ta sẽ khiến tay người khôi phục như lúc ban đầu."

Trong lòng hân ấm áp, lộ ra một nụ cười, nói: "Tiểu Cửu, cảm ơn người."

"Người là ca ta, có gì để tạ ạ? Được rồi, người trở về phòng tu luyện đi! Trước khi tay còn chưa khôi phục, hãy học thật tốt tâm pháp trước, đến lúc đó mới có thể *làm ít lợi nhiều*."

"Được, ta đây về phòng trước." Hân đứng lên, lúc này mới đi về hướng trong phòng.

Những ngày kế tiếp, an tĩnh mà bận rộn. Quan Tập Lãm vội vàng tu luyện tâm pháp, Phương Cửu cũng vội vàng tu luyện, nghiên cứu chế tạo dược vật. Ngày ngày bận rộn, nhưng thời gian thật ra chỉ trôi qua như cái chớp mắt.

Trong vô thức, bọn họ đã trở lại Văn Nguyệt Thành hai tháng.

Hon nữa, dùng phương pháp lấy vật để đổi vật, không đầy một tháng nàng đã thu thập đầy đủ dược tề, dùng thêm một nửa tháng, nàng cũng trị khỏi tay ca ca.

Thời gian hai tháng này, thanh danh của nàng tại Văn Nguyệt Thành cũng dần dần phát triển, không vì lý do nào khác, mà bởi vì ngay cả người chưa từng đến chợ đen cũng biết, trong Văn Nguyệt Thành có một vị Quý Y, không chỉ có y thuật cao

siêu, còn có tinh thông luyện được.

Chỉ là thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ nghe Quý Y chỉ danh*, nhưng lại không thấy chân dung Quý Y.

**Quý Y chỉ danh (鬼医之名): mang tên/danh tiếng là Quý Y. Để hán-việt hay hơn nên giữ nguyên.*

Nếu có ai trong toàn bộ Văn Nguyệt Thành biết Quý Y là nhân vật ra sao? Đó chắc chắn không thể nghi ngờ sẽ thuộc về chấp sự của chỵ đen, nhưng, chỵ đen lại không giống như một thể lực bình thường. Thể lực của chỵ đen trải rộng qua các quốc gia, ngay cả quốc chủ Diệu Nhật Quốc cũng không có biện pháp cạy được miệng chỵ đen về thân phận Quý Y.

Không ít thể lực mền mọ nên tiến đến cầu kiến, chỉ tiếc nhất nhất đều bị cự tuyệt, ngay cả quốc chủ Diệu Nhật Quốc tự mình tiến đến cũng không thể nhìn thấy mặt Quý Y một lần.

Chính bởi vì như vậy, thân phận Quý Y càng thêm thần bí, khiến người càng thêm tò mò.

.....Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm, trong viện.

Phượng Cửu đang chỉ giáo cho đệ đệ Lãnh Sương là Lãnh Hoa đánh Thái Cực quyền, liền nghe giọng nói của Quan Tập Lãm mang theo vài phần vui mừng truyền đến từ xa tới gần.

"Tiểu Cửu, hoa đào trong Am Hoa Đào đã nở, không phải người nói muốn đi xem sao? Hôm nay ta sẽ đi cùng người!"

Phượng Cửu chậm rãi thu hồi quyền, thờ nhẹ xà gần, đối Lãnh Hoa nói: "Người tiếp tục luyện."

Lúc này mới nhìn về phía Quan Tập Lãm, nói: "Ca, ta đã kêu Lãnh Sương đi chuẩn bị, đợi lát nữa sẽ đi, bất quá, hắc hắc, người cũng đừng đi."

Vừa nghe không cho hẳn đi, hẳn có chút nóng nảy: "Ta vì sao không thể đi? Sao có thể để người cùng Lãnh Sương hai người đi như vậy? Nếu như gặp phải phiền toái gì thì làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chỉ Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Tháng ba hoa đào nở!

Phượng Cửu cười cười, nói: "Điều đó sẽ xảy ra như thế nào? Người cũng không phải không biết thân thủ Lãnh Sương, hơn nữa, người cũng đừng quên một tháng sau người muốn đánh bại Quan Tập Nguyên trước mặt mọi người Quan gia, không dành nhiều thời gian tu luyện làm sao có thể đánh?"

Nàng dừng lại một chút, lại nói tiếp: "Huống chi, nghe nói cảnh sắc Đào Hoa Am không tồi, ta tính toán sẽ ở nơi đó vài ngày mới trở về!"

"Ồ vài ngày?"

Hắn sững sốt, nói: "Nhưng Đào Hoa Am nơi đó luôn luôn không cho người ngủ lại à!"

Phượng Cửu giao hoạt cười: "Đúng là không cho người ngủ lại, bất quá..... người xem đây là cái gì?" Nàng từ trong không gian lấy ra một vật, giờ giờ lên trước mặt hắn.

Quan Tập Lãm tiếp nhận và đọc, không khỏi trùng lõm đôi mắt kinh hô: "Khế đất? Khế đất Đào Hoa Am? Người, người như thế nào mà có?"

"Tháng trước có người đến chọn đèn cầu kiến ta. Vốn dĩ ta cũng không nghĩ để ý tới, bất quá khi nhìn thấy thứ kao là Đào Hoa Am nên ta đã chấp nhận nó. Vì vậy, nơi này về sau đều là của chúng ta."

Nàng cười cười, thu hồi khế đất, nói: "Vừa lúc có chút thời gian nhàn rỗi, ta đi qua nhìn xem, thứ nhất là thưởng thức đào hoa, thứ hai là nhìn xem phong cảnh nơi đó, nếu như cảm thấy thật sự tốt, về sau sẽ dừng làm điểm dừng chân của Quý Y."

Đôi mắt Quan Tập Lãm mở lớn, nói: "Hoa đào trong Đào Hoa Am chính là một mảnh rất lớn, bên ngoài lấp đầy các loại hoa đào với màu sắc khác nhau. Tuy nhiên, tên của nó gọi là Đào Hoa Am, nhưng trên thực tế lại không có quan hệ gì với am. Trước kia, ta từng một lần nhìn nó từ xa, thấy bên trong đình viện đều rất lịch sự tạo nhã. Hơn nữa nghe nói, ở những vòng vây bên trong không cho phép người đi vào, hoa đào đã được nhổ từ những nơi khác rồi trồng lại, hàng năm nở rộ, đẹp không sao tả xiết."

Nghe vậy, Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn một cái, hài hước nói: "Ca, có vẻ như người biết rõ ràng sao!"

Quan Tập Lãm gãi gãi đầu, ngưng ngưng cười cười: "Trước kia ta đã từng đi cùng mấy vị bằng hữu qua đó một hồi, cho nên biết một ít."

Đang nói, thấy nàng vẫn mỉm cười chăm chăm nhìn hắn, không khỏi liên tục xua tay: "Các người đi thôi! Ta sẽ không đi cùng, chờ lần tới ta sẽ ghé qua."

"Àn, chờ bên kia đều đã chuẩn bị tốt, người cùng Lãnh Hoa lại qua cũng không muộn." Nàng gật gật đầu, nhìn về phía Lãnh Hoa đang luyện Thái Cực quyền phía sau, nói: "Người lại đây."

Lãnh Hoa thu hồi tay rồi nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới bước nhanh đi đến bên người nàng.

"Chủ tử."

Từ khi hắn tỉnh lại, thân thể chuyển biến tốt đẹp từng ngày, trước kia hắn chỉ đi vài bước đều thấy khó khăn, hiện tại lại có thể luyện Thái Cực quyền cùng chủ tử.

Tuy rằng, hắn cũng cảm thấy Thái Cực quyền mềm như bông không thể dùng nổi, bất quá chủ tử nói sẽ có lợi cho thân thể hắn, cho nên mới luyện theo.

Nhìn thiếu niên đã béo lên một chút sau hai tháng an dưỡng, Phượng Cửu cười cười, giao đãi: "Ta cùng tỷ người đi Đào Hoa Am, người ở lại điều dưỡng thân thể cho tốt, còn có, cẩn thận trông chừng ca ta, xem hắn có lười biếng không."

Lãnh Hoa nhìn thoáng qua Quan Tập Lãm bên người, gật đầu nghiêm túc nói: "Vâng, ta sẽ trông chừng thiếu gia."

"Tại sao ta phải cẩn hắn trông chừng? Tiểu tử này có thể tự lo cho chính mình đã không tồi rồi." Quan Tập Lãm nhỏ giọng nói thầm.

Phượng Cửu không để ý, tiếp tục nói: "Còn có, Thái Cực quyền cũng phải luyện dù ngày hay đêm"

"Ta sẽ." Hắn đáp lời lần thứ hai.

Lúc này, Lãnh Sương mặc một thân hắc y bó sát người đi đến, thấy bọn họ đều ở trong viện, liền đi tới bên người Phượng Cửu, nói: "Chủ tử, xe ngựa đã chuẩn bị xong."

"Àn, ta đi đổi quần áo xong liền đi." Nàng nói xong lập tức đi vào phòng.

Lúc này Lãnh Sương mới nhìn về phía đệ đệ nàng, ánh mắt dịu dàng, nhẹ nhàng giao đãi: "Ta cùng chủ tử ra khỏi cửa, người ở nhà nhớ tự chiều cổ mình thật tốt."

Lãnh Hoa gật gật đầu, cũng không yên tâm nói: "Tỷ, người phải bảo vệ tốt chủ tử, đừng để người khi dễ nàng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chỉ Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Phượng phủ, thanh ca!

Nghe được lời này Quan Tập Lãm cũng gật gật đầu, giao đãi: "Àn, không sai, nhất định phải trông chừng cẩn thận, đặc biệt là không thể để những tên khờ đại tội gần Tiểu Cửu."

Càng nghĩ càng không yên tâm, nói: "Thật ra ta nên đi theo mới đúng." Chi tiếc, Tiểu Cửu không cho hẳn đi theo, hơn nữa hắn cũng phải ở nhà tu luyện.

Lãnh Sương thấy hắn mang một bộ dáng lo lắng không thôi, lúc này mới nói: "Thiếu gia không cần lo lắng, chúng ta sẽ trông chừng chủ tử." Nói xong, lại giao đãi thêm vài câu với Lãnh Hoa, lúc này mới đi đến bên cạnh cửa phòng chờ Phượng Cửu đi ra.

Không lâu sau, Phượng Cửu thay một bộ hồng y cất bước đi ra, cùng Lãnh Sương đi ra ngoài, sau khi ngồi trên xe ngựa, nàng nói với hai người đưa đến cửa: "Chúng ta đi, các ngươi trở về đi!"

"Trên đường cẩn thận một chút."

Quan Tập Lâm nói, trên thực tế, ngồi xe ngựa từ nơi này đến Đào Hoa Am cũng chỉ mất hai canh giờ (4h), hẳn lại thấy giống như các nàng phải đi rất xa, liên tục giao đãi giống như một bà mẹ già.

Phượng Cửu buông màn xe xuống, lúc này Lãnh Sương ngồi ở bên ngoài mới sai xa phu lái xe rời đi, theo hướng Đào Hoa Am.

....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Cùng lúc đó, Phượng phủ, Vân Nguyệt viện.

"Ca nhi, ngươi vẫn ổn chứ? Dật Hiền đã chờ ở bên ngoài nửa ngày rồi."

Phượng Đại tướng quân mặc *một thân huyền y (mặc đồ đen)* giống như chuồn chuồn lượn đang chậm bước chân đi qua đi lại ở bên ngoài, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt. Khi nhìn đến cánh cửa phòng được mở ra, nhìn thấy nữ nhi bảo bối của ông bước ra, vội vàng đi qua.

"Ngươi nói cha nên làm gì với người đây? Từ sau khi Nhục Vân đi rồi, bên cạnh người ngay cả một nha đầu cũng không cần, chuyện gì cũng tự mình làm thì giống dạng gì? Ngươi chính là nữ nhi của Phượng Tiêu ta, chuyện gì cũng không cần làm, sẽ tự có hạ nhân hầu hạ người thật thỏa đáng. Ngươi hãy nghe cha, tìm một nha đầu đi theo bên người, nếu vẫn không tìm được thì cha sẽ điều một người bên trong Phượng Vệ qua cho ngươi."

Trong mắt Phượng Thanh Ca tràn ngập ý cười, trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo một chút hờn dỗi, duỗi tay nắm lấy tay ông.

"Cha, đừng nhọc lòng về điều đó, đây đều là việc nhỏ, ta có thể tự mình làm. Hơn nữa, ta chính là nữ nhi của Uy Vũ Đại tướng quân. Nếu như mọi chuyện đều cần người khác động thủ hầu hạ, người khác còn không nói rằng ta quá mảnh mai vô dụng hay sao?"

Phượng Tiêu vừa nghe xong, đôi mày kiếm thô nặng lập tức cong lên, tròng mắt hờ, nói: "Ai dám nói? Ai dám nói như thế, ta nhất định sẽ giáo huấn cho hắn một bài học!"

Giọng nói của ông hơi ngừng lại, sau đó tiếp tục nói: "Nữ nhi vốn dĩ phải được nuôi dạy duyên dáng, huân chí, ta cũng chỉ có một nữ nhi bảo bối là ngươi như vậy, không yêu thương sủng ái ngươi, vậy thương ai sủng ái ai đây?"

"Được rồi được rồi! Sau này về lại nói đến việc này, chúng ta nên ra ngoài săn thú để Mộ Dung ca ca chờ quá lâu." Nàng kéo ông đi về phía tiền sảnh.

"Ngươi cũng biết hắn đã chờ lâu rồi? Sau đó đầu tiên phải nhanh chóng tìm một nha đầu, một chút sự tình cũng có thể giúp ngươi làm, có thể tiết kiệm không ít thời gian."

Khi ông cầu nhàu, tuy rằng giọng nói cứng rắn với khuôn mặt uy nghiêm, nhưng ánh mắt lại toàn là sủng nịch.

"Vâng vâng vâng, ta đều nghe ngươi, sau khi quay lại ta sẽ tìm, nhất định sẽ tìm." Nàng liên tục đáp lời.

Phượng Tiêu lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, lộ ra ý cười: "Điều này nên giống như thế."

Ở sảnh bên ngoài, Mộ Dung Dật Hiền bưng chén trà và nhìn trà trong ly nước có chút thất thần. Gần đây, trong đầu vẫn luôn nhớ tới nữ tử áo đỏ gấp ở trần Thạch Lâm lần đó.

Không có lý do gì khác, chỉ vì một loại cảm giác quen thuộc không thể giải thích.

Hắn đã từng hoài nghi Thanh Ca bị người trao đổi, nhưng lại phát hiện có một số sự tình chỉ có hai người bọn họ biết đến, nàng đều biết.

Kể từ đó, nói cách khác thời gian này đều do hắn suy nghĩ quá nhiều sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đóng núi ba ngày!

Đang nghĩ ngợi tới đây, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng nói cười, hẳn ngược mắt nhìn lại, thấy nàng đang kéo tay Phượng Tiêu đi đến.

Nhìn cha con thân mật tự nhiên, sự gần gũi không thể giả mạo được, huân chí, nếu thật sự là giả mạo, Phượng Tiêu thân là phụ thân nàng, là người chỉ thân, vì sao lại không phát hiện ra?

Kỳ thật hẳn không biết, đối với Phượng Tiêu mà nói, Phượng Thanh Ca là nữ nhi ông, là người chỉ thân, cho dù ông hoài nghi ai, cũng sẽ không hoài nghi đến trên đầu nữ nhi của mình.

Ngay cả khi ông nhận thấy nàng hơi khác với lúc trước một chút, cũng sẽ không nghĩ đến nữ nhi của mình bị người thế thân, bởi vì sự tình như vậy, quá mức không thể tưởng tượng.

Hơn nữa, nữ nhi ông, dù thế nào ông cũng đều thấy rất tốt, vô luận nàng làm gì, biến thành dạng gì, ở trong mắt hay trong lòng ông, nàng đều là nữ nhi của ông, vì vậy sẽ không bao giờ hoài nghi.

"Mộ Dung ca ca!"

Phượng Thanh Ca buông lỏng tay Phượng Tiêu, từ từ chạy đến bên người hắn, ánh mắt vui sướng mang theo ái mộ nhìn hắn: "Ngươi đã chờ rất lâu phải không?"

Vút bỏ tạp niệm trong lòng, hẳn buông chén trà trong tay và đứng lên, lộ ra một nụ cười thanh đạm nho nhã: "Không, ta vừa mới tới không lâu."

Hắn nhìn về phía Phượng Tiêu đang bước tới, hành lễ, gọi: "Tiêu thúc."

Ở Phượng gia, hẳn không phải Tam Vương gia, mà là con rể tương lai của Phượng gia, Mộ Dung Dật Hiền từ nhỏ nhìn bọn họ lớn lên, bởi vậy, chính là vẫn bồi hành lễ.

"Ha ha, Dật Hiền a! Hiếm khi ngươi rảnh rỗi có thể mang nha đầu này đi ra ngoài, có người bồi nàng ta cũng yên tâm một chút."

Phượng Tiêu cười vang, nói: "Đào Hoa Am cách nơi này chỉ hai canh giờ (4h) đi đường, nha đầu này chuẩn bị lâu như vậy cũng không còn sớm nữa, các ngươi mau chút lên đường đi! Đừng đi tới đó vào giữa buổi trưa."

"Cha, người thật sự không đi cùng chúng ta sao? Dù sao ngươi ở nhà cũng nhàn rồi, không bằng đi cùng đi! Vừa lúc ta có thể bồi ngươi thưởng thức đào hoa và phong cảnh Đào Hoa Am a!" Nàng ôm cánh tay Phượng Tiêu nhẹ nhàng lay động, mang giọng điệu làm nũng nói.

Nghe vậy, Phượng Tiêu cười lớn: "Ha ha ha, không được không được, có Dật Hiền đi với ngươi, cha đi ngược lại sẽ vướng bận, hai người các ngươi đi chơi vui vẻ, không cần phải gấp gáp trở về."

Ông nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền, nói: "Dật Hiền, nha đầu này phiền toái ngươi chiếu cố nhiều hơn."

Đổi con rể tương lai này, ông càng xem càng vừa lòng, biết hai người này từ nhỏ đã tình đầu ý hợp, trước mắt cũng chỉ chờ chọn lựa một ngày hoàng đạo để tiến hành việc hôn nhân.

"Tiêu thúc yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt Thanh Ca."

Hắn nhìn về phía Phượng Thanh Ca đang mang về mặt thẹn thùng, bên môi lộ ra một nụ cười, đầu đi cảm giác quái dị trong lòng.

Phượng Tiêu đưa hai người lên xe ngựa, sau khi nhìn xe ngựa đi xa, mới đi về phía bên trong Phượng phủ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên kia, Đào Hoa Am

Theo đường nhỏ đi vào phía trong Đào Hoa Am, Phượng Cửu càng xem cảnh sắc càng vừa lòng. Một chỗ như vậy mà dùng để cư trú không thể nghĩ ngờ là nơi tốt nhất, không chỉ có thích hợp cho tu luyện, cũng thích hợp để tu tâm dưỡng tính.

Đào Hoa Am là một mảnh núi rừng thuộc phía nam Vân Nguyệt thành, khắp núi rừng đều trồng đầy hoa đào đủ màu sắc, liếc mắt một cái nhìn không đến cuối.

Mà hoa đào tại phía sâu trong rừng Đào Hoa Am, đó là một chỗ đẹp như tiên cảnh, không có người bên ngoài được phép đặt chân vào đây.

Tuy là như thế, mỗi năm vào tháng ba khi hoa đào nở rộ, vẫn hấp dẫn không ít du khách tới núi ngắm hoa đào. Nhiều người cũng muốn có một cái nhìn thoáng qua rừng đào ở chỗ sâu trong Đào Hoa Am. Hiện giờ, Đào Hoa Am đã rơi xuống trong tay nắng.

Sau khi nhìn xung quanh một vòng, nàng dừng bước chân lại: "Lãnh Suong, Nghiễm Lão ở chỗ đen không phải đã điều một đội hắc vệ qua đây sao? Người phản phó xuống, để bọn họ canh giữ ở dưới chân núi, đóng núi trong ba ngày."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Trong lòng lo lắng!

"Vâng."

Không có nghi ngờ, cũng không có do dự. Lãnh Suong cung kính lên tiếng, lúc này mới trở lại, truyền tin cho đội hắc vệ.

Sau khi đội hắc vệ nhận lệnh, cũng lập tức chấp hành. Bởi vì Nghiễm Lão đã phản phó, phải phục tùng vô điều kiện với sự an bài của người nọ, không được có chút bất kính.

Mệnh lệnh phong tỏa núi được ban hành, một số du khách đang ngắm hoa trên núi tự nhiên cũng bị đuổi phải rời đi, rất cuộc, Đào Hoa Am là thuộc lãnh địa tư nhân, chủ nhân gia chủ để cho bọn họ tiến vào rừng đào ngắm hoa là tốt rồi, nếu không chịu, vậy bọn họ cũng chỉ có thể rời đi.

Cũng nhân thời điểm đang còn sáng sớm, trong rừng đào cũng không có nhiều người, cho nên không đến nửa canh giờ (1h), đã đuổi hết du khách ra khỏi địa phận Đào Hoa Am.

Mà lúc này, Phượng Cửu đi vào một chỗ đình viện ở trong Đào Hoa Am, thấy một lão giả mặc áo choàng xám đang quét dọn mặt đất ở trong sân. Nàng dừng bước chân lại, hỏi: "Người hầu nơi này đều rời đi, vì sao người còn ở đây?"

Lão giả mặc áo choàng xám nắm cây chổi xoay người lại, nhìn về phía thân ảnh màu đỏ đang đứng chấp tay sau lưng dưới cây hoa đào trong viện, nói: "Ta đã ở chỗ này quét mười mấy năm, huyền tiếu không muốn rời đi."

Nghe vậy, Phượng Cửu lộ ra một nụ cười, ánh mắt của nàng dừng ở trên người lão giả mặc áo choàng xám, đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng ý vị không rõ: "Nếu không muốn rời đi, vậy tiếp tục lưu lại đi!"

Lão giả mặc áo choàng xám ngẩn ra, nhìn nàng một cái, lại tiếp tục quét dọn mặt đất, không nói lời nào nữa.

Phượng Cửu không để ý lắm xoay người rời đi. Mà ngay sau khi nàng vừa rời đi, lão giả mặc áo choàng xám ngừng tay, nhìn thoáng qua về hướng mà nàng vừa rời đi, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục quét dọn mặt đất.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Khi Mộ Dung Dật Hiền và Phượng Thanh Ca đi vào Đào Hoa Am, mới biết tân chủ nhân của Đào Hoa Am hạ lệnh phong tỏa núi trong ba ngày.

Thấy vậy, hẳn nhìn về phía Phượng Thanh Ca bên người, nói: "Chúng ta tới không đúng thời điểm, phong tỏa núi ba ngày, vậy chỉ có thể ba ngày sau lại đến."

Bởi vì núi bị phong tỏa, nàng có chút rầu rĩ không vui: "Ba ngày sau người vẫn sẽ bởi ta tới đây sao? Nếu như đến lúc đó người nói người bạn thì làm sao bây giờ?"

Nghe được lời này, hẳn hơi mỉm cười, ôn nhu nói: "Sẽ không, ta nếu như đã đáp ứng người, nhất định ta sẽ làm được."

"Vậy cũng không được, đều đã tới, cho dù không thể vào núi, ít nhất chúng ta cũng có thể đi dạo xung quanh chứ?" Đang nói, nàng ôm cánh tay hẳn, lại nói tiếp: "Mộ Dung ca ca, người đi cùng ta một lúc đi!"

"Cũng được." Hắn gật đầu, lúc này mới đáp ứng.

Nghe vậy, gương mặt Phượng Thanh Ca trở nên sáng lạn, vui mừng nói: "Mộ Dung ca ca, người thật tốt!"

Mộ Dung Dật Hiền cười cười, vẫn không nhiều lời, chỉ chậm rãi đi bên cạnh nàng, nhìn xem cảnh sắc quanh núi.

Có lẽ là cảm nhận được sự lạnh nhạt của hắn, Phượng Thanh Ca có chút lo lắng. Nàng bất chợt dừng bước, nhìn người bên người, khẽ cắn môi dưới, giọng điệu mang theo ủy khuất hỏi: "Mộ Dung ca ca, người có phải không thích ta hay không?"

Mộ Dung Dật Hiền hơi kinh ngạc: "Vi sao lại nói như vậy?"

"Cần đây ta cảm giác người giống như thờ ơ với ta, cũng không thực sự vui mừng khi chúng ta bên nhau." Nàng nhìn hắn một cái, hơi hạ mắt xuống: "Trước kia, người không như vậy, có phải người không thích ta hay không?"

"Nha đầu ngốc, sao sẽ như thế." Hắn cười xoa xoa đầu nàng: "Chỉ là lòng ta có chút lo lắng mà thôi."

"À?" Nàng ngược mắt lên nhìn hắn nghi hoặc.

Mộ Dung Dật Hiền cười cười, nói: "Thuồng cô thần thú đã hiện thể ở Cửu Phục Lâm, nhưng, đến bây giờ cũng không nghe nói đã bị người nào đoạt được. Lúc ấy còn đưa tới cường giả của những nước khác, việc này, đối với hoàng tộc mà nói chính là sự kiện lớn. Cần đây trong lòng ta cũng rất khó chịu, tâm tình cũng có chút ảnh hưởng, mới khiến người suy nghĩ miễn man."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Đào hoa ô!

Nghe được lời này, Phượng Thanh Ca lúc này mới yên lòng, trên mặt lại lộ ra ý cười duyên dáng: "Đều đã tới đây, người cũng đừng nghĩ đến việc khác, phong cảnh núi đảo đẹp như vậy, vừa lúc có thể giải sầu."

"Àn." Hắn cười nói, đi dạo cùng nàng theo một con đường nhỏ trong núi.

Thời gian ban ngày, đủ để cho Phượng Cửu chinh đồn lại Đào Hoa Am.

Đầu tiên nàng đã sửa Đào Hoa Am (桃花庵) thành Đào Hoa Ô (桃花坞). Xung quanh Đào Hoa Ô lại sử dụng hết sở học bày ra trận pháp, ngăn cách bên ngoài với vùng vây bên trong, cứ như vậy, sẽ không cần phải lo lắng người bên ngoài sẽ vào nhầm Đào Hoa Ô, làm phiền nàng thanh tĩnh.

Rừng hoa đào vẫn có thể để cho du khách thưởng thức du ngoạn, bất quá, nàng đặt ra một quy tắc, muốn tiến vào rừng đào thì phải trả tiền.

Đào Hoa Ô cũng không có người khác, trừ bỏ Phượng Cửu và Lãnh Suong ra, cũng chỉ có Lão giả quét rác kia. Xung quanh núi hoa đào đều được vây lại, chỉ để lại một lối ra vào, canh giữ ở cửa và lấy tiền chính là mấy hắc vệ được điều tới từ chỗ đen.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Ba ngày sau, nhiều du khách lại lần nữa đi vào núi hoa đào, khi biết được muốn tiến vào rừng hoa đào thì phải đóng tiền, không ít người mang vẻ mặt kinh ngạc.

"Vào núi ngắm hoa còn phải trả tiền? Đây là quy định gì?"

"Chính xác, trước kia chúng ta tới đều không cần, một mảnh rừng đào lớn như vậy không phải nên mở ra sao? Tại sao lại muốn lấy tiền đây?"

Có người tức giận bắt bình cảm tức nhìn vai tên hắc vệ đang thủ ở cửa, cảm thấy bọn họ lấy tiền cần bản là cử chỉ vô lý, cần bản không thể chấp nhận.

Có người lại tỏ vẻ rất hiểu ý, rất cuộc rừng đào này là tài sản của cá nhân, bọn họ tiến vào địa phương của nhân gia du ngoạn, nếu phải trả tiền cũng là hợp lý. Từ bụng ta suy ra bụng người, nếu như đó là nơi trong nhà bọn họ, cũng sẽ không vô duyên vô cớ để người khác muốn đi vào du ngoạn thì vào du ngoạn, muốn ngắm cảnh thì vào ngắm cảnh.

Hắc vệ cũng không kiên nhẫn giải thích nguyên do như vậy cho người ta, trong đó có một người quét ánh mắt tới người đang ồn ào kia một cái, giọng điệu sâu sắc nói: "Muốn đi vào thì hãy giao tiền, nếu không thể bỏ tiền ra thì hãy ngốc một bên đi!"

Những người đó vừa bị nói như vậy, tự nhiên là sẽ không thừa nhận chính mình không thể tiêu tiền, vì thế, tất cả đều đỏ mặt lên và móc tiền ra, lúc này mới hậm hừ đi vào rừng đào.

Cách đó không xa Phượng Thanh Ca kéo tay Mộ Dung Dật Hiền, nhìn một màn phía trước, có chút nghi hoặc nói: "Đào Hoa Am thay đổi chủ nhân sao? Không phải nói nơi này là địa phương tư nhân không bán hay sao? Ai có bản lĩnh lớn như thế, có thể mua nơi này?"

Mà tầm mắt Mộ Dung Dật Hiền lại tùy ý dừng ở trên ba chữ Đào Hoa Ổ, đôi mắt sáng ngời, không khỏi khen: "Chữ đẹp!"

Chữ viết phóng đảng mà tiêu sái, có một loại khí thế sắc bén mà tùy ý, chỉ cần nhìn nét chữ này liền có thể biết người kia nhất định là một thân tiêu sái tùy ý. Nghĩ đến, người viết xuống ba chữ Đào Hoa Ổ này, cũng nhất định là tân chủ nhân của Đào Hoa Ổ.

Hơn nữa, căn cứ theo tin tức, tựa hồ nói tân chủ nhân Đào Hoa Ổ chính là người gần đây chỉ nghe danh mà không thấy mặt, Quý Y thần bí.

Nghe thấy một tiếng tán thưởng tự đáy lòng của hắn, Phương Thanh Ca cũng theo ánh mắt hắn nhìn lại, xác thật thấy ba chữ Đào Hoa Ổ như rồng bay phượng múa, tùy ý mà đường hoàng. Tuy rằng năng đối thư pháp không am hiểu gì nhưng cũng không thể không thừa nhận, ba chữ kia viết rất tốt.

"Chúng ta đi thôi!"

Mộ Dung Dật Hiền mỉm cười nói với Phương Thanh Ca bên người. Nguyên bản trong lòng vốn không có cảm giác gì với chuyện ngắm hoa, hiện giờ lại có thêm vài phần hứng thú.

"Àn." Phương Thanh Ca lên tiếng, đi theo bên người hắn hướng về phía trước đi đến.

.....

Dưới một tiểu trúc hoa đào trong Đào Hoa Ổ, Phương Cửu đang ngồi ở dưới một gốc cây hoa đào pha trà ngắm hoa, trong khi Lãnh Sương đang đứng bảo hộ cách đó không xa.

Một trận gió nhẹ thổi tới, làm rung chuyển một luồng những cánh hoa màu đỏ và màu trắng từ trên cây như thác rơi xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Tim đập thình thịch!

"Lãnh Sương"

"Chủ tử." Lãnh Sương từ phía sau đi tới.

"Người trở về một chuyến, nói cho ca ta rằng đợi đến khi hắn hỏi Quan gia để tranh cử thì ta mới quay về, để hắn không cần phải phân tâm, tu luyện thật tốt, Lãnh Hoa hãy cứ lưu tại nơi đó làm bạn cùng hắn trước, đến lúc đó lại cùng nhau qua đây!"

"Vâng."

Nàng lên tiếng, nhưng vẫn không cất bước, chần chờ, hỏi: "Chủ tử, nếu ta quay trở về, vậy bên cạnh người không phải là không có ai bảo hộ?"

Nghe vậy, Phương Cửu nhin không được cười khê, nhưng mày hải hươc nhìn về phía nàng: "Người nghĩ chủ tử người là người yếu đuối mong manh, cần người bảo hộ bên người như vậy hay sao?"

Không đợi nàng ấy trả lời, nàng vẫy vẫy tay, ý bảo: "Đi thôi! Nơi này không cần phải lo lắng."

Ở chỗ này ba ngày, mỗi một đêm nàng đều tiến vào không gian tu luyện, thực lực tiến bộ thần tốc, chẳng qua, nàng đã dấu đi một thân tu vì làm người vô pháp phát hiện.

Rốt cuộc, thân phận nàng là Quý Y kiểm luyện được sư đã thực rất nổi bật, nếu như để người biết thực lực của nàng tiến triển cực nhanh, điều đó tất sẽ khiến người nào đó cảm thấy bị uy hiếp. Huống chi, trong không gian của nàng còn có một con thượng cổ thần thú, cho dù trước mắt còn đang là kỳ ấu niên, cũng không thể khinh thường.

Lãnh Sương rời đi, Phương Cửu có chút lười biếng đứng dậy, dầm bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng bước ra khỏi tiểu trúc hoa đào.

Nàng mang thân hồng y, cũng không trang điểm thành nam trang, sợi tóc rối tung lỏng lẻo dùng dải lụa đỏ buộc vào. Nàng không đi giày, màu đỏ của làn váy tất nhiên là không che nổi cặp chân nhỏ tinh xảo trắng như tuyết.

Nàng bước đi nhẹ nhàng đạp lên con đường sỏi đá quanh co khúc khuỷu tron nhẵn, từng ngón chân tinh xảo được sơn màu đỏ lộ ra từ trong váy đỏ mê người. Bước đi trong vô thức, ần ần nghe thấy bên ngoài truyền tiếng đàn rất dễ nghe.

"Àn?"

Ánh mắt nàng hơi đổi, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, tiện đà, từ trong ống tay áo lấy ra khăn che mặt màu đỏ và che khuất dung nhan. Diễm nhẹ mũi chân, giống như cánh hoa đào xuyên qua, chỉ chốc lát, để lại một mê tung trận.

Thân ánh màu đỏ nhảy lên, kiều diễm ngồi trên một cành cây hoa đào đang nở rộ, hai chân tuyết trắng tinh xảo buông xuống ở giữa không trung từ dong đưa, có vẻ thập phần thánh thoi thích ý.

Nàng lười biếng dựa vào phía sau cành đào, duỗi tay bẻ một nhánh hoa đào và thưởng thức, nghe tiếng đàn leng keng truyền đến cách đó không xa, khóe môi dưới khăn che mặt không thể không gọi lên một chút.

Một khúc *Lạc Thần Điêu**, thanh u lịch sự tạo nhã, giống như *châu rơi trên ngọc**, thanh thúy dễ nghe, lại tựa như nước chảy trong núi, khi nhanh khi chậm, tình tứ đáng yêu.....

* 洛神调 (google để nghe)

* 珠落玉盘: châu lạc ngọc bàn; giống như ngọc trai rơi trên một tấm ngọc bích (like pearls falling on a jade plate)

Danh khúc đàn tranh như vậy, nàng không nghĩ rằng sẽ tồn tại trong thế giới tu tiên thần kỳ này.

"Tô Nhục Vân a Tô Nhục Vân, người nói ta thậm chí còn chưa đi tìm người, người như thế nào lại nhiều lần chạy đến trước mặt ta đây?"

Nàng hạ giọng nhẹ nhàng lầm bầm, mắt đẹp nửa híp xẹt qua một tia u quang, đáy mắt hiện lên một ý cười quỷ dị. Trước khi đang muốn đứng dậy phi thân nhảy đến, bỗng cảm thấy một luồng ánh mắt không thể bỏ qua dừng ở trên người nàng.

Nàng hơi nghiêng đầu, dãy cánh hoa đào nhìn qua, vừa nhìn thấy, trong mắt không khỏi hiện lên tràn ngập ý cười, lấp lánh rực rỡ, tràn đầy niềm vui, giống như sao trời lóa mắt, bất giác khiến người mê mắt.....

Là nàng!

Mộ Dung Dật Hiền ngo ngắh nhìn nàng, trong mắt hiện lên kinh hi khẩn trương mà ngay cả chính hắn cũng chưa phát hiện ra.

Hắn nhìn mặt thân ánh màu đỏ nhìn như tiên nữ ngồi trên hoa đào, nhìn đôi chân nhỏ tuyết trắng tinh xảo của nàng nghịch ngợm tới lui ở giữa không trung, nhìn cái đầu nhỏ của nàng dò ra từ phía sau cánh hoa đào, cùng với đôi mắt pháng phất như có thể nói, mang ý cười lay động lòng người.....

Hắn chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch và nhảy loạn, một loại vui mừng kín đáo mang theo cảm giác háo hức tràn ngập ở bên trong lồng ngực, dần dần lan rộng khắp cơ thể, không thể ngăn chặn khi bị lạc vào trong đó.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Trêu hoa ghẹo nguyệt!

"Mộ Dung ca ca? Người ở chỗ này làm gì?"

Nghe được giọng nói phía sau, hắn phục hồi lại tinh thần, theo bản năng quay đầu nhìn hướng về phía giọng nói "Thanh Ca? Sao người lại tới đây?"

Thanh âm rơi xuống, tựa như nhớ tới điều gì, quay đầu lại nhìn về phía cây hoa đào kia.

Thân ánh nữ từ như tiên nữ đã biến mất, pháng phất giống như trước đó chỉ là ảo giác của hắn. Nhìn cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống bởi làn gió nhẹ, sái lạc như một mảnh hoa vũ mê người, trong lòng hắn có chút mất mát khó giải thích.....

"Người nói còn không biết xấu hổ! Ta vốn định đánh đàn cho người nghe, ai ngờ người lại chạy đến nơi này ngắm hoa." Nàng theo ánh mắt hắn nhìn lại, cũng chỉ nhìn đến những cánh hoa theo gió rơi xuống sái lạc đầy đất.

"Hoa đào nơi này đỏ trắng đan xen thật là mê người, bắt gặp nhìn đến ngây ngốc." Hân nói nhẹ nhàng, với nụ cười nhàn nhạt trên môi, rõ ràng là có chút thất thần.

Phượng Thanh Ca đang muốn nói hoa đào xung quanh đều giống như nhau, bất chợt thần sắc vừa động, hỏi: "Mộ Dung ca ca, người có ngửi được mùi hương gì hay không?"

"Mùi hương? Không khí nơi này đều là mùi hương hoa đào."

"Không đúng." Nàng lắc lắc đầu: "Giống như còn có một loại hương vị khác."

Đang nói, chợt nghe thanh âm *ong ong ong* từ xa truyền đến, nàng theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy kia cách đó không xa là một tảng ong mặt đen thui thật lớn đang bay về hướng bên này. Sắc mặt nàng lập tức biến đổi, nhận không được kinh hờ ra tiếng.

"Ong mặt!"

Mộ Dung Dật Hiền khi nhìn đến một đoàn ong mặt, sắc mặt cũng khẽ biến, chợt kéo tay nàng liền chạy. Hàng ngàn hàng vạn con ong mặt bay tới, cũng không phải một hai đôi tay bọn họ có thể tránh khỏi.

Chỉ là, nơi này cho dù có ong mặt thu thập mật hoa, cũng không nên ngay lập tức xuất hiện nhiều ong mặt vọt tới bọn họ như vậy a!

"A!"

Phượng Thanh Ca đau đớn hô lên một tiếng, chỉ thấy tay bị đốt một chút, ngay sau đó thân thể cũng xuất hiện tới 10 con ong mặt rơi xuống, nàng sợ tới mức đột nhiên quất khắp người mình.

"Tránh ra! Mau tránh ra!"

Nhìn đàn ong mặt cứ nhiên chi vây quanh đốt một mình nàng, Mộ Dung Dật Hiền ngăn ra một chút, vội vàng cởi áo ngoài ra và bao quanh người nàng, còn chưa dụng tới nàng, đã nghe thấy nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, cả người đột nhiên nhảy qua vài bước để tránh né đàn ong mặt đang đuổi theo tới.

"Mộ Dung ca ca! Mộ Dung ca ca rất nhiều ong mặt đốt ta, a!"

Nàng vừa kêu, vừa chạy vội, mà những con ong mặt đó cũng đuổi sát ở sau người, đặc biệt phía trước nơi nàng xuyên qua có rất nhiều du khách. Mọi người cả kinh thét lên một tiếng chói tai, sôi nổi ôm đầu ngồi xuống. Nhưng lại phát hiện ra những con ong mặt đó chỉ đuổi theo một mình Phượng Thanh Ca.

"Nàng có phải chạm vào thứ gì đó hay không? Vì sao lại đưa tới nhiều ong mặt như vậy?"

"Nàng vừa rồi chạy qua nơi này, trên người có một mùi hương, có thể là đã dùng quá nhiều phấn hương."

"Bị nhiều ong mặt đốt như vậy, khuôn mặt kia phỏng chừng sẽ bị sưng lên giống như đầu heo."

Du khách xung quanh vô luận là nam hay nữ đều khoanh tay đứng nhìn nhìn Phượng Thanh Ca chạy vội vào trong rừng đào. Một số nữ tử còn mang theo ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn nàng.

Mọi người nhìn đám ong mặt đuổi theo phía sau không bỏ, một số phi đến nhanh hơn và chích trên mặt nàng, đưa tới từng tiếng thét chói tai của nàng. Khi bọn họ nghĩ đến cảm giác đau đớn kia dừng lại ở trên chính người mình, thân thể cũng không tránh khỏi căng cứng.

"A! Mộ Dung ca ca..... Mộ Dung ca ca cứu ta....."

Mà lúc này Mộ Dung Dật Hiền cũng vì một màn đột ngột này làm cho có chút giật mình kinh ngạc, trong lúc nhất thời cũng là bó tay không có biện pháp.

Khi bất chợt nhớ tới ong mặt sợ lửa, lập tức vội vàng lấy ra một lửa và đang tính dùng lửa để xua đuổi chúng, lại thấy nàng thét lên chói tai, một đường chạy xa hơn trăm mét, *bùm* một tiếng nhảy vào trong một cái ao dùng để cung cấp nước tưới cho cây đào.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cừu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 87: Phá vỡ yên lặng!

"Tê!"

Mọi người hít dài một hơi, có chút hoài nghi nhìn một màn kia.

Mộ Dung Dật Hiền hồi phục lại tinh thần, thấy những con ong mặt đó sau khi bay xung quanh ở trên mặt nước *ong ong ong* rồi cuộc cũng rời đi, lúc này mới vội vàng tiến đến đây, kéo nàng lên từ trong nước, dùng áo khoác của mình bao bọc trên người nàng.

"Thanh Ca, người thế nào?" Mộ Dung Dật Hiền có chút hoảng hốt, thấy trên tay trên mặt nàng đều sưng lên, không tránh khỏi áy náy và đau lòng một trận.

Trước khi bọn họ ra khỏi cửa, hân còn đáp ứng với Tiêu thúc là sẽ bảo vệ nàng thật tốt, nhưng hiện tại lại khiến nàng bị ong mặt đuổi theo và đốt, không có chỗ nào để trốn đành phải nhảy vào trong ao, khiến cho một thân chật vật.

Phượng Thanh Ca không nói chuyện, chỉ cúi thấp đầu xuống, thân thể run lên nhẹ nhẹ.

Có người nhắm vào nàng!

Chính là mùi hương kia! Là ai? Là ai nhắm vào nàng?

Nghĩ đến bản thân mình chật vật vì bị ong mặt truy đuổi nên chạy khắp rừng đào, phải nhảy vào trong nước để né tránh những con ong mặt đó, nàng liền tức giận khiến cả người run rẩy.

Mộ Dung Dật Hiền lại cho rằng vì cả người nàng đã ướt đầm nên lạnh đến phát run, vội vàng dùng một tay bế nàng lên, nhanh chóng đi về hướng xe ngựa.

Nhìn Mộ Dung Dật Hiền ôm Phượng Thanh Ca rời đi, du khách xung quanh đang ngắm hoa lại nhỏ giọng nghị luận.

Không ai chú ý tới, ở trên đỉnh một cây đào cách đó không xa, một thân ảnh màu đỏ đang mỉm cười hạnh phúc với chính mình.....

Ngay sau đó, thân ảnh nàng nhảy lên, giống như tiên từ trong hoa xẹt qua rừng đào, nhảy mất đã biến mất trong hoa đào.

Trở lại nội vây*, nàng gỡ khăn che mặt xuống, tâm tình sung sướng ngẩn ngạ một ít gai diệu. Dưới chân dẫm lên đá như trứng gõ nhẹ nhàng nhảy lên. Khi đi vào bên trong, gặp phải lão già kia đang quét dọn mặt đất, liền ngừng lại, nhìn hân một cái, lại tiếp tục dẫm đá đi về phía bên trong.

**Nội vây (内围): đây là vòng vây bên trong Đào Hoa Ổ, nơi không cho người ngoài thâm nhập vào. Vì lười chuyển ngữ nên từ đây mình sẽ để nguyên Hán ngữ!*

Sau khi thân ảnh màu đỏ đã đi vào bên trong, lão già đang quét trên mặt đất ngừng đầu lên, nhìn thoáng qua về hướng nàng, ánh mắt khẽ nhúc nhích, thần sắc vẫn không thay đổi, lại tiếp tục cúi đầu quét rác.

Lãnh Sương đã trở lại lúc giữa trưa, tựa hồ không yên tâm để nàng một mình lưu tại trong Đào Hoa Ổ, bởi vậy, sau khi truyền đạt tin tức xong thì lập tức gấp gấp trở về.

Phượng Cừu ném cho nàng một quyển kiếm pháp, yêu cầu nàng chăm chỉ tu luyện, chính mình chuyển một số dược liệu vào trong phòng và đóng cửa lại. Một khi cửa được đóng lại, chính là cả ngày, ngay cả cơm đều không ra ăn.

Những ngày trong Đào Hoa Ổ trôi qua an tĩnh và thoải mái. Phượng Cừu khi thì dạo được liệu, khi thì tu luyện, cuộc sống bận rộn mà phong phú.

Không ai biết, đến Đào Hoa Ổ chưa đầy một tháng, tu vi của nàng đã nhảy đến trung kỳ võ sư Huyền Cực Cảnh.

Người khác sẽ phải mất 10 năm, thậm chí cần thời gian lâu hơn mới tu luyện được đến cảnh giới, nàng chỉ dùng chưa đầy một tháng, đã liên tiếp tăng lên mấy cấp.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Mà lúc này nàng cũng không biết, ở trong thành, trong sân nơi Quan Tập Lâm cùng Lãnh Hoa đang ở, một hồi giết chóc đánh vỡ sự yên lặng nơi đó.....

"Các người là người nào! Vì sao đột nhập vào sân ta!"

Trên người chỉ mặc áo lót trong màu trắng, Quan Tập Lãm cầm kiếm trong tay và nhìn thẳng vào hơn mười hắc y nhân vừa xông vào viện. Kết giới trong viện đã bị những người này phá vỡ, cũng bởi vậy mà kinh động tới bọn họ đang trong giấc ngủ say.

Lãnh Hoa vội vàng khoắc quần áo lên và ra ngoài. Khi nhìn đến mười mấy hắc y nhân đang cầm trường kiếm bên ngoài thì giật mình hoảng sợ, rốt cuộc, hắn cũng chưa từng đối mặt qua trường hợp như thế này. Lúc này nhìn đến những hắc y nhân đó đang vây quanh bọn họ, trường kiếm lạnh lùng chỉ về hướng bọn họ, tất nhiên là kinh hãi không thôi.

Một thân ảnh ăn mặc quần áo màu đen đi ra từ phía sau, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm Quan Tập Lãm, cười lạnh *hắc hắc*.

"Giết người Hứa gia ta, các ngươi cho rằng có thể trốn được sao?"

Trong khi một lão già mặc áo choàng xám đi theo bên người hắn quét mắt nhìn Quan Tập Lãm cùng Lãnh Hoa một cái, mảy nhận lại, bình thản hỏi: "Trận pháp kia là người nào bày ra?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Đều là phế vật!

Editor: Emily Ton.

"Nguyên lai là Hứa gia chủ."

Nghe thấy nam tử trung niên trong y phục màu đen nói vậy, Quan Tập Lãm lúc này mới nhớ tới hắn là ai. Hứa gia cũng giống như Quan gia, là trung đẳng gia tộc trong Vân Nguyệt thành, bất quá Hứa gia không có gì qua lại với Quan gia, trước kia hắn cũng chưa từng thấy qua Hứa gia chủ, nhưng, danh hiệu Hứa gia trong Vân Nguyệt thành, cũng chỉ có một nhà kia.

"Hứa gia chủ nói gì mà giết người các ngươi? Chẳng lẽ là trong này có hiểu lầm gì đó?"

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại nhanh chóng chuyển động. Suy đoán *việc này có thể không thoát khỏi có liên quan với Tiểu Cửu, nhưng trước mắt cũng không thể thừa nhận.*

Đối với lão già mặc áo choàng xám lại càng thêm kỳ quái, hắn chưa từng gặp qua người nọ, nhưng hắn ta lại có thể phá được trận pháp của Tiểu Cửu, nghĩ đến hắn là cũng không đơn giản.

Nghĩ vậy, hắn tới gần Lãnh Hoa ở phía sau, hạ giọng nói: "Người tìm cơ hội đào tẩu! Đừng để bọn họ bắt được."

Tuy rằng trong lòng Lãnh Hoa có chút hoảng loạn, nhưng lúc này cũng đã trấn định lại.

Trong thời gian gần đây, thân thể hắn đã điều dưỡng để khôi phục hoàn toàn, thể trạng cũng chuyển biến tốt hơn, chỉ là, hắn chưa bao giờ tu luyện qua, căn bản không thể giao thủ cùng những người này. Nếu như hắn lưu lại đây, chỉ sợ sẽ làm thiếu gia phẫn tâm, chỉ bằng chạy đi rồi nghĩ cách thông tri cho chủ tử và tỷ tử.

Nghĩ vậy, hắn hơi lui ra sau.

"Hiểu lầm? Ha ha ha ha! Một hiểu lầm rất tuyệt!"

Hứa gia chủ cất tiếng cười to, tiếng cười đột ngột dừng lại, ánh mắt âm trầm khất máu nhìn chằm chằm hắn: "Nhì tử ta, Nhị đệ ta, tính cả hai vị trưởng lão Hứa gia ta đều chết ở trong tay nha đầu thú kia, ngươi cho rằng một câu hiểu lầm là có thể giải quyết? Không khỏi quá ngây thơ rồi!"

Quả nhiên!

Quan Tập Lãm trong lòng *lộp bộp* một cái, quả nhiên là Tiểu Cửu giết người Hứa gia, nhưng, đây là chuyện khi nào? Hắn như thế nào lại không biết?

"Nha đầu thú kia đâu? Nhanh chóng kêu nàng ra đây chịu chết!" Hứa gia chủ âm trầm hét lên, ánh mắt đảo qua chung quanh, nhưng thấy động tĩnh lớn như vậy, trong viện này trừ bỏ Quan Tập Lãm, cũng chỉ có một thiếu niên không hề có tu vi.

"Hứa gia chủ, chúng ta đã đồng ý về điều này, nếu bắt được người trước hết đừng giết chết, lão phu còn muốn hỏi một chút, nàng đã học trận pháp từ nơi nào!" Lão già mặc áo choàng xám nói với giọng nặng nề, tựa hồ, là hướng về phía trận pháp của Phượng Cửu mà tới.

"Những gì ta đã hứa với các hạ, Hứa mô nhất định sẽ làm được, trước mắt, vẫn nên hỏi ra nơi ẩn náu của nha đầu thú kia quan trọng hơn." Thanh âm roi xuống, hắn ra hiệu: "Bắt bọn họ lại cho ta!"

"Đi mau!" Quan Tập Lãm quát lên một tiếng, đẩy Lãnh Hoa về phía sau, trong khi chính mình ngăn chặn lại những cuộc công kích.

"Leng keng!"

"Hừu!"

Thanh âm đao kiếm va chạm vào nhau thanh thúy vang lên ở trong bóng đêm, những luồng hơi thở sắc bén xẹt qua. Quan Tập Lãm trong tay cầm trường kiếm chặn lại những công kích của hắc y nhân, muốn Lãnh Hoa tranh thủ cơ hội nhiều thêm một khắc để chạy trốn.

Tuy nhiên, hắn rốt cuộc không phải Phượng Cửu, tuy rằng sức chiến đấu đã tăng lên, nhưng so với những người đã được Hứa gia chủ chọn lựa kỹ càng mang đến, rõ ràng có chút không địch lại. Hơn nữa, vẫn là lấy một địch mười, không lâu sau đó, màu trắng của áo lót trên người đã loang lổ vết máu.

Nhưng đối với những hắc y nhân kia vì muốn bắt hắn mà không màng đến tính mạng của mình, rõ ràng là có chút cố hết sức, vì thế, sau khi Hứa gia chủ nhìn một hồi liền thét lên.

"Đều là phế vật!"

Chính mình phi thân nhảy lên, bàn tay ẩn chứa hơi thở huyền lực hùng hậu đánh ra.

"Bịch!"

"Phốc!"

Quan Tập Lãm bị một chương của hắn đánh bay, thân thể bay ra đồng thời cũng phun ra một ngụm máu tươi, té rớt trên mặt đất còn chưa kịp đứng lên, gần mười thanh trường kiếm đã để ở yết hầu hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích nửa phần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Được cứu nhờ thái cực quyền!

Lúc này, một hắc y hộ vệ bước nhanh đi vào bên người hắn: "Gia chủ, đã lục soát qua trong ngoài, không phát hiện có những người khác, chỉ có thiếu niên đang bỏ chạy phía sau, bất quá đã có hai huynh đệ chúng ta đuổi theo."

Cùng lúc đó, Lãnh Hoa đang đào tẩu từ cửa sau bị hai gã hắc y hộ vệ ngăn trở. Khi hai gã hắc y hộ vệ thấy Lãnh Hoa căn bản là người thường không hề có tu vi, không thêm để hắn vào mắt.

"Người trốn không thoát đâu! Ngoan ngoan thúc thủ chịu trời đi!"

Khi nói chuyện, một hắc y nhân cúi người muốn nắm cổ tay hắn, định vận tay hắn về phía trước. Nhưng ai biết, hắn tính toán chế trụ tay thiếu niên lại bị thiếu niên trở tay chế trụ lại. Trong giây lát đó, cả người bị giữ chặt và bị đẩy ra, đâm về phía tên hắc y nhân khác.

"Tê! Người làm cái quỷ gì thế!"

Người kia bị đụng vào đầu, không khỏi tức giận mắng, đẩy người nọ ra, thấy thiếu niên nhân cơ hội chạy ra phía bên ngoài, hắn lập tức đề khí vào một chỗ, thanh kiếm trong tay vừa chuyển, một đạo kiếm khí bay ra.

"Tìm chết!"

"A!"

Lãnh Hoa đau đớn hét lên một tiếng, bước chân hơi lao đảo, cảm thấy sau lưng nóng rất đau đớn, một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống từ sau lưng, khiến sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

Nhưng hắn không dừng bước chân lại, vẫn như cũ chạy vội về phía trước, tuy nhiên, một thân ảnh màu đen nhảy lên, dễ dàng lướt qua chân ngay trước mặt hắn.

"Chạy a? Sao lại dừng lại? Nếu ngay cả người cũng bắt không được, quay về chẳng phải là khiến cho bọn họ chế cười?"

Hộ vệ hắc y kia cười lạnh, nắm kiếm vung ra lần nữa, mục tiêu là ở trên chân trái Lãnh Hoa. Nhưng ai biết, thân ảnh thiếu niên nguyên bản còn ở trước mặt chợt lóe, đã tránh đi công kích của hắn, thậm chí, dưới tình huống khi hắn còn chưa kịp có phản ứng lại, đôi tay nắm kiếm của hắn đã bị chế trụ và quay lại về phía cổ hắn.

"Tê!"

"A!"

Hắc y hộ vệ còn lại chỉ kịp phát ra một tiếng hít không khí khó tin, khi nhìn thấy kiếm bị nắm trong tay hắn ta lại quay vòng hướng về phía cổ hắn ta, tốc độ cực nhanh, khiến hắn đều không kịp ngăn cản.

"Bịch!"

Một tiếng ngã xuống nặng nề vang lên. Cả người tên hộ vệ hắc y ngã xuống, lộ ra hai tròng mắt mở to không cam lòng, chỗ yết hầu, nơi miệng vết thương đã bị cắt qua máu trào ra như cột, rất nhanh nhuộm đỏ đầy đất.

Lãnh Hoa tựa hồ cũng bị phản ứng theo bản năng của mình dọa tới, hắn chưa từng tu luyện qua, có cũng chỉ là học Thái Cực quyền cùng chủ tử. Trong khoảng thời gian này sớm thì đều đánh Thái Cực quyền. Thủ pháp của Thái Cực quyền đã thâm nhập trong cốt tủy, đến khi gặp nguy hiểm, hắn cơ hồ là dùng đến Thái Cực quyền theo bản năng.

Hắn biết nếu không giết tên hắc y nhân còn lại thì hắn nhất định sẽ trốn không thoát, vì thế, hắn từ bỏ ý định chạy trốn, mà là xoay người nhìn về phía tên hộ vệ hắc y đang mang về mặt kinh ngạc nhìn hắn, chậm rãi hạ thấp thân thể nửa ngồi, đôi tay khê nằng, trong lòng mặc niệm khẩu quyết Thái Cực quyền.

Hoàn toàn thư giãn từ cổ thông đến đỉnh đầu, hai cánh tay buông lỏng, giữ cho hai bên hông được mở rộng ra*.....

*(*顺项贯顶 两膀松, 束肋下气把档撑: nguyên văn Hán-Việt: thuận hạng quán đỉnh lưỡng bàng tùng, thúc lặc hạ khí bả đương sanh (Đoạn khẩu quyết này ta đã cố hết sức để dịch, có thắc mắc đừng hỏi trên đầu của ta!))*

"Dừng là gấp quý!"

Hắc y hộ vệ kia thấy đồng bạn bị giết, tiểu tử kia cư nhiên không còn chạy nữa, còn đánh quyền pháp mềm như bông tới, lập tức cảm kiếm lên tấn công.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong khi đó ở sân phía trước.

"Nói! Nhà đầu thú kia trốn ở đâu?"

Hắn ta đập một chân trên ngực Quan Tập Lãm, tức khắc máu tươi trong miệng hắn lại tràn ra lần nữa, hắn kêu rên, không mở miệng, chỉ dùng đôi mắt tức giận trừng hắn ta.

"Đem hắn mang về! Ta không tin không cạy được miệng hắn ra!"

Giọng nói âm trầm của Hứa gia vang lên. Thấy hai gã hộ vệ đuổi theo thiếu niên kia vẫn chưa trở về, không khỏi nhủ mảy: "Sao lại thế này? Ngay cả bất một người bình thường không có tu vi cũng không bắt được hay sao? Bắt không được thì trực tiếp giết! Không cần lưu người sống!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Sống chết đào thoát!

Lúc này, một tên hắc y hộ vệ vàng chạy tới: "Gia chủ, hai gã huynh đệ chúng ta đã bị giết, thiếu niên kia đã chạy!"

"Cái gì? Bị một kẻ không có tu vi giết chết?"

Gọng hắc gầm gừ, mang theo lửa giận, đi nhanh đến phía cửa sau, quả nhiên, thấy hai gã hộ vệ vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, một tên bị cắt cổ, một tên bị một kiếm đâm trúng ngực.

Thấy vậy, sắc mặt hắn hơi trầm xuống, nắm chặt nắm tay: "Được lắm! Không nghĩ tới một tên tiểu tử không có tu vi, thế mà cũng rất có bản lĩnh giết người của ta như vậy!"

Lão già theo đuôi đi đến sau đó, vỗ về bộ râu như suy tư điều gì: *Rõ ràng là người không có tu vi, nhưng có thể giết được người có tu vi, hơn nữa, nơi đây cư nhiên cũng có pháp sư trận, xem ra, trên người nữ tử kia chắc chắn là có bí mật!*

Nghĩ vậy đến điều này, đôi mắt hắn híp lại xẹt qua một tia sáng cực nhanh.

"Nam tử bị bắt cùng nữ tử kia có quan hệ gì?" Lão già nhìn về phía Hứa gia chủ hỏi.

Nghệ vậy, Hứa gia chủ quay đầu lại, nói: "Nam tử kia là một đệ tử của gia tộc trung lưu Quan gia trong Văn Nguyệt thành. Nhưng lần trước nghe nói đã chết ở Cửu Phục Lâm, ta đoán là năng kia đã cứu hắn, quan hệ của hai người không tồi, tựa hồ gần gũi như huynh muội."

"Nói như vậy, nếu như năng biết nam tử này đã bị bắt, nhất định là sẽ xuất hiện?"

"Àn," Hứa gia chủ gật đầu, lúc này mới nở nụ cười: "Để tên thiếu niên kia chạy thoát cũng tốt, hắn chạy thoát, lập tức sẽ tìm được năng kia và nói cho năng biết tên kia đã bị bắt. Ta cũng không tin, khi biết tin Quan Tập Lãm ở trên tay ta, năng sẽ không tới!"

Lão già nhíu mày, bình thần hỏi: "Nếu như người Quan gia biết hắn ở trên tay người, có thể có động tác gì hay không?"

"A, Sao sẽ như thế? Quan Tập Lãm ở Quan gia chính là đứa trẻ bị bỏ rơi, vị hôn thê của hắn cũng bị đường huynh hắn đoạt, một người bị gia tộc vứt bỏ thì ai sẽ để ý sống chết của hắn đây?"

"Vậy thì tốt rồi, trước khi chưa dụ được nữ tử kia ra, không thể để hắn chết được, cũng không thể làm ra nhiều loạn gì." Lão già giao đãi với giọng bình thản.

Nghe được lời này, trong lòng Hứa gia chủ khẽ phiền muộn, có chút nghi hoặc nhìn về phía lão già: "Tiền bối, ngài đã là cao thủ trận pháp, vì sao lại cảm thấy hứng thú đối trận pháp của một tiểu nha đầu như vậy?"

Lão già liếc mắt nhìn hắn, sắc mặt hơi trầm xuống: "Sự tình của lão phu, Hứa gia chủ vẫn nên chờ tỏ mò, chờ có quán nhiều thì tốt hơn. Phải biết rằng, người biết được càng nhiều, sẽ bị chết càng nhanh!"

Vừa bị nói như vậy, Hứa gia chủ tất nhiên là không dám lại hỏi nhiều, rốt cuộc, thân phận lão già cũng không phải là người mà hắn có thể đắc tội.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Đối với phía bên kia.

Lãnh Hoa thở hổn hển chạy thoát ra ngoài và tránh trong một căn ngõ nhỏ, trên người hắn đều là máu, có máu của hắn, cũng có máu của tên hộ vệ đã bị hắn giết chết.

Đây là lần đầu tiên hắn giết người, lúc trước vì tình huống nguy cấp nên cũng không nghĩ nhiều, lúc này thân thể lại run lên nhè nhẹ, nghĩ lại mà sợ, tâm tình cũng không cách nào bình tĩnh lại.

Trốn ở trong ngõ nhỏ một hồi, thấy xung quanh đều không có động tĩnh, những người đó cũng không đuổi theo, lúc này hắn mới cẩn rằng đỡ tường đứng lên, tận dụng bóng đêm đi về hướng Đào Hoa Ổ.

Hắn biết chủ tử có một thân phận khác là Quý Y, cũng có liên quan với thị trường chọi đen. Tuy nhiên, lúc này hắn lại không thể đi đến chọi đen, bởi vì trong đi vắng tỷ tỷ đều luôn vì hắn mà phải đến chọi đen. Không nói đến những người đó không quen biết hắn, cho dù hắn thật sự đi vào, chỉ sợ sự tình có thể sẽ vượt quá tầm tay, bại lộ thân phận chủ tử.

Miệng vết thương trên lưng không thể nào băng bó đã thấm máu, ướt dính ở trên người, mỗi một bước đi đều chạm đến miệng vết thương đau rát. Thân thể vốn suy yếu của hắn cùng với việc mất máu khiến cho sắc mặt hắn càng thêm tái nhợt, tuy là như thế, hắn cũng vẫn cắn răng đi tiếp.....

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Cầu cứu nửa đêm!

Vào lúc bình minh, mặt trời chậm chậm ló ra trong khi bầu trời vẫn còn trong trạng thái tối tăm, vài tên hắc vệ đang vừa tuần tra sườn núi vừa tán gẫu. Khi đi đến phía trước, nhìn đến một thân ảnh đang chạy về phía bên này và ngã xuống, mấy người nhìn nhau, bước nhanh đi lên trước, quát một tiếng chói tai.

"Người nào!"

Lãnh Hoa cố gắng chống đỡ thân thể nặng nề đi bước một về phía trước, thân thể lắc lư té ngã lại bỏ dậy, trên lưng phảng phất toàn là máu tươi đọng lại. Người đã không còn cảm giác, bàn chân rất nặng nề, đi mỗi một bước đều phải cố hết sức, trước mắt cũng dần dần mờ hồ.

Khi nhìn đến người tuần tra ban đêm, hắn dừng bước, lại ngã xuống, hắn vươn tay ra và giữ lấy cổ họng khô khốc: "Mang ta..... mang ta đi gặp Lãnh... Lãnh Sương... nàng... nàng là tỷ của ta."

Giọng của hắn đã rất suy yếu, nhưng vài tên hắc vệ vẫn nghe rất rõ.

Đệ đệ Lãnh Sương?

Trong mắt bọn họ xẹt qua một tia kinh ngạc, một người tiến lên kiểm tra miệng vết thương, một người nhanh chóng lao về phía bên trong, mặc kệ là thật hay giả, đều phải thông tri Lãnh Sương trước rồi mới nói sau.

"Người nói là ai? Đệ đệ ta?"

Nghe được tiếng chuông rung từ phía trận pháp, Lãnh Sương chạy ra xem xét, khi nghe đến lời của đội hắc vệ nói, trái tim nàng nhảy lên sợ hãi: "Hiện tại người ở đâu? Ở đâu? Mau mang ta đi xem!"

A Hoa hẳn là đang ở trong viện cùng với thiếu gia, như thế nào lại đến nơi này? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Khi Lãnh Sương vội vàng chạy tới, nhìn đến Lãnh Hoa cả người toàn là máu tươi thì sắc mặt đại biến. Bộ quần áo màu xanh nhạt trên người hắn đã nhuộm thành màu đỏ của máu, vừa nhìn thấy, trái tim nàng run rẩy một trận.

"A Hoa!"

Nàng run giọng gọi, muốn tiến lên đỡ lấy hắn nhưng lại không biết xuống tay như thế nào, chỉ có thể gáp giọng kêu lên: "Mau! Mau đưa hắn đi vào!"

Đội trưởng đội hắc vệ cùng với một tên hắc vệ khác đỡ Lãnh Hoa đi theo phía sau Lãnh Sương. Đến khi đi vào trước Đào Trận, hai người nghỉ, *có lẽ lúc này có thể đi vào bên trong nhìn xem*, ai ngờ, Lãnh Sương đang đi phía trước bỗng dừng bước chân lại.

"Giao hắn cho ta."

Nàng tiến lên cẩn thận đỡ, tiếp nhận Lãnh Hoa từ trong tay hai gã hắc vệ, đi bước một hướng về phía bên trong Đào Trận, rất nhanh, thân ảnh hai người đã biến mất ở giữa Đào Trận.

"Nơi đó rốt cuộc có gì huyền diệu? Chúng ta đã thủ ở chỗ này cũng gần một tháng, nhưng ngay cả bên trong cũng chưa từng được đi vào, ngắm lại thật đúng là không cam lòng"

Tên hắc vệ kia nhỏ giọng nói thầm, trong lòng chính là thập phần tò mò đối nơi đó, đặc biệt là đối người nọ đang ở bên trong.

Đội trưởng đội hắc vệ dường như suy tư gì đó, nhìn thoáng qua về phía bên trong. Sau khi thu hồi ánh mắt thì nhìn về phía tên hắc vệ kia, trầm giọng nói: "Người cũng không phải vừa mới làm hắc vệ một ngày hai ngày, phải biết đến quy tắc của chúng ta, điều không nên biết thì không cần phải hỏi nhiều, cũng không cần phải tò mò, nếu không, đối với người không phải là chỗ tốt."

"Vâng." Bị đội trưởng xụ mặt giáo huấn, tên hắc vệ kia vội vàng cúi đầu lên tiếng.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Về phía bên trong, Lãnh Sương đưa Lãnh Hoa đang hôn mê đến trong phòng, trước tiên xem xét miệng vết thương của hắn, băng bó đơn giản một chút, lúc này mới nhanh chóng đi tới bên ngoài phòng Phương Cầm, gõ cửa phòng.

"Chủ tử, chủ tử." Giọng nói của nàng có chút gập gáp, cũng có chút hoảng hốt.

Phương Cầm đang ngủ say trong phòng, khi nghe thấy giọng nói thì mở mắt ra, khoác chiếc áo ngoài liền mở cửa: "Xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói của nàng còn mang theo vài phần ngái ngủ, nhưng ánh mắt đã rất tỉnh táo, bởi vì nàng biết, nếu không xảy ra việc gì gấp gáp, Lãnh Sương sẽ không gõ cửa vào lúc bình minh.

"Chủ tử, A Hoa tới, trên người tất cả đều là máu, người đã lìm vào hôn mê, sợ là thiếu gia bên kia đã xảy ra chuyện."

Nghe được lời này, trong lòng Phương Cầm trầm xuống: "Hắn ở đâu? Mang ta đi qua nhìn xem."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Ngăn cản thăng cấp!

Lãnh Sương an trí hắn ở trong phòng mình, vừa vào cửa, Phương Cầm đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm truyền đến từ trong không khí. Đi đến mép giường, chỉ thấy áo trên người Lãnh Hoa đã được bỏ đi, người nửa nằm, mặt tái nhợt hơi nghiêng ra ngoài.

Nhìn một vết kiếm thật dài trên lưng hắn, ánh mắt Phương Cầm hơi trầm xuống, duỗi tay xuống dò xem mạch của hắn.

Trong mắt Lãnh Sương đi theo bên cạnh khó nén nổi sự lo lắng nóng, nói: "A Hoa bị thương trên lưng tương đối nghiêm trọng, vài vết thương trước người chỉ là cắt qua da, khi ta diu hắn tiến vào thì máu trên miệng vết thương của hắn đều đã đông lại, gọi như thế nào cũng không tỉnh."

Phương Cầm sau khi bắt mạch, ánh mắt dừng ở trên chân hắn, thấy gãy hẳn còn chưa còi ra, nhưng nơi ngón chân lại có thâm máu loảng, hơn nữa còn có mấy cái lỗ nhỏ trên đó.

Tay nàng duỗi vào trong ống tay áo, hai ngón tay kẹp ra một viên thuốc màu nâu và nhét vào trong miệng Lãnh Hoa, lại lấy một lọ dược khác đưa cho Lãnh Sương, nói: "Coi giầy hắn ra, rửa sạch vết thương trên chân hắn."

"Vâng."

Lãnh Sương vội vàng tiếp nhận dược nàng đưa qua, cẩn thận coi giầy của Lãnh Hoa ra, khi nhìn đến lần da bị trầy thấm máu loảng hai chân, nàng chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, không ngăn nổi nước mắt rơi xuống.

Thấy vậy, Phương Cầm an ủi nói: "Miệng vết thương trên lưng hắn khá sâu, cũng may máu của hắn đã đọng lại trên miệng vết thương, bằng không từ nơi đó đi đến nơi này, qua gần bốn canh giờ, máu đã sớm chảy khô. Đối với dưới chân hắn, chỉ bị thương ngoài da, bôi dược qua hai ngày sẽ tốt, sẽ không có nguy hiểm gì."

Trước mắt nàng tương đối lo lắng cho ca ca nàng, Lãnh Hoa hôn mê, cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi nghe được lời nàng nói, trái tim Lãnh Sương lúc này mới thả lỏng một chút.

Sau khi giúp đệ đệ nàng băng bó xong miệng vết thương, lúc này nàng mới phát hiện chủ tử đã không còn ở trong phòng, đứng dậy đi ra ngoài, nhìn thấy nàng đang đứng ở trong viện, liền hỏi: "Chủ tử, chúng ta có cần phải trở về hỏi thăm tin tức một chút?"

Phương Cầm lắc đầu: "Không cần, chờ Lãnh Hoa tỉnh lại trước, không ai biết sự tình phát sinh đêm qua rõ ràng hơn hắn."

"Chủ tử không cần lo lắng, thiếu gia nhất định sẽ không có việc gì."

"Ấn." Nàng gật đầu, nói: "Lãnh Hoa tỉnh thì báo cho ta." Lúc này mới cất bước trở về phòng.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Vào phòng, nàng lắc mình tiến vào trong không gian, tay vừa lật, một viên thuốc đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Đây là một loại thuốc có thể hỗ trợ nâng tăng tu vi huyền khí, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên nghiên cứu chế tạo, còn chưa biết *được hiệu (hiệu nghiệm của thuốc)* mạnh bao nhiêu? Có thể xuất hiện phản ứng khác hay không? Bởi vậy, sau khi nàng nghiên cứu chế tạo xong, vẫn chưa ăn vào.

Trong không gian, tiểu phượng hóa thấy nàng nhìn chăm chăm viên thuốc trong lòng bàn tay không biết đang suy nghĩ gì, liền bước chân ngắn nhỏ đi lên trước, giọng nói mềm mại mang theo tò mò hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta muốn tăng lên cấp võ sư đỉnh huyền cực cảnh." Nàng nắm viên thuốc trong tay, giọng nói hơi trầm xuống.

Tiểu hỏa phượng vừa nghe xong, tức khắc mở to hai mắt nhìn, quả trách.

"Người điên rồi sao! Hiện tại người mới là trung kỳ võ sư huyền cực cảnh cấp 3, tu vi càng cao càng dễ thăng cấp. Người muốn thăng đến đỉnh kỳ, cho dù có không gian tư duy này người cũng cần phải dùng thời gian nửa năm mới có thể làm được. Hiện tại, nếu thăng cấp mà xảy ra cái gì ngoài ý muốn, tu vi một thân mất hết là một chuyện, nghiêm trọng hơn thì ngay cả mạng đều khó mà giữ được, người biết không!"

Thấy nàng cần bản không có phản ứng gì, mà chỉ nhìn chăm chăm viên thuốc trong tay, hần vội vàng lại nói: "Còn có a! Huyền lực cũng không thể thiếu võ kỹ. Vì vậy, ngay cả khi huyền lực của người tăng lên, nếu linh hội võ kỹ không tốt, cũng uống có một thân tu vi huyền lực, cũng chỉ là vô dụng mà thôi, người biết không?"

"Quan Tập Lắm đang gặp nguy hiểm."

Nàng hạ đôi mắt xuống: "Hắn là ca ta, ta không thể mặc kệ hắn."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 93: Nguyên lai rất lợi hại!

"Vậy người cũng không thể dễ mạng lại a!"

Tiểu hỏa phượng trừng mắt nhìn nàng chăm chăm, khuôn mặt nhỏ bu bẫm tức giận: "Nếu như người trong quá trình thăng cấp xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ai đi cứu hắn?"

"Tuy rằng hiện tại tu vi của ta có thể đối phó với người tu luyện võ sư đỉnh, nhưng ta lo lắng đến lúc đó nếu như thực lực của đối phương vượt qua mức đó, tất sẽ xuất hiện cục diện không thể挽回."

Giọng nàng hơi dừng lại, lâm vào trầm tư: "Hon nữa, trận pháp ta bày trong viện, không phải là bất cứ pháp sư trận nào cũng có khả năng phá giải được. Vì thế, cho dù Lãnh Hoa còn chưa tỉnh lại và nói hết thảy cho ta, ta cũng biết việc này không giống bình thường, ta sắp sửa phải đối mặt với địch nhân rất cường đại."

"Được rồi được rồi, người cũng đừng ăn được kia, đến lúc đó nếu người như thật sự không đối phó được, cùng lắm bán tôn sẽ giúp người là được."

Nghe vậy, ánh mắt Phượng Cửu dừng ở trên thân thể nhỏ của hắn, không chút nào che giấu hoài nghi đối lời hắn nói.

"Tiểu gia hỏa, tuy rằng người là phượng hóa thượng cổ, nhưng rốt cuộc hiện tại chỉ đang trong kỳ ấu niên. Hon nữa, bộ dáng nhân loại chỉ là tiểu hài tử ba tuổi, nếu người mà ngay cả ta cũng đối phó không được, người có thể làm được cái gì?"

Được rồi! Nàng chính là cảm thấy tay ngắn chân ngắn này, cả người bu bẫm giống như tiểu thai hài cần bản là không có sức chiến đấu, rốt cuộc, hắn còn chưa trưởng thành, không phải sao?

Nếu thật sự gặp phải cường giả mà ngay cả nàng cũng đối phó không được, nàng không tin là hắn có thể có bản lĩnh tương tự.

Nhưng mà, tiểu hỏa phượng vừa nghe lời này thì không vui. Đôi tay nho nhỏ khoanh tròn ở trước ngực, đặt móng ngồi xuống trên mặt đất, trừng mắt nhìn nàng chăm chăm, tức giận nói: "Người không nên khinh thường người! Bản tôn mới không vô dụng giống như tiểu nãi oa ba tuổi nhân loại các ngươi, bản tôn rất mạnh!"

Hắn lại nhấn mạnh một lần nữa, mặc dù, Phượng Cửu cần bản không xem lời hắn nói là sự thật.

"Chủ tử, A Hoa tỉnh."

Bên ngoài, truyền đến giọng nói của Lãnh Sưong.

Trong không gian Phượng Cửu vừa nghe thấy, liếc mắt nhìn viên thuốc trong tay một cái, nghĩ nghĩ, vẫn là thu hồi lại, giao đất: "Người ngoan ngoan tu luyện ở trong này." Nói xong, lúc này mới lắc mình ra khỏi không gian.

Mở cửa phòng ra, liền nhìn đến vẻ mặt vui mừng của Lãnh Sưong.

"Chủ tử, A Hoa tỉnh."

"Án." Nàng gạt đầu, lúc này mới cất bước đi về phía phòng Lãnh Sưong.

Đi vào trong phòng, thấy Lãnh Hoa trên giường đã mở bừng mắt, vừa nhìn thấy nàng tới thì muốn đứng dậy, liền bị nàng ấn xuống: "Trên người đang có thương tích, nằm cũng được."

"Chủ tử, thiếu gia bị bắt." Giọng nói của hắn vẫn còn rất yếu, nhưng so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều.

"Có biết những người đó là người nào?" Nàng trầm nghĩ, *chị bị bắt vẫn còn tốt, không phải bị giết là được.*

"Nam tử trung niên kia nói là người Hứa gia, nói chủ tử giết con của hắn, cùng với Nhị đệ, còn có hai gã trưởng lão, muốn tìm chủ tử tính sổ."

Vừa nghe lời này, Lãnh Sưong hơi kinh ngạc. *Chủ tử giết người? Sao có thể? Thực lực của chủ tử nhiều lắm cũng chỉ có thể tính gỏi thêu hoa, sao có thể giết được một nhân vật có cấp bậc là trưởng lão gia tộc?*

Mà Phượng Cửu nghe vậy, ánh mắt hơi lóe, trong lòng bùng tình, nguyên lai là Hứa gia.

Mấy người nhị gia Hứa gia kia đều bị nàng giết, bọn họ làm sao mà biết được là do nàng giết? Chẳng lẽ là từ bức họa nơi treo giải thưởng ở chợ đen mà phỏng đoán và tìm được nàng?

"Bọn họ có nương theo pháp sư trận đi cùng hay không? Người như thế nào có thể chạy ra ngoài? Cần thận nói ta nghe một chút."

"Hứa gia chủ mang theo một lão già mặc áo choàng xám đi cùng, trận pháp chính là hắn phá, đối với ta....."

Giọng nói của hắn hơi ngừng lại, khi nghĩ đến tình hình lúc đó, vẫn cảm thấy có chút không thể tin nổi: "Chủ tử, nguyên lai Thái Cực quyền mềm như bông kia lại rất lợi hại!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 94: Nhận hết tra tấn!

"Lúc ấy ta cơ hồ là phản ứng theo bản năng, nếu không phải chủ tử đã dạy ta Thái Cực quyền, ta phỏng chừng đã chết ở dưới kiếm của hai người kia."

Nghe vậy, trong lòng hắn vẫn có một tia sợ hãi khi nghĩ đến nó, rốt cuộc, những ngày trước kia, hắn vẫn luôn được tỷ tỷ hắn bảo hộ, thân thể lại yếu nhược, hàng năm ốm đau nằm trên giường, sự tình giống như đêm đó, trước kia hắn chưa bao giờ dám tưởng tượng.

Nhưng, sau khi trải qua đêm hôm đó, một ý niệm mãnh liệt lại hình thành ở trong lòng hắn.

Hắn cũng muốn tu luyện! Chẳng sợ không thể so sánh cùng với tỷ tỷ hắn, hắn cũng muốn tu luyện! Cứ như vậy, hắn sẽ không cần phải có người bảo hộ, hơn nữa, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể bảo hộ bọn họ.

Nghe xong lời hắn nói, Lãnh Sương không khỏi nhìn về phía chủ tử nằng, trong lòng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Chủ tử luyện quyền thế kia lại có thể đối phó với địch nhân?

Nàng vẫn luôn cho rằng chủ tử luyện đó chính là đề hoạt động tay chân, không nghĩ tới lần này, Thái Cực quyền kia lại cứu A Hoa.

Sau khi nghe hắn nói xong, nằng gắt gât đầu giao đãi: "Người hãy dưỡng thương thật tốt, chuyện khác đều không cần nghĩ tới." Xoay người đi ra phía bên ngoài.

Lãnh Sương cũng đi theo ra, thấy nằng đứng ở trong viện, liền hỏi: "Chủ tử, kế tiếp chúng ta muốn làm thế nào?"

"Ta trở về một chuyến, người hãy chăm sóc nơi này thật tốt."

"Chủ tử muốn một mình đi cứu thiếu gia?"

Nàng có chút giật mình kinh ngạc, tiện đà lo lắng nói: "Thực lực của những người đó ngay cả thiếu gia cũng không phải là đối thủ, chủ tử đi chẳng phải là....."

Chủ đầu vào lưới? Mấy chữ này nằng chưa nói ra. Nhưng với nằng xem ra, ngay cả khi chủ tử luyện tinh thông Thái Cực quyền, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của một gia tộc, huống chi, nằng chỉ có một người, đối phương lại là toàn bộ gia tộc.

Không nói đến thực lực cách xa, chính là số lượng người đều nhiều hơn rất nhiều, nằng như thế nào có thể để chủ tử đi chịu chết?

"Những cái đó người không cần phải lo lắng, làm tốt sự tình ta giao đãi là được."

Nàng xoay người trở về phòng, thay nam trang, mang mặt nạ vàng gần hoa mạn đà la, hơi thở cả người cũng tựa hồ thay đổi theo biến hóa.

Đó là một loại hơi thở sắc bén mà lười biếng, giống như chứa tế hắc ám nguy hiểm, thần bí. Cổ khí thể trên người nằng vẫn luôn đè nén, cất dấu, cũng tại một khắc này phóng xuất ra, cứ như vậy lệnh người vô pháp bỏ qua.

Nằng ra khỏi viện, lao theo hướng phía ngoài rừng, bắt đầu khởi động huyền lực, nện bước biến ảo quý dị, khiến nằng nhanh như quỷ mị, nơi nằng đi qua không để lại một chút dấu vết.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Trong địa lao Hứa gia.

"Vút! Bang!"

"Ân!"

Âm thanh rơi vút vang lên từng tiếng khí thở *hô hô hô*, từng trận quất cùng với từng tiếng kêu rên vang lên, mùi hôi dầy đặc cùng mùi máu tươi tràn ngập trong địa lao âm u ẩm ướt.

Trên cọc gỗ hình chữ thập, Quan Tập Lãm cả người bị thương đã bị buộc chặt, trên người vết roi đan chéo, máu tươi bí mật mang theo mồ hôi trượt xuống, dính ướt vào toàn bộ quần áo rách nát đầy máu trên người.

Từ sau khi bị bắt trở về, cứ quất không ngừng như vậy, hắn đã kiệt sức không kêu ra tiếng, toàn bộ thân thể phảng phất không phải là hắn, đã đau đến không còn tri giác, ngay cả đầu cũng không nâng lên nổi, nhưng người vung roi lại không hề nương tay, vừa mắng, vừa quất roi.

"Ai cho các người giết nhi tử ta!"

"Ai cho các người giết Nhị đệ ta!"

"Ai cho các người diệt hai vị trưởng lão của ta!"

"Ai cho các người đối địch với Hứa gia ta!"

Hộ vệ một bên thấy hơi thở của Quan Tập Lãm chỉ còn thoi thóp, rừ đầu cúi xuống hôn mê, thậm trọng mờ miêng: "Gia chủ, người đã ngất rồi."

"Lấy bản úi nung đỏ lại đây! Làm cho hắn ta tỉnh lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Đêm thăm hứa phủ!

Hộ vệ nghe xong trái tim run rẩy, nhưng vẫn vội vàng đáp ứng, đi đến phía sau và cầm bản úi đã nung đỏ lại đây, cẩn thận đưa cho gia chủ.

"Ta muốn nhìn xem xương cốt người mạnh bao nhiêu!"

Hứa gia chủ nói với giọng âm trầm, bản úi trong tay muốn hướng về phía trên người Quan Tập Lãm. Miếng sắt trên bản úi đã bị nung đỏ còn tỏa ra nhiệt khí nhẹ nhẹ nguy hiểm, ngay cả hộ vệ một bên cũng không dám nhìn xem.

"Dừng tay!"

Một giọng nói ân chứa uy áp truyền đến, làm Hứa gia chủ sắp sửa đưa bản úi bằng sắt ấn xuống bỗng nhiên ngừng tay, cau mày nhìn về phía người đang tới.

Lão già mặc áo choàng xám cất bước đi đến, ngời thấy mùi máu tươi trong địa lao này, cùng với Quan Tập Lãm đã chết ngất kia, nhủ nhủ mảy, mặt trầm xuống, sắc mặt không vui nhìn chằm chằm Hứa gia chủ.

"Người này còn hữu dụng, nếu như người giết chết, nữ tử kia không tới, lão phu đi tìm ai?"

Nghe được lời này, Hứa gia chủ không nói lời nào, chỉ đem bản úi đưa cho hộ vệ một bên: "Tiền bối đừng lo, nha đầu thú kia nhất định sẽ đến!"

Nếu như không tới, phải lật toàn bộ Văn Nguyệt thành hắn cũng sẽ đem người bắt tới!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bóng đêm buông xuống, những ngọn đèn dầu trong Hứa phủ được thắp sáng như ban ngày. Trong ngoài đều có một đội hộ vệ đang tuần tra, bày ra thiên la địa võng, cũng chỉ vì đề bắt bằng được con mồi có lẽ sẽ đến đây đêm nay.

Phượng Cửu đang ẩn nấp ở chỗ tối quan sát một ngày, chỉ chờ bóng đêm buông xuống. Đột nhiên nằng nhìn thấy một thân ảnh màu đen quen thuộc. Nằng nhăn mày, thân ảnh màu đỏ chợt lóe, hướng về phía thân ảnh kia lao đi.

Lãnh Sương đang muốn nhảy lên tường trên cửa của Hứa phủ, đột nhiên, một bàn tay nắm trên bả vai nằng, một tay khác bưng kín miệng nằng và kéo nằng về chỗ tối, nằng đang muốn phản kích, liền nghe giọng nói quen thuộc đề thấp truyền đến.

"Là ta."

Đồng thời với mở miệng, Phượng Cửu buông lỏng tay ra, nhún mảy xoay người nằng lại: "Không phải ta bảo người chăm sóc Đào Hoa Ổ hay sao? Người như thế nào lại ở đây?"

"Chủ tử?"

Đôi mắt Lãnh Sương sáng lên: "Ta lo lắng cho người, cho nên đã qua đây." Để một mình chủ tử tới cứu người, nằng vẫn có chút không yên tâm, cho nên, sau khi giao đãi A Hoa tự chiều cổ mình, nằng lập tức đi theo qua đây.

"Hồ nháo!"

Giọng nói của nằng hơi trầm xuống: "Nếu không phải ta ngăn người lại, người đêm nay khẳng định đã làm hỏng chuyện của ta rồi."

Nghe vậy, Lãnh Sương không khỏi cúi đầu: "Thực xin lỗi, chủ tử."

"Hiện tại trở về!"

Nghe được lời này, nằng chợt ngừng đầu lên, quật cường lắc lắc đầu: "Ta không quay về! Ta muốn giúp chủ tử cứu thiếu gia!"

"Người đi vào có thể sẽ chết!"

Ánh mắt nàng kiên định nhìn chủ tử nàng: "Mạng Lãnh Sương là của chủ tử, cho dù là chết, Lãnh Sương cũng không thể để một mình chủ tử mạo hiểm!"

Nghe vậy, Phương Cửu nhìn nàng thật sâu một cái, thật lâu sau, lúc này mới dời ánh mắt: "Nếu không sợ chết, vậy đi theo đi!"

"Vâng!" Trong lòng nàng vui vẻ, mắt sáng rực lên.

Phương Cửu mang theo nàng lặng lẽ nhảy lên tường trên cửa phía sau. Trốn trong bóng tối, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra vòng ngoài của Hứa phủ không có tuần vệ là nơi đều bày trận pháp, muốn tiến vào, chắc chắn sẽ phải vượt qua trận pháp kia.

"Bên trong có trận pháp, theo sát ta, một bước cũng không được đi nhầm." Giọng nói rơi xuống, nhảy xuống, mang theo Lãnh Sương đi vào trong trận pháp.

Trong khi đó, bên trong Hứa phủ, trong sân.

Hứa gia chủ đang uống trà, có chút không yên tâm hỏi: "Tiền bối, trận pháp kia thật sự có thể vây được người bên trong? Có thể năng đã tới mà chúng ta cũng không biết hay không?"

"Sẽ không."

Lão gia lắc lắc đầu, tự tin nói: "Trận pháp của lão phu, Diệu Nhật Quốc này căn bản không người có thể phá giải, chỉ cần năng dám đến, không cần chúng ta động thủ, năng chắc chắn sẽ bị vây ở bên trong trận pháp kia, không thể trốn thoát được!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Lửa đốt hứa phủ!

Nhưng mà, lúc này hai người cũng không biết, người trong miệng bọn họ, đã bình yên vô sự ra khỏi trận pháp kia.....

Vừa ra khỏi trận pháp, các năng lập tức gặp phải một đội hắc vệ tuần tra ban đêm đi đến. Ngay lúc Lãnh Sương còn chưa kịp né tránh, đã bị Phương Cửu lôi kéo đưa tới bên kia, thân ảnh nhanh như tia chớp chọt lóe lướt qua, hoàn toàn không bị phát hiện bởi người tuần tra ban đêm.

Một khi đứng yên, Lãnh Sương choáng váng, trong mắt mang theo không thể tin nổi nhìn chủ tử bên người. Thân pháp như vậy, cho dù nàng có tu luyện thêm mười năm nữa phỏng chừng cũng còn thua kém.

"Đi!"

Phương Cửu thấp giọng nói, mang theo nàng một bên mà đi, dọc theo đường đi, tuy thỉnh thoảng gặp phải các cuộc tuần tra ban đêm của Hứa gia, nhưng đều bị hai người tránh đi, cũng không kinh động bọn họ.

Lãnh Sương cũng rất cuộc biết ý từ lời nói lúc trước của chủ tử.

Tại đây, vòng ngoài là trận pháp, bên trong lại nơi nơi đều thấy các cuộc tuần tra ban đêm, nếu như tự nàng tiến vào, phỏng chừng đã sớm bị phát hiện.

"Chờ tại đây."

Phương Cửu sau khi lưu lại lời nói, lặng yên nhảy ra, chế trụ một tuần vệ sau cùng, che miệng lại và kéo vào chỗ tối. Đội khi đội tuần tra ban đêm đã đi xa, lúc này mới hạ giọng hỏi: "Quan Tập Lãm ở đâu?"

Tên họ vệ hoảng sợ trợn tròn mắt, trong mắt chỉ có cầu xin tha thứ, cúi tay chỉ một phương hướng, đá chân muốn giẫy giụa đào tẩu. Thấy vậy, Phương Cửu với ánh mắt lạnh lùng, một tay nắm lấy cổ hắn, kéo dài tới chỗ tối, ném đi.

Hai người lại rời đi, tìm kiếm theo phương hướng kia, nếu gặp đội tuần tra ban đêm thì tránh đi, thẳng đến, khi đi vào bên cạnh một chỗ núi gĩa bên trong. Phương Cửu mới dừng bước chân lại.

Lãnh Sương dùng ánh mắt dò hỏi, khó hiểu vì sao nàng đột nhiên dừng lại.

Mà ánh mắt Phương Cửu xẹt qua từng chỗ một ở phía trước, liền thấy một chỗ núi gĩa nơi xa có bốn gã hộ vệ canh giữ, trừ nơi đó ra, chỗ tối chung quanh còn có rất nhiều người ẩn nấp.

Ánh mắt nàng lộ ra trầm tư, biết chính mình không cách nào trong nháy mắt có thể giải quyết những người đang ẩn mình mà không bị lộ, vậy cũng chỉ còn cách dùng được.

Bàn tay vừa lật, từ trong không gian lấy ra một bình dược, lặng yên tìm chỗ cổ gỗ, đem dược trong tay phân tán trong gió đêm ra ngoài, rồi sau đó lẳng lặng chờ đợi, thẳng đến, tất cả người trong chỗ tối cùng chỗ sáng đều ngã xuống, lúc này nàng mới có ý bảo Lãnh Sương đi ra.

"Người trông chừng, ta vào xem." Giọng nói rơi xuống, mở cửa đá và đi vào.

Vừa vào bên trong, không khí âm u ẩm ướt ập vào trước mặt, mùi máu tươi nồng đậm càng khiến mày nàng gắt gao nhú chặt, đặc biệt là khi nhìn đến người đang bị trói ở trên cọc gỗ huyết nhục mơ hồ, trong lòng càng thêm căng thẳng, một luồng sát khí muốn giết chóc tràn ra khắp người.

"Ca!"

Nàng thấp giọng gọi, nhưng hắn đã hôn mê, cả người không có tri giác.

Thấy vậy, nàng nhanh chóng đem một viên thuốc nhét vào trong miệng hắn, cắt dây thừng thành từng đoạn, cời ra, đem người xuống và mang đi ra ngoài.

"Ta sẽ dẫn người rời đi, người tìm cơ hội đưa hắn ra ngoài trước."

Lãnh Sương đỡ Quan Tập Lãm gật gật đầu, không yên tâm dặn dò: "Chủ tử, người hãy cẩn thận một chút."

"Ân, đi mau."

Nàng lên tiếng, nhìn bọn họ đi về hướng bên kia, lúc này mới đem ánh mắt dừng lại ở nội trạch chủ viện, trong mắt mang theo sát khí khát máu lạnh lùng, thanh âm trầm thấp truyền ra từ trong miệng.

"Ta sẽ để các ngươi biết, loại người nào không thể chọc tới!"

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"Cháy! Cháy! Mau cứu hoả!"

Hứa gia chủ còn đang nói chuyện với lão gia ở trong viện, khi nghe đến bên ngoài truyền đến thanh âm cứu hoả, cả người bỗng nhiên đứng lên: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Một tên hộ vệ kỉnh tưng vội vàng chạy đến: "Gia chủ, không xong, trong phủ cháy rất nhiều chỗ, ngọn lửa rất mãnh liệt, sẽ nhanh chóng tràn đến bên này!"

Hai người nghe vậy, sắc mặt đại biến, nhanh chóng lao ra bên ngoài.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Hạ lệnh tru sát!

Chỉ là, khi bọn hắn vừa ra bên ngoài, khi Hứa gia chủ nhìn đến tình huống kia, lại suýt nữa là hôn mê bất tỉnh.

Hứa phủ không lớn, hộ vệ ít cũng có tới trăm người, nhưng những người này cả đám trước mắt lại ngã trên mặt đất không biết sống hay chết, chỉ còn lại có hai gã trưởng lão cùng với bốn gã võ sư cấp bậc đội trưởng trong Hứa phủ.

Mà ở trên tường phía trên cửa, một mặt thần ảnh màu đỏ từ trên cao nhìn xuống phía dưới, một thân yêu diễm giống như liệt hỏa hồng y run rẩy trong gió đêm, mặt nạ vàng mạn đà la dưới sự chiếu sáng của ngọn lửa càng có vẻ thần bí mà quý dị.

Nhưng, khi nhìn đến mặt nàng là mặt nạ vàng mạn đà la, cùng với một thân hồng y, sắc mặt Hứa gia chủ liền trở nên nhợt nhạt: "Người, người là Quý Y!"

Quý Y!

Một người thần bí khiến người *kính sợ (tôn kính & sợ hãi)*, không ai biết hắn là nam hay nữ, lại biết, hắn luôn mặc một thân hồng y đường hoàng mà tà tử, cùng với mang một mặt nạ vàng gắn hoa mạn đà la nở rộ!

Người của các đại gia tộc trong Vân Nguyệt thành muốn bái kiến hắn, bị cự tuyệt!

Quốc chủ Diệu Nhật Quốc muốn gặp hắn, đồng dạng bị cự tuyệt!

Mà thể lực chọn phân bố ở các nước đối hắn càng thêm kính trọng, càng coi là thượng khách quý!

Nghe đồn hắn có y thuật khôi từ hồi sinh!

Nghe đồn một lọ dược tề của hắn có thể làm thực lực một võ giả trong nháy mắt tăng lên!

Nghe đồn.....

Nghe đồn rất nhiều, nhưng, đối bọn họ mà nói nhân vật này chỉ là trong lời đồn mà thôi, hôm nay lại đi vào Hứa gia hắn, lại còn dùng một loại phương thức như vậy xuất hiện ở chỗ này, như thế nào không khiến trong lòng hắn run sợ một trận.....

Người kia chính là người được thể lực chợ đen che chở, nếu như để bắt cứ một thể lực nào khác biết được điều này, Hứa gia hắn tại Vân Nguyệt thành cũng sẽ không còn nơi đứng chân!

Tuy nhiên, đồng thời với run sợ ở trong lòng hắn cũng xẹt qua một ý, một ý niệm điên cuồng cũng theo đó hiện lên.

Giết nàng! Chỉ cần nàng chết, người của thể lực chợ đen lập tức sẽ không biết hắn đã từng động qua nàng! Chỉ cần nàng chết, Hứa gia hắn cũng không cần phải lo lắng sẽ bị thể lực chợ đen trả thù!

"Giết nàng! Hãy giết nàng cho ta!"

Hắn bỗng nhiên hoàn hồn, lạnh giọng hét lớn, ngón tay chỉ vào thần ảnh màu đỏ đang đứng ở chỗ cao, giọng nói hung ác nham hiểm mà tràn ngập lệ khí điên cuồng.

"Nhất định không thể để nàng sống rời khỏi nơi này!"

Lão già mặc áo choàng xám bên cạnh cau mày quát mắt liếc Hứa gia chủ một cái, rồi sau đó không mò, ánh mắt dừng lại ở trên thần ảnh màu đỏ, trong mắt nhấp nháy sự hưng phấn mà chờ mong.

"Không! Lão phu muốn nàng còn sống!"

Hai gã trưởng lão bước nhanh đi đến bên người gia chủ, quần áo trên người bọn họ bị lửa đốt một ít. Người chạy ra từ trong lửa, sợi tóc hỗn độn, trên mặt có vết bẩn, lúc này cả người thoát nhìn đều có vẻ có chút chật vật.

"Gia chủ, trong lửa có mẽ hồn được! Trong phủ, người có cấp bậc dưới cấp võ sư đều đã mê choáng!"

"Giết, nàng, ngay!"

Hứa gia chủ âm trầm nói ra một chữ một chữ, hét toáng ra lệnh cho bốn gã võ sư tru sát thần ảnh màu đỏ kia, đồng thời quát ánh mắt về phía lão già mặc áo choàng xám bên người, nổi giận đùng đùng có chút mất đi lý trí, chất vấn.

"Không phải người nói, nàng không thể ra khỏi trận pháp của người sao?"

"Không phải người nói, nàng vừa tiến đến người sẽ biết ngay lập tức hay sao?"

"Nàng đã phung phí phá hủy cơ ngơi trăm năm của Hứa phủ! Hôm nay nếu ta không khiến nàng đầu rơi xuống đất máu rửa Hứa phủ, ta sẽ không bỏ qua! *Phốc!*"

Đồng thời với giọng nói rơi xuống, trong miệng hắn bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cả người bị một luồng đánh bay ra ngoài, đâm thật mạnh về phía góc tường, rơi vào bên trong ngọn lửa trước khi lăn xuống mặt đất, hắn thậm chí còn chưa kịp gọi, liền nghe *ầm* vang một tiếng vang lớn, toàn bộ mặt tường đã sập xuống, vùi lấp Hứa gia chủ ở trong đó.

"Gia chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Huyết sắc ban đêm!

Hai gã trưởng lão thất thanh kinh hô, sắc mặt bốn gã võ sư đội trưởng cũng đại biến, mất lý ra kinh hãi nhìn về phía lão già mặc áo choàng xám đột nhiên ra tay.

Mà ánh mắt của hắn hấp lại, cả người tràn ra một cỗ hơi thở hung ác nham hiểm khát máu, giọng nói khinh miệt mà âm hàn chậm rãi truyền ra từ trong miệng hắn.

"Người nghĩ người là ai? Dám chất vấn lão phu?"

Ánh mắt nham hiểm hung ác đảo qua, tức khắc khiến trái tim hai gã trưởng lão bên người run rẩy, không tự chủ được lui ra phía sau hai bước.

Một chương!

Một chương liền đánh chết gia chủ thực lực võ sư đỉnh cấp? Một chương khiến cho gia chủ bọn họ ngay cả cơ hội đứng lên cũng không có, phải bỏ mạng ở trong tay hắn!

Trong ngọn lửa đỏ hừng hực, dưới đồng đỏ nát, Hứa gia chủ căn cơ trăm năm, cứ chết nghẹn khuất không tưởng được như thế.....

Đứng ở chỗ cao, lông mày Phụng Cửu dưới mặt nạ khẽ nhích, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Hai người này không phải cùng một đám sao? Cứ nhiên ra tay giết Hứa gia chủ kia?

Một chương đánh chết.....

Ánh mắt nàng dừng ở trên người lão già mặc áo choàng xám, nhìn bàn tay hắn ngưng tụ một cỗ hơi thở huyền lực mà mắt thường có thể thấy được.

Đại võ sư!

Thực lực lão già mặc áo choàng xám là phía trên võ sư: đại võ sư! Cũng là, có thể một chương đánh chết một người là võ sư đỉnh. Trên thực tế, lực tự nhiên muốn cao hơn rất nhiều so với Hứa gia chủ.

Chỉ là, đại võ sư.....

Trước mắt, nếu nàng đối phó với cấp bậc của Hứa gia chủ như vậy hắn là không thành vấn đề, nhưng đối phó với đại võ sư, hơn nữa tựa hồ thực lực cũng không phải là đại sư võ sư kỳ huyền cực cảnh, rõ ràng chính là hai đối thủ cũng không phải là đối phương của nàng.

"Đi, bắt nàng tới cho lão phu, nhớ kỹ, lão phu muốn còn sống."

Lão già mặc áo choàng xám đứng yên không nhúc nhích, hai tay bắt chéo thu ở trong ống tay áo, cứ như vậy lững lờ đứng ở phía dưới, ánh mắt mang theo hưng phấn cùng chờ mong nhìn thần ảnh màu đỏ khóa mất tà mị kia, ánh mắt kia, quý dị khiến người cảm thấy sồn tóc gáy.

"Vâng, vâng."

Vô luận là hai gã trưởng lão, hay là bốn gã võ sư đội trưởng, cho dù nhìn thấy gia chủ đã bị hắn giết, bọn họ cũng không dám báo thù cho gia chủ, bởi vì bọn họ biết rõ, thực lực của đối phương vượt xa bọn họ, nếu không thuận theo, tiếp theo chính là cái chết của bọn họ!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Nhìn đến mấy người hướng đến công vậy nàng, ánh mắt nàng hơi lóe, lấy chủy thủ ra nắm trong tay, đề khí nhảy lên, dừng ở phía trên nóc nhà cách đó không xa.

Kìa mấy người đuổi sát đến, trong tay bọn họ không có vũ khí, tựa hồ là vì kiêng kỵ lão già mà không dám động binh đối với nàng, nhưng lại khiến cho nàng càng dễ dàng có cơ hội đánh chết bọn họ.

"Trốn ở chỗ nào!"

Một trong những trưởng lão hét lên, vươn tay muốn nắm bả vai Phượng Cửu, bắt đầu khởi động hơi thở huyền lực, uy áp vô sư cùng lúc lập tức tràn ra. Hắn vốn định đem nàng chấn trụ sau đó sẽ tiến hành nắm bắt, lại không ngờ, tay hắn đột nhiên bị chế trụ và bị vịn ra phía sau, thân pháp giống như quỷ mị, cùng với thủ pháp xảo diệu quý dị, làm hắn không thể nào tránh khỏi rơi vào trong tay nàng.

Trước khi hắn có thể thối lui, chủy thủ lạnh băng đã được ép nhẹ trên cổ hắn.

Khi mấy người khác vừa nhìn thấy, trái tim như ngưng lại, có khiếp sợ, cũng có không thể tin nổi. Bọn họ đều biết đến lực của Tam trưởng lão, nhưng hôm nay, lại dễ dàng bị nàng phản công chế trụ? Còn rơi vào trong tay nàng, sống chết do nàng định?

"Đừng, đừng giết ta....."

Tam trưởng lão có chút hoảng sợ, không thể tin rằng chỉ trong chớp mắt, một màn trong tưởng tượng đúng là đã xảy ra, mà người bị chế trụ ở vào thế hạ phong lại biến thành hắn.

"Quả muộn."

Phượng Cửu lạnh giọng nói, chủy thủ trong tay lỏng kéo, chỉ thấy một vết thương sâu thẳm mở ra ở cổ, máu tươi dừng mãnh tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 99: Tâm tư không thuần khiết!

"Lão Tam!"

Nhị trưởng lão run giọng kinh hô, nhìn Tam trưởng lão thân như huỳnh đệ bị một dao cắt cổ, thứ máu tươi trào ra làm trái tim hắn đau đớn, làm cháy mắt hắn.

Hai tay hắn gắt gao nắm chặt, các khớp xương từ nắm tay phát ra thanh âm *rắc rắc rắc rắc*, trong lòng phản hận như sôi trào trong ngực, giống như dung nham nóng bỏng tựa hồ muốn phun khỏi lồng ngực.

Gia chủ đã chết, bốn trưởng lão cũng chỉ còn lại một mình hắn. Hứa gia cũng đang bị thiếu cháy ở trong lửa lớn, không nằm ngoài dự đoán cuối cùng cũng sẽ biến thành một tòa phế tích. Hứa gia, đã ngã.....

Mà hết thảy này, đều là do người trước mắt tạo thành!

Hắn muốn giết nàng! Chỉ có giết nàng mới có thể thoát khỏi cỏi lòng đầy lửa giận của hắn! Chỉ có giết nàng mới có thể khiến cho 134 người Hứa quý phủ yên nghỉ!

"Bá!"

Hàn quang chợt lóe, trường kiếm đột nhiên xuất hiện từ trong ống tay áo, mũi kiếm sắc bén chỉ xéo với mặt đất. Ánh mắt âm trầm, ẩn chứa sát ý gắt gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu đỏ. Hơi thở huyền lực hội tụ sát khí tràn ngập cả người, đó là đã kích phát ra toàn bộ thực lực bản thân, chỉ vì liều chết cho một trận chiến!

Một khắc kia khi nhìn đến tam trưởng lão bị giết, thân thể bốn gã đội trưởng cấp vô sư đều cứng, theo bản năng muốn trốn chạy, nhưng, khi thân ảnh vừa chuẩn bị chạy, vô số ngân châm bằng bạc được bắn ra và trúng ngay sau cổ bọn họ. Bốn người chỉ kêu lên một tiếng, thân thể cứng đờ, cả người vô lực ngã xuống mặt đất, lăn vào trong đồng lửa.

"Tê a! A....."

Những tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ trong hỏa diễm, bốn người lăn lộn ở trong ngọn lửa, giãy giụa nghĩ muốn đứng lên để trốn thoát, nhưng cuối cùng, vẫn bị ngọn lửa vô tình cắn nuốt.....

"Lão phu lấy danh nghĩa trưởng lão Hứa gia thề! Ngay cả khi ta chết, cũng muốn kéo ngươi làm đệm lưng!"

Giọng nói nham hiểm của Nhị trưởng lão truyền ra, huyền lực bùng lên, kiếm cương phụt ra từ mũi kiếm khiến người sợ hãi. Mất thường có thể nhìn thấy được kiếm khí giống như một con rắn độc, lấy che tai không kịp đánh úp về phía nàng, tốc độ cực nhanh, chiều kiếm tàn nhẫn, mang theo một sự quyết tâm tàn nhẫn muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Thấy vậy, Phượng Cửu tất nhiên là không dám đại ý, rút hơi thở huyền lực vào chủy thủ trong tay để đáp lại. Dao kiếm va chạm vào nhau, tiếng *leng keng* thình thoảng truyền ra, dòng khí sắc bén của hai người cũng tràn ngập mà ra, tạo thành tiếng *hô hô* khi lướt qua không khí.

Phía dưới, người họ nhìn đến nhị trưởng lão công kích với chiêu thức tàn nhẫn mà trí mạng, ánh mắt lão già mặc áo choàng xám không khỏi trầm xuống, mặt lộ vẻ không vui nhìn chăm chăm hai người phía trên.

Với hắn mà nói, nàng kia rất có tác dụng, cũng không thể cứ để bị giết chết như thế.

Bất quá, sau khi nhìn đến nàng vẫn không hề hấn gì qua nhiều chiêu của nhị trưởng lão như vậy, ánh mắt đối nàng cũng trở nên có chút bất ngờ. Rốt cuộc, ở hắn xem ra, nếu nàng đã chứng tỏ mình có kỹ năng về trận pháp và y dược, chắc chắn sẽ không thể nào chiếu cố tới kỹ năng chiến đấu trong trận chiến trên đó, lại không nghĩ rằng, nàng một lần nữa mang đến sự ngạc nhiên cho hắn.

Không sai, chính là ngạc nhiên.

Hắn vốn tưởng rằng, bày ra trận pháp thì nàng không có khả năng phá giải, chỉ cần vừa vào trận, chắc chắn sẽ bị vây khốn. Nhưng nàng lại có thể thông dong đi ra từ trong trận pháp, còn không kinh động đến trận pháp hắn bày ra, có thể nghĩ, tu vi trận pháp của nàng so với tưởng tượng của hắn còn muốn cao thâm hơn.

Hơn nữa, hắn cũng càng thêm khẳng định, ở trên người nàng, chắc chắn có một số trận pháp cổ xưa mà hắn chưa bao giờ nghiên cứu qua!

Khí ý nghĩ đó xuất hiện trong tâm trí, đôi mắt hắn chợt sáng lên, trận pháp cổ xưa!

Không nghĩ tới, trong tiểu quốc cấp 9 lại gặp được thứ tốt như vậy, nếu đã gặp được, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Tính cả nữ tử này, hắn muốn tất cả!

Ánh mắt hắn che dấu sự hưng phấn dừng ở trên thân ảnh tuyệt đẹp và quyến rũ kia, suy đoán dung nhan tuyệt mỹ dưới tấm mặt nạ, trong lòng âm thầm tính toán, sau khi lấy được trận pháp cổ xưa, nữ tử loá mắt mà tùy ý này, nàng nhất định phải trở thành lô đỉnh để hắn luyện công!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 100: Kinh động khắp nơi!

"A!"

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, chỉ thấy, trên nóc nhà, thanh trường kiếm trong tay nhị trưởng lão bị một chân đá bay, trường kiếm xẹt qua giữa không trung và rơi vào bên trong ngọn lửa phía dưới.

Hắn bị người đá một chân, ngón cái và ngón trỏ trên bàn tay một trận tê mỏi, phảng phất giống như xương cốt trong cổ tay đã bị gãy búi cùi đá kia, đau đến nỗi không thể nâng lên, chỉ có thể vô lực buông xuống, run nhè nhẹ, sắc mặt trở nên nhợt nhạt nhìn thân ảnh màu đỏ phía trước.

Thần ảnh kia đặt dưới ngọn lửa có vẻ càng thêm loá mắt, mái tóc đen được gió đêm thổi tới tung bay, phảng phất như trong bóng đêm có một đôi tay đang nhẹ nhàng nhấc lên từng sợi tóc của nàng, mặt nạ vàng hoa mạn đã la nỏ rộ yêu điểm, khiến nàng có vẻ thần bí, quý dị như vậy.

Trên người nàng tràn ngập một luồng hơi thở khát máu, cường độ rất cao, thậm chí, mạnh đến nỗi làm hẳn cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Cũng đúng, nếu đối phương là hạng người hơi hột, mấy vị trưởng lão bọn họ cũng sẽ không nhất nhất bị thiệt mạng ở trong tay nàng, ngay cả gia chủ cũng bởi vì nàng mà bồi toàn bộ Hứa gia.....

Nghe vậy, hẳn cần rằng một cái, tập trung tất cả hơi thở huyền lực trên người mạnh mẽ tiến đến đan điền. Trong phút chốc, toàn bộ thần thể hẳn phảng phất cương lên giống như quả bóng cao su và nhanh chóng tràn ngập trong không khí. Ngay cả quần áo trên người hẳn cũng tự nứt ra, lộ ra thần thể khô gầy nguyên bản của hẳn.

Chỉ là, lúc này thần thể khô gầy vẫn nhanh chóng bành trướng lên, dòng khí gần nở, làm toàn bộ gân mạch dưới làn da hẳn đều hiện lên, rất rõ ràng và có thể nhìn thấy được, giống như phảng phất tùy thời đều có thể phát nổ.

"Ta nói rồi, ngay cả khi ta chết, cũng muốn kéo ngươi đem kmg!"

Nhị trưởng lão điên cuồng hô to, một đầu tóc xám trắng bay trong dòng khí hỗn độn quanh thân. Hai tay hẳn mở to, điên cuồng lao về phía Phượng Cửu, tốc độ kia, đều tăng lên gấp đôi so với lúc trước giao thủ cùng Phượng Cửu.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Khi lão già mặc áo choàng xám phía dưới nhìn thấy nhị trưởng lão muốn tự phát nổ và kéo nàng cùng đồng quy vu tận, sắc mặt đại biến, tức muốn hộc máu hô to: "Đáng chết! Lão phu nói muốn nàng sống! Muốn sống!"

Chân vừa giẫm trên mặt đất, thần ảnh màu xám nháy mắt bay tới, tốc độ kia, so nhị trưởng lão đã dùng toàn bộ huyền lực muốn nổ tan xác mà chết còn muốn nhanh hơn gấp mấy lần.

Phượng Cửu từ khi sắc mặt nhị trưởng lão lộ vẻ điên cuồng đã bắt đầu đề phòng hẳn, bởi vậy, khi nhìn đến hẳn tiến dùng huyền lực muốn tự phát nổ để cùng nàng đồng quy vu tận, mắt nàng mắt hiện lên kinh ngạc, không nghĩ tới nhị trưởng lão lại vì Hứa gia mà làm nên nông nổi như vậy.

Ngay lúc tức, nàng nhanh chóng lui về phía sau, từng bước rút lui muốn nhanh chóng tránh đi, rốt cuộc, sự bùng nổ của một người là võ sư đỉnh cũng không phải là vấn đề nhỏ, nàng không nghĩ một chút không cẩn thận sẽ phải bồi tính mạng chính mình.

Nhưng mà, ngay khi nàng đang hết sức lui về phía sau, một thần ảnh màu xám lại nhanh như quỷ mị lao tới, nàng thậm chí cũng chưa nhìn thấy rõ thần hình hẳn, đã thấy nhị trưởng lão đang đánh tới phía nàng bị thần ảnh mặc áo choàng xám dùng một chân đá bay lên không trung.

"A! Ta không cam lòng....."

"Phanh! Âm vang!"

Quanh quần trong bầu trời đêm chính là tiếng của nhị trưởng lão không cam lòng dầy phần hận, giọng nói kia thậm chí còn chưa rơi xuống, đã nghe một tiếng nổ *"bùm"*, thần thể nhị trưởng lão phát nổ ở giữa không trung, phát ra một tiếng ầm vang lớn. Ánh lửa loé lên trên bầu trời cùng với thanh âm nổ lớn đã đánh vỡ đêm khuya tĩnh lặng, cơ hồ là trong nháy mắt đã thức tỉnh toàn bộ người trong Vân Nguyệt Thành.

Ngay khi những người tu luyện các nơi trong Vân Nguyệt Thành sôi nổi lao tới nơi này, phía trên nóc nhà, lão già mặc áo choàng xám quay sang đối mặt với Phượng Cửu, lộ ra một nụ cười thần thiện trên mặt, nhưng cặp mắt lại nháy động hung phần, mang ánh sáng quý dị nhìn chằm chằm nàng giống như nhìn một con mồi.

Bản đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Lấy máu của ta!

"Đừng sợ, ta sẽ đối tốt với ngươi."

Khi Phượng Cửu nghe những lời nói đó phát ra từ miệng lão già mặc áo choàng xám, chỉ cảm thấy một luồng cảm giác lạnh lẽo xuyên qua, da gà nổi lên khắp người, ngay cả khỏe miệng cũng giật giật không kiểm soát được.

Đặc biệt là, lão nhân này lại còn dùng một đôi ánh mắt hung phần và quý dị nhìn nàng chằm chằm. Loại cảm giác ghê tởm này, chỉ là không thể nào tả nổi.

Nàng liếc mắt nhìn hẳn một cái, đôi tay xoa xoa cánh tay đang nổi da gà đầy gai góc, không khách khí nói: "Lão già, khi người nói chuyện cũng không lấy cái gương chiếu vào mặt già của người khó quát như quả quỷ sao, lão đã là người bước một chân vào quan tài, cư nhiên còn không biết xấu hổ."

Những lời nói châm biếm đầy khinh thường khiến ánh mắt lão già mặc áo choàng xám trầm xuống, ngay cả nụ cười trên mặt cũng đều tắt, cả người tản ra hơi thở hung ác nham hiểm nhìn nàng chằm chằm.

"Lão phu thu ngươi để luyện công lô đỉnh, đó là đã dễ mắt đến ngươi!"

"Luyện công lô đỉnh?"

Phượng Cửu hú lên quái dị, không khách khí đánh giá từ trên xuống dưới một phen, châm chọc nói: "Nhìn không ra lão già ngươi lại là quý háo sắc? Bất quá, ngươi đã một đồng tuổi, ngoạn ý kia còn có thể dùng?"

"Làm cần!"

Hắn then quả hoá giận quát lên chói tai, ngực phập phồng vì tức giận, hai mắt trợn trừng, cảm tức nhìn nàng. Ngay sau đó, thần ảnh màu xám nhanh như tia chớp bắn ra, bàn tay khô gầy cuộn lại thành móng vuốt vươn ra để bắt lấy Phượng Cửu.

Biểu tình của Phượng Cửu lập tức biến đổi, hơi thở băng lạnh sắc bén nháy mắt phụt ra, nàng không tránh né mà di chuyển thách thức, ánh mắt thu hẹp đầy khát máu, bước chân quý dị kéo theo thần ảnh chuyển động. Chủy thủ trong tay vừa chuyển, bị mặt mang theo dòng khí huyền lực hướng về phía lão già mặc áo choàng xám.

"Chút tài mọn!"

Lão già mặc áo choàng xám cười nhạo một tiếng, tay vừa lật, để dâng tránh đi công kích của Phượng Cửu, một tay ngăn lại chủy thủ của nàng, một tay kia lại nắm lấy nàng lần nữa.

Tay nàng đã bị lão già mặc áo choàng xám nắm lấy, Phượng Cửu lập tức mượn lực theo đà ngã thân mình xuống đất, đồng thời thoát khỏi nắm ngón tay bầu chặt của lão già, nhấc chân lên và phóng nó ra cùng một lúc, chỉ nghe sức mạnh huyền lực được bị mặt mang theo nơi bàn chân tạo nên một luồng khí sắc bén phát ra tiếng hô hô khi quét qua không khí. Chỉ trong khoảnh khắc đó, lão già đã bị mặt cánh gác, xương cẳng chân của một bên chân bị đá trúng, đầu gối uốn cong, người ngồi xồm xuống nhưng nhanh chóng nhảy ra sau, lập tức tránh xa bên người Phượng Cửu.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Phượng Cửu lần thứ hai tấn công không dừng lại, nàng biết rõ động tĩnh khi thần thể nhị trưởng lão phát nổ ở giữa không trung đã kinh động đến các thế lực khắp nơi trong Vân Nguyệt thành. Những người đó chắc chắn là đang chạy tới nơi này. Trước mắt, nàng cần phải giải quyết lão nhân này trước khi những người đó đuổi tới đây!

"Tê a!"

Thần thể lão già vừa mới đứng vững cân bằng, lập tức nhìn thấy ánh sáng lạnh của chủy thủ trực tiếp hướng thẳng về phía cổ hẳn. Hẳn cả kinh nghiêng người đồng thời nhấc chân lên đá, nhưng không ngờ, nàng bỗng nhiên lui về phía sau. Lưỡi dao vốn đang hướng về phía cổ hẳn vừa chuyển đã mạnh mẽ đâm vào cẳng chân mà hẳn vừa đá ra.

Lực đạo tàn nhẫn từ đòn tấn công, cùng với lực đạo mà thần nhấc chân đá ra cơ hồ va chạm vào nhau, khiến chân hẳn bị đâm thủng qua. Hẳn chỉ nghe thấy một tiếng *phập* truyền đến khi lưỡi dao sắc bén đâm vào cốt nhục mình, con đau dữ dội thẩm nhập vào tim, khiến lực lượng trong cơ thể hẳn bùng nổ.

"A!"

Một luồng hơi thở vô tổng cường đại trong giây lát phụt ra từ thần thể hẳn, huyền lực điên cuồng hùng hậu tuôn ra và mạnh mẽ đánh bay Phượng Cửu ra ngoài.

"Phốc!"

Phượng Cửu bị văng ngã ra ngoài mấy thước, ngực đau nhức, phun ra một miệng đầy máu, tám mạch bị hao tổn, khiến hơi thở cả người nàng lập tức trở nên suy yếu.

Nhìn thấy lão già kia nhỏ cây chủy thủ và ném vào trong lửa lớn, đi bước một tiến về phía nàng, ánh mắt nàng híp lại, không kinh không hoảng cố gắng chịu đựng đau đớn trong lòng và đứng lên, đón gió mà đứng.

Nâng bàn tay lên, dùng tay lấy máu dính từ khóe miệng kết ra ấn ký phức tạp mà cổ xưa, giọng nói lạnh tanh vào một khắc này đầy phảng phất như thể những tiếng thì thầm truyền đến từ thời viễn cổ, du dương mà thần bí.....

"Lấy máu của ta, phá vỡ trời buộc của ngươi!"

"Nhân danh ta, lệnh ngươi hiện ra chân thân!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Lệnh ngươi hiện thân

Cùng với giọng nói của nàng rơi xuống, một luồng ánh sáng bắn ra từ ấn ký mà đôi tay nàng kết ra, giống như ánh sáng của máu, trong phút chốc bắn thẳng lên trời cao, lại tựa như ngọn lửa màu đỏ rực rỡ tỏa mắt, nháy mắt lao thẳng lên, chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm!

"Tê ngao!"

Một âm thanh phảng phất được truyền đến từ thời viễn cổ, tiếng phượng kêu vang vọng khắp bầu trời. Trong âm thanh vang vọng bỗng nhiên hình thành từng luồng uy áp và đẩy ra một dòng khí mà mắt thường có thể thấy được, uy áp cường đại cũng dòng khí phồng thích. Dưới sự chấn động gây ra bởi âm thanh, toàn bộ mặt đất Văn Nguyệt thành đều hơi rung động, phảng phất như rừng đất xoay ngời, khiến người hoảng sợ không thôi.

Mà tất cả mọi người đang chạy tới chỗ ngọn lửa và vụ nổ trước đó, bỗng nhiên nghe được âm thanh một tiếng phượng kêu đặc tai, một đám khiếp sợ dừng lại bước chân, khó tin nhìn ngọn lửa phóng lên cao, hùng hực thiêu đốt trong đêm, chiếu sáng toàn bộ bầu trời trong có có một thân ảnh màu đỏ.

Đó là một cảnh tượng chấn động xôn xao thẳng vào tâm linh, sóng to gió lớn nhấc lên trong lòng bọn họ, thật lâu không cách nào bình ổn lại.....

"Đó, đó là phượng hoàng! Đó là thượng cổ thần thú, phượng hoàng lửa!"

"Thượng cổ thần thú sao lại xuất hiện ở đây? Là ai? Là ai có được thượng cổ thần thú?"

Mọi người không thể tin nổi kinh hô, trong đầu, trong mắt, tất cả đều là thân ảnh phượng hoàng lửa loá mắt trong đêm.

Khoảng thời gian trước, bọn họ nghe nói có thần thú hiện thế tại Cửu Phục Lâm, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng dáng thoáng qua trên bầu trời, cũng không nhìn thấy hình dạng thật sự của nó. Lúc ấy còn dẫn tới nhiều người tu luyện từ các nước khác tiến đến cướp đoạt, không nghĩ tới, thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa cuối cùng vẫn rơi xuống bên trong Diệu Nhật Quốc bọn họ!

Nhìn đôi cánh sải rộng tung bay trên bầu trời đêm, cả người phượng hoàng lửa đang cháy trong ngọn lửa lớn, bọn họ chỉ cảm thấy trong lòng nhiệt huyết đang sôi trào.

Nó thực sự là chân thân của phượng hóa thượng cổ! Ở một tiểu quốc cấp 9 như bọn họ, một ngày này bọn họ lại có thể được nhìn thấy thượng cổ thần thú, làm sao bọn họ có thể không bị kích động vạn phần?

Trong đám người, Mộ Dung Dật Hiền đang chạy tới chỗ ngọn lửa cũng khiếp sợ nhìn thân ảnh ngọn lửa trong bầu trời đêm, thượng cổ thần thú, phượng hoàng tôn sư trăm điều (cai trị các loài chim), chân thân lại loá mắt như vậy, đẹp như vậy, thật sự là quá kinh ngạc!

Tuy trong lòng kích động mãnh mẽ, nhưng, hắn cũng không dừng lại quá lâu, nhanh chóng hoàn hồn và lao về chỗ ngọn lửa.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong khi đó, bên trong Hứa phủ, phía trên nóc nhà, lão già mặc áo choàng xám dưới cổ uy áp cường đại mạnh mẽ của thời thượng cổ, đã thấy mình thậm chí không thể đứng lên, hai chân hắn run rẩy nhún ra ngã ngồi xuống đất bất lực, khó tin nhìn phượng hoàng lửa giương cánh bay vút lên bầu trời, ánh mắt đỏ đậm, không cam lòng cũng không muốn tin.

"Không!"

"Đây không phải là thật sự!"

"Sao ngươi có thể có được thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa!"

"Sao có thể!"

Dưới sự bao phủ của cổ uy áp cường đại thượng cổ, hắn muốn mở miệng nói đều không thể nói được. Nhưng, hắn mạnh mẽ phá tan chấn áp của uy áp thượng cổ. Thời điểm hắn mở miệng, tâm mạch đều bị tổn hại, một bên miệng tràn ra máu tươi, tuy nhiên vẫn điên cuồng không muốn tin sự thật tàn nhẫn trước mắt.

Mắt thấy con mồi đã là vật trong lòng bàn tay hắn, đột nhiên bay mất, còn mang đến cho hắn chấn động mãnh liệt không tài nào tiếp thu như vậy, hắn làm sao có thể tiếp thu được?

Phượng Cửu đón gió mà đứng, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn lão già chặt vật ngã ngồi bất lực, giọng nói lạnh lẽo chậm rãi truyền ra: "Chết dưới hỏa phượng, cũng không một người."

Ngay khi giọng nói của nàng rơi xuống, phượng hoàng lửa từ trên bầu trời *hư* một tiếng đáp xuống và mang theo những ngọn lửa đang hùng hực cháy, đôi cánh lửa đang rộng của nó bỗng bao quanh lão già trước khi quay lại lên bầu trời một lần nữa.

"Không!"

Tiếng gào thét thể lương không cam lòng truyền đến từ trong hòa điểm, Phượng Cửu chỉ thấy trong trời đêm xuất hiện điểm điểm hoa lửa, phượng hỏa giương cánh, xoay quanh ở phía trên đỉnh đầu nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đêm không ngủ!

Mộ Dung Dật Hiền phóng qua trên nóc nhà, khi đến một chỗ cách nóc nhà Hứa gia không xa, nhìn đến một màn chấn động kia, cả người vô ý giắt mình thất thần, nhìn một màn kinh điển tuyệt đẹp mà chấn động kia.....

P phía trên nóc nhà Hứa gia, thân ảnh màu đỏ đang đón gió mà đứng, hồng y loá mắt đường hoàng ở bên trong ngọn lửa có vẻ tùy ý tà mị, tíc đen bay lượn phía sau, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, cùng với phượng hỏa thật lớn xoay quanh trên đỉnh đầu hắn ta ở giữa không trung, hết thấy đều có vẻ thần bí, rất đẹp, đẹp đến mức không chân thật.....

Có lẽ là nhận thấy được ánh mắt của hắn, người nọ quay đầu, mặt nạ vàng hoa mạn đã là được ngọn lửa chiếu sáng rất rõ ràng ánh vào đáy mắt hắn, khiến hắn không nhận được có loại xúc động muốn tháo mặt nạ của hắn ta ra, để nhìn vào chân dung phía dưới.

Nhưng mà, không đợi hắn hoàn hồn, đã thấy phượng hoàng lửa từ trong bầu trời đêm với một tiếng than nhẹ, đáp xuống, đồng thời hóa thành một luồng ánh sáng tiến đến trên người thần bí đang đón gió mà đứng rồi biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, người nọ thu hồi ánh mắt dừng ở trên người hắn, khẽ nháy mấy cái, thân ảnh như quý mị xẹt qua lửa lớn, nhanh chóng biến mất trong đêm đen.....

Hắn không tự chủ được bước ra một bước, đuổi tay về phía trước muốn gọi người nọ lại, nhưng cuối cùng, vẫn thu hồi tay, không thể nói lên những lời muốn nói.

Người nọ là ai?

Hắn nghĩ, trong lòng hắn mơ hồ có thể đoán được.

Hồng y loá mắt mà đường hoàng, hơi thở thần bí mà tà mị, khí thế tùy ý đường hoàng, cùng với mặt nạ vàng hoa mạn đã là, hắn ta, không phải là Quý Y thần bí thì là ai?

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Khi những gia chủ của các gia tộc từ khắp nơi vội vàng tới và nhìn thấy Hứa gia đang bị lửa lớn vây quanh, không nhận được hít hà một hơi, không thể tin rằng, một gia tộc trung lưu sẽ rơi xuống như vậy.....

"Ồ!"

"Đây, đây là Hứa gia?"

"Thiên a! Điều này có nghĩa là Hứa gia đã bị người diệt môn?"

"Làm sao mà Hứa gia lại đi treu chọc chủ nhân của thượng cổ thần thú? Lại còn rơi vào kết cục toàn bộ bị giết thế thảm như thế....."

Mọi người nghị luận, nhìn toàn bộ trong ngoài Hứa gia đang bị ngọn lửa vây quanh thiêu đốt *bùm bùm*, thốn thức không thôi.

Đối với một gia tộc cứ như vậy rơi xuống, biến mất ở Vân Nguyệt thành, trong lòng bọn họ chứa đựng cảm xúc phức tạp nói không nên lời.

Đây là thế giới mà cường giả có thể cai trị, và chân lý không thể thay đổi trong thế giới này!

Cho dù người là gia thế có ảnh hưởng cai trị một trăm gia đình khác, nhưng nếu người treu chọc đến nhân vật không nên động tới, diệt người cũng chỉ mất một giây, thậm chí là diệt tộc, cũng chỉ ở trong một đêm.....

Một vị gia chủ đã nhìn thấy Mộ Dung Dật Hiền đang thất thần nhìn về một hướng nào đó, ánh mắt hơi lóe, tiến lên hỏi: "Tam vương gia, người đến đây trước nhất, có nhìn thấy đó là người nào không?"

Nghe được lời này, những nhóm gia chủ khác đang nói chuyện cũng nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền. *Đúng vậy! Người đã diệt toàn bộ Hứa gia là ai? Người họ có được thượng cổ thần thú phượng hoàng lửa lại là ai?*

Mộ Dung Dật Hiền phục hồi lại tinh thần, thấy bọn họ đều mang theo ánh mắt dò hỏi dừng ở trên người hắn, hắn hơi trầm tư, nói: "Ta chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ, còn đó là ai, không thể nhìn rõ."

"Thân ảnh màu đỏ?"

Trong lòng mọi người đều rung động một cái, trong đầu bất giác nghĩ đến một người.

Quý Y?

Có thể là hắn sao? Người thần bí nhất Vân Nguyệt thành, cũng là người mà mọi người đều muốn cầu kiến nhưng lại không thể nào nhìn thấy. Bọn họ tuy rằng chưa từng thấy qua chân dung Quý Y, nhưng lại nghe nói hắn ta luôn mặc một bộ hồng y loá mắt tùy ý, trên mặt mang mặt nạ vàng hoa mạn đà la, hơi thở tà mị giống như yêu nghiệt, cực kỳ thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 104: Tâm mạch bị tổn thương!

Hai ngày sau, trong Đào Hoa Ổ.

Phượng Cửu chỉ mặc thường phục màu trắng và đi ra cửa phòng, lập tức nhìn thấy Lãnh Suương đang đi đến.

"Chú tũ." Lãnh Suương có chút lo lắng nhìn nàng. Kể từ một ngày kia trở về, sắc mặt chú tũ vẫn luôn rất tái nhợt.

"Ca ta tỉnh chưa?" Nàng nhìn về phía Lãnh Suương và hỏi, giọng nói vẫn lộ ra một chút suy yếu.

Đêm hôm đó nàng bị thương đến tâm mạch, nếu nàng không tinh thông y thuật, thời gian hai ngày này căn bản không có khả năng xuống khỏi giường. Tuy nhiên, mặc dù thương thế đã có chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khỏi phục, vì thế nếu nói chuyện lớn tiếng, hoặc là ho khan nhiều sẽ có cảm giác hơi đau.

"Thiếu gia đã tỉnh."

"Ừ, ta sẽ đi xem." Khi nàng nói, dời bước đi ra bên ngoài.

Sân của Quan Tập Lãm ở cách vách sân năng, đủ gần cho nàng tiện đi qua, bởi vậy, nàng chỉ đi ra cửa viện bước vài bước là đã đến.

Vào viện, còn chưa đẩy cửa ra đi vào, đã nghe thấy âm thanh ho khan truyền đến từ bên trong. Nàng dừng bước chân lại, nhìn về phía Lãnh Suương: "Hắn đã uống được sao?"

"Đã uống khi vừa mới tỉnh lại."

Nghe vậy, Phượng Cửu lúc này mới đi vào, vừa vào bên trong, liền thấy hắn nằm trên giường đang muốn ngồi dậy, lập tức bước nhanh đi lên phía trước: "Trên người còn có thương tích! Mau nằm!"

"Tiểu Cửu?" Quan Tập Lãm thấy người đến là nàng, trên mặt nở nụ cười, nhưng khi nhìn đến dung nhan tái nhợt của nàng, không khỏi ngăn ra: "Tiểu Cửu, sắc mặt ngươi vì sao lại kém như vậy?"

Hắn vừa mới tỉnh lại, còn chưa kịp hỏi các nàng hắn làm thế nào mà tới được nơi này?

"Tâm mạch bị thương tổn, điều dưỡng chút thời gian sẽ ổn."

Nàng ngồi xuống ở mép giường, vừa duỗi tay dò xét mạch của hắn, vừa nói: "Vết thương trên người của ngươi tuy nhiều, nhưng đa số chỉ là bị thương ngoài da, cũng may không tổn thương tới gân cốt, bằng không cũng phải nghỉ ngơi ít nhất là mười ngày đến nửa tháng."

Nhìn đến sắc mặt tái nhợt của nàng, lại nghĩ đến hiện giờ hắn đã được giải thoát, cũng biết rằng nhất định là nàng đã đi cứu hắn, đôi mắt không khỏi nóng lên: "Tiểu Cửu, ca thật vô dụng, khiến ngươi chọc phải phiền toái."

"Ngươi đang nói gì vậy?"

Nàng kéo chân đắp cao hơn cho hắn, nói: "Thân thể ngươi chỉ cần tĩnh dưỡng thêm hai ngày là có thể xuống giường đi lại, không quá ba ngày sau là tranh cử ở Quan gia, thời gian có chút cấp bách, ta lo lắng thân thể ngươi sẽ ăn không tiêu."

"Không có việc gì, ta có thể, ta nhất định phải trở về tranh cử ở Quan gia."

"Vậy hai ngày này ngươi phải điều dưỡng thật tốt, ta sẽ phối dược cho ngươi, khiến thương thế của ngươi mau chóng khỏi phục." Nàng đứng lên, nói: "Ta về phòng trước, có chuyện gì ngươi hãy giao đãi với Lãnh Suương là được."

"Được, thân thể ngươi không tốt nên hãy nghỉ ngơi nhiều hơn, cũng không cần tới xem ta."

Phượng Cửu cười gật đầu, nhìn về phía Lãnh Suương giao đãi sự tình đối được, cuối cùng mới trở về phòng, lắc mình vào không gian tư duy.

Đêm hôm đó, không chỉ có tâm mạch nàng bị hao tổn, ngay cả phượng hỏa cũng bởi vậy mà lâm vào trong giấc ngủ say.

Đối với phượng hỏa xuất hiện dưới bộ dáng nhân loại là trẻ nhỏ, muốn hiện ra chân thân vốn dĩ phải chờ tới lúc thành niên, nhưng đêm qua, nàng lại dùng máu về ẩn ký cổ xưa để phá vỡ trời buộc, khiến hắn hiện ra chân thân và tiêu diệt kẻ địch.

Khi hắn hiện ra chân thân, sức chiến đấu cơ hồ có thể đạt tới đỉnh điểm của thượng cổ thần thú thành niên, đối phó một võ tông tự nhiên là dễ như trở bàn tay, nhưng cũng phải trả giá rất lớn, đó chính là lâm vào hôn mê, hơn nữa, còn không biết khi nào có thể tỉnh lại.

Nàng nhìn phượng hoá bị bao vây bên trong quả cầu lửa nhỏ ở trong không gian, vẫn là bộ dáng tiểu nhi nhân loại 3 tuổi như cũ, giống như đang ngủ say, ghé mặt vào nơi đó bình yên nằm ngủ.

Thu hồi ánh mắt, nàng khoan chân ngồi xuống điều tức chứa trị thương thế trong cơ thể, bắt đầu khôi phục linh lực cùng huyền khí, toàn bộ thân thể nàng bị hai cổ hơi thở bao vây, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm ở gần mạch đang di chuyển tới.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 105: Trên đường cái ngẫu nhiên gặp được!

Ba ngày sau.

Một chiếc xe ngựa không nổi bật chậm rãi lăn trên đường phố, xe ngựa không bắt mắt, điều thu hút sự chú ý của mọi người chính là người thiếu nữ hắc y lạnh lùng và xinh đẹp đang điều khiển xe ngựa ở phía trước.

Khuôn mặt nàng tinh tế và rất đẹp, một bộ hắc y bao vây lấy thân thể cũng cực kỳ nóng bỏng mẽ người, nếu như trên mặt nàng có thể có thêm vẻ tươi cười, chắc chắn sẽ là một sinh vật khiến nam nhân thần hồn điên đảo. Tuy nhiên, cả người hắc y thiếu nữ lại tản ra hơi thở lạnh băng, luồng hơi thở lạnh lẽo sinh sôi làm người không dám tới gần.

Bên trong xe ngựa, Quan Tập Lãm nhìn Tiểu Cửu đang nghiêng người đọc sách, nghi hoặc và buồn bực hỏi: "Tiểu Cửu, y thuật người tốt như vậy, tại sao không loại bỏ những vết sẹo trên mặt người trước đi?"

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, những vết sẹo trên mặt nàng không hề có dấu hiệu mờ đi, mỗi khi nhìn thấy những vết sẹo đó ở trên mặt nàng, hắn đều sốt ruột thay nàng, nhưng cố tình chính nàng lại giống như đã nhìn quen rồi, nên không hề phiền lòng với nó.

Không phải nói nữ tử đều không chịu được dung nhan của mình bị hao tổn hay sao? Vì sao hắn thấy nàng không nóng nảy một chút nào, cũng không thêm để ý một chút nào?

"Không vội, cao ta điều phối để loại bỏ sẹo còn thiếu một vị được." Nàng không chút để ý đáp lại, lật một trang trong cuốn sách và tiếp tục đọc.

Đây là một quyển Lăng Vân Bộ (凌云步), là nàng tìm được từ bên trong không gian do sư phó cất chứa. Sau khi nàng nhìn vào nó, bộ pháp bên trong so với bước nện ban đầu của nàng còn muốn tuyệt diệu hơn nhiều, nàng đã xem nó kể từ khi rời khỏi Đảo Hoa Ô đến bây giờ mà vẫn luyện tiệp không thể nào buông.

Cho đến khi, ngửi được một mùi hương, mới vô tình ngừng đầu lên.

"Ca, người có ngửi được mùi vị gì không?" Đôi mắt nàng sáng lên nhìn hắn, ngửi mùi hương kia, khiến nàng không thể không nuốt nước miếng.

Nhìn thấy nàng với một bộ dáng như mèo thèm ăn, Quan Tập Lãm không khỏi cao giọng cười, vuốt tay xuống gõ nhẹ ở trên đầu nàng: "Mùi của người chỉ biết đến thức ăn, ngay cả cách mảnh rèm người cũng có thể ngửi được mùi hương bánh rán hành?"

"Đúng đúng, chính là *bánh rán hành* (葱油饼)." Nàng nở nụ cười và loạng choạng ôm lấy cánh tay hắn: "Ca, người đi mua giúp ta được không, ta muốn hai cái." Nàng vươn hai ngón tay quơ quơ.

"Được được, ta đi mua." Hắn bắt đầu đi lấy đầu cười.

Vào thời điểm đó, Lãnh Sương đang đánh xe ngựa đã nghe được cuộc nói chuyện bên trong, nàng thả chậm tốc độ của xe.

Quan Tập Lãm đẩy mình ra và nhảy xuống xe ngựa, nói với Lãnh Sương: "Người dừng ngựa xe ở bên cạnh, ta đi mua bánh, sẽ lập tức trở về." Trong khi nói chuyện, người đã đi theo hướng một cái quán nhỏ cách đó không xa.

Lãnh Sương dừng xe ngựa ở một bên và chờ, nhìn về phía quán nhỏ.

"Đại thúc, cho bốn cái bánh rán hành." Quan Tập Lãm móc tiền ra kêu.

"Công tử, muốn hai chén chè đậu xanh đi kèm hay không? Ăn bánh rán hành cùng với chè đậu xanh sẽ có hương vị rất ngon." Lão hán vừa gói bánh nóng hổi hấp, vừa hỏi.

"Cũng đúng, vậy cho ta hai chén, không, ba chén, người giúp ta gói cẩn thận để ta dễ mang đi."

"Được được được." Lão hán cười híp mắt, vội vàng đóng gói cho hắn ba chén chè đậu xanh.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Ở cách đó không xa, Mộ Dung Dật Hiến đang đi với Phượng Thanh Ca rời khỏi Ngọc Hiến Các (玉轩阁), trong lúc vô tình thoáng nhìn ra, khi nhìn thấy nam tử đang mua đồ ở trước quán nhỏ, không khỏi ngăn người, trong mắt nổi lên một sự thích thú.

Là hắn? Huyết trưởng của nữ tử áo đỏ?

Hắn đang ở chỗ này, vậy nữ tử áo đỏ cũng đang ở chỗ này sao? Nghĩ vậy, trái tim hắn bất giác đập lên thình thịch, một tâm tình vừa khẩn trương vừa chờ mong tràn ngập ở trong lòng.

"Mộ Dung ca ca? Làm sao vậy?"

Phượng Thanh Ca kéo hắn lại và nghi hoặc hỏi, thấy hắn vẫn đứng bất động, liền nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ nhìn đến một nam tử mặc quần áo bình thường đang mua bánh rán hành.

"Mộ Dung ca ca biết hắn?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Nàng ở nơi đó?

"Ừ, là một bằng hữu, ta đi qua đó chào hỏi, người ở đây chờ ta một chút." Hắn vội vàng giao đãi, thấy người nọ đang chuẩn bị rời đi, vội vàng bước nhanh đi qua.

Phượng Thanh Ca vừa nhìn thấy, có chút kỳ quái, ánh mắt dừng ở trên người nam tử kia đánh giá, nhưng nhìn không ra có gì đặc biệt.

Quan Tập Lãm đã mua đủ đồ và đang chuẩn bị quay lại, bên tai lập tức truyền đến một giọng nói.

"Vị công tử này."

Mộ Dung Dật Hiến gọi, đi tới trước mặt hắn, trên khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã lộ ra một nụ cười ôn hòa: "Ngày đó từ biệt ở trấn Thạch Lâm, không nghĩ tới sẽ gặp lại công tử ở Vân Nguyệt Thành."

Quan Tập Lãm có chút bối rối nhìn hắn: "Người là?" Hắn hoàn toàn không nhớ rõ người này nữa.

Thấy hắn không nhớ tới mình, ý cười trên khuôn mặt Mộ Dung Dật Hiến giảm nhẹ, rồi ngay sau đó khôi phục như thường, nói: "Ta họ Mộ Dung, tên là Dật Hiến."

"Mộ Dung Dật Hiến?"

Quan Tập Lãm có chút kinh ngạc, theo đó thích thú và kích động nhìn hắn, ngay cả giọng nói cũng cao lên vài phần.

"Người là Mộ Dung Dật Hiến? Tam vương gia Diệu Nhật Quốc? Là thiên tài tu luyện võ đạo?"

Tên Mộ Dung Dật Hiến tự nhiên là quen thuộc với Quan gia ở Vân Nguyệt thành, hắn tự nhiên đã từng nghe nói qua, nhưng trước kia cũng chưa từng gặp mặt, chỉ biết là, chỉ nghe nói người này không chỉ tuyệt vời, mà còn là thiên tài tu luyện trong cùng thế hệ, thiên chi kiêu tử, không nghĩ tới hôm nay hắn có thể gặp được.

Nghĩ vậy, trong lòng hắn kích động: "Tam vương gia, ta sớm đã muốn gặp người, không nghĩ tới lúc này ta có thể gặp được người ở trên đường cái, thật đúng là duyên phận a!"

Không chờ Mộ Dung Dật Hiến mở miệng, hắn lại nói: "Người biết không? Người vẫn luôn là mục tiêu của ta, trước kia ta luôn nghĩ sẽ nỗ lực tu luyện để rồi một ngày nào đó có thể đánh bại người."

Khi nghe được vài câu trước, nụ cười của Mộ Dung Dật Hiến gia tăng, đang muốn mở miệng hỏi lệnh muội có tới hay không? Nhưng sau khi nghe được vài câu phía sau, nụ cười trên mặt lại giảm xuống, trầm nghĩ: *Người này nói chuyện thật đúng là không khách khí.*

Bất quá, hắn cũng không thêm để ý, cười nói: "Còn chưa thỉnh giáo đại danh công tử?"

"Ta gọi là Quan Tập Lãm." Quan Tập Lãm sáng khoái báo tên của mình.

"Nguyên lai là Quan công tử, không biết lệnh muội có đi cùng công tử hay không?" Khi Mộ Dung Dật Hiến đi tới đã chú ý, trong tay Quan Tập Lãm đang cầm bao nhiều đồ ăn vặt, *chẳng lẽ là mua cho muội muội hắn? Nàng thích ăn những thứ này sao?*

"Hả?"

Nghe thấy hắn ta nhắc tới muội muội bảo bối của hắn, tươi cười trên mặt Quan Tập Lãm chợt tắt, mang theo ánh giới nhìn hắn ta chăm chăm: "Người hỏi tiểu muội ta làm gì? Người lại không quen biết nàng."

"Là như thế này, lần trước ở trấn Thạch Lâm, trong lúc vô tình ta đã mạo phạm lệnh muội, vẫn luôn muốn tìm một cơ hội để xin lỗi nàng, nhưng vẫn luôn không gặp được nhau." Gặp nhau, lần đó ở Đảo Hoa Ô đã được gặp thoáng qua, nàng giống như yêu tinh hoa, khiến lòng hắn sau khi trở về vẫn luôn hoảng hốt, trái tim luôn trầm luân vào trong đó.

Thậm chí, trong khoảng thời gian này, hẳn đều luôn nghĩ về mối quan hệ tình cảm của hẳn với Thanh Ca, muốn tìm một cơ hội thích hợp để nói lời gì đó với nàng, chỉ là, vẫn luôn không tìm được thời cơ tốt.

Tay cầm bánh rán hành vẩy vẩy: "Không cần, tiểu muội ta rất rộng lượng, nàng sẽ không so đo cứ chỉ mạo phạm gì đó cùng người." Không so đo, đó là người còn chưa chọc giận nàng, nếu chọc giận rồi, nàng mới sẽ không quên cái gì là lượng lớn lượng bé.

"A! Nàng còn chờ bánh rán hành của ta! Không nói nữa, ta đi trước."

Nhớ tới việc của tiểu muội hẳn, mọi sự đều là việc nhỏ, lập tức không còn có tâm tình để hẳn huyên cùng hẳn ta, vội vàng hướng về phía xe ngựa chạy tới, sợ nàng chờ lâu.

"Quan công tử....."

Tầm mắt Mộ Dung Dật Hiền nhìn theo hướng Quan Tập Lâm vừa chạy và khi thấy hẳn dừng lại chỗ xe ngựa đang đậu bên đường, trong lòng vừa động.

Nàng đang ở bên trong?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Si ngốc mê muội!

Nghĩ vậy, chân hẳn vô thức bước đi theo.

Phượng Thanh Ca phía sau thấy thế, nhui lông mày, ánh mắt nhìn xe ngựa thoáng qua không chớp mắt, cũng dõi bước đi theo lên trước.

Bên kia, Quan Tập Lâm đi đến bên cạnh xe ngựa, đưa một khối bánh rán hành cho Lãnh Sương: "Đây là cho người, còn có chè đậu xanh, người hãy ăn khi còn nóng rồi chúng ta lại đi."

Lãnh Sương nhìn hẳn một cái, đuôi tay tiếp nhận, nói lời cảm tạ.

Một chân hẳn bước lên xe ngựa, một tay vừa đẩy mình ra đi vào, vừa nói: "Tiểu Cửu, bánh rán hành vẫn còn đang nóng, đại thúc kia nói ăn cùng với chè đậu xanh sẽ có hương vị tuyệt vời, cho nên ta mang theo một phần trở về cho các người."

Trong xe ngựa, Phượng Cửu đuôi tay tiếp nhận bánh rán hành và chè đậu xanh từ hẳn, cười khanh khách nói: "Chè đậu xanh a! Đã lâu rồi ta không uống, vừa lúc, ca, cảm ơn người."

"Hắc hắc, cảm tạ cái gì, người thích là tốt, trên đường trở về, ta sẽ mua thêm mấy nha hoàn cùng về, để các nàng hầu hạ người, làm đồ ăn ngon cho người." Ở chung lâu như vậy, hẳn vẫn biết nàng rất mê đồ ăn ngon.

"Được."

Nàng cười đáp lời, thấy hẳn ngồi lại trên xe ngựa, nàng mở túi ra và khi đang chuẩn bị cắn miếng bánh rán hành, chợt nghe một giọng nói cũng không xa lạ lắm truyền tới từ bên ngoài xe ngựa.

"Quan tiểu thư, tại hạ là Mộ Dung Dật Hiền."

Quan tiểu thư? Đang gọi ai vậy?

Phượng Cửu ở bên trong xe ngựa bất chợt giật mình, sững sốt nhìn về phía ca ca miễn phí của nàng, không tiếng động dò hỏi: *Sao lại thế này?*

Quan Tập Lâm cắn miếng bánh rán hành, nói: "Vừa rồi khi đi mua đồ thì gặp phải, hẳn là Mộ Dung Dật Hiền, nói là lần trước mạo phạm người ở trấn Thạch Lâm, muốn nói tiếng xin lỗi cùng người."

Nói đến đây, hẳn có chút bực mình, nói: "Ta vừa rồi đã nói với hẳn không cần, hẳn còn đi theo tới đây, thật không hiểu hẳn muốn làm gì!"

"Ta nên xuống nhìn xem!" Hẳn buông bánh rán hành trong tay ra, khi đang chuẩn bị vén rèm lên và nhảy xuống xe, chợt quay đầu lại, nói với Phượng Cửu: "Tiểu Cửu, người mang khăn che mặt lên đi."

Vết sẹo trên mặt Tiểu Cửu còn chưa lành, khi ra khỏi cửa nàng luôn luôn đeo tấm màn che ở trên mặt, hẳn cũng không hy vọng nàng bị người khác nhìn bằng ánh mắt khác khi thấy khuôn mặt hoa hoa của nàng.

"Ừ." Phượng Cửu mỉm cười và đặt tấm màn che lên mặt, có chút kỳ quái, *Mộ Dung Dật Hiền muốn làm gì?*

Lúc này Mộ Dung Dật Hiền đang chờ ở bên ngoài xe ngựa, trong lòng có chút khẩn trương, lòng bàn tay cũng đang chảy mồ hôi, mắt hẳn hiện lên sự chờ đợi nhìn về phía xe ngựa: *Liệu nàng có đẩy mình ra không? Nàng còn nhớ rõ hai lần ngẫu nhiên gặp hẳn hay không?*

Lãnh Sương đang ngồi ở bên ngoài xe ngựa, khi nhìn thấy biểu tình trên mặt Mộ Dung Dật Hiền mang theo một sự chờ đợi, không khỏi nhướng mày, có chút quái dị nhìn hẳn.

Mộ Dung Dật Hiền đang muốn làm gì ở đây? Theo nàng biết, hẳn không phải đã đính thân cùng với tiểu thư Phượng phủ Phượng Thanh Ca hay sao? Vì sao còn một bộ dáng chờ đợi và khẩn trương mà nhìn xe ngựa?

Quan Tập Lâm đẩy mình xe ngựa ra, hẳn bước xuống dưới, tùy tay buông mình nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền đang đứng ở phía trước xe ngựa: "Ta không phải đã nói người không cần phải xin lỗi rồi sao? Vì sao người còn đi theo?"

Mà lúc này, Mộ Dung Dật Hiền lại đang si ngốc nhìn vào xe ngựa, nghĩ đến vừa rồi khi mình xúc lên, bộ dáng nữ tử trong xe ngựa ánh vào đáy mắt, trái tim hẳn lại bắt đầu đập mạnh lên một lần nữa.

Hôm nay nàng không mặc hồng y, mà là một bộ váy áo màu trắng, khăn che trên mặt có màu tương tự, nàng chỉ lẳng lặng ngồi tựa ở chỗ kia, cả người lộ ra một luồng hơi thở thanh nhã thoát tục, có vẻ thanh thần và duyên dáng.

Khi nàng ăn mặc hồng y, lại như ánh nắng mặt trời rực rỡ loá mắt mẽ người, mỗi một cử động đều hiện lên sự lười biếng mị hoặc phong tình, tựa hồ, mỗi một lần nhìn thấy nàng, nàng đều mang đến tâm linh chấn động khác nhau cho hẳn, mỗi một lần đều khiến hẳn không tự chủ được mê muội vì nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Một cái tát bên đường!

Quan Tập Lâm đang chờ hẳn đáp lời thì nhìn thấy hẳn si ngốc nhìn chằm chằm xe ngựa ở sau người mình, sắc mặt lập tức đen xuống, cất bước đi chuyển về phía bên trái, toàn bộ thân hình to con chắn trước mặt hẳn.

"Ta nói, người đang nhìn gì vậy?"

"Mộ Dung ca ca, người biết người trong xe ngựa sao?"

Phượng Thanh Ca chậm rãi đi tới, nhẹ giọng hỏi, ánh mắt cũng dừng ở chỗ xe ngựa, rồi sau đó dòi đi, nhìn về phía Quan Tập Lâm và một nụ cười nhợt nhạt: "Vị công tử này, nếu là bằng hữu của Mộ Dung ca ca, vậy cũng là bằng hữu của Phượng Thanh Ca ta, trong xe ngựa là vị công tử nào? Không bằng, thỉnh ra đây gặp mặt đi?"

Nàng đã nhìn một hồi lâu từ phía bên kia, thật sự rất khó hiểu, biểu tình si ngốc trên mặt Mộ Dung Dật Hiền khiến Phượng Thanh Ca lần đầu tiên có cảm giác nguy cơ kể từ khi thay thế thân phận này. Ánh mắt như vậy, quá quen thuộc, cũng khiến trái tim nàng run sợ.

Trong quá khứ, nàng đã từng lẳng lặng nhìn ở một bên như vừa rồi như vậy, nhìn hẳn dừng loại ánh mắt si ngốc dịu dàng đầy thâm tình mà nhìn Phượng Thanh Ca. Nhưng, bắt đầu kể từ khi nàng thay thế thân phận này, nàng lại có cảm giác thiếu vắng sự dịu dàng và thâm tình của hẳn đối với Phượng Thanh Ca trong dĩ vãng.

Tuy rằng, khi hẳn nhìn nàng, cũng nói lời dịu dàng, cũng săn sóc hơn đối với nàng, nhưng nàng rất miễn cảm, vẫn có thể nhận ra.

Điều này khiến nàng cảm thấy bất an, nhưng cũng không dám mặt mũi theo đuổi, sợ kết quả cuối cùng khiến nàng không thể thừa nhận. Nàng vẫn luôn cố gắng bỏ qua nó, vẫn luôn nói với chính mình rằng nàng đã suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng vừa rồi, nàng chỉ đứng ở bên kia, khi nhìn thấy nam tử kia xúc mình xe lên để bước xuống, thấy ánh mắt hẳn nhìn về phía bên trong xe ngựa, suýt nữa khiến nàng sụp đổ.

Không cần phải nói, dùng trực giác của nữ nhân cũng biết người bên trong xe ngựa nhất định là một nữ tử. Nhưng, rốt cuộc là dạng nữ tử như thế nào? Có thể khiến hẳn thất thố như vậy?

Quan Tập Lầm nhìn nàng như một kẻ giấc: "Ta và các người rất quen thuộc sao? Mọi người và các người rất quen thuộc sao? Các người muốn gặp, nàng phải ra ngoài cho các người thấy?"

Nghe được lời này, sắc mặt Phụng Thanh Ca cũng không tốt lắm, nhưng cũng không phát tác, mà là quay đầu nhìn về phía xe ngựa, nhẹ giọng nói: "Có nương, gặp nhau tức là có duyên, không bằng ra ngoài gặp mặt?"

Bên trong xe ngựa, Phụng Cửu đùa giỡn với sợi tóc buông xuống trước ngực, hai mắt hép lại, khẽ mỉm cười dưới khăn che mặt lại ngắm một nụ cười nghiền ngẫm mà tà mị, giọng nói chậm rãi truyền ra, mang theo ba phần cười hiên, bảy phần không chút quan tâm

"Ta quen biết các người sao? Sao phải đi ra ngoài gặp các người?"

Nghe thấy giọng nói truyền ra từ trong xe ngựa, Phụng Thanh Ca hơi giật mình, tựa hồ có một chút quen thuộc.

Và nàng cũng không phải là người duy nhất có cảm giác này, ngay cả Mộ Dung Dật Hiền cũng hơi ngăn ra. Giọng nói kia, có chút tương tự với giọng của Thanh Ca, nhưng lại có chút bất đồng, bởi vì trong giọng nói kia tràn ngập sự cười hiên và thờ ơ, rất lời cuốn.

Có lẽ là giọng nói kia có chút quen thuộc khiến cho lòng nàng cảm thấy bất an. Nàng lướt qua trước mặt Quan Tập Lầm, đi vào bên cạnh xe ngựa và duỗi tay định đẩy mạnh rèm kia ra. Tuy nhiên, tay vươn ra còn chưa đụng tới rèm, đã bị một đôi tay to nắm lấy.

"Người đang làm gì!"

Quan Tập Lầm trừng mắt nhìn, sắc mặt đen tối, thấp phần không vui nhìn chăm chăm vào nữ tử dung nhan tuyệt mỹ này, cảm thấy đầu óc nàng đều dài ra trên mặt, căn bản không nghe hiểu tiếng người.

"Buông tay!"

Phụng Thanh Ca quát lớn, cau mày nhìn tay kia đang nắm lấy cổ tay nàng.

Quan Tập Lầm lời kéo nàng thối lui ra sau hai bước, lúc này mới buông tay nàng ra, về mặt ghét bỏ: "Nếu không phải người muốn xóc màn xe, ngại cho rằng ta muốn nắm lấy tay người?"

"Bốp!"

"Thanh Ca!" Sắc mặt Mộ Dung Dật Hiền khẽ biến, vội vàng tiến lên.

Quan Tập Lầm bụm mặt, về mặt khó tin trừng mắt nhìn Phụng Thanh Ca: "Người, người đánh ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Gỡ khăn che mặt của nàng!

Hắn cũng chưa làm chuyện gì xấu đi? Vì sao nữ nhân này lại tát hắn một cái? Hắn lớn như vậy, còn chưa từng bị người tát đâu!

Tuy rằng trong lòng hắn đang phẫn nộ, nhưng cũng không động thủ. Hắn là nam nhân, không thể đánh nữ nhân bên đường, đúng không?

Lãnh Suong đang nắm cương ngựa, ánh mắt lạnh lùng, khi đang chuẩn bị xuống xe, nhìn thấy mảnh xe ngựa đang bị một đôi tay trắng nõn tình tế đẩy ra.

"Tiểu thư." Nàng ta gọi một tiếng, vội vàng đẩy mạnh ra để nàng ra ngoài.

Phụng Cửu cúi xuống, bước ra khỏi xe ngựa, Lãnh Suong đỡ lấy, khẽ nâng lần váy xuống xe ngựa. Nàng nhìn về phía đôi tay đang nắm chặt thành nắm đấm và về mặt phẫn nộ của ca ca mình. Khi nhìn thấy trên mặt hắn hiện lên dấu ấn của bàn tay, ánh mắt nàng hép lại, nhìn về phía hai người kia, chậm rãi đi lên phía trước.

Khi Mộ Dung Dật Hiền nhìn thấy bạch y nữ tử bước xuống từ trong xe ngựa, đôi mắt hắn lập tức sáng ngời. Khi nhìn thấy bóng dáng nàng thon dong ưu nhã mà yếu diệu nhìn về phía hắn, trái tim bỗng khấn trương lên, còn ần ần lộ ra một sự chờ mong.

Mà Phụng Thanh Ca khi nhìn đến bạch y nữ tử bước xuống từ trên xe ngựa, cả người ngây ngốc.

Thân hình kia, tư thế kia, lại quen thuộc như vậy..... thật giống như, thật giống như là.....

"Bốp! Bốp!"

Hai cái tát vang dội vang lên, bức hai người bừng tỉnh, đám người qua đường xung quanh cũng sợ ngây người nhìn về phía bên này.

Vì mấy người bọn họ dung nhan rất nổi bật, lại đang ở trên đường cái, những người chung quanh đã sớm chú ý đến bên này, rồi cuộc, Mộ Dung Dật Hiền và Phụng Thanh Ca vẫn là nhân vật phong vân trong Văn Nguyệt thành.

Nhưng điều khiến bọn họ không thể tưởng được chính là, Phụng Thanh Ca đột nhiên giờ tay lên và tát nam tử kia một cái, càng không nghĩ đến chính là, bạch y nữ tử mang mạng che mặt từ trong xe ngựa, sau khi xuống dưới đã chậm rãi đi qua bọn họ và giương lên tay lên tát Phụng Thanh Ca hai cái, khiến bọn họ nhìn xem mà lú cả lưỡi.

Cảnh này, cũng quá mạnh bạo.

Phụng Thanh Ca khó tin che lại khuôn mặt nóng rát, một đôi mắt gần như phun lửa nhìn chăm chăm bạch y nữ tử đã xuống tay với mình: "Người, người dám đánh ta!"

Phụng Cửu không chút để ý váy cái tay đau, cũng không thèm liếc nhìn rằng ta một cái, quay sang Quan Tập Lầm đang mang về mặt kinh ngạc, ần ần dạy dỗ: "Ca, nhìn thấy không, nhân gia đánh người một tát, người phải trả lại chúng hai tát, đây là lễ nghĩa đáp lại món quà mà người đã nhận và nó là vấn đề nghi thức, ta cũng không thể thất lễ."

Hai mắt Quan Tập Lầm sáng lên, sùng bái nhìn nàng, gật đầu thật mạnh: "Àn! Ca nhớ kỹ! Nếu có lần tới, sẽ mặc kệ nàng là nam hay nữ, đánh trước nói sau!"

"Àn, như vậy là được rồi." Nàng cười tủn tủn gật đầu đáp lời, lại nói: "Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta không nên để người không có liên quan chậm trễ thời gian, đi nhanh đi!"

"Được."

Trên mặt Quan Tập Lầm tràn ngập tươi cười vui sướng, cũng cười hiên đến hai người kia. Theo hắn, vì cái tát mà hắn phải chịu, mọi người bảo bối của hắn đã giúp giải tỏa đôi lại gặp đôi. Hắn là nam tử hán đại trượng phu tự nhiên sẽ không so đo với nữ nhân kia nữa.

Người không liên quan.....

Mộ Dung Dật Hiền ngờ ngẩn nhìn bóng dáng nàng xoay người rồi đi, trong đầu quanh quẩn một câu kia.

Đúng vậy! Hắn không phải là người không liên quan hay sao? Hắn chẳng là ai đối với nàng, dựa vào cái gì mà muốn gặp nàng thì có thể nhìn thấy nàng? Nhưng, vì sao sau khi nghe một câu kia của nàng, khi nhận ra rằng nàng thậm chí không liếc mắt nhìn hắn một cái trước khi xoay người rồi đi, trái tim hắn bỗng cảm thấy mất mát như vậy?

"Người đứng lại đó cho ta!"

Phụng Thanh Ca bước một bước thật xa tiến lên, về mặt tức giận chần ờ trước mặt Phụng Cửu: "Đánh ta xong đã muốn đi? Không dễ dàng như vậy!"

Khi đang nói, nàng ta duỗi tay gỡ khăn che mặt trên mặt Phụng Cửu, muốn nhìn rõ dung nhan của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Xấu hổ rồi đi!

Phượng Cửu sớm đã đề phòng nàng ta!

Thấy nàng ta đuổi tay ra gỡ khăn che mặt của mình, Phượng Cửu rất tự nhiên trốn phía sau người Quan Tập Lãm, đôi tay nắm chặt quần áo trên lưng hân, một đôi mắt đẹp chớp chớp, giọng điệu mang theo ủy khuất nói: "Ca, nàng khi dễ ta."

Mộ Dung Dật Hiền đứng ở một bên hơi giật mình, không nghĩ tới vừa rồi nữ tử dù đang duyên dáng đột nhiên lại trốn phía sau huynh trưởng nàng, ánh mắt còn lộ ra ủy khuất và nữ tính như vậy, còn có giọng nói mềm mại mang theo một tiếng than phiền và lên án, khiến hân không tránh khỏi muốn bảo hộ ở trước người nàng, để nàng có thể dựa vào.

Thấy báo bối muội muội nhà mình trốn phía sau hân, còn dùng giọng nói ủy khuất lên án hành vi không có lễ phép của nàng kia, Quan Tập Lãm trừng ánh mắt sắc bén, ưỡn ngực lên, chống hai tay trên hông để phản ứng lại.

"Người muốn làm sao? Sao lại không có lễ nghĩa như vậy? Người dám khẳng định mình là nữ nhi Phượng tướng quân? Đại danh Phượng tướng quân rất được tôn kính, như thế nào lại dạy ra một nữ nhi không hiểu lễ phép như ngươi như vậy? Ta xem ra người tâm phần là kẻ giả mạo!"

Giọng nói của hân rất lớn, mang theo huyền ảo tục tằng. Khi giọng nói rơi xuống, không đợi phản ứng của Phượng Thanh Ca, nhìn thấy người xung quanh vậy xem không ít, liền lớn tiếng nói: "Các vị, các người đều tới nói xem, nữ tử này có phải quá không hiểu lễ phép hay không? Chúng ta không quen biết với nàng ta, nàng ta đi lên tát ta một cái, còn muốn gỡ khăn che mặt của muội muội ta, các người nói có phải quá kỳ cục hay không?"

Phượng Thanh Ca không thể không lùi ra sau vì hân ưỡn ngực về phía nàng ta. Nhưng, vừa nghe đến lời nói kia của hân, trong lòng lại rất tức giận, đặc biệt là thấy nhiều người xung quanh đã bắt đầu chỉ chi trò đối với nàng ta. Trong khi đó, Mộ Dung Dật Hiền, người mà nàng ta luôn tâm niệm, lúc này lại si ngốc nhìn bạch y nữ tử đang tránh ở phía sau huynh trưởng nàng ấy, không đứng ra nói một lời thay nàng ta, điều này càng khiến nàng ta cảm thấy xấu hổ.

Nàng ta ủy khuất và thương tâm nhìn hân một cái, hốc mắt ửng đỏ, che mặt nhanh chóng chạy ra.

"Ai, mỹ nhân chạy đi khóc."

Phượng Cửu tìm tìm cười nói, nhìn Mộ Dung Dật Hiền vẫn luôn dùng ánh mắt ở trên người nàng, cảm thấy tất cả nam nhân đều đáng khinh bỉ, đã ăn trong bát, còn muốn nhìn trên đĩa.

**Ý ở đây là đã ăn những gì trong bát của họ, nhưng đôi mắt của họ vẫn nhìn vào những món ăn khác trong đĩa. (吃着碗里, 还想着盘里的) (Edit & Dịch: Emily Ton)*

Mộ Dung Dật Hiền phức tạp nhìn nàng một cái, cũng không nói chuyện, sau khi hướng về phía nàng chấp tay thi lễ, lúc này mới cất bước rời đi.

"Ca, chúng ta đi thôi! Chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian tại đây." Nàng vỗ vỗ cánh tay hân, ý bảo hân lên xe ngựa.

"Được."

Quan Tập Lãm nhích miệng cười lên tiếng, khi nhìn thấy Phượng Cửu đã bước lên xe ngựa, chợt dừng bước chân lại, nghĩ hoặc nói: "Tiểu Cửu, sao ta cảm thấy nữ tử vừa rồi và người dường như có điểm giống nhau?"

Khi Phượng Cửu đã đẩy mình ra và nhanh chóng vào trong xe ngựa nghe được lời này, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, quay đầu lại cười: "Giống nơi nào?" Không thể tưởng được ca ca tiện nghi của nàng có vẻ vô tư, nhưng thực tế cũng khá nhạy cảm!

Quan Tập Lãm gãi gãi cái đầu nghĩ: "Chính là hình dáng thân thể giống nhau, nhưng khí chất không giống nhau, tuy nhiên gương mặt và đôi mắt dường như cũng có vài phần giống nhau."

Nàng cười bước vào xe ngựa và ngồi xuống, vậy vậy tay về phía hân: "Mau lên đây."

"Ách." Lúc này hân mới nhanh chóng nhảy lên xe ngựa, đẩy mình ra và ngồi xuống bên trong.

Lãnh Sương ở bên ngoài đợi đến khi bọn họ đã ngồi xuống, lúc này mới giả xe ngựa tiếp tục đi theo hướng Quan gia.

Trong xe ngựa Phượng Cửu gỡ khăn che mặt xuống, cười tìm tìm nhìn hân nói: "Ca, đôi mắt của ngươi còn sắc nét hơn những người ngoài đó."

"A?" Hân hơi bối rối, không hiểu được câu nói không đầu không đuôi này.

"Về sau ngươi sẽ biết."

Nàng chớp chớp mắt với hân, cười mà không nói, không có dự định hiện tại sẽ nói tất thấy sự tình cho hân biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 111: Trở lại quan gia!

Hôm nay, trước cửa Quan gia rất náo nhiệt, bên ngoài phủ xe ngựa dừng lại không ít. Đó là những khách quan được mời đến xem đại hội thể hệ trẻ của Quan gia tranh cử chức thiếu chủ. Những người tới Quan gia hôm nay, đều có qua hệ tốt với Quan gia, thực lực của gia chủ gia tộc và đệ tử so với Quan gia cũng gần như ngang nhau, không sai biệt mấy.

Khi Lãnh Sương giả xe ngựa đi vào trước đại môn Quan phủ, đã có thể mơ hồ nghe thấy tiếng reo hò có vũ thoát ra từ bên trong. Nàng dùng xe ngựa, quay người lại và nói với hai người bên trong xe ngựa: "Thiếu gia, tiểu thư, tới rồi!"

Mân xe xúc lên, Quan Tập Lãm nhảy xuống xe ngựa trước, tiện dâ đuổi tay: "Tiểu Cửu, tới, ta đỡ ngươi."

Khi hai gã hộ vệ canh gác đại môn vừa nhìn thấy Quan Tập Lãm, lập tức mở to hai mắt nói: "Đó, đó không phải là thiếu gia Tập Lãm sao? Hân, hân không phải đã chết rồi sao? Như thế nào vẫn còn đang sống?"

Sắc mặt hai gã hộ vệ đại biến, vẫn là một người trong đó phục hồi lại tinh thần, vội vàng chạy vào bên trong đi bẩm báo.

Phượng Cửu nắm lấy tay hân và xuống xe ngựa, nhìn những xe ngựa đang dừng lại ở bên ngoài Quan gia, khanh khách cười nói: "Ca, hôm nay dường như rất náo nhiệt."

"Ân, những gia tộc ngang nhau đều sẽ lại đây xem cạnh tranh."

Ánh mắt hân dừng ở tấm bảng hiệu trên cửa lớn, Quan Phủ, nơi này là nhà hân, nhưng lại khiến hân cảm thấy thật xa lạ, thật lạnh như băng.

"Tập Lãm thiếu... thiếu gia." Tên hộ vệ thủ vệ vội vàng tiến lên hành lễ. Ánh mắt kinh ngạc đầy nghi ngờ nhìn hân. Sau đó dời ánh mắt và âm thầm đánh giá nữ tử đi theo bên người hân, một bộ bạch y, khí chất cực kỳ xuất sắc.

Trong phủ từ trên xuống dưới đều nói hân đã chết, nhưng, như thế nào còn sống trở lại?

"Cạnh tranh đã bắt đầu rồi?"

Quan Tập Lãm nhìn về phía hân và hỏi với giọng bình thản. Giờ khắc này, cả người hân tản ra một loại hơi thờ trầm ôn sắc nhon, chỉ cần hơi thờ trên người biến hóa, liền không phải là hân mấy tháng trước có thể so.

"Bắt... bắt... bắt đầu rồi." Dưới áp lực cặp bách phát ra từ trên người hân, giữa trán tên hộ vệ không khỏi chảy ra mồ hôi lạnh.

Nghe vậy, Quan Tập Lãm nện bước đi vào phía bên trong, phía sau Phượng Cửu cũng nhẹ nhàng nện bước đi theo, Lãnh Sương vẫn canh giữ ở bên người nàng.

Đợi sau khi bọn họ đã tiến vào, tên hộ vệ lau lau mồ hôi lạnh, lẩm bẩm nói nhỏ: "Vị sao mới sau mấy tháng không nhìn thấy, hơi thờ trên người thiếu gia Tập Lãm lại trở nên dọa người như vậy?"

Ngồi đến Kha Tâm Nhã đã giả cho Nguyễn thiếu gia, trong lòng hộ vệ có chút tò mò, thiếu gia Tập Lãm đã trở lại, nếu như biết vị hôn thê của hân đã thành thê tử của Nguyễn thiếu gia, thì sẽ thế nào?

Đáng tiếc phải gác cửa và không thể vào trong nhìn xem tình huống, nếu không, hân ta đúng thật là muốn theo vào để xem.

Bên trong, dưới đài của cuộc so tài, hàng ghế ngồi phía trước đều là nhân vật quan trọng nhất Quan gia, cùng với các vị gia chủ, phía sau còn lại là thể hệ trẻ Quan gia, cùng với con cái của tất cả các vị gia chủ mang đến.

Thình thoảng bọn họ vừa nói chuyện với nhau, vừa nhìn xem trận đấu trên đài. Khi nhìn thấy nhi tử của Quan gia chủ là Quan Tập Nguyên liền tiếp thẳng tám chân trận, những người đồng lứa trong Quan gia không có người nào là đối thủ, âm thanh khen tặng từ các vị gia chủ cũng vang lên không ngừng.

"Quan đại thiếu gia đúng là thiếu niên anh kiệt, rất có phong phạm của gia chủ! Tuổi còn trẻ đã có thực lực như vậy, tiền đồ nhất định là vô hạn."

Quan gia chủ nghe xong thì trên mặt rất là tự hào, nhưng vẫn cười khiêm tốn nói: "Là chư vị nâng đỡ, các thiếu gia của chư vị gia chủ người nào không phải là rỗng? Ta thường xuyên giao đãi hân, khi có thời gian phải học tập nhiều hơn cùng thiếu gia của chư vị."

Quan lão gia tử cũng vừa xoa xoa râu vừa gật gật đầu cười, đang muốn mở miệng, liền thấy quân gia mang sắc mặt biến đổi đang vội vàng đi đến.

Chương 112: Đối đãi khác nhau!

Những vị gia chủ khác ngồi ở hàng ghế đầu tiên tự nhiên cũng nhìn thấy được thần sắc của quân gia đang vội vàng đi đến, cũng nhìn thấy được sau đó quân gia dán vào bên tai Quan lão thái gia nói nói mấy câu, sắc mặt của Quan lão thái gia cũng khẽ biến đổi rồi đứng lên.

"Các vị, lão phu trước xin lỗi không tiếp được một lúc." Sau khi hần lưu lại lời nói, cũng không đợi phản ứng của mọi người, lập tức đi theo quân gia đi ra ngoài.

"Ha ha, chúng ta tiếp tục xem, gia phụ hần là nhớ tới sự tình chưa xử lý nào đó." Quan gia chủ cười nói với các vị gia chủ, nhưng trong lòng lại là *ngại hoặc*, *có chuyện gì khiến cho sắc mặt phụ thân khẽ biến?*

Ngồi cùng với nữ quyến Quan gia là Kha Tâm Nhã, hiện giờ chính là đại thiếu phu nhân Quan gia, tự nhiên cũng ở chỗ này nhìn trên đài cạnh tranh. Nàng nhìn người mà mình đã gặp lúc trước uy phong như sư tử trên đài, không có người nào là đối thủ của hần, một lòng cũng bay lên theo.

Thầm nghĩ, *Ánh mắt nàng quả nhiên không sai, lựa chọn của nàng cũng không hề sai.*

Tuy nhiên, khi nhìn đến thần sắc quân gia vội vàng chạy đến, ngay cả lão thái gia cũng đã rời đi, tâm tình vốn đang vui sướng của nàng không tránh khỏi căng thẳng, đôi tay bất giác nắm chặt góc áo, sắc mặt cũng trở nên hơi nhợt nhạt.

Bởi vì, vừa rồi khi quân gia rời đi cùng với lão thái gia, đã dường như vô tình liếc ánh mắt nhìn về phía nàng một cái, khiến nàng nghĩ tới Quan Tập Lãm.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ hần thật sự tới đây? Hần thật sự dám đến?

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Quan Tập Lãm và Phượng Cửu bước vào đại môn Quan gia, còn chưa bước vào sân nơi đài cạnh tranh, đã bị chặn lại bởi một giọng nói trầm thấp già nua.

"Tập Lãm? Thật sự là ngươi?"

Quan lão gia chống gậy trong tay nhanh chóng đi đến, khi nhìn đến thân ảnh cao lớn đang nghênh diện đi tới thật đúng là hần thì ngẩn người ra, ánh mắt có chút phức tạp, có chút *ngại hoặc*, nhưng lại không hề có sự vui mừng.

Quan Tập Lãm thu hết biểu tình nơi đáy mắt, trong lòng hơi lạnh, biểu tình có chút hờ hững mờ mịt, gọi một tiếng: "Gia gia."

"Ngươi....."

Quan lão gia vốn dĩ muốn hỏi, *tại sao ngươi lại quay về?* Nhưng, lời nói vừa đến bên miệng liền chuyển, nói: "Đã trở về thì tốt, ngươi về trong viện nghỉ ngơi trước đi! Tối nay hãy đến thư phòng, ta sẽ cùng nói chuyện tốt với ngươi."

"Người Kha gia hần là đã sớm nói với gia gia, rằng ta vẫn còn sống!"

Hần nhìn gia gia hần, chân cũng không nhúc nhích: "Gia gia không hiểu kỳ, vì sao đường huynh lại nói rằng ta đã chết? Chẳng lẽ gia gia cũng không muốn nói với ta, vị hôn thê của ta, vì sao lại biến thành thê tử của đường huynh?"

Thân là một trưởng bối, bị một tiểu bối chất vấn như vậy, sắc mặt Quan lão thái gia lập tức trầm xuống, nhu mảy, sự mặt không vui nhìn Quan Tập Lãm, trầm giọng răn dạy.

"Ngươi nói gì vậy? Đây là đang muốn chất vấn gia gia sau khi quay trở lại hay sao? Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy, ta đã nói tối nay ngươi hãy đến thư phòng hay sao? Mấy tháng không trở về, liền trở nên không ra gì! Ngay cả quy củ cũng đều không hiểu phải không?"

"Có vẻ như ta không chết trở về, gia gia cũng không có một chút vui mừng nào!."

Quan lão gia từ nhất thời nghẹn lời, khuôn mặt xet qua một chút khó chịu.

Quan Tập Lãm đạm mạc nhìn hần một cái, cũng không thêm đề ý đến phản ứng của hần, bước đi về phía trước.

"Đứng lại!"

Quan lão gia từ dòi bước che ở trước mặt hần, cau mày không vui hỏi: "Ngươi muốn đi đâu?"

"Hôm nay không phải là so tài của gia tộc sao? Chẳng lẽ ta không được tham gia?"

"Hôm nay là so tài cạnh tranh chức vị thiếu chủ, ngươi không phải là đối thủ của Tập Nguyên, vì vậy nó sẽ không thành vấn đề ngay cả khi ngươi không tham gia!"

Giọng nói của lão rất vững vàng, ánh mắt dừng ở trên mặt hần, lại nói: "Nếu đã trở về, hãy về trong viện nghỉ ngơi trước đi, đừng ra phía trước khiến ta mất mặt!"

Nghe được lời này, Quan Tập Lãm mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 113: Thất thổ kinh hô!

Hần nhìn về phía gia gia hần, chậm rãi thu lại tươi cười trên mặt, cổ khí tức thiết huyết chấn nhiếp người cũng tràn ngập tán ra, giọng điệu thô ráp cứng rắn truyền ra từ trong miệng.

"Không! Ta hôm nay trở về chính là tham gia cạnh tranh, gia gia yên tâm, ta cũng không có hứng thú với vị trí thiếu chủ Quan gia, ta chỉ muốn thỉnh đường huynh chỉ giáo một phen."

Thanh âm rơi xuống, hần nhanh chóng đi về phía trước, căn bản không cho gia gia hần có cơ hội ngăn cản.

Mà Quan lão thái gia ở trong nháy mắt kia cũng có chút sững sốt, có chút kinh ngạc nhìn khí tức nhiếp người đột nhiên tán ra khắp người hần, khí thế cường thế và lạnh lùng như thế, khiến lão phảng phất nhìn thấy bóng dáng phụ thân hần từ trên người hần, trong lúc nhất thời thất thần ngẩn ngơ.....

Phượng Cửu vẫn luôn nhìn ở một bên, môi khẽ nhếch lên ở dưới khăn che mặt, nàng thoáng nhìn qua Quan lão thái gia đang thất thần ngẩn ngơ, sau đó nhanh chóng nện bước đi theo về phía trước.

Lãnh Suong một thân hắc y cũng tự nhiên mà canh giữ ở phía sau nàng, lặng lẽ bảo hộ nàng.

Khi thân hình cao to của Quan Tập Lãm nện bước trầm ổn đi vào, Quan Tập Nguyên đang tươi cười vì lại thắng ở trên đài lập tức giống như gặp quỷ nhìn hần chăm chăm, thất thổ kinh hô: "Ngươi, làm thế nào mà ngươi còn sống?"

Khuôn mặt hần ta lập tức trở nên trắng bệch, có chút khó tin, lại có chút kinh hoàng thất thổ, còn có vài phản chột dạ.

Hần ta cho rằng hần đã chết! Ở địa phương như Cửu Phục Lâm, hần bị trọng thương căn bản không có khả năng sống sót, nhưng, vì sao hần còn sống? Vì sao không ai nói cho hần ta biết, rằng hần vẫn còn sống?

Một người khác cũng đang thất thổ, chính là Kha Tâm Nhã.

Gần như một khắc kia khi nhìn đến Quan Tập Lãm, cả người nàng lập tức theo bản năng đứng lên, có kinh ngạc có tức giận, còn có một chút ngỡ ngàng.

Nàng cho rằng Quan Tập Lãm sẽ đến Quan gia tham gia cạnh tranh, tất cả đều là bởi vì nàng, bởi vì hần không từ bỏ được nàng, bởi vì trong lòng hần còn nghĩ đến nàng, điều đó làm thỏa mãn trái tim đầy hư vinh của nàng.

Đồng thời cũng cảm thấy phẫn nộ, cảm thấy hần tới đây là muốn khiến nàng bối rối, bởi vì nàng vốn là vị hôn thê của hần, nhưng hiện tại, lại thành thê tử đường huynh hần.

Hai nam nhân trên đài dưới đài, nàng sợ rằng mình sẽ không thể nào chịu nổi ánh mắt xem kịch vui của mọi người.

Do Quan Tập Nguyễn ở trên đài kinh hò, cũng vì sự thất thố của Kha Tâm Nhã, mọi người dưới đài có chút kinh ngạc, theo ánh mắt nhìn lại.

Vừa nhìn thấy liền có chút kinh ngạc, cũng có chút kinh diễm. Mọi người kinh ngạc là bởi vì sự xuất hiện đột ngột của nam tử cao to và nam tính, kinh diễm lại là bởi vì có một bạch y nữ tử mang khăn che mặt đang đứng phía sau nam tử.

Không nói tới những giá chủ đồng lứa. Mà tất cả những nhi tử của bọn họ đang ngồi phía sau, sau khi đánh giá qua Quan Tập Lãm, ánh mắt kinh diễm đều dừng ở trên người bạch y nữ tử. Một đám đều không chút nào che dấu tò mò cùng hứng thú đối với nàng.

Rốt cuộc, bọn họ đều là nam nhân nên tâm tính đều giống nhau, nhìn đến nữ tử có dáng người duyên dáng và khí chất thoát tục, tự nhiên sẽ cảm thấy hứng thú và muốn nhìn xem vài lần.

Đặc biệt là khi khuôn mặt nàng còn bị che khuất sau tấm màn, tuy rằng không nhìn rõ dung nhan nàng, nhưng, một thân khí chất quyền rũ, cùng với một đôi mắt đẹp lộ ra bên ngoài khăn che mặt, đã đủ để thuyết minh, dưới khăn che mặt tuyệt đối là một khuôn mặt tuyệt đẹp động lòng người.

Yêu vẻ đẹp là bản chất của con người, bọn họ cũng không cảm giác rằng, nhìn chăm chăm nữ tử nhân gia thì có gì không ổn.

Bởi vậy, nhóm giá chủ ở hàng phía trước còn đang đánh giá Quan Tập Lãm, những nam tử trẻ tuổi phía sau lại đang đánh giá bạch y nữ tử từ thần bí kia, tò mò thân phận của nàng, cùng với..... dung nhan dưới khăn che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Không đáng để nhìn!

Cuối cùng, vẫn là Quan gia chủ khôi phục lại tinh thần. Hần đứng lên lớn tiếng cười và đi về phía Quan Tập Lãm, vừa vui mừng vừa kích động nói: "Tập Lãm, người đã trở lại! Mấy ngày nay người trong nhà đều rất lo lắng cho người, người đã đi đâu vậy? Vì sao ngày cả tin tức cũng không truyền về?"

Tập Lãm? Quan Tập Lãm?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, *không phải nói hần theo người trong gia tộc đi Cửu Phục Lâm, vì không nghe lệnh người dẫn đầu đội gian nên hờn dỗi bỏ đi, cuối cùng đã chết ở dưới mảnh thú, xương cốt không còn hay sao? Như thế nào vẫn còn sống sót khỏe mạnh quay về?*

Bọn họ đều nghe nói, thế tử hiện tại của Quan Tập Nguyễn vốn là vị hôn thê của Quan Tập Lãm, lúc này, hần đã trở lại, vị hôn thê lại thành nữ nhân của đường huynh hần.

Tuy rằng trên mặt cũng không có biểu lộ gì, nhưng trong lòng mọi người vẫn có vài phần tâm tính chờ xem kịch vui, cũng đều không nói chuyện, chỉ là dừng ánh mắt ở trên người mấy người kia.

Quan Tập Lãm nhìn hần mà không nói gì, thần sắc trên mặt cũng hơi trầm xuống, có thể nói là không hề có vẻ tươi cười.

Thấy khuôn mặt hần không có biểu tình gì, biểu tình trên mặt Quan gia chủ cũng chợt tắt, giọng hơi trầm xuống hỏi: "Lâm sao vậy? Đại bá hỏi người, người vì sao không đáp?"

Ánh mắt Quan Tập Lãm thẳng tắp dừng ở trên đài, trên người đường huynh đang cố gắng ngăn chặn hoảng loạn và chợt dạ, lạnh lùng nói: "Ta trở về là để tham gia cạnh tranh." Đồng thời khi nói chuyện, hần đã cất bước đi đến phía trước.

Quan gia chủ giật mình, cau mày nhìn Quan Tập Lãm, vốn định ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng. Theo hần, Quan Tập Lãm còn chưa phải là đối thủ của con hần, lên đó cũng chỉ là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Trên đài, Quan Tập Nguyễn nhìn Quan Tập Lãm từng bước một đi tới, tâm tình kinh hoảng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Từ khi Quan Tập Lãm xuất hiện cho đến bây giờ, cũng chưa nói lúc ấy là do hần đã động thủ sau lưng đám Quan Tập Lãm một dao, chắc hẳn cũng sẽ không nói ra ở chỗ này, rốt cuộc, đây cũng xem như là việc xấu trong nhà, Quan Tập Lãm dù sao cũng bận tâm đến danh dự của Quan gia.

Nghe đến đây, thần sắc hần buông lỏng, trái tim căng chặt cũng hoà hoãn lại, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Tập Lãm, người không có việc gì trở về thì tốt rồi."

Quan Tập Lãm đi lên đài, nhìn hần ta, sắc mặt hơi trầm xuống: "Ta cho rằng người không muốn ta trở về."

Nghe được lời này, nụ cười trên mặt Quan Tập Nguyễn trên đài bỗng nhiên cứng đờ, gương ngừng nói: "Sao sẽ như thế? Tập Lãm, là người đang trách ta cưới Tâm Nhã sao? Thật ra ta cưới Tâm Nhã là do hai bên trưởng bối làm chủ, lúc ấy chúng ta đều cho rằng người đã chết ở Cửu Phục Lâm, cho nên mới....."

Mọi người phía dưới nghe được những lời này thì âm thầm gật đầu, đúng vậy, nhìn sắc mặt Quan Tập Lãm không tốt lắm, hần là hần tức giận vì vị hôn thê đã trở thành nữ nhân đường huynh đi! Bằng không, cũng sẽ không mang sắc mặt không tốt đối với Quan gia chủ.

Bên nữ quyền, sau khi Kha Tâm Nhã nghe được lời nói trên đài, trên mặt lộ ra biểu tình tự trách, nhẹ giọng nói: "Tập Lãm, ta là vì hai bên trưởng bối an bài nên mới lui thân, tái giá với Tập Nguyễn, ta hy vọng người sẽ không vì ta mà sinh ra hiềm khích với người trong nhà, muốn trách, cũng chỉ có thể trách hai người chúng ta có duyên không phận."

Tuy nhiên, sau khi nghe những lời kế tiếp của Quan Tập Lãm, trên mặt nàng hoàn toàn biến sắc, trở nên nhợt nhạt xấu hổ.

Quan Tập Lãm liếc mắt nhìn nàng một cái, hai tay vòng quanh trước ngực khinh thường nói: "Người đã nghĩ quá cao về bản thân mình, một nữ tử yêu hư vinh đứng núi này trông núi nọ, thật đúng là không đáng để Quan Tập Lãm ta nhìn."

"Quan Tập Lãm, người khinh người quá đáng!" Kha phụ đập bàn đứng lên, nghe thấy nữ nhi của mình bị vũ nhục trước mặt mọi người như vậy, trên mặt hoàn toàn phẫn nộ.

Quan Tập Lãm cười lạnh, liếc mắt nhìn Kha phụ một cái: "Chẳng lẽ lời ta nói không phải sự thật? Nàng không yêu hư vinh đứng núi này trông núi nọ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 115: Chiêu chiêu bại lui!

Kha phụ nghẹn ngào, cảm tức nhìn hần: "Nàng là do trưởng bối hai bên làm chủ, danh chính ngôn thuận, sao có thể đáng trách như lời người nói như vậy!"

"Có phải đáng trách hay không, trong lòng tất cả mọi người ở đây đều có thể minh bạch!" Quan Tập Lãm hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới bọn họ, mà nhìn về phía Quan Tập Nguyễn đối diện, ôm quyền thi lễ.

"Còn thỉnh đường huynh chỉ giáo!"

Trong lúc đó, dưới một bên đài, Phượng Cửu đang đứng một nơi cách trên đài không xa và nhìn thấy một màn trên đài, sau đó thì nhìn thấy một nam tử đi tới.

"Cô nương, bên kia có vị trí, không bằng cùng ngồi xuống nhìn xem?" Một nam tử mặc cẩm y đi đến trước mặt Phượng Cửu, chần tằm mắt của nàng, rồi lại làm ra thủ thế mời nàng.

Phượng Cửu nhăn mày, tầm mắt dừng ở trên người trước mặt: "Không cần." Bước chân một bước dịch về phía bên trái, tầm mắt lại lần nữa nhìn về phía trên đài.

Nhóm giá chủ bên kia đều đang chú ý động tĩnh trên đài, nhưng những nam tử trẻ tuổi xếp phía sau lại thỉnh thoảng chú ý tới bên này. Nhìn thấy cô nương thậm chí không để ý chút nào đến tên nam tử kia, một đám đều không khỏi cười nhẹ thành tiếng.

Nữ tử tuy đẹp, nhưng dù sao cũng là đang ở trong nhà người khác, bọn họ còn không dám tiến đến gần. Hôn nữa, phụ thân bọn họ còn đang ở chỗ này, nhất cử nhất động của bọn họ đều phải được kiểm chế, không thể khác người.

"Cô....."

Nam tử mới nói ra, bước chân cũng muốn đi động đi theo, liền thấy một thân ảnh màu đen đã đi lên phía trước, đuổi tay ngăn ở trước mặt hần, lên tiếng cảnh cáo: "Cách xa tiểu thư nhà ta một chút!"

Nam tử nhủ mảy, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kinh hò đầu đón truyền đến từ trên đài, không khỏi quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy, lập tức giật mình.

...*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Hai người trên đài đang đánh nhau đúng là Quan Tập Lãm và Quan Tập Nguyễn, bất quá, khí thế trên người Quan Tập Lãm sao lại cường đại như vậy? Mà ngay cả bọn họ đang ở dưới đài, cũng đều có thể cảm giác được luồng hơi thờ chấn nhiếp người tản ra từ trên người hần.

Cũng khó trách, Quan Tập Nguyễn lại bị một quyền của hắn đánh trúng đôi mắt, đau đớn chặt vật lùi lại. Hắn ta quay lại nhìn về phía phụ thân và các vị gia chủ đang ngồi ở hàng ghế đầu, quả nhiên, cũng nhìn đến trên mặt đám bọn họ khó nén khỏi sự kinh ngạc.

"Bịch bịch bịch!"

Khi Quan Tập Nguyễn che đôi mắt lại và kêu lên đau đớn rồi lùi lại, Quan Tập Lâm cũng không dừng công kích, mà là tiến nhanh về phía trước. Hắn hơi hạ thấp cơ thể xuống và đánh ra liên tiếp ba quyền, hơi thở huyền lực ẩn chứa nơi nắm tay hắn, đánh thật mạnh nơi bụng của Quan Tập Nguyễn, khiến hắn ta ngay cả cơ hội đánh trả cũng đều không có, thậm chí, cũng bởi vì vậy mà máu tươi bắt đầu chảy ra từ nơi khoe miệng.

Dưới đài, sắc mặt Quan gia chủ trở nên đen tối ngưng trọng, ánh mắt sắc bén của hắn hơi trầm xuống nhìn chằm chằm Quan Tập Lâm đang nện bước vững vàng mang theo ám kinh trên đài. Cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao thực lực của Quan Tập Lâm chỉ trong mấy tháng nhấm ngấm lại có thể tiến bộ nhanh như vậy.

Hon nữa, hơi thở huyền lực trên người Quan Tập Lâm bộc phát ra trong khi chiến đấu, rõ ràng chính là của võ giả đã đạt cảnh giới đại viên mãn!

Chẳng lẽ, mấy tháng này hắn đã gặp kỳ ngộ nào đó bên ngoài? Nếu không, vì sao thực lực có thể tăng lên nhanh như thế?

Nhìn nh từ trên đài đang từng bước lui về phía sau, chiêu chiêu đều bị tập kích, miệng phun đầy máu tươi. Tay hắn đang đặt ở trên đầu gối âm thầm nắm chặt, nếu còn tiếp tục như thế, Tập Nguyễn nhất định thua!

"Tê! Tập Lâm ca sao lại trở nên lợi hại như vậy? Hắn vốn cũng không phải là đối thủ của Tập Nguyễn ca. Vì sao qua mấy tháng không gặp, thực lực lại tăng lên nhiều như vậy?"

"Đừng vậy! Năm trước trong khi tranh tài, hắn còn bị Tập Nguyễn ca đánh đến nỗi phải nằm ở trên giường ba ngày!"

Dưới đài, đệ tử Quan gia đang thấp giọng nghị luận, trong mắt toàn là mang theo kinh ngạc lẫn cảm thán nhìn Quan Tập Lâm trên đài. Tuy nhiên, thanh âm nghị luận cũng nháy mắt im bặt sau một màn kể tiếp.

"Quan Tập Lâm!"

Quan Tập Nguyễn bị đánh đến nỗi mặt mũi đều bầm dập đang phẫn hận gào thét, sự si nhục chiêu chiêu bại lui đã khiến hắn ta cảm thấy mất đi lý trí. Không biết hắn ta đã lấy ra một thanh trường kiếm từ chỗ nào, ẩn chứa sát khí đánh tới Quan Tập Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyền Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Di hình ảo ảnh!

Dưới đài, mọi người nhìn thấy một màn như vậy, thần sắc kinh ngạc khác nhau.

Cạnh tranh trong gia tộc chính là so sánh huyền lực và võ kỹ, bởi vậy, rất ít khi sẽ động đao động kiếm. Giống như Quan Tập Nguyễn không đánh nhau bằng tay không mà lại xuất ra binh khí, một khi binh khí vừa ra, bản chất của cuộc thi đã thay đổi.

Hon nữa, cũng bởi vì hắn ta xuất binh khí, cho dù là thắng cũng sẽ không có vinh quang, hưởng chi, với những gì bọn họ nhìn thấy, với thực lực hiện tại của Quan Tập Nguyễn căn bản không phải là đối thủ của Quan Tập Lâm.

Thần là người đứng đầu gia tộc, nếu như bọn họ không có chút nhãn lực để phán đoán việc này, vậy vị trí gia chủ của bọn họ cũng ngồi không xong.

Nhìn nh từ mình xuất kiếm ra, sắc mặt Quan gia chủ ngồi ở dưới đài cũng cực kỳ khó coi, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản, mà là tùy ý để tình thế tiếp tục phát triển.

Hôm nay là th i tuyển thiếu chủ, con của hắn, cần thiết phải thắng!

Đối với Quan Tập Lâm, khi nhìn thấy Quan Tập Nguyễn xuất trường kiếm ra, thần sắc không có biến đổi nào, đôi tay nắm chặt thành quyền, chỗ khớp xương nơi ngón tay phát ra *tiếng răng rắc răng rắc*, cả người lập tức tràn ra một luồng hơi thở huyền lực mà mắt thường có thể thấy được.

"Tê! Hơi thở huyền lực thật là nồng đậm!"

Dưới đài, các vị gia chủ nhìn đến luồng hơi thở huyền lực tràn ra trên người hắn thì kinh hô thành tiếng, thậm chí, có một vài vị không tự chủ được đã đứng lên, trong mắt còn có khiếp sợ.

Ở tuổi của Quan Tập Lâm lại có thể có được hơi thở huyền lực gần như ngang bằng bọn họ, đây là đại biểu cho điều gì? Không cần nói cũng biết.

Người này, tuyệt đối không phải là vật trong ao!

Kha phụ cũng là người có nhãn lực, lúc này nhìn thấy trên người Quan Tập Lâm tràn ra luồng hơi thở khí thế nhiếp người, cả người ngẩn ra, không khỏi lâm bầm nói nhỏ: "Nhìn lắm..... thực sự nhìn lắm....."

Kha Tâm Nhả lúc này cũng khiếp sợ nhìn Quan Tập Lâm trên đài, thần thể nhẹ nhẹ run, có chút không thể tin khi nhìn thấy một màn kia.

Hắn như thế nào lại mạnh như vậy? Hắn như thế nào lại trở nên mạnh mẽ như thế?

Trong khi đó, ở một bên dưới đài, khi Quan lão thái gia tiến vào và nhìn thấy Quan Tập Lâm uy vũ dũng mãnh trên đài mang theo khí thế lạnh thấu xương, tựa hồ lại nghĩ tới nh từ xuất sắc nhất của hắn, đôi mắt già hoàn toàn giật mình, nhìn thần ảnh to lớn chấn nhiếp lòng người trên đài, trong lúc nhất thời phức tạp thêm vạn phần.

Cũng đúng lúc này, thần hình Quan Tập Lâm trên đài bỗng nhiên chuyển sang thế tấn công, tốc độ cực nhanh, đến nỗi nhìn thấy ở trên đài như đã biến hoá ra thành mấy thân ảnh.

Nháy mắt khi thần hình hắn vọt lên, đồng thời vươn người và dùng một tay chế trụ cổ tay cầm kiếm của Quan Tập Nguyễn, sử dụng lực trong tay và kéo mạnh tay hắn ta xuống, cùng lúc vang lên một âm thanh *răng rắc*, chỉ nghe một tiếng hét thâm cũng theo đó truyền ra.

"Tê a!"

"Keng!"

Thanh kiếm trong tay Quan Tập Nguyễn rơi xuống đài, phát ra một âm thanh thanh thúy vang lên.

Dưới đài, mọi người cũng khiếp sợ đứng dậy, nhìn Quan Tập Lâm trên đài, trong mắt toàn là không thể tin nổi.

"Di Hình Ảo Ảnh!" (移形幻影)

"Hắn đã tu thành công Di Hình Ảo Ảnh!"

Trong lòng các vị gia chủ kinh hoàng khiếp sợ, không ai thêm để ý đến việc hắn đã vịn gãy tay Quan Tập Nguyễn, bọn họ để ý chính là, hắn cư nhiên tu luyện thành công thần pháp Di Hình Ảo Ảnh! Thần pháp như vậy, thậm chí bọn họ cũng chưa chắc có thể tu luyện thành, nhưng hắn.....

Một nam tử mới trên dưới 20 tuổi thể nhưng có thể tu luyện thành!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của các vị gia chủ nhìn hắn trở nên cực kỳ nóng bỏng, giống như một đám sắc trung lão quý nhìn thấy một nữ tử tuyệt sắc đã tước bỏ hết đồ trên người, hận không thể lập tức nhào lên phía trước ăn tươi nuốt sống và chiếm hắn cho riêng mình.

Gờ khắc này, ngay cả trong mắt Quan lão thái gia cũng phụt ra từng tia ánh sáng kích động, thần thể vì hưng phấn mà run lên nhẹ nhẹ, hắn dùng lực tự chiếc gậy trong tay xuống mặt đất một cái, kích động cười lớn.

"Ha ha ha ha! Tốt tốt tốt! Các con trai* Quan gia ta có tiền đồ! Các con trai Quan gia ta có tiền đồ!"

* 儿郎: trong phiên âm tiếng Trung là nhi lang, érlang, nghĩa là con trai hoặc những người đàn ông; đôi khi cũng có nghĩa là những người lính!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyền Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Cảnh hỗn loạn!

Mọi người khiếp sợ khiếp sợ, nhạc nhiên bất ngờ, chỉ có sắc mặt già chủ Quan gia biến đen giống như nôi đất, âm trầm đến nỗi có thể tích được ra nước.

Hai tay hần nắm chặt thành quyền, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Quan Tập Lâm trên đài, đáy mắt hiện lên một tia sát ý lạnh băng.

Vào thời điểm này, Quan Tập Nguyên đã bị gãy một tay, một tay bị xoắn và ấn xuống ở trên đài, thân thể không thể nào nhúc nhích, thậm chí khuôn mặt cũng kễ sát mặt sàn đài, bởi vậy nên không thể kêu thành tiếng.

Ánh mắt Quan Tập Lâm phức tạp nhìn chằm chằm đường huynh đã thua ở trong tay hần, vốn tính toán phể tay hần ta, nhưng, trong đầu chợt nhớ tới hình ảnh cùng nhau tu luyện khi còn nhỏ, không khỏi có chút mềm lòng.

"Người thua."

Hần thu hồi tay, ánh mắt nhìn ra nơi khác, rồi nhìn về phía dưới đài. Một dao sau lưng trong Cửu Phục Lâm sớm đã chặt đứt tình cảm huynh đệ bọn họ, hôm nay hần đánh bại hần ta, chứng minh bản thân mình với bọn họ, cũng muốn nói cho bọn họ, hần, Quan Tập Lâm cũng không thua kém bất luận kẻ nào!

"Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, Quan lão thái gia, lệnh tôn thật sự đã khiến ta rất khiếp sợ! Thật sự muốn chúc mừng Quan lão thái gia, đệ tử trong nhà xuất sắc như thế, tương lai là vô hạn a!"

Các vị gia chủ nhìn thấy thắng bại đã phân, sôi nổi chúc mừng Quan lão thái gia bên cạnh. Trong gia tộc có một đệ tử thiên tài như vậy, sự quật khởi đã sắp bắt đầu!

"Ha ha a, đa tạ đa tạ."

Quan lão thái gia cười đến nỗi khép không được miệng, khi ánh mắt hần mang theo ý cười và vui mừng nhìn lại về phía trên đài, sắc mặt đột nhiên đại biến, kinh hô quát một tiếng chói tai.

"Dừng tay!"

Mọi người cả kinh, theo ánh mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy, tất cả đều choáng váng.

Chỉ thấy Quan Tập Nguyên bỏ đẩy từ trên đài và rút ra chủy thủ giấu ở trong ủng, ánh mắt thô bạo mà điên cuồng đâm về phía Quan Tập Lâm đang đưa lưng về phía hần ta.

Mà Quan Tập Lâm đang đưa lưng về phía hần ta cũng không thềm quay đầu lại, ngay trong khi mọi người kinh hô thành tiếng bỗng nhiên đá ra phía sau một cái. Quan Tập Nguyên đang nắm chủy thủ giờ lên trong tay, lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, cả người bay xa mấy thước ra ngoài và lăn xuống dưới đài.

"Phốc!"

Quan Tập Nguyên rớt xuống dưới đài và phun ra một ngụm máu tươi, cả người thoi thóp quỵ rạp trên mặt đất, không còn sức lực để đứng lên.

"Tập Nguyên!"

Quan gia chủ kinh hô, nhanh chóng chạy qua nâng người dậy.

"Phụ thân, giết... giết hần!"

Đôi tay hần ta nắm chặt ống tay áo phụ thân hần, máu tươi chảy trong miệng khiến hần ta thật gian nan mới nói ra được một câu như vậy.

Kha Tâm Nhã ngậy ngốc nhìn một màn lại một màn phát sinh liên tiếp. Nàng cảm thấy như thế toàn bộ bầu trời đã sụp xuống, mạnh mẽ đánh sâu trong lòng khiến nàng rối loạn không cách nào bình phục, máu trong tim quay cuồng phóng về phía yết hầu, cổ họng đột nhiên co lại.

"Phốc!"

Nàng phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt tối sầm, cả người hôn mê.

"Tâm... Tâm Nhã!"

Kha phụ cùng kha mẫu run giọng kinh hô, vội vàng đỡ lấy nàng.

Nhìn toàn cảnh rơi vào hỗn loạn, mọi người đều mang vẻ mặt ngạc nhiên, *Quan gia, thực sự đã rơi vào một mớ hỗn loạn đi?*

Nhì từ gia chủ Quan gia đã thua trong cuộc tranh cử vị trí thiếu chủ gia tộc, còn muốn cầm dao giết người? Cuối cùng, thực lực không đủ đã bị đá bay ra ngoài, lực đạo một chân của Quan Tập Lâm khiến cho bọn họ nhìn thấy đều kinh hãi, phỏng chừng trong vòng mười ngày nửa tháng hần ta sẽ không thể xuống giường được.

Bất quá, so với Quan Tập Nguyên đã động sát niệm, một chân Quan Tập Lâm đá ra xem như đã lưu tình dưới chân, nếu không, với thực lực của Quan Tập Lâm muốn xoay người lại và giết Quan Tập Nguyên căn bản là sự tình dễ như trở bàn tay.

Dưới đài, Phượng Cửu cười hồi mắt nhìn cảnh hỗn loạn này, giống như e sợ thiên hạ không loạn, cười khanh khách nói "Ca, không phải người còn có việc muốn nói hay sao? Nhanh lên, nói xong rồi chúng ta đi, nơi này quá rối loạn."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 118: Tự trục xuất ra khỏi gia tộc!

Khi mọi người nghe nàng gọi một tiếng ca ca, tất cả bọn họ đều sững sốt một chút. Bọn họ chưa từng nghe nói Quan Tập Lâm còn có muội muội? Hay là, cô nương này thuộc chi thứ nào đó của Quan gia?

"Cô nương là người Quan gia?"

Tên nam tử đang đứng bên cạnh Phượng Cửu tò mò hỏi. Thầm nghĩ *Nếu thật là người Quan gia, sau khi trở về hần nhất định phải nói phụ thân tới của cậu hần, không những có thể củng cố mối quan hệ với Quan gia, còn có thể ôm mỷ nhân về, có sao không làm?*

"Vi sao ta không nhớ rõ Quan gia còn có một người như người như vậy?" Lão thái gia liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, giọng nói già nua hơi trầm xuống.

Phượng Cửu chớp đôi mắt, kinh ngạc nói: "Bột đán vàng trên mặt các người đi, ta khi nào thì nói ta là người Quan gia các người?"

"Làm càn!"

"Không được khi dễ muội muội ta!"

Ngay khi tiếng quát chói tai của Quan lão thái gia rơi xuống, Quan Tập Lâm trên đài cũng hét lớn thành tiếng theo sát phía sau. Thái độ sắc bén không hề thua kém gia gia của hần chút nào, khiến cả đám đông mọi người đều sững sốt ngẩn người, nửa ngày cũng không có phản ứng lại.

Hắn ngu ngốc sao? Quan lão thái gia chính là gia gia hần, hần cư nhiên dám lớn tiếng giằng co với gia gia hần như vậy?

Ngay cả sắc mặt Quan lão thái gia cũng đỏ lên, không biết là xấu hổ hay là tức giận, thân thể run lên nhẹ nhẹ, đập thật mạnh cây gậy trong tay xuống trên mặt đất một cái, trong miệng mắng to: "Phản! Đều phản đúng không? Một đám đều phản đúng không? Không giữ được quy củ nào sao?"

Trên đài, Quan Tập Lâm không chút nào lùi bước, đón nhận cái nhìn căm tức đang hướng về phía hần. Hần ưỡn ngực, ánh mắt mang theo kiên quyết nhìn thật sâu vào mắt gia gia hần. Trong ánh mắt của hần ẩn chứa sự quyết liệt, khiến cho trong lòng Quan lão gia dưới đài nguyên bản còn phần nộ không thời đột nhiên dâng lên một trận kinh hoàng.

Khi đang muốn mở miệng để mọi người rời đi trước, liền nghe thấy giọng nói của hần mang theo mười phần hơi thở huyền lực truyền ra, rõ ràng truyền vào trong tai mọi người phía dưới.

"Ta, Quan Tập Lâm ở chỗ này tuyên bố, tự trục xuất ra khỏi gia tộc! Từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người và sự việc trong Quan gia, không có quan hệ cùng ta!"

Giọng nói nam tử mạnh mẽ truyền ra, từng tiếng tựa như sấm sét đánh vào trong lòng mọi người, khiến cho bọn họ khiếp sợ mà đồng thời hít hà một hơi, càng cảm thấy không thể nào tin được những lời hần vừa mới nói.

Tự trục xuất ra khỏi gia tộc? Hần điên rồi sao?

Có gia tộc che chở và không có gia tộc che chở là hoàn toàn khác nhau. Hẳn là một đề từ có được thiên phú xuất sắc như thế, tự trực xuất ra khỏi gia tộc có nghĩa là gì? Đó nghĩa là đã chặt đứt mọi tài nguyên tu luyện, không có gia tộc che chở, hẳn sẽ chỉ là một người đơn độc!

Sau khi giao nhi từ của mình cho hộ vệ để về trong viện, khuôn mặt Quan gia chủ trầm xuống nhìn về phía Quan Tập Lãm trên đài, ánh mắt hơi lóe, không nói nửa câu.

Mà Quan lão thái gia lại tức giận đến nổi cả người run rẩy, chỉ vào hắn: "Người... người có dám nói lại một lần nữa cho ta!"

Ánh mắt Quan Tập Lãm nặng nề, giọng nói mang theo ngang ngạnh nói: "Nói một trăm lần cũng giống nhau, ta Quan Tập Lãm, tự trực xuất ra khỏi gia tộc!"

"Tập Lãm ca, người đã thắng cạnh tranh, người chính là thiếu chủ Quan gia, người sao có thể tự trực xuất mình ra khỏi gia tộc đây!" Dưới đài, một thiếu niên mang thân sắc lo lắng hướng về phía Quan Tập Lãm trên đài hô to: "Người mau nhận sai với gia gia, gia gia sẽ không so đo cùng người!"

"Mặc kệ các người có đồng ý hay không, hôm nay ta đã nói điều này, đây cũng là nguyên nhân ta trở về hôm nay, Quan gia này, ta sẽ không lại ngốc thêm lần nữa."

Nghe được lời này, Quan lão gia từ tức giận lạnh giọng mắng to: "Quan gia đã ngược đãi người hay gì đó hay sao? Người còn muốn tự trực xuất ra khỏi gia tộc? Nếu hôm nay người không nói ra một vài điều, thậm chí người không có suy nghĩ tự trực xuất ra khỏi gia tộc, ta còn muốn người phải chịu gia pháp gia quy của gia tộc, cẩn thận giáo huấn từ tôn bất hiếu như người!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Mang tai mang tiếng!

Quan Tập Lãm không sợ, đón nhận ánh mắt gia gia hắn: "Có ngược đãi ta hay không, chẳng lẽ trong lòng các người không biết hay sao? Tại Quan gia, ta không có cha nương, cho dù ta đã bị đối xử bất công, đừng nói với ta rằng không ai biết điều đó cả?"

Nghe hắn chất vấn từng tiếng, đôi mắt Quan lão thái gia khẽ run, nhưng lại không nói nên lời dù chỉ một câu.

Tuy rằng đã nuôi lớn hắn, nhưng, bình thường bọn họ thật đúng là không hề để ý tâm tư ở trên người hắn. Khi nghe được tin hắn chết, bọn họ thậm chí ngay cả thương tâm cũng không có, nói gì đến xuống tay xử lý hậu sự. Thay vào đó, lập tức giải trừ hôn ước của hắn, để Tập Nguyên cưới vị hôn thê của hắn. Khi biết hắn chưa chết, lập tức hy vọng hắn cứ ở bên ngoài không cần quay trở về. Khi hắn trở lại Quan gia, gia gia hắn còn chạy đến ngăn cản, không muốn để hắn tham gia cạnh tranh.....

"Quan gia nuôi người lớn như vậy, người lại còn không biết xấu hổ phàn cao thấp cùng gia gia người, còn nói tự trực xuất mình ra khỏi gia tộc cái gì, ta xem ra lương tâm người đều đã để chó ăn!" Quan gia chủ lạnh giọng rống lên, trên mặt lạnh một mảnh thấu xương, sử dụng vị trí nổi bật chính mình là chủ của một gia tộc.

"Ha ha ha ha!"

Quan Tập Lãm ngửa đầu cười lớn, tiếng cười đột ngột dừng lại, vừa kéo dài lưng nói rộng quần áo, lộ ra miệng vết thương đứt tợn chỗ bụng.

"Biết vết sẹo này là như thế nào mà có hay không?" Hắn đi từ trên đài xuống dưới, đi đến trước mặt Quan gia chủ, đi bước một tiến gần, ép hỏi: "Biết vết sẹo này là như thế nào mà có hay không? Ta nói cho người, là con của người, đường huynh ruột thịt của ta, đã đâm thủng một dao từ sau lưng ta và lưu lại đây!"

Lời này vừa ra, đôi mắt mọi người mở to trong sự hoài nghi, hơi thở hỗn hển vì sự kinh hoàng, toàn cảnh trở nên yên tĩnh, tất cả đều ngăn lại hô hấp, tình lặng đến nỗi một cây chim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

"Người nói vậy!"

Quan gia chủ lạnh giọng hét lớn, cả người run rẩy vì tức giận. Nhưng đây lòng lại có một giọng nói đang nói với hắn, *đây là thật sự, bằng không, hắn sẽ không dám nói ra trước mặt nhiều người như vậy.*

Hai trong mắt Quan lão thái gia càng thêm tối sẫm, suýt nữa bị tin tức này làm cho ngất xỉu. *Huynh đệ tương tàn, việc xấu trong nhà, là việc xấu trong nhà!*

"Ta nói vậy?"

Quan Tập Lãm giữ dài lưng lại bên hông, nói: "Vừa rồi không phải hắn cũng cầm chủy thủ muốn giết ta từ phía sau sao? Người đang cho rằng tất cả mọi người ở đây đều mù hay sao? Quan gia như vậy, người cảm thấy ta còn có thể lưu lại hay sao? Lưu lại để định ra một ngày nào đó bị giết mà cũng không biết."

Hắn nhìn về phía Quan lão thái gia: "Hôm nay, ta tự trực xuất ra khỏi gia tộc chỉ là muốn nói cho các người một tiếng, không phải muốn các người phê chuẩn. Gia pháp gia tộc Quan gia cái gì, từ giờ khắc này đối ta vô dụng! Các người vẫn nên lưu lại mà giáo huấn cho tốt đệ tử Quan gia đi!"

Ngay sau đó, lập tức đi nhanh về phía Phương Cầm, nói: "Muội muội, chúng ta đi!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không lường trước được Quan gia sau một hồi cạnh tranh sẽ biến thành như vậy. Bọn họ thật sự đã được xem một hồi trò hay!

Đầu tiên là Quan Tập Lãm tuổi còn trẻ nhưng có thể sử dụng Di Hình Ảo Ảnh, tiếp theo là Quan đại thiếu gia đã đánh lên từ phía sau lưng, ngay sau đó lại là Quan Tập Lãm tự trực xuất mình ra khỏi gia tộc, cuối cùng còn tuôn ra nội tình đằng sau tin tức về cái chết của hắn ở Cửu Phúc Lãm.

Tất cả những điều mà bọn chúng kiến hôm nay, đều khiến trong lòng bọn họ cũng bị kinh hãi khiếp sợ vạn phần, thậm chí càng không cần nhắc tới những người khác trong Quan gia.

Lúc này, nhìn đến ba người bọn họ đã cất bước rời đi, mọi người Quan gia không ai dám mở miệng ngăn trở, phảng phất giống như còn chưa phục hồi lại tinh thần, tất cả đều liên tục tiến lên chấp tay cáo từ, lần lượt rời đi.

Vốn tưởng rằng gia tộc đã xuất hiện một thiên tài, nhưng ai biết thế nhưng muốn tự trực xuất mình ra khỏi gia tộc, còn ném ra sự gièm pha huynh đệ tương tàn. Nghĩ đến điều này, khí huyết trong ngực Quan lão thái gia quay cuồng, thở lên tình hơi không tới, cả người ngất đi.

"Lão thái gia! Lão thái gia ngất rồi! Mau, mau mời đại phu....."

Nghe thấy kinh hô hỗn loạn truyền đến từ phía sau, các vị gia chủ đang đi ra ngoài âm thầm lắc đầu: Danh dự thể diện Quan gia hôm nay xem như đều đã mất hết.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Gia gia nàng

Khi những vị gia chủ đều ra đến bên ngoài, đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa không mấy thu hút đi qua trước mắt. Nhìn chiếc xe ngựa dần dần đi xa, bọn họ cũng lần lượt chấp tay từ biệt rồi lên xe ngựa, sau đó mới phân phó chú ý nhiều hơn một chút về động tĩnh sau này của Quan Tập Lãm.

Tất cả đều nghĩ rằng nếu hắn đã tự trực xuất ra khỏi gia tộc, vậy thì bọn họ sẽ cố gắng tranh giành hắn đưa về trong gia tộc bọn họ, rốt cuộc, một trận chiến trên đài hôm nay, bọn họ đều có thể nhìn ra tương lai của người này nhất định rất đáng chú ý!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Không đề ý đến sự hỗn loạn trong Quan gia, cũng không thêm đề ý tới ánh mắt người khác, trên xe ngựa, Quan Tập Lãm ngồi in lặng và không nói gì, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thấy vậy, Phương Cầm liền hỏi: "Ca, người hỏi hận sao?"

"Sẽ không." Hắn nhìn về phía nàng, lắc lắc đầu nói: "Ta không hối hận vì tự trực xuất ra khỏi gia tộc."

"Vậy người đang nghĩ gì?"

Hắn trầm mặc một lúc, mới nói: "Hôm nay ta rời khỏi Quan gia, tự trực xuất mình ra khỏi gia tộc. Nhưng, ta muốn tự lập môn hộ. Ta muốn tự lập một môn hộ tại Vân Nguyệt thành, không thua kém gì gia tộc bọn họ."

"Có thể! Ý tưởng này rất tốt."

Nàng cười khanh khách găt đầu tán thành: "Người muốn mua một toà nhà ở nơi nào? Chúng ta có thể lập tức mua ngay."

Quan Tập Lâm lắc lắc đầu: "Tiểu Cửu, ta không muốn dùng tiền của người, ta muốn tự mình kiếm tiền và dùng thực lực của chính mình để biến nó thành hiện thực."

Nghe được lời này, nàng vốn định nói không cần phiền toái như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt quyết liệt của hắn đang nhìn nàng, trong mắt nhấp nháy quyết tâm. Lúc này nàng mới cười đáp: "Được, ta đây sẽ không giúp người, bắt quá, người tính toán muốn một toà nhà ở địa phương nào? Ta có thể rửa mắt giúp người, nhìn xem địa điểm và vị trí."

Thấy nàng không còn kháng kháng nữa, Quan Tập Lâm lúc này mới lộ ra tươi cười: "Cảm ơn người, Tiểu Cửu, điểm này nếu người không nói ta cũng nhất định sẽ tìm đến người, ánh mắt người so với ta có thể khá hơn nhiều."

"Đừng vậy."

Nàng ngẩng đầu lên găt găt đầu, vẻ mặt dạt dào đắc ý, ánh mắt lơ đãng dừng ở khung cửa sổ xe nơi bị gió nhẹ nhàng nhấc lên, bất ngờ thoáng nhìn thấy một thân ảnh, thần sắc không khỏi giật mình.

"Dừng xe."

Bên ngoài, Lãnh Suong thắt chặt cương ngựa dừng xe ngựa lại.

"Làm sao vậy?" Quan Tập Lâm có chút kinh ngạc, nhìn tấm màn che lên chỗ nàng ngồi.

"Ca, người và Lãnh Suong đi mua thêm mấy hạ nhân và trở về trước, ta có chút việc, tối nay sẽ tự quay về." Trong khi nói, xốc mình lên bước xuống.

Quan Tập Lâm ngăn ra, vội vàng đi ra theo: "Tiểu Cửu, hãy để Lãnh Suong đi theo người, ta sẽ tự mình giả xe ngựa đi là được."

Lãnh Suong cũng đang chuẩn bị xuống ngựa, lại nghe giọng nàng truyền đến.

"Không cần, các người đi đi! Ta sẽ ổn thôi."

Thấy vậy, Lãnh Suong cũng không cố gắng đi theo, mà nhìn về phía Quan Tập Lâm.

Quan Tập Lâm trầm mặc một chút, quyết định không kháng kháng nữa, chỉ nói: "Nếu nàng không muốn để người đi theo, chúng ta lập tức đi thôi! Nàng sẽ không có việc gì."

"Àn," Lãnh Suong lên tiếng, liếc mắt một cái nhìn chủ tử đang đi về phía một bên, lúc này mới giả xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Phượng Cửu đi về phía trước, đi vào trước một tiệm rượu, nhìn lão gia đang ôm hồ lô rượu ngồi ở cửa nhân gia mà không muốn rời đi, trong lúc nhất thời hốc mắt nóng lên, trong lòng có một niềm chua xót không thể tả được.

Đó là gia gia nàng, chính xác mà nói, là gia gia của nguyên chủ, theo lý thuyết thì nàng hẳn là không có cảm giác gì đối với ông mới đúng, nhưng có tình, khi nhìn đến ông, cảm xúc cứ thể nhảy ra từ trong trái tim nàng.

Gia gia nàng rất sáng ái nàng, những lời dạy dỗ dành cho nàng, từng màn bắt đầu xuất hiện trong đầu, những hình ảnh đó phảng phất như chỉ mới xảy ra hôm qua, giống như tự nàng đã trải nghiệm qua tất cả những điều đó.

Nàng nhìn ông sau khi uống một ngụm rượu trong hồ lô, lại *phi phi phi* phun ra, đỏ hết rượu ra ngoài trong sự ghét bỏ, bên môi không khỏi nhẹ nhàng vẽ nên một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ta trả tiền rượu!!

"Người sao lại thế này, lão nhân? Không phải đã cho người rượu sao? Sao người lại đỏ hết đi?"

Chủ quán trừng hai mắt, ngay cả giọng nói đều rất thẳng thắn, trời mới biết lão nhân này không biết từ đâu toát ra, đột nhiên ngồi xuống trước cửa tiệm rượu của hắn, nếu không cho rượu sẽ không đi, cho rượu lại đỏ ra hết, thật là tức chết người.

Phượng lão gia từ bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Ai bảo người không cho lão phu rượu ngon? Những rượu đó nhạt như nước, người có thể uống xuống, nhưng lão phu uống không trôi!"

Chủ quán tức giận chỉ vào lão và lớn tiếng ồn ào: "Người, lão nhân người! Rốt cuộc người đến từ nhà nào? Vì sao không nói li như vậy? Người không trả tiền còn muốn uống rượu ngon? Người nên trộm cười vì ta đã cho người những thứ rượu đó, còn không biết đủ! Ta cảnh cáo người, nếu người không đi, có thể ta sẽ không khách khí với người!"

Phượng lão gia từ vùng hồ lô rượu trong tay, gõ về phía trên đầu chủ quán một chút, nói với giọng giáo huấn: "Không biết tôn trọng các bậc trưởng lão! Cha mẹ người chẳng lẽ không giáo dưỡng người rằng không thể chỉ ngón tay vào trưởng bối hay sao? Thật sự là làm càn, quá làm càn."

Các bá tánh xung quanh xem nào nhiệt nghe thấy lời này, không khỏi bật cười thành tiếng.

Sắc mặt chủ quán đỏ lên, trong lòng đều muốn khóc: "Lão gia tử, ta cầu ngài ngồi được chứ? Xin ngài thương xót, đi nhanh đi! Nhanh về nhà đi, đừng càn trở buồn bán của ta, ta đây chỉ là buồn bán nhỏ, lão ngài ngồi nơi cổng lớn nhà ta, ta đây còn làm ăn buồn bán như thế nào được?"

"Về nhà?" Lão nhân ôm hồ lô rượu nghiêng đầu, cau mày nghĩ nghĩ, nói: "Lão phu đến từ nhà nào? Hình như lại quên mất."

Khi nghe thấy lời này, chủ quán trực tiếp quý xuống.

Hắn nhào lên đi ôm đầu Phượng lão gia khóc cầu: "Lão gia, ta cầu ngài, lão ngài ngàn vạn đừng dấy đưa ở chỗ này, ta bồi tội với ngài, ta không nên hét lớn với ngài, không nên bắt kính với ngài, ngài là đại nhân không cần chấp với tiểu nhân, nhanh về nhà đi thôi!"

Phượng lão gia từ sa sầm nét mặt, ghét bỏ nói: "Đừng là không có tiền đồ! Chút này lớn bao nhiêu mà phải quý? Còn khóc? Người không biết nam nhi đồ máu không đồ lệ hay sao? Nhìn người bây giờ giống dạng gì? Thật quá khó coi, lão phu cũng thấy xấu hổ khi nhìn mặt người."

Trong khi nói, thật sự không mở mắt ra, không thèm nhìn hắn, chỉ đem hồ lô rượu dấy vào trong lòng ngực chủ quán: "Đi, lấy nửa bồ rượu ngon cho lão, muốn rượu ngon, loại kém lão phu không uống."

Bá tánh xung quanh đều có chút đồng tình nhìn chủ quán, có người còn kêu lên: "Ta nói này, người hãy cho lão gia nhân gia một chút rượu ngon! Nhìn cách ăn mặc trên người lão gia tử, khẳng định không phải là trưởng bối nhà bình thường, còn sợ không đủ chút tiền rượu của người, đúng không?."

"Đúng vậy đúng vậy, sẽ không nợ tiền rượu của người." Phượng lão gia từ găt đầu cười híp mắt và thúc giục: "Nhanh lên, chứng nghiệm rượu của lão phu lại tái phát."

Chủ quán còn do dự một lúc, lúc này mới cầm lấy hồ lô rượu đi vào bên trong để lấy rượu. Vì sợ lão lại đỏ đi một lần nữa, cho nên lúc này thật sự đúng là rượu ngon thượng đẳng, trái tim đau nhói khi đồ dấy bầu, nghĩ lão gia tử rốt cuộc có thể lấy tiền ra trả hay không? Và lão rốt cuộc là đến từ nhà nào?

Cho rượu ngon vào xong, chủ quán do dự đưa hồ lô rượu cho lão và hỏi: "Lão gia tử, ngài rốt cuộc là đến từ nhà nào?"

Phượng lão gia từ đoạt lấy hồ lô rượu, còn không quên trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: "Vừa rồi lão phu không phải đã nói rồi sao? Lão phu đã quên mất là đến từ nhà nào, bắt quá người yên tâm, lão phu sẽ không nợ tiền rượu của người."

Trong khi nói liền đứng lên, vừa cởi bỏ quần áo vừa nói: "Quần áo của lão phu đây rất đáng giá, hãy xem như là tiền rượu của người."

Chủ quán mang vẻ mặt đơ đả: "Ta không có lợi gì khi mang quần áo của ngài a!"

"Ta sẽ trả tiền rượu của lão."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 122: Phượng lão gia tử!

Một giọng nữ thanh linh truyền vào trong tai chủ quán, khiến hắn giống như nghe được âm thanh của tự nhiên, hai mắt lấp lánh quay về phía giọng nói nhìn lại.

Bà tánh xung quanh cũng kinh ngạc nhìn về phía nữ tử đang chậm rãi đi tới, khi ánh mắt dừng ở trên người nàng, đôi mắt đều sôi nổi sáng ngời, trong lòng thầm khen một tiếng.

Khí chất của nữ tử thật là xuất chúng.

Tuy rằng không nhìn thấy dung nhan dưới khăn che mặt, nhưng giọng nói thanh tao duyên dáng khiến người trước mắt trở nên sáng ngời, tất cả đều tự động tránh ra và mở một lối đi nhỏ, để nàng đi lên phía trước.

"Cô nương? Cô nương, người vừa mới nói chính là sự thật đúng không? Người biết lão thái gia? Thật tốt quá! Phiền người, nhanh chóng đưa lão đi, lão đã làm chậm trễ việc làm ăn cả ngày của ta." Chủ quán phảng phất như nhìn thấy bữa cứu mạng, tiến lên nói liên tục.

Phượng Cửu tung ra một đỉnh bạc: "Đây là tiền rượu." Lúc này mới nhìn về phía Phượng lão gia tử.

Khi đứng ở cổng lớn, Phượng lão gia tử nhìn thấy Phượng Cửu đi qua, một đôi mắt liền đảo qua ở trên người nàng. Hiện tại vừa nhìn thấy nàng, không khỏi nhếch miệng lên cười, bĩu môi mang theo vài phần tính nết ngoan đồng, vẻ mặt chán nản, thật sự nghi hoặc hỏi: "Tiểu Phượng nhi, làm thế nào người tìm được gia gia?"

Tiểu Phượng nhi, người làm thế nào tìm được gia gia.....

Phượng Cửu hơi giật mình, đứng ngẩn ngơ nơi đó nhìn gia gia mình bĩu môi vờ về mặt thất vọng, nhìn thấy rõ ràng trên mặt ông không vui khi mình bị tìm ra, nhưng trong mắt lại dấu không được hạnh phúc và vui sướng khi được tìm thấy.

Một câu hỏi này của ông đã khuấy động lại những kỷ niệm xưa cũ trong tâm trí nàng, khiến nàng hồi tưởng lại tổ tông hai người thường xuyên chơi trốn tìm khi nàng còn nhỏ.

Mỗi khi bị nàng tìm được, ông cũng nhàm chán và ngượng ngùng hỏi: *Tiểu Phượng nhi, người làm sao tìm được gia gia?*

Trái tim hơi co lại, hốc mắt hơi nóng lên, một tầng hơi nước không cách nào không chế nổi lên trên đôi mắt của nàng, khiến tầm mắt nàng trở nên mơ hồ.

Bởi vì ông chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra nàng, cũng bởi vì ông gọi nàng là tiểu Phượng nhi, khiến trái tim nàng vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Gia gia nàng có chứng mất trí nhớ gần đoạn ngắn hạn.

Ông sẽ quên nhà mình ở đâu? Sẽ quên mất ông là ai? Cũng sẽ quên con của ông có tên gọi là gì? Nhưng duy nhất sẽ không quên nàng.

Ông thường nói nàng là tiểu phượng hoàng Phượng gia, cũng là bảo vật trong lòng bàn tay bọn họ. Bọn họ yêu nàng, sủng nàng, che chở nàng, luôn dành cho nàng những đồ tốt nhất, cũng chỉ vì có thể nhìn thấy bộ dáng vui vui vẻ vẻ của nàng.

Nhìn thấy hốc mắt của nàng có hơi nước đọng lại, Phượng lão gia tử hoảng hốt, vội vàng tiến lên: "Tiểu Phượng nhi? Người làm sao vậy? Ai khi dễ người sao? Người nói cho gia gia, gia gia đánh hắn giúp người!" Để chứng tỏ ông sẽ dùng vũ lực, ông còn nắm chặt nắm tay và vung lên trước mặt nàng.

Nàng lắc đầu, nắm tay ông, đưa ông rời khỏi đám người, đi theo hướng quay về Phượng phủ.

Bọn họ chậm rãi đi, nàng cũng không nói chuyện. Phượng lão gia tử bên cạnh cũng mặc kệ nàng nắm tay mình, ngoan ngoãn đi theo, thỉnh thoảng nhìn nàng thật cẩn thận, không biết vì sao nàng lại khóc?

"Tiểu Phượng nhi, người còn có bạc sao?" Ông hỏi một cách thận trọng.

Phượng Cửu dừng bước chân lại, nhìn về phía ông, rồi sau đó móc ra một đỉnh bạc và đưa cho ông.

Phượng lão gia tử vui sướng tiếp nhận, miệng cười toe toét nói: "Người ở đây chờ gia gia một chút, đừng chạy loạn." Trong khi nói, ông liền nhảy đi.

Không bao lâu, ông chạy trở về, đưa đồ trong tay cho nàng giống như đưa một vật quý hiếm: "Đây, gia gia mua cho người, là hạt sen đường người thích ăn nhất. Ăn hạt sen đường, người sẽ không còn khóc nữa."

Nghe những lời nói đó và nhìn hạt sen đường trong tay ông, cổ họng nàng nghẹn ngào, trái tim phảng phất như được lấp đầy bởi cái gì đó, ấm áp, nhưng lại cảm thấy hơi chua xót, muốn gọi một tiếng "gia gia", nhưng lại không dám lớn tiếng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 123: Phượng phủ tìm người!

"Mặt ta bị che khuất! Ngồi làm thế nào mà biết ta chính là tiểu Phượng nhi của ngài?" Nàng nắm chặt gói hạt sen đường trong tay, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Rốt cuộc, thậm chí ngay cả Mộ Dung Dật Hiến và Tô Nhược Thủy liếc mắt nhìn thấy nàng cũng không thể nhận ra, ông làm thế nào mà nhận ra nàng?

Ái ngại, lời này của nàng lại đổi lấy lấy ánh mắt kinh bí của lão gia tử.

"Trí nhớ gia gia chính là người nhìn người lớn lên, chẳng lẽ che mặt lại, gia gia sẽ không nhận ra người đã đến rồi sao? Huống chi, thời gian gia gia bế quan tu luyện dường như cũng chỉ có mấy tháng, sao có thể ra ngoài liền không nhận ra người?"

Nghe thấy những lời này, Phượng Cửu mới nhớ ra, trước khi xảy ra chuyện, lão gia tử đang ở trong khoảng thời gian bế quan tu luyện, nghĩ đến hẳn là vừa mới xuất quan liền chạy đi tìm rượu uống, phỏng chừng còn chưa nhìn thấy Phượng Thanh Ca già ở trong Phượng phủ.

"Vậy ngài đã nhớ là ngài đến từ nhà nào hay sao?"

Phượng lão gia tử nhìn nàng lắc đầu, thờ dãi: "Tiểu Phượng nhi, gia gia vừa mới ra ngoài sau mấy tháng bế quan, nhưng sao ta có cảm giác giống như người đã trở nên ngu dốt? Người là cháu gái ta, người đến từ nhà nào, ta đương nhiên chính là thuộc về nhà đó, điều này cũng cần phải hỏi sao?"

Khóe miệng Phượng Cửu co giật. Tuy rằng lời của ông không có gì không đúng, tuy nhiên, vì sao nàng nghe thấy lại có vài phần quái dị đây? Hơn nữa, rõ ràng ông cũng không nhớ nổi mình là ai!

Hai người đi bộ ở trên phố nửa ngày, khi tới gần đại môn Phượng phủ, nàng dừng bước chân lại: "Ngài trở về đi! Lần tới đi ra khỏi cửa đừng vứt bỏ Phượng Vệ, bằng không ngài sẽ quên đường về."

Phượng lão gia tử nghe những lời này thì cảm thấy kỳ quái, nhìn nhìn đại môn Phượng phủ phía trước, lại nhìn nàng đang xoay người muốn đi, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Phượng nhi, người không về nhà cùng gia gia sao? Người còn muốn đi đâu?"

Trong lúc nói, vừa đi theo sát ở bên người nàng, vừa giáo huấn: "Người nói xem, một nữ hài tử như người ra cửa vì sao không gọi người nào theo cùng? Nếu như gặp phải nguy hiểm hay bị người bắt đi thì làm sao bây giờ? Ta chỉ có người là cục cưng bảo bối như vậy, nếu như người bị người bắt đi thì chúng ta biết đi nơi nào tìm người đây?"

"Ngài không quay về?" Nàng nhìn ông với ánh mắt cổ quái. Trong lòng có chút bối rối, lúc này tốt rồi, nàng phải làm gì với ông bây giờ?

Đôi mắt Phượng lão gia tử cười híp lại, lấy lòng nói: "Không phải người còn muốn đi dạo hay sao? Gia gia sẽ đi cùng người, còn có thể bảo hộ người. Hơn nữa, gia gia bế quan mấy tháng vừa mới ra ngoài, không muốn về nhà nhanh như vậy."

Ông vỗ vỗ hồ lô rượu bên hông, nói: "Rượu này cũng còn chưa uống xong!"

Nhìn đại môn Phượng phủ gần ngay trước mắt, lại nhìn lão gia tử bên người, nàng lặng yên thờ dãi, lúc này mới mang người rời đi.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong Phượng phủ.

Phượng Tiêu đang nói chuyện cùng với Mộ Dung Dật Hiến thì nghe được lời bẩm báo của quản gia, lập tức đứng lên, trầm giọng hét: "Cái gì? Lão gia tử xuất quan mà các người cũng không biết? Hiện tại trong ngoài phủ cũng chưa tìm thấy người?"

Quản gia hơi ngẩn đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt hắn: "Vâng, đúng vậy, lão nô đã phái hộ vệ trong phủ ra ngoài đi tìm, nhưng hiện tại vẫn còn chưa có tin tức."

"Nhất định là lại chuẩn ra ngoài đi tìm rượu uống!"

Phượng Tiêu có chút lo lắng nói, nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiến: "Không tìm thấy lão gia tử, ta phải đi tìm, lúc trước Thanh Ca trở về liền tránh ở trong phòng, muốn phiền toái người đi qua đó giúp ta nhìn nàng xem sao."

"Tiêu thúc, muốn ta phái người hỗ trợ tìm cùng hay không?" Mộ Dung Dật Hiến đứng lên hỏi.

"Không cần, người trong phủ cũng đủ rồi. Hơn nữa, ta đoán chừng chắc cũng chỉ ở một trong những tiệm rượu trong thành mà thôi, chúng ta có thể tự mình đi tìm."

Nói xong điều đó, cũng không đợi Mộ Dung Dật Hiền nói thêm điều gì, liền nhanh chóng đi ra ngoài, trầm giọng rống: "Gọi Phương Vệ canh gác lão thái gia tới đây cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Nói lời từ hôn!

Thấy hân nhanh chóng mang theo người rời đi, Mộ Dung Dật Hiền dừng lại một chút, sau đó mới đi về hướng hậu viện, đi đến sân Phương Thanh Ca.

Hai tỷ nữ đang chờ trong viện vừa thấy hân đến, vội vàng quỳ đầu gối xuống hành lễ, gọi một tiếng: "Tam vương gia."

"Các người lui ra đi!" Hân đứng ở trong viện, ý bảo hai tỷ nữ lui ra.

Hai người nhìn nhau, cùng đáp "*vâng*" một tiếng, lúc này mới đi ra ngoài.

Trong phòng, Phương Thanh Ca nghe thấy giọng của Mộ Dung Dật Hiền bên ngoài, trong lòng càng nghĩ càng thêm ủy khuất.

"Thanh Ca, ta có lời muốn nói với người." Hân đứng ở ngoài cửa, cũng không tiến vào.

Cửa phòng kéo kẹt một tiếng mở ra, Phương Thanh Ca mang vẻ mặt buồn bực đứng bên cạnh cửa phòng: "Người muốn nói gì? Muốn nói người không phải cố ý đứng nhìn người đánh ta? Hay là nói nhìn thấy nữ hài che mặt xinh đẹp kia đã khiến người động tâm?"

Sắc mặt Mộ Dung Dật Hiền phức tạp nhìn nàng, nghe lời nàng nói, hân trầm mặc một hồi, nói: "Thực xin lỗi."

Nghe hân nói một tiếng *thực xin lỗi*, trái tim nàng nhảy lên lên bộp, có một chút hoảng loạn: "Mộ Dung ca ca, mấy tháng qua ta có cảm giác người xa cách với ta, có phải người thật sự không thích ta hay không?"

"Thanh Ca, người thực sự tốt, thật sự rất tốt."

Hân hạ đôi mắt xuống, trong đầu nhớ tới nữ tử che mặt, nói: "Chúng ta có thể nói là thanh mai trúc mã lưỡng tình tương duyệt, ta vẫn luôn cho rằng chúng ta sẽ vẫn luôn tiếp tục như thế, thậm chí mấy tháng trước ta còn chuẩn bị xin thánh chỉ phụ vương, cho chúng ta thành hôn."

"Mộ Dung ca ca, người....."

"Người nghe ta nói xong đã." Hân nhìn về phía nàng, nói: "Nhưng mấy tháng gần đây, chính là giống như người đã có cảm giác như vậy, ta cũng có cảm giác khoảng cách giữa hai người chúng ta càng ngày càng xa. Ta có cảm giác trái tim ta khi ở bên nhau trước kia, không biết là đã biến mất từ lúc nào. Ta biết điều này thực sự tàn nhẫn với người, nhưng ta cũng không hy vọng sẽ lừa gạt người."

Nhìn nước mắt nàng lặng lẽ rơi xuống, hân nhìn đi nơi khác: "Vừa rồi ta vốn dĩ muốn nói với phụ thân người về việc thôi lui hôn nhân của chúng ta, nhưng gia gia người sau khi xuất quan không biết đã chạy đi đâu. Hân đã mang theo người đi tìm, việc này, chờ qua mấy ngày nữa ta sẽ nói với hân."

Nàng nhào lên tiến đến ôm chặt lấy Mộ Dung Dật Hiền, hoảng loạn khóc: "Không! Ta không cần! Mộ Dung ca ca, ta không muốn từ hôn, ta chỉ thích người, ta thích người từ lâu, từ lâu rồi người biết hay không?"

Hân mặc kệ đôi nàng ôm, đôi mắt hạ xuống mang theo áy náy: "Thanh Ca, người đừng như vậy, về sau ta sẽ đối đãi với người giống như muối muối, không phải cũng rất tốt hay sao?"

"Không! Ta không muốn là muối muối người, ta không cần! Mộ Dung ca ca, người nói, có phải ta không đủ tốt hay không? Có phải ta đã làm gì không tốt hay không? Người nói, ta sửa, ta nhất định sẽ sửa." Nàng ngừng đầu, chảy nước mắt thương tâm nhìn hân, không muốn tin những gì mình vừa nghe được.

Nàng là thật sự thích hân, thật sự yêu hân. Vì hân, nàng đã học nhất cử nhất động của Phương Thanh Ca. Nàng học cách nói chuyện, học thần thái nàng ấy, thậm chí vì hân, nàng có thể dùng thân phận Phương Thanh Ca để sống suốt đời, dùng dung nhan nàng ấy để đổi mặt với hân. Nhưng hiện tại, nhưng hiện tại hân cư nhiên nói hân muốn từ hôn?

Hân kéo tay nàng đang ôm chặt vòng eo hân ra, áy náy nhìn nàng: "Thanh Ca, đây không phải là nhất thời của ta, ý niệm này đã ở lòng ta một đoạn thời gian. Mãi đến hôm nay mới nói ra, ta hy vọng người có thể hiểu. Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng, ta thực sự xin lỗi đã tổn thương người."

Giọng nói rơi xuống, hân không hề nhìn nàng, mà là xoay người nhanh chóng rời đi.

Cả người Phương Thanh Ca thất thần ngã ngồi trên đất, ngẩn ngơ nhìn thân ảnh hân không chút do dự xoay người rời đi, ngón tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Kéo mạng che mặt xuống!

Thật lâu sau, nàng lau nước mắt mới khỏi khóe mắt, thần thái trong mắt dần dần khôi phục lại, chỉ là, đáy mắt cũng theo đó hiện lên hận ý tàn nhẫn.

"Mộ Dung Dật Hiền, ta đã vì người mà làm nhiều việc như vậy, sao người có thể nói phụ ta thì lập tức phụ ta? Ta sẽ không để người được như ý, người đã được chú định chỉ có thể là của ta!"

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Khác với Phương gia bên này, bên kia, trong sân Phương Cửu, Phương lão gia tử được đưa về nơi này, giống như một hải tử đang khám phá sân viện mới, nghi hoặc hỏi: "Tiểu Phương nhi, đây là viện của ai? Còn có, vì sao người vẫn luôn mang mạng che mặt?"

Tuy rằng ông có chút dễ quên, nhưng không phải là ngốc, suốt dọc đường đi cũng ần ần nhìn ra có chút không giống bình thường. Cháu gái mình, đặc biệt là khi đã tới trong viện này rồi nhưng vẫn luôn mang mạng che mặt, điều này thực sự không thích hợp.

Vì thế, đáy mắt ông xẹt qua một tia ánh sáng, trên mặt lộ ra ý cười, chợt lắc mình một cái, giro tay lên, kéo khăn che mặt của nàng xuống.

"Viện này là....."

Phương Cửu ngạc nhiên, lời còn chưa nói xong, mạng che mặt trên mặt đã bị rơi xuống, lộ ra dung nhan bị hủy đã được che kín bởi vết sẹo của nàng.

"Tê! Đây là, đây là có chuyện gì?"

Phương lão gia tử hít hà một hơi, tức giận hỏi.

Ông vốn nghĩ chỉ muốn trêu chọc cháu gái mình một chút, kéo tấm che mặt của nàng xuống để nhìn xem, rồi cuộc vì sao nàng vẫn luôn che mặt lại? Nhưng không nghĩ tới, dưới khăn che mặt lại là một gương mặt đã bị hủy thành như vậy.

Đây chính là cháu gái ông, cháu gái bảo bối của ông! Là ai? Là ai dám làm nàng bị thương như vậy?

Phương Cửu vỗ về khuôn mặt, không nghĩ tới gia gia mình sẽ đột nhiên kéo mạng che mặt của nàng xuống, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng. Hiện tại, nàng cũng chưa muốn cho ông nhìn thấy dung nhan bị hủy của nàng.

"Là ai? Nói cho gia gia biết, là ai đã làm tổn thương khuôn mặt người như vậy?"

Lão gia tử đau lòng, hốc mắt từ nờn ửng đỏ, giọng nói cũng từ nờn nghẹn ngào. Ông nhìn gương mặt bị che kín bởi từng vết đao cắt, thật sự không cách nào tưởng tượng nổi, nàng đã phải chịu đựng nỗi đau như vậy ra sao?

Là ai? Ai có thể nhẫn tâm như vậy, hủy đi dung nhan của một nữ hài nhi thành như vậy?

Trái tim Phương Cửu khẽ run lên, nhìn hốc mắt ửng đỏ và nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của lão gia tử, đôi mắt nàng hạ xuống, hỏi: "Như vậy, ngài vẫn còn cảm thấy ta chính là cháu gái ngài sao? Như vậy, ngài vẫn có thể nhận ra, ta là cháu gái ngài sao?"

Nghe những lời này, Phượng lão già từ cuối cùng đã không ngăn được nước mắt chảy xuống, ông tiến lên ôm lấy Phượng Cửu, vừa vỗ nhẹ đầu nàng, vừa nghẹn ngào an ủi: "Phượng Nha đầu, đừng sợ, đừng sợ! Già già có thể nhận ra người, bất luận là người biến thành như thế nào, già già đều có thể nhận ra người."

"Già già."

Cuối cùng Phượng Cửu cũng không nhịn được và gọi lên một tiếng. Một tiếng già già này, phát ra từ nội tâm, có tình cảm của Phượng Thanh Ca, cũng có tình cảm bên trong Phượng Cửu nàng.

Có lẽ, từ khi ông ấy chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra nàng, trong lòng nàng đã nhận định ông ấy là già già của Phượng Cửu nàng.

Phượng lão già từ thối lui một bước, đôi tay nắm lấy bà vai nàng, nói: "Phượng Nha đầu, người hãy nói cho già già biết, có phải trong mấy ngày già già bế quan đã xảy ra chuyện gì hay không? Là ai đã hủy đi khuôn mặt của người?"

Phượng Cửu trầm mặc, thật lâu sau mới nói: "Trong Phượng gia có một Phượng Thanh Ca."

"Cái gì?"

Phượng lão già từ ngón ra: "Người đang nói rằng, trong nhà có kẻ giả danh? Chuyện này... chuyện này không có khả năng, đúng không? Cha người, nhũ tử của ta cũng không phải là đồ gỗ, vì sao lại không nhận ra nữ nhi của mình?"

Nhìn thấy nàng đang chăm chú nhìn ông, phượng lão già từ vội vàng vẫy vẫy tay, nói: "Già già không phải không tin người, chỉ là, cảm thấy có chút không thể tin nổi. Không tính đến, người khác không nhìn ra được người già này, chẳng lẽ ngay cả người trong nhà cũng nhìn không ra?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Lửa giận và đau lòng!

àng không nhiều lời thêm nữa, chỉ nói: "Già già, ngài có thể về nhà nhìn xem. Tuy nhiên, sự tình ta ở chỗ này, ta hy vọng ngài không cần nhắc với người khác."

Phượng lão già từ nghe lời này thì ngẩn người ra: "Người không tính sẽ trở về cùng già già? Người đang lo lắng cha người sẽ không tin? Hay là không tin già già?"

Nàng lắc đầu: "Nếu sau khi ngài nhìn thấy Phượng Thanh Ca trong Phượng gia rồi, vẫn cảm thấy ta mới là cháu gái của ngài, ta sẽ trở về cùng ngài."

Thấy vậy, phượng lão già từ vuốt ve bộ râu trắng dài, trầm mặc nửa ngày: "Nếu đã như vậy, già già sẽ trở về trước và nhìn xem rốt cuộc đang xảy ra tình huống gì, người yên tâm, già già sẽ còn đến đây."

Lúc này trên mặt lão chỉ có sự nghiêm túc, trên người cũng mang khí thế của người đứng đầu gia tộc, trong lòng lão thầm nghĩ: *Nếu trong nhà thật sự có một Phượng Thanh Ca già, như vậy, người nọ nhất định chính là người đã hủy hoại dung nhan cháu gái của lão!*

Nếu vậy, nhất định lão sẽ không thể nhẹ nhàng với người nó!

Trong mắt lão lên ánh sáng cơ trí đầy sắc bén, nhưng khi nhìn về phía Phượng Cửu, lại lộ ra nụ cười hiền hậu: "Phượng Nha đầu, người đừng sợ, chờ ở đây, già già về nhà xem trước, đừng lo lắng, già già sẽ nhanh chóng đến đón người."

Nghe vậy, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp, nụ cười thật tươi và gật gật đầu: "Àn." Tuy rằng, nàng vốn cũng không nghĩ sẽ trở về nhanh như thế, bất quá, nếu sự tình đều đã cho ông biết, vậy thì cứ nhìn xem đi!

Sau khi Phượng lão già từ giao đãi xong, lập tức rời khỏi sân, đi về hướng Phượng gia. Khi đang đi trên đường quay về Phượng phủ, gặp được Phượng Tiểu mang theo người đang đi tìm lão. Vừa nhìn thấy hắn, Phượng Tiểu đã vội vàng tiến lại với thân sắc lo lắng

"Cha! Ngài đã đi đâu vậy? Vì sao ra ngoài cũng không mang theo người khác? Ta đã mang theo người tìm khắp các tiệm rượu phụ cận cũng không tìm thấy ngài."

Phượng lão già từ nắm cổ tay và quét mắt liếc hắn một cái, *hừ* thật mạnh một tiếng, sắc mặt tối tăm, rõ ràng là đang trấn áp tức giận, nói: "Người hãy cặng da lên cho ta! Quay đầu lại ta sẽ thu thập người!"

Phượng Tiểu kinh ngạc, cũng không biết đã chọc lão cha tức giận nơi nào, đang muốn hỏi, đã thấy lão nhanh chóng đi về phía Phượng phủ, vội vàng phản phó: "Đi, kêu mấy người kia trở về, hãy nói rằng đã tìm được lão thái gia."

"Vâng." Hộ vệ phía sau lên tiếng, nhanh chóng xoay người rồi đi.

Phượng Tiểu nhanh chóng đuổi theo, đi một bên hỏi: "Cha, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy? Ai đã chọc giận ngài?"

Phượng lão già từ không đáp lời hắn, chỉ mang một khuôn mặt tối tăm nhanh chóng đi về phía trước. Ánh mắt nặng nề, hơi thở cả người ngột ngạt có chút thăm người, khiến Phượng Tiểu đi theo bên cạnh cũng không nhịn được lo lắng và dè phòng, không biết rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì.

.....*Editor: Emily Ton*.....

Vào Phượng phủ, Phượng lão thái gia ngồi xuống trên chủ vị, một tay đập thật mạnh trên mặt bàn một cái, giọng nói già nua mang theo mười phần tức giận gầm lên: "Đi gọi người tới cho ta!"

Phượng Tiểu theo đuổi tiến vào, vội vàng tiến lên, khó hiểu hỏi: "Cha, gọi ai tới?"

"Đương nhiên là cháu gái bảo bối của lão phu!" Lão nói mạnh mẽ và nhấn mạnh vào mấy chữ kia, ánh mắt sắc bén như dao, tựa hồ như đang cực lực khắc chế lửa giận.

"Thanh Ca?"

Phượng Tiểu ngẩn ra, liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt đầy thịnh nộ của lão già từ, cẩn thận hỏi: "Cha, ngài tìm Thanh Ca để làm gì? Chẳng lẽ là nàng ấy đã chọc giận ngài? Nhưng không thể nào như thế! Sau khi ngài xuất quan đã lập tức đi ra bên ngoài, nàng ấy đã mấy tháng rồi chưa gặp ngài, sẽ không có khả năng chọc giận ngài!"

"Bang!"

Phượng lão già từ đập mạnh một tay ở trên mặt bàn, phát ra một tiếng vang lớn, cả người cũng nổi giận đùng đùng đứng lên, cảm tức nhìn hắn: "Ta nói, gọi người tới cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Ai thật ai giả?

Thần thể Phượng Tiểu rung lên nặng nề bởi cơn thịnh nộ của lão cha. Trời mới biết, đã rất nhiều năm qua hắn chưa từng thấy phụ thân tức giận như vậy, lập tức cũng không dám hỏi lại, chỉ đáp lời: "Được được được, ngài đừng nóng giận, ta lập tức đi gọi người!"

Trong khi nói, vội vàng đi ra bên ngoài và chỉ thị quản gia đến hậu viện gọi nữ nhi tới.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Cùng lúc đó, trong sân Phượng Thanh Ca, một người nam tử trung niên lặng yên không tiếng động xuất hiện ở bên ngoài phòng nàng, nói với người trong phòng một tiếng: "Chủ tử."

Trong phòng, khi Phượng Thanh Ca nghe thấy giọng nói bên ngoài thì có chút kinh ngạc, lập tức nói ngay: "Tiến vào."

Nam tử trung niên lắc mình vào phòng, thấy nàng đang ngồi ở bên cạnh bàn, liền tiến lên拍手 giọng nói: "Đã tìm thấy Phượng lão thái gia, chỉ là bỗng nhiên nổi giận đùng đùng nói muốn gặp chủ tử. Hiện tại, quản gia đang đi về hướng bên này, thuộc hạ nhìn thấy sự tình có chút không bình thường, cố ý qua đây bẩm báo."

Nghe vậy, ánh mắt nàng hơi trầm xuống, trầm tư một hồi, nói: "Đã biết, người đi ra ngoài trước, đừng để người khác phát hiện."

"Vâng." Nam tử trung niên đáp lời, lúc này mới lắc mình rời đi.

Nàng ngồi ở trong phòng tĩnh tọa (thiền), suy nghĩ. Một lát sau, đã nghe thấy giọng nói của quản gia truyền đến từ bên ngoài.

"Tiểu thư, lão gia thỉnh người đi đến đại sảnh."

Trong phòng, nàng đứng dậy mở cửa phòng đi ra, nhìn thấy quần gia trong viện, đến gặp lão và hỏi: "Thành bá, đã tìm được gia rồi sao?"

"Đã tìm thấy lão thái gia rồi, tiểu thư không cần lo lắng." Quần gia mỉm cười, nói: "Lão thái gia và lão gia cũng đều đang chờ tiểu thư ở phía trước, tiểu thư mau đi qua đi!"

"Được." Nàng gật đầu, lúc này mới đi về viện phía trước.

Trong sảnh ngoài.

Phượng Tiểu tiếp nhận trà do thị nữ đưa đến, đặt lên tay phụ thân hắn, nói: "Cha, ngài hãy chậm rãi uống ngụm trà trước."

Phượng lão gia từ không mở miệng, nhưng ánh mắt chăm chú nhìn vào ngưỡng cửa, tựa hồ đang chờ Phượng Thanh Ca đi vào.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Phượng Tiểu nghi hoặc trong lòng, cũng có chút bất an, nhưng không hỏi thành lời. Đường như phụ thân cũng không muốn nói ra, hơn nữa, việc này tựa hồ có quan hệ cùng với Thanh Ca?

Đúng lúc trong lòng hắn còn đang thấp thòm, không khí trong sảnh càng thêm chán nản, rốt cuộc nghe thấy giọng nói của quần gia truyền đến từ bên ngoài.

"Lão thái gia, lão gia, tiểu thư tới."

Nghe vậy, Phượng Tiểu đang muốn đứng dậy và đi ra ngoài nhắc nhở nàng ta một chút, ai ngờ vừa mới nhắc móng khỏi ghế, đã nghe thấy một tiếng quát chói tai cùng với âm thanh đập bàn truyền đến.

"Ngồi xuống!"

Phượng Tiểu lập tức sợ hãi tới mức hai chân run lên, trong lòng nhảy dựng và ngã ngồi trở về. Thẳng thắn và uy nghiêm ngồi đó, hắn hơi thấp thòm nhìn lão phụ thân của mình nói con thịnh nộ, nhưng không ngờ gặp phải ánh mắt đầy lửa giận uy nghiêm

Đành phải kéo ra một nụ cười, ngượng ngùng nói: "Cha, ngài đừng nổi lên tính khí lớn như vậy, nếu không lát nữa sẽ làm Thanh Ca sợ hãi."

Đối với sự uy nghiêm của lão phụ thân, nó đã thâm nhập cốt tủy hắn, cơ hồ chỉ cần lão phụ thân quát một tiếng chói tai, hay là một cái ánh mắt, cũng có thể khiến hắn đường đường là một Đại tướng quân uy vũ cũng biến thành con rùa, à, không, là lập tức hoảng sợ.

Uy vũ khí phách của hắn chỉ là vẻ bề ngoài, đối với người trong nhà, hoàn toàn không tìm ra được một chút khí thế uy vũ.

Phượng lão gia từ không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt sắc bén đầy cơ trí, dừng lại ở trên thân ảnh đang đi từ bên ngoài vào tới. Khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc, ánh mắt lão hơi co lại.

Thật sự đúng là có hai cháu gái.

Dung nhan của một người đã bị hủy, dung nhan của một người khác lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Lão nhủ mắt lại, tình tế đánh giá từ đầu tới đuôi.

Đang khi cất bước đi vào, Phượng Thanh Ca lập tức cảm giác được, ánh mắt sắc bén của Phượng lão gia từ mang theo dò xét kỹ lưỡng đang dừng ở trên người nàng. Trong lòng nàng không khỏi nhắc lên, âm thầm kỳ quái: *Vì sao phải nhìn nàng như vậy? Chẳng lẽ lão đã nhìn ra nàng có chỗ nào không giống với Phượng Thanh Ca hay sao?*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Bớt phượng hoàng!

"Gia gia, cha."

Nàng gọi một tiếng, tận lực xem nhẹ không khí khiến người hít thở không thông trong sảnh, đi vào ôm lấy hai cánh tay bên người Phượng lão gia từ, nở một nụ cười rạng rỡ: "Gia gia, Phượng nha đầu nhớ ngài rất nhiều, ngài một khi bẻ quan chính là mấy tháng. Mấy tháng qua ta đều không được nhìn thấy gia gia!"

Thay vì vui vẻ trả lời như bình thường, Phượng lão gia từ hip đôi mắt gắt gao nhìn nàng chăm chăm. Cặp mắt sắc bén phảng phất giống như đang muốn nhìn xuyên cái gì. Trái tim nàng run lên vì sợ.

"Gia gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tay nàng vẫn đang ôm cánh tay của lão đột nhiên buông ra, thối lui ra sau một bước, thần sắc mang theo vài phần thấp thòm bất an nhìn lão.

Phượng Tiểu một bên thấy thế, vội vàng tiến lên: "Cha, Thanh Ca đang gọi ngài!"

"Ta nhớ rõ trên cánh tay người có một bớt phượng hoàng, hãy cởi áo khoác ngoài, lộ ra để ta nhìn xem." Ánh mắt sắc bén của Phượng lão gia từ nhìn nàng chăm chăm, giọng nói lộ ra uy nghiêm, không buông tha một biểu tình dù nhỏ nhất ở trên mặt nàng.

Nghe thấy lời này, không chỉ có Phượng Thanh Ca mở to mắt kinh ngạc, ngay cả Phượng Tiểu cũng nhủ mảy: "Cha, lời này của ngài là có ý gì? Vì sao đột nhiên muốn nhìn bớt của Thanh Ca? Người đang hoài nghi cái gì?"

"Gia gia, người đang hoài nghi ta không phải cháu gái ngài sao?" Trong mắt nàng hàm chứa nước mắt đầy ủy khuất, vẻ mặt thương tâm.

Phượng Tiểu nhìn thấy không tránh khỏi đau lòng, vội vàng an ủi: "Thanh Ca, gia gia người không phải có ý kia, người đừng nghĩ loạn."

Tuy nhiên, Phượng lão gia từ lại hừ mạnh một tiếng, quét mắt liếc nhìn Phượng Tiểu một cái, sau đó nhìn về phía Phượng Thanh Ca, cau mày, giọng điệu trở nên khắc nghiệt: "Cho ta xem bớt phượng hoàng."

"Cha!"

"Im miệng!" Phượng lão gia từ lạnh giọng gầm lên, ánh mắt sắc bén trừng hắn, lập tức khiến cho Phượng Tiểu không dám thoát khỏi cổ họng nửa câu.

Phượng Thanh Ca khẽ cắn môi, nước mắt đã rơi trong mắt: "Gia gia đừng nóng giận, gia gia muốn nhìn bớt phượng hoàng, ta sẽ để gia gia nhìn xem là được." Trong lúc nói, nàng nói lồng giải thắt lưng, kéo áo khoác ngoài xuống, lộ ra bớt phượng hoàng màu đỏ trên cánh tay tuyết trắng.

"Cha, người xem, phượng bớt của Thanh Ca không phải vẫn ở nơi đó hay sao?" Hắn thật sự không thể hiểu nổi lão gia từ, vì sao chỉ đi ra ngoài một chuyến, lúc trở về cư nhiên muốn nhìn bớt của Thanh Ca? Chẳng lẽ là đang hoài nghi nữ nhi của hắn đã bị người đánh cắp?

Phải biết rằng, mỗi ngày hắn đều nhìn nàng đi lại ở dưới mí mắt, hành động kia, thần thái kia, còn có dung nhan kia, sao có thể là giả?

Nhìn thấy bớt phượng hoàng, Phượng lão gia từ nhăn mày lại, nói: "Lại đây."

"Cha!"

Phượng lão gia từ mặc kệ hắn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Phượng Thanh Ca: "Lại đây!" Lần này, giọng nói khắc nghiệt thêm vài phần, mang theo uy nghiêm không dung nếu kháng cự.

Phượng Thanh Ca khẽ cắn môi, nhìn lão một cái, sau đó chậm rãi bước về phía trước, đến trước mặt lão và hạ đầu mắt xuống.

Phượng lão gia từ liếc mắt nhìn nàng một cái, ngón tay nhúng chút nước trà, chà xát trên bớt phượng hoàng màu đỏ kia. Nhìn lại, màu đỏ của bớt phượng hoàng vẫn còn đó, không hề bị phai màu, cũng không bị lã lau mất. Lão không khỏi nhăn mày càng sâu.

"Gia gia, ta có thể kéo áo khoác ngoài lên sao?" Nàng hỏi với giọng điệu nghẹn ngào, vẻ mặt bị thương nhìn Phượng lão gia từ.

Không đợi Phượng lão gia từ mở miệng, Phượng Tiểu vội vàng nói: "Thanh Ca, mau kéo áo khoác ngoài lên, người về phòng trước đi, ta sẽ nói chuyện với gia gia người."

"Àn." Nước mắt nàng rơi xuống, sau khi kéo áo lên liền chậm rãi chạy ra ngoài.

Chờ khi nhìn thấy rằng đã rời đi, Phương Tiêu không khỏi cau mày, giọng nói vững vàng hời: "Cha, ngài đang làm gì vậy? Ngài đang hoài nghi cháu gái ngài sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Đã xảy ra chuyện!

Phương lão gia từ nhìn về phía hần, ánh mắt nặng nề, nói: "Không sai, ta đang hoài nghi rằng không phải là Phương nha đầu của ta."

"Sao có thể! Cha, rốt cuộc ngài đi ra ngoài bên ngoài đã gặp phải cái gì? Có phải có người nói bậy gì đó với ngài hay không? Sao ngài lại nghĩ như vậy?" Phương Tiêu cảm thấy rất khó tiếp thu rằng phụ thân thực sự hoài nghi nữ nhi của mình, điều gì đang xảy ra đây?

Nhìn Phương Tiêu, Phương lão gia từ lắc lắc đầu, ngay cả phụ thân mình cũng không thể phát giác ra nữ nhi thật già, khó trách Phương nha đầu của lão không dám trở về.

Lão đứng lên, chấp hai tay phía sau và thở ra một hơi, nói: "Có đôi khi, đôi mắt người ta sẽ bị che mờ, rất nhiều sự tình đều phải dùng trái tim để cảm thụ, nhìn nó bằng cả trái tim. Cha người đã sống đến tuổi này, ăn muối còn nhiều hơn người ăn cơm."

[Noted by Emily Ton: 有时候人的眼睛是会被蒙蔽的。很多的事情都要用心去感受。用心去看： Sometimes, a person eyes can become clouded up and there are many things that you have to use your heart to feel it, and see it with that heart.]

Lão nhìn hần một cái, tiếp tục nói: "Thậm chí rằng ta có một khuôn mặt giống như Phương nha đầu, có cùng bốt phượng hoàng giống như Phương nha đầu, cũng không nhất định đó là Phương nha đầu. Phải biết rằng, cảm xúc của chính mình sẽ không bao giờ nói dối."

Nhìn thấy sau khi lão nói xong thì khí thế cả người đều biến đổi, quay đầu lại nhanh chóng đi ra ngoài, Phương Tiêu cả kinh, vội ngăn lão lại, hỏi: "Cha, ngài đang muốn làm gì?"

Phương lão gia từ nhìn hần một cái, nói: "Nàng ta không phải là Phương nha đầu của ta, ta muốn bắt nàng lại và bóc lột nạ già của nàng ta!"

Phương Tiêu nghe được lời này thì lập tức kinh ngạc một trận, ngay cả giọng nói cũng trở nên nặng nề hơn: "Cha, ngài mất trí rồi! Nàng ấy chính là Thanh Ca, chính là cháu gái ngài, Phương nha đầu của ngài!" Hần cảm thấy phụ thân hần đã gặp phải ma chướng, bằng không sẽ không có khả năng nói ra những lời như vậy.

"Hừ! Ta nghĩ là người đã điên rồi! Ngay cả nữ nhi của mình cũng không thể phân biệt được, còn không biết xấu hổ là cha của Phương nha đầu? Người có biết sự đau khổ mà Phương nha đầu phải chịu đựng hay không? Người có biết hay không?!"

Ngồi đến cháu gái báo bối của lão đã bị hủy dung, yết hầu lão lập tức trở nên nghẹn ngào, hai mắt cũng ẩm ướt trùng mắt nhìn hần.

"Người có từng nghĩ tới, nếu Phương Thanh Ca trong phủ này là giả, Phương nha đầu chân chính hiện tại đang ở nơi đâu? Đang đau khổ thế nào? Có thể gặp bất trắc gì hay không? Người không có. Thậm chí người cũng không dám nghĩ đến có một khả năng như vậy phát sinh. Ngay cả khi ta nói với người điều đó, người cũng không tin. Người nói xem, có một phụ thân như vậy, Phương nha đầu của ta làm sao mà dám về nhà?"

"Cha, những gì ngài nói căn bản là không thể xảy ra. Ta rất rõ ràng về nữ nhi của ta, nàng ấy vẫn luôn ở ngay bên người ta, cũng không có nơi nào không thích hợp. Vì vậy, ngài nói xem, sao có thể xảy ra những điều như lời ngài đã nói? Cha, có phải ngài đã quá mệt mỏi hay không? Hay là ngài đã say rượu? Không bằng, ta đỡ ngài quay về trong viện nghỉ ngơi?"

Hần tiến lên muốn đỡ lão, lại không ngờ lão phát óng tay áo một cái, một luồng lực đạo phát qua, mạnh mẽ đẩy hần ra xa mấy thước bên ngoài.

"Đồ hỗn trướng! Người chờ đó, chờ ta thu thập kẻ già mạo kia, sau khi đón Phương nha đầu trở về sẽ thu thập người!"

Phương lão gia từ tức giận mắng, đề khí nhảy lên, đi về hướng viện của Phương Thanh Ca.

"Cha!"

Phương Tiêu kinh hãi, sau khi kinh hô một tiếng thì vội vàng đuổi kịp, nhưng, thực lực hần chung quy không bằng được Phương lão gia từ, tốc độ còn xa mới bằng lão, trong thời gian nháy mắt, đã không còn thấy tăm hơi thân ảnh của lão.

Thấy vậy, hần hô to: "Cha! Ngài đừng xằng bậy!"

Động tĩnh của hai cha con rất lớn, người trong phủ cơ hồ đều bị kinh động, bắt đầu chụm đầu thấp giọng sôi nổi nghị luận.

"Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?"

"Ta dường như nghe lão thái gia nói tiểu thư là giả."

"Sao có thể! Chắc là lão thái gia lại uống say! Tiểu thư sao có thể là giả?"

"A!"

Một tiếng thét chói tai truyền đến, khiến bọn hạ nhân đang sôi nổi nghị luận cả kinh.

"Không tốt, đã xảy ra chuyện, mau đi xem!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Ma chướng!

Khi Phương Tiêu đi vào sân nữ nhi, một màn trước mắt đã làm hần sợ tới mức trái tim suýt nữa thì nhảy ra ngoài.

Chỉ thấy, lão gia từ không biết từ nơi nào lấy ra một thanh trường kiếm, đôi tay nắm kiếm đang vận dụng hơi thở huyền lực và chém lung tung ở trong viện, mà nữ nhi hần đã sợ tới mức tránh ở một bên và khóc thút thít.

"Cha! Ngài đang làm gì vậy?!"

Hần kinh hô, vội vàng tiến lên muốn đoạt lấy thanh kiếm trong tay của lão, đề ngăn cho lão đã thương đến người. Nhưng ai biết, lão gia từ cũng quay người lại, dùng sức đẩy hần ra: "Lăn! Lão phu muốn giết nàng! Giết nàng!"

Trên mặt Phương Tiêu tái nhợt, nhào lên lần nữa và ôm chặt sau lưng lão: "Cha! Ngài hãy thanh tỉnh đi! Đó là Thanh Ca! Là cháu gái ngài!"

"Nàng ta không phải! Nàng ta không phải! Nàng ta đã hãm hại Phương nha đầu của ta! Nàng ta đã hãm hại Phương nha đầu! A! Buông tay! Ta muốn giết nàng ta!"

Hai mắt Phương lão gia từ già nua và đỏ ngầu, thần sắc điên cuồng hô to, giấy gựa cổ găng nhào lên phía trước.

Không người nào có thể nhìn thấy, trên gương mặt kinh hoàng của Phương Thanh Ca đang tránh ở một bên và khóc thút thít, ánh mắt nhìn về phía Phương lão gia từ lại bí mật mang theo một tia âm ngoan và hung phấn. Sự âm ngoan và hung phấn chợt lóe lướt qua, nhanh đến nỗi không ai có thể phát hiện được.

Nàng kinh hoàng khóc thút thít, kêu lên: "Cha, cha cứu ta, gia gia muốn giết ta, ó ó....."

Phương Tiêu nghe tiếng khóc kinh hoàng đầy bất lực của ái nữ, lại nhìn thấy thần sắc lão phụ thân gần như điên cuồng, làm thế nào cũng không thể ngăn lại được, cuối cùng đành phải bất chấp bất kính, đánh rơi thanh đao, khiến lão choáng váng.

"Leng keng!"

Thần thể Phương lão gia từ mềm nhũn ngã xuống, kiếm trong tay cũng rơi xuống mặt đất. Toàn bộ sân rốt cuộc cũng trở nên yên tĩnh khi lão hôn mê.

"Quần gia, đi mời Lâm lão đến, xem xét phụ thân một chút." Sắc mặt Phương Tiêu ngưng trọng đỡ lão gia từ, phản phó quần gia đang đứng ngoài viện.

"Vâng vâng." Quân gia vội vàng đáp lời, sau khi đuổi hết mọi người đang xem náo nhiệt, lúc này mới nhanh chóng đi mời y gia trong phủ.

Phượng Thanh Ca lúc này mới đi tới, còn mang vẻ mặt sợ hãi: "Cha, có chuyện gì xảy ra với gia gia vậy?"

"Người có bị thương không?" Hần nhìn về phía nàng ta, thấy khuôn mặt nàng ta phủ đầy nước mắt, an ủi: "Đừng sợ, có cha ở đây thì không ai có thể dă thương ngươi, ngươi về phòng trước đi, cha đưa gia gia ngươi quay lại sân." Trong khi nói, đỡ lão gia tử đang hôn mê đi ra ngoài.

"Cha, ta cũng muốn đi theo!" Nàng bước nhỏ đuổi kịp, nói: "Ta cảm thấy không yên tâm về gia gia."

"Được rồi!" Phượng Tiêu gật đầu, cũng dễ dàng đi theo.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Không lâu sau khi đặt lão gia tử tới trên giường, quân gia đã dẫn tới một lão già.

"Lão già." Lão già hành lễ với Phượng Tiêu.

"Lão Lâm, ngươi mau tới đây nhìn xem phụ thân ta, xem lão có chỗ nào không khoẻ." Phượng Tiêu vội vàng nói, ý bảo hần tiến lên.

"Vâng." Lão già đáp lời, bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Phượng Thanh Ca đang đứng ở nơi mép giường, lúc này mới đi lên phía trước, đi đến bên mép giường và kiểm tra Phượng lão gia tử. Một lát sau, hần thu hồi tay lại, hỏi: "Lão già, không biết sau khi lão thái gia trở về, có nơi nào không thích hợp hay không?"

Trong mắt Phượng Tiêu tràn đầy lo lắng, hần than nhẹ một tiếng, nói: "Sau khi phụ thân ta xuất quan đã chạy ra bên ngoài, ta cho rằng hần lại đi ra ngoài tìm tiệm rượu. Không nghĩ tới ở trên đường cái thì gặp được hần. Lúc ấy cũng nhìn thấy sắc mặt hần vẫn luôn không tốt, sau khi trở về thì tình hình càng thêm quá độ. Còn nói rằng Thanh Ca không phải là cháu gái hần, sau đó đi về phía viện của Thanh Ca. Lúc ta chạy tới thì nhìn thấy hần đang cầm kiếm chém lung tung, khiến ta sợ tới mức trái tim gần như nháy ra khỏi lồng ngực."

Giọng nói của hần chợt dừng lại một lúc, hơi trầm tư: "Hơn nữa, lúc ấy ta nhìn thấy biểu tình của hần có chút không thích hợp."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Thân kinh rối loạn!

Lão Lâm gật gù đầu, nói: "Vậy đúng rồi, lão thái gia hần là trong khi tu luyện đã xảy ra vấn đề gì đó, khiến cho tinh thần có chút rối loạn?"

"Cái gì?"

Phượng Tiêu kinh hô ra tiếng: "Người nói là lão thái gia trong lúc tu luyện đã xảy ra vấn đề gì đó, khiến cho tinh thần có chút rối loạn? Sao có thể! Nếu như xảy ra vấn đề trong quá trình tu luyện, phỏng chừng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Nhưng ta đã từng thăm dò lão, huyền khí trong thân thể lão hết thấy đều bình thường, không có khả năng sẽ xuất hiện loại chuyện như người nói, có phải người đã khám sai rồi hay không?"

Nghe được lời này, lão già nhủ thầm: "Nếu như lão già không tin, có thể mời người khác tới chuẩn trị cho lão thái gia, nhưng ta chỉ muốn nói, bất luận là thành ai tới cũng đều giống nhau. Hơn nữa, trước mắt tốt nhất là nên nhốt lão thái gia lại, nếu không cho đến khi lão tinh lại, còn không biết có thể lại giống như lúc trước hay không. Hiện tại, lão thái gia rất nguy hiểm, lão sẽ không biết mình đang làm gì."

"Người, người đang nói, nếu gia gia tinh lại, rất có khả năng sẽ lấy lấy kiếm muốn giết chết ta?" Giọng nói của Phượng Thanh Ca khẽ run lên hỏi, sắc mặt tái nhợt.

Lão Lâm gật gù đầu: "Àn, rất có khả năng đó."

Nghe được lời này, sắc mặt Phượng Tiêu cũng ngưng tụ lại. Hần nhìn nhìn nữ nhi đang cố gắng áp chế kinh hoảng, lại nhìn nhìn lão phụ đang hôn mê trên giường, không khỏi thở dài: "Trước hết mời thêm vài vị y gia qua đây kiểm tra thật kỹ rồi hẵng nói. Thanh Ca, ngươi trở về viện trước đi, nơi này đã có cha giải quyết."

"Àn."

Nàng hạ lệnh đôi mắt và gật gù đầu, trong lòng cũng đã lường trước, rằng hần sẽ không dễ dàng lập tức đem nhốt lão gia tử lại. Rốt cuộc, tình cảm phụ tử giữa hần và lão gia tử từ trước đến nay đều luôn rất tốt, tất nhiên sẽ không dễ dàng nhốt lão gia tử lại bởi vì kết luận của một vị y gia nói rằng tinh thần của lão gia tử đã bị rối loạn.

Tuy nhiên, ngay cả khi hần mời ai tới cũng đều giống nhau, nàng sẽ khiến hần tin tưởng. Lão gia tử đã bị điên rồi.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên kia, Phụng Cửu đang dùng một tay nâng má ngồi ở trong viện, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì, ngay cả khi Lãnh Sương đã quay trở lại, nàng cũng không phát hiện ra.

"Chú từ?"

"Àn?" Nàng phục hồi lại tinh thần, nhưng thấy nàng ta đang đứng bên người, liền hỏi: "Các người đã trở lại? Có chọn được người không?"

"Có, thiếu gia mua năm người trở về, đang muốn thỉnh chú từ đi qua sân viện phía trước."

"Àn." Nàng đặt tấm khăn che mặt lên, chậm rãi đi vào sân viện phía trước.

Quan Tập Lâm nhìn thấy nàng thì vội vàng đi lên đón: "Tiểu Cửu, người tới rồi, người nhìn xem, ta mua năm người trở về, trong đó có một người là đầu bếp nữ." Chưa xong, lại nói với mấy người kia: "Các người hãy ngừng đầu lên để mọi người ta nhìn xem."

"Vâng."

Mấy người đáp lời, lúc này mới mang theo thấp thỏm ngừng đầu nhìn lên. Khi nhìn thấy rõ ràng thân thái của người nữ tử đang đứng trước mặt, trong mắt mấy người liền bị mê hoặc, nhưng lại không dám làm càn đánh giá nàng quá mức, mà chỉ nhìn thoáng qua sau đó vội vàng rũ thấp mắt hèn.

Ánh mắt Phụng Cửu xẹt qua mấy người, sau khi đánh giá một phen, hỏi: "Tên của các người là gì?"

"Thỉnh tiểu thư ban danh cho bọn nô tỳ." Đầu bếp nữ lớn tuổi mở miệng nói. Bởi vì các nàng đã bán mình, về sau chính là người nhà này, tất nhiên sẽ không còn có thể dùng tên trước kia.

"Vậy hãy bắt đầu bằng từ Thanh, bốn chữ Bình An Như Ý, mỗi người các người hãy chọn một, đối với nữ đầu bếp, hãy gọi là Thanh nương đi!"

"Tạ tiểu thư ban danh." Mấy người quý gối hành lễ.

Nàng gật gù đầu, nói với Quan Tập Lâm một bên: "Ca, hãy để Lãnh Sương an bài chỗ ở cho các nàng, nói qua quy củ một chút. Hôm nay ta ra ngoài một ngày nên có chút mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trước."

"Được, vậy người đi thôi!" Hần gật đầu, sau khi nhìn nàng rời đi, mới giao đãi Lãnh Sương sắp xếp cho các nàng, sau đó cũng rời đi.

"Đi theo ta!" Lãnh Sương nói, mang theo các nàng đi về hướng trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 132: Mục tiêu ban đầu!

Hai ba ngày trôi qua, Phượng lão gia tử vẫn chưa trở lại. Ban đầu Phụng Cửu cảm thấy có lẽ sau khi ông ấy nhìn thấy Phụng Thanh Ca trong Phụng phủ sẽ nghĩ rằng là người già. Nhưng, hai ngày này càng nghĩ càng thấy không đúng.

Từ giọng điệu và thân thái của Phụng lão gia tử lúc đó, ngay cả khi cho rằng nàng là già, cũng nhất định sẽ quay trở lại tìm nàng. Tuy nhiên, nàng đã đợi hai ba ngày, cũng không thấy ông ấy quay lại, điều này thật là kỳ quái.

Vì thế, nàng ra khỏi phòng, phản phó với Lãnh Sương đang khoanh chân tu luyện trong viện: "Lãnh Sương, người đi hỏi thăm một chút, trong hai ngày qua Phượng phủ có xảy ra chuyện gì hay không."

"Vâng." Lãnh Sương tuy rằng nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng không hỏi nhiều mà đứng dậy rời đi.

Nàng đi vào trong viện và ngồi xuống, chậm rãi chờ đợi Lãnh Sương trở về với kết quả hỏi thăm. Việc này nếu không xử lý tốt, nàng sẽ không thể tĩnh tâm tu luyện. Vốn dĩ nàng cũng không tính toán sẽ trở lại Phượng gia nhanh như vậy, chỉ là, tình huống trước mắt.....

"Tiểu Cửu, Thanh nương ngoạ chè, ta bùng một chén qua đây cho người, người nếm thử, hương vị cũng không tệ lắm." Quan Tập Lãm cười đi đến, trong tay còn bùng một chén chè trên khay.

"Cảm ơn ca." Nàng nở nụ cười tươi rói, đứng dậy tiếp nhận.

Quan Tập Lãm ngồi xuống bên cạnh bàn đá, nói: "Tiểu Cửu, ta qua đây còn muốn nói một chuyện với người."

"Àn? Chuyện gì?" Nàng vừa uống chè, vừa hỏi.

Hắn do dự một chút, lúc này mới nói: "Ta muốn đánh quyền trong chợ đen."

Nghe vậy, nàng nhăn mày lại: "Người muốn dùng nó để kiếm tiền? Loại này căn bản không kiếm được bao nhiêu, hơn nữa, nếu như gặp phải đối thủ mạnh hơn người và tàn nhẫn xuống tay với người, người thậm chí sẽ không có cơ hội để nhận thua."

"Ta chỉ cảm thấy, ở địa phương như vậy ngoài việc có thể kiếm một số tiền, còn có thể tăng cường sức chiến đấu của ta. Hiện tại với ta mà nói, chính là thiếu kinh nghiệm thực chiến nhất, cho nên ta mới nghĩ tích lũy kinh nghiệm trước, sau đó sẽ tham gia tranh cử vào cuộc tuyển chọn ba năm một lần của Diệu Nhật Quốc, trở thành một trong 10 người đứng đầu trên Tinh bang, như vậy mới có cơ hội tiến vào học viện Tinh Vân để luyện tập và tu luyện."

"Học viện Tinh Vân?"

Nàng tìm tòi ở trong đầu xong, nói: "Là học viện tu luyện được xếp hạng như một học viện *bảy sao (thất tinh)*? Ta nhớ rõ nơi đó chọn lựa rất nghiêm khắc, hơn nữa là ba năm mới tuyển một lần. Đối với một tiểu quốc đẳng cấp 9 thế này, dường như nhiều năm qua cũng không có một người có thể vào được học viện Tinh Vân!"

"Àn, học viện Tinh Vân tuyển nhận học viên thực sự nghiêm khắc, hơn nữa nằm ở Thanh Đằng quốc thuộc hàng trung đẳng, đẳng cấp 6. Chỉ có trở thành 10 người mạnh nhất Diệu Nhật Quốc mới có cơ hội tới đó thử một lần. Tuy biết rằng rất khó, nhưng ta vẫn muốn thử xem, hơn nữa, cũng chỉ có rời khỏi Diệu Nhật Quốc, tương lai ta mới có thể tìm được phụ thân ta."

Nghe vậy, nàng gật gật đầu hiểu ý. Hắn đúng thật là nói không sai, muốn từ một tiểu quốc đẳng cấp 9 đi tới những quốc gia có đẳng cấp cao hơn, chỉ có những người được thừa nhận có thực lực mới có thể tiến vào. Nếu không, ngay cả là vương tử của một quốc gia, tới nơi đó rồi cũng chỉ có thể bị cự tuyệt ở ngay bên ngoài cửa thành.

Ví dụ như Mộ Dung Dật Hiền, hắn chính là Vương gia của Diệu Nhật Quốc, cũng là thiên chi kiêu tử, vốn dĩ là có cơ hội để tiến vào học viện Tinh Vân để tu luyện. Tuy nhiên, ba năm trước đây ra đã xảy ra điều ngoài ý muốn, khiến hắn lỡ mất cơ hội, bỏ qua học viện Tinh Vân. Nếu muốn vào lại Tinh Vân, cũng chỉ có thể chờ đến tranh cử ba năm một lần.

"Nếu người đã định ra mục tiêu, vậy hãy đi làm đi! Bất quá nhất định phải nhớ kỹ, khi so chiêu với người khác nhất định phải cẩn thận, nếu gặp phải đối thủ quá cường đại thì phải nhận thua đúng lúc. Phải biết rằng, thua một hồi cạnh so cũng không phải là điều đáng xấu hổ, nhưng nếu như mất mệnh, đó mới là điều mà hối hận cũng không còn kịp."

"Àn, ta biết."

Hắn mở miệng cười toe toét, sau đó thì nhìn thấy Lãnh Sương đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 133: Nói thẳng thân phận nàng!

"Chủ tử."

Lãnh Sương gọi một tiếng, lại gật đầu với Quan Tập Lãm "Thiếu gia."

"Như thế nào?" Phượng Cửu nhìn về phía nàng, hỏi.

"Hai ngày nay, Phượng gia xác thật đã xảy ra chút chuyện, Phượng lão thái gia đã bị nhốt lại."

"Nhốt lại?" Nàng nhăn mày, giọng nói bất giác cao lên.

"Vâng, bởi vì đó là sự tình bên trong Phượng phủ, ít người bên ngoài có thể biết đến. Chỉ biết rằng, hai ngày nay Phượng tướng quân mời không ít danh y vào phủ. Tất cả đều chẩn bệnh rằng Phượng lão thái gia bị chứng điên cuồng, nói lão có thể sẽ công kích gây nguy hiểm tới người khác, cho nên đã bị nhốt lại."

Sau khi nghe được lời này, khuôn mặt Phượng Cửu trầm xuống, nửa ngày cũng không mở miệng, điều này khiến cho Quan Tập Lãm một bên cảm thấy rất kỳ quái. Hắn liếc mắt nhìn Lãnh Sương một cái, lại liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, cuối cùng không nhận được, hỏi: "Tiểu Cửu, người hỏi thăm sự tình Phượng gia để làm gì?"

Nghe vậy, nàng nhìn về phía hắn, thấy vẻ mặt hắn đầy tò mò, ngay cả Lãnh Sương cũng đang nhìn xem nàng. Nàng do dự một chút, lúc này mới nói: "Có lẽ cũng nên nói cho các người biết về việc này."

Trái tim hai người nhảy lên một chút, ánh mắt gật gao dừng ở trên người nàng. Bọn họ vẫn luôn biết trên người nàng có bí mật, chỉ là nàng không muốn nói, bọn họ cũng không muốn hỏi.

"Ta còn có một thân phận, đó chính là nữ nhi của Phượng Tiêu, Phượng Thanh Ca."

"Cái gì?"

Nghe những lời nàng vừa nói ra, bọn họ giống như đã bị một trận sấm sét đánh tới, nhấc lên những đợt sóng dữ dội trong trái tim hai người.

"Người là Phượng Thanh Ca? Vậy, Phượng Thanh Ca mà chúng ta gặp ngày đó thì sao? Nàng ta là ai?" Quan Tập Lãm kinh ngạc mở to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Nhưng, hắn nghĩ Tiểu Cửu không có khả năng sẽ lừa gạt hắn. Hơn nữa, lại nghĩ đến ngày đó, hắn luôn cảm thấy Phượng Thanh Ca kia có chút tương tự với Tiểu Cửu. Hiện tại lại nghe nàng nói như vậy, chỉ cảm thấy không thể nào tin được.

Ngay cả Lãnh Sương luôn lạnh nhạt, lúc này cũng mang vẻ mặt ngạc nhiên.

Nếu như chủ tử là Phượng Thanh Ca, thật ra có thể giải thích lý do vì sao nàng lại quan tâm đến sự tình Phượng gia. Nhưng, nếu như chủ tử mới là tiểu thư Phượng Thanh Ca của Phượng phủ, như vậy, Phượng Thanh Ca giả kia có phải là kẻ đã huy hoại dung nhan chủ tử?

"Nàng ta gọi là Tô Nhưộc Vân, khi ta còn nhỏ đã nhốt được nàng ta lúc ấy mới vài tuổi từ bên lề đường. Ta vẫn luôn để nàng ta đi theo bên người, chỉ là, lòng người khó dò, nàng ta đã thay thế được thân phận của ta, vẽ hoa hoa trên mặt ta, sau đó sai người đem bán ta vào thanh lâu, còn sợ ta không chết nên đã đầu độc ta."

Giọng nói của nàng rất rõ ràng và nhẹ nhàng, phảng phất giống như đang nói chuyện của người khác. Tuy nhiên, Quan Tập Lãm và Lãnh Sương nghe xong, nắm chặt nắm tay, đồng thời cũng cảm thấy đau lòng, hận không thể ngay lập tức làm thịt nữ nhân độc ác gọi là Tô Nhưộc Vân kia!

Phượng Cửu nhắm nháp một ngụm súp đã lạnh, nở một nụ cười, nói: "Tuy nhiên, nàng ta ngàn tính vạn tính, cũng sẽ không tính đến ta vẫn còn sống, càng sẽ không thể tính đến, ta đã quay trở lại."

"Tiểu Cửu, người không quay về Phượng gia, có phải là sợ khuôn mặt người đã bị hủy hoại, phụ thân và gia gia người sẽ không nhận ra người hay không?" Quan Tập Lãm đau lòng nhìn nàng, trái tim như xoắn lại thành quả bóng.

Lúc trước lần đầu gặp nhau trong rừng Cửu Phúc Lâm, một mình nàng đối kháng với cả bảy sói, sự tàn nhẫn và tuyệt sát kia, đến tận bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ. Hắn vẫn luôn nghĩ không ra, rốt cuộc là loại gia tộc như thế nào mới có thể bồi dưỡng ra nữ nhi giống như nàng, nhưng giờ khắc này, hắn đã hoàn toàn minh bạch.

Không phải là nàng muốn trường thành, mà là bị buộc phải trường thành. Nếu nàng không tàn nhẫn, nàng sẽ không thể sống sót.

"Mặc dù khuôn mặt đã bị hủy, nhưng, mấy ngày trước ở trên đường cái ta đã gặp được gia gia ta, ông ấy chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra ta." Nghĩ đến Phượng lão gia từ kia thích rượu như mạng, nàng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Nụ cười chợt tắt, trong lòng ần ần có chút lo lắng, *hiện tại ông ấy đã bị nhốt lại, không biết tình huống như thế nào?*

Chương 134: Đêm thăm phượng phủ!

"Liệu có thể nói rằng, tin đồn về Phượng Lão thái gia bị chứng điên cuồng, là do Tô Nhược Vân đang gờ trò quý?"

Quan Tập Lãm hơi mờ to mắt, chỉ cảm thấy nữ nhân kia thật là đáng sợ. Đã đoạt đi thân phận của Tiểu Cửu, nhưng không đối xử với thân nhân của nàng giống như thân nhân nàng ta, còn thiết kế hãm hại bọn họ. Nữ nhân như vậy, xứng đáng được nhận thiên đao vạn quả!

Nàng hơi trầm tư, gật gật đầu: "Gia gia không có khả năng sẽ đột nhiên bị như vậy sau khi trở về, ta nghĩ nhất định là do nàng ta đã gờ trò quý, chờ tới buổi tối ta đi qua đó nhìn kỹ rồi sau hẵng nói."

"Người muốn lên vào Phượng phủ? Tuy nhiên, địa phương như Phượng phủ, bảo hộ nhất định là rất nghiêm, chỉ sợ muốn đi vào là điều không dễ." Hắn có chút lo lắng nói, lại tiếp tục: "Hơn nữa, nếu như bị bắt được, người lại bị xem như là thích khách giết người thì phải làm sao?"

"Không cần phải lo lắng về điều đó, với thực lực hiện tại của ta, lên vào Phượng phủ không thành vấn đề." Trong lời nói của nàng mang theo tự tin, ánh mắt dừng trên người hắn, nói: "Việc này ta có thể tự mình xử lý, người không cần lo lắng, hết thảy chờ tới buổi tối sau khi ta ghé thăm Phượng phủ rồi lại nói tiếp."

"Àn, vậy người nhất định phải cẩn thận một chút." Quan Tập Lãm không yên tâm giao đãi.

"Chỉ từ, cần ta đi theo cùng không? Hoặc là tiếp ứng bên ngoài?" Lãnh Sương mở miệng hỏi.

"Không cần."

Nàng đứng lên, nói với hai người: "Các người cứ ở nhà chờ xem! Ta về phòng tu luyện trước, cơm chiều không cần gọi ta." Sau khi giao đãi xong, khi xoay người để trở về phòng, nàng bỗng dừng bước chân lại, nhìn về phía Lãnh Sương.

"Ca ta, hắn muốn đến đầu trường chợ đêm, đợi lát nữa người hãy qua đó giao đãi một chút, để bọn họ chiều cổ hắn nhiều một chút."

"Vâng." Lãnh Sương đáp lời, sau khi nhìn thấy nàng đã vào phòng, lúc này mới nhìn về phía Quan Tập Lãm một bên: "Thiếu gia, người muốn đi đầu võ trường?"

"Không sai, ta muốn đến đó để thử thân thù của mình."

Trong giọng nói của hắn tràn ngập hy vọng, ánh mắt lấp lánh với sự phấn khích, nói: "Hơn nữa ta muốn tiến vào học viện Tinh Vân, cho nên trong cuộc cạnh tranh ba năm một lần, ta cần phải đạt được vị trí 10 người đứng đầu trong danh ngạch của Diệu Nhật Quốc."

"Học viện Tinh Vân chỉ chiêu mộ học viên ba năm một lần, bây giờ vẫn còn một năm để chuẩn bị." Lãnh Sương nói, quay lại nhìn hắn, tiếp tục: "Nhưng, nơi đó thực sự rất nghiêm khắc, là nơi tập trung tất cả các tinh anh từ khắp mọi nơi. Trong vòng một năm, người có nắm chắc có thể tiến vào học viện Tinh Vân không?"

"Ta nhất định sẽ vào được!" Trong lời nói của hắn mang theo kiên định, ánh mắt hoàn toàn tràn đầy tự tin.

Trở lại trong phòng, Phượng Cửu tiến vào không gian tu luyện. Ở trong không gian, hơi thở huyền lực nhanh chóng chuyển động toàn thân nàng, càng lúc càng hùng hậu. Sau khi nàng tu luyện huyền lực, lại luyện tập võ kỹ, cho đến khi bóng đêm hoàn toàn buông xuống, nàng mới bước ra khỏi không gian.

Nàng thay một bộ hắc y và bịt kín mặt, mũi chân khẽ nhón, lướt về hướng Phượng phủ.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Mà lúc này, trong đại sảnh Phượng phủ, ngọn đèn dầu sáng như ban ngày.

Lặng yên lên vào Phượng phủ, Phượng Cửu đi trên nóc nhà đến đại sảnh, thân mình nửa nằm nửa bò vạch trần mái ngói, xuyên qua khe hở nhìn xuống.

Chỉ thấy, trên chủ vị, Phượng Tiểu sau khi ngồi nghe Mộ Dung Dật Hiến đang đứng phía dưới bên trái nói về lý do hắn đến. Sắc mặt Phượng Tiểu xanh mét, tức giận đập một chưởng ở trên bàn, lớn tiếng rống giận: "Người nói lại một lần nữa cho ta!"

Trên dung nhan tuấn mĩ của Mộ Dung Dật Hiến mang theo cảm giác áy náy và xin lỗi, hắn đứng lên, trịnh trọng nói: "Tiểu thúc, ta biết ngài rất khó tiếp thu, nhưng, sau khi ta đã trải qua suy nghĩ cận kề mới đưa ra quyết định, chuyện này ta cũng đã nói qua với Thanh Ca."

Hắn nhìn Phượng Tiểu nổi cơn thịnh nộ, áy náy nói: "Cho nên ta hy vọng, Phượng gia sẽ là người mở lời, đưa ra chuyện từ hôn. Bằng cách này, ít nhất sẽ giảm bớt thương tổn đối với Thanh Ca đến mức thấp nhất có thể."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Đau lòng phượng lão gia tử!

"Giảm bớt thương tổn đối với nàng? Người có biết rằng, người đưa ra lời từ hôn cũng đã khiến nàng thương tổn rồi hay không?"

Phượng Tiểu cảm tức nhìn hắn, đứng lên chỉ trích: "Hai người các người lớn lên như thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã lưỡng tình tương duyệt. Ta vốn cho rằng năm nay các người sẽ thành thân, nhưng hiện tại người cư nhiên nói muốn từ hôn, người nói, người không làm Thanh Ca thất vọng sao?"

Trên nóc nhà, Phượng Cửu nhìn về phía Phượng Tiểu đang tức giận, đây là phụ thân nàng, một phụ thân yêu thương nữ nhi như mạng. Nhưng, cũng vì cung chiều quá độ, hắn mới không hề hoài nghi nữ nhi mình có biến hoá gì. Theo hắn, bất luận nữ nhi như thế nào, làm cái gì, đều là tốt nhất.

Đối với hắn, nàng thật sự không biết có cảm giác gì. Thất vọng sao? Cũng không phải. Rốt cuộc, hắn cũng không biết nàng đã bị người đánh tráo, không phải sao? Bất luận là nhìn từ phương diện nào, hắn đều là một phụ thân tốt, một phụ thân yêu thương nữ nhi của mình.

Nhìn hắn thật sâu một lát, nàng dời tầm mắt, đem ánh mắt dừng ở trên người Mộ Dung Dật Hiến. Nàng không hề nghĩ tới hắn ta cư nhiên sẽ đến từ hôn, bất quá, những gì trước mắt cũng không có quan hệ với nàng, nàng trước hết cần phải tìm xem gia gia nàng đang bị nhốt tại nơi nào.

Cẩn thận đặt lại mái ngói về chỗ cũ, nàng khẽ khí nháy lên, yên lặng rời đi, hướng về phía hậu viện.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Dựa vào ký ức trong đầu, nàng có cảm giác Phượng phủ rất quen thuộc như lúc ban đầu, nhẹ nhàng dễ dàng đi vào sân gia gia nàng. Theo nàng, ngay cả khi Phượng Lão gia tử bị chứng điên cuồng và đã bị nhốt lại, cũng chỉ có thể nhốt tại trong sân của lão. Rốt cuộc, với lão cha hiền thuận đối với gia gia nàng, sẽ không có khả năng khắt khe với lão.

"Thà ta ra! Thà ta ra! Lão phu muốn giết người! Người là nữ nhân ác độc! Nữ nhân ác độc!"

Còn chưa tới gần, đã nghe tiếng rống của lão gia tử truyền đến từ trong phòng. Không lâu sau đó, Tô Nhược Vân một thân váy áo màu xanh nhạt bước ra khỏi phòng, đồng thời khi đóng cửa phòng lại, còn giả mù sa mưa nói với hai gã Phượng Vệ đang thủ vệ: "Thần thể gia gia không tốt, các người nhất định phải chăm sóc cẩn thận."

"Tiểu thư yên tâm, thuộc hạ sẽ chăm sóc tốt cho lão thái gia." Hai gã Phượng Vệ nói giọng vững vàng.

"Àn, ngày mai ta lại qua đây." Nàng ta gật đầu, lúc này mới nhẹ nhàng nện bước rời đi.

Nhìn thấy nàng ta rời đi, hai gã Phượng Vệ nhìn thấy xung quanh không còn ai nữa, lúc này mới nói: "Người nói vì sao lão thái gia lại mắng tiểu thư? Còn nói nàng ta là kẻ giả mạo?"

"Không phải là đã thỉnh không ít danh y, kết quả chuẩn bệnh cuối cùng đều giống nhau sao? Tất cả đều nói lão thái gia bị chứng điên cuồng, người nói xem, nếu không phải như vậy, vì sao đang êm đẹp lại đi lấy kiếm muốn giết tiểu thư?"

Tên Phượng Vệ kia giả giọng nói: "Nhưng thật sự là rất kỳ quái! Lão thái gia rõ ràng trước đó vẫn rất tốt, vì sao lại đột nhiên biến thành như vậy? Ta luôn cảm giác có chút kỳ quái, chỉ là không thể nói được kỳ quái nơi nào."

"Vậy đừng lo nhiều như vậy, bảo vệ tốt lão thái gia và đừng để xảy ra chuyện là được!"

Giọng nói của Phụng Vệ vừa mới rơi xuống, hai người kêu lên một tiếng, thân thể đã ngã xuống mặt đất ngất đi.

Phụng Cửu một thân hắc y nhảy vào trong viện, sau khi nhìn thoáng qua xung quanh, nhanh chóng đẩy cửa đi vào.

Tuy nhiên, khi nàng nhìn đến lão thái gia bên trong, hốc mắt không tránh khỏi ửng đỏ, bước nhanh chạy qua, nghẹn ngào gọi: "Gia gia!"

Lão thái gia đứng là bị nhốt ở trong phòng, nhưng, khiến nàng không nghĩ tới chính là, ông đã bị khoá ở trên giường, tóc tai hỗn loạn. Tay chân đều bị *Huyền Thiết Liên* (玄铁链: xích sắt màu đen) khoá lại. Đôi mắt đỏ ngầu không bình thường, dưới mí mắt có những vết thâm tím. Chỉ qua mấy ngày không gặp, cả người đã gầy yếu rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 136: Bị phát hiện!

"Giết người! Giết người! A! Thà ta ra! Thà ta ra!"

Phụng lão thái gia hoàn toàn mất đi tâm trí và điên cuồng gào thét, cả người bắt đầu khởi động huyền lực, khiến người khác không dám tới quá gần bên người.

"Gia gia, là ta, là ta! Ta là Phụng nha đầu."

Nhìn lão nhân vì nàng mà phải chịu tội như vậy, nước mắt nàng bắt đầu tự do chảy xuống, trái tim đau đớn như bị kim đâm nhiều nhát. Tại thời điểm này, nàng thật sự muốn treo Tô Nhược Vân kia lên rồi cắt thịt lấy máu! Để xoa dịu hận ý trong lòng nàng.

"Giết người! A!"

Thấy lão đã hoàn toàn mất đi ý thức của bản thân, nàng chỉ có thể chịu đựng nỗi đau sắc bén trong lòng, lấy ngón chấm ra và rút hơi thở huyền lực vào, sau đó bắn về phía lão.

"Giết....."

Giọng nói của Phụng lão thái gia yếu đi, cả người cũng theo đó hôn mê, hơi thở huyền lực trên người cũng tiêu tán theo.

Nàng bước nhanh đi lên phía trước, đi vào nếp giường và thăm dò mạch của lão, sau khi thăm dò, trái tim hơi trầm xuống. Nàng lấy ra từ trong không gian một chiếc dây sắt và nhanh chóng cởi bỏ hết khoá trên chân tay lão. Sau đó điềm vào huyết hôn mê của lão, đưa lão vào trong không gian, lúc này mới nhanh chóng rời đi. Nhưng không nghĩ rằng, vừa ra tới cửa phòng, lập tức gặp phải quân gia đang đi vào trong viện.

"Người nào!"

Quân gia lớn tiếng quát, nhìn thấy hai gã Phụng Vệ không biết sống chết ngã trên mặt đất, hắc y nhân lại vào phòng lão thái gia, tám cá kinh, lập tức lớn tiếng kêu: "Người tới! Người tới mau! Có thích khách!"

Đồng thời khi giọng nói rơi xuống, nện một bước, cả người nhào lên phía trước, muốn bắt lấy hắc y nhân.

Đáng chết!

Phụng Cửu thầm nguyên rủa trong lòng một tiếng, không nghĩ tới lúc này sẽ có người qua đây, lúc này nhìn thấy quân gia lao đến, lập tức đề khí nhảy lên, một chân đạp lên trên vai quân gia mượn chút lực rồi nhảy lên nóc nhà lao đi. Lúc chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi Phụng phủ, không nghĩ tới tiếng kinh hô của quân gia tiếng đã kinh động mọi người trong phủ, đặc biệt là Phụng Tiểu và Mộ Dung Dật Hiền đang ở trong sảnh phía trước.

"Tiểu tặc trốn chỗ nào!"

Một giọng nói trầm thấp ẩn chứa huyền lực hùng hậu giống như hổ gầm truyền đến, hơi thở huyền lực cường đại chấn cho dòng không khí chung quanh hơi chấn động.

Phụng Cửu quay đầu nhìn lại, nhìn thấy lão cha nàng đề khí đang bay vút đến, bản ra hồ quyền mang theo ám kinh cường đại, nắm tay quyền lực xẹt qua không khí mang theo tiếng gầm trong gió, phát ra một tiếng *hưu*.

Nàng tất nhiên không có khả năng động thủ với hắn, không nói đến không đánh thắng được, nhưng nếu không cẩn thận mà đã thương hắn cũng không tốt!

Lập tức nhảy lên, nàng chuyển thân mình qua một bên, nhanh chóng tránh khỏi công kích dữ dội. Thay vì đối mặt giao thủ với hắn, nàng lựa chọn nhanh chóng thoái lui, sau đó đề khí nhảy về hướng bên ngoài phủ mà đi.

"Bắt lấy tiểu tặc kia!"

Phụng Tiểu hét lớn. Khi nhìn thấy Mộ Dung Dật Hiền đã xuất hiện trước mặt ngăn cản hắc y nhân, hắn vội vàng xoay người đi về phía trong phòng, khi nhìn thấy thân ảnh phụ thân đã không còn trong phòng, trái tim chìm xuống: "Lão thái gia đâu?"

Quân gia vội vàng đuổi kịp, cũng thấy trong phòng không có người, không khỏi cả kinh, vội nói: "Vừa rồi lão nô tiến vào viện chỉ nhìn thấy hắc y nhân kia đi ra từ trong phòng lão thái gia, không phát hiện thấy lão thái gia."

"Tim! Lập tức tìm cho ta!"

Hắn lớn tiếng quát, ánh mắt nhìn về phía trên nóc nhà nơi hai người còn đang giao thủ: "Nhất định phải bắt được tiểu tặc kia!"

Đối với lão cha, nàng không thể động tay, đối với Mộ Dung Dật Hiền nàng sẽ không khách khí. Hoàng chi, Mộ Dung Dật Hiền được xưng là đệ nhất thiên tài Diệu Nhật Quốc, nàng sớm đã muốn đánh gả hắn một chút. Bởi vậy, nàng ra tay chiêu chiêu đều tàn nhẫn, từng bước đều là sát khí.

"Hưu! Bang bang!"

Nhìn thấy thân thủ của hắc y nhân không hề thua kém chút nào so với Mộ Dung Dật Hiền, Phụng Tiểu âm thầm khiếp sợ.

Trong Vân Nguyệt thành, khi nào thì nổi lên một cao thủ như vậy? Phải biết rằng, thực lực tu vi của Mộ Dung Dật Hiền cũng không phải người thường có thể đối phó được. Có thể vừa rồi không nhìn thấy kỹ, hiện giờ nhìn kỹ, vì sao cảm thấy thân ảnh màu đen ở kia có vài phần quen thuộc?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 137: Cao thủ dùng độc!

Trong lòng nghi hoặc, đang chìm vào trầm tư, bỗng một giọng nói cắt ngang suy nghĩ.

"Cha, xảy ra chuyện gì?"

Phụng Thanh Ca bước nhanh đi đến bên người hắn, nhìn thấy hai thân ảnh đang đánh nhau ở trên nóc nhà, không khỏi mở to hai mắt: "Thích khách dám đột nhập vào nhà chúng ta? Hắn tới đây làm gì? Gia gia đâu? Gia gia không có việc gì chứ?"

"Không thấy gia gia người." Phụng Tiểu nhủ mảy, trong mắt không dấu được lo lắng, *thân thể phụ thân như vậy, hiện tại cư nhiên không thấy người đâu, đã bị ai bắt đi? Người nọ đến đây có mục đích gì?*

"Cái gì? Không thấy gia gia?"

Nàng ta cả kinh, trong lòng có chút nghi hoặc. *Tại sao không nhìn thấy lão gia tử? Chẳng lẽ đã bị ai bắt đi? Nhưng bắt lão đi để làm gì? Hơn nữa, còn có người có thể đến Phụng phủ bắt người giống như nơi không người, thân thủ người nọ cũng quá quý dị đi?*

"Hưu! Bang bang!"

Quyền cước đánh nhau, phát ra âm thanh của tiếng gỗ và tiếng va chạm. Hai thân ảnh một đen một trắng đều tràn ngập hơi thở huyền lực hùng hậu trên người. Hai người công kích nhau không chút lưu tình, chiêu chiêu tàn nhẫn khiến mọi người phía dưới nhìn thấy đều không tránh khỏi kinh hồn táng đảm.

Trong khi Phương Tiểu còn đang âm thầm khiếp sợ thần thủ cao cường của hắc y nhân, liền thấy hắc y nhân xoay người một cái và đá sang một bên, thậm chí khi chân quét ngang còn ngưng tụ một dòng khí sắc bén mà mắt thường có thể thấy được, lấy tốc độ không kịp che tai đã về phía Mộ Dung Dật Hiền.

"Ăn!"

Mộ Dung Dật Hiền kêu lên một tiếng, thân thể mất đi cân bằng khiến hắn từ trên nóc nhà ngã xuống phía mặt đất. Hắn nhanh chóng điều chỉnh, để khí để giúp thân thể rơi xuống. Nhưng khi tốc độ và lực đạo rơi xuống đã giảm, hắn vẫn không thể tự chủ được mà phải lui ra sau mấy bước mới có thể đứng vững.

Đợi sau khi hắn đứng vững và ngược nhìn lên, chỉ thấy thân ảnh màu đen phía trên nóc nhà quét mắt về phía hắn, ánh mắt kia, khiến hắn cảm thấy có vài phần quen thuộc. Trong lúc nhất thời, cả người ngẩn ngơ, thất thần.

"Mau đuổi theo!"

Phương Tiểu nhìn thấy thân ảnh hắc y bay vút rồi đi. Thân ảnh màu đen nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, lập tức mệnh lệnh cho hộ vệ tiến lên đuổi bắt.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Tốc độ của hộ vệ Phương phủ, có thể đuổi kịp Phương Cửu sao? Ngay khi nài ra khỏi Phương phủ, không ngừng tiếp tục nhẩy vọt, ném rất xa những người ở phía sau. Khi gần trở lại bên ngoài viện mình, mới đưa lão gia từ từ trong không gian ra ngoài, đỡ lão và nhảy vào tòa nhà, đi vào nội viện.

"Tiểu Cửu, thế nào? Thuận lợi chứ?" Quan Tập Lãm cùng Lãnh Sương ở trong viện chờ nài, vừa thấy nài trở về vội vàng tiến đến tiếp nhận lấy người.

"Còn tốt." Nài đem người giao cho hắn, nói: "Hãy đỡ vào phòng trước, Lãnh Sương, người thủ ở trong viện."

"Vâng." Lãnh Sương đáp lời, thủ ở trong viện.

Vào phòng, Quan Tập Lãm đặt lão gia từ ở trên giường, nhìn Phương lão gia từ gầy ốm đang hôn mê, hắn không khỏi quay đầu lại để tìm Phương Cửu: "Tiểu Cửu, gia gia ngươi bị làm sao vậy? Vì sao cả người lại tiêu tụy như vậy?"

Phương Cửu từ sau bình phong đi ra, đã thay một thân y phục đơn giản. Sau khi rửa tay, nài đi tới, nói: "Ca, trước hết ngươi hãy lấy cho ta một chậu nước sạch lại đây."

Đồng thời khi nói chuyện, nài ngồi xuống ở mép giường, một lần nữa kiểm tra lại thân thể gia gia nài một lần, sau đó, lấy ngón châm ra đặt một bên.

Quan Tập Lãm mang một chậu nước sạch tới, đặt ở bên cạnh, sau đó đứng ở mép giường nhìn, không muốn quấy rầy nài. Nhìn thấy nài lấy ngón châm ra, đâm thủng tất cả 10 đầu ngón tay của gia gia nài, tiếp theo đặt ở trong chậu nước và ép máu chảy ra.

Nhìn thấy chậu nước ngay khi nhiễm phải máu tươi liền chuyển sang màu đen nhánh, hắn không khỏi thở ra một hơi khí lạnh.

"Nữ nhân ác độc kia dám dùng độc đối với gia gia ngươi!"

Ánh mắt Phương Cửu hơi trầm xuống, nói: "Nàng ta là một cao thủ dùng độc. Nếu không, nhiều y gia cũng kiểm tra không ra."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Gia gia tỉnh lại!

"Hãy đổi một chậu nước."

"Được."

Quan Tập Lãm lại đi đổi một chậu nước sạch lại đây, thay cho chậu máu loãng. lúc này, thấy máu tươi chảy ra dần dần khôi phục màu sắc đỏ tươi, liền hỏi: "Độc đã được giải rồi sao?"

"Vẫn còn sót lại một chút không rõ." Nài nhìn thấy gần như không sai biệt lắm, lúc này mới có ý nói hắn đòi chậu đi, lau khô tay dính máu loãng, đắp chăn lên cho lão gia từ trước khi đi đến cạnh bàn.

"Ca, khi mặt trời lộ dạng, ngươi hãy đi mua các loại thảo dược theo đơn này, lấy các loại thảo mộc từ những nơi khác nhau." Nài viết xuống một tờ phương thuốc rồi đưa cho hắn.

Quan Tập Lãm tiếp nhận và nhìn thoáng qua, gật đầu nói: "Được, bình minh lên ta sẽ đi tìm dược."

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Cùng thời điểm đó, trong Phương gia lại loạn thành một đoàn.

Phương Tiểu mang theo người ra ngoài tìm kiếm lão thái gia, Mộ Dung Dật Hiền cũng gia nhập hỗ trợ. Một đêm này, có thể nói là khiến cho nhân tâm hoảng sợ, cũng vì động tĩnh của bọn họ khá lớn, rất nhiều người đều biết, lão thái gia Phương phủ bị người bắt đi.

Tuy nhiên, mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Người ta nói rằng nếu bắt Phương Thanh Ca còn cảm thấy hợp lý hơn. Rốt cuộc, nhân gia là hôn ngọc quý trên tay Phương phủ, lại còn là mỹ nhân tuyệt sắc. Mỹ nhân không bắt lại đi bắt lão nhân, hơn nữa gần đây còn bị chuẩn đoán ra chứng điên cuồng. Tất cả không phải là rất kỳ quái hay sao?

Bởi vậy, nghị luận bắt đầu nổ ra. Mọi người đều nghĩ, có thể là do kẻ thù của Phương gia ra tay hay không? Hoặc thù phạm chính là kẻ thù của Phương lão gia từ?

.....

Trong Phương phủ, trong sân của Phương Thanh Ca, một người nam từ trung niên đi vào phòng nài lần nữa.

"Chủ từ, đã điều tra ra thân phận huynh muội kia."

"Nói."

"Nam tử kia gọi là Quan Tập Lãm, là người nhị phòng của Quan gia ở Vân Nguyệt Thành, chỉ là những ngày trước sau khi nháo ở Quan gia, đã tự thỉnh ra khỏi gia tộc và tự lập môn viện, hiện tại đang sống trong một căn nhà ở phía nam thành. Đối với nữ tử kia, không thể điều tra được lai lịch, chỉ biết đó là muội muội kết bài của Quan Tập Lãm. Chưa từng có người nào nhìn thấy dung nhan của nài, bởi vì nài vẫn luôn dùng khăn che mặt."

Nghe vậy, trong mắt Tô Nhục Ngọc vẫn xẹt qua một tia sát khí âm ngoan. Một con cáo yêu nữ không biết lai lịch cũng có thể ném hồn Mộ Dung Dật Hiền, thật là có bản lĩnh!

"Điều vài người từ trong Độc Môn giết chết họ Quan kia, đối với nữ tử kia, bắt về cho ta, ta muốn nhìn xem dung nhan dưới khăn che mặt thuộc dạng gì!" Giọng nói âm ngoan của nài ta truyền ra, ở trong đêm đen tĩnh lặng có vẻ phá lệ thảm người.

"Vâng!" Nam tử trung niên cung kính đáp lời.

"Mặt khác, điều tra một chút thể lực của người đã bắt lão gia từ đi, nếu như tìm được, trực tiếp giải quyết ở bên ngoài!"

Một lão nhân vương chân vương tay, nếu như thức thời biết đủ, nài cũng không đến mức phải giết lão, nhưng cố tình, người đã như vậy rồi, còn có một đôi mắt khôn khéo khiến người chán ghét.

Nếu cản trở chuyện của nài, vậy đừng trách nài tàn nhẫn, không niệm tình!

"Vâng!" Nam tử trung niên đáp lời lần nữa, sau khi nhìn thấy nài ta phát tay ý bảo hắn lui ra, lúc này mới xoay người rồi đi.

.....

Ngày tiếp theo, sáng sớm.

Khi Phương lão gia từ dần dần tỉnh giấc, nhìn thấy một người đang nằm ngay mép giường, hơi nghiêng đầu vừa thấy, một khuôn mặt bị hủy dung cứ ánh vào trong mắt lão như vậy. Nghĩ đến lời nữ nhân kia đã nói, trong lòng đau đớn một trận, nước mắt lão không kiểm soát nổi rồi rơi ướt gối đầu.

Nhìn đến dung nhan bị hủy của nàng khiến lão đau lòng áy náy không thôi. Khi lão nghe nói về cách nữ nhân kia cầm một cây dao và từng dao vẽ hoa hoa trên mặt Phụng nhi đầu. Loại đau lòng và ức chế này càng khiến trái tim lão hóa thành lửa giận và bi phẫn.

Phụng nhi đầu của lão! Một hài tử biết nghe lời như vậy, lại phải chịu đựng nhiều như thế, làm sao lão nhân như lão có thể chịu nổi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Phụng phủ tìm người

Bàn tay khô gầy nhè nhẹ run vuron ra, muốn nhẹ nhàng xoa lên những vết sẹo trên mặt nàng, nhưng không ngờ, còn chưa đụng tới nàng, nàng đã tỉnh lại.

Phụng Cửu bỗng nhiên bừng tỉnh, cảnh giác ngồi dậy, khi nhìn đến lão gia tử đã tỉnh lại và đang nhẹ nhàng run tay vuron ra, nàng thả lỏng người. Nhìn thấy lão gia tử đang âm thầm khóc thút thít, không khỏi rạo lòng.

"Gia gia, sao ngài lại khóc?"

Nàng giờ tay lau nước mắt của lão, hỏi: "Có phải thân thể không thoải mái hay không? Tôi, ta đỡ ngài ngồi dậy"

Sự cảnh giác của nàng khiến trái tim lão gia tử xoắn thành một đoàn. *Nàng đã trải qua bao nhiêu cực khổ mới có phản ứng cảnh giác như vậy? Có phải nàng sợ gặp phải nguy hiểm nên không dám ngủ say hay không?*

"Phụng nhi đầu..... gia gia, gia gia xin lỗi người!"

Những giọt nước mắt trời xuống, hối tiếc và đau đớn. Nếu như biết rằng sau khi bề quan mấy tháng sẽ phát sinh sự tình như vậy, cho dù có chuyện gì xảy ra lão cũng sẽ không bề quan tu luyện.

Nghe vậy, nàng lộ ra một nụ cười, nâng lão dậy ngồi dựa ở đầu giường, nhẹ giọng nói: "Gia gia, ngài đừng như vậy, hiện tại ta rất tốt, thật sự rất tốt."

Vì dôi đi lực chú ý của lão, không cho lão tiếp tục tự trách mình, nàng liền hỏi: "Gia gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sau khi ngài trở về? Ngài đã hít vào được có tác dụng hưng phấn, hơn nữa thân thể còn bị trúng độc."

"Tác dụng hưng phấn?"

Lão gia tử lau nước mắt nghĩ nghĩ, giọng điệu mang theo phần hận nói: "Là nữ nhân kia, lúc ấy ta đến trong viện muốn bắt nàng ta lại, nhưng nàng ta nhân lúc ta không chú ý mà rải một ít thuốc bột khiến ta vô ý hít vào, hơn nữa....."

Nói đến đây, giọng nói của lão đột nhiên dừng lại, nhất thời do dự.

"Nói mặt ta đã bị nàng ta rạch qua? Bị nàng ta tra tấn để chọc giận gia gia?" Nàng nghĩ phòng chừng cũng chỉ có thể là vì việc này, mới khiến cho lão gia tử dễ dàng bị trúng chiêu.

Phụng lão gia tử gật gật đầu: "Không sao, lúc ấy ta nghe xong thì thực sự tức giận, chỉ cảm thấy con thịnh nộ như luồng lửa nóng xông lên tận óc, sau đó đột nhiên không thể khống chế cảm xúc của mình."

Đang nói, giống như nghĩ đến điều gì, có chút kinh ngạc hỏi: "Đúng rồi, sao ta lại ở chỗ này? Không phải ta đã bị nhốt lại sao?"

Tuy rằng lúc ấy không thể khống chế lý trí, nhưng lão vẫn còn vài phần ý thức rõ ràng, tuy nhiên làm thế nào mà đến được nơi đây, lão lại không hề biết.

Nghe thấy lời này, nàng mỉm cười, trong mắt linh động lập loè thần thái giáo hoạt: "Tất nhiên là ta đã mang gia gia về!"

"Nhưng....."

Thấy lão còn muốn hỏi, nàng liền ngắt lời lão, cười nói: "Không sao gia gia, ngài đã ra ngoài thì trước hết đừng nghĩ nhiều như vậy, trên người ngài còn có tàn tích độc tố chưa thanh trừ hết, trước tiên hãy ở nơi này điều dưỡng thật tốt rồi sau lại nói, ta đi lấy chén cháo lại đây để gia gia ăn."

Thấy nàng xoay người đi ra, Phụng lão gia tử hơi giật mình. Mang lão ra khỏi Phụng phủ? Điều này không có khả năng đi? Phụng phủ có dạng phòng thủ thế nào, không ai rõ ràng hơn lão.

Trong viện, Lãnh Sương nhìn thấy nàng đi ra ngoài, lập tức qua đón: "Chủ tử."

"Lãnh Sương, người đi phòng bếp nhìn xem Thanh nương có sẵn cháo không? Mang một chút lại đây."

"Vâng." Lãnh Sương lên tiếng, đi về hướng phòng bếp.

Sau khi Lãnh Sương rời đi, Quan Tập Lâm xen đến một bên, nói: "Tiểu Cửu, ta đã trở lại sau khi mua thuốc, đã giao cho Thanh nương sắc lên. Đúng rồi, sáng nay khi ta ra ngoài mua thuốc, nhìn thấy người Phụng phủ đang tìm người ở khắp mọi nơi! Người nói xem, bọn họ có thể tìm thấy nơi này của chúng ta hay không?"

"Yên tâm, ngay cả khi bọn họ tìm tới nơi này, cũng không có việc gì. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian này hãy chú ý động tĩnh của bọn họ nhiều hơn một chút là được."

"Àn, người yên tâm, việc này ta biết." Hắn gật đầu, nhìn về phía căn phòng, hỏi: "Gia gia người tỉnh chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Bị người theo dõi!

"Đã tỉnh."

Nàng nói, quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói: "Lão vẫn luôn ở bên trong tự trách cứ bản thân, nói rằng lão không báo vệ tốt ta." Nàng khẽ thở dài một tiếng, nói: "Đi thôi! Vào xem lão, nhân tiện ta giới thiệu người một chút."

"Được." Quan Tập Lâm gật đầu, theo nàng đi về hướng trong phòng.

Vào phòng, chỉ thấy lão đang ngồi dựa ở đầu giường không biết đang suy nghĩ gì, thấy vậy, Phụng Cửu gọi một tiếng: "Gia gia."

Lão gia tử phục hồi lại tinh thần, nhìn hai người đang bước vào, ánh mắt tự nhiên dừng ở trên người Quan Tập Lâm, âm thầm đánh giá: "Phụng Nhi đầu, hắn là....."

"Vẫn bởi Quan Tập Lâm, gặp qua Phụng gia gia." Quan Tập Lâm tiến lên hành lễ, lộ ra một nụ cười nam tính sáng ngời.

"Gia gia, hắn là huynh trưởng khác họ mà ta mới nhận, ngày thường ta đều gọi hắn là ca ca." Nàng tiến lên kéo hắn tay, nói: "Hắn đã giúp ta rất nhiều, là một người tốt."

Lão gia tử gật gật đầu, nói với Quan Tập Lâm: "Tiểu huynh đệ đã chiếu cố Phụng nhi đầu của ta."

"Phụng gia gia nghiêm trọng." Quan Tập Lâm có chút ngưng ngưng, hắn nơi nào giúp được Tiểu Cửu cái gì? Đầu là Tiểu Cửu đã chiếu cố giúp hắn rất nhiều.

"Chủ tử." Bên ngoài, Lãnh Sương gọi một tiếng.

"Tiến vào." Trong phòng, Phụng Cửu gọi.

Lão gia tử nhìn về phía giọng nói, nhìn thấy nữ tử hắc y đang bụng đồ trong tay đi đến, liền âm thầm đánh giá một phen, không chờ lão nghĩ thêm, đã nghe Phụng nhi đầu bên ngoài lên tiếng.

"Gia gia, nàng gọi là Lãnh Sương, là tùy hầu của ta."

Lão gia tử giật mình trong lòng, *tùy hầu? Hơi thờ ơ người thiếu nữ hắc y rất là trầm ổn, tuổi không lớn nhưng tu vi lại tinh là xuất sắc so với đồng lứa, còn có Quan Tập Lâm kia cũng vậy, Phụng nhi đầu làm thế nào có thể quen biết hai người này?*

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không lập tức hỏi ra, mà chỉ quan sát bọn họ.

Phượng Cửu bưng cháo tiến lên, nói: "Gia gia, thân thể ngài đã bị ngộ độc còn đang suy yếu, không thể ăn đồ quá tốt, cho nên ta sai người nấu cháo loãng, ngài hãy ăn một chút đi!"

"Được." Phượng Lão gia từ gật đầu, tự mình bưng chén: "Gia gia tự mình làm được."

Thấy thế, Quan Tập Lâm liền nói: "Tiểu Cửu, chúng ta ra ngoài trước, ta đến phòng bếp nhìn xem Thanh nương sắc được cho Phượng gia gia xong chưa, sau đó sẽ đưa lại đây." Nói xong, đi ra ngoài cùng với Lãnh Suong, đóng cửa phòng lại.

Đợi bọn họ rời đi, Phượng Lão gia từ lúc này mới hỏi: "Phượng nha đầu, người làm thế nào mà quen biết bọn họ?"

"Đó là một câu chuyện rất dài, ta sẽ chọn những điểm quan trọng nói với gia gia!" Nàng cười cười, vừa nhìn Lão ăn cháo, vừa nói qua quá trình bọn họ quen biết một chút. Tuy nhiên, nàng không nhắc tới chuyện nàng đã độc chiến với bảy sói để cứu Quan Tập Lâm.

Sau khi nàng kết thúc sự tình, liền thấy Lão gật gật đầu, nói rằng chờ thân thể Lão khôi phục nhất định sẽ đến cảm ơn hẳn đúng cách. Nàng chỉ cười nói, nếu như đã là người trong nhà thì không cần phải cảm tạ nhau, Lão mới từ bỏ.

Cuối cùng, nàng để Lão uống thuốc và ngủ một lúc, chỉ là, vì dư độc trong cơ thể Lão vẫn chưa thanh trừ hết, hơn nữa còn có một ít được tác hưng phấn ở trong máu, giấc ngủ có chút không yên ổn lắm, nàng đành phải dùng ngón chấm đấm vào huyệt của Lão, mới khiến Lão có thể ngủ một giấc ngon lành.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Chạng vạng, Quan Tập Lâm đi vào trong viện.

"Tiểu Cửu, gia gia người tỉnh chưa?"

"Đã ngủ say sau khi uống thuốc, sao vậy?" Nàng nhìn thấy trên mặt Quan Tập Lâm mang theo vài phần ngưng trọng, có chút nghi hoặc.

"Có người theo dõi chúng ta." Hắn khẽ cau mày: "Nhưng vẫn chưa biết là người nào."

"Àn? Tại sao vậy?"

Nàng nhắc chân mày, có chút kinh ngạc, có vẻ như gần đây bọn họ cũng không trêu chọc đến người nào!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Tương kế tựu kế!

Giọng nói vui vẻ của Quan Tập Lâm vang lên: "Bên ngoài viện có người đang nghiên cứu địa hình, hơn nữa khi ta ra khỏi cửa cũng phát hiện có người đang nhìn chằm chằm ở trong bóng tối."

Nghe được lời này, nàng hơi dừng lại một chút, giao đãi: "Người và Lãnh Suong vẫn cứ mang bộ dáng thường ngày là được, nên ra khỏi cửa thì đi ra khỏi cửa. Mặt khác, nói với Thanh nương và mấy tỷ nữ nơi tiền viện khi trời tối sắm lại thì hãy trở về phòng mình, nghe thấy âm thanh gì cũng đừng ra ngoài."

"Àn, ta hiện tại sẽ đi giao đãi, người ở nơi này cũng nên cẩn thận một chút." Hắn không yên tâm dặn dò.

"Ta biết."

Nàng cười gật gật đầu, thật ra nàng quả thật muốn biết, rốt cuộc là ai đang theo dõi bọn họ? Rốt cuộc, từ sau khi Hứa phủ bị diệt môn, các thế lực khắp nơi trong Vân Nguyệt thành đều đã an phận thủ thường, cũng không ai dám dễ dàng gây chuyện.

Tuy rằng không biết là ai? Nhưng, nàng tin tưởng rất nhanh có thể sẽ biết.

Đêm, trong nhà im ắng, bọn tỷ nữ nơi tiền viện đều khóa cửa sổ và đi ngủ sớm.

Mà ở trong hậu viện, Phượng Cửu sau khi đi kiểm huyệt ngủ của gia gia nàng, liền đi vào ngồi trong viện, đánh cờ cùng với Quan Tập Lâm, Lãnh Suong canh giữ ở trong phòng cũng không ra ngoài.

Có lẽ cảm thấy mấy người trong căn nhà này căn bản là không đáng sợ, bởi vậy, tám thân ảnh màu đen lặng yên lên vào, thẳng về phía sau viện nơi người chủ viện đang sống. Một khi nhảy lên tường vây và tiến đến hậu viện, chỉ thấy hai người đang ngồi đánh cờ trong viện.

"Nam giết, nữ bắt về!"

Giọng nói âm trầm của một hắc y nhân cầm đầu phản phó, giọng nói vừa rơi xuống, mấy thân ảnh chợt loé lên từ trong bóng tối, rút kiếm ra trong tay, đánh về phía hai người trong viện.

Mà sau khi nghe được lời hắc y nhân nói, Quan Tập Lâm và Phượng Cửu kín đáo nhìn nhau. Dưới khăn che mặt, Phượng Cửu thì thào một câu, ngay sau đó kinh hoàng đứng lên.

"A! Ca!"

Nàng kinh hô, trốn đến phía sau người Quan Tập Lâm.

"Muội muội đừng sợ, ta bảo hộ người!"

"Hazz!"

Quan Tập Lâm quát chói tai một tiếng, vung ra hai đấm ẩn chứa mười thành công lực đánh úp lại về phía hai gã hắc y nhân. Chỉ nghe hai tiếng vang lớn cùng với âm thanh xương nứt truyền ra, cả người hai gã hắc y nhân bay ra ngoài, sau khi rơi đến góc tường liền kêu lên thảm thiết rồi không thể nổi khi.

Nhìn đến một quyền của hắn đã giải quyết hai gã hắc y nhân, khoe miệng dưới khăn che mặt của Phượng Cửu không nhịn được hơi co giật.

Rõ ràng kêu hắn lưu lại vài phần thực lực, hắn lại dùng mười thành công lực, dựa vào quyền lực hiện tại của hắn, một quyền mười thành công lực không phải là người nào cũng đều có thể chịu đựng được.

Quan Tập Lâm trầm giọng vừa hét, che chở ở trước mặt Phượng Cửu và so chiêu cùng với hắc y nhân. Tuy nhiên, hắn cũng không quên kế hoạch của hai người. Lúc nhìn thấy có một hắc y nhân đang cầm thanh kiếm trong tay đánh úp lại đây, hắn đẩy Phượng Cửu đến một bên, nhảy mất thà người nhảy vọt đến phía sau hai người kia, hai quyền liên tiếp bay ra. Lần này, đánh cho xương cổ của hai gã hắc y nhân vỡ vụn.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, ngay sau đó chính là âm thanh hai gã hắc y nhân ngã xuống mặt đất.

Mà thấy một màn như vậy, sắc mặt người cầm đầu cũng trở nên khó coi hơn, ánh mắt hắn âm ngoan gắt gao nhìn chằm chằm Phượng Cửu. Ngay sau đó, thân hình nhảy lên, lướt qua Quan Tập Lâm để bắt nàng đi.

Theo hắn, thực lực tên nam tử kia quả mạnh, thật sự không thích hợp lấy cứng đối cứng, nhưng tên nữ tử này thì khác, trên người nàng không có dao động của huyền lực, căn bản là một người bình thường, nếu chủ từ hạ lệnh muốn nàng, vậy hắn sẽ bắt người về phụng mệnh!

"A! Ca cứu ta!"

Phượng Cửu kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy một đôi tay gắt gao chế trụ cổ nàng, ngay sau đó, cả người đã bị mang theo lao ra bên ngoài.

Cũng vì hắc y nhân ở phía sau nàng, bởi vậy, không thể nhìn thấy trong mắt nàng lúc này chợt lóe lên ánh sáng vui mừng.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Nhu nhược có thể ức hiếp?

"Muội muội!"

Quan Tập Lãm kinh hô, vì bị những người còn lại cuốn lấy nên không thể nào đuổi kịp, về mặt nôn nóng, quát chói tai: "Thả nàng ra cho ta!"

Vài tên hắc y nhân còn lại ngăn cản hẳn, nhìn thấy người cầm đầu đã bắt được nàng và biến mất không thấy. Nôn nóng trên mặt Quan Tập Lãm cũng theo đó tan đi, ánh mắt sắc bén quét về phía vài tên hắc y nhân, cười nhạo: "Chỉ bằng các người cũng muốn ngăn cản ta? Cũng không ước lượng xem mình mạnh bao nhiêu."

Ngay khi giọng nói rơi xuống, thân ảnh lập tức giống như quỷ mị hiện ra, hơi thở huyền lực cường đại hùng dũng tràn ra toàn thân. Lực lượng ẩn ẩn di động ở trên người hẳn khiến cho người ta sợ hãi, nơi nắm tay chém ra, hình thành một dòng khí sắc bén. Những trên hắc y nhân cả kinh, sắc mặt biến đổi.

"Không tốt!"

Bọn họ muốn lui về phía sau, nhưng, tốc độ quá chậm so với Quan Tập Lãm. Chỉ thấy hai người phía trước, một người bị một quyền của hắn đánh trúng ngực, lập tức phát ra một tiếng xương nứt răng rắc, cả người bay ra và té ngã trên đất, sau khi thân thể run rẩy một chút liền tắt thở.

Một người khác bị hắn tóm cổ, cả người giãy giụa vì bị kéo trên mặt đất, chỉ nghe một tiếng răng rắc, người nọ thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng kêu không thể thoát ra, đã bị cắt đứt cổ họng mà chết.

"Rút! Nhanh chóng rời đi!"

Một người kinh hô, sắc mặt đại biến, thậm chí không dám tiếp tục chiến đấu, xoay người muốn rời đi.

"Nếu đã tới, các người cho rằng còn đi được sao?"

Quan Tập Lãm hừ lạnh, nhanh chóng giải quyết những người còn lại, nhìn mấy thi thể trong viện, hẳn quay đầu lại nói với Lãnh Suong đang thủ trong phòng lão thái gia: "Lãnh Suong, nơi này giao cho người, ta cũng đi qua nhìn xem."

"Được." Lãnh Suong mở cửa, nhìn sẵn nhím đầy máu, đôi mắt thậm chí không hề chớp một cái.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên kia, người cầm đầu đưa Phượng Cửu tới một tòa nhà. Khi tiến vào tòa nhà, lập tức có bảy tám hắc y nhân đi ra nghênh đón, trong đó một người nhìn thấy chỉ có một mình hắn trở về, không khỏi kinh ngạc.

"Sao lại chỉ còn lại mình người? Những người khác đâu?"

"Thực lực của Quan Tập Lãm còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của ta, những người khác phỏng chừng đều đã bị hắn giết, nhưng vẫn còn tốt, ta đã bắt nữ nhân này trở lại." Hắc y nhân đã bắt lấy Phượng Cửu và đẩy nàng đi về phía trước, nhìn nàng lao đảo vấp ngã về phía mặt đất.

"Các người, các người là người nào? Vì sao muốn bắt ta?" Giọng nói của nàng khẽ run, trong mắt mang theo sợ hãi và kinh hoảng nhìn những người chung quanh.

"Tốt thật vài tên huynh đệ mới bắt được nữ nhân như vậy, thật không hiểu có gì đặc biệt." Một hắc y nhân nhìn chằm chằm đánh giá Phượng Cửu ở trên mặt đất.

Một tên hắc y nhân khác lộ ra tươi cười quý dị, nói: "Kéo khăn che mặt của nàng xuống nhìn xem gương mặt thật của nàng, đến bây giờ vẫn chưa có người từng thấy qua chân dung nàng đâu! Thật đúng là muốn biết, rốt cuộc tuyệt sắc ra sao."

Đang muốn động thủ, bỗng thấy một nam tử trung niên từ bên trong đi ra, vừa nhìn thấy hắn, nhóm hắc y nhân trong viện lập tức trở nên cung kính.

"Cặp qua tà hộ pháp."

Phượng Cửu ngược mắt mang theo kinh hoảng nhìn về phía người mới tới. Sau khi nhìn thấy nam tử trung niên kia, vội vàng hạ thấp đầu xuống, đôi mắt nhắm lại một nửa loé qua một tia sát khí lạnh lẽo, khoé miệng dưới khăn che mặt hơi gợi lên một độ cong.

Một người quen cũ!

Lúc trước, khuôn mặt này tuy là do Tô Nhược Vân hủy hoại, nhưng không thể thiếu sự hỗ trợ của nam tử trung niên nam này. Không nghĩ tới hôm nay lại gặp gỡ, thật là *đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công*. (踏破铁鞋无觅处,得来全不费功夫)

Ánh mắt nam tử trung niên đánh giá trên người Phượng Cửu đầu hơi rũ xuống ngã trên mặt đất. Nhìn vào nàng, thực sự cảm thấy có vài phần quen thuộc, mấy hơi nhăn lại, nói giọng vững vàng: "Gỡ khăn che mặt của nàng xuống cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyến Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Người vẫn chưa chết?

"Vâng!"

Hắc y nhân đáp lời, đã sớm muốn gỡ khăn che mặt của nàng xuống và nhìn xem gương mặt thật của nàng, trước mắt, rốt cuộc đã có cơ hội.

Nhìn hắc y nhân đang bước tới, tay Phượng Cửu không dấu vết ẩn ở chỗ cẳng chân, nàng nhìn về phía nam tử trung niên kia, ánh mắt nhìn hắn chằm chằm. Đôi mắt hơi cong, giống như đang cười.

Nhìn thấy một màn này, nam tử trung niên nhu mày càng sâu, cảm thấy nữ tử này thật là quý dị, đang muốn lên tiếng nhắc nhở, bỗng nhìn thấy nữ tử vốn đang ngã ngồi trên mặt đất nhảy dựng lên, một thanh chủy thủ ló lên ánh sáng lạnh lẽo chuyển động trong tay nàng. Ngay sau đó, lưỡi dao sắc bén cong với sát khí lạnh lẽo đánh tới trước mặt hắc y nhân.

"Cẩn thận!"

Tiếng quát chói tai truyền ra, vài tên hắc y nhân xung quanh phản ứng lại trong nháy mắt, nhưng chỉ có thể nhìn thấy thân thể cứng đờ của tên hắc y nhân đang nửa cúi xuống muốn gỡ khăn che mặt của nàng. Hắn kêu lên một tiếng rồi ngã xuống.

"Bịch!"

"Người, người!"

Tên hắc y nhân lúc trước bắt nàng tới, kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, có chút không thể tin nổi nhìn hơi thờ cả người nữ tử đột nhiên biến đổi.

Nhu nhược lúc trước, lúc này đã được thay thế bởi sự sắc bén. Trên người nàng vốn không có một chút hơi thở huyền lực, nhưng giờ khác này, nàng đứng ở nơi đó, trên người bắt đầu khởi động một luồng hơi thở huyền lực hùng hậu mà mắt thường có thể thấy được. Luồng hơi thở huyền lực kia thậm chí còn mãnh liệt hơn bất kỳ người nào trong số bọn hắn!

Hai tròng mắt vốn mang theo kinh hoảng sợ hãi, lúc này lại hơi nửa hé, trong mắt lập loè ánh sáng tà mị mà đường hoàng. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hẳn thậm chí sẽ không tin tưởng rằng, nữ tử trước mắt và nữ tử nhu nhược vừa rồi chính là cùng một người!

Phượng Cửu đứng ở nơi đó, trong tay thường thức thanh chủy thủ tình xảo sắc bén. Ánh mắt nửa hí xẹt qua vài tên hắc y nhân, sau đó dừng ở trên người nam tử trung niên.

"Thật không nghĩ tới sẽ gặp được lão người quen, ta thật sự rất ngạc nhiên!"

Nghe được lời này, giọng nói của nam tử trung niên hơi trầm xuống, đầy mất xẹt qua một tia ánh sáng: "Lão người quen? Nếu là lão người quen, các hạ cần gì phải mang khăn che mặt không dám gặp người?"

"Ha ha....."

Nàng cười khê, tiếng cười như tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe, vang lên rõ ràng trong bóng đêm yên lặng.

Tiếng cười chợt tắt, giọng nói mang theo ba phần cuồng ngạo, bảy phần không chút dè ý: "Không phải không dám gặp người, mà là các người không có tư cách để nhìn thấy dung nhan ta."

Ánh mắt nàng lướt nhìn qua trong viện, nói: "Nơi này chắc hẳn cũng không phải là hang ổ của các người đi? Ta thật ra rất tò mò, rốt cuộc Tô Nhược Vân có bao nhiêu thể lực mờ ám"

Nghe được những lời này, ánh mắt nam tử trung niên co lại, trong lòng nhắc lên cuồng phong khiếp sợ, lui bước ra phía sau một bước, ánh mắt sắc bén mà âm ngoan gắt gao nhìn nàng chằm chằm, phảng phất như muốn nhìn xuyên thấu dung nhan

dưới tấm khăn che mặt.

"Là người? Người vẫn chưa chết?"

Sự kiện kia rất ít người biết đến, nữ tử này, lại chính là Phượng Thanh Ca kia? Cũng đúng, khó trách khi nhìn thấy thân hình nàng lại cảm giác có vài phần quen thuộc, nguyên lai là nữ tử mà bọn họ đều cho rằng đã chết!

Chỉ là, thời gian gần gần mấy tháng, nàng vì sao lại có biến hóa lớn như vậy?

Hỏi thì cả người lại mặt sắc bén và khát máu, còn có sự tự tin và kinh cuồng phát ra trên người, nếu không phải nàng nói ra một câu kia, hẳn căn bản không thể đoán ra nàng đến tốt cùng là ai? Chẳng nhận không ra nữ nhân này lại chính là Phượng Thanh Ca kia.....

"Nếu ta đã chết, làm sao ta có thể tìm thấy các người mà báo thù đây?"

Dưới tấm khăn che mặt, khóe môi nàng nhếch lên, ánh mắt nhìn hẳn chăm chăm, đi bước một đến gần: "Có lẽ, người có thể thử xem, hôm nay có thể đào tẩu từ trong tay ta hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Muốn lưu người sống!

Nghe được lời này, nam tử trung niên giữa đầu cười to: "Ha ha ha ha! Thật là buồn cười! Chỉ bằng người mà muốn giữ được ta? Không khỏi quá ngây thơ đi!"

Ánh mắt hung ác và nham hiểm của hắn nhìn nàng chăm chăm, trên mặt lộ ra thần sắc tàn nhẫn, một tay rút trường kiếm từ bên hông ra, u ám nói: "Trốn? Một kẻ hèn như người còn chưa đủ sức khiến ta sợ tới mức phải đào tẩu! Ngược lại, lúc này vận khí của người sẽ không tốt như vậy."

"Muội muội! Ta tới giúp người!"

Quan Tập Lâm truy theo ám hiệu mà Phượng Cửu lưu lại nhảy lên bức tường, đứng ở phía trên nhìn mọi người trong viện. Sau khi đánh giá một phen, liền nói: "Người hãy đối phó lão kia, những tên khác hãy giao cho ta."

Giọng nói rơi xuống, nhảy khỏi bức tường, thanh kiếm trong tay rung lên, kiếm khí lạnh thấu xương trong nhảy mắt đánh về phía hắc y nhân trong viện.

Nhìn thấy hắn tiến lên, đôi môi dưới khăn che mặt của nàng bắt gác câu lên, không quên giao đãi: "Ca, hãy lưu lại vài người sống cho ta, đừng giết hết."

"Không thành vấn đề!"

Hắn cao giọng đáp lời, trong giọng nói mang mười phần chiến ý lạnh lẽo thấu xương, thanh kiếm trong tay vốn đã hướng về cổ họng của hắc y nhân, ngay sau khi nghe được lời nàng nói, mũi kiếm *hư* một tiếng xoay sang hướng khác, đánh về phía thân thể đối phương.

"Còn dám đuổi tới nơi này? Các huynh đệ, giết hắn!"

Tên hắc y nhân nhìn thấy thanh kiếm trong tay Quan Tập Lâm đang vùng về phía hắn ta, lập tức hét lớn một tiếng. Tất cả mấy người xung quanh đều trầm giọng, tám người nhanh chóng vây thành vòng tròn xung quanh Quan Tập Lâm, mũi kiếm của tám thanh trường kiếm cũng nhắm chuẩn đâm về phía hắn.

Huyền khí trên người mọi người bắt đầu khởi động, sát khí khát máu, kiếm khí sắc bén phát ra từ mũi kiếm gào thét vang lên trong viện. Lấy tám địch một, nhìn thế nào đều sẽ là tám người sẽ thắng. Bởi vậy, sau khi nam tử trung niên chỉ nhìn lướt qua, liền không chú ý thêm đến bọn họ, mà là dùng ánh mắt hung ác nham hiểm ở trên người nữ tử phía trước.

Phượng Cửu nhìn thoáng qua về phía Quan Tập Lâm, sau đó liền thu hồi ánh mắt, cũng không lo lắng hắn sẽ bị vài tên hắc y nhân giết chết. Rốt cuộc, trong khoảng thời gian này, hắn tu luyện cũng không phải là uống phí.

Ánh mắt nàng dừng ở trên người nam tử trung niên phía trước, đồng thời điều động hơi thở huyền lực trong cơ thể, rót vào trên thanh chủy thủ trong tay. Ngay sau đó, trong nhảy mắt thân ảnh chợt loé, lao về phía trước, lưỡi đao trong tay hình thành một luồng kiếm sắc bén của đao cương *hư* một tiếng cắt qua không khí, đụng vào thanh trường kiếm của đối phương.

"Leng keng!"

Nam tử trung niên cầm thanh kiếm trong tay và ngăn trở công kích của nàng, cười lạnh: "Đấu với ta? Người còn non lắm!" Áp xuống một lực đạo, trường kiếm trong tay vừa chuyển, bay về phía nàng.

"Hư! Hô!"

Phượng Cửu nghiêng người tránh, đồng thời nên bước tiến lên, chủy thủ trong tay *hư* một tiếng cắt qua ống tay áo của hắn và đâm vào bên trong da thịt, mũi máu tươi theo đó truyền ra.

Chỉ nghe thấy hắn kêu lên một tiếng và dùng thanh kiếm đánh úp về phía nàng. Nàng lập tức chặn kiếm hắn lại, nhấc chân đá một cái. Trong ánh mắt hắn tràn đầy kinh ngạc và hoảng sợ, một chân ẩn chứa huyền lực đá ngay chỗ ngực hắn, khiến hắn bỗng nhiên bay đi một cách tàn nhẫn.

"Ăn!"

Khi hắn kêu rên là lúc thân thể lui lại, chỉ cảm thấy máu trong lòng ngực quay cuồng, một ngụm máu tươi xông lên cổ họng, phun ra từ trong miệng.

"Phốc!"

Hắn ổn định lại bước chân, khi ngược mắt nhìn lại, trong mắt mang theo sự khó tin và khiếp sợ nhìn nữ tử ra tay tàn nhẫn phía trước, có chút không xác định hỏi: "Người thật sự là Phượng Thanh Ca?"

Nếu đúng là Phượng Thanh Ca, sao có thể trong một thời gian gần gần mấy tháng, có được một thân thủ như vậy? Nếu không phải là Phượng Thanh Ca, thân hình và thân thể kia vì sao lại giống nhau như vậy? Chẳng lẽ, mấy tháng này nàng gặp được kỳ ngộ gì?

Nghĩ vậy, trong mắt hắn đột nhiên loé sáng.

Kỳ ngộ!

Nếu đã gặp kỳ ngộ, vậy thì trên người nàng chắc chắn có bí mật!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Cầu xin hãy nói cho ta!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nhìn thấy trong mắt hắn lộ vẻ ánh sáng, Phượng Cửu cười lạnh: "Người rất nhanh sẽ biết ta có phải hay không."

Giọng nói rơi xuống, thân pháp của nàng đột ngột biến nhanh, giống như tốc độ ánh sáng, tốc độ kia, so phía trước còn muốn nhanh hơn mấy lần, khiến cho nam tử trung niên vốn đang khiếp sợ nhất thời không kịp phản ứng. Chờ đến khi lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy một sự lạnh lẽo và đau đớn nơi cổ.

"Như thế nào? Ta đã nói người không thể trốn thoát, đúng không?"

Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp mang theo lạnh lẽo vang lên sau người, cả người hắn cứng đờ, hai mắt mở to khiếp sợ, trên mặt toàn là không thể tin nổi: "Như thế nào, sao có thể....."

Hắn chính là cao thủ võ sư đỉnh kỳ, sao có thể bị nàng chế trụ trong nháy mắt?

Nhưng, trên cổ truyền đến đau đớn, cùng với mũi máu tươi nhẹ nhàng rơi khiến hắn không thể không tin. Hắn thật sự tài, lại thua trong tay một nữ tử mà hắn không để vào mắt. Hơn nữa, nữ tử này lại là Phượng Thanh Ca!

"*Tác tác*, ta vốn tưởng rằng khi người bị bắt sẽ lập tức cắn độc tự sát, không nghĩ tới người còn yêu quý sinh mệnh chính mình nhiều hơn so với trong tưởng tượng của ta!"

Nghệ giọng nói châm chọc của nàng truyền đến, thân thể nam tử trung niên cứng đờ, nhắm hai mắt lại: "Người muốn thế nào?"

Không sai, hẳn thất sự là không muốn chết, dựa vào cảnh giới đại vô sư đỉnh của hắn, sao có thể có suy nghĩ thiện cận? Ngay cả khi hắn biết rằng, hắn đứng ở trong tay nàng nhất định sẽ không có kết cục tốt, nhưng hắn cũng không thể tự sát.

"A....."

Bên kia truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, hắn mở mắt ra nhìn lại, đã nhìn thấy toàn bộ vài tên hắc y nhân bị đánh bất tỉnh nằm trên mặt đất, miệng hơi mở ra không khép lại được, rõ ràng là đã bị nam tử kia đập vỡ cằm.

Thấy vậy, ánh mắt hắn hơi trầm xuống, trái tim hắn trầm xuống tận đáy cốc.

Bọn họ đều quá khinh địch, vốn tưởng rằng có thể giải quyết hai người dễ như trở bàn tay, mới khiến cho mười mấy người bọn họ đều thua tại nơi này, làm sao để thông báo tình huống trước mắt với chủ tử đây?

"Ta đã nói nắm đấm của các người không mạnh bằng ta, các người còn không tin!"

Quan Tập Lâm nhắc chân đạp một chân lên mấy người trên mặt đất, lúc này mới đi đến bên Phụng Cửu, miệng cười toe toét: "Tiểu Cửu, mấy người này đều bị ta đập vỡ cằm và đánh bất tỉnh."

Phụng Cửu quét mắt liếc về những người đó một cái, nói: "Phế tu vi của bọn họ đi."

"Được!"

Xoay người không nói một lời, phẩy bỏ hết tu vi mấy người kia. Ngay lập tức, mấy người đang ngất xỉu bỗng khôi phục lại ý thức ngay khi một thân tu vi tan đi, chỉ là, cảm bọn họ đã bị vỡ nên không thể kêu ra tiếng, cả người chỉ có thể run rẩy mềm như bóng.

Nhìn đến một thân tu vi của mấy người kia bị phẩy chỉ trong chớp mắt, sắc mặt tên nam tử trung niên rốt cuộc trở nên tái nhợt không còn chút máu, trong mắt hiện lên một sự kinh hoàng.

Tu vi vài thập niên, sao hắn có thể cam tâm bị phẩy?

"Nói ra những điều ta muốn, hoặc là, ta có thể để người được chết một cách thống khoái."

Nghệ thấy giọng nói truyền đến từ phía sau, nam tử trung niên nhắm mắt lại, cắn răng: "Muốn giết cứ giết! Người đứng mơ tưởng biết được tin tức gì từ trong miệng của ta!"

"Phải không?"

Khóe môi Phụng Cửu nhếch lên, đột nhiên dùng sức đá ra một chân, cả người hắn cong xuống đến đầu gối, một tay vận dụng hơi thở huyền lực phong bế tu vi của hắn, đồng thời, mạnh mẽ nhét vào trong miệng hắn một viên thuốc.

"Hừ! Hà tất phải cho ta ăn độc? Muốn giết cứ giết, ta tuyệt đối sẽ không cầu xin nửa câu tha thứ!"

Nam tử trung niên hừ lạnh, viên được kia lập tức tan ngay khi đi vào miệng, không cần nghĩ cũng biết là độc được đã đi vào đường ruột. Hắn không có dừng khí tự sát, tuy rằng không cam lòng chết ở trong tay nàng, nhưng tuyệt đối không hề có chút sợ hãi!

Sau khi phong bế tu vi của hắn, nàng đi ra từ phía sau lưng hắn, thường thức chú thủ trong tay, trong mắt lộ ra một nụ cười mang vài phần quý dị.

"Không, người sẽ nói, hơn nữa sẽ cầu xin nói cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Được cực phẩm!

Khi nhìn thấy ánh sáng quý dị từ trong mắt nàng, trong lòng nam tử trung niên bất chợt run lên, có chút bất an.

"Ca, người đi nhìn xem nơi này có địa lao hay cái gì tương tự hay không." Phụng Cửu cười híp mắt, trong mắt lập lộ ánh sáng hưng phấn.

"Được." Quan Tập Lâm tuy rằng không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn lập tức làm theo lời nàng nói, nhanh chóng tìm trong nhà ngoài sảnh một lần.

"Người rốt cuộc muốn làm gì?"

"Rất nhanh, người sẽ biết." Phụng Cửu cười nhẹ nhàng, không lâu sau, đã nhìn thấy Quan Tập Lâm quay về.

"Tiểu Cửu, nơi này không có địa lao, tuy nhiên có một cái lồng sắt, giống như là để người dùng."

"Vậy hãy ném hết bọn họ vào trong lồng sắt." Nàng ra hiệu, để hắn mang nam tử trung niên đi trước. Sau đó nàng cho mấy người khác ăn được vào, lúc này mới kéo người đi ở phía sau.

Đưa tất cả bọn họ tiến vào lồng sắt và khóa lại. Phụng Cửu chuyển đến ghế dựa và tìm vị trí chỗ xem kịch vui. Sau đó, giống như nhớ tới cái gì, nhìn thoáng qua ca ca tiện nghi bên người, chớp chớp mắt: "Ca, người cũng muốn xem?"

"Xem cái gì?"

Quan Tập Lâm mang vẻ mặt không rõ nguyên do, hắn chỉ nhìn thấy nàng đem tất cả mấy người vào trong lồng sắt, còn dọn ghế dựa ngồi xem ở chỗ này, nhưng rốt cuộc lại không biết đang xem cái gì.

Nghệ những lời này, Phụng Cửu có chút ngưng ngừng cười: "Cũng không có gì, ca, người ra thủ bên ngoài viện, cẩn thận còn có người của bọn họ tiến vào." Trước hết vẫn nên tống cổ hắn ra ngoài, bằng không, sẽ ô uế tâm hồn trong sạch của hắn.

"Được, vậy người ở nơi này cẩn thận một chút, nếu như có chuyện gì thì hãy gọi ta." Hắn gật gật đầu, không nghĩ ngờ gì lập tức đi ra ngoài, thủ ở bên ngoài viện.

Thấy vậy, nàng mới nở nụ cười và quay đầu nhìn về phía nam tử trung niên ở trong lồng sắt, nói: "Hiện tại nếu người nói vẫn còn kíp, ta nói, có thể khiến người chết nhẹ nhàng một chút."

Ngay khi giọng nói rơi xuống, ánh mắt xẹt qua vài tên hắc y nhân đã từ tỉnh lại, vì cảm bọn họ đã bị đập vỡ, miệng không khép lại được, nhưng sau khi thả lỏng một lúc, sức lực trên người cũng đã trở lại, chỉ là, rốt cuộc tu vi đã bị phẩy, hiện giờ cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Thân thể đột nhiên nóng cháy khiến trong lòng hắn giật mình, đặc biệt là khi nhìn đến ánh mắt mê ly của vài tên hắc y nhân đang lôi kéo quần áo của mình, sắc mặt càng là đại biến, hắn cơ hồ là thất thanh kinh hô.

"Người, người cho chúng ta dùng *****!"

Không phải hoài nghi, mà là khẳng định, sự nóng cháy xuyên qua thân thể không lừa được người, thần thái và phản ứng của mấy người càng không làm giả được. Tuy nhiên, hắn chẳng bao giờ có thể nghĩ tới, nàng cư nhiên có thể nghĩ ra được phương pháp như vậy.

Phải biết rằng, bọn họ đều là nam!

"Thả ta ra ngoài! Mau thả ta ra ngoài!"

Nhìn thấy mấy người kia lôi kéo quần áo của nhau, trong đó có một người đã bắt đầu ôm lấy chân và lôi kéo quần hắn. Sắc mặt của hắn nháy mắt trở nên trắng bệch không có chút máu, không thể nào che dấu sắc kinh hoàng và hoảng sợ trên mặt.

"Yên tâm, ta đã cho người dùng một lượng được nhẹ, bọn họ mới là ăn lượng nặng."

Trong mắt nàng lộ ánh sáng thú vị, không chút để ý gì nói: "Muốn ra ngoài cũng chỉ có một biện pháp, ngoan ngoãn nói ta muốn biết, như vậy, người sẽ không bị mấy người kia tàn phá, bằng không, ha ha....."

"A! Cút ngay!"

Một người nam nhân lao tới, cả kinh hắn hét lên một tiếng, nhắc chân đá văng người kia ra. Đôi tay hắn gắt gao nắm chặt cửa lồng sắt, kinh hoàng kêu: "Thả ta ra ngoài! Ta nó! Ta đều sẽ nói hết những điều người muốn biết!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Trọng địa độc môn!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nghe vậy, khỏe mỗi nàng câu lên, nở nụ cười và đứng lên đi đến gần lồng sắt: "Nói! Thế lực nào là thuộc hạ của nàng ta? Nói hết những điều ngươi biết cho ta, đừng chơi thủ đoạn, nếu không, hậu quả thực sự sẽ rất thảm"

"Ngươi thả ta ra ngoài trước! Hoặc nếu không thì giết hết mấy người kia trước rồi ta sẽ nói!" Hân đá văng một người đang ôm đùi hân, thối lui đến một bên lồng sắt.

Phượng Cửu khoanh tròn đôi tay, lồng mày hơi nhích lên, ánh mắt mang theo hài hước nói: "Được tính trong người bọn họ còn một lúc nữa mới bộc phát hết, nếu ngươi muốn kéo dài thời gian, ta không ngại nhìn xem trò hay."

Kể điên!

Hân nguyên rủa tận đáy lòng, nhưng không dám chậm trễ, chỉ có thể nói ra tất cả sự tình hân biết.....

"Độc môn sao?"

Nàng thấp giọng thì thầm, một ánh sáng lạnh lùng xẹt qua trong mắt, khoe mỗi dưới khăn che mặt hơi gọi lên một độ cong nghiền ngẫm.

"Mau thả ta ra ngoài! Mau..... Ân!"

Hân kinh hoàng hô to, nhưng, giọng nói đột ngột dừng lại, cả người không còn sức lực ngã xuống, vài tên nam tử khác thấy thế vội vàng nhào lên, một người lôi kéo quần, một người xé áo.....

Trong mắt Phượng Cửu tràn ngập lạnh lùng, liếc mắt nhìn về phía lồng sắt một cái, giọng nói bình thản mang theo lạnh lẽo: "Đối đãi với địch nhân, từ trước tới giờ ta chưa từng nhân từ nương tay, nếu như ngươi không đủ dũng khí sát, ta đây sẽ giúp ngươi, để ngươi không còn sức lực gầy gù, chậm rãi chơi đùa với bọn họ đi!"

Giọng nói vừa rơi xuống, lập tức xoay người đi ra ngoài. Ngay lúc nàng xoay người, phía sau cũng truyền đến từng tiếng thở hổn hển.....

Quan Tập Lãm đang canh giữ ở bên ngoài viện, khi nghe thấy bên trong truyền đến từng tiếng thở nặng nhọc, hơi ngán người, trong mắt hiện lên nghi hoặc. Khi hân đang định đi vào nhìn xem, liền thấy Phượng Cửu đi ra, lập tức đi lên đón.

"Tiểu Cửu, những người đó đều đã được xử lý?"

"Ân, đều đã xử lý, chúng ta đi thôi!" Nàng cười híp mắt, gật gù đầu đáp lời.

"Nhưng vì sao ta vẫn có thể nghe tiếng bọn họ còn sống, hơn nữa còn đang thở hổn hển vậy?" Hân có chút nghi hoặc, muốn vào nhìn xem, lại bị nàng lôi kéo ra ngoài.

"Không cần phải vào xem bọn họ nữa, ta đã cho bọn hân ăn độc dược, bọn họ không thể sống đến ngày mai, không phải ngươi nói rằng muốn tích lũy kinh nghiệm thực chiến hay sao? Đi, ta mang ngươi đến một nơi." Nàng lập tức lôi kéo và đẩy hân ra bên ngoài.

Quan Tập Lãm nghe những lời nàng nói, ánh mắt sáng lên, vội hỏi: "Là hang ổ bọn họ sao? Ngươi đã tra hỏi ra được?"

"Không sai, chính là hang ổ bọn họ, chúng ta hãy tiêu diệt hang ổ bọn họ suốt đêm!" Thế lực mà Tô Nhục Vân đã bồi dưỡng nên, trong một đêm, nàng muốn hoàn toàn phá hủy nó!

Danh tiếng thế lực Độc môn chỉ mới nổi lên những năm gần đây, dùng độc là chủ yếu, nhưng bọn họ cũng thực hiện những vụ ám sát. Không ai dám chọc tới người độc môn, bởi vì cho dù thế lực cường đại, đối mặt với những kẻ thích dùng độc, thường thường ở ngày thời điểm bọn họ chưa kịp phát hiện thì đã trúng độc bỏ mình.

Cho nên, thậm chí là có người biết vị trí độc môn ở nơi nào, cũng không ai dám nghĩ tới đi phá hủy độc môn. Nhưng có tình, lần này người bọn họ chọc phải chính là Phượng Cửu. Hơn nữa, vị chủ tử độc môn lại là Tô Nhục Vân có thù oán với Phượng Cửu. Một cơ hội báo thù trước mắt như vậy, nàng tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Trong bóng đêm đen nhánh, hai thân ảnh xuyên qua trong rừng, dưới bóng đêm, có thể rõ ràng nhìn thấy hai người kia đứng là Phượng Cửu và Quan Tập Lãm.

Đột nhiên, Quan Tập Lãm cúi tay kéo Phượng Cửu lại, đề thấp giọng nói: "Tiểu Cửu, ngươi nhìn xem cái này." Hân chỉ vào một tấm bia đá trong bụi cỏ.

"Độc Môn Trọng Đại, Thiện Nhập Giả Tử?"

Phượng Cửu nhẹ nhàng đọc ra, khoe mỗi gọi lên một sự nghiền ngẫm, theo ánh mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Lửa đốt đỉnh núi!

"Tiểu Cửu, độc môn là hang ổ của nữ nhân kia?"

Quan Tập Lãm đề thấp giọng hỏi, có chút không thể tin nổi. Phải biết rằng độc môn ở Vân Nguyệt thành chính là tương đương với một gia tộc có thế lực trung đẳng. Không ai biết chủ tử phía sau màn là ai, nhưng không nghĩ, lại là Tô Nhục Vân đã đoạt đi thân phận Tiểu Cửu.

"Không tồi." Nàng lên tiếng, lấy ra một cái chai và đổ ra hai viên thuốc: "Ân, đây là giải độc hoàn."

Nghe vậy, Quan Tập Lãm cầm lấy một viên ăn vào, có chút lo lắng hỏi: "Chúng ta làm thế nào để diệt độc môn? Ta nghe nói người độc môn cũng không ít, hơn nữa bọn họ rất am hiểu dùng độc, mà chúng ta chỉ có hai người cũng làm được sao?"

Phượng Cửu cũng nuốt xuống được hoàn, sau đó nói: "Không cần trực tiếp động thủ, chúng ta sẽ lấy độc trị độc đối với bọn họ, đi."

Một đêm này, chủ định là một đêm không ngủ.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Ở trong Phượng phủ, còi lồng Tô Nhục Vân còn đang tràn đầy vui sướng, chờ sau bình minh ngày mai sẽ có tin tức tốt truyền đến. Tuy nhiên, đợi đến khi bình minh vẫn không thấy có người tiến đến bẩm báo, phảng phất như đá chìm đáy biển, một chút động tĩnh của cơn gió nhỏ cũng không có.

Chờ từ sáng sớm cho đến giữa trưa cũng không có tin tức, rốt cuộc không thể chờ nổi nữa nên nàng lấy có ra khỏi cửa, hướng về chỗ một toà nhà ở thành nam mà đi.

"Cốc cốc."

Hai tiếng đập cửa vang lên, nàng đứng ở bên ngoài nhìn trái nhìn phải, đợi một hồi cũng không ai tới mở cửa, dự cảm không tốt trong lòng càng thêm mãnh liệt, nàng lập tức trực tiếp trèo tường vào.

Không tiến vào còn tốt, vừa tiến vào, khi nhìn đến một màn trong lồng sắt nơi hậu viện, nàng nhận không được thở ra một hơi khí lạnh.

"Tê!"

Hình ảnh khó coi khiến sắc mặt nàng trở nên cực kỳ khó coi. Đặc biệt là khi nàng nhìn thấy nam tử trung niên cũng ở trong lồng sắt, càng khiến nàng kêu lên kinh hãi.

Thực lực của hân tương đương với một gia chủ gia tộc trung đẳng, vẫn luôn đi theo bên người để nàng dễ dàng điều động, thực lực võ sư đỉnh, cũng không phải là ai đều có thể tùy tiện giết chết. Thế nhưng trước mắt lại bị làm nhục và chết đi như vậy, thật sự khiến nàng vừa kinh vừa giận!

"Chẳng lẽ là huynh muội Quan Tập Lãm? Nhưng theo điều tra, quan Quan Tập Lãm kia ngay cả võ sư đều không phải, sao có thể đưa được võ sư đỉnh và các hộ vệ tiến vào lồng sắt?"

Nàng lẩm bẩm tự nói, chỉ cảm thấy trong lòng đang nhìn xem đến một màn này thì không cách nào bình tĩnh. Sau đó quyết định liên hệ với người độc môn để hỏi tình huống một chút.

Vì thế, lúc xoay người rời đi, nàng chăm một nỗi lửa đốt căn nhà này.

Ra tới bên ngoài, đi ở trên đường cái, nghĩ đến một màn khó coi vừa rồi vẫn có chút ghê tởm. Giết người bắt quả là làm cho đầu roi xuống đất, thậm chí ngay cả nàng p, cũng không tài nào nghĩ ra được sự trừng phạt tàn nhẫn khiến người sờn tóc gáy như vậy.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"Các người có nghe nói sao? Đêm qua độc môn đã bị người diệt, nghe nói lửa đã thiêu đốt toàn bộ đỉnh núi, đến sáng nay lửa mới tắt, nhiều người đã đến đó xem, nói là hoàn toàn bị đốt thành tro."

"Ồ! Không phải chứ? Là người nào làm? Thế lực độc môn chính là tương đương với một gia tộc trung đẳng, hơn nữa đã có danh tiếng trong nhiều năm qua, sao có thể đột nhiên trong một đêm đã bị người diệt?"

Nghe được những lời thăm thì truyền đến bên tai, trong lòng Tô Nhượng Văn trầm xuống, nàng quay đầu lại nhìn mấy người trong quán trà ven đường, bước lên tiến đến, nắm bả vai của một người trong đó, giọng nói lạnh lùng mang theo sát thiết lên.

"Các người vừa rồi đã nói gì? Lập lại lần nữa!"

"Tê! Bà vai ta....." Tên hán tử trung niên bị nắm ngón tay nàng nắm đến nỗi đau nhức khiến cho sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra.

Hai người bên cạnh thấy thế vội vàng nói: "Cô nương, người mau buông tay, chúng ta nói cho người biết là được, đó là độc môn đã bị người diệt, lửa đốt đỉnh núi không một người sống sót. Việc này đã được lan truyền trong thành, người tùy tiện tìm một người nào đó hỏi, bọn họ đều biết."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Độc môn bị diệt!

Nghe được những lời này, cả người Tô Nhượng Văn phảng phất giống như đất mình trong trong hầm băng, toàn thân lạnh lẽo. Bước chân nàng lao đảo lùi lại vài bước, khó có thể tiếp thu một tin tức như vậy sẽ trở thành sự thật.

"Không, chuyện này không có khả năng, không có khả năng....."

Tên hán tử trung niên hờ hờ thờ dài, xoa nhẹ bả vai bị nắm đau nhức, tức giận nói: "Không có khả năng cái gì? Sáng nay ta còn đến đó nhìn, toàn bộ đỉnh núi đều bị đốt sạch, không có một người nào sống sót."

"Tuy nhiên, tin tức sáng nay truyền ra, rất nhiều gia tộc trong thành đều phái người đi qua đó nhìn, nhưng tất cả dường như đến bây giờ cũng chưa xác định được, rốt cuộc là đã bị thế lực nào tiêu diệt."

"Không có khả năng! Ta không tin!"

Tô Nhượng Văn lớn tiếng quát, ánh mắt âm lãnh quét qua mấy người một cái, lập tức nhanh chóng chạy đi.

Nàng phải nhanh chân đến đó nhìn xem! Nàng phải nhanh chân đến đó nhìn xem! Nàng tuyệt đối không tin tâm huyết nhiều năm của nàng cứ bị đốt đi như vậy!

"Nữ nhân kia điên rồi đúng không? Người trong độc môn cũng không phải là thứ tốt gì, chết rồi càng tốt, nàng ta kích động cái gì?"

"Mặc kệ nàng ta, ngay cả một nữ nhân điên, cũng nắm bả vai ta đau muốn chết."

Hán tử trung niên xoa nhẹ bả vai, nói tiếp: "Tuy nhiên, có thể tiêu diệt một thế lực chỉ trong một đêm, thật sự là không thể tin nổi, các người nói xem, việc này có thể là Quý Y làm hay không?" Khi nói đến nửa câu sau, hần kéo dài giọng nói mang theo vài phần cẩn thận, rõ ràng đang cố đè thấp giọng xuống.

"Vì sao người lại nói như vậy? Quý Y sao có thể vô duyên vô cớ đi diệt độc môn?"

"Y - Độc không phải đối thủ một mắt một còn hay sao? Diệt độc môn thì có gì hiếm lạ? Hơn nữa, nếu người nói không phải do Quý Y làm thì người nào dám làm như thế? Cũng chỉ có Quý Y mới có bản lĩnh diệt một gia tộc có thế lực chỉ trong một đêm, không phải sao?"

Nghe những lời này, giọng nói của mấy người khác cũng dè dặt vài phần: "Ý của người là Hứa gia bị diệt môn là do Quý Y làm, lần này độc môn diệt môn cũng là do Quý Y làm? Ta nói với người, việc này tốt nhất đừng nói bậy, cẩn thận kéo họa là từ miệng mà ra, rốt cuộc cũng không ai nhìn thấy, không phải sao?"

Sau khi nghe được mấy chữ "họa là từ miệng mà ra", mấy người nhìn nhau, hoàn toàn không nói về đề tài này nữa, sau khi uống lên vài chén trà liền trở về nhà.

Khi Tô Nhượng Văn đi tới, đỉnh núi đã hoàn toàn bị đốt cháy, những người xem náo nhiệt sớm đã tan đi. Hai mắt nàng đỏ lên khi nhìn đỉnh núi trụi lủi, lửa giận công tâm khiến nàng phun ra một búng máu, cả người cũng ngã ngồi xuống.

"Sao có thể..... Sao có thể....."

Nàng lẩm bẩm thì thầm, linh hồn cả người giống như đã nát, đây chính là nơi mà nàng đã cống hiến toàn bộ tâm huyết của mình, là thế lực mà nàng đang tính sẽ mở rộng, nhưng trước mắt, chỉ trong một đêm đã bị người phá hủy.....

Khí huyết quay cuồng khiến trong lòng nàng quặn đau. Nàng ngồi trên mặt đất hồi lâu mới đứng lên, hai mắt đang thất thần một lần nữa thấp lên ngọn lửa âm ngoan độc ác, đôi tay nắm chặt thành quyền.

"Ta tuyệt đối sẽ không buông tha các người! Tuyệt đối sẽ không!"

Hầm răng cắn chặt, nàng dứt khoát xoay người rời đi. Không có độc môn, nàng sẽ phải tiếp nhận Phượng Vệ! Phượng Vệ chính là thực lực trụ cột của Phượng phủ, là một thế lực mà ngay cả quốc chủ Diệu Nhật Quốc cũng phải sợ hãi!

Chỉ cần nàng có thể tiếp nhận và trở thành phượng chủ Phượng Vệ, đừng nói là huynh muội kia, thậm chí muốn tiêu diệt một gia tộc trung đẳng bất quá cũng chỉ là một mệnh lệnh mà thôi!

Vốn còn đang nghĩ chờ thêm một chút thời gian. Rốt cuộc, trước kia lúc Phượng Thanh Ca còn nhỏ cũng rất ít tiếp xúc với Phượng Vệ. Các nàng từng tiếp xúc cũng chỉ có một hai gã Phượng Vệ được điều tới bảo hộ mà thôi. Những người khác, căn bản đều chưa từng nhìn thấy qua.

Nhưng hiện tại, nàng muốn trở thành phượng chủ! Nhất định phải có được thế lực kia!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Đội quân tinh nhuệ!

Hai ngày sau.

Phượng Cửu vừa đỡ lão gia từ đi lại trong viện, vừa hỏi: "Gia gia, ngài cảm giác thân thể thế nào rồi? Có tốt hơn chút nào không?"

"Ha ha, khá hơn nhiều, nếu có thể để gia gia uống mấy ngụm rượu, phỏng chừng không cần người đỡ, gia gia cũng có thể bước đi như bay." Lão gia từ cười híp mắt, sức mạnh tổng thể và tinh thần cả người sau khi điều dưỡng hai ngày cuối cùng cũng đã trở lại.

Chỉ là, mấy ngày không uống rượu, thân thể sau khi khôi phục, thật sự là có chút thêm.

"Hiện tại không được, chờ thêm mấy ngày nữa ngài muốn uống bao nhiêu thì uống." Nàng đỡ lão đi đến bên cạnh bàn đá trong viện ngồi xuống, rót chén nước cho lão.

"Phượng nha đầu, khi nào chúng ta về nhà? Ở bên ngoài thế này cũng không phải là biện pháp, hơn nữa trong nhà còn chưa giải quyết Tô Nhượng Văn kia, lão cha hồ đồ của người đã bị dất mũi mà cũng không biết điều gì đang xảy ra!"

Lão tức tức đầu nói, lại than một tiếng, nói tiếp: "Hơn nữa, cha người cũng thật là đáng thương, không biết gì cả."

Mấy ngày nay, nàng đã nói tất cả sự tình nàng đã trải qua cho lão, lão cảm thấy may mắn là nàng còn sống, cũng may mắn mình có thể gặp lại nàng ở trên đường cái, nhận ra nàng. Chỉ là, không thể nào nghĩ tới, nữ nhân độc ác trong phủ kia lại chính là Tô Nhượng Văn vẫn luôn dụ dỗ ngoạn đi theo bên người Phượng nha đầu giống như thần tử muội.

Bụng người cách một lớp da, thật đúng là *tri nhân tri diện bất tri tâm*!

**Tri nhân tri diện bất tri tâm (知人知面不知心): quen biết một người trong một thời gian dài mà không hiểu bản chất của người đó (one may know a person for a long time without understanding his true nature (idiom)) {Dịch: Emily Ton}*

"Khi thân thể gia tốt hơn, chúng ta có thể trở về bất cứ lúc nào." Nàng cười khẽ, cũng cảm thấy đã đến thời điểm quay về Phụng gia.

Lão gia từ nghe xong thì rất vui vẻ, vỗ tay nàng và nói ba tiếng: "Tốt tốt tốt."

"Tiểu Cửu."

Quan Tập Lâm nhanh chóng bước đến từ bên ngoài, thần sắc vội vàng, nhìn thấy lão gia từ cũng gọi một tiếng: "Gia gia."

Vì có quan hệ với Phụng Cửu, sau khi lão gia từ biết hẳn đã tự thỉnh ra khỏi gia tộc, lão liền để hẳn gọi mình là gia gia và nói rằng sau khi hồi phủ, sẽ để hẳn bá Phụng Tiểu làm nghĩa phụ.

Nhìn thấy thần sắc nồn nóng mang theo lo lắng của hẳn, Phụng Cửu liền hỏi một tiếng: "Ca, làm sao vậy?"

"Gia gia, Tiểu Cửu, các người mau hỏi Phụng gia đi, Phụng gia đã xảy ra chuyện!"

Lão gia từ vừa nghe xong, vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta mới trở về từ bên ngoài, nghe nói nghĩa phụ vì gia gia mất tích mà nóng lòng đổ bệnh không thể dậy nổi. Hình như nghĩa phụ còn muốn giao Phụng Vệ cho Tô Nhược Vân điều động, để nàng ta toàn lực tìm kiếm gia gia. Hơn nữa, rất nhiều gia tộc trong thành đều được mời đến, chính là vì trưa hôm nay muốn tuyên bố nghị thức, nói cho mọi người biết, chủ tử mới của Phụng vệ chính là nữ nhi của hẳn. Nhưng vấn đề là nghĩa phụ không biết Phụng Thanh Ca trong phủ là gái! Nếu như giao Phụng Vệ cho nàng ta, như thế phần toái có thể rất lớn!"

Tuy hẳn không phải là người Phụng gia, nhưng cũng biết thực lực Phụng Vệ ngay cả hoàng thất cũng đều kiêng kỵ, một thế lực như vậy, nếu như bị nữ nhân rắn rết kia có được, điều gì có thể tệ hơn?

"Tô Nhược Vân này! Đúng là một con sói vô ơn!"

Lão gia từ tức giận mắng to: "Thân thể cha người luôn cường tráng giống như con trâu, sao có thể chỉ vì ta mất tích hẳn ngay lập tức liền đổ bệnh? Nhất định là con sói vô ơn kia lại dùng độc hại người!"

Nghe được lời này, khoe miệng Phụng Cửu không nhịn được kéo ra, *cường tráng giống như con trâu? Gia gia nàng so sánh thật là quá chuẩn xác.*

"Nhưng gia gia, vì sao Phụng Vệ của chúng ta ngay cả hoàng thất cũng phải kiêng kỵ vậy? Đêm đó khi ta mang ngài ra ngoài, cảm thấy thực lực vài tên Phụng Vệ canh giữ ở cửa cũng chẳng ra gì!"

"Đó là bởi vì, người còn chưa tiếp xúc đến đội quân tinh nhuệ của Phụng Vệ chúng ta."

Lão gia từ đứng lên, một tay chấp ở sau người, một tay vuốt râu: "Phụng Vệ của Phụng gia chúng ta được phân chia theo cấp bậc, mà đội quân tinh nhuệ, mới là con át chủ bài của Phụng gia chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Phụng Vệ thần bí!

"Nhưng dường như ta chưa từng gặp qua Phụng Vệ trong Phụng gia chúng ta." Tựa hồ trong trí nhớ, cũng chưa từng gặp qua đội Phụng Vệ của Phụng gia nào, nhưng, trong phủ cũng có một số Phụng Vệ đi theo bảo hộ bên người gia và phụ thân.

"Sau này người nhất định sẽ tiếp xúc với Phụng Vệ, hiện tại, chúng ta vẫn nên về nhà trước đi, nếu không, việc này một khi nổi lên chỉ sợ sẽ không thể văn hồi." Lão gia từ nói giọng vững vàng, nhìn về phía Quan Tập Lâm một bên, nói: "Tập Lâm, người mau đi chuẩn bị xe ngựa, hiện tại cách giữa trưa cũng không còn bao nhiêu thời gian, chúng ta cần phải nhanh chóng trở về để ngăn cản lại."

"Được." Quan Tập Lâm lên tiếng, lập tức đi ra ngoài.

Lãnh Sương bụng điểm tâm trong tay tiến vào, nói: "Lão thái gia, tiểu thư, dùng chút điểm tâm đi! Đây là Thanh nương vừa mới làm"

Phụng Cửu cười cười, nói: "Chúng ta hỏi Phụng gia đi, mang điểm tâm lên ăn ở trên xe ngựa cũng tốt." Đối với tình huống trước mắt của Phụng gia, nàng không lo lắng giống như lão gia từ như vậy, chỉ bằng một mình Tô Nhược Vân, căn bản không gây nên sóng gió gì.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong khi đó, ở trong Phụng gia. Vì tin tức đã truyền ra, các gia chủ trong thành đã lục tục đi vào trong phủ. Bọn họ đang ngồi cùng nhau thấp giọng nghị luận. Theo bọn họ, Phụng Thanh Ca tuổi còn quá trẻ, chỉ sợ là không khống chế được Phụng Vệ, không thể trở thành phụng chủ.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, gần đây Phụng gia lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Lúc trước lão thái gia bị chứng điên cuồng, sau lại bị người bắt đi hiện không rõ đang ở nơi đâu. Chỉ ngắn ngủi trong hai ngày, ngay cả Phụng tướng quân cũng ngã xuống. Hiện giờ tại Phụng phủ, có thể chủ sự cũng chỉ có Phụng Thanh Ca, nhưng mọi người lại không hề xem trọng thực lực của nàng.

Phụng Thanh Ca tuy là hôn ngọc quý trên tay Phụng Tiểu, nhưng so với thực lực và năng lực, dung nhan tuyệt mỹ của nàng mới khiến người nói chuyện say sưa hơn. Rất cuộc, cùng là người Vân Nguyệt thành, bọn họ tự nhiên rất rõ ràng thực lực tu vi của Phụng Thanh Ca như thế nào.

Trên thực tế, với thực lực tu vi như vậy của Phụng Thanh Ca, thậm chí còn thua kém một số con cái của thế gia trung đẳng. Tuy nhiên, nàng đã thắng vì có một vị hôn phu là thiên chi kiêu tử, còn có Phụng phủ cường đại này làm chỗ dựa. Bởi vậy, thực lực như thế nào, cũng không phải là điều mà mọi người để ý.

Dưới dinh nội hậu viện, có tám gã nam tử ăn mặc cẩm y, một số đang ngồi, một số đang đứng, một số thì khoanh tay trước ngực dựa vào đình, đang trò chuyện.

"Các người nói xem, hôm nay lão thái gia sẽ trở về sao?"

Vừa nói chuyện chính là một người nam tử trẻ tuổi ăn mặc quần áo màu xanh, hẳn đang ngồi ở bên cạnh bàn, một tay chống cằm hỏi mấy người khác.

Một người nam tử mặc áo đen mang khuôn mặt nghiêm túc, nhấp một ngụm nước trà và trầm giọng nói: "Tin tức đã được ta truyền đi, khẳng định là lão sẽ trở về."

"Hôm nay, dường như rất nhiều người tới, ta nghe người phía dưới bẩm báo, ngay cả hoàng đế lão nhân cũng tới." Một nam tử đang dựa vào đình, hai tay ôm ngực nói.

Một người nam tử bạch y cầm cây quạt xếp hỏi gấp: "Tuy nhiên, chúng ta tiết lộ thông tin ra như vậy thật sự là tốt sao? Có thể là quá mức hay không?"

"Như thế nào sẽ? Gia chủ cũng không nói chúng ta đi điều tra, là chính chúng ta sau khi điều tra mới biết đến, không có nghĩa là sẽ giữ lại thông tin." Nam tử đang nói chuyện nhướng lông mày lên, giọng điệu lộ ra vài phần dương nhiên.

Một người khác nghe xong không nhịn được cười một tiếng, nói: "Cũng may miễn là mấy lão nhân kia đã đi bề quan, bằng không nếu biết chúng ta khoanh tay đứng nhìn mà không giải quyết phần toái, phỏng chừng chúng ta sẽ bị đưa vào một cuộc thao luyện mới."

"Hơn nữa, có nương ở bên người lão gia từ rất cuộc là người nào? Ngay cả chúng ta cư nhiên cũng không thể điều tra ra thân phận của nàng? Thật là quý dị."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Võ sư đỉnh!

Nghe được lời này, mấy người đều trầm mặc xuống. Tám người bọn họ không phải là ai khác, chính là tám tiểu đội trưởng đội quân tinh nhuệ Phụng Vệ.

Đối với phương thức tiến hành huấn luyện phong bế (đóng cửa huấn luyện) của bọn họ mà nói, nếu không phải có Phụng Vệ bẩm báo lại mọi sự trong Phụng phủ cho bọn họ biết, bọn họ cũng không thể nào biết được. Nhưng sau khi biết được những sự tình phát sinh gần đây của Phụng phủ, bọn họ đã xuống tay điều tra.

Đặc biệt là một chuyện Phương lão gia từ bị chứng điên cuồng và bị bắt đi. Nhưng bọn họ không nghĩ tới, gia chủ mang theo hộ vệ trong phủ ngoài phủ cũng không thể tìm thấy người. Thật sự là bị một người thiếu nữ mang đi, hiện tại đang điều dưỡng thân thể trong một sân viện bên ngoài.

Bọn họ thờ tới gần quan sát, nhưng một khi bọn họ tới gần hơn thì đã bị phát hiện, thật sự không hiểu là vì thiếu nữ kia quá nhạy bén, hay là công phu che dấu hơi thở bọn họ đã yếu đi.

Bọn họ vốn là muốn mang lão gia từ về, tuy nhiên khi nhìn thấy lão gia từ vừa nói vừa cười cùng với thiếu nữ kia, hơn nữa thiếu nữ kia mỗi ngày đều sẽ đỡ lão gia từ đi lại ở trong viện. Nhìn lão gia từ cũng không giống người bị chứng điên cuồng chút nào, vì thế bọn họ cũng đánh mất ý niệm kia.

Tuy rằng không biết thiếu nữ kia là người nào, nhưng sự quan tâm thì không thể giả được, nếu như không có ác ý đối lão gia từ, bọn họ cũng sẽ không quên.

"Ài, các người nói có nương kia mặt đều bị hủy thành như vậy, vì sao dường như cũng không quan tâm đến điều đó lắm?" Nam tử mặc áo xanh có chút tò mò hỏi, khi lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan bị hủy kia, hẳn đã bị hoảng sợ.

Rốt cuộc, đó chính là cô nương gia, một khuôn mặt cư nhiên đã bị hủy hoàn toàn không thể nhìn được, nhưng khi hắn nhìn thấy cũng cảm thấy đáng thương kỳ lạ.

"Trên người cô nương kia không có hơi thở huyền lực, phỏng chừng là một người bình thường, nhưng thật ra hơi thở tên Quan Tập Lãm lại rất trầm ổn, đúng là một nhân vật."

Nam tử áo đen nói giọng vững vàng, dừng lại một chút, hắn hạ đôi mắt xuống, nói: "Các người hôm nay đều đã gặp qua nữ nhi của gia chủ chứ? đều cảm thấy như thế nào?"

"Chẳng ra gì, để trở thành chủ tử Phương Vệ chúng ta, thật đúng là không đủ tư cách."

"Àn, thực lực xác thật cũng không xuất chúng, nhưng thật ra dũng mạo lại rất xuất sắc."

"Nhìn thấy một nữ nhân dịu dàng, dễ dàng trở thành chủ tử Phương Vệ chúng ta? Ách, ta đúng thật là quá không nguyện ý."

"Ài! Lần đầu tiên cảm thấy, cảm giác rất thất vọng."

"Ta cũng hoàn toàn không xem trọng."

"Nàng không chế trụ được chúng ta."

"Nhưng cũng không có lựa chọn, ai bảo gia chủ cũng chỉ có một nữ nhi như vậy!"

Nghe từng người trong bọn nói xong từng câu, nam tử áo đen đứng lên, nói: "Không, nàng ấy không đơn giản."

"Àn? Như thế nào?" Bảy người không hẹn mà đồng thanh hỏi, có chút kinh ngạc vì hắn sẽ nói ra một câu như vậy. Phương Thanh Ca kia, bọn họ cũng nhìn không ra có gì đặc biệt.

"Thực giác."

"Xuy!"

Mấy người cười nhạo một tiếng: "Hoàn toàn không có cảm giác."

Ánh mắt xoay chuyển, mấy người đều nhìn về một phía, trong đó một người cười nói: "Đều luôn nói, ban ngày đừng nhắc tới người, buổi tối đừng nhắc tới quỷ. Các người nhìn xem, vừa mới nói ra, người đã tới rồi."

Cách đó không xa, một thân ảnh toàn thân váy áo hoa phục đang đi về phía bên này, đi theo phía sau nàng là hai tỷ nữ. Khi nàng nhìn đến vài tên nam tử trẻ tuổi trong đình hoặc đứng hoặc ngồi có dung mạo xuất sắc, khí vũ hiên ngang, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng.

Tám người này, chính là tám gã tiểu đội trưởng trong đội quân tinh nhuệ Phương Vệ, thực lực tám người này, đều đã đạt tới cảnh giới võ sư đỉnh.

Phải biết rằng, lão gia từ tu luyện cả đời, cũng mới chỉ là một cường giả võ tông sơ kỳ Huyền Cực Cảnh cấp 8.

Như Phương Tiểu, mấy năm trước cũng mới tiến vào cấp bậc võ tông, hiện giờ cũng bất quá là cường giả sơ kỳ Huyền Cực Cảnh cấp 2.

Trong thời gian tới, tám người này tất nhiên đều sẽ thăng cấp trở thành võ tông, đến lúc đó.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Phương Cầm về nhà!

Nam tử mặc áo xanh thấy nàng đứng ở bên ngoài đình nhìn bọn họ, cũng không nói lời nào, không khỏi nhướn lông mày lên, hỏi: "Đại tiểu thư có cần gì không?"

Tô Nhục Vân phục hồi lại tinh thần, ánh mắt xẹt qua trên mặt tám người, giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: "Tên các người là gì?"

"Tên?"

Hắn cười đi tới, dựa vào cột trụ của đình và nói: "Mấy lão nhân ở trên đình đầu chúng ta có giao đãi, tên của chúng ta chỉ có thể nói cho chủ tử chúng ta nghe. Vì thế, trước khi đại tiểu thư còn chưa trở thành chủ tử chúng ta, chúng ta không ngại để đại tiểu thưگان một con số ở trên người mỗi chúng ta, sử dụng nó như là tên gọi của chúng ta."

Một người nam tử phía sau đi lên, khoanh tay trước ngực liếc mắt nhìn người bên người một cái, lại nhìn về phía người ở bên ngoài đình, thần sắc trên mặt mang theo vài phần căm lo, nói: "Nàng còn chưa phải là chủ tử chúng ta! Cũng không thể ra lệnh cho nhóm chúng ta, đặt tên gọi cho chúng ta cũng không thể nào điều động chúng ta."

"Đại tiểu thư, tuy rằng chúng ta là Phương Vệ, nhưng chúng ta còn chưa nhận chủ, muốn khiến chúng ta nhận chủ, vậy còn phải xem bản lĩnh của người." Một người khác cũng đi lên, giọng điệu cũng thật sự là không khách khí.

Rốt cuộc, bọn họ tuy là Phương Vệ, nhưng, đối với người không phải là chủ tử bọn họ, thật ra cũng không cần khách khí.

Nghe vậy, Tô Nhục Vân cũng không tức giận, nàng lộ ra tươi cười liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lời nói mang theo tự tin: "Các người sẽ thuận phục ta." Giọng nói rơi xuống, xoay người lập tức đi về viện phía trước.

Theo nàng, Phương Thanh Ca chân chính đã chết, Phương Vệ đến trong tay nàng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Nàng cũng không tin, với những gì nàng có thể làm, bọn họ sẽ không cách nào mà không thuận phục!

Đợi nàng đi khuất, nam tử áo đen đi tới, quét mắt liếc nhìn hai người bên cạnh một cái, nói: "Các người cũng đừng làm quá, nàng dù sao cũng là nữ nhi gia chủ, là chủ tử chúng ta sắp sửa nguyện ý trung thành."

"Thiệt (cát/dùng)! Người làm sao biết nàng có bản lĩnh gì khiến chúng ta cam tâm tình nguyện gọi nàng một tiếng chủ tử?" Nam tử căm lo không cho là đúng, rõ ràng cũng không để nàng vào trong mắt.

"Vậy cũng đừng quên, mấy lão nhân kia vẫn luôn giao đãi những gì với chúng ta."

Vừa nghe được lời này, mấy người đều trầm mặc, không ai mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Một lát sau, nam tử áo đen mới nói: "Cũng đã đến lúc, chúng ta nên đi về phía trước nhìn xem!"

"Cũng tốt." Mấy người đáp lời, cùng nhau đi về viện phía trước.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Vào thời điểm này, trên đường đi theo hướng Phương phủ, vì hoảng đề đi ra bên ngoài, dẫn tới bá tánh sôi nổi theo đuôi nhìn xem ở trên đường cái. Một đám kinh ngạc cảm thán nhìn theo đội ngũ khí thế đi về hướng Phương phủ. Và ở trên long liễn, quốc chủ một thân long bào rực rỡ uy nghiêm đang ngồi ngay ngắn. Bên cạnh, Mộ Dung Dật Hiền một thân quần áo màu tím, cả người tràn ngập hơi thở tôn quý đang cười ngửa đi theo.

Bên trong Phương phủ, các vị gia chủ vừa nghe thấy ngay cả quốc chủ cũng tới, có chút kinh ngạc. Phương phủ tuyên bố Phương Thanh Ca là phương chủ, dường như cũng không cần tới quốc chủ phải đích thân tới, nhưng mà hiện giờ lại tới, điều này thật là hấp dẫn, có thể có ý sâu xa.

Mặc dù vậy, mọi người vẫn đi ra ngoài phủ chào đón, rốt cuộc, đối phương chính là quốc chủ Diệu Nhật Quốc, bản thân chính là một vị cường giả có thực lực cường đại, bọn họ tự nhiên không dám bất kính chút nào.

Thân là người chấp chương hiện giờ của Phương phủ, Tô Nhục Vân cũng đi ra từ trong đám người, hướng về phía long liễn hành lễ: "Thần nữ Phương Thanh Ca, cung nghênh quốc chủ giá lâm"

"Chúng ta cùng cung nghênh quốc chủ." Các vị gia chủ trăm miệng một lời, cùng cúi đầu hành lễ.

"Ân." Trên long liễn truyền đến một giọng nói trầm thấp, quốc chủ mỉm long bảo rực rỡ từ phía trên bước xuống, ánh mắt sắc bén ẩn chứa khí thế uy nghiêm quét qua mọi người một cái, lúc này mới nện bước đi về phía bên trong.

Sao khi hần vừa tiến vào, toàn bộ mọi người không hẹn mà nhìn nhau và thờ dãi một hơi nhẹ nhõm. Khi bọn họ đang muốn đi theo vào phía bên trong, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại ở trước đại môn Phụng hoàng phủ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Lão thái gia đã trở lại!

Không phải tất cả mọi người đều đã tới đủ hay sao? Như thế nào còn có người tới?

Mọi người nghi hoặc trong lòng, bước chân đang đi về phía bên trong hơi dừng một chút, đánh giá chiếc xe ngựa không hề có chút thu hút đang dừng ở trước đại môn.

Mà Mộ Dung Dật Hiền vốn đang chuẩn bị đi vào bên trong, sau khi nhìn thấy chiếc xe ngựa kia cũng dừng bước chân lại. Hần không chỉ nhìn thấy xe ngựa có chút quen mắt, càng cảm thấy hắc y nữ tử đánh xe có chút quen thuộc, thật giống như là người bên người vị cô nương lần trước.....

"Tiểu Cửu, ta đỡ người." Quan Tập Lâm một thân huyền y nhảy ra từ trên xe ngựa, vươn tay ra đỡ người phía sau ra ngoài.

Một tiếng Tiểu Cửu, khiến trong lòng Mộ Dung Dật Hiền nhảy dựng, trong mắt hiện lên một sự vui mừng, bước chân cũng bắt đầu bất động, cứ thẳng tắp như vậy nhìn người sắp bước ra từ trong xe ngựa.

Lúc này Tô Nhượng Văn cũng không nhìn thấy được người bước xuống từ trên xe ngựa, bởi vì quốc chủ vào phủ, nàng ta phải hộ tống ở phía trước. Bởi vậy, nàng ta không những không nhìn thấy được Quan Tập Lâm và Phụng Cửu đi ra, ngay cả người cuối cùng bước xuống từ trên xe ngựa, cũng không thể nhìn thấy. Nếu không, nhất định sẽ sợ tới mức tái mặt.

"Tê! Đó, đó không phải là Phụng lão gia từ sao?"

Khi các vị gia chủ nhìn thấy hai người nam nữ đang đỡ lão gia từ trong xe ngựa xuống ngay trước mắt, vừa nhìn thấy kỹ, lão gia lại chính là lão gia từ đã mất tích của Phụng phủ!

Hon nữa, thần sắc kia nơi nào giống như người bị chứng điên cuồng? Lập tức, mọi người đều đi qua và vây quanh lão.

"Phụng lão gia từ, cuối cùng ngài đã trở lại!"

"Phụng lão gia từ, trong khoảng thời gian ngài không ở trong phủ, Phụng tướng quân vì quá lo lắng nên đã đổ bệnh."

"Phụng lão gia từ, trong khoảng thời gian này ngài đã đi đâu?"

Mọi người mỉm cười mừng rỡ hỏi han, đều mang giọng điệu quan tâm. Bởi vì hôm nay tới đây đều là những gia tộc có uy tín lớn trong Vân Nguyệt thành, không hề có những người thuộc gia tộc trung đẳng. Bởi vậy, mọi người cũng hoàn toàn xa lạ đối với hai người Quan Tập Lâm và Phụng Cửu, không người nào nhận ra.

"Ha ha, khiến mọi người lo lắng, lão phu không việc gì." Lão gia từ cười ha ha nói, nhất nhất gật đầu với mọi người.

"Phụng gia gia." Mộ Dung Dật Hiền đi tới, nhìn thấy khí lực của lão khôi phục khá tốt, không tránh được sự nghi hoặc trong lòng. Vì sao lão lại ở bên huynh muội Quan Tập Lâm?

Xoay chuyển ánh mắt, tầm mắt tìm tòi nghiên cứu dừng lại ở trên người Phụng Cửu.

Phụng lão gia từ nhìn thấy hần, giọng điệu hòa ái nói: "Hoá ra là Dật Hiền! Hôm nay người cũng tới? Lão phu nghe nói quốc chủ cũng tới?" Nhìn thấy hần đang nhìn Phụng nha đầu, ý cười trên mặt lão gia tăng vài phần.

Hai người này, nhìn như thế nào đều thấy quá thực rất xứng một đôi, chỉ tiếc, khuôn mặt Phụng nha đầu.....

Hộ vệ Phụng phủ ngay khi nhìn thấy người trên xe ngựa bước xuống chính là lão thái gia nhà mình, lập tức nhanh chóng chạy vào phía bên trong, hô to: "Là lão thái gia! Lão thái gia đã trở lại! Lão thái gia đã trở lại....."

"Gia gia, chúng ta đi vào thôi!"

Phụng Cửu không nhìn Mộ Dung Dật Hiền, mà đỡ lão gia từ đi vào phía bên trong, Quan Tập Lâm đi theo bên phải lão gia từ, Lãnh Suong vẫn đi theo phía sau nàng.

"Cái... cái gì? Người nói cái gì?"

Tô Nhượng Văn đang tiếp đãi quốc chủ ngồi xuống vị trí chủ vị ở trong viện, khi nghe đến lời tên hộ vệ kia nói, cả người cả kinh khiến sắc mặt trắng bệch, thân thể không tự chủ được run lên: "Người nói ai đã trở về? Ai?"

"Là lão thái gia, lão thái gia đã trở lại!" Tên hộ vệ còn vui mừng nói.

Quốc chủ đang ngồi dùng trà cũng chú ý tới nàng ta có chút không thích hợp, nướong lông mày, có chút kinh ngạc trước phản ứng vừa hoảng sợ vừa mang theo hoảng loạn của nàng ta.

Gia gia nhà mình đã trở lại, chẳng lẽ nàng ta không phải nên vui mừng hay sao? Vì sao lại có phản ứng này?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 155: Người là ai?

"Lão gia từ đã trở lại? Ở đâu?"

Nghe giọng nói, quốc chủ quay đầu nhìn về phía tiếng nói, vừa nhìn thấy, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. Chỉ qua mấy ngày, Phụng Tiểu cư nhiên suy yếu như vậy? Ngay cả đi đường cũng không đi được, còn phải có người đỡ?

"Gia chủ, trước tiên ngài hãy ngồi xuống nơi này, lão thái gia đã đi tới cửa, một lúc nữa sẽ tiến vào." Nam tử mặc bạch y cầm quạt xếp trong tay ôn hòa nói, sau khi đỡ hần ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía ngoài sân.

Quốc chủ, Mộ Dung Bác (慕容博) đứng nhìn vài tên nam tử xuất sắc ở bên người Phụng Tiểu, trong đôi mắt đồng sắc bên xẹt qua suy nghĩ sâu xa, sau khi kín đáo liếc mắt đánh giá bọn họ một cái, liền dời tầm mắt.

Khi Tô Nhượng Văn nhìn thấy vài tên Phụng Vệ đi đến và canh giữ ở bên người Phụng Tiểu, nghiến chặt hàm răng. Mấy người này không những không để nàng ta vào mắt, còn tự tiện đem Phụng Tiểu mang ra ngoài, thật là đáng chết! Vốn dĩ nàng ta chỉ tính toán để Phụng Tiểu ra ngoài một lúc liền đưa trở về, để tránh bị người nhìn ra manh mối, nhưng hiện tại.....

Đúng lúc này, Phụng Cửu đỡ lão gia từ đi đến, phía sau đi theo một đám người.

Khi nhìn đến Phụng Cửu bên người lão gia từ, Tô Nhượng Văn hít vào một hơi khí lạnh: "Sao lại là người! Làm sao người lại ở chỗ này!"

Nữ nhân này! Nàng vẫn chưa quên được món của nàng chính là do nữ nhân này phá hủy! Nữ nhân này, lai lịch thần bí và quỷ dị, hiện giờ, dám xuất hiện ngay tại Phụng phủ, xuất hiện ở trước mặt nàng, thật sự nghĩ rằng nàng sẽ không làm gì nàng ta hay sao?

"Người tới! Bắt lấy nàng cho ta!" Nàng ta hét lớn, ngay lập tức muốn phái hộ vệ bắt lấy Phụng Cửu.

Tuy nhiên, tất cả mọi người không ai đi chuyển, bởi vì không ai dám. Ngốc từ cũng nhìn thấy cô nương mang khăn che mặt đang đỡ lão thái gia bọn họ! Tiến lên bắt người? Bọn họ cũng không phải là đã chán sống.

Phụng Cửu không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt mang ý cười nhàn nhạt nhìn nàng ta.

Phụng lão gia từ thấy thế, hừ thật mạnh một tiếng, quát: "Phụng Vệ đâu!"

Tám gã nam tử giống như công tử quý tộc đang đứng ở bên người Phụng Tiểu không hẹn mà cùng tiến lên một bước, nện bước trầm ổn đầy khí thế sắc bén. Bọn họ đứng thẳng thành một hàng, động tác nhất trí chấp tay hành lễ, âm thanh hữu lực

hắn chứa hơi thở huyền lực hùng hậu bí mật truyền ra, mang theo cung kính.

"Thuộc hạ gặp qua lão thái gia!"

Ngấn ngùn mây chữ lại khiến trong lòng mọi người ở đây chấn động. Sau khi tám người hành lễ, đáng người lại đứng thẳng tắp. Những sự hùng hờ và cả lo vốn xuất hiện ở trên người bọn họ, tại một khắc này toàn không thấy tăm hơi.

Những khuôn mặt nghiêm túc đầy sát khí có thể chấn nhiếp người, khí thế trên người cứng rắn mà sắc bén, giống như những chiến sĩ thiết huyết đi ra từ giữa chiến trường. Những động tác nện bước đều nhất trí với nhau, cùng với tư thế oai hùng đĩnh đạc, khiến ánh mắt toàn bộ mọi người sáng ngời, trong lòng chấn động.

Đây là Phụng Vệ! Là một đội quân tinh nhuệ khiến nước láng giềng vừa nghe tiếng đã sợ vỡ mật! Trong đội ngũ này, mỗi người đều là hán tử thiết huyết như thế, mỗi người đều là binh sĩ xuất sắc như thế!

"Bất năng lại cho ta!"

Tay Phụng Lão gia từ chỉ thẳng về hướng Tô Nhục Vân đang mang sắc mặt trắng bệch, ánh mắt sắc bén đầy phần hận giống như nếu có thể giết chết người, nàng ta đã chết không dưới trăm lần.

"Cha!"

Tô Nhục Vân lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, phản ứng đầu tiên của nàng ta là tìm sự che chở từ Phụng Tiêu, bởi vì đối với lão gia tử, cũng chỉ có Phụng Tiêu mới có thể bảo hộ được nàng.

Nhưng, nàng ta nhất định phải thất vọng.

Bởi vì, lúc này Phụng Tiêu đang kinh ngạc nhìn vào thiếu nữ mặc một bộ váy áo màu trắng, một tấm khăn che mặt thanh nhã, đang đỡ lão gia tử. Một ý niệm hiện lên ở trong đầu hắn, hắn run run mở miệng.

"Người, người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Thân phận bại lộ!

Sau khi tám người đều trầm giọng xuống, hai người trong đó cất bước tiến lên, chế trụ hai tay Tô Nhục Vân, áp tới trước mặt lão thái gia.

Mọi người đầu tiên là kinh ngạc với lão thái gia khi lão ra lệnh cho Phụng Vệ bắt cháu gái mình lại, sau đó lại nghi hoặc với phản ứng lúc này của Phụng Tiêu. Vì thế, ánh mắt bọn họ mang theo nghiên cứu tìm tòi dừng ở trên người bạch y nữ tử, cũng đang suy đoán thân phận của nàng.

Mộ Dung Dật Hiền nhìn Phụng Thanh Ca bị nắm cổ tay và áp đến trước mặt lão thái gia, lòng mày chụm lại với nhau, đang muốn mở miệng, nhưng lại nghe lời Phụng Tiêu vừa hỏi, khiến hắn cũng dừng ánh mắt ở trên người bạch y nữ tử.

Hắn cũng muốn biết, nàng rốt cuộc là ai?

Phụng Cửu nhìn biểu tình kích động của Phụng Tiêu khiến hốc mắt ửng đỏ, trong lòng than nhẹ một tiếng, nói: "Người đã đoán ra được, không phải hay sao?"

Hắn cũng không phải ngạc tử, gần đây Phụng phủ phát sinh nhiều chuyện như vậy, hơn nữa hiện giờ lão thái gia đã trở về, lại còn xuất hiện cùng nàng, nếu như đến bây giờ vẫn còn không có phản ứng, thì hắn không phải là Phụng đại tướng quân Phụng Tiêu từng tâm huyết lấy.

"Người là nữ nhi Thanh Ca của ta!"

Giọng nói của hắn mang theo nghẹn ngào, duỗi tay cầm lấy tay Phụng Cửu: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, cha thật sự đã không nhận ra người bên người là già....." Nghĩ đến lời nói của lão gia tử ngày đó, nghĩ đến ngay lúc đó hắn đã phẫn nộ, hiện giờ lại nhìn thấy nàng mang khăn che mặt, trái tim hắn đau đớn một trận, lại nhìn không được mà gào khóc lên.

"Thực xin lỗi..... là cha không tốt, là cha không tốt....."

Một Đại tướng quân uy phong lẫm lẫm, cư nhiên khóc giống như một tiểu hài tử, nước mắt rơi như mưa, bộ dáng khiến người nhìn thấy, vừa kinh ngạc lại vừa khiếp sợ.

Vừa rồi hắn đã nói gì? Nữ tử mang khăn che mặt chính là nữ nhi Thanh Ca của hắn? Vậy người đang bị bắt giữ ở đó là ai?

"Tiêu thúc, người nói nàng là ai?"

Giọng nói của Mộ Dung Dật Hiền mang theo run rẩy không thể ức chế. Hắn ngỡ ngẩn nhìn bạch y nữ tử mang khăn che mặt, có chút khó tin, lại có chút kích động và vui sướng, trái tim hắn đập thành thịch. Loại cảm giác này, không thể nói nên lời.

"Ồ ô..... nữ nhi của ta..... nữ nhi của ta....."

Phụng Tiêu vì áy náy lo lắng mà khóc lớn, nhưng bởi vì thân thể hắn suy yếu, không chịu nổi cú sốc như vậy, hắn vẫn tiếp tục khóc, cả người đột nhiên ngắt đi, mất ý thức.

"Hai người các người, mang cha ta về trong phòng." Phụng Cửu trừng lớn đôi mắt nhìn về phía vài tên Phụng Vệ một bên, giọng nói vững vàng phản phò.

"Vâng."

Những tiếng nói vững mạnh cơ hồ là theo bản năng, mấy người đột nhiên ngẩn ra, hai mặt thoáng nhìn nhau, cảm thấy có chút quý dị, nhưng hai người vẫn đi ra, mang theo Phụng Tiêu trở về.

Lúc này, giọng nói gà nua mang theo mười phần hơi thở huyền lực của phụng lão gia tử truyền ra: "Trước mặt tất cả các vị ở chỗ này, lão phu có chút việc muốn nói với các vị."

Giọng nói của lão hơi dừng lại, chỉ vào Tô Nhục Vân và nói: "Nàng ta, căn bản không phải là cháu gái Phụng Thanh Ca của ta! Nàng ta chỉ là một đứa bé gái mồ côi Tô Nhục Vân, do ta cháu gái ta nhặt về ở trên đường cái từ khi còn nhỏ! Cháu gái ta đã đổi dài với nàng ta giống như thần tỷ muội, nhưng nàng ta lại tính kế mưu hại cháu gái ta, thay thế thân phận cháu gái ta, đoạt hết thảy của nàng! Sau đó, nàng ta bị lão phu phát hiện nên đã dùng độc muốn hại lão phu. Nữ nhân này, âm ngoan và độc ác, vô tình và vô nghĩa!"

Sau khi nghe được những lời này, mọi người ò lên một tiếng, sôi nổi hít hà một hơi, cảm thấy việc này thật sự là khó tin và rất đáng sợ. Ngay cả khi thân phận đã bị thay thế, nếu như không người phát hiện, vậy thì toàn bộ Phụng phủ, cuối cùng chẳng phải là rơi vào trong tay nàng ta?

"Ha ha ha ha ha..... Ha ha ha ha ha!"

Tiếng cười đột ngột khiến mọi người ngẩn ra, ánh mắt của mọi người nhìn về hướng nữ tử trông có vẻ điên cuồng kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Không nơi che giấu!

Tới giờ khắc này rồi, sự tình không có cách nào quay lại, nàng ta tất nhiên cũng không cần che giấu chút gì.

Tới giờ khắc này rồi, nàng ta cũng rốt cuộc biết được, vì sao lần đó khi gặp lại nàng ở trên phố, lập tức cảm thấy nàng thực sự không vừa mắt.

Cũng rốt cuộc biết được, vì sao người nàng ta phải đi giết nàng, không những thất thủ, còn tính cả thể lực mà nàng ta cực khổ bồi dưỡng nên cũng đều bị diệt.

Nguyên lai là nàng! Nguyên lai nàng vẫn luôn chưa chết!

Phụng Thanh Ca có năng lực như thế nào, nàng ta rất rõ ràng. Với năng lực của nàng, nàng không có bản lĩnh có khả năng diệt độc môn của nàng ta ở trong một đêm, càng không thể tới Phụng phủ cứu lão gia tử, duy nhất có thể khẳng định chính là, có người đứng sau lưng nàng!

"Sao người không gỡ khăn che mặt xuống? Người không phải là Phụng Thanh Ca sao? Người không thể gỡ khăn che mặt xuống sao?"

Nàng ta khiêu khích nhìn Phượng Cửu, ánh mắt điên cuồng và âm ngoan: "Đề mọi người đều nhìn xem, dung nhan của người dưới khăn che mặt, rốt cuộc có phải là Phượng Thanh Ca hay không!"

Phượng Cửu nhìn nàng ta, ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn. Nàng không để ý tới lời nàng ta nói, mà nói với lão gia tử: "Gia gia, thân thể ngài vừa mới tốt lên, không thể chịu kích thích quá lớn, ngài về viện trước đi! Nơi này hãy giao cho ta xử lý là được."

"Phượng nha đầu....." Lão gia tử có chút không yên tâm, sợ nàng không ứng phó nổi

"Không có việc gì, nơi này ta có thể." Nàng cười khê, ý bảo lão đừng lo lắng, rồi sau đó gọi quân gia tử, để hắn đỡ lão gia tử từ trở về.

Mọi người thấy vậy, đều tò mò, *nàng muốn làm gì? Tại sao không thể để lão gia tử ở đây?*

Mộ Dung Dật Hiền nhìn nàng, trong lòng rất phức tạp, vẫn luôn không thể tìm thấy cơ hội có thể nói chuyện.

Quốc chủ Mộ Dung Bác hôm nay thật sự đã bị mọi người bỏ qua, không có biện pháp, ai bảo lực chú ý của mọi người đều để ở trên hai người Phượng Thanh Ca thật giả?

"Hai người, mang nàng ra ngoài cửa lớn Phượng phủ cho ta." Ánh mắt Phượng Cửu xẹt qua trên người hai gã Phượng Vệ đang nắm giữ Tô Nhượng Văn, sau đó xoay người dời bước liền đi ra ngoài.

Hai người thấy thế, nhìn nhau, áp người đi theo.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Trước đại môn Phượng phủ, Phượng Cửu sai hộ vệ chuyển một chiếc ghế để nàng ngồi xuống. Các vị gia chủ theo kịp đã vây kín xung quanh, cùng với hộ vệ của bọn họ nguyên bản đang chờ ở ngoài cửa. Ngay cả Mộ Dung Bác cảm thấy mới lạ nên cũng đi theo, tuy hầu cũng chuyển ghế đến để hắn ngồi xuống, ánh mắt mang theo hứng thú nhìn Phượng Cửu thong dong ưu nhã.

"Đã mang mặt của ta lâu như vậy, người không thấy phiền hà hay sao?"

Nàng một tay chống cằm, hai chân gấp lại bất chéo mà ngồi, động tác rõ ràng là không ưu nhã, nhưng cố tình lại khiến người cảm giác được sự tùy ý và tự nhiên của nàng.

"Ta sớm đã phiền chán, khuôn mặt này, mỗi ngày ta nhìn thấy đều cảm thấy ghê tởm muốn chết!" Tô Nhượng Văn khịt mũi nói, giọng điệu tràn ngập chán ghét, giãy giụa: "Buông ta ra!"

Hai gã Phượng Vệ đang giữ nàng ta, tự nhiên nàng ta không có khả năng thoát ra.

"Buông nàng ta ra, nàng ta chạy không thoát được." Phượng Cửu nói, để hai người buông nàng ta ra.

Vừa được tự do, Tô Nhượng Văn lập tức xé nịt nạ trên mặt xuống, ném thật mạnh chiếc mặt nạ đến trên mặt đất, lộ ra dung nhan vốn có của nàng ta —— một giai nhân thanh tú.

Chỉ tiếc, dung nhan tuy rằng thanh tú, tâm địa lại như rắn rết.

Một vị gia chủ vây xem kinh ngạc cảm thán: "Thuật dịch dung thật là cao minh! Mặt nạ kia thực sự trải dài qua đường viền ở cổ và đi ra phía sau tai, khó trách người khác nhìn không ra."

Ánh mắt của Mộ Dung Dật Hiền bỗng nhiên giật mình nhìn Tô Nhượng Văn, không nghĩ tới nàng ta thật đúng là.....

Có lẽ là nhận thấy được ánh mắt của Mộ Dung Dật Hiền, Tô Nhượng Văn lần đầu tiên cảm thấy hổ thẹn và bối rối. Nàng ta thậm chí cũng không dám nhìn về phía hắn một cái, sợ nhìn đến ánh mắt khiến nàng ta không thể thừa nhận.

Nhìn thấy một màn này, khoé môi Phượng Cửu móm lên, môi đỏ dưới khăn che mặt khê mở.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Vung kiếm gây lưỡi!

"Người nói xem, ta nên đáp lễ người như thế nào cho tốt?"

"Hừ! Một người không có hơi thở huyền lực và dung nhan đã bị hủy, cho dù người còn sống thì thế nào? Còn không bằng chết đi!" Nàng ta lạnh lùng chế giễu một cách khinh miệt, ánh mắt mang theo vui sướng khi người gặp họa, nhìn khuôn mặt mang mặt nạ của nàng, trong mắt tràn đầy ác độc nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiền.

"Người không biết điều đó, đúng không? Gân mạch nàng đã bị ta dùng độc phế đi, nàng mất, cũng bị ta vẽ hoa, từng vết máu chảy đầm đìa với da thịt trên mặt, có thể còn đáng sợ hơn phù thủy xấu xa, hơn nữa..... ha ha ha ha....."

Nàng ta cười quý dị, ánh mắt mang theo điên cuồng: "Hơn nữa, lúc trước chính là ta đã sai người bán nàng vào thanh lâu, cũng không biết đã bị bao nhiêu nam nhân đùa bỡn..... A!"

Giọng nói của nàng ta còn chưa rơi xuống, tiếng kêu thảm thiết đã vang lên, nguyên lai, Phượng Cửu nguyên bản đang ngồi đã rút trường kiếm bên hông Lãnh Suồng, cất bước vài bước tới trước mặt nàng ta, mũi kiếm rung lên, cắt xuống đầu lưỡi nàng ta.

"Miệng chó không phun ra ngà voi, cũng thế, không cần đầu lưỡi."

Mọi người âm thầm hít hà một hơi, bởi vì những lời

Tô Nhượng Văn đã nói, cũng bởi vì Phượng Cửu đột nhiên ra tay. Bọn họ thậm chí cũng chưa nhìn thấy nàng động tay như thế nào, đã nhìn thấy một đầu lưỡi máu chảy đầm đìa rơi xuống mặt đất, Tô Nhượng Văn thì đang che miệng không ngừng đỏ máu.

Khi tám gã Phượng Vệ nhìn thấy một màn như vậy, ánh mắt lại sáng lên.

Bọn họ nhìn nàng cầm thanh trường kiếm trong tay, chi xéo xuống mặt đất mà đứng. Mũi kiếm đang nhỏ đầy máu tươi, bạch y nhẹ bay trong gió, trên người tán ra một luồng hơi thở thanh lãnh mà lười biếng. Với bọn họ, đây là cảnh đẹp ý vui. Đặc biệt, nàng ra tay rất lưu loát dứt khoát, càng khiến trong lòng bọn họ hưng phấn mãi không thôi.

Không thể không thừa nhận, ngay cả khi dung nhan nàng đã bị hủy, nhưng một thân khí độ của nàng, thật đúng là không phải người bình thường có thể so được.

Nếu người như vậy là chủ tử bọn họ, thật ra cũng không phải là không thể tiếp thu.

Mộ Dung Dật Hiền giật mình kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn bạch y nữ tử ra tay tàn nhẫn, trong lòng khiếp sợ.

Nàng, nàng thật sự là Thanh Ca? Thật sự là người sẽ rúc vào bên người hắn, nữ tử dịu dàng nhu thuận?

"A!"

Tô Nhượng Văn không có đầu lưỡi, trong miệng tràn ra máu tươi, ngay cả lời nói cũng nói không rõ, chỉ có thể phát ra tiếng kêu bén nhọn a a.

Nàng ta dường như phát điên nhào tới trước mặt Phượng Cửu. Nàng ta còn chưa tới gần, đã thấy nàng thu hẹp ánh mắt, trong mắt hiện lên một tia quý dị. Ngay sau đó, đã thấy trường kiếm trong tay nàng đánh úp về phía nàng ta. Chỉ cảm thấy kiếm khí phát qua trước mặt, sau đó là âm thanh xiêm y vỡ vụn truyền ra.

"A..... A a....."

Nàng ta thét chói tai, xiêm y đã thành từng mảnh nhỏ rơi rụng đầy đất, cả người chợt lạnh, đôi tay nàng ôm chặt lấy thân thể, muốn che khuất cánh xuân lộ ra ngoài, nghe bên tai truyền đến âm thanh hút không khí cùng với âm thanh thờ dốc nặng nề. Nàng ta xấu hổ đến nổi khao khát tìm thấy một cái hàm ngăn để có thể chui vào trong đó.

Xung quanh, những nhóm gia chủ đều là người ở độ tuổi trung niên, tuy rằng trong nhà có hiền thê mỹ thiếp, nhưng khi thấy đến một thân thể nữ nhân như khối xích quả quả hiện ra ở trước mắt như vậy, tuy biết với thân phận bọn họ không nên nhìn xem, nhưng ánh mắt kia lại vẫn dời không ra.

Một vài tiếng *khụ khụ* không được tự nhiên vang lên, một già ung độ, nhưng vẫn liếc mắt nhìn về phía thân thể mềm mại tuyết trắng kia. Đến giờ này khắc này, cũng rốt cuộc biết, vì sao Phượng Thanh Ca phải để gia gia nàng về viện trước. Hoá ra là bởi vì nàng đã chuẩn bị một màn hương diễm kích thích như vậy chờ đợi bọn họ.

Không thể không nói, chiều này của nàng xác thật là rất tàn nhẫn. Giết người bất quá là đầu chia xuống đất, nhưng nàng rõ ràng rất hiểu được như thế nào là tra tấn người. Tra tấn người cao minh nhất rõ ràng chính là tra tấn tâm. Chiều thức ấy, nàng đã chơi rất đẹp. Tệ hơn so với trực tiếp giết chết Tô Nhượng Văn, đó là càng khiến cho nàng ta sống không bằng chết.

Rốt cuộc, dưới bầu trời đầy ánh sáng, cả người xích quai đều nhận hết ánh mắt chúng nam lâm nhục. Loại tàn phá tâm linh này, bất kỳ nữ tử nào cũng đều không thể chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cừu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Thật đáng thương, thật đáng buồn!

Trường kiếm trong tay Phương Cừu vừa chuyển, đao ngọc nắm phía sau tay, nâng đứng ở trước mặt nàng ta, nhìn sắc mặt trắng bệch của Tô Nhượng Văn đang run rẩy cả người, lười biếng hỏi: "Không phải là da người không biết xấu hổ sao? Ta cảm thấy người không mặc gì có lẽ sẽ càng tốt hơn, không phải sao?"

Nhìn một màn này, tên nam tử cả lo trong tám gã Phương Vệ đành phải nuốt nước miếng, hai mắt sáng lên, khen: "*Sách!* Chiêu này của đại tiểu thư thật là quá đẹp, rất có ích! *Tác tác*, đáng người kia thật đúng là không phải đẹp bình thường, làn da cũng rất trắng nõn, nếu như trực tiếp giết thật đúng là đáng tiếc."

Nghe vậy, Phương Cừu nhịn không được bật cười, liếc nhìn người nọ: "Người thích? Nếu không, ta thưởng nàng ta cho người?"

Nghe được lời này, nam tử kia cả kinh, liền tức xua tay: "Không cần không cần, ta phải thủ thân như ngọc vì nương tử tương lai của ta."

Mộ Dung Dật Hiến liếc mắt nhìn Tô Nhượng Văn run rẩy cuộn tròn trên mặt đất một cái, có chút không đành lòng nhìn về phía Phương Cừu.

"Thanh Ca, đủ rồi!"

Phương Cừu chuyển mắt, trong mắt lấp lánh tràn đầy ý cười: "Đủ rồi? Ta đây còn chưa lần gì nâng đâu! Như thế nào là đủ rồi?" Đồng thời với khi nói chuyện, thanh kiếm trong tay nàng vừa chuyển, đánh tới Tô Nhượng Văn đang cuộn tròn, tiếp theo vẽ một đường máu ở trên người nàng ta.

"A....."

"Thanh Ca....."

"Câm miệng!" Nàng quát lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn: "Đây là sự tình Phương phủ, hy vọng Tam Vương gia không cần nhúng tay."

Giọng nói rơi xuống, thanh kiếm trong tay nàng lại đâm tới chỗ đùi nàng ta, chỉ nghe một tiếng *vèo*, đồng thời với tiếng kêu thảm thiết tràn ra, máu tươi cũng bắn đầy đất.

"Tất cả, đều trả lại cho người!"

Tất cả, đều là nàng muốn đòi lại giúp Phương Thanh Ca! Nàng đã từng đáp ứng muốn trả lại cho nàng ấy gấp bội!

Tô Nhượng Văn đang cong lên, sau khi nghe đến Mộ Dung Dật Hiến nói, ánh mắt khẽ nhúc nhích, xà ra một cười còn khó coi hơn so với khóc, nàng ta hạ thấp đầu xuống, bàn tay vươn về phía bên trong tóc, trong mắt đột nhiên tràn đầy nọc độc.

"A!"

Nàng ta chịu đựng đau nhức trên đùi, bỗng nhiên đứng lên nhào về phía Phương Cừu, hung hăng đâm chiếc trâm cài đầu màu tím trong tay về phía Phương Cừu, tựa hồ ôm ý niệm đồng quy vu tận cùng nàng.

"Cẩn thận!"

Mộ Dung Dật Hiến bỗng nhiên hoàn hồn nhanh chóng bảo hộ ở trước người Phương Cừu, đồng thời theo bản năng vung ra một chưởng đánh bay nàng ta.

"Phốc!"

"Bịch!"

Tô Nhượng Văn phun ra một ngụm máu tươi, cả người chật vật ngã trên mặt đất, hơi thở thoắt thóp nhìn Mộ Dung Dật Hiến, trong mắt là nụ cười giải thoát. *Vì người nam nhân này, đến cuối cùng nàng cũng không rơi vào một kết thúc tốt đẹp, nhưng hắn, lại chưa từng để nàng ở trong lòng.*

Nàng ta nâng tay lên, ngay trong ánh mắt kinh ngạc của hấn đánh về phía đỉnh đầu mình, *phịch* một tiếng, kết thúc sinh mệnh thật đáng buồn của mình.....

Phương Cừu liếc liếc mắt một cái nhìn Mộ Dung Dật Hiến đang che ở phía sau mình, sau đó nhìn về phía tám gã Phương Vệ, nói: "Xử lý thì thế nàng ta." Thật quá dễ dàng cho nàng ta, nàng còn chơi chưa đủ đã chết.

Lúc này nàng mới nhìn về phía các vị gia chủ, cùng với vị quốc chủ Mộ Dung Bác đang ngồi xem kịch vui, cao giọng nói: "Hôm nay đã chậm trễ và bỏ bê các vị, mong rằng các vị sẽ không phiền lòng, ngày khác thân thể cha ta khôi phục, nhất định sẽ mở tiệc chiêu đãi các vị, sẽ bồi các vị với những điều không phải."

"Ha ha, Phương tiểu thư nói quá lời, hôm nay Phương phủ xảy ra sự tình như vậy, tất cả chúng ta cũng đều biết đến, cho nên, không có gì chậm trễ bỏ bê."

"Đúng thế, Phương tiểu thư, nếu độc nữ đã bị trừng trị vẫn nên nhanh chóng vào xem phụ thân người, chúng ta sẽ cáo từ rồi đi trước, ngày khác lại tới cửa bái phỏng."

Mọi người lần lượt lên tiếng, nhất nhất chấp tay cáo từ nàng, lần lượt rời đi.

Mộ Dung Dật Hiến nhìn nàng, đang muốn nói chuyện, đã thấy nàng dời bước đi về phía trong phủ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cừu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 160: Thân phận quý y!

Hắn đang muốn đuổi kịp, liền thấy Lãnh Sương che ở trước mặt hắn.

"Tam vương gia, hôm nay Phương phủ còn có rất nhiều sự tình muốn xử lý, không tiện tiếp đón người, cũng mời người quay trở về đi!"

Sau khi nhìn hấn một cái, Lãnh Sương cũng đi theo phía sau Phương Cừu, đi về phía bên trong, hoàn toàn không để ý tới Mộ Dung Dật Hiến đang đứng sững sờ tại chỗ.

Nhưng thật ra tám gã Phương Vệ một bên nhìn xem rất đã mắt và rất hứng thú. Theo bọn họ biết, Mộ Dung Dật Hiến chính là vị hôn phu của đại tiểu thư bọn họ, bất quá xem qua tình huống này, phỏng chừng rất nhanh sẽ là không phải.

"Mấy người các người lại đây, hãy xử lý thì thế này!" Một tên Phương Vệ gọi vài tên hộ vệ tới, để bọn họ xử lý trường hợp này, chính mình thì nhanh chóng đi về phía bên trong.

"Dật Hiến." Mộ Dung Bác đã ngồi trên ngư liền gọi một tiếng.

"Phụ hoàng." Hấn đi tới trước mặt phụ thân mình, hạ đôi mắt xuống và gọi một tiếng.

"Hồi cung cùng ta, ta có việc muốn nói cùng người." Mộ Dung Bác nhìn nhi tử xuất sắc nhất của mình, biết tương lai tu vi của nhi tử mình chắc chắn còn muốn cao hơn so với hấn, do đó, hấn luôn luôn có mong đợi lớn nhất từ khi nhi tử hấn còn rất nhỏ.

"Vâng." Mộ Dung Dật Hiến lên tiếng, xoay người lên ngựa, nhìn thoáng qua về phía Phương phủ, lúc này mới rời đi.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong Phương phủ.

Lão gia tử, Phương Cừu cùng với Quan Tập Lãm đều ở trong phòng Phương Tiểu. Lúc này, y già trung niên sau khi xem mạch, lắc đầu thở dài: "Lão thái gia, đại tiểu thư, thân thể gia chủ đã bị ảnh hưởng quá lớn, học nghệ của ta không tinh, không

thế làm bất cứ điều gì."

Lão già từ nghe xong thì nhẩn mày lại, sắc mặt đen tối, lo lắng hiện lên trong mắt không thể nào giấu được.

"Người đi ra ngoài trước đi!" Phương Cửu nói, để ý già đi ra ngoài trước.

"Vâng." Y già trung niên thầm than một tiếng, sau khi hành lễ liền đi ra ngoài.

"Gia già, không cần phải lo lắng, cha sẽ không có việc gì." Nàng đi đến bên người an ủi lão già từ, sau đó ngồi xuống ở mép giường, một tay đập trên mạch tượng ở trên tay cha nàng.

"Phương nha đầu, người....."

Lão già từ nhìn thấy nàng thủ thế bất mạch thuận thực, không khỏi hơi ngẩn ra một chút. Nhớ lại rằng thân thể lão đều là do nàng điều trị trong những ngày qua, nghĩ hoặc trong lòng không khỏi xúng ra lẫn nữa.

Sau khi xem mạch xong, nàng lấy ngón châm mờ ra, rồi lại nhìn về phía lão già từ, lộ ra một nụ cười: "Gia già hẳn là từng nghe nói tới Quý Y đi?"

"Từng nghe nói qua, nghe nói là người đã bước một chân vào điện Diêm Vương, hẳn cũng có thể cứu trở về....."

Giọng nói của lão hơi dừng lại, phảng phất như nghĩ đến điều gì, có chút ngạc nhiên mờ to hai mắt: "Phương nha đầu, người, ý của người là....."

"Àn, chính là gia già nghĩ như vậy." Nàng chớp đôi mắt với lão: "Bảo mật."

Lão già từ khép sợ trùng lớn đôi mắt, vừa mừng vừa sợ, cảm thấy không thể tưởng tượng được, khó có thể tin.....

Quý Y?

Cháu gái lão lại là Quý Y? Đây, đây rốt cuộc là chuyện như thế nào? Đây là sự thật chăng?

"Tập Lâm, nàng nói chính là sự thật?" Lão già từ đi tới bên người Quan Tập Lâm, nắm lấy cánh tay hắn, kích động hỏi.

"Hắc hắc, gia già, sự thật, tới đây, ta đỡ ngài đến bên kia ngồi đi, ta sẽ nói hết sự tình cho ngài nghe." Quan Tập Lâm mở miệng cười, đỡ lão già từ đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn ở bên ngoài, nói hết sự tình với lão.

Mà trong phòng, Phương Cửu đã bắt đầu dùng ngón châm trị liệu cho phụ thân nàng, ước chừng ít phút sau, lúc này mới thu hồi đồ vật và đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy hai mắt lão già từ sáng lên nhìn nàng chăm chăm. Ánh mắt kia, giống như đang nhìn chăm chăm một khối bảo vật sáng lên, khiến nàng nhìn thấy mà lòng to đều dựng đứng thẳng lên.

"Gia già, ngài không có việc gì chứ?"

"Phương Nha đầu, người giấu gia già rất tốt a!"

"Ha ha, ta đây không phải là chưa tìm được cơ hội tốt để nói ra hay sao?" Nàng ngượng ngùng cười, có chút chột dạ. Bởi vì nàng vốn không nghĩ sẽ nói cho bọn họ biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Giao thác Phương Lệnh!

Lão già từ sửa sang lại thần sắc, nghiêm túc nói: "Người yên tâm, gia già sẽ giữ bí mật."

Lão biết rõ, sẽ có dạng oanh động gì nếu như thân phận Quý Y của nàng truyền đi ra ngoài. Hiện tại đối người bên ngoài mà nói, phần lớn mọi người đều suy đoán Quý Y là người từ nước khác tới, nếu như biết rằng Quý Y là đại tiểu thư Phương phủ của lão, vậy thì nguy cơ tự nhiên cũng sẽ theo tới.

"Hai người, người và Dật Hiến....."

Lão tuy đã già, nhưng cũng chưa hủ đồ, tự nhiên nhìn ra lần này sau khi nàng trở về đã lạnh nhạt hơn đối với Dật Hiến, nha đầu này trước kia luôn dính lấy hắn, hiện tại..... Ài!

Nghe được lời này, ánh mắt nàng hơi lóe, nói: "Việc hôn nhân này, hãy tìm thời gian lui đi!"

"Lui? Người nghiêm túc chứ?"

Lão già từ sùng sốt: "Hài tử Dật Hiến tuy là Vương gia, nhưng chúng ta đã nhìn hắn lớn lên từ nhỏ, bất luận nhìn từ phương diện nào, trong Diệu Nhật Quốc cũng chưa có người nào so được với hắn, người thật sự muốn lui việc hôn nhân này?"

"Àn, lui." Nàng lại nói lần nữa, giọng điệu rất kiên định.

Nghe vậy, lão già từ cũng bắt đầu đi, không muốn cưỡng bách nàng, liền nói: "Nếu người đã kháng kháng rút lui, vậy ngày khác gia già sẽ tiền cung thương lượng một chút với quốc chủ."

"Được." Nàng gật đầu đáp lời.

Đúng lúc này, Lãnh Suong đang canh giữ ở ngoài cửa truyền lời đến, nói: "Chú từ, tám gã Phương Vệ đang chờ ở ngoài viện, nói muốn gặp lão thái già và người."

Trong phòng, mấy người nhìn nhau, lúc này mới đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa mở ra, đã thấy cả đội tám người đang ở trong viện hoặc ngồi hoặc đứng nhanh chóng xếp thành một hàng, cung kính hành lễ: "Thuộc hạ gặp qua lão thái già, đại tiểu thư!"

"Chuyện gì?" Lão già từ hỏi, ánh mắt xẹt qua trên người tám người bọn họ.

"Thuộc hạ chờ là muốn hỏi, lão thái già có an bài gì đối với mấy người chúng ta không? Muốn chúng ta lưu lại trước, hay là đi về trước?" Một nam tử áo đen hỏi, ánh mắt nhìn về phía lão già từ.

Lão già từ liếc mắt nhìn Phương Cửu một cái, dừng lại một lúc, nói với mấy người: "Các người hãy lưu lại trước đi!"

"Vâng." Mấy người lên tiếng, nhìn về phía Phương Cửu, đáy mắt không hề che dấu tìm tòi nghiên cứu và đánh giá nàng.

Phương Cửu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, quay lại nói với lão già từ: "Gia già, ta đi tìm quân gia có chút việc, có ca ca thủ ở nơi này cha sẽ không có việc gì, ngài cũng đi về nghỉ ngơi trước đi!"

"Được, đi thôi!" Lão già từ nói, thấy nàng nện bước đi ra, bỗng nhiên lại nhớ tới điều gì, vội vàng gọi nàng lại: "Phương nha đầu, chờ đã."

Phương Cửu vừa bước ra ngoài hai bước, xoay người nhìn về phía lão, đã thấy lão lấy ra một cái lệnh bài đưa tới.

"Đây là Phương lệnh, thấy lệnh như thấy chủ, không những có thể điều động Phương Vệ, cũng có thể hiệu lệnh quân vệ Phương gia chúng ta. Phương lệnh này về sau sẽ giao cho người, người hãy tận dụng nó."

Thấy một màn như vậy, tám người kia mang thần sắc khác nhau, không nghĩ tới lão già từ cứ như vậy mà giao Phương lệnh ra ngoài, cứ như vậy yên tâm giao toàn bộ Phương gia trong tay đại tiểu thư?

Phương Cửu cũng có chút kinh ngạc, hỏi: "Thứ này sao lại ở chỗ gia già? Không phải là ở chỗ cha sao?"

"Ha ha, cái của cha người là của tôn tử, của gia già chính là lão tử, cái này có ích hơn nhiều." Lão già từ vuốt râu đắc ý nói.

Nghe được lời này, khóe miệng Phương Cửu co lại: "Có thứ này nơi tay, gia già còn lo lắng Phương Vệ sẽ rơi vào trong tay Tô Nhục Vân?"

"Ha ha, tôn tử cũng là bảo vật, đương nhiên không thể rơi vào trong tay người ngoài, huống chi, lệnh bài lại có thể điều động Phương Vệ, nhưng quan trọng vẫn là Phương Vệ nhận chủ." Lão nói một cách đầy ý nghĩa và nhìn về phía tám người kia, đôi mắt sáng lên với nụ cười khôn ngoan.

Lão tin tưởng, với bản lĩnh của Phương nha đầu, nhất định có thể khiến cho một đám bọn họ cam tâm tình nguyện thần phục nàng!

Hết chương 161*

Chương 162: Ta muốn từ hôn!

Phượng Cửu không nhịn được cười cười, tầm mắt đảo qua tám người kia, tiện dả nói "Lệnh bài ta sẽ nhận lấy, đối với bọn họ sao, chờ khi ta rảnh lại nói." Giọng nói rơi xuống, dời bước liền đi ra ngoài.

Trở lại Phượng phủ, nâng xuống tay rửa sạch những người Tô Nhược Vân lưu lại trong phủ. Ngần ngừn ba ngày, lại chính đồn trên dưới trong phủ một lần nữa. Cũng trong thời gian ba ngày này, thân thể Phượng Tiêu cũng dần dần khôi phục lại.

Sáng sớm hôm nay, Phượng Cửu đang đánh Thái Cực quyền trong viện, liền thấy Lãnh Suong đi đến: "Chú tữ, Tam Vương gia tới, nói muốn gặp ngươi, lão thái gia bảo ngươi đi qua đó một chuyến!"

Nàng thu hồi tay và thở nhẹ một hơi, nói "Đã biết, ta đổi quần áo xong sẽ đi." Trong khi nói, nàng đi về phía trong phòng, bước chân lại dừng một chút, hỏi: "Đứng rồi, mấy ngày nay ca ta ở chợ đen thế nào?"

"Thiếu gia rất tốt, chú tữ không cần lo lắng, phía bên chợ đen đều đã giao đãi qua."

"Àn, vậy là tốt rồi." Lúc này nàng mới gật đầu, vào phòng thay đổi quần áo rồi đi ra, mang theo Lãnh Suong đi về viện phía trước.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Trong sảnh ngoài.

"Dật Hiến! Lão phu biết ngươi thực sự xuất sắc, lão phu cũng thực rất vừa lòng ngươi, chỉ là, Phượng nha đầu đã nói như vậy, ta chỉ là gia gia, tự nhiên không tiện nói nhiều về nó. Vì thế, hôm nay đành nói trước với ngươi một chút, ngày khác ta sẽ tiến cung, báo cáo với quốc chủ về tình huống lui việc hôn nhân của các ngươi."

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Hiến nhìn về phía lão, nói: "Phượng gia gia, ngài đứng tiến cung trước, chờ ta nói chuyện với Thanh Ca rồi nói sau!"

Một ngày kia là lần đầu nói tới việc lui hôn nhân này. Hiện giờ, lại là nàng muốn lui việc hôn nhân này. Là bởi vì hần không nhận ra nàng, nên nàng đang bức tức với hần hay sao?

"Gia gia."

Một giọng nói truyền đến từ bên ngoài, Mộ Dung Dật Hiến quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy, ánh mắt hơi nheo lại.

Một nữ tử mặc một bộ bạch y ngọc sáng mà đến, dáng người phiêu dật, thanh nhã xuất trần khiến ca người nàng thoát nhìn đẹp như thiên tiên. Tuy nhiên, khi nhìn đến khuôn mặt nàng, kinh diễm lúc trước lại theo đó biến mất không còn dấu vết.

Đó là một loại dung nhan che kín bởi những vết sẹo, đã nhìn không ra bộ mặt vốn có, da thịt trên mặt cơ hồ đều bị hủy hoại, thấp phần đáng sợ. Tuy rằng hần nhìn thấy, trong lòng cũng không tránh khỏi co rụt lại.

Có đau nhức, có thương tiếc, cũng có khiếp sợ và ngạc nhiên.

Hần cũng không biết, mặt nàng lại hoàn toàn bị hủy đi như thế.....

"Phượng nha đầu, ngươi tới rồi?"

Lão gia tử nhìn thấy nàng, ánh mắt nhu lại, lộ ra ý cười. Lão đứng lên nhìn về phía Mộ Dung Dật Hiến, nói: "Hai người các ngươi hãy từ từ nói chuyện đi!" Nói xong, liền đi ra ngoài trước.

"Thanh Ca, chúng ta thành thân đi!" Hần nhìn nàng, nói ra ý đồ hần đến.

Nghe vậy, Phượng Cửu liếc mắt nhìn hần, nói: "Chẳng lẽ gia gia của ta chưa nói với ngươi, ta muốn từ hôn?" Nàng ngồi xuống ở vị trí chủ vị, hạ nhân lập tức dâng trà lên cho nàng.

"Ta không ngại dung nhan ngươi bị hủy." Hần cho rằng, bởi vì dung nhan nàng bị hủy nên mới muốn từ hôn. Rốt cuộc, trước kia nàng luôn ý lại hần như vậy, tình cảm như vậy, sao có thể nói cắt đứt liền cắt đứt?

Nghe được lời này, Phượng Cửu cười: "Ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm, ta không phải bởi vì dung nhan bị hủy nên muốn từ hôn, mà bởi vì ta phát hiện ra rằng ta không hề yêu ngươi, cho nên mới muốn từ hôn."

Giọng nói của nàng không quan tâm, mang theo thái độ lười biếng và duyên dáng, không hề có dấu hiệu của sự bất an và thiếu tự tin vì dung nhan của mình bị hủy hiện ra ở trước mặt hần.

"Ta không tin."

Hần dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng: "Ta không tin ngươi không yêu ta, tình cảm nhiều năm của chúng ta như vậy, sao có thể nói không yêu liền sẽ không yêu?"

Phượng Cửu quai dì nhìn hần một cái, nói: "Không phải ngươi vốn cũng muốn từ hôn sao? Có gì khác nhau?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Giải quyết trước!

"Khác nhau." Ánh mắt hần ẩn chứa thâm tình, bình tĩnh nhìn nàng: "Bởi vì kẻ kia là Tô Nhược Vân, không phải ngươi."

"Xuy!"

Nàng cười nhạo một tiếng, bêu môi nói: "Nam nhân nào mà không yêu nữ tử xinh đẹp? Đừng nói với ta, ngươi không bị mê hoặc khi nhìn thấy ta ở trong rừng hoa đào? Ngươi không ngạc nhiên và vui mừng khi gặp lại ta ở trên đường cái? Nếu những lời nam nhân nói đều đáng tin, heo mẹ cũng có thể leo cây."

"Thanh Ca....."

Nàng uống ngụm nước trà sau đó đứng lên, đi đến trước mặt hần, nói: "Việc hôn nhân này ta nhất định lui, không phải thương lượng với ngươi, mà chỉ muốn thông tri với ngươi, để ngươi có tâm lý chuẩn bị." Giọng nói rơi xuống, nàng gọi một tiếng: "Quần gia, tiễn khách!"

Quần gia bên ngoài đi đến, nói với Mộ Dung Dật Hiến: "Tam Vương gia, mời!"

Mộ Dung Dật Hiến trầm mặc, sau khi nhìn nàng thật sâu một cái, nói: "Ta sẽ chắc chắn sẽ tìm được để chữa sẹo cho ngươi, ta sẽ cho ngươi thấy rằng, trái tim ta đối với ngươi từ trước tới nay chưa từng thay đổi." Nói xong, lúc này mới cắt bước rời đi.

Phượng Cửu lắc lắc đầu, trong lòng than nhẹ: *Đáng tiếc, Phượng Thanh Ca yêu ngươi đã chết, ngươi có làm thêm nhiều điều nữa cũng đã vô dụng*.....

Nàng cũng theo sau đi ra ngoài sảnh, đi về hướng hậu viện, đi vào sân Phượng Tiêu, nhìn thấy lão gia tử và cha nàng đang uống trà tán gẫu, liền gọi một tiếng: "Gia gia, cha."

"Thanh Ca, ta nghe nói Dật Hiến tới, hai người các ngươi nói chuyện thế nào rồi?" Phượng Tiêu quan tâm hỏi, nhìn thấy gương mặt bị hủy của nữ nhi, trong lòng lại quặn đau.

Nữ nhi hần, khuôn mặt cứ bị hủy đi như vậy.....

Đây đều là do người cha thất trách là hần, không bảo vệ tốt nàng, mới khiến nàng ăn khổ nhiều như vậy.

"Đã rồi đi rồi, gia gia, ngươi tìm một thời gian thích hợp và nói với quốc chủ một chút, sau đó hãy lui việc hôn nhân này." Nàng đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn về phía Phượng Tiêu: "Cha, thân thể còn có chỗ nào không thoải mái hay không?"

"Không có, cha thực sự rất tốt, thân thể khôi phục thật sự mau." Phượng Tiêu tươi cười nói, để nàng không cần lo lắng.

"Àn, những được đó còn phải tiếp tục uống." Nàng cười nói, bởi hai người trò chuyện ở trong viện một lúc, sao đó mới quay về trong viện mình.

.....*Editor: Emily Ton*....

Không lâu sau khi nàng trở lại trong viện, Lãnh Sương đi đến.

"Chủ tử....." Đang muốn mở miệng, Lãnh Sương đã thấy một người nam tử mặc áo choàng màu xanh đang chuyển động bên ngoài viện, những lời nói đã đến bên miệng tức khắc ngừng lại.

Trong viện, Phụng Cửu nhìn theo ánh mắt nàng nhìn lại, liền thấy tên nam tử mặc áo choàng màu xanh đang ở nơi đó quay đầu nhìn xung quanh. Thấy vậy, nàng nhủ thầm lại "Người đang làm gì ở nơi đó?"

"Hắc hắc, nhân rồi không có việc gì nên đi dạo." Hắn nhếch miệng cười, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào dung nhan không che của nàng, trong lòng có chút kinh ngạc.

Nghe nói đại tiểu thư sau khi trở về, khăn che mặt trên mặt đã được gỡ xuống, lộ ra dung nhan bị hủy, cả ngày chỉ đi chuyển ở trong phủ, nguyên bản còn không tin, không nghĩ tới đó là sự thật.

"Nhân rồi không có việc gì?"

Khóe môi nàng hơi cau lên, cười như không cười nhìn hắn: "Hơn nữa, các người còn chưa nhận chủ!"

"Đại tiểu thư hy vọng chúng ta nhận người là chủ? Hắc hắc, điều này phỏng chừng có chút khó khăn." Hắn đơn giản nói thẳng ra, cũng thực sự không hề khách khí.

"Chủ tử." Lãnh Sương tới gần bên tai nàng, thấp giọng nói vài câu, sau đó thối lui.

Sau khi nghe được lời Lãnh Sương nói, trong mắt Phụng Cửu xẹt qua một tia ánh sáng, ánh mắt dừng lại ở trên người nam tử mặc áo choàng màu xanh, nhưng lời lại nói với Lãnh Sương: "Ân, người trở về đi, nói ta đồng ý."

"Vâng." Lãnh Sương sau khi lên tiếng lập tức rời đi.

Phụng Cửu cất bước đi về phía trước, đi đến trước mặt nam tử mặc áo choàng màu xanh, chém ra một quyền không hề báo trước.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 164: Chủ tử đừng đánh!

"A!"

Thình lình bị nàng vung tới một quyền, trừng thẳng đến đôi mắt, hấn đau đến nỗi kinh hô một tiếng, một tay che mắt lại và nhanh chóng lui về phía sau.

"Đại tiểu thư, người vì sao lại đánh người?"

Phụng Cửu cười tà tà: "Không phải các người dùng nắm tay để giải quyết sao? Nếu chính người đã đưa tới cửa, ta lại đứng lúc đang ngửa tay, vậy dùng người luyện tập một chút." Giọng nói rơi xuống, thân hình chợt loé lên phía trước lần nữa.

Thấy vậy, nam tử mặc áo choàng xanh buông tay ra, cũng nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì đại tiểu thư cũng đừng trách ta không khách khí!" Lần này, hắn không né tránh, mà là tiến lên đón nhận, nắm tay sắc bén chém ra và đánh về phía nàng.

Lại không ngờ, tay hắn vừa vung ra liền bị một tay nặng chề trĩu, một tay kia so chiêu cùng nàng. Âm thanh hai đám chạm vào nhau truyền đến *bang bang*, đồng thời cũng vang lên cùng với tiếng kêu gào giữ đau đớn thường xuyên của hắn. Hắn đã tính sai một chút, đột nhiên cảm thấy cả người bỗng nhiên bay lên không trung, sau đó đâm sầm xuống mặt đất.

"Bịch!"

"Ân!"

Âm thanh nặng nề rơi xuống cùng với tiếng kêu rên của hắn vang lên, cả người hắn đã bị ấn ở trên mặt đất. Hắn cũng không biết tay mình đã bị nàng vận đến vị trí nào, chỉ cảm thấy bùn rùn vô lực. Trước khi có thể thở một hơi, đã thấy nắm tay trực diện vung về phía hắn, cả kinh hắn hô to: "Đừng và mặt!"

"Bạch bạch bạch bạch!"

"A! Sao người lại nhắm vào mặt? Đừng và mặt! Đừng và mặt! A....."

Nghe thấy động tĩnh, hộ vệ cho rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng lại đây xem. Ai ngờ, lại nhìn thấy tên Phụng Vệ kia đang bị đại tiểu thư ấn ở trên mặt đất và đánh đập tàn nhẫn. Trong lúc nhất thời, một đám đều mở to hai mắt mà nhìn, có chút không thể tin nổi.

Đại tiểu thư sao có thể đánh thẳng được Phụng Vệ? Là Phụng Vệ nhường nàng, đúng không?

"Ân! Bụng ta! A! Đừng! Đừng đánh! Chủ tử! Chủ tử! Chủ tử đừng đánh! Ta phục....."

Giọng nói rơi xuống, nhìn thấy đầu gối nàng đang nhe dè trên bụng hắn rồi cuộc nằng lên, lúc này mới nhẹ nhàng thờ ra, cả người cuối cùng có thể thả lỏng. Nhưng lúc hắn đang nhẹ nhàng thờ ra không hề phòng bị, một nắm tay nữa lại mạnh mẽ đánh xuống bụng hắn, khiến cả người hắn cuộn tròn giống như con tôm bị nấu chín, một nửa hơi thở bị nghẹn lại khiến mặt đỏ lên.

"Ta... đã.... gọi... chủ tử..... Vì sao còn..... đánh ta....."

Phụng Cửu đứng lên, phui phui bụi trên y phục, cười híp mắt nhìn nam tử mặt mũi bầm dập đang cuộn tròn trên mặt đất, nói: "Đây là một quyền cuối cùng chủ tử dạy người, khi nguy hiểm còn chưa được giải trừ, đừng nên thả lỏng cảnh giác. Chỉ khi nào người cảm thấy đau, như thể mới có thể nhớ kỹ lần giáo huấn này."

Nhìn thân ảnh kia phui phui tay sau đó đi về hướng trong phòng, hắn rên lên một tiếng *tê*, cắn răng chịu đựng đau đớn và đứng lên, khắp khiêng từng bước một quay trở về.

Khi những nam tử khác nhìn đến nam tử kia đang khắp khiêng từng bước một đi tới, trong mắt một đám hoàn toàn hiện lên kinh ngạc, một người trong đó tiến lên vây lại, mới lạ hỏi: "Sao lại thế này? Người vì sao vừa đi ra ngoài một chuyến, đã khiến cho mặt mũi bầm dập quay trở lại?"

"Ai đánh? Trong phủ này trừ bỏ lão gia tử và gia chủ, còn có người có thể đánh người thành như vậy?"

"Tê! Các người có thể dừng hỏi trước được không? Không nhìn thấy ta một thân bị thương sao? Mau, mau đỡ ta ngồi xuống, đau chết mất."

Hắn nắm tay nam tử bên người, vừa dựa sát cả người lên hắn ta, vừa nói: "Hôm nay ta hy sinh rất lớn, tuy nhiên cũng rất xứng đáng."

"Rốt cuộc sao lại thế này?"

Mấy người đầu vây quanh ở bên người hắn nhìn nhìn, nhìn thấy hắn ngày thường đề ý nhất là gương mặt, hiện giờ đã bị đánh thành đầu heo, có người nhìn không được cười thành tiếng.

"Người này xuống tay còn rất tàn nhẫn, lại còn chuyên chọn mặt người đánh, *tắc tắc*, bị thương thương thế này, chắc chắn là đâm ba bữa không thể tiêu được."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 165: Sẽ rời đi!

"Cũng không phải! Ta đã nói đừng và mặt, nhưng nàng lại cứ chuyên chọn mặt ta mà đánh, quá độc ác."

Nam tử mặc áo choàng xanh kích động một cái, khẽ động đến vết thương trên mặt, lại kêu lên một tiếng *tê* và hít một hơi khí lạnh: "Ta khắp khiêng từng bước một đi trở về, nhìn thấy bọn tỷ nữ trong phủ sôi nổi che miệng trộm cười, làm hại ta một đường phải dùng ống tay áo che mặt, thật là không còn mặt mũi gặp người."

"Chẳng lẽ người bị thương thế này là do bị Quan Tập Lãm đánh? Chắc hẳn là không phải, thực lực của hắn còn chưa phải là đối thủ của người, hay đó là lão thái gia?" Một người suy đoán, thấp phần tò mò.

Nghe được lời này, nam tử mặc áo choàng xanh kéo kéo khóe miệng, lộ ra một tươi cười đắc ý: "Ta biết là các người sẽ đoán không được, bởi vì ta cũng đoán không được, cho nên mới phải trả giá thế thảm như vậy, tê, đau quá."

Hắn lôi kéo nam tử bạch y, nói: "Phạm Lâm, mau lấy chút dược tói bôi cho ta, đau chết mắt."

"Nói rõ ràng trước, bằng không người tự mình đi bôi dược." Nam tử bạch y Phạm Lâm ngồi xuống bên cạnh, không nhúc nhích.

Thấy vậy, nam tử mặc áo choàng xanh lúc này mới nói: "Là đại tiểu thư đánh, xuống tay thật tàn nhẫn, hơn nữa, ta nói với các người....."

Hắn dễ thấp giọng nói vài phần: "Thực lực của nàng rất mạnh, thân thủ cũng thực quý dị, tuyệt đối mạnh hơn cả ta và người."

Trong khi nói, chỉ chi trên mặt bị thương của mình: "Nhìn thấy không? Nếu như ta có một chút sức phản kháng, cũng tuyệt đối sẽ không mặc kệ khuôn mặt tuấn tú đã mê đảo muôn vàn thiếu nữ này của ta, bị đánh thành đầu heo như vậy."

Mọi người nghe xong có chút kinh ngạc: "Đại tiểu thư? Là nàng đã đánh người thành như vậy?"

"Bằng không, các người cho rằng trong phủ còn có ai có bản lĩnh này?" Hắn bĩu môi, nói: "Ta đã nói từ trước đi! Đại tiểu thư không hề đơn giản, các người cũng không tin, đúng rồi, vừa rồi ta đã gọi chủ tử, chỉ thiếu tuyên thệ."

"Người đã nhận rằng là chủ?" Bọn họ có chút kinh ngạc, chẳng qua đi ra ngoài một chuyến, hẳn cư nhiên nhận chủ?

"Không sai, nhận, ta đã nhận nàng, tề, mau lấy dược lau lau cho ta!"

Phạm Lâm đứng lên, liếc mắt nhìn mấy người đang trầm tư một cái, lúc này mới đi về trong phòng, lấy hòm thuốc ra và đưa cho hắn xử lý miệng vết thương.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Cũng trong đêm này, Phương Cửu đi vào trong phòng gia nàng.

"Phương Nha đầu, lúc chàng vụng Lanh Suong nói người có việc muốn nói cùng ta, là chuyện gì vậy?" Lão gia từ ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn Phương Cửu đối diện, hỏi.

Phương Cửu cảm thấy ấm trà trên bàn và rót ra hai ly trà, lúc này mới nói: "Gia gia, phía chợ đen bên kia mời ta giúp đỡ một chút, phải phi thuyền tới tiếp đón ta, phỏng chừng ngày mai sẽ đến. Lần này ra cửa, nếu nói ít cũng phải mất mấy tháng, cho nên sự tình trong phủ còn phải nhờ ngài để ý nhiều một chút."

"Phải phi thuyền qua đây đón người?"

Lão gia từ mang bình tinh kích động: "Chính là loại pháp khí phi hành? Đó cũng không phải một nước bình thường có thể có được, chẳng lẽ, chuyện này người sẽ đi tới quốc gia có đẳng cấp 6 trở lên?"

Nàng lắc lắc đầu: "Điều này ta cũng không hỏi, cũng không rõ lắm, ta đang nghĩ, có nên nói với cha một chút về thân phận Quý Y của ta hay không? Miễn cho ta ra cửa mấy tháng sẽ khiến cha lo lắng."

"Không cần không cần, cha người cho thấy tất cả mọi thứ hẳn suy nghĩ đều ở trên mặt. Nếu như nói với hẳn khẳng định sẽ không giữ được lời nói, nếu như ngày nào đó uống rượu cùng người và nhất thời vui vẻ nói ra, phỏng chừng là toàn bộ Văn Nguyệt thành đều sẽ biết."

Lão gia từ vậy vậy tay, nói: "Người yên tâm, đến lúc đó ta sẽ nói với cha người là ta đã để người ra ngoài lịch luyện, trong chốc lát sẽ không trở về."

Nghe vậy, nàng không nhận được giễu cợt: "Gia gia, ngài xác định ngài không phải đang nói chính ngài chứ?"

"Ha ha, sao có thể? Gia gia ta ngàn ly không say, chỉ là, ta có đôi khi phạm phải hồ đồ, sợ đến lúc đó sẽ quên một số sự tình." Khi nói đến điều này, lão có chút bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 166: Tranh chạy tới trước!

Phương Cửu khẽ cười, nói: "Điều này không cần lo lắng, gia gia, ngài xem." Nàng lấy ra ba cái chai và bày biện ở trên bàn.

"Đây là cái gì?" Lão gia từ cầm lấy ngửi ngửi, chỉ biết là dược, nhưng lại không biết có tác dụng gì.

"Đây là Ích Thần Hoàn (益神丸) mà ta đã đặc biệt nghiên cứu và tạo ra cho gia gia, chỉ cần dùng nó trong một thời gian, chứng dễ quên của gia gia sẽ sớm được chữa khỏi."

"Điều này... điều này thực sự có thể chữa khỏi?" Lão gia từ có chút ngạc nhiên nhìn nàng.

"Àn, bệnh trạng của gia gia không thực sự nghiêm trọng, ăn xong những thứ này, hẳn là cũng không sai biệt lắm." Nàng cười cười, sau đó giao đãi cùng lão một chút sự tình, ngồi trong viện thêm một hồi rồi mới rời đi.

Ngày kế khi trời còn chưa sáng, Phương Cửu đã mang theo Lanh Suong yên lặng rời đi, đi về hướng chợ đen.....

Ngày khi mặt trời mọc, khi tám gã Phương Vệ đi tới trong viện để tìm Phương Cửu, đã không tìm được nàng. Bọn họ vốn cho rằng chỉ là đi ra khỏi cửa nên cũng không nghĩ nhiều, ai ngờ, kết quả của việc bỏ đi này lại là lâu mấy tháng.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Khi một chiếc phi thuyền xa hoa bay trên không trung tới Văn Nguyệt thành, cơ hồ đã oanh động toàn bộ Văn Nguyệt thành, ngay cả quốc chủ Mộ Dung Bác bên trong hoàng cung, cũng vội vàng phái người đi tìm hiểu, đến tận cùng là chuyện gì đang xảy ra?

Phải biết rằng, Diệu Nhật Quốc bọn họ cũng không có thể có một chiếc phi thuyền, mà quốc gia có thể có được phi thuyền, ít nhất đều là quốc gia đẳng cấp 6 trở lên, hoặc là thế lực cường đại mới có thể có được pháp khí phi hành như vậy.

Sau khi nghe được tin tức, hộ vệ hoàng cung vội vàng tới báo: "Bẩm quốc chủ, phi thuyền kia đã dừng ở trước đại môn chợ đen, nghe nói là đến tiếp đón Quý Y rồi đi."

"Tiếp đón Quý Y?"

Mộ Dung Bác cả kinh, cả người đứng lên, lập tức nhanh chóng đi ra ngoài, đồng thời hét lên: "Mau chuẩn bị ngựa!" *Hắn còn chưa kịp tới xin thuốc Quý Y, sao có thể để hắn ta đi rồi? Huống chi, một khi hắn ta rời đi, đến khi nào thì sẽ quay lại?*

Mộ Dung Dật Hiến sau khi nghe được tin tức, cũng ngăn người ra: *Quý Y? Là nam tử hồng y tà mị mà đường hoàng đem đó?* Ngay lập tức, hẳn bỗng nhiên hoàn hồn và nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Hắn muốn đi xin thuốc! Cầu xin hắn ta một chút linh dược có thể xóa đi vết sẹo và khôi phục lại dung nhan!

Phương phủ.

Phương Tiêu vội vàng đi ra bên ngoài, quán gia thấy thế vội vàng tiến lên ngăn hắn, hỏi: "Gia chủ, thân thể của ngài còn chưa hoàn toàn hồi phục! Ngài đang muốn đi đâu?"

"Vừa rồi chẳng lẽ người không nghe thấy có phi thuyền tới hay sao? Nghe nói là đã được phái tới để tiếp đón Quý Y, ta cần phải nhanh chóng đuổi đến chợ đen nơi đó, trước khi hắn rời đi phải cầu xin hắn một chút linh dược chữa lành vết sẹo của Thanh Ca!"

Hắn đẩy ra lũ quần gia sau đó lập tức đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại, giao đãi: "Nếu như lão thái gia hỏi, người cứ nói ta sẽ nhanh chóng quay trở lại."

"Gia chủ! Gia chủ! Ài, mấy người các người, nhanh nhanh đuổi theo gia chủ, ta đi thông tri lão thái gia!" Quần gia vội vàng gọi vài tên hộ vệ đuổi theo, chính mình lập tức bước nhanh chạy về hướng hậu viện.

"Cái gì? Hắn chạy tới Quý Y xin thuốc?" Lão gia từ mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Đúng vậy! Thân thể gia chủ còn chưa hoàn toàn bình phục! Vội vàng chạy đi như vậy, lão nô cũng không ngăn cản được." Quần gia lo lắng nói.

"Mau, mang hắn về cho ta!" Lão gia từ kêu lên, rồi lại cảm thấy để cho bọn họ đi phỏng chừng không thể kêu hắn trở về, vì thế, chính lão liền cất bước đi ra ngoài: "Chuẩn bị xe, mau chút!"

Khi một đám người đều chạy tới chợ đen, trong một căn phòng sang trọng ở chợ đen, có mấy người đang ngồi, đánh giá nhau.

"Không nghĩ tới Quý Y lại là một vị công tử trẻ tuổi phong hoa tuyệt đại như vậy, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt."

Nam tử trung niên tiến đến tiếp đón nói giọng bình thản, khuôn mặt tươi cười nhìn Phương Cửu bên cạnh, rất ngạc nhiên trước sự xuất sắc của người trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Nguy hiểm, cảnh xuân tiết ra ngoài!

Khỏe mới Phụng Cửu hơi cau lên, cười mờ nhạt: "Đề hai vị đại Linh Sư và một vị Trúc Cơ lại đây tiếp ta, ta thấy thật là vinh dự."

Nghe được lời này, trong mắt mấy người trong phòng xẹt qua một tia kinh ngạc, không nghĩ tới hẳn cư nhiên nhìn ra tu vi của bọn họ. Chỉ là, ở trên người hẳn, bọn họ lại không cảm giác được bất luận huyền lực hay là tu vi linh khí nào, vậy thì hẳn làm sao có thể nhìn ra được thực lực của bọn họ?

"Ha ha, đây cũng là vì thể hiện sự coi trọng của chợ đen chúng ta đối các hạ, thậm chí là đến nghiêng đón, tự nhiên cũng không thể chậm trễ." Nam tử trung niên cười nói, chấp tay nói tiếp: "Thời gian cũng không còn sớm, phi thuyền đang chờ bên ngoài, mời."

Nam tử trung niên mở cửa ra, mời Phụng Cửu đi trước.

"Àn." Phụng Cửu lên tiếng, một thân hồng y phát phối đứng dậy, cất bước liền đi ra ngoài.

Lãnh Sư long này đang giả nam trang đứng canh giữ ở ngoài cửa phòng, một thân hắc y, tóc đen bay lên, trên mặt cũng mang mặt nạ, nhìn thấy nàng đi ra liền đi theo bên người nàng, cũng cùng đi xuống.

Lúc này bên ngoài chợ đen đã vây đầy người. Đối với danh tiếng Quý Y bọn họ đều nghe nói qua, nhưng chưa từng gặp qua người kia rốt cuộc là một nhân vật như thế nào? Bởi vậy, khi thân ảnh màu đỏ phong hoa tuyết đại đi ra từ phía bên trong, mẽ hoặc toàn bộ đám đông, mọi người đều cao giọng hô lớn.

"Quý Y! Quý Y! Là Quý Y!"

Mọi người xô đẩy tranh nhau, muốn tiến lên, chỉ là, một vòng xung quanh phi thuyền đều bị hộ vệ chợ đen tạo thành bức tường người để bảo hộ xung quanh, bọn họ căn bản không thể nào vào được.

Quan Tập Lâm đứng trên lầu chợ đen nhìn theo nàng rồi đi, cũng không tới gần, bởi vì nếu như thân cận quá với nàng, thân phận nàng sẽ bị người phát hiện.

"Mời." Nam tử trung niên thủ thế mời, mời hẳn lên thuyền.

"Àn." Phụng Cửu lên tiếng, cất bước đi lên phi thuyền, Lãnh Sư long cũng kịp thời đuổi theo.

Sau khi mấy người đều lên phi thuyền, phi thuyền liền bay lên cao, rời khỏi mặt đất, hướng lên không trung mà đi.....

Lúc Mộ Dung Bắc, Mộ Dung Dật Hiền cùng với Phụng Tiêu tới, cũng chỉ có thể nhìn thấy phi thuyền càng lúc càng xa, không quá một hồi, đã biến mất bên trong tầng mây.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ba ngày sau.

Ban đêm.

Thanh Đăng quốc.

Một suối nước nóng trong vùng núi phía sau chợ đen.

Phụng Cửu rút đi một thân quần áo, gỡ mặt nạ xuống, để chân trần bước thẳng một đường đi đến trong nước. Da thịt trên người cũng theo nàng nửa ngồi xổm mà ngâm ở trong nước. Nàng tìm một vị trí ở trong suối nước nóng ngồi xuống, đôi tay đang thẳng và đặt ở trên tảng đá bên cạnh, hơi ngẩng đầu lên và thoải mái nheo mắt lại.

Ba ngày này tinh thần mệt mỏi, cuối cùng đã được giải thoát trong nước ôn tuyền, thoải mái đến nỗi khiến nàng có chút mơ màng buồn ngủ.

Phía bên ngoài suối nước nóng nàng sớm đã bày ra trận pháp, hơn nữa còn có Lãnh Sư long thủ bên ngoài, bởi vậy, không cần lo lắng sẽ có người xông vào.

Tuy rằng thoải mái, nhưng nàng cũng biết không thể ngâm mình quá lâu ở trong suối nước nóng, bởi vậy, ước chừng sau khi ngâm mình nửa canh giờ (1h), nàng liền chuẩn bị đứng dậy. Tuy nhiên, ngay lúc nàng sắp sửa đứng lên, trong làn hơi nước do sức nóng của suối nước nóng, xuất hiện một thân ảnh đen nhánh đang tiến vào, tựa hồ như đang tránh né cái gì.

Điều này khiến cho nàng vốn đang muốn đứng lên lại chìm thân thể xuống vào trong nước, dưới làn hơi nước, đầu đi một thân ảnh cảnh xuân.

"Các hạ đang trốn người?"

Giọng nói lời biếng mang theo vài phần khàn tiếng, có vẻ như không chút để ý, càng là lộ ra một sự nhàn nhã thành thoi, phảng phất giống như người lạ đột nhiên xâm nhập vẫn chưa kinh động đến nàng. Mà giọng nói đột nhiên truyền đến từ phía sau, lại khiến cho thân ảnh đang dần trên tường đá bên ngoài ngẩn ra, nháy mắt quay đầu lại và cảnh giác nhìn về phía giọng nói phát ra.

Trong nháy mắt vừa nhìn thấy, một đôi mày kiếm lập tức nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Quần cộc màu đỏ!

Xuyên qua làn hơi nước nhìn lại, chỉ nhìn thấy trong朦胧 lung có một thân ảnh đang ngồi dựa ở trong nước, mơ hồ có thể thấy được hai bờ vai tròn trịa lộ ở bên ngoài mặt nước, cùng với cổ trắng như tuyết tuyệt đẹp mê người, chỉ là, khuôn mặt người kia vì hơi nước朦胧 lung mà không thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng, phán đoán từ giọng nói lời biếng mà thông dong bình tĩnh, mang theo vài phần khàn tiếng của đối phương, liền biết đối phương tự nhiên là một người nam tử. Rốt cuộc, nếu như nữ tử gặp phải tình huống như vậy, sớm đã kinh hô thét thành tiếng chói tai.

"Xin lỗi đã quấy nhiễu công tử."

Khi giọng nói của hẳn vừa rơi xuống, Phụng Cửu ở trong nước có chút kinh ngạc, trừng lớn mắt nhìn qua, suýt nữa thì kinh hô một tiếng *Đại thúc?*

Nàng và hẳn thật đúng là va chạm nhau ở khắp mọi nơi? Nàng vừa mới đến Thanh Đăng quốc cư nhiên lại gặp phải hẳn, tuy nhiên hẳn không nhận ra nàng.

Ngẫm một chút như vậy, nàng thả lỏng cả người, dựa ở trong nước ôn tuyền, nhìn thân ảnh đứng thẳng ở bên cạnh, khỏe mới móc lên một cái, lộ ra một nụ cười tỉnh ngịch.

"Đã thật sự kinh động rồi, vốn tưởng rằng người chợ đen đưa mỹ nhân tới cho bán công tử, không nghĩ tới tiến vào lại là nam nhân."

Nghe được lời này, Lăng Mặc Hân cau mày càng sâu, ánh mắt thâm thúy đang cố gắng xuyên thấu qua làn hơi nước muốn nhìn thấy rõ người nọ. Nhưng, những lời kế tiếp của người nọ, lại khiến khoe miệng hẳn không nhận được khe co gập, khuôn mặt cũng trực tiếp đen lại.

"Phải biết rằng bán công tử lúc này chính là đang ở trong nước không mạnh ảo che thân, các hạ đừng ánh mắt nhìn chăm chăm bán công tử giống như nhìn xích quả như vậy, chẳng lẽ là có sự yêu thích nam giới?"

"Công tử lo lắng quá nhiều."

Giọng nói của hẳn cứng lại vài phần, nhưng vẫn tràn ngập mỉa mai nam tính và vẫn có vẻ rất dễ nghe.

Hắn đang muốn phải rời khỏi nơi này, nhưng lại nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói tìm kiếm, bước chân vừa nâng lên của hẳn liền hơi do dự, chợt quay đầu lại, nhìn về phía trong nước.

Nàng đang ngồi ngắm nhìn đứng dậy như thế nào, chợt nhìn thấy ánh mắt hẳn nhìn chăm chăm về phía bên này, không khỏi ngẩn ra. Trong giây lát, giống như nghĩ đến điều gì, nhưng, còn chưa chờ nàng mở miệng, đã thấy hẳn nhanh chóng đi về phía

nàng.

"Người đứng lại!"

Nàng quát lạnh. Khi đến gần nước sẽ không thể che lấp được tầm mắt, hiện tại cả người nàng chính là đang tron bóng, nếu hấn lại gần nàng một chút thì nàng sẽ không thể có chỗ nào để trốn.

Bước chân của Lăng Mặc Hân vẫn chưa tạm dừng, vẫn trầm ổn nhanh chóng đi đến bên kia, giọng nói trầm thấp mang theo từ tính cũng truyền ra từ trong miệng hân: "Theo ta được biết, trận pháp này chắc chắn còn có một chỗ là cửa sống, ở ngay phía sau cổng tử."

Vô nghĩa! Ta đương nhiên biết!

Phượng Cửu trừng mắt, nhìn thân ảnh đi về hướng bên này, nàng cắn răng một cái, vận đủ hơi thở huyền lực trong tay và đập trên mặt nước một cái, bọt nước sắc bén bắn về phía hân.

Cùng lúc đó, một bàn tay lại vỗ xuống mặt nước, đồng thời khi nước bắn lên như một bức màn, cả người nàng lượn vòng từ trong nước đứng lên, lấy ra một bộ hồng y từ trong không gian, nương theo mảnh nước che lấp nhanh chóng khoác lên trên người.

Ngay khi mảnh nước rơi xuống, nàng chỉnh sửa bộ hồng y vừa khoác lên trên người. Khi nàng xoay người rơi xuống mặt đất, bởi vì để chân trần nên bị trượt trên những tảng đá ẩm ướt trơn trượt, mắt thẳng băng và đánh về phía trước.

"A!"

Thần thể mất đi sự cân bằng đánh về phía trước. Theo bản năng, nàng vươn tay ra và bắt lấy bất cứ vật gì có thể ổn định thân thể. Nhưng ai biết, chỉ nghe truyền đến âm thanh vài bị kéo xé một tiếng, nàng kinh ngạc nhìn lại, vừa nhìn thấy, lập tức trợn tròn mắt.

Quần của đại thúc thể nhưng đã bị nàng xé rách xuống từ phía sau, lộ ra bên trong một sự quyến rũ có thể nhìn thấy được —— quần cộc (quần lót).

Chỉ là, điều duy nhất mà nàng không thể nào tưởng tượng được chính là, đại thúc lại là một nam nhân đam mê bên trong, thực sự mặc một cái quần cộc màu đỏ.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Chợ đen Thanh Đằng quốc!

Lăng Mặc Hân đen mặt quay đầu lại, vừa nhìn thấy, đã thấy nam tử dung nhan bị hủy đầu tóc rơi bởi đang mang về mặt kinh ngạc, trừng lớn mắt nhìn chăm chăm quần cộc của hân, dường như rất giống như bị cái gì kích thích, một khuôn miệng mở rộng hết cỡ, trong tay còn đang nắm lấy chiếc quần bị hân ta xé rách.

Thấy vậy, hân nhấc chân một đá một cái: "Buông tay!"

"Bùm!"

Nàng thoáng vàng bị một chân đá vào trong suối nước nóng, uống vào mấy ngụm nước ôn tuyền. Khi nàng vùng vẫy lò đầu ra từ trong nước, đã không nhìn thấy nam nhân vừa rồi còn đứng ở nơi đó.

"Tê! Đám đá ta! Người chờ đó cho ta!"

Nàng tức giận vỗ nước, từ trong nước đi ra, sau khi lắng nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền nhanh chóng thay quần áo một lần nữa, xoa xoa bả vai lạnh đau vì bị đá. Sau đó mang mặt nạ lên, lúc này mới đi ra bên ngoài.

"Ồn ào gì vậy!"

Giọng nói lạnh lùng và tức giận của nàng vang lên.

"Chủ tử."

Lãnh Sương đi đến bên người nàng, nói: "Bọn họ nói có người đến báo các của chợ đen và trộm mấy vị linh dược, đuổi theo người nợ về phía nơi này, đang muốn vào đi vào suối nước nóng nhìn xem."

Ánh mắt lạnh băng của Phượng Cửu nhìn chăm chăm những hộ vệ chợ đen ở trước mặt, ánh mắt dừng ở trên người nam tử trung niên cầm đầu, nhấc chân đá một đá.

"Bịch!"

Nam tử trung niên không phòng bị đã bị đập một chân vào bụng, cả người lảo ra xa vài bước, hít vào một hơi khí lạnh, gầm lên: "Người làm gì thế?!"

Phượng Cửu cất bước đi lên phía trước, ánh mắt lạnh băng và sắc bén mang theo uy áp nhiếp người nhìn thẳng vào hân: "Ai cho người lá gan làm cản ở trước mặt ta? Chẳng lẽ tùy hầu của ta không nói cho các ngươi, ta đang tắm gội bên trong sao?"

"Ngươi!" Nam tử trung niên cảm tức nhìn nàng, nhưng lại không dám làm gì nàng.

"Còn trừng mắt nhìn ta? Người muốn từ bỏ đôi mắt này sao?"

Giọng nói của nàng lạnh băng, ánh mắt lạnh lẽo nhiếp người, mà lời nói kia, càng khiến nam tử trung niên căm giận, lập tức cúi đầu không dám trừng mắt tiếp tục nhìn nàng.

"Hừ!"

Nàng quát lạnh một tiếng, phất ống tay áo một cái, lúc này mới bước nện đi về phía trong viện.

Đợi hai người rời đi, nam tử trung niên mới ngẩng đầu lên với ánh mắt âm ngoan, tay trong ống tay áo nắm chặt thành quyền, giọng điệu mang theo khinh thường và khinh miệt nói: "Một người tới từ tiểu quốc đẳng cấp 9, thật sự nghĩ mình là ai? Chờ ngày mai nếu như bị bêu xấu, ta thật muốn nhìn xem người còn có có cách gì mà kiêu ngạo và khinh miệt!"

Trở lại trong phòng, Lãnh Sương thấy nàng còn đang thờ phỉ phỉ, nghĩ đến lúc trước có nghe thấy động tĩnh bên trong, không khỏi tự trách quỷ xuống: "Thuộc hạ thất trách, thỉnh chủ tử trách phạt!"

Phượng Cửu ngồi xuống bên cạnh bàn, rót một chén nước, phất tay nói: "Đứng lên đi! Sự tình không liên quan đến ngươi."

Nàng rũ thấp đầu xuống, nói: "Không, là thuộc hạ thủ vệ không tốt, mới khiến người đột nhập quấy nhiễu chủ tử."

"Người kia, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hân, đừng nói là ngươi."

Nàng không thêm đề ý nói: "Huống chi, ta cũng không bị tổn hại gì, ngược lại, hắc, ta đã lột quần của hân."

Nói đến đây, thần sắc trên mặt nàng lộ ra vài phần quỷ dị và cổ quái, nghĩ đến chiếc quần cộc màu đỏ, khoe miệng không nhịn được co giật lại.

Lãnh Sương đang quý trên mặt đất nghe xong cũng không tránh khỏi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn lên.

"Được rồi, đêm nay hãy nghỉ ngơi thật tốt đi!" Nàng ý bảo nàng ấy trở về nghỉ ngơi, chính mình lại rót thêm mấy chén nước vừa uống, vừa nghĩ về mọi thứ.

Thấy vậy, Lãnh Sương đáp lời "vâng", lúc này mới lui ra ngoài.

Ngày kế.

Tên nam tử trung niên đến đón Phượng Cửu từ Diệu Nhật Quốc đi vào trong viện, nhìn thấy thân ảnh màu đỏ đang ăn sáng ở trong viện, liền cười và đi lên phía trước hành lễ, nói: "Quý Y các hạ, chủ tử nhà ta muốn gặp ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Thịnh cỡ mặt nạ xuống!

Phượng Cửu đáp ứng một tiếng, thấy cũng đã no vài phần, liền buông chiếc đĩa lau lau khô miệng, lúc này mới đi về phía hắc: "Đi thôi!"

"Mời." Cừ chỉ của nam từ trung niên mang theo cung kính, bởi vì, hắc biết người trước mắt tuyệt đối không tầm thường, tự nhiên không thể dễ dàng đắc tội.

Nếu nói hắc ta là người của tiểu quốc đẳng cấp 9, nhưng, lần đầu tiên nhìn thấy phi thuyền, lại không hề có nửa điểm kinh ngạc hay tò mò, chỉ phảng phất giống như đã quen nhìn pháp khí phi hành như vậy, căn bản không kích thích nổi một chút tò mò của hắc ta.

Hon nữa, sau khi đi vào Thanh Đằng quốc, hắc ta chỉ biểu hiện sự thông dong ưu nhã bên ngoài, căn bản là khiến người không dám có một chút khinh thường và chậm trễ.

Nam từ trung niên mang theo Phượng Cửu đi vào đại đường phía trước, sau khi bẩm báo bên trong một tiếng, liền nói với Phượng Cửu: "Quý Y các hạ, mời vào."

Phượng Cửu cất bước đi vào, nhưng Lãnh Sương lại bị ngăn lại ở bên ngoài.

Trong đại đường, ánh mắt mấy người không chút nào che giấu, bắt đầu đánh giá trên người thân ảnh màu đỏ tà mị đang đi vào. Trong mắt có mang theo khinh miệt và khinh thường, nhưng cũng mang theo tìm tòi và dò xét.

Mà đồng thời khi bọn họ đang đánh giá nàng, ánh mắt Phượng Cửu cũng xẹt qua mấy người trong đại đường, tầm mắt thẳng tập ở trên người chủ vị.

Đó là một người nam từ trung niên, cả người mặc cẩm y màu đen, đang đang hai chân và ngồi ngay ngắn vững vàng, cả người tản ra một luồng hơi thở của thượng vị giả, cặp mắt sắc bén lúc này đang nhìn chăm chăm và đánh giá nàng.

"Các hạ, mời ngồi." Nam từ trung niên chủ vị nói giọng vững vàng, nhấc tay lên và chỉ vào vị trí trống không đầu tiên bên trái.

Phượng Cửu câu môi cười, không khách khí đi lên phía trước, đi vào vị trí đầu tiên bên trái, đang muốn xoay người ngồi xuống, bỗng nhiên một luồng lực đạo đẩy chiếc ghế dựa ra.

Thấy vậy, nàng liếc mắt nhìn về phía một người nam từ trung niên phía dưới bên trái mới cất, thấy đối phương lộ ra ánh mắt khiêu khích, nàng nở một nụ cười, lòng bàn tay phóng thích ra một luồng huyền lực, chiếc ghế vốn bị đẩy đi, tại một khắc này quay trở lại vị trí cũ, mà nàng cũng thông dong ngồi xuống.

"Rắc!"

Ầm thanh một tiếng ma sát của ghế dựa truyền ra, ngay sau đó, liền thấy ghế dựa của nam từ trung niên phía dưới bên trái đột nhiên lật lại, cả người hắc ngã ngồi ở trên mặt đất, kinh hô một tiếng.

"A!"

Những người khác nhìn thấy thế, không kiềm chế được nụ cười trên môi, nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Nam từ trung niên thấy vậy, sắc mặt đỏ lên, xấu hổ buồn bực đứng lên và hướng về phía Phượng Cửu gây khó dễ: "Người biết ta là ai sao? Thật to gan! Dám trêu đùa với ta!"

Nghe vậy, Phượng Cửu ngồi nghiêng người lười biếng liếc mắt nhìn hắc một cái: "Tuy rằng không biết ngươi là ai, bất quá, chắc cũng là người chợ đen. Ngươi ta thường nói qua cửa là khách, như thế nào? Chẳng lẽ đây là thái độ các ngươi đối đãi với khách nhân?"

"Ngươi!"

"Lâm được sư, Quý Y các hạ nói đúng, vào cửa là khách, không thể vô lễ."

Nam từ trung niên chủ vị lên tiếng, giọng nói trầm thấp mang theo uy nghiêm, khiến Lâm được sư đành mang về mặt xấu hổ và buồn bực nhưng không dám mở miệng nói tiếp.

Lúc này, mấy người khác mới bắt đầu mở miệng nói: "Hội trưởng, người nhìn hắc còn đang mang mặt nạ, một bộ dáng không dám gặp người, cũng không biết là có lai lịch gì, người như vậy chúng ta sao có thể tin tưởng được?"

"Đứng vậy hội trưởng, sau đó thì như thế nào, năm nay không thể đem danh dự của chợ đen Thanh Đằng hoàn toàn đánh cuộc ở trên người này. Người nhìn xem bộ dáng thả lỏng và lười nhác của hắc, hon nữa phỏng chừng tuổi cũng không lớn. Người như vậy, sao có thể dám đương được trọng trách gì?"

Nam từ trung niên chủ vị nhìn về phía Phượng Cửu, ánh mắt dừng ở trên hoa Mạn Châu Sa nở rộ trên mặt nạ, hỏi: "Không biết Quý Y các hạ, có thể gỡ mặt nạ xuống hay không, cho chúng ta nhìn gương mặt thật của ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 171: Thân phận của hắc?

"Ta nhớ rõ, hình như là các ngươi đã mời ta qua đây hỗ trợ?"

Phượng Cửu cười như không cười nhìn bọn họ: "Làm thế nào lại giống như ta mới chính là người rất muốn giúp các ngươi?"

Nàng búng búng quần áo đứng dậy, nói: "Nếu không tin được ta, vậy các ngươi hãy mời cao minh khác đi! Nói thật, đối với chuyện này, ta thật đúng là không có hứng thú gì."

Giọng nói rơi xuống, cũng không đợi bọn họ nói thêm điều gì, lập tức cất bước đi ra ngoài.

"Quý Y các hạ, xin dừng bước."

Chủ vị mở miệng, hộ vệ bên ngoài đại đường lập tức ngăn người lại, chỉ là vừa mới cản lại, lại bị Phượng Cửu phất ống tay áo một cái đánh bay ra ngoài.

"Lăn!"

Tiếng quát lạnh lẽo vừa ra, hai gã hộ vệ lập tức kêu lên một tiếng, bay ra và té rớt ở trên mặt đất.

Mà mấy người bên trong đại đường, cũng bởi vì nàng đột nhiên ra tay mà bỗng nhiên đứng dậy, có người gầm lên, chỉ thẳng vào nàng: "Người tới! Bất tiểu từ làm càn này lại!"

"Đều dừng tay hết cho ta!"

Nam từ trung niên chủ vị vừa trầm giọng hét, những hộ vệ đang vây lập tức thu tay lại, nhìn về phía hắc. Ngay cả mấy người trong đại đường cũng quay lại nhìn về phía hắc.

"Đều ra ngoài hết đi!"

Nam từ trung niên đã đi tới, quát một tiếng với những hộ vệ đang vây xung quanh, lúc này mới nhìn về phía Phượng Cửu, nói lời xin lỗi: "Quý Y các hạ, người đừng hiểu lầm, ta cũng không phải là có ý kia."

"Chỉ là, lần ty thí này không phải là nhỏ, chợ đen Thanh Đằng chúng ta đã thua ba năm liền, thật sự là không thể lại mất thêm một thời gian nữa. Hon nữa, người phía trên cũng đã lên tiếng, nếu như năm nay lại thua, chức hội trưởng này của ta cũng sẽ kết thúc ở đây, cho nên....." Hắc có chút cười khổ, nói.

"Hội trưởng Kha."

Phượng Cửu nhìn về phía hắc, nói: "Nguyên bản ta qua đây hỗ trợ, chính là đã nể mặt mũi chợ đen, chỉ là, tới nơi này rồi Kha hội trưởng lại khiến ta rất không vừa lòng, nếu như còn muốn ta hỗ trợ, như vậy, chúng ta phải nói tới chuyện thù lao."

Kha hội trưởng sùng sốt một chút, tiện đà gắt gắt đầu: "Điều này là đương nhiên, chi cần có thể thắng được ty thí lần này, ta nhất định sẽ không bạc đãi Quý Y các hạ."

Nghe vậy, Phượng Cửu lúc này mới lộ ra tươi cười vừa lòng: "Linh Dược Đại Bì* khi nào thì tổ chức?"

**Linh dược đại bí (灵药大比): Cuộc cạnh tranh so tài Linh dược.*

"Chính là ba ngày sau."

Phượng Cửu quay lại, nói: "Vậy hãy nói rõ ràng sự tình với ta đi! Để ta có thể hiểu hơn một chút."

"Được được được." Kha hội trưởng thấy giọng điệu của hắc rất tự tin, một lòng cũng nhẹ nhõng hắc, cẩn thận nói với hắc một chút về sự tình Linh Dược Đại Bì.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Ba ngày sau.

Ngày này, là ngày mà các được sư từ khắp nơi trong Thanh Đẳng quốc sẽ cạnh tranh so đấu một năm một lần. Bởi vì được sư của chợ đen Thanh Đẳng quốc phải ra đều đã thua liên tiếp ba năm, bởi vậy, Linh Dược Đại Bì năm nay rất quan trọng đối với bọn họ.

Khi Phượng Cửu ngồi phi hành thú đi vào địa điểm sẽ tổ chức so tài —— đỉnh núi Thanh Nam Sơn, nàng có thể nhìn thấy toàn bộ đỉnh núi đều chen đầy người.

Đối với người tham gia tranh tài, bọn họ được trực tiếp đi vào chỗ đỉnh núi rồi mới đáp xuống, tránh khỏi những đám người đông đảo phía dưới.

Xuống khỏi phi hành thú, mắt sắc của Phượng Cửu nhìn đến một hình bóng quen thuộc lúc này đang ngồi ở một vị trí rất dễ nhìn thấy trên đài. Thấy vậy, trong mắt nàng không khỏi xẹt qua một tia cổ quái, dùng cảm ra hiệu, hỏi Kha hội trưởng bên người.

"Đại thúc râu rậm kia là người nào?"

"Râu..... đại thúc?"

Kha hội trưởng ngăn ra, nhìn theo ánh mắt Phượng Cửu, tầm mắt dừng ở trên người tên nam tử có thân hình đỉnh bạt và hơi thở dè dặt, vừa nhìn thấy, không khỏi lộ ra ý cười, lắc đầu: "Quý Y các hạ mới tới Thanh Đẳng quốc, tất nhiên là không biết, vị này thân phận thật ra không đơn giản."

"Ngà? Tại sao lại như vậy?" Nàng có chút tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 172: Lãng đại thúc!

"Hắn họ Lăng, tên là Mặc Hân, là đạo sư nổi danh nhất của học viện Tinh Vân trong Thanh Đẳng quốc, lai lịch thần bí, là một người tu tiên. Hơn nữa, tu vi linh lực đã đạt tới cấp bậc phẩm cấp Kim Đan. Quan trọng hơn là, hắn chỉ mới 25 tuổi, cho nên, người có thể gọi hắn là tôn giả, hoặc là tiền bối, nhưng mà đại thúc, ha ha..... phỏng chừng là rất ít người gọi đi!"

"Mới 25 tuổi?"

Sắc mặt nàng cổ quái, nói: "Hai mươi lăm tuổi đã lưu giữ một phen râu xồm làm gì? Ta cho rằng hắn ít nhất cũng phải 35 tuổi!"

"Ha ha, cho nên mới nói lai lịch hắn rất thần bí, bởi vì chưa ai từng thấy qua khuôn mặt thật của hắn."

Hắn cười nói, ánh mắt cũng dừng ở trên người Lăng Mặc Hân: "Thật sự không nghĩ tới hắn sẽ đến nơi này, đợi lát nữa, ta đi qua bái kiến một chút, Quý Y các hạ muốn đi cùng nhau?"

"Đạo sư thần bí của học viện Tinh Vân?"

Nàng búng tinh gậy gật đầu, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì, vừa nghe nói muốn đi qua bái kiến, lập tức cười: "Đương nhiên, cường giả như vậy, có thể quen biết tự nhiên là rất tốt."

Vì thế, Kha hội trưởng mang theo nàng đi về phía Lăng Mặc Hân.

Mà ngay khi bọn họ xuất hiện, Lăng Mặc Hân cũng chú ý tới một thân ảnh nam tử mặc hồng y loá mắt. Hắn cũng không xa lạ gì với thân ảnh hồng y cùng với mặt nạ hoa Mạn Châu Sa. Bởi vì đêm hôm đó ở trong suối nước nóng, hai vật này đều được đặt ở một bên.

Nghĩ vậy, ánh mắt sắc bén của hắn dừng ở trên người nam tử kia, xem kỹ.

Đêm hôm đó bởi vì dưới làn hơi nước của suối nước nóng nên không thể nhìn thấy rõ, nhưng, dung nhan bị hủy lại ánh vào đáy mắt hắn rất rõ ràng. Ngay lúc này, hắn không thể không thừa nhận, công tử hồng y loá mắt như mặt trời ở trên bầu trời. Khí chất từ từ mà bùng phát, đặc biệt là một đôi mắt sáng rõ ràng mang theo ý cười, khiến người đã nhìn thấy thì không thể nào quên.....

Chỉ là, nhìn cặp mắt kia, vì sao cảm giác có vài phần quen thuộc?

"Lãng đạo sư, đã lâu không gặp, không nghĩ tới lại gặp được người ở chỗ này, thật là vinh hạnh, vinh hạnh." Kha hội trưởng đã vội vàng tiến lên và chấp tay hành lễ, tươi cười chào hỏi.

Nghe lời này, Phượng Cửu không nhịn được cười. Nếu Kha hội trưởng mà biết, đạo tặc trộm linh dược trấn quý của hắn chính là đại thúc râu rậm trước mắt này, phỏng chừng sẽ không đứng ở nơi đó mà kêu "vinh hạnh".

"Thì ra là Kha hội trưởng." Hắn cũng đứng lên chấp tay thi lễ, ánh mắt dừng ở trên người Phượng Cửu, hỏi: "Vị này là...?"

"Ha ha, hắn là được sư chợ đen chúng ta mời đến để tham gia Linh Dược Đại Bì, điều này..... Ân, hắn gọi là Quý Y." Hắn ngưng ngừng nói, bởi vì hắn cũng không biết Quý Y rốt cuộc gọi tên là gì, nhất thời cũng không biết nên giới thiệu như thế nào.

"Lãng đại thúc."

Phượng Cửu gọi một tiếng giòn tan, ánh mắt lấp lánh ánh sáng lung linh giao hoạt, khẽ mỉm ngâm một nụ cười, một bộ giống như rất quen thuộc, nói: "Lãng đại thúc nếu như cảm thấy gọi Quý Y không tiện, vậy kêu ta là Quý Quý cũng được."

Nghe một tiếng Lãng đại thúc, Lăng Mặc Hân bất giác xoa râu dưới cằm hắn, giống như suy tư điều gì, nhìn công tử hồng y trước mắt, sắc mặt mang theo vài phần cổ quái và nghi hoặc.

"Đại thúc?"

Hắn đã để râu cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng người khác cũng chưa từng xưng hô với hắn như vậy. Tuy nhiên, ở Cửu Phúc Lâm gặp được tiểu nha đầu xảo quyết kia, lúc nào cũng kêu hắn là đại thúc. Công tử hồng y này mở miệng cũng là một câu đại thúc, chẳng lẽ, hắn thoát nhìn thật sự già như thế?

Ánh mắt nàng nháu lại, mở miệng cười: "Đúng vậy! Ta năm nay mới 15, nghe nói đại thúc đã 25, vậy chính là lớn hơn ta 10 tuổi, không phải gọi đại thúc thì gọi là gì?"

"Mười... mười lăm?" Kha hội trưởng một bên trừng mắt nhìn, vẻ mặt giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 173: Người đang làm gì!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hắn không tránh khỏi đánh giá trên dưới Quý Y mang mặt nạ trước mắt. Bởi vì không nhìn thấy rõ dung nhan hắn ta, cho nên từ ngôn ngữ và cử chỉ của hắn ta có thể suy đoán khoảng tầm 20 tuổi! Nhưng ai biết, hắn ta nói rằng hắn ta mới mười... mười lăm?

Giờ khắc này, hắn thật sự hoài nghi, đánh cuộc danh tiếng của chợ đen năm nay nằm ở trên người hắn ta thật sự là đúng hay sao?

Trong khi Kha hội trưởng đang lau mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, Lăng Mặc Hân đã liếc mắt nhìn thật sâu Phượng Cửu một cái, bởi vì hắn biết, đối phương có thể nhận ra hắn, biết hắn chính là hắc y nhân đêm đó xông vào suối nước nóng.

Một người nam tử trung niên nện bước đi tới, ánh mắt kinh mật tiệp mắt quét một thân hồng y Phượng Cửu một cái, rồi sau đó, nhìn về phía Kha hội trưởng giễu cợt: "Mười lăm?"

"Ha ha, Kha hội trưởng, người từ nơi nào tìm được một tiểu tử miệng còn hôi sữa đến đây? Chẳng lẽ chợ đen các ngươi đã không còn ai hay sao? Thế nhưng lại mời một tiểu thí hài tới tham gia Linh Dược Đại Bì như vậy? Không sợ đến lúc đó sẽ làm mất hết thể diện chợ đen của các ngươi hay sao?"

Kha hội trưởng nghe được lời này, ánh mắt sắc bén mang theo uy nghiêm quét tới nam tử trung niên kia, không khách khí nói: "Sự tình của chợ đen chúng ta, dường như còn chưa tới phiên các hạ nói ra nói vào!"

"Ha ha, chợ đen các người đã thua liền ba năm, ta có thể lý giải tâm tình của Kha hội trưởng."

Tên nam tử trung niên khiếu khích nhìn hần một cái, tiện dãi kéo một nam tử trẻ tầm 18-19 tuổi qua phía sau, vừa lấy lòng cười cười đối với Lăng Mặc Hàn, vừa nói: "Lăng đạo sư, đây là tiểu nhi....."

Hần còn chưa nói xong, đã bị ngắt lời.

Lăng Mặc Hàn không liếc mắt nhìn phụ tử một cái, chỉ dừng ánh mắt ở trên người Phượng Cửu, nói: "Tiểu huynh đệ, Linh Dược Đại Bì còn chưa bắt đầu, không bằng bởi ta một chút đi?"

"Được thôi." Nàng giờ khỏe miệng lên cười, nói với Kha hội trưởng: "Đại lát nữa đại cuộc thì bắt đầu, ta sẽ trở về."

Kha hội trưởng kinh ngạc nhìn Lăng Mặc Hàn, lại nhìn nhìn Phượng Cửu, lúc này mới đáp lời: "Được được được, các người đi thôi!"

Nhìn hai người bọn họ một đen một đỏ đi về hướng đỉnh núi bên kia, trong lòng hần nghi hoặc, *hai người này chẳng lẽ là biết nhau?*

"Người có quan hệ gì với chợ đen?"

Lăng Mặc Hàn hỏi, nhìn thiếu niên hồng y thấp hơn hần một đoạn, cau mày, cũng khó trách hần ta lại kêu hần là đại thúc. Hần đứng chung với hần ta một chỗ, xác thật nhìn hần ta giống như hải tử còn chưa lớn lên.

"Giống như người đã nhìn thấy, bọn họ mời ta tới hỗ trợ, giúp bọn hần đoạt vị trí đầu tiên." Nàng không chút để ý nói, tìm tâng đá ngồi xuống.

Ánh mắt thâm thúy của hần giống như cỏ đám mang theo tìm tới nghiên cứu nhìn chăm chăm hần ta, hỏi: "Ta đã từng gặp người trước kia hay không?"

Nghe được lời này, Phượng Cửu nhìn về phía hần, ánh mắt nở nụ cười nhẹ nhàng và mang theo vài phần hài hước: "Đại thúc, người hiện tại còn mặc quần cộc màu đỏ?"

Giọng nói rơi xuống, hai mắt sáng lên rạng rỡ giống như con sói nhìn chăm chăm hần, cười nói: "Thật ra ta cũng thích màu đỏ, người xem, cả người ta đều là màu đỏ."

Nghe được lời này, Lăng Mặc Hàn chỉ cảm thấy một trận ớn lạnh, đặc biệt là ánh mắt của đối phương còn giống như sói đối nhìn chăm chăm vào hần, càng khiến cả người hần không được tự nhiên.

Trong lòng thầm nghĩ: *Tiểu thiếu niên này sẽ không có cỏ đám mê bất lương đi?*

"Lăng đại thúc? Người làm sao vậy?"

Không biết khi nào thì Phượng Cửu đã đứng dậy và cúi người đến trước mặt hần, cơ hồ lời nói đã dấn vào trong ngực hần.

"Người đang làm gì?!"

Lăng Mặc Hàn lạnh mặt, nháy mắt thối lui ra sau vài bước.

"Ta không làm gì cả!" Nàng thật sự là vô tội nói.

Hần xụ mặt nhìn chăm chăm hần ta, giọng nói trầm thấp lạnh lùng giáo huấn: "Nam nhân nên có bộ dáng của nam nhân, giống người như vậy, còn ra thể thống gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Linh dược đại bí!

Nhìn hần phát tay áo rời đi, Phượng Cửu cười nhẹ thành tiếng, bước chân nhẹ nhàng đi theo, còn chưa đi tới gần, đã bị Kha hội trưởng tiến đến ngăn lại.

"Tiểu huynh đệ Quý Y, đại bí đã sắp bắt đầu, người mau đến bên này, chúng ta sẽ nói một chút về tình huống của đối phương cho người." Hần ra hiệu, mời hần ta đi đến chỗ những tên dược sư khác của chợ đen đang ở một bên.

Thấy vậy, Phượng Cửu thu hồi tâm tính vui đùa, đi theo Kha hội trưởng đến chỗ mấy tên dược sư, nghe bọn họ chỉ vào một số người cách đó không xa và giới thiệu về cấp bậc cũng như những vật đối phương am hiểu cho nàng.

Ước chừng sau nửa canh giờ (1h), trong khi mọi người chuẩn bị, tám gã bình phẩm viên Hiệp Hội Dược Sư tuyên cáo, Linh Dược Đại Bì chính thức bắt đầu.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Cửa thứ nhất là vòng loại bỏ, không cần dược sư bước lên so đấu, các vị dược sư chỉ cần trình lên những loại dược và cấp bậc của nó. Tất cả các loại dược này đều được tám người phân biệt, bình phẩm và đánh giá xem có đủ tư cách hay không hợp cách, sau đó tiến hành đào thải.

"Hiệu thuốc Thành Hưng, trấn thống tán (镇痛散), quá phổ biến, không hợp cách!"

"Nguyên gia ở thành phía nam, hóa khí dịch (化气液), chế biến không đều, hương vị quá áp đảo, không hợp cách."

"Công hội Tân Dược, dược cầm máu, hiệu quả chậm chạp, không hợp cách."

Nghe từng tiếng "không hợp cách" của tám gã dược sư Hiệp Hội Dược Sư, mọi người phía dưới cũng càng thêm khẩn trương. Thật ra, những gì bọn họ có thể lấy ra so tài, tự nhiên đều là những thứ bọn họ cảm thấy có thể. Nhưng, những cái đó khi tới trong tay dược sư Hiệp Hội Dược Sư, lại bị bắt bẻ và cảm thấy mọi thứ không hợp cách. Nghiêm khắc đến nỗi khiến cho bọn họ một lòng đều nhắc lên, e sợ dược của mình cũng sẽ không hợp cách.

Sau đợt 1 ra quét đầu tiên, gần 100 vị dược sư từ các nơi tới đây chỉ còn lại 30 người có thể tiến vào cửa thứ hai. Những người dược thông qua cũng đều đến từ thế lực có danh vọng hoặc gia tộc đến từ các nơi, trong đó, học viện Tinh Vân cũng có một vị đạo sư dược tề.

"Quý Y tiểu huynh đệ, với dược tề của người, có thể cạnh tranh với người cũng chỉ có vị đạo sư dược tề của học viện Tinh Vân, và một lão già trong công hội dược liệu kia mà thôi."

Hần khoát tay, tiếp tục nói: "Các đạo sư dược tề của học viện Tinh Vân chưa từng tham gia Linh Dược Đại Bì, cũng không biết vì sao năm nay lại tới. Đối với lão già của công hội dược liệu, hần đã giữ vị trí đứng đầu trong ba năm liền. Hần là dược sư cung phụng công hội dược liệu, hơn nữa là dược sư cấp 7."

"Vậy dược sư học viện Tinh Vân thì sao? Là cấp mấy?" Ánh mắt nàng hơi lóe, một ý niệm hình thành trong đầu.

Nghe nói, học viện Tinh Vân rất khó tiến vào, tuy nhiên, nếu nàng có thể lấy thân phận dược sư để đảm đương công việc đạo sư, vậy có thể tự do đọc sách trong Tầng Thư Lâu của Tinh Vân hay không?

"Trước ngực hần có mang huy chương dược sư là đại dược sư cấp 3, thực lực dược tề thậm chí còn cao hơn lão già." Nói đến đây, Kha hội trưởng không khỏi thờ dãi, cảm thấy năm nay muốn thắng là không có khả năng.

Nếu như có dược sư cấp 7 còn tốt hơn một chút, nhưng có tình, năm nay ngay cả dược sư của học viện Tinh Vân cũng tới, khiến con đường phía trước đều bị phá hỏng. Xem ra, chức hội trưởng này của hần cũng đã đến hồi kết thúc.

"Quý Y tiểu huynh đệ tận lực là được rồi, gặp phải đại dược sư cấp 3 của học viện Tinh Vân, thua cũng không mất mặt."

Phượng Cửu nghe xong khỏe mỗi câu lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: "Còn chưa so tài đâu! Sao biết là sẽ thua?"

"Kể tiếp, tiến hành khảo hạch cửa thứ hai, mời 30 vị dược sư trúng cử lên trên đài!"

Tiếng nói truyền ra từ trên đài khiến mọi người chung quanh yên tĩnh lại. Chỉ thấy trên một chiếc bàn dài trên đài bày biện một đồng dược liệu hỗn độn. Ba mươi vị dược sư đi ra từ trong đám người, đi lên trên đài.

Khi đang lên đài, Phượng Cửu đột nhiên có cảm giác một luồng lực đạo đẩy tới từ phía sau lưng, toàn bộ thân thể rơi xuống dưới đài....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Không ra gì!

Màu đỏ quần áo bay lên, mọi người chỉ thấy một tia sáng đỏ xẹt qua trên đài, một thân ảnh kinh hô một tiếng và té rớt dưới đài.

"A!"

Một đợt sur chạt vật ngã xuống mặt đất, bị trầy xước bởi những cục đá bén nhọn trên mặt đất, cũng bởi vì cách rơi xuống không đúng, một khi ngã xuống, liền không thể đứng dậy nổi.

Mà ở trên đài, một công tử trẻ tuổi đang đứng, hồng y nhẹ bay, mặt nạ hoa Mạn Châu Sa nở rộ phản chiếu dưới ánh nắng chói mắt. Mọi người chỉ nhìn thấy bên môi hắn ngấm một nụ cười như không cười. Cả người tán ra hơi thở tà mị lạnh lẽo, ánh mắt khinh蔑 liếc được sur trung niên đang chật vật ngã ngổ ở dưới đài.

Lăng Mặc Hàn đang ngồi ở trên đài nhìn thấy một màn như vậy, đôi hắc đồng thâm thúy xẹt qua một tia u tối, nhìn chăm chăm thân ảnh tà mị lạnh lùng kia. Bỗng thấy thân ảnh kia đột nhiên xoay người lại, đôi mắt ẩn chứa sự sắc bén của nàng không hề báo trước nhìn thẳng vào hắn.

Cũng ngay trong tích tắc đó, ánh sáng trong mắt hắn tan đi, ngồi yên ngay ngắn, khuôn mặt vẫn như cũ, nhìn thẳng về phía trước.

Phượng Cửu kinh ngạc nhìn hần một cái, cảm thấy đại thúc này cũng là một người che dấu rất sâu. Nàng cũng xem như đã tiếp xúc nhiều lần với hắn, chỉ là, dường như mỗi lần tiếp xúc đều phát hiện hắn có điều không giống nhau. Rốt cuộc, hần chân chính là một người thế nào?

Trên đài mọi người liếc nhìn thoáng qua tên được sur đã ngã xuống một cái, sau đó chỉ để ý tới nơi thích hợp trên đài. Nam tử trung niên kia âm thầm đẩy hồng y công tử từ một phen, không mấy người nhìn thấy được. Bởi vậy, hần mới bị hồng y công tử đá xuống, cũng không ai dám lên tiếng về việc đó.

Mã gia chủ gia tộc được sur trung niên kia mang sắc mặt âm trầm, phát tay nói: "Đưa người xuống núi đi!"

Ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm thân ảnh màu đỏ, vì biết đối phương là người chợ đen, bọn họ cũng không dám trắng trợn thách thức cùng với đối phương.

Trên đài, một nam tử trung niên đứng bên cạnh đồng thảo được, phát một đơn được cho mỗi người tham gia, bình tĩnh nói: "Hãy nhặt ra những được liệu ở trong đơn, 10 người nhặt đủ thảo được và đến đây trước tiên sẽ được vào vòng tiếp theo, những người khác đều bị loại. Bắt đầu!"

Giọng nói rơi xuống, nhóm được sur trên đài vùi đôi chiếu tên thảo được trên tờ đơn trong tay, vừa cướp được ở trên bàn. Khi đạo sư học viện Tinh Vân nhặt xong thảo được và đi ra ngoài, ánh mắt không tránh khỏi nhìn thoáng qua bên người nàng, quét qua giỏ được trong tay hồng y công tử, nhu mày lại.

Phượng Cửu hơi nghiêng đầu, nhìn về hướng đối phương và nở nụ cười. Chỉ trong giây lát, có 10 người thẳng tiến lên, những người khác đều bị loại, bọn họ ngay lập tức tiến vào cuộc tỷ thí cuối cùng. Phối ra được tề tại hiện trường, phẩm cấp càng cao càng hiếm thấy sẽ thắng cuộc.

Nhìn thấy chục loại được liệu được bày biện ở trên mặt bàn, Phượng Cửu ngay lập tức xuống tay đều chế. Phương pháp điều chế của nàng khác với người khác. Ngay cả khi người khác nhìn thấy được, cũng sẽ không thể nào học được.

Bởi vì, nó đã được thực hiện giống như thực nghiệm ở thời hiện đại, sau khi trải qua từng tầng xử lý và luyện hoá, đến cuối cùng mới xứng thành hình. Sau khi nàng điều chế xong một lọ chất lỏng màu xanh biếc, lập tức đi tới trước mặt tám gã bình phẩm sư của Hiệp Hội Được Sur, đặt lọ được tề ở trước mặt bọn họ.

"Mời kiểm nghiệm."

"Đây là được tề? Màu sắc thật là đẹp." Một nữ bình phẩm sư trong đó, tầm hơn 30 tuổi kinh diễm nhìn nửa bình được tề trong suốt, có chút không thể tin nổi.

"Tỷ tỷ xinh đẹp ưu nhã, đây xác thật là được tề, không phải là lừa già dối trẻ."

Nữ bình phẩm sư chớp mắt nhìn nàng, nụ cười tà mị cùng với ánh mắt mang đầy màu sắc khiến cho khuôn mặt nữ được sur hơn 30 tuổi ửng đỏ, trên mặt hiện lên sự thẹn thùng.

Nhìn thấy một màn như vậy, Lăng Mặc Hàn nháu chặt mày, trầm nghĩ: *Tiểu hài tử này, thật đúng là không ra gì!*

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Đánh bất tỉnh khiêng đi!

Edit & Dịch: Emily_Ton.

Lúc này, Phượng Cửu hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Lăng Mặc Hàn cười hỏi: "Lăng đại thúc, người đang nhìn chăm chăm vào ta để làm gì?"

Nghe được lời này, trên mặt nữ được sur không thể kiềm chế được tiếng cười, ánh mắt nhìn về phía Phượng Cửu càng thêm vài phần dâm dục: "Thiếu niên này, liệu có thể nói ra bình được tề của người có công hiệu gì?"

"Bình được tề này được gọi là Đề Tốc Dịch (提速液) phẩm cấp 3, chỉ cần ăn nó vào, khi đang chạy trốn có thể tăng tốc độ lên gấp mười lần, ngay cả một vị linh giả bị một vị linh sư đuổi giết, chỉ cần uống bình được tề này xong, sẽ có tốc độ cần thiết để chạy trốn."

Nghe được những lời này, mọi người trên đài dưới đài đều hít hà một hơi. Từng đôi mắt giống như mắt sói nhìn chăm chăm bình được tề màu xanh biếc. Nếu đúng như lời hắn nói, vậy thì được tề này có thể sẽ không phải là được tề đơn giản như vậy, mà là một lọ tinh dịch ở trong thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng người!

"Hử! Hoang đường!"

Tên đạo sư được tề của học viện Tinh Vân đã đi tới, đặt được tề của hắn lên bàn, liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, nói: "Quả thực là hoang đường! Lão phu tiếp xúc với được tề nhiều năm như vậy, còn chưa từng nghe nói đến Đề Tốc Dịch, quả thực là nói hươu nói vượn!"

"Đúng vậy, chỉ dựa vào số tuổi của ngài lớn như vậy mà cũng chỉ là một vị đại được sur phẩm cấp 3, có thể biết trình độ luyện được cũng bị hạn chế."

Những lời nói nhàn nhạt của nàng khiến lão già kia tức giận đến nổi sắc mặt đều đỏ lên, tức giận chỉ vào nàng: "Người, tiểu tử người không biết tôn trọng trưởng bối! Quả thực là cuồng vọng tự đại! Không biết gì!"

"Được rồi, các người không cần tranh cãi, bình được tề này xác thật là được tề cao cấp có phẩm cấp 3."

Tên lão già trung gian mờ miệng, tất cả mọi người đều im lặng, ngay cả đạo sư được tề của học viện Tinh Vân cũng trừng lớn hai mắt: "Hội trưởng Dư, ngài không nhìn lầm chứ? Ngay cả tiểu tử này cũng có thể luyện chế ra được tề cao cấp phẩm cấp 3?"

Nghe được lời này, hội trưởng Dư không vui nói: "Lão Trần, người đang nghi ngờ năng lực giám định của lão phu sao?"

Nhìn thấy hần lộ vẻ mặt không vui, đạo sư được tề của học viện Tinh Vân lúc này mới vội vàng điều chỉnh tâm tính, cung kính nói: "Không dám, hội trưởng Dư là hội trưởng Hiệp Hội Được Tề, là quyền uy của giới được tề, tự nhiên kiến thức rất rộng rãi, là ta làm loạn không đúng mực, còn thỉnh hội trưởng Dư chỉ trích."

Trong khi nói, hần nhìn về phía Phượng Cửu một bên, ánh mắt phức tạp. Không muốn tin tưởng, chính mình sẽ bại bởi một thiếu niên.

Ánh mắt Lăng Mặc Hàn khẽ nhúc nhích, sau khi tâm mắt dừng ở trên người thiếu niên hồng y, đôi mắt liền hạ liếm.

Hội trưởng chợ đen ở dưới đài vừa nghe những lời hội trưởng Dư nói, cả người kích động đến nổi suýt nữa là rớt nước mắt: "Lại là linh dịch phẩm cấp 3! Lại là linh dịch phẩm cấp 3!" Vốn cho rằng không còn hy vọng, nhưng ai biết, đến cuối cùng lại có một sự kinh hi như vậy, làm sao hắn lại không kích động?

Nhưng đúng ngay lúc này, đột nhiên có 16 tên hắc y nhân nhảy ra, trong đó tu vi của 10 tên là Trúc Cơ Định, 6 tên còn lại là Kim Đan Chi Cảnh. Bọn họ vừa xuất hiện, uy áp cường đại lập tức tràn ngập khắp nơi, bao phủ toàn bộ đỉnh núi.

"Tề! Là người Diêm điện!"

"Cái gì! Là người Diêm điện? Chạy mau!"

"A! Chạy mau! Người Diêm điện tới!"

Trong lúc nhất thời, đám người kinh hoàng tán loạn, tiếng kinh hô cùng với tiếng hét chói tai không ngừng quanh quẩn trên đỉnh núi. Nhìn thấy tình huống không ổn, uy áp của đối phương quá mức cường đại, Phượng Cửu lập tức lao xuống dưới đài trước tiên, kêu lên: "Lãnh Suồng, mau chạy về dưới chân núi!"

Giọng nàng vừa roi xuống, một luồng uy áp cường đại đã đánh úp lại đây, khiến cho cả người nàng cứng đờ. Ngay sau đó, chỉ cảm thấy sau cổ tê rần, cả người mất đi ý thức ngã xuống.

"Chủ tử!"

Lãnh Sương thấy nàng bị đánh bất tỉnh và bị khiêng đi, cả kinh vội vàng xông lên phía trước, nhưng mà, thực lực của nàng rốt cuộc vẫn rất hạn chế, một dòng khí mạnh mẽ đánh úp đến, đánh văng nàng ra. Khi quay đầu nhìn lại, đã không thấy chủ tử nàng cùng với 16 thân ảnh kia.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Điện Chủ Diêm Điện!

Lăng Mặc Hàn đuổi theo, chỉ là, không bao lâu đã quay trở lại, nói lời xin lỗi với mọi người: "Đôi phương tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh, đã không thể nhìn thấy dấu vết."

Người Hiệp Hội Dược Sư nghe xong thì một đám đều lắc lắc đầu, hội trưởng Dư thờ dãi: "Điều này không thể trách người, người Diêm điện vốn dĩ luôn xuất quỷ nhập thần, hơn nữa thực lực cũng rất mạnh, chỉ sợ thiếu niên kia bị bọn họ theo dõi cũng là vì thiên phú luyện dược của hắn."

"Diêm điện rốt cuộc là thế lực nào? Chủ tử nhà ta có gặp nguy hiểm hay không?" Lãnh Sương đi đến trước mặt bọn họ gấp giọng hỏi.

Hội trưởng chợt đen dĩa đi tới, nói: "Thực lực của Diêm điện còn muốn lớn hơn so với chợ đen. Là thế lực mà bất luận là học viện Tinh Vân hay là gia tộc các nơi đều không thể trêu vào. Vị Diêm Chủ càng là một cường giả giống như thần long thấy đâu mà không thấy đuôi. Không ai biết căn cứ Diêm điện nằm ở đâu, Quý Y tiểu huynh đệ rơi vào trong tay bọn họ, chỉ sợ là lãnh ít dữ nhiều....."

"Sẽ không! Chủ tử nhà ta sẽ không có việc gì!" Nàng lớn tiếng hét, ánh mắt lạnh băng nhìn hội trưởng chợ đen: "Chợ đen các người phải giúp ta tìm bằng được chủ tử!"

"Người yên tâm, chúng ta sẽ hỏi thăm nơi chủ tử người rơi xuống." Hội trưởng Kha cũng không từ chối diêm này.

"Nhưng người hãy yên tâm, theo ta được biết, thời gian gần đây Diêm điện đã bắt không ít luyện đan sư và dược sư, có lẽ, chủ tử nhà người sẽ không có gì nguy hiểm." Hội trưởng Hiệp Hội Dược Sư nói, than một tiếng, Linh Dược Đại Bì vốn là một cuộc thi muốn tuyển chọn nhân tài, nhưng ai biết lại bị người Diêm điện biến thành như vậy.

Sự tình truyền đi giống như chim bị gió cuốn đi, khiến cho mọi người thôn thức không thôi. Bọn họ đều đang suy đoán, hồng y công tử còn sống hay là đã chết?

.....*Edit & Dịch: Wattpad@Emily_Ton*.....

Tuy nhiên, theo màn đêm buông xuống, một thân ảnh bôi đen đang nhún nhảy mấy cái, lặng yên không tiếng động đi vào trong một khu nhà cửa.

"Tham kiến Diêm Chủ!"

Trong sân 16 tên tu sĩ hắc y cung kính quỳ đầu gối hành lễ.

"Đứng lên đi!"

Giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo ẩn chứa uy áp cường đại truyền ra, hần phát quần áo một cái, ngồi xuống ở bên cạnh bàn đá trong viện, vừa quay người ngồi xuống, dung nhan của hắn cũng theo đó hiện ra.

Đó là một gương mặt tuấn mỹ khiến người kinh ngạc, những đặc điểm trên khuôn mặt phẳng phai giống như được trời cao tinh tế điều khắc mà thành. Đường nét phác thảo của bộ mặt rõ ràng giống như được dao gọt đều, lạnh lùng và ngạo mạn nhưng lại không mất đi vẻ tuấn mỹ. Dưới mày kiếm, là một đôi mắt thâm thúy ẩn chứa ánh sáng thần bí, giống như mũi nhọn sắc bén nhiếp người. Chỉ liếc mắt nhìn một cái, đã khiến người không tự chủ được phải cúi đầu, không dám đón nhận hắc đồng ẩn chứa cường đại uy áp cùng mũi nhọn nhiếp người của hắn.

Bên dưới cái mũi cao thẳng, là một đôi môi mỏng manh gợi cảm, lúc này đang hơi nhếch lên, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo nhiếp người, tôn quý như thiên thần, lại khí phách sắc bén tựa như vương giả thiên địa!

Nếu lúc này Phương Cửu nhìn thấy, nhất định sẽ kinh hô một tiếng Lăng đại thúc!

Không sai, đây chính là chủ nhân Diêm điện - Diêm chủ, cũng chính là Lăng Mặc Hàn mà Phương Cửu rất quen thuộc. Lăng Mặc Hàn kia cũng chỉ là một thân phận giả dạng đạo sư Tinh Vân để hành tẩu bên ngoài. Ngày thường trên mặt đầy râu xồm, cũng là sau khi trải qua xử lý tỉ mỉ mới được dán lên, có thể dễ dàng đánh tráo.

"Người thế nào?" Diêm chủ với giọng vững vàng hỏi, thanh âm trầm thấp lộ ra một sự lười biếng, cùng với khí thế của thượng vị giả.

"Hồi Diêm Chủ, tiểu tử vừa bị bắt tới vẫn còn hôn mê, chưa tỉnh." Một người tu sĩ hắc y cung kính nói.

"Trông người cẩn thận, ngày mai quay về Diêm điện cùng với bốn quân."

Nghe được lời này, 16 tên tu sĩ hắc y đều vui vẻ: "Chủ tử phải về Diêm điện?"

Giọng nói roi xuống, chợt nghe thấy hộ vệ phía sau kính hô: "Không tốt! Tiểu tử kia muốn chạy trốn!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Có chạy đằng trời!

Khi 16 người vừa nghe được, lập tức phi thân bay ra, đi về hướng phía sau bọn họ.

Thấy vậy, Diêm Chủ đứng lên, khi đang muốn đi theo hướng phía sau, bước chân đột nhiên dừng lại, sờ sờ cằm, sau đó, từ trong không gian lấy ra một chiếc mặt nạ màu bạc và mang lên mặt, lúc này mới cất bước đi về phía sau.

Khi hắn đi vào phía sau, chỉ thấy phía tên nóc nhà có một thân ảnh màu đỏ giống như quý mị đang quanh co cùng với thủ hạ của hắn, tốc độ tránh lui của cuộc trốn chạy, cùng với những màn công kích tàn nhẫn, khiến ánh mắt hắn khẽ nhúc nhích.

Ban đầu khi ở trên đỉnh núi, "*hắn*" (*Phương Cửu*) bị đánh từ phía sau mà chưa có chuẩn bị, hiện tại "*hắn*" lại ở dưới tình huống dễ phòng, thủ hạ của *hắn* (*Diêm chủ*) là hai gã tu sĩ Trúc Cơ cũng không cách nào bắt được "*hắn*", không thể không nói, "*hắn*" lại một lần khiến hắn lau mắt mà nhìn.

Chỉ tiếc, đã rơi xuống trong tay hắn, muốn chạy trốn, là không có khả năng.

"Tê!"

Một người hắc y nhân tu vi Trúc Cơ bị Phương Cửu đá trúng một chân, toàn bộ thân mình ngã xuống lui về phía sau vài bước, xoa xoa ôm ngực bị đá đau, thấp giọng mắng.

"Dựa vào! Tiểu tử người ăn cái gì lớn lên? Sức của đôi bàn chân lại lớn như vậy?"

Phương Cửu thu chân chém ra một quyền đánh về phía một tên hắc y nhân Trúc Cơ tới gần, cười lạnh: "Đương nhiên là ăn sữa mẹ lớn lên!"

Nghe được lời này, khóe miệng Diêm Chủ đang khoanh tay đứng ở phía dưới gọi lên một độ cong không dễ phát hiện, ánh mắt thâm thúy dừng ở trên người hồng y, phản phó: "Bắt lấy người!"

"Vâng!"

Tu sĩ Kim Đan Kỳ một bên lập tức lên tiếng, hai người trong đó phi thân ra, uy áp cường đại bao phủ xuống, vừa ra tay, lập tức đã bắt được Phương Cửu.

"Dựa vào! Không những lấy nhiều khi ít, còn ý mạnh hiếp yếu! Tê! Đừng xoắn tay a! Tay của ta a!"

Nàng đau đớn hô lên, tức giận đến nổi trừng nổi mắt lên. Đây là thực lực khác biệt, thế giới của cường giả vi tôn.

Thậm chí thực lực của nàng ở quốc gia đẳng cấp 9 như Diệu Nhật Quốc, có thể xưng là số một số hai, nhưng tới quốc gia trung đẳng đẳng cấp 6, đối mặt với những cường giả tu tiên, căn bản vẫn là không đỡ nổi một kích.

Đối mặt cường địch như vậy, nàng vốn cũng biết là trốn không thoát, chỉ là vẫn muốn thử xem, quả nhiên, thử một lần liền nhận hậu quả chính là đôi tay bị xoắn.

Tê! Nàng thường tới lui vận tay người khác cũng không cảm thấy đau, vì sao chính mình bị người xoắn tay, đều cảm giác gân cốt dường như đã sai vị trí?

"Chủ tử, đã bắt người trở lại." Hai gã tu sĩ Kim Đan áp người đến trước mặt Diêm Chủ.

Phượng Cửu vừa nhấc đầu, lúc này mới nhìn thấy nam tử mặc một chiếc áo văn báo màu đen đang khoanh tay đứng ở trước mặt nàng. Tuy rằng nửa khuôn mặt đối phương bị che bởi chiếc mặt nạ màu bạc, chỉ lộ ra cái mũi và môi mỏng gợi cảm bên dưới cùng với chiếc cằm cứng lạnh. Nhưng thân thể thon dài rắn chắc, thân hình to lớn thẳng tắp, cùng với khí độ ờ trên người hắn, vẫn khiến ánh mắt nàng sáng lên.

Ngay lập tức, nàng đã hành động giống như kẻ ăn chơi trác táng khi huyết sát và khen: "Thật là một mỹ nam gọi cảm mê người a!"

Nhìn thấy "hắn" lại mang dáng vẻ lưu manh làm trò trước mặt mọi người chơi đùa trắng trợn chủ tử bọn họ, 16 tên tu sĩ hắc y rất ngạc nhiên, nhanh chóng liếc mắt nhìn chủ tử một cái, vội vàng cúi đầu cúi đi khỏe miệng không ngăn nổi ý cười tràn ra bên ngoài.

Mỹ nam gọi cảm mê người? Là đang nói chủ tử bọn họ?

Thiếu niên này đại khái là không muốn sống nữa.

Diêm Chủ sau khi nghe những lời Phượng Cửu nói, nhũn nhũn lại, khỏe miệng gọi lên một độ cong tà tử.

"Gọi cảm? Mê người? Có lẽ, bốn quân có thể xem đây là một lời ca ngợi."

Chỉ là, giọng nói trầm thấp mang theo sự lười biếng, dù nghe như thế nào, đều phảng phất ẩn chứa một sự nguy hiểm trí mạng.

Tân dương, ca ngợi?

Mười sáu tên hắc y nhìn nhìn nhau, da căng thẳng, đầu rù xuống càng thấp.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Cùng nhau cổ quái!

Mà lúc này, Phượng Cửu lại gọi giật mình, nhìn chăm chăm nam tử trước mắt, trong lòng thầm nghĩ: *Giọng nói này vì sao nghe có vài phần quen tai? Chẳng lẽ nàng đã từng gặp qua người này ở nơi nào đó?*

Không có khả năng a! Nam nhân này một thân khí chất xuất chúng như vậy, nếu như nàng đã từng gặp qua, nhất định sẽ không quên.

Đang nghĩ ngợi tới đây, chợt thấy nam tử trước mặt bắn ra vài luồng tinh khí, cả người nàng lập tức có cảm giác bùn rùn một trận, ngã ngồi xuống trên mặt đất.

"Nhốt người lại, nếu như để hắn đào tẩu, bốn quân sẽ hỏi tội các người!" Giọng nói vững vàng giao đãi của Diêm Chủ vang lên, phất ống tay áo một cái, xoay người rời đi.

"Vâng!" Mười sáu tên tu sĩ hắc y cung kính lên tiếng, kéo thiếu niên đang ngã ngồi ở trên mặt đất lên.

Sau khi thân thể bùn rùn qua đi, chỉ cảm hơi thở huyền lực trong thân thể đã bị hắn phong bế.

Trong lòng Phượng Cửu khẽ nhúc nhích, nói: "Huyền lực của ta đều đã bị chủ tử các người phong bế, các người không cần phải lôi kéo ta, ta tự mình đi là được. Hơn nữa, có các người trông chừng, ta có thể chạy thoát được sao?"

"A, ta khuyên người tốt nhất đừng nghĩ đến việc bỏ trốn, nếu như lại bỏ trốn, hãy cẩn thận kéo bạn ta đánh gãy chân người!" Một tu sĩ trong đó nói lời uy hiếp, buông tay nàng ra, nói: "Đi thôi!"

Lần thứ hai bị khoá lại trong phòng, Phượng Cửu biết trốn không thoát, vì thế cũng không có tâm tư nghĩ về nó. Tuy nhiên, chỉ có một mình nàng biết, nam nhân kia chỉ phong bế huyền lực của nàng, mà không biết trong cơ thể nàng còn có hơi thở linh lực. Với điều này, chỉ cần tìm đúng cơ hội, liền có thể chạy.

Bất quá, trước đó, nàng cũng muốn tìm hiểu minh bạch, những người này rốt cuộc bắt nàng để làm gì?

Diêm điện? Nàng cũng không nhớ rõ chính mình từng đắc tội với một thể lực như thế!

Sáng sớm ngày kế tiếp, Phượng Cửu bị bọn họ mang lên một con thuyền loại phi hành thuyền. Khi phi hành thuyền rời khỏi mặt đất và bay lên không trung, Phượng Cửu vốn đang ngồi ở bên trong cũng đi ra ngoài, nhìn nam tử đang ngồi ở đầu thuyền uống rượu, nện bước muốn đi qua, lại bị ngăn cản.

"Để hắn qua đây." Diêm Chủ nói cũng không quay đầu lại.

Sau khi Phượng Cửu đi qua, không khách khí ngồi xuống, bụng bầu rượu lên từ mình đổ một ly, nhấp một ngụm, hỏi: "Các người bắt ta là muốn ta cứu mạng ai? Hay là, muốn tìm hiểu bản lĩnh luyện được của ta?"

Tuy rằng trên người những người này thực sự có sát khí rất đậm, nhưng cũng không có tâm muốn giết nàng, bằng không nàng cũng không thể sống đến hiện tại. Mà nàng, phỏng chừng điều duy nhất có thể khiến người trộm đi, chính là một thân y thuật và bản lĩnh luyện được.

Nhìn thấy tư thái của "hắn" rất tùy ý và thong dong, không có bộ dáng kính sợ, lại khiến ánh mắt Diêm Chủ lộ ra một sự tán thưởng: "Người không sợ bốn quân sẽ giết người?"

"Muốn giết sớm đã giết, hà tất phải chờ tới bây giờ."

Nàng sờ sờ bụng, nhìn hộ vệ một bên hỏi: "Ài, có gì ăn không? Cho ta một ít, từ ngày hôm qua cho đến bây giờ ta còn chưa ăn gì."

Hộ vệ kia liếc mắt nhìn Diêm Chủ một cái, chờ khi hắn ra hiệu, lúc này mới đi về hướng bên trong phi thuyền, không lâu sau, lấy ra mấy đĩa điểm tâm bày bày ở trên bàn nhỏ.

Nhìn trên mặt "hắn" cũng không mang mặt nạ, lộ ra dung nhan bị hủy, lúc này càng là ăn không hề có hình tượng, ánh mắt Diêm Chủ hơi lóe, mở miệng nói: "Ăn chậm một chút, không đủ có thể thêm."

"Khụ khụ khụ khụ..."

Hắn không nói lời nào còn tốt, lời vừa nói ra, lập tức đã khiến Phượng Cửu sặc sụa cá kinh, điểm tâm mắc ở trong cổ họng không thể đi xuống, về mặt bị hủy dung còn bởi vì vậy mà đỏ bừng lên.

Thấy vậy, Diêm Chủ nhũn nhũn mây, nhìn "hắn" nghiêng về một bên rót xuống một chén nước và nuốt xuống ngực, sau khi thở phào nhẹ nhõm liền trừng mắt về phía hắn.

"Làm gì đây?" Tiểu hài tử này, thật là kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Hắn muốn cưới quần áo của ta!

Hắc đồng vừa chuyển, thấy vài tên thuộc hạ tu sĩ Kim Đan chung quanh cũng kinh ngạc nhìn xem hắn, hắn nhũn nhũn lại, quét mắt liếc bọn họ một cái: "Sững sờ ở nơi đó làm gì? Đều không có việc gì làm? Lui ra!"

"Vâng!"

Vài tên tu sĩ Kim Đan vội vàng đáp lời, đồng thời lui ra, lại thoáng nhìn qua thiếu niên hồng y. Thật sự là nhìn không ra, thiếu niên này rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt? Sao có thể khiến cho chủ tử bọn họ nói chuyện ôn tồn như vậy?

Phượng Cửu sau khi nhìn hắn một cái, không để ý tới hắn nữa mà tự mình cố gắng ăn điểm tâm. Lần này ăn tương đối chậm hơn. Hơn nữa, trong đôi mắt hắc y liếm xẹt qua một tia nghi hoặc: *Vì sao giọng nói kia càng nghe càng quen thuộc?*

Nàng rút cuộc đã nghe qua giọng nói của người này ở đâu?

Đến lúc trời chạng vạng, phi thuyền dừng lại ở một chỗ trên đất bằng. Sau khi Diêm Chủ đi xuống phi thuyền, nàng cũng theo sát đi xuống phía sau. Chẳng qua, rất nhanh, đôi mắt đã bị người dùng một miếng vải đen che khuất.

Vẫn luôn được bọn họ mang đi theo, chỉ biết là sau khi rẽ đông rẽ tây rồi đi một chặng đường thật dài, bên tai nghe một số người cung kính gọi "cung nghênh Diêm Chủ" hồi lâu.

"Đẫn hân đi đổi quần áo, sau đó đưa hân đến được lâu."

Bên tai vừa truyền đến giọng nói của Diêm Chủ, nàng đã bị người mang đi, sau đó đi vào một gian phòng, một người tu sĩ cúi bó miếng vải đen che mắt của nàng, đồng thời ném một bộ quần áo màu xám lại đây.

"Nhanh chóng thay đồ rồi đi theo ta!"

Nhìn thấy tu sĩ kia vẫn đứng ở trong phòng và nhìn chăm chăm vào nàng như vậy, nàng trừng mắt nhìn hân: "Người đi ra ngoài! Sao lại nhìn chăm chăm ta thay quần áo?"

"Đều là đàn ông thì có cái gì không thể xem? Nhanh lên, đừng dơ dãi!" Đó là một người tu sĩ tu vi Kim Đan, là một người nam tử khoảng 20 mười, cũng là một trong 16 người cùng nhau đi theo một chuyến trở về, tên gọi là Hôi Lang (灰狼).

"Ta không có thói quen bị người nhìn chăm chăm." Nàng cau mày nói.

"Tiểu tử ngươi thật là phiền toái! Nếu không đổi thì ta sẽ giúp ngươi thay đổi!" Nói, hân thật đúng là đi nhanh đến gần, làm bộ muốn cởi quần áo "hân".

Tuy nhiên, không chờ hân tới gần, Phượng Cửu đã kéo giọng hô to: "A! Phi lễ a!"

Cửa phòng trong giây lát bị đẩy ra, vài tên tu sĩ bên ngoài vươn đầu vào trong dò xét, vừa thấy tình huống trong phòng, không khỏi trừng mắt nhìn: "Ai phi lễ a?"

Một người trong đó sau khi nhìn thoáng qua hai người trong phòng, cười hề hề tặc tặc, nhìn chăm chăm vào tu sĩ Kim Đan nói: "Hôi Lang, không thể tưởng được ngươi còn có ham mê này a!"

"Lăn!"

Sắc mặt tên tu sĩ Kim Đan đen lại, trừng mắt nhìn Phượng Cửu, phản phó: "Hai người tôi đây! Cởi bỏ quần áo của tiểu tử này cho ta!"

Nghe được lời này, ánh mắt Phượng Cửu nhú lại, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng, bên môi cũng tràn ra một nụ cười: "Cởi quần áo của ta? Ngươi thử đi lên xem."

"Tiểu tử ngươi cho rằng ta không dám?" Hôi Lang cất bước tiến lên, duỗi tay muốn chạm tới quần áo "hân".

Phượng Cửu cũng không khách khí với hân, nhìn hân tiến lên, lập tức ra tay mượn lực của hân và ném hân ngã văng ra ngoài, đồng thời ngón tay vừa động, loé lên ánh sáng của ngân châm, dùng tốc độ lấy che tai không kịp đâm vào huyết vị nơi eo bụng của hân.

"Tê!"

Hân thành linh bị té ngã trên đất, cơn tức của Hôi Lang cũng vùn lên, một tay vung lên đang muốn vận dụng hơi thở linh lực, lại nghe một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

"Dừng tay!"

"Chủ tử!"

Mọi người nhìn thấy là Diêm Chủ, sôi nổi cúi đầu hành lễ.

Diêm Chủ cau mày đi đến, ánh mắt lạnh băng quét qua hai người một cái, giọng vững vàng hỏi: "Sao lại thế này?"

"Ta muốn thay quần áo nhưng hân lại không muốn đi ra. Hân kháng kháng phải nhìn chăm chăm xem ta, còn muốn cởi quần áo của ta!"

Lời này bị vừa nàng nói như vậy, mọi người thực sự tự nhiên là đã hiểu sai, một đám nhìn chăm chăm sắc mặt Hôi Lang đỏ lên, lộ ra biểu tình "hoá ra là như thế."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Được lâu Diêm Điện!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Chú tử, sự tình không phải như vậy." Hôi Lang vội vàng nói.

"Vậy thì là dạng nào?"

Phượng Cửu khoanh tay trước ngực, liếc xéo hần một cái: "Người dám nói người không muốn nhìn chăm chăm ta thay quần áo? Người dám nói người không muốn coi quần áo của ta?"

"Người!"

"Người cái gì mà người? Tuy rằng dung nhan bản công tử đã bị huỷ hoại, bất quá, ánh mắt cũng vẫn rất cầu kỳ. Một thân thể giống như tấm lụa bạch của người, còn có bộ dáng tiểu bạch kiểm, thật đúng là không lọt được vào mắt của bản công tử."

Nàng mang vẻ mặt đầy khinh thường, giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng khi nói ra lại khiến mọi người trong phòng nhảy mất yên tĩnh lại. Một đám cùng nhìn nhau nhìn chăm chăm nàng giống như đang nhìn quái vật, ngay cả Hôi Lang cũng mở to hai mắt mà nhìn, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Khóe miệng nhỏ của Diêm Chủ run rẩy rất khó phát hiện, hần nhìn bình tĩnh của thiếu niên kia đúng lý hợp tình không chút nào cảm thấy hổ thẹn, không tránh khỏi mở to hai mắt, xoay người đi ra ngoài.

"Người nhanh chóng cầm quần áo rồi thay đổi!" Hôi Lang hung tợn ném xuống sau khi nói, cũng nhanh chóng xoay người rời đi.

Những người khác nhìn thấy, một đám mới lạ đánh giá Phượng Cửu. Trong lòng rất kinh ngạc, thật đúng là nhìn không ra thiếu niên này lại có sở thích đoạn tú?

Nhìn bọn họ một đám rời đi, Phượng Cửu tiến lên đóng cửa phòng lại, lúc này mới phì cười vì không nhìn được, nàng nhìn nhìn quần áo màu xám trong tay, nhanh chóng thay đổi sau đó đi ra.

"Đi theo!" Hôi Lang chán ghét liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, đi ở phía trước dẫn đường.

Phượng Cửu quét mắt liếc bên ngoài một cái, chỉ còn lại vài tên tu sĩ ở nơi đó, đã không nhìn thấy bóng dáng tên Diêm Chủ kia.

Ánh mắt nàng dừng ở trên người Hôi Lang phía trước, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia sáng, kéo kéo khóe miệng, nhân hạ đi theo ở phía sau, cho đến khi bọn họ đi vào một cái *lầu (tháp)* cao bảy tầng.

.....Edit & Dịch: @Emily_Ton.....

Hương được nồng đậm lẫn lộn với các loại dược vị truyền vào trong mũi. Trong một cái sân khá rộng, nhiều người đang bận rộn xung quanh, một số đang phơi dược, một số đang nghiền dược, còn có một số thì đàn phân loại các loại dược vật, mỗi người đều đang làm một nhiệm vụ khác nhau.

Hon nữa, những người này dường như đã có thói quen, cách một khoảng thời gian sẽ có người mới tiến vào. Bởi vậy, đối với một thiếu niên bị huỷ dung tới đây, nhiều người đang bận rộn chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái liền tiếp tục làm công việc của mình. Có nhiều người cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn xem về phía bên này một cái.

"Lão Lâm, tiểu tử này giao cho người." Hôi Lang hô một tiếng, sau khi ném người xuống lập tức rời đi, cũng không thêm liếc mắt nhìn xem Phượng Cửu một cái.

Lúc này, một lão già *thanh y (mặc trang phục màu xanh)* đi ra từ trong lầu, đi tới trước mặt Phượng Cửu liếc mắt đánh giá nàng trên dưới một lượt, hỏi: "Tên người là gì?"

Phượng Cửu nhếch miệng cười, cất cao giọng nói: "Quý Quý."

"Quý Quý?" Lão già sững sốt một chút, nhàu nhàu mày, nói: "Người biết cái gì? Nói một chút, ta sẽ an bài công việc cho người."

Phượng Cửu không trả lời hắn, mà hỏi: "Nơi này là nơi nào? Các người đều ở chỗ này làm gì?"

"Những gì không nên hỏi thì đừng hỏi, nếu không, sẽ bị chết rất nhanh!"

Nghe vậy, nàng nhủ mấy lại, nghĩ nghĩ: "Vậy hãy an bài công việc lật vật cho ta là tốt rồi, ta cũng có thể là trợ thủ." Khi nói chuyện, ánh mắt nhìn về trong lầu, nhìn thấy bên trong lầu một đường như cũng có không ít người.

"Đó là nơi pha chế dược, những người mới tới đều chỉ tham gia các hoạt động ngoài sân, người hãy đi phân loại dược liệu bên kia trước đi!" Lão giả ra hiệu, sau đó xoay người trở lại trong lầu một.

Phượng Cửu sau khi nhìn thoáng qua về phía bên trong, đi đến chỗ dược liệu bên kia, vừa phân loại dược liệu, vừa đánh giá xung quanh.

"Ài, người vào đây bằng cách nào?" Thiếu niên bên cạnh đề thấp giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Quá mức xảo quỷ!

Phượng Cửu nhìn hán một cái, tùy tay đặt những dược liệu giống nhau vào một đồng, nói: "Bị bắt vào đây."

"Bắt vào đây? Người chẳng lẽ là dược sư sao?" Thiếu niên có chút kinh ngạc hỏi.

"Sao lại nói như vậy?" Phượng Cửu nhướn mày.

Thiếu niên liếc mắt nhìn về phía bên trong một cái, hạ giọng nói: "Cứ cách một khoảng thời gian nhất định sẽ có người bị bắt vào đây, tuy nhiên, bị bắt vào đều là dược sư. Ở đó, tất cả đều ở trong lầu, những người chúng ta ở bên ngoài này nhiều lắm chỉ có dược đồ, làm những việc linh tinh."

"Nếu bọn họ đều ở bên trong, làm sao người biết đối phương đều là dược sư?"

"Đó còn không phải là bởi vì lần trước có một nam tử vẫn luôn âm ỉ, chúng ta mới biết được."

"Ngạ." Nàng gật gù đầu, không hỏi thêm gì khác. Trong lòng thì lại đang suy nghĩ: *Diễm Điện tạo ra một dược lầu ở chỗ này như vậy, lại bắt về một số dược sư, rốt cuộc là đang muốn nghiên cứu cái gì?*

.....*Edit & Dịch: @Emily_Ton....*

Bên kia, thư phòng viện chủ.

"Chủ tử, những người khác đã chờ ở đại đường." Hối Lang cung kính bẩm báo.

Diễm Chủ đang ngồi xử lý sự vụ ở án thư liếc mắt nhìn Hối Lang một cái, hỏi: "An bài cho hắn rồi chứ?"

Nghe được lời này, Hối Lang không khỏi ngừng đầu nhìn về phía hán, dụng chạm đến ánh mắt lạnh lẽo uy nghiêm của hán, vội vàng cúi đầu đáp lời: "Vâng, thuộc hạ đưa tiểu tử kia tới dược lầu và đã giao cho Bão Lâm."

Diễm Chủ ngừng bút trong tay, uy áp cường đại tràn ngập tản ra, giọng nói trầm thấp mang theo lạnh lẽo nói: "Bản lĩnh luyện dược của hắn rất lớn, những dược tề mấy tháng gần đây ở chợ đen đều được xuất ra từ tay hắn, diễm này bốn quân tựa hồ đã nói qua với các người."

Cảm giác được uy áp trên người hán đang đánh úp lại đây, không khí trong toàn bộ căn phòng bỗng lạnh thêm vài phần. Trong lòng Hối Lang cả kinh, quý một gối xuống: "Chủ tử bớt giận, thuộc hạ, thuộc hạ chỉ muốn khiến cho tiểu tử kia ăn chút khổ, thuộc hạ lập tức sẽ điều nhập hắn vào trong lầu."

Hán vốn tưởng rằng chủ tử chỉ nói mang đi dược lầu, cũng không nói là cho nhập vào trong lầu, cho nên hán mới nghĩ khai thác chỗ trống đó để hạ bớt nhuệ khí của tiểu tử kia, nhưng chưa từng nghĩ, chủ tử thật sự sẽ hỏi đến.

"Người đi theo bên người bốn quân đã nhiều năm như thế, hán là rất rõ ràng bốn quân ghét nhất chính là những kẻ dơ trò chơi thủ đoạn nhỏ, nếu như lại có lần sau, người hãy quay về Hắc Ngục và huấn luyện lại!"

Nghe được giọng nói lạnh lẽo mà băng hàn kia truyền đến, Hối Lang cả kinh ứa ra mồ hôi lạnh: "Vâng! Thuộc hạ nhất định sẽ ghi nhớ và không tái phạm!" Hắc Ngục, đó thật sự đúng là một địa ngục, hán không muốn phải trở lại nơi đó.

Diễm Chủ thu hồi uy áp toàn thân, thân thể dựa sát phía sau, ánh mắt thâm thúy quét qua Hối Lang đang quỳ trên mặt đất một cái, dừng lại một chút, lúc này mới nói: "Thiếu niên kia xác thật có chút xảo quỷ, tiến vào trong dược lầu có thể hoán lại mấy ngày đi!"

"Vâng!" Hối Lang đáp lời, thậm chí cũng không dám thở dài nhẹ nhõm một tiếng.

.....*Dịch: Emily_Ton....*

Đợi cho bóng đêm buông xuống, khi Phượng Cửu đi theo bọn họ đi vào sân nghỉ ngơi, mắt nhìn đến một dãy những chiếc ghế dài sắp thành một chiếc giường lớn thì không khỏi choáng váng.

"Này, đêm nay chúng ta ngủ ở đây?"

Thiên a! Không thể nào? Bữa nay ngủ cùng với một đoàn đại lão gia ở đây? Phòng chừng nếu để lão cha và lão gia tử nàng biết được, chắc chắn sẽ gấp đến độ dậm chân!

"Bằng không người cho rằng sẽ có phòng riêng, phải không?"

Một gã đại hán bên cạnh liếc mắt nhìn nàng một cái, vừa cời quần áo, vừa nói: "Có thể có chỗ cho người ngủ đã không tồi rồi!"

Nhìn trong phòng hơn 10 hay 20 người, có người đang cời quần áo, có người đang cởi giày, một số thậm chí dứt khoát mang bộ ngực trần trụi ngã đầu liền ngủ, Phượng Cửu nhủ nhủ mấy, xoay người đi ra ngoài.

Nói giỡn! Để nàng ngủ ở nơi này? Nàng mới không ngủ!

Ra khỏi giường chung trong phòng, nàng nhìn nhìn ở trong viện, thấy bên ngoài viện có hộ vệ canh gác, không thể ra được. Vì thế, nàng xoay chuyển ánh mắt, tầm mắt dừng ở trên cây đại thụ trong viện, ánh mắt sáng lên.

"Có!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Suy nghĩ về Diễm Chủ!

Hộ vệ hắc y canh bên ngoài sân nghe thấy động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn lại, đã thấy thiếu niên đang sử dụng cả tay và chân bò lên trên cây, trong đó một người hét lên: "Người đang làm gì vậy? Xuống đây!"

Phượng Cửu liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: "Các người hãy lo đến vị trí của các người, bớt lo chuyện người!"

"Người!" Tên hộ vệ hắc y đang muốn tiến lên, đã bị người bên cạnh kéo lại.

"Tiểu tử kia thật sự tà môn, người đừng quân hán, dù sao cũng không chạy loạn ra ngoài được, mặc kệ hắn đi."

Tên hộ vệ hắc y thấy Phượng Cửu đang tìm vị trí ở trên cây để dựa ngủ, không khỏi mắng một tiếng: "Bỏ giường tốt không ngủ lại chạy trên cây đi ngủ, ta xem tiểu tử này chắc là có bệnh!"

Phượng Cửu lười để ý đến bọn họ, từ khi bị đưa tới nơi này nàng còn chưa được nghỉ ngơi thật tốt, tuy rằng bên ngoài có hơi lạnh, nhưng còn tốt hơn là ép mình cùng với 10-20 tên đàn ông trong kia.

Ở trong viện lần lộn hai ngày, đại khái cũng thăm dò được quy củ của dược lầu, chỉ có dược sư mới được nhập lầu, mà dược sư phẩm cấp càng cao, có thể điều phối ra dược vật càng có giá trị, địa vị và đãi ngộ ở trong Diễm Điện cũng sẽ càng tốt.

Hon nữa, tuy rằng nhiều người là bị bắt tội, nhưng vì quan hệ đãi ngộ, bọn họ cũng từ bỏ tâm tư rồi đi, một lòng lưu tại được lâu. Nghe nói, ở chỗ này chỉ cần điều phối ra được vật tương đối có giá trị, trừ bỏ khen thưởng tương ứng ra, còn có thể đến Mỹ Nhân Lâu tìm mỹ nhân vui vẻ phong lưu một đêm. Chỉ cần bọn họ thật tình quy thuận với Diêm Điện, cách mỗi đoạn thời gian còn có thể được phép trở về nhà.

Đổi với Mỹ Nhân Lâu, nghe nói là mạng lưới tin tức do Diêm Điện bồi dưỡng nên. Diêm Điện đều có Mỹ Nhân Lâu ở khắp mọi nơi, cùng loại với thanh lâu, mỹ nhân trong Mỹ Nhân Lâu đều được sưu tập về từ các vùng khác nhau, mỗi người đều có đẳng người là lướt quyền rũ, dung nhan kiều diễm tuyệt mỹ.

Ngay cả những lão được sư đã già nếu đi vào đó một hồi, cũng sẽ chìm đắm bởi mùi hương ôn nhu của mỹ nhân, không thể nào tự kiềm chế.

Lần đầu tiên nâng cảm thấy tò mò đối với chủ tử Diêm Điện này, rốt cuộc Diêm Chủ là người thế nào?

"Đang nghĩ gì vậy?"

Một giọng nói trầm thấp mang theo từ tính đột nhiên vang lên ở bên tai, khiến cho nàng đang ở trong trạng thái như đi vào cõi thần tiên, không chút suy nghĩ liền đáp: "Đang suy nghĩ Diêm Chủ rốt cuộc là một nam nhân như thế nào?"

Lời nàng nói vừa ra, ánh vệ đang canh giữ chỗ tối trong được lâu kéo khóa miệng: *Hoá ra tiểu tử này ban ngày ban mặt còn đang mơ tưởng đến chủ tử bọn họ? Lá gan cũng đủ lớn!*

Âm thanh bận rộn trong viện chợt yên tĩnh lại, hoàn toàn quai đi nhìn thoáng qua về phía "hắn", khi ánh mắt "hắn" dừng ở trên người nam nhân bên ngoài, mọi người mới vội vàng thu hồi tầm mắt, tiếp tục làm sự của mình.

"Ân?"

Phượng Cửu phục hồi lại tinh thần, khi nhìn nam nhân đang đứng bên ngoài, ánh mắt sáng lên, mồm miệng nở nụ cười ngượng ngùng: "Hắc hắc hắc, thì ra là Diêm Chủ! Mấy ngày không thấy, người giống như lại đẹp hơn nhiều."

Ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ dừng ở trên khuôn mặt che kín vết sẹo của "hắn", nhìn "hắn" nở nụ cười mang theo vài phần không tâm không phổi, ánh mắt hơi lóe lên, trầm giọng nói: "Cùng bốn quân tiến vào!" Tiễn đã, chấp hai tay sau lưng và cất bước đi vào trong lâu.

Thấy thế, Phượng Cửu bước nhanh đuổi kịp, khi cất bước, khóa mắt thoáng nhìn khuôn mặt tiểu tụy của Hôi Lang ở phía sau, khóa mồm gọi lên vui sướng, hiện lên tươi cười.

Hôi Lang ở phía sau tựa hồ không nghe thấy Phượng Cửu nói gì, biểu tình của hắn có chút hoảng hốt, trong mắt cất giấu lo âu, trước mắt đen nhánh một mảnh, sắc mặt có chút khó coi.

Nhìn thấy chủ tử đã vào trong lâu, hắn cũng lập tức đi theo, suy nghĩ, tuy rằng khó mở miệng, nhưng cũng nên tìm một cơ hội, tìm ý giả trong được lâu hỏi qua tình huống của hắn, rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: Bắt lực là bệnh!

"Đây này là nơi được tề sư điều chế được, trên lầu hai còn có một lầu nữa, lầu ba là một số cuốn sách nói về khía cạnh được tề, lầu bốn lầu năm là nơi lưu giữ được liệu, lầu sáu và lầu bảy là một số được tề thành phẩm"

Diêm Chủ vừa đi, vừa truyền ra giọng nói trầm thấp một bên, hắn mang theo Phượng Cửu đi vào bên trong một gian phòng, nói: "Bốn quân đề người bắt người tới, là muốn mượn thiên phú luyện được của người để dùng, nghiên cứu ra một loại được có thể áp chế hàn độc, chỉ cần người có thể nghiên cứu chế tạo ra nó, bốn quân sẽ đảm bảo người có thể trở về bình an."

"Hàn độc?"

Nghe được những lời này, nàng có chút kinh ngạc, trong đầu nghĩ đến hàn độc ngàn năm trên người Lăng đại thúc, nhưng vì sao Diêm Chủ này cũng muốn được trị hàn độc?

"Không tồi, nơi này ngoại trừ một số được tề sư đều đang nghiên cứu chế tạo giải được hàn độc ra, còn có một số là đang giúp Diêm Điện chúng ta tinh luyện được tề. Chỉ cần nghiêm túc làm việc, bốn quân sẽ không bạc đãi bất luận một ai, nhưng nếu như ở trong này quấy rối, bốn quân cũng tuyệt sẽ không buông tha!"

Phượng Cửu xem xét sau đó liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: "Đây cũng không phải là thứ dễ dàng nghiên cứu chế tạo và điều phối, hàn độc có rất nhiều loại, hơn nữa bệnh trạng cũng khác nhau, nếu không kiểm tra qua mạch hoặc là kiểm tra qua tình trạng cơ thể, được sư nào dám tùy tiện phối được?"

Nàng mở lòng dối tay ra, lắc lắc đầu ngồi xuống ở bên cạnh bàn: "Không thấy được mạch, không thấy được người, ta không thể điều phối được."

Diêm Chủ nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu, trầm mặc, không biết nghĩ đến điều gì, đứng lên nói: "Vậy người hãy làm quen với nơi này trước, chờ được tề của người đạt phẩm cấp cao hơn những được tề sư trong được lâu rồi lại nói đến vấn đề này đi!"

Thấy hắn đang muốn rời đi, Phượng Cửu vội vàng đuổi tay ra, nắm ống tay áo hắn kêu lên: "Từ từ!"

Diêm Chủ cau mày quay đầu lại, ánh mắt dừng ở trên tay nhỏ của "hắn" đang nắm lấy ống tay áo của hắn, ánh mắt hơi lóe, lạnh giọng thét: "Buông tay!" Phất ống tay áo một cái, văng tay "hắn" ra, rút tay áo về.

Phượng Cửu cũng không thêm đề ý, nói "Diêm Chủ, các người bắt ta tới đây, nhưng ngay cả nơi ngủ cũng không chuẩn bị cho ta, bắt ta ngủ cùng với nhiều người trên một cái giường lớn, các người không biết xấu hổ sao? Còn có nữa! Huyền lực của ta cũng bị người phong bế, nơi này các người cảnh giới lại nghiêm ngặt như vậy, còn sợ ta chạy thoát khỏi đây sao? Cũng không cần cả ngày bắt ta không thể ra khỏi cửa viện như vậy?"

Nàng liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn không phát tay áo rồi đi, liền tiếp tục nói: "Nếu như các người mời ta tới là muốn ta điều phối được tề, vậy thì cũng nên xem ta giống như là khách quý mà tiếp đãi. Người đi hỏi thăm và hỏi thăm một vòng, những người chợ đêm đó đã tôn thờ dương gia ta như ông nội bọn họ, người nói xem so với các người, đạo đãi khách này cũng quá kém đi?"

Thấy "hắn" không hề sợ chết nói đến đạo đãi khách gì đó cùng với Diêm Chủ, Lão Lâm và Hôi Lang mới bên đều không tránh khỏi liếc mắt nhìn "hắn", cảm thấy ý nghĩ của "hắn" quá kỳ lạ. Rốt cuộc, "hắn" chính là tù nhân, nói chuyện đạo đãi khách gì đây!

Tuy nhiên, điều khiến cho bọn họ không tưởng nhất chính là mức độ khoan dung của Diêm Chủ đối tiểu tử này, tất cả đều lần lượt nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Diêm Chủ quát mắt liếc nhìn dung nhan thiếu niên kia một cái, giao đãi: "Hôi Lang, quay đầu lại hãy an bài cho hắn một tiểu viện độc lập, hắn có thể hành động tự do ở Diêm Điện."

"Vâng." Hôi Lang liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, không rõ vì sao chủ tử lại hậu đãi với "hắn" như vậy.

Nhìn chủ tử đã đi ra ngoài, Hôi Lang gọi một tiếng, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, ngài về trước đi, thân thể thuộc hạ không khoẻ, muốn tìm ý giả trong lâu xem qua."

Diêm Chủ quay đầu lại quát mắt liếc hắn một cái, lên tiếng: "Ân."

"Phụt!"

Phượng Cửu không nhịn được bật cười, nhìn một bộ dáng lo lắng của Hôi Lang, lắc lắc đầu hài hước liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Nam nhân bắt lực, là bệnh, nên trị!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 185: Linh được ngàn vàng!

Lời này vừa ra, Diêm Chủ đang bước một chân ra phía trước lập tức dừng lại, quay đầu lại trừng lớn đôi mắt quét nhìn Hôi Lang với một bộ dáng đang muốn giết người một cái, ánh mắt thâm thúy xoay chuyển, vừa lúc đối diện với ánh mắt mang ý cười giảo hoạt của thiếu niên kia.

"Bắt lực?" (不举: Erectile Dysfunction: bệnh bắt lực/liệt dương của nam nhân)

Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính một lần nữa dừng ở trên người Hôi Lang, tầm mắt Diêm chủ đảo qua khuôn mặt xấu hổ, sau đó dừng lại ở một chỗ dưới vòng eo của Hôi Lang, khóa miệng gọi lên một nụ cười nhẹ rất khó phát hiện.

Không cần phải suy nghĩ, đây nhất định là kiệt tác của thiếu niên kia.

Thì ra là bị bắt lực, khó trách, hai ngày này Hồi Lang trở nên tiêu tụy và tiêu tảo như vậy.

"Là người! Là tiêu từ người làm đúng không?"

Hồi Lang trừng mắt nhìn Phương Cửu, nắm chặt nắm tay, một thân tản ra sát khí, đáng tiếc, Phương Cửu căn bản không sợ ánh mắt giết người kia của hắn, ngược lại nâng cằm lên liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Là người cái gì? Người bị bắt lực thì đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Người đừng quên, ta chính là Quý Y đại danh鼎鼎鼎鼎, nếu như ngay cả tật xấu này của người cũng nhìn không ra, quả thật là hòng cả Quý Y chiêu bài của ta."

Nghe vậy, Hồi Lang nghẹn một bụng lửa, nhìn những ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, hắn chỉ cảm thấy mặt đều mất hết, nhưng cố tình còn không thể làm gì người kia!

"Khụ!"

Diêm Chủ khụ một tiếng, nói: "Nếu như bị bắt lực, cần phải trị, y giả được sư trong lâu không ít, tìm bọn họ nhìn xem." Nói xong, liền cất bước đi ra ngoài.

Phương Cửu cười khanh khách liếc mắt nhìn Hồi Lang một cái, cũng đi theo ra ngoài. Khi ra bên ngoài, lại thấy Diêm Chủ đang đứng ở ngoài viện, vì thế, nâng đi lên phía trước, cười hỏi: "Diêm Chủ, không phải người đang đợi ta ấ?"

Hắn xoay người lại, nhìn thiếu niên này đứng ngay trước ngực hắn, giọng nói vững vàng: "Nơi này là Diêm Điện, người chớ quên thân phận của mình, mọi việc không cần quá mức, nếu không, bốn quân sẽ thay bọn họ thu thập!"

Nhìn hắn sau khi ném xuống lời cảnh cáo liền rời đi, Phương Cửu bĩu môi. Nói đến cùng, nói thẳng ra là hắn bệnh vực người của mình, không phải sao?

Bất quá, nâng cũng cảm thấy rất kỳ quái, Diêm Chủ này nhìn thế nào cũng không phải là người có tính khí tốt, nhưng vì sao lúc nào cũng nhường bộ năng? Mặc kệ năng hồ nháo?

Thực ra, nâng cũng không biết chính là, bởi vì Diêm Chủ khi lấy thân phận là Lăng đại thúc và từng tiếp xúc qua với nâng. Ở trong mắt hắn, Phương Cửu chỉ là một thiếu niên xảo trá tai quái. Hơn nữa, thiếu niên này lại có chút quen thuộc với hắn, từng từng gọi Lăng đại thúc, tuy rằng gọi đến nỗi hắn luôn hoài nghi chính mình có phải quả già hay không? Nhưng không thể phủ nhận, hắn đối thiếu niên này không hề sinh ra ác ý.

Có Diêm Chủ phản phó, Phương Cửu ở trong Diêm Điện chỉ cần không đi vào cấm địa, những nơi khác đều có thể tự do đi lại, bởi vậy, không cần thời gian nửa ngày, nâng đã sờ soạng trong ngoài hết toàn bộ nơi này.

Trong đó, nhiều nơi có thiết hạ trận pháp, nâng cũng không đặt chân qua. Tuy nhiên, thật ra nâng lại phát hiện được một nơi rất tốt, sau ngọn núi có một chỗ suối nước nóng, nghe nói là lãnh địa riêng của Diêm Chủ, không cho người khác đi vào, nâng cũng chỉ nhìn qua ở bên ngoài sau đó liền rời đi, bởi vì ở nơi đó cũng thiết hạ trận pháp.

Sau khi dạo qua một vòng, nâng lại lần nữa trở lại được lâu, đi vào và xoay chuyển quanh nơi cất chứa dược liệu ở lầu ba và lầu bốn, và ngay lập tức không thể dời nổi chân ra.

Nâng đã đề nghị hỗ trợ mình tìm linh dược, nhưng tìm như thế nào cũng không thể tìm đủ, lại không nghĩ tới, trong dược lâu này cái gì cũng đều có hết. Ngay lập tức, nâng hưng phấn nhặt một số linh dược và tính toán điều chế chút thuốc mỡ để xoa đi vết sẹo.

Lão Lâm đi lên theo nâng, nhìn thấy "hắn" chọn hơn mười vị linh dược để ở trong rổ và chuẩn bị mang xuống lầu, không khỏi mở miệng hỏi: "Người lấy những cái đó làm gì? Những cái đó đều là linh dược trân quý, mỗi một thứ trong đó đều có giá trị ngàn vàng."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 186: Không bị lộ!

Nghe được lời này, về mặt Phương Cửu hoàn toàn nghiêm nghị, nhìn lão Lâm nói: "Đương nhiên là dùng để làm dược tề, Diêm Chủ nói muốn điều phối giải dược trị hàn độc, ta phải mang những dược này về để nghiên cứu và nghiên cứu."

Nghe vậy, lão Lâm có chút nghi hoặc: "Nhưng dược tính của những dược này cũng không thích hợp để làm giải dược hàn độc!"

"Lão Lâm, có vẻ như người không hiểu đúng không? Phạm là dược đều có tính tương sinh tương khắc, tuy rằng trước mắt ta còn chưa thể điều phối ra, nhưng ta mang về nghiên cứu thì cũng không sai." Nâng nghiêm túc nói, quả nhiên là một bộ tư thái chính nghĩa nghiêm nghị, hừ đến nỗi lão Lâm đều ngăn người sừng sốt.

"Vậy, còn cần những vật khác không? Trong dược lâu đều có những vật như dược cụ linh tinh, nếu người cần thì cứ tới tìm ta."

Nghe được lời này, nâng mỉm cười, đôi mắt rực rỡ lung linh: "Lão Lâm, người đúng là một người tốt, người yên tâm, nếu dược ta dùng không đủ sẽ còn đến lấy tiếp, nếu cần dược cụ gì đó tự nhiên sẽ đến tìm người, đi thôi đi thôi! Người dẫn ta đi chọn một số thứ có thể mang về dùng."

Nâng vỗ vỗ bả vai lão Lâm như thể lão là ca ca tốt của nâng, cùng lão đi xuống dưới lầu.

Đêm đó, Phương Cửu bắt đầu điều chế thuốc mỡ để loại bỏ vết sẹo ở trong tiểu viện riêng của nâng.

.....*Wattpad@Emily_Ton*.....

Trong khi đó, bên phía chủ viện.

Lão Lâm đang bám báo về việc hôm nay Phương Cửu lấy những dược liệu kia ở trong dược lâu, chưa xong, lại nói: "Chỉ là thuộc hạ cảm thấy rất kỳ quái, dược tính của những dược liệu đó đều không phải là dùng để trị hàn độc, nhưng Quý Quý lại nói những dược đó có thể dùng."

"Quý Quý?" Diêm Chủ liếc mắt nhìn lão Lâm một cái, giọng nói ở âm cuối hơi nâng lên.

Lão Lâm sừng sốt một chút, trầm ngâm: *Vì sao chủ tử dường như không nắm bắt vào trọng điểm? Lão đang bám báo những dược liệu trân quý đã bị thiếu niên cầm đi, chủ tử nghe xong nửa ngày cũng không thoát ra khỏi vỏ hòng một tiếng, nhưng sau khi nghe đến tên của thiếu niên này liền có phản ứng.*

Lập tức, không dám nghĩ tiếp, chỉ cung kính nói: "Đúng vậy, thiếu niên kia nói gọi hắn là Quý Quý là dược."

"Lui xuống đi!" Diêm Chủ phất tay một cái, ý bảo hắn lui ra.

"Chủ tử, những dược liệu đó....."

"Hắn muốn thí cử cho hắn."

"Vâng." Nghe được lời này, lão Lâm không dám nói thêm một từ, hành lễ lui về phía sau và đi ra ngoài.

Ngồi một hồi, sau khi uống lên hai ly rượu, hắn đứng lên, cất bước đi ra ngoài. Hắn vốn là muốn đi tản bộ bên ngoài, chỉ là, trong bất tri bất giác thế nào lại đi tới bên ngoài sân thiếu niên kia. Nhìn thấy trong phòng vẫn còn sáng đèn, cái bóng của một thân ảnh ở trên cửa sổ giấy cứ đi qua đi lại, nhất thời động tâm, hắn cất bước đi vào.

Trong phòng, tâm tình Phương Cửu đang rất sung sướng vừa hát lên một tiểu khúc, vừa lau khuôn mặt mình trong khi nhìn vào tấm gương, lại vừa nghiên cứu chế tạo ra thuốc mỡ. Nghĩ đến dung nhan nâng không lâu sau liền có thể khôi phục, tâm tình buồn bực vì bị bắt tới nơi này cuối cùng cũng đã dịu đi.

"Lấy dược của bốn quân, chỉ để làm những điều vô nghĩa?"

"Oa!"

Giọng nói đột nhiên truyền đến từ phía sau nâng nhảy dựng, theo bản năng xoay người nhảy lên, nhìn thấy Diêm Chủ kia không biết đã tiến vào từ khi nào, đang bắt tay sau lưng và đứng ở nơi đó nhìn nâng rất có hứng thú.

"Như vậy cũng có thể khiến người sợ hãi, hẳn nhiên là đang làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm." Hắn nhếch mày, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thiếu niên được bao phủ bởi thuốc mỡ xanh đen.

Phương Cửu nhìn thấy là hắn, thờ phào nhẹ nhõm, một tay vỗ vỗ ngực, tức giận nói: "Ta nói này Diêm Chủ đại nhân, người là buổi tối không ngủ được, chạy tới nơi này của ta làm gì? Người chạy tới thì chạy tới đi! Nhưng vì sao lại giống như u hồn vô thanh vô tức trôi vào đây để nháo? Cũng không nên tới hù dọa người như vậy đi?"

Thấy ánh mắt hắn bình tĩnh nâng chăm chăm, nâng theo bản năng cúi đầu nhìn trên người mình: Tuy rằng đang mặc áo trong màu trắng, nhưng bên trong còn có bó ngực, phẳng ****, không hề bị lộ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 187: Thì Ra Là Nàng!

"Làm sao vậy? Vì sao lại nhìn chăm chăm ta như vậy?" Nàng hỏi, không hiểu rõ nguyên do.

Mà lúc này, trong lòng Diêm Chủ khẽ nhúc nhích, khi hắn nhìn thấy gương mặt được bao phủ trong thuốc mỡ xanh đen, cùng với đôi mắt linh động giảo hoạt kia, trong lòng bùng tỉnh.

Thì ra là nàng!

Chính là tiểu nha đầu trong Cửu Phục Lâm, là tiểu nha đầu ôm đùi hắn và kêu tỷ phụ rồi lại kêu đại thúc.....

Hon nữa, lần đó hắn bị hàn độc phát tác và bị người đuổi giết, cũng là nàng đã cứu hắn.

Nghĩ vậy, trong mắt hắn xẹt qua một tia phức tạp, không nghĩ tới vòng đi vòng lại dụng phải nàng, mà nàng lại còn lừa gạt hắn là nữ giả nam trang. Nếu không phải hắn nhìn thấy khuôn mặt nàng với thuốc xanh đen trát khắp trên mặt cùng với cặp mắt kia, hắn thật đúng là không thể nào mà nhận ra nàng.

Bị ánh mắt hắn nhìn xem khiến cả người không được tự nhiên, Phương Cửu nhủ nhủ mảy, nói: "Ta nói này Diêm Chủ, đêm đã khuya, người không quay về ngủ? Thay vì đó ở chỗ này nhìn chăm chăm xem ta?"

Ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ xẹt nhanh qua ngực nàng được che phủ bởi áo trong, nhìn thấy bằng phẳng, không hề có chút pháp phồng. Nhưng ở trong đầu, lại mặc danh nghĩ đến một ngày ở trong Cửu Phục Lâm vì không cẩn thận mà dụng tới cảm xúc mềm mại, trong lúc nhất thời, lỗ tai hơi phấp phồng, xoay người lập tức đi nhanh ra ngoài.

"Không thể hiểu được."

Phương Cửu thấy hắn cũng không nói một tiếng mà đã rời đi, chỉ cảm thấy tính tình Diêm Chủ này quả thực quá cổ quái, nàng bước tới, khoá cửa lại trước khi quay lại trước gương và lau đi một tầng thuốc mỡ, rồi sau đó cứ phủ lên mặt một tầng thuốc mỡ như vậy rồi đi ngủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Ngày hôm sau, khi Phương Cửu đi vào được lâu với một khuôn mặt bôi đầy thuốc mỡ, lão Lâm nhìn thấy thì không khỏi ngạc nhiên đi lên đơn: "Quý Quý, trên mặt người là cái gì vậy? Vì sao không rửa mặt mà đã ra cửa vậy?"

"Là thuốc mỡ, không thể rửa." Nàng mở miệng cười, nói: "Lão Lâm, ta muốn đi lâu bốn chận được, người muốn đi cùng ta hay không?"

"Lại chận được? Ngày hôm qua người đã lấy đi những cái đó....."

"Ngày hôm qua những cái đó đều chế thất bại, à, người xem, vì không muốn lãng phí, ta đều đã trát ở trên mặt ta." Nàng chỉ chỉ thuốc mỡ trên mặt mặt mình và cười híp một đôi mắt nói.

"Điều này....." Lâm lão không nói nên lời, thật sự không biết nên nói như thế nào với hắn mới được.

Nghĩ đến thái độ của Diêm Chủ đối hắn, cùng với giao đãi của Diêm Chủ, không khỏi than một tiếng, nói: "Người muốn đi lấy được thì tự mình đi lấy, quay về thì qua chỗ ta ghi lại một chút là được, ta còn có việc bận rộn, sẽ không đi lên cùng người."

Ánh mắt Phương Cửu sáng lên: "Lão Lâm, nhìn không ra người lại tin nhiệm ta như vậy, người không sợ ta sẽ lãng phí tất cả những dược liệu ngàn vàng khó cầu đó sao?"

Trong lòng lão Lâm thầm nghĩ: Không phải ta tin nhiệm người, mà là Diêm Chủ đã giao đãi tuy ý người lấy, cũng chỉ có Diêm Chủ mới khiến người có thể lãng phí như vậy.

Ánh mắt dừng ở trên mặt "hắn", nghĩ đến ngày hôm qua "hắn" lấy những linh dược trân quý đó hoàn toàn biến thành thuốc mỡ trên mặt "hắn", lập tức cảm thấy đã thiệt đau một trận: "Thật là phung phí! Thật là lãng phí....." Lắc đầu, đi làm chính sự của mình.

Vì thế, Phương Cửu lại đi lên lầu và cảm về không ít linh dược, nhốt tại trong phòng và không ngừng chuyển động, cho đến khi chạng vạng, Hối Lang mang sắc mặt khó coi tìm tới cửa.

Trong lúc đó, phía chủ viện bên kia, trong tay Diêm Chủ đang bung một ly trà, vẫn luôn duy trì động tác này mà không thay đổi, cũng không biết đang nghĩ đến điều gì, khi thì nhủ mảy, khi thì khoé môi lại gọi lên một ý cười nhẹ rất khó phát hiện. Bộ dáng quý đi kia, khiến một tu sĩ hắc y đang hầu hạ một bên nhìn thấy, cảm thấy trở nên căng thẳng và sợ hãi.

Nhấp một ngụm trà, mới phát giác ra trà đã lạnh, hắn buông chén trà trong tay, hỏi: "Ảnh Nhất (影一), Hối Lang đã đi đâu?"

"Bẩm chủ tử, Hối Lang đã đi tìm Quý Y xem bệnh....."

Giọng nói còn chưa rơi xuống, đã thấy chủ tử vốn đang ngồi chuẩn bị chấm trà, sắc mặt biến đổi, sau khi mang mặt nạ lên thì lao ra bên ngoài như gió xoáy trong sự kinh ngạc của Ảnh Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 188: Lưu truyền vĩnh viễn!

Bên kia, Phương Cửu nhìn sắc mặt khó coi của Hối Lang đang đứng ở cạnh cửa, không khỏi nhủ mảy, khoanh tay trước ngực và hất cằm lên hỏi: "Tìm ta có việc gì?"

"Ta tới chữa bệnh." Hắn cố nén suy nghĩ xúc động muốn giết người, cố gắng hết sức dùng giọng bình tĩnh nói.

Chỉ là, giọng nói vẫn cứng đờ, cùng với một thân sắt khí, vẫn tiết lộ ra cảm giác nội tâm chân thật nhất của hắn.

"Ta tuy rằng là Quý Y, nhưng điều đó cũng không có nghĩa ta sẽ dè dặt trị bệnh cho bất kỳ người nào." Nàng nói nhẹ nhàng, trên mặt mang theo nụ cười khinh thường: "Huống chi, không phải là người rất lợi hại sao? Cần gì phải tìm đến ta chữa bệnh!"

Hối Lang nghiêng rắng, nhìn chăm chăm thiếu niên muốn bị đánh trước mắt, nói: "Không phải là vì người mà ta bị biến thành như thế này sao?!"

"Ái! Dừng dừng!"

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, nói: "Người dừng có nói bậy! Chính người muốn biến thành con thú, lại vẫn muốn đổ đến trên đầu của ta? Thật là không có đạo lý."

Trong khi nói, khoé môi nàng cau lên, nhìn hắn từ trên xuống dưới, cười tà tà: "Thật ra ta thấy hiện tại người cũng khá tốt! Dù sao thì nếu người có nói thể ra điều này, hiện tại không thể nằng nỏ lên, vậy thì hãy ngoan ngoãn chịu đựng nó nằm bên dưới không được sao? Cần gì phải lãng phí nỗ lực để trị bệnh làm gì!"

"Người!"

Hối Lang bị hắn lộ liễu nói ra những điều xấu hổ thì buồn bực vạn phần, nhưng hắn lại không thể làm gì, chỉ đánh cấn răng, hỏi: "Rốt cuộc người muốn như thế nào mới chịu trị giúp ta!"

Nhìn mặt Hối Lang đã đỏ, nàng hiện lên vẻ mặt tà ác, nói: "Nam nhân sao, cũng không nhất thiết cần phải khỏe mạnh, mềm mại mới là khỏe mạnh, biết không?"

Thấy hắn ghen một hơi khiến mặt đỏ lên, nàng sờ sờ cằm, vẻ mặt bùng tỉnh: "Ta đã biết! Không thành vấn đề! Bệnh này của người đã nằm ở trên tay ta, ta sẽ đảm bảo khiến người vừa lòng, bất quá, có phải ta nên nói đến thủ lao chữa bệnh hay không?"

Thấy hắn đã nhượng bộ, Hối Lang thở ra nhẹ nhàng, hỏi: "Người nghĩ xem mình muốn cái gì?"

"Ta nghe lão Lâm nói, có một dịp người đạt được hai viên trân châu cực phẩm to như quả trứng gà?"

"Đó là chủ tử đã thưởng cho ta!" Hắn trừng mắt lên, đó chính là bảo bối của hắn!

Nghe vậy, nàng thu lỏng mày lại nói: "Nói như vậy là người muốn nó lưu truyền (rũ xuống) vĩnh viễn?"

Lời này vừa ra, Hối Lang lập tức xì hơi, hung tợn trừng mắt nhìn thiếu niên đáng giận trước mắt này một cái, từ trong chiếc nhẫn không gian ở trên ngón tay lấy ra hai viên trân châu cực phẩm to như quả trứng gà đưa cho hắn.

"Giữ cẩn thận!"

Ước lượng hai viên trân châu cực phẩm trong tay, nàng cười típ đôi mắt, vừa xoay người đi vào phía trong, vừa nói: "Vào đi! Cởi áo và ngồi lên trên ghế đi."

Hồi Lang cũng không làm ra vẻ, sau khi tiến vào liền cởi áo ngoài ra, ngồi xuống ở trên ghế.

"Tắc tắc, thật là nhìn không ra, đáng người cũng không tệ lắm." Ánh mắt nàng xẹt qua cơ bắp nổi bật rõ ràng trên cơ thể hắn, đi ra phía sau hắn, rút mấy cây ngón chấm mà nàng đã cắm ở huyết vị bên hông hắn ra.

"Xong rồi"

"Điều này... điều này đã ổn rồi?" Hắn hơi há hốc mồm, vừa mới bị đâm xuống vài cây ngón chấm đã tốt rồi?

"Như thế nào? Không tin ta?"

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, mở miệng cười: "Hắc hắc, không cần phải gấp gáp, người trở về đi! Sáng mai ta cam đoan người sẽ nhìn thấy hiệu quả."

Lúc này Hồi Lang cũng không thể nhìn thấy được, nụ cười tà ác gào hoạt trên khuôn mặt nàng, nếu không, hẳn sẽ không dễ dàng tin tưởng lời nàng nói như vậy.

Ngay lúc Hồi Lang đang nửa tin nửa ngờ mặc lại áo của mình, khi đang buộc đai lưng, một thân ảnh đột nhiên đi đến. Ánh mắt sắc bén nhiếp người giống như hàn băng dừng ở trên người hắn, khiến cả người hắn phảng phất như bị đông lạnh, không dám nhúc nhích nửa phần. Ngay cả giọng nói cũng vì uy áp nhiếp người lạnh lẽo của đối phương mà có một chút kinh hoàng và run rẩy.

"Chú... chú tử?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Lửa giận vô danh!

Ánh mắt sắc bén băng hàn của Diêm Chủ dừng ở trên tay Hồi Lang đang thắt đai lưng. Ánh mắt kia, giống như một lưỡi dao lạnh băng nhiếp người, khiến lòng người lạnh giá.

"Người đã trị giúp hắn?" Hắc đồng thâm thúy nhìn không ra cảm xúc dừng ở trên người Phương Cửu một bên, giọng nói trầm thấp vững vàng, khiến người đoán không ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Phương Cửu chớp chớp đôi mắt, gật gật đầu: "Đã trị." Có chút kỳ quái nhìn hắn, cảm thấy hai ***** tựa hồ thần kinh có chút vấn đề.

*(Note: ***** là của bản gốc)*

"Đã cởi quần áo?"

Ánh mắt hắn lại chuyển trở lại trên người Hồi Lang đang cứng đờ cả người, giọng nói kia, đã ẩn ẩn lộ ra vài phần hơi thở nguy hiểm.

"Àn, cởi."

Phương Cửu rất thành thật lại gật gật đầu. *Không cởi quần áo thì làm sao châm cứu? Đương nhiên là phải cởi quần áo!*

"Nói như vậy, người cũng đã nhìn?"

Giọng nói kia đã biến thành băng đá, lạnh đến nỗi khiến Hồi Lang ứa ra một thân mồ hôi lạnh, thầm nghĩ, *chẳng lẽ hắn đã làm sự tình gì chọc chủ tử không vui? Hay là phạm vào cấm kỵ gì?*

"Đương nhiên, không nhìn thì làm sao châm cứu?"

Nàng cũng cảm thấy có chút không thể hiểu được, đặc biệt là cảm giác được độ ẩm trong gian phòng lạnh xuống trong nháy mắt, bên người phảng phất có một luồng khí lạnh gào thét, thật là quý dị.

Nhìn khuôn mặt hoàn toàn bối rối của nàng, trong lòng Diêm Chủ hiện lên một con lửa giận vô danh. Hắn nhìn nàng thật sâu một cái rồi phất quần áo, xoay người đi nhanh ra ngoài, đồng thời giọng nói trầm thấp lộ ra hơi thở lạnh lẽo nguy hiểm mang theo tức giận truyền ra.

"Ánh Nhất, ném Hồi Lang đến Thanh Phong Lâu cho bốn quân!"

Khi Ánh Nhất vừa đuổi theo đến đây, nghe được lời này, cả người ngấy dại: *Thanh... Thanh Phong Lâu?*

Ánh mắt nhìn về phía bên trong, nhìn thấy thân thể Hồi Lang cũng đang cứng đờ ngấy người đứng ở nơi đó, vẻ mặt không thể nào tin nổi.

Phương Cửu hơi sững sờ, nhìn nhìn hai người bọn họ, thấy trên mặt hai người đều mang biểu tình khó có thể tin, không khỏi chớp chớp mắt, tò mò hỏi: "Thanh Phong Lâu là nơi nào?"

Ai ngờ, nàng không hỏi còn tốt, nàng vừa hỏi câu này, cả người Hồi Lang gần như sụp đổ liền xông ra ngoài.

"Chủ tử! Chủ tử thuộc hạ không muốn đi Thanh Phong Lâu..... Chủ tử....."

Nhìn thấy Hồi Lang lao ra, Ánh Nhất phục hồi lại tinh thần, cũng vội vàng đuổi theo, nếu không chấp hành mệnh lệnh chủ tử, chỉ sợ không chỉ có Hồi Lang bị ném đến Thanh Phong Lâu, có khả năng hắn cũng sẽ bị liên lụy.

Cho nên, hai kẻ chết không bằng chết một kẻ, hắn cũng chỉ đành xin lỗi Hồi Lang.

Phương Cửu đứng ở chỗ cửa, nghe âm thanh từ lên như quý khóc sói gào của Hồi Lang truyền đến, không khỏi nhú nhú mày, thầm nghĩ: *Thanh Phong Lâu là nơi nào? Vì sao lại khiến Hồi Lang nghe tên đã biến sắc?*

"Bất quá, Diêm Chủ rốt cuộc là vì sao lại đến? Lại vì sao tức giận rồi đi?"

Nàng lăm lăm nói nhỏ, không thể hiểu rõ, đơn giản đành không nghĩ nữa, lại quay về tới trong phòng và đóng cửa phòng lại, tiếp tục sự tình chưa xong.

.....Edit: @EmilyTon.....

Ngáy kể, khi nàng đem được tề phẩm cấp 4 đã điều chế xong giao cho Lão Lâm, nhìn thấy biểu tình kích động và vui mừng của lão, không khỏi cười hi hi nói: "Lão Lâm, ta có thể nghe vài chuyện từ người được chứ?!"

"Ha ha, chuyện gì? Nói đi nói đi!" Lão Lâm cẩn thận cắt được tề giống như bảo bối, tính toán đợi lát nữa cảm đi cho chủ tử xem.

"Thanh Phong Lâu là nơi nào?" Nàng thuận tay cầm một khối điểm tâm trên bàn lão và ăn.

"Thanh Phong Lâu là một *tiểu quan quán**, người hỏi cái này để làm gì?" Ngày hôm qua lão đã nghe cả ngày trong được lâu, bởi vậy, cũng không biết Hồi Lang đã bị Diêm Chủ hạ lệnh ném đến Thanh Phong Lâu.

**Tiểu quan quán (小酒馆): Là nhà chứa dành cho những người đồng tính nam.*

"Khuê khê! Cái gì? Tiểu... tiểu quan quán?"

Nàng kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, tiện đà, nhìn không được cất tiếng cười to: "Ha ha ha ha! Nguyên lai là tiểu quan quán!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Kim thương không ngã!

Thấy hắn ở nơi đó cười rất vui vẻ, Lão Lâm lắc lắc đầu, nói: "Nếu người cần được gì thì tự mình lên lầu lấy, ta cảm được tề đến cho chủ tử trước." Nói xong, liền cất bước đi ra ngoài, chỉ để lại Phương Cửu một mình vui vẻ ở nơi đó.

Lão Lâm đi vào chủ viện, thường thấy Hôi Lang hay lui tới và đi theo bên người chủ từ hiện tại lại không thấy bóng người, ngược lại chỉ thấy Ảnh Nhất canh giữ bên trong viện chủ từ, liền hỏi: "Ảnh Nhất, hôm nay vì sao không thấy Hôi Lang?"

Nghe được lời này, khốc miệng Ảnh Nhất vừa kéo, nhìn thoáng qua bên trong, đề thấp giọng nói: "Hôi Lang đang tiếp khách ở Thanh Phong Lâu!"

"Cái gì?" Lão Lâm ngăn ra, kêu lên quái dị: "Thanh Phong Lâu tiếp... tiếp khách?" Lão không nghe lầm chứ?

Ảnh Nhất làm động tác yên lặng, chỉ chỉ bên trong, đề lờ đờ lớn tiếng quá.

Lão Lâm lau lau mồ hôi lạnh, nói: "Ta tìm chủ từ có việc, đi vào trước."

Trước án thư, Diêm Chủ đang ngồi xem xét tin tức từ các nơi trình lên, lúc này, cửa phòng vang lên hai tiếng cốc cốc, bên ngoài truyền đến giọng nói của Lão Lâm.

"Chủ từ, thuộc hạ có việc muốn bẩm."

"Vào đi."

Lão Lâm hít một hơi thật sâu, lúc này mới đi vào, nhìn thấy thân ảnh màu đen đang bận rộn trước án thư, lập tức đi lên phía trước, cung kính hành lễ, trình lên được tề.

"Chủ từ, đây là được tề mà Quý Quý vừa mới phối chế ra, thuộc hạ đã xem qua, là được tề phẩm cấp 4."

Nghe được lời này, Diêm Chủ buông tư liệu trong tay xuống, ngừng đầu lên: "Hắn đã luyện chế ra được tề phẩm cấp 4?"

"Đúng vậy, hơn nửa là là thượng phẩm được tề phẩm cấp 4, ngay cả trong được lâu chúng ta, cũng chưa từng xuất hiện thượng phẩm phẩm cấp 4." Nói đến đây, Lão Lâm cũng có chút kích động, không nghĩ tới thiếu niên Quý Quý này tướng mạo xấu xí nhưng thực sự lại có vài phần bản lĩnh, cũng khó trách chủ từ luôn nhìn hắn với con mắt khác.

Diêm Chủ trầm tư một hồi, liền nói: "Khi người quay lại, hãy để ấn ký của hắn ở trên bình được, sau đó đem được tề giao cho nhà đấu giá, để bọn họ lấy danh Quý Y và bán đấu giá được tề."

Nghe vậy, Lão Lâm hơi ngần ra: "Chủ từ đây là muốn nâng cao danh tiếng của Quý Y?" Nếu như đã qua tay người Diêm Điện bọn họ, không cần ba tháng, danh tiếng của Quý Y tất sẽ truyền khắp toàn bộ Thanh Đảng quốc!

"Đi làm đi!" Hắn không nhiều lời, chỉ phất tay y báo lão lui ra.

"Vâng." Lão Lâm hành lễ và lui về phía sau, đi ra ngoài.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Đối với bên kia, trong Thanh Phong Lâu.

Hôi Lang đang tránh ở trong phòng liếc mắt nhìn hạ thân mình một cái, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng nhếc: "Tiểu tử này! Ta đã biết hắn sẽ không dễ dàng giúp ta trị liệu như vậy, quả nhiên là không làm gì cả!"

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một người nam từ bộ dáng trắng nõn thanh tú đi đến, liếc nhìn một chỗ dựng đứng thẳng tắp của Hôi Lang, không nhận được lộ ra nụ cười bồn chột.

"Hôi Lang, ta nói người rồi rắm cái gì? Người khác đều muốn kim thương không ngủ cũng khó, người đã có thể đứng lên không ngủ, nhìn xem một cái, nó đã bao lâu rồi? Lại còn kiên quyết như vậy, sức mạnh lâu dài thật sự là khiến ta cũng theo không kịp!"

Nghe vậy, Hôi Lang trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, nói: "Người còn cười? Cũng không ngắm nghía biện pháp giúp ta, người có phải là huynh đệ của ta hay không!"

"Biện pháp cũng không phải là không có."

Nam tử mỉm cười đi tới, nói: "Người cũng biết chúng ta đang ở nơi nào, không thiếu nhất chính là tiểu quan, nếu không, ta tìm cho người hai người để tiết hóa?"

"Người đừng ráo loạn, ta đang phiền muốn chết!" Hắn tức giận nói.

"Vậy được rồi!" Nam tử vỗ vỗ bàn tay, ngay sau đó, vài tên tiểu thị mang vào một chiếc áo lụa màu đỏ gần như trong suốt cùng với son phấn tiến vào.

Nhìn thấy một màn này, Hôi Lang nhảy dựng lên cảnh giác: "Người muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Ra ngoài!

Nam tử cười không có ý tốt: "Đương nhiên là chấp hành mệnh lệnh chủ từ! Người sẽ không cho rằng, ta thật sự có thể để người vẫn luôn tránh ở trong phòng không ra?"

"Uy uy! Nhậm Tường, người đừng quá đáng!"

"Ta chỉ đang chấp hành mệnh lệnh chủ từ, sẽ không quá đáng, người yên tâm, ta sẽ chiều có người một chút, sẽ không để người thất thân." Hắn cười cười, phất tay ra hiệu cho vài tên tiểu thị tiến lên giúp Hôi Lang thay đổi quần áo.

"Ta tự mình đổi! Không cần bọn họ!" Hôi Lang hô to, mà khi cảm lấy bộ hồng y mỏng như cánh ve, sắc mặt lại đen giống như cái nồi đất: "Cho... cho ta mặc cái này? Đây... đây rõ ràng là trong suốt a!"

Nhậm Tường liếc mắt nhìn hắn, cười nói: "Người cũng có thể lựa chọn trần truồng thân mình và đi ra ngoài, ta tin tưởng người sẽ trở thành đầu bài, sinh ý mấy ngày nay nhất định sẽ thực sự bùng nổ."

Cứ như vậy, Hôi Lang bị bọn họ mạnh mẽ thay một thân hồng y trong suốt, còn có hóa trang, sau đó đưa lên đài.....

Đối với bên kia, khi Phụng Cửu nghe nói Diêm Chủ đã đi ra cửa một đêm, lập tức trượt xuống ngọn núi phía sau, tắm rửa và ngấm mình trong suối nước nóng.

Đối với nàng mà nói, suối nước nóng sau núi còn an toàn hơn sân của nàng. Sân nơi nàng ở, những người đó muốn tiến vào cứ thế tiến vào, hơn nữa vào phòng còn không gõ cửa, khiến nàng tắm gội cũng luôn phải lo lắng đề phòng, luôn vội vàng rửa qua là được, nơi nào thoải mái tự tại giống như nơi này, lại không có ai dám xông vào?

Sau khi ngấm mình hơn nửa canh giờ (1h), nàng mặc xong quần áo rồi lấy thuốc mỡ ra từ trong không gian, lại bôi trên mặt một tầng. Lần này, trên mặt nàng bất luận là ban ngày hay là ban đêm đều được che đi bởi một tầng thuốc mỡ. Nàng đã xem qua, vết sẹo trên mặt đã phai đi không ít, phòng chừng chỉ cần qua một thời gian nữa sẽ hoàn toàn biến mất.

Sau khi tra xong thuốc mỡ, nàng yên lặng rời khỏi ngọn núi nơi có suối nước nóng, đi về sân mình, trở lại trong phòng, khoá kỹ cửa chính và cửa sổ trong ngoài, thổi tắt đèn để lại một mảnh đen nhánh, nàng liền tiến vào trong không gian tu luyện hơi thở linh lực.

Kể từ khi đến đây, nàng cũng chưa có cơ hội nào có thể tu luyện, rốt cuộc, nếu như không cẩn thận một cái, bất cứ lúc nào đều có khả năng bị người phát hiện, trên người nàng mang theo bảo vật không gian và linh khí bản thân.

Vào không gian, nàng nhìn phượng hoá vẫn đang ngủ sâu, thấy nó vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh, liền khoanh chân xuống ngồi thiền, ngưng khí bám quyết tu luyện.....

Cho đến khi nửa đêm về sáng, động tĩnh bên ngoài khiến nàng bừng tỉnh từ trong không gian, vội vàng lách mình ra khỏi không gian và xuất hiện trên giường, trong giây lát liền nghe tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

"Quý Quý! Nhanh, nhanh lên đi theo ta!" Lão Lâm mang thần sắc nôn nóng lập tức tiến lên kéo người.

"Lão Lâm?"

Phụng Cửu kinh ngạc nhìn hắn một cái, hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Hơn nửa đêm còn muốn đi đâu?"

"Diêm Chủ đi Độc Cốc Đạo (毒谷盜) để triệu Thiên Tâm Diêm Liên (天心焰莲), đã bị thương, người nhanh cùng ta đi xem!" Vì biết y thuật của hắn lợi hại, cho nên khi biết được chủ từ bị thương, lão đầu tiên là chạy tới đây lôi kéo hắn cùng nhau đi qua.

Nghe vậy, sắc mặt Phụng Cửu cổ quái: "Không phải tu vi của hắn rất mạnh hay sao? Vì sao lại bị thương?" Lời tuy nói, nhưng vẫn cảm lấy áo ngoài nơi đầu giường mặc vào, đi theo Lão Lâm ra ngoài. "Người làm sao mà biết Độc cốc là địa phương nào? Đó chính là độc vật khắp nơi. Hơn nữa, Độc cốc chủ chính là một vị cường giả Nguyên Anh Kỳ, một cường giả tu tiên lại thêm sự tinh thông về độc vật của hắn, chủ từ cho dù lợi hại cũng sẽ khó tránh khỏi bị thương."

Phụng Cửu đi theo Lão Lâm vội vàng đi vào chủ viện. Sân Diêm Chủ, đây vẫn là lần đầu tiên nàng đến đây.

Lão Lâm mang theo Phương Cửu bước nhanh đi vào phòng, vừa hỏi vừa lo lắng: "Ảnh Nhất? Chủ từ thế nào? Bị thương thế nào? Có nghiêm trọng không?"

Diêm Chủ đang nằm nghiêng trên giường với hai móng phôi bầy để Ảnh Nhất xử lý miệng vết thương, thoáng nhìn thấy một thân ảnh đang tiến vào theo lão Lâm, lập tức kéo chăn che đi phía dưới thân, đồng thời giọng nói trầm thấp và lạnh lẽo mang theo một sự xấu hổ không dễ phát hiện, buồn bực quát chối tai.

"Ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Lưu lại gác đêm!

Phương Cửu thậm chí còn chưa nhìn rõ bên trong rồi cuộc đang xảy ra chuyện gì, đã nhìn thấy một luồng kinh phong đánh úp lại đây, đẩy cả người nằn ra ngoài.

Đừng nói rằng ngăn cản người, ngay cả Ảnh Nhất đang xử lý miệng vết thương giúp hắn và lão Lâm vừa mới tới cũng ngăn cản người.

"Chủ... chủ từ?"

"Để hắn đi ra ngoài!" Diêm Chủ nói với giọng vững vàng.

Ảnh Nhất thấy thế, lúc này mới vội vàng đi ra, sững sờ nói với Phương Cửu: "Người ra ngoài trước đi."

Phương Cửu ghé đầu thăm dò, đang muốn liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, nhìn xem tình huống gì đang xảy ra, liền nghe giọng của hắn truyền đến lần nữa.

"Ảnh Nhất, quăng hắn ra ngoài cho tai!"

Thấy vậy, Phương Cửu lập tức lên ra bên ngoài, bất nản nói thầm: "Cũng không phải ta muốn tới đây, hết cái gì mà hết? Quả thực là không thể hiểu được!"

Lão Lâm vội vàng đi vào bên trong và hỏi: "Chủ từ bị thương nơi nào?"

"Sườn đùi phía sau bị rắn độc cắn một ngụm, ta đã xử lý miệng vết thương và bức độc ra ngoài. Chủ từ cũng đã ăn vào Thanh Độc Đan, hẳn là không có gì đáng ngại nữa. Nhưng cánh tay bị đâm một dao, phỏng chừng phải mấy ngày không thể hoạt động được."

Ảnh Nhất nói, nhìn về phía Diêm Chủ, nói: "Chủ từ, miệng vết thương còn chưa bôi được."

Nghe vậy, Diêm Chủ lúc này mới xúc chấn lên, lộ ra chỗ miệng vết thương ở trên sườn đùi phía sau gần mông.

Khi bị rắn độc cắn, Ảnh Nhất đã rạch một hình chữ thập nhỏ ở trên miệng vết thương, sau đó đã vận khí và bức độc ra, vừa rồi đang muốn thoa được thì thấy bọn họ xông vào.

Chỉ là, đều là nam nhân, chủ từ vì sao lại đuổi Quý Y ra ngoài?

Trong lòng nghi hoặc, nhưng không dám hỏi, hẳn thôi lui qua một bên. Lão Lâm tiếp nhận, sau khi thoa được và băng bó miệng vết thương, lúc này mới mặc quần áo cho hắn, thất lại dai lưng, cuối cùng xử lý miệng vết thương trên chỗ cánh tay.

Ngoài viện, Phương Cửu nhắm chân ngồi ở trong viện nhìn ngắm ngôi sao, *cũng không biết Lành Sương hiện tại như thế nào? Không tìm thấy nàng, chỉ sợ chắc đã lo lắng gần chết, đúng không?*

Nghĩ vậy, nàng cảm thấy đã đến lúc mình nên chuẩn em khỏi nơi này.

Bất quá, tới nơi này cũng đã mấy ngày, nhưng vẫn không thể minh bạch Diêm Chủ rốt cuộc là người nào?

Đêm nay hắn đến Độc Cốc Đạo trộm Thiên Tâm Diễm Liên là một trong những linh dược trấn quý không thể thiếu để trị hàn độc ngàn năm. Hàn độc ngàn năm? Chủ nhân Diêm Điện? Còn có đại thúc râu kia? Ba người này, có thể có quan hệ gì hay không?

Đang chìm trong suy nghĩ, đã nghe giọng nói của lão Lâm vang lên ở bên tai.

"Quý Quý, người vẫn còn ở đây? Mau về ngủ đi! Chủ từ không có việc gì." Lão nói có vẻ xin lỗi, vốn tưởng rằng thương thế rất nghiêm trọng, cho nên mới kéo hắn cùng qua, không nghĩ tới lại hắn bị chủ từ đuổi ra.

"Lão Lâm, Thiên Tâm Diễm Liên là linh dược không thể thiếu để trị hàn độc ngàn năm, Diêm Chủ phí công lớn như vậy để đến Độc Cốc Đạo, người trúng hàn độc ngàn năm, rốt cuộc là người nào của Diêm Chủ?"

"Cái này..... ha ha, sau này người sẽ biết."

Lão Lâm cười ha ha, nói: "Đêm cũng đã khuya, người không quay về ngủ, ta còn phải trở về ngủ tiếp, người già rồi, không thể so cùng những người trẻ tuổi các người." Nói xong, vẫy vẫy tay, đi ra ngoài.

Thấy vậy, Phương Cửu cũng đứng lên, chuẩn bị quay về trong viện đi ngủ, nào biết, phía sau đã truyền đến giọng nói của Ảnh Nhất.

"Quý Y, chủ từ nói người lưu lại gác đêm."

Nghe những lời này, nàng kinh ngạc quay đầu lại: "Gác đêm? Dựa vào cái gì?"

Ảnh Nhất nhìn hắn một cái, nói: "Chủ từ phân phó, nào có vì cái gì nhiều như vậy? Tay và chân chủ từ đều không thuận tiện, hẳn sai người làm gì thì người làm vậy."

Nhìn Ảnh Nhất lưu lại lời nói rồi cũng chạy lấy người, Phương Cửu trừng mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Người đang làm gì!

"Tiến vào!"

Nghe giọng nói từ trong phòng truyền đến, nàng cắn chặt răng, nhưng vẫn cất bước đi vào. Khi vào trong phòng, nhìn thấy Diêm Chủ đang nửa nằm trên giường, liền hỏi: "Chuyện gì?"

Diêm Chủ liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng không biết đang nghĩ gì, hồi lâu, nói: "Giúp bốn quân đối một thân quần áo sạch sẽ."

"Vừa rồi sao người không gọi Ảnh Nhất giúp người đối?"

Những lời nói ra theo bản năng, lập tức động chạm đến ánh mắt băng giá, thấy vậy, nàng thực sự không còn cốt khí, hỏi: "Quần áo ở đâu?"

"Tủ quần áo."

Ánh mắt hắn dừng ở trên người nàng, nhìn nàng mở ngăn tủ ra và xúc hết quần áo bên trong loạn thành một đống, sao đó mới từ bên trong lấy ra một bộ áo trong màu trắng và áo khoác ngoài màu đen.

Đi đến mép giường, Phương Cửu nhìn chằm chằm hắn trên giường, chợt cười: "Cần ta giúp người cởi quần áo sao?"

"Cởi."

Hắn nhìn nàng chằm chằm, nghĩ xem có thể nhìn ra một chút ngưng ngưng bên lên của nữ từ từ trên gương mặt nàng hay không. Tuy nhiên, hẳn thật sự thất vọng, hẳn chỉ nhìn thấy đôi mắt nàng sáng lên từ một từ mà hắn đã nói, giống như con sói nhìn chằm chằm vào thân thể hắn, ánh mắt kia, vừa đói vừa tràn đầy ham muốn.

Nhìn nàng như vậy, hẳn thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc là một gia tộc như thế nào mới đường ra được một nữ tử kỳ quái như vậy?

Còn có một điểm khiến chính hắn cảm thấy thực sự ngạc nhiên, đối với dụng chạm của nàng, hắn cũng không biết từ khi nào đã thành thói quen, hắn không có loại cảm giác ghê tởm như khi những nữ tử khác dụng chạm tới hắn.

Hắn cho rằng loại cảm giác kỳ quái này là do hắn vẫn luôn xem nàng trở thành thiếu niên, cho nên đáy lòng hắn mới có thể dễ dàng tiếp thu!

Nghe những lời hắn nói, Phương Cửu đều có chút kích động, nàng mở miệng cười, cảm quần áo đặt ở đầu giường, vươn tay nuốt nuốt nước miếng, giọng đầy hưng phấn nói: "Vây, ta cói?"

"Giúp bốn quần đồi quần áo có thể khiến ngươi hưng phấn như vậy? Ngươi rốt cuộc là đang hưng phấn cái gì?" Hắn có chút buồn cười hỏi, chỉ cảm thấy tâm tư của nàng thật sự rất là kỳ quái.

"Hắc hắc, ta không phải đã nói rồi sao? Ta thích nhất mỹ nam, đặc biệt là giống Diêm Chủ như ngươi vậy, khó có được cơ hội giúp Diêm Chủ thay quần áo, ta có thể không kích động sao?" Nàng cười híp một đôi mắt, đôi tay đã bắt đầu cởi bỏ áo hắn, nửa đầu áo mở ra, lộ ra cơ ngực gợi cảm, khiến nàng nhìn thấy thì không thể ngừng nuốt nước miếng.

Dựa vào! Đây là dáng người có thể giết người sao?

Mỹ nam dựa nửa người trên giường với chiếc áo mở ra một nửa, ngực màu đồng nửa ẩn nửa hiện, hiện ra ở trước mắt nàng. Mặt nạ che nửa dung nhan nên không nhìn rõ lắm, nhưng, cặp đôi mắt thâm thúy và sâu thăm tựa như yêu tinh móc người. Mỗi móng gợi cảm không biết ý sao mà sung sướng nhẹ dưng, khóe môi gợi lên một độ cong nhân nhát. Sự quyến rũ đầy nam tính tràn ngập cả người khiến nàng cảm thấy gần như không thể kiềm chế muốn nhào lên.

Quả thực chính là xích quả quai dẫn dụ người phạm tội sao! Nếu không phải thực lực đối phương quá cường, tắc tắc, nàng thật đúng là muốn đánh người!

Mà lúc này, Diêm Chủ cũng bối vì một câu kia của nàng: *Thích nhất mỹ nam, đặc biệt là giống Diêm Chủ như ngươi*, nàng nói như vậy khiến tâm tình nhộn nhạo.

Loại cảm giác kỳ quái trong lòng, đây là lần đầu tiên hiện lên, có chút vui sướng, có chút dễ chịu, ngay cả khoe miệng cũng vì người sung sướng mà gợi lên một độ cong không hề hay biết.

Nhìn nàng trước mắt thấy dáng người hắn nà nuốt nước miếng, hai mắt tỏa ra ánh sáng, hắn lại thấy có loại cảm giác kiểu ngạo và đắc ý vô cùng quý dị. Nghĩ đến cảm giác quý dị không bình thường này của mình, trong mắt hắn xẹt qua một chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, giọng thấp xuống, căng thẳng nói: "Đừng cợt xát, tay chân nhanh lên!"

"Được được được!"

Nàng cười híp một đôi mắt, cởi quần áo của hắn theo thứ tự nhanh nhất, tay vừa mới đụng tới lưng quần của hắn, đã bị hắn nắm chặt.

"Ngươi đang làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Sở thích đoạn tụ?

"Ngươi không thay quần?" Nàng nhướn mày nhìn hắn.

Nghe được lời này, lại nhìn thấy hai mắt nàng tỏa ra ánh sáng, sắc mặt hắn tối sầm: "Thay áo là được."

"Àch." Nàng có chút nuối tiếc đáp lời, liếc mắt về phía lưng quần một cái, *chỉ một chút nữa.... chỉ một chút nữa.....*

Nhìn biểu tình trên mặt nàng, khóe miệng Diêm Chủ co giật, thật sự không muốn nhìn thêm nữa, quay mặt đi và nhìn về hướng khác.

Sau khi thay áo nhầm màu, Diêm Chủ lúc này mới nằm xuống nghỉ ngơi, lại mệnh lệnh: "Ngươi hãy đi ra gian ngoài nằm ngủ, có việc gì bốn quần sẽ gọi ngươi."

Phương Cửu sau khi nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi không tháo mặt nạ xuống?"

Người này tựa hồ vẫn luôn mang mặt nạ, ngay cả khi ngủ cũng mang, phỏng phất như không muốn để nàng nhận ra, chẳng lẽ, chẳng lẽ là người nàng biết?

"Đi ra ngoài." Diêm Chủ liếc mắt nhìn nàng một cái, giọng nói lạnh lùng.

Thấy vậy, Phương Cửu nhún nhún vai, cũng không nói gì thêm, đi đến gian ngoài nằm xuống trên ghế mềm, nhắm hai mắt mà không ngủ được, trong lòng hiện tại đang suy nghĩ, nên đào tẩu như thế nào? Trước khi đào tẩu nàng có phải nên cuốn theo một chút linh được hay không?

Sáng sớm hôm sau, Diêm Chủ tỉnh lại và đi ra gian ngoài, lập tức nhìn thấy thân ảnh kia cuộn tròn ở trên ghế mềm. Thuốc mỡ xanh đen trên mặt trái qua một đêm tựa hồ đã khô, tầng ngoài đã hơi bị vỡ, mà người nọ lại còn đang ngủ và ngày khô khè giống như con heo.

Hắn nhắc chân đá đá chân nàng, lại thấy nàng co rụt chân lên phía bên trên, còn ní non: "Chơi một bên đi, đừng làm phiền ta."

Hắn nhướn lông mày, ánh mắt thâm thúy leo lên một tia ánh sáng rực rỡ, hắn nhìn thật sâu vào nàng một cái, nhắc chân đi ra ngoài, đi tới bên ngoài viện, phản phó hộ vệ mức nước rửa mặt cho hắn.

Chờ khi đến giờ Thìn (7h-9h sáng), Phương Cửu trở mình, lại quên chính mình đang ngủ ở trên ghế mềm, nàng quay người lại, cả người *phịch* một tiếng lăn xuống trên mặt đất, âm thanh vang lên, khiến Diêm Chủ đang ăn sáng bên ngoài cũng đều nghe thấy.

"Tê!"

Nàng hít hà một hơi, đứng lên xoa xoa cánh tay đau vì bị ngã, cả người cũng thanh tỉnh lại, vừa nhắc đầu, liền thấy Ánh Nhật đang đứng ở chỗ cửa đang nhìn nàng chăm chăm với vẻ mặt mới lạ. Nàng lập tức trừng mắt tức giận liếc nhìn hắn một cái.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng nhìn thấy người rớt trên mặt đất hay sao?"

"Xuy!"

Ánh Nhật cười nhạo một tiếng, gật gật đầu, nói: "Thật đúng là không phát hiện ra ngay cả ngủ cũng bị ngã xuống dưới giường, rốt cuộc ngươi ngủ sâu đến bao nhiêu?"

Phương Cửu không thêm để ý tới hắn, mà là sờ soạng thuốc mỡ trên mặt, phát hiện nó đã khô, lập tức nói: "Ta đi trước." Cũng không đợi hắn nói thêm điều gì, bước nhanh đi ra bên ngoài.

Khi đi vào phía bên ngoài viện, thấy Diêm Chủ đang ăn đồ ăn sáng. Nàng vốn dĩ đang nện bước ra bên ngoài, khi nhìn đến những đồ ăn tinh xảo trên bàn hắn liền dừng bước chân, hướng về phía hộ vệ bên ngoài kêu lên: "Lấy thêm bát đĩa cho ta!"

Rồi sau đó nhanh chóng đi ra phía sau sức miệng và đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

"Ta nghĩ ngươi không ngại ăn cùng ta đi." Nàng tiếp nhận bát đĩa do hộ vệ mang đến, không khách khí kẹp lên một cái bánh sủi cào xanh biếc và cắn một ngụm.

Ánh mắt nàng sáng lên, hàm hồ nói: "Àn! Nước ép thịt vẫn còn trong đó, thơm quá!"

Nhìn một bộ dáng háu ăn như con mèo của nàng, giống như đã mấy trăm năm chưa từng ăn qua đồ ăn, Diêm Chủ thả chậm tốc độ dùng bữa, phản phó: "Sai người mang thêm một phần nữa lại đây."

Giọng nói không chút để ý lại khiến Ánh Nhật nghe thấy liền kinh ngạc ngẩn đầu, không ngờ chủ tử không hề chê thiếu niên kia mang một gương mặt trái đầy thuốc mỡ ngồi đối diện cùng ăn, lại còn ra lệnh mang lên một phần cho hắn, không tránh khỏi, trong lòng có thêm một phần cân nhắc.

Chủ tử cực kỳ phản cảm đối nữ nhân, nhưng lại có mối quan tâm rất lớn đối thiếu niên này, sẽ không phải là..... thực sự có sở thích đoạn tụ đi?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 195: Cả người cảm thấy không tốt!

"Còn thất thân làm gì?"

Nghe được giọng nói của chủ tử ân mang theo một chút không vui truyền đến, hần vội vàng phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn về thiếu niên đang ăn uống vui vẻ một cái, vội vàng lên tiếng.

"Vâng."

Hắn đi ra ngoài, giao đãi hộ vệ bên ngoài đến phòng bếp phân phó đưa thêm một phần lại đây.

Nhìn mấy đĩa điểm tâm nhỏ cùng thức ăn nóng hằm hập được bung lên bàn, ánh mắt nàng sáng lên, vội vàng cầm đũa gấp giúp một ít cho Diêm Chủ, rất ân cần.

"Diêm Chủ, người ăn... ăn cái này." Sau đó cũng mặc kệ hần ăn hay không ăn, sau khi gấp giúp hần một đĩa, liền tự mình bắt đầu ăn.

Nhìn "hần" gấp một đĩa đồ ăn cho bang chủ, Ảnh Nhất đang chờ một bên trừng mắt nhìn: "Người ăn thì tự mình ăn, gấp đồ ăn cho bang chủ làm gì? Chủ tử không ăn....."

Mấy chữ "đồ ăn do người khác gấp" còn chưa nói ra, đã thấy chủ tử tôn quý mà khí phách của hần nhìn chăm chăm đồ ăn trong chén một hồi, thế nhưng bắt đầu gấp lên ăn, làm hần ghen một hơi ở trong lòng, không thể đi lên hay xuống, cảm thấy không thoải mái.

Mà Phượng Cửu nhìn thấy hần ăn, cười híp mắt dôi mắt, hồn nhiên giống như mình chính là chủ nhân, cũng quên không biết là ai đang tìm kiếm thức ăn trong viện của ai, sau khi tự mình gấp chữ đồ ăn, lại giúp hần gấp thêm một ít.

"Diêm Chủ, người ném thứ cái này, người còn chưa ăn cái này đâu!"

Nàng gấp một khối điểm tâm nhỏ cuối cùng trên đĩa cho hần, mỗi điểm tâm trong cái đĩa nhỏ đều có bốn khối, nhưng cổ tình, chính nàng sau khi ăn ba khối, mới gấp một khối cuối cùng cho hần, ăn cần này Diêm Chủ nhìn xem, lòng mảy cũng phải nhắc lên.

Ảnh Nhất một bên nhìn xem mà muốn phát khóc, hần luôn muốn hét toáng lên một tiếng: *Chủ tử, ngài không thể xa cách hơn một chút hay sao? Vì sao lại không từ chối chút nào? Thiếu niên kia gấp cái gì liền ăn cái đó? Đối phương chính là nam, ngài cần phải giữ khí tiết của ngài chứ?*

Một bữa ăn sáng, Phượng Cửu ăn đến nỗi trong lòng vui sướng một trận, nàng sờ sờ bụng nhỏ tròn trịa, thờ dãi và đứng lên: "Ta phải trở về, hờ! No quá."

Nhìn gia hỏa kia ăn xong đồ ăn sáng liền vỗ vỗ bụng và chạy lấy người, Diêm Chủ quét mắt nhìn mấy cái đĩa trên bàn không còn lại một chút dư thừa, hỏi: "Ngày thường, không cấp đồ ăn cho hần sao?"

Ảnh Nhất cúi đầu đáp lời: "Có, chỉ là, đồ ăn của người khác khẳng định không tốt như của chủ tử." Thức ăn của chủ tử từ đều được một đầu bếp tốt nhất tự mình chuẩn bị, mỗi một đĩa đồ ăn đều tình xảo mỹ vĩ, tất nhiên không phải đồ ăn của người khác có thể so.

Nghe vậy, Diêm Chủ gật gật đầu đứng lên, cũng đi ra ngoài.

Ảnh Nhất thấy thế đuổi theo, ra ngoài sân, phân phó với hộ vệ canh giữ ở bên ngoài: "Gọi người thu thập trên bàn." Lập tức vội vàng đuổi theo chủ tử phía trước.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Phượng Cửu trở lại trong viện, sau khi xử lý và rửa sạch sẽ thuốc mỡ trên mặt, thấy các vết sẹo trên mặt từng ngày nhạt phai, không khỏi sung sướng cười: "Lợi ích lớn nhất ở nơi này, chính là cái này."

Nàng lại thoa thêm một chút thuốc mỡ, lại phủ lên một mặt toàn được lên đi ra ngoài, tính toán đi bộ một chút để giúp tiêu hoá, lại không nghĩ đến, khi đi đến ngọn núi giả đã nhìn thấy thân ảnh màu đen đang khoanh tay đứng bên cạnh hồ nước.

Nhìn thấy thân ảnh bởi đen đang khoanh tay đứng đó, nghiêng nửa khuôn mặt tuấn mỹ và cương nghị, mặt nạ màu bạc lấp lánh ánh sáng chói mắt dưới sự phản chiếu của ánh nắng, nàng âm thầm lắc đầu và mắng: *Yêu nghiệt.*

Vốn định xoay người tránh ra, nhưng khi nghĩ đến sáng nay đã ăn bao nhiêu đồ ăn sáng ở nơi đó của hần, suy nghĩ vẫn nên đi qua.

"Diêm Chủ, người..... A!"

Lời nàng nói vừa mới ra, ngay dưới chân liền trượt một cái, cả người nhào lên phía trước.

Ảnh Nhất đứng cách đó không xa, vừa thấy "hần" trượt một chân, cả người mất đi trọng tâm và ngã về phía trước, mắt nhìn thấy muốn rớt vào trong hồ nước, tự mình cười thầm: *Tiểu tử này, xứng đáng!*

Nhưng, khi nhìn đến một màn kế tiếp, cả người hần đều cảm thấy không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Tình tố khế nhúc nhích

Diêm Chủ sau khi nghe thấy giọng nàng, lập tức quay đầu lại nhìn xem. Khi nhìn thấy nàng trượt trên những hòn đá dưới chân, cả người rơi về phía bên cạnh ao, cơ hồ là theo bản năng tiến về phía trước và tiếp được nàng.

Nhưng, người vừa rơi vào trong vòng tay, hần lập tức ngẩn ngơ.

Thân thể thiếu nữ nhỏ xinh đâm nhập vào trong lòng ngực hần, thân thể mềm mại dán trên bộ ngực cứng rắn kiên cố của hần. Hương được riêng biệt từ trên người nàng nhàn nhạt truyền vào trong hơi thở, khuấy động một tầng sóng nhỏ trong trái tim hần.....

Đôi tay trắng nõn tay ôm chặt vật áo trước người hần, khuôn mặt nhỏ chôn ở trong ngực hần, hần chỉ nhìn thấy mái tóc đen sáng bóng của nàng. Nhấn nhĩ trong lòng ngực hần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, đụng chạm với ánh mắt thâm thúy đang hạ xuống của hần. Khoảng cách gần như thế, bốn mắt giao nhau, một loại tình tố không tên đột nhiên lặng yên lay lan ở trong lòng.

Mà tình huống này của hai người bọn họ ánh vào trong mắt Ảnh Nhất đứng ở cách đó không xa, lại biến thành hai người đang liếc mắt đưa tình nhìn nhau, hần nhìn xem đến nỗi cả người hỗn loạn ở trong gió.

Không phải sao? Đó chính là hai đại nam nhân! Thậm chí thiếu niên kia có chút nhỏ xinh, nhưng không thể bỏ qua "hần" thật sự chính là một người nam nhân. Nhưng hiện tại, chủ tử cư nhiên, cư nhiên ôm eo thiếu niên kia mà không buông tay, hai người còn dán sát vào nhau và bốn mắt nhìn nhau.

Hình ảnh kia, khiến hần cơ hồ là theo bản năng nhìn nhìn chung quanh, đang nghĩ, không thể để cho người nào khác nhìn thấy một màn như vậy, bằng không, thanh danh một đời của chủ tử xem như hoàn toàn đã bị huỷ hoại!

Tuy nhiên, Phượng Cửu rất kinh ngạc nhìn Diêm chủ đang dùng một tay ôm vào bên hông nàng, trong đầu cũng không có cảm giác rối loạn lung tung giống như Diêm Chủ, nàng chỉ nghĩ là: *Hiện tại nàng chính là nam tử, hần ôm một nam tử như vậy thật sự thích hợp hay sao?*

Bị ánh mắt thâm thúy của hần nhìn như vậy, nàng không khỏi rung mình một cái, nôi lên một thân da gà, vội vàng rút lui.

"Ngượng ngùng ngượng ngùng, chỉ trượt dưới chân một chút."

Nàng vừa nói vừa thối lui, ngượng ngùng cười cười: "Ta chỉ tới đây chào một câu, người tiếp tục, tiếp tục."

Nhìn nữ nhân kia chạy giống như bò trốn, Diêm Chủ cúi đầu, nhìn nhìn bàn tay mình, tựa hồ đang lưu lại dư vị gì đó. Ảnh Nhất đứng nhìn xem một bên cuối cùng không nhịn được, nói một câu.

"Chủ tử.... cái kia... hai ngày nay có vài nữ tử cực kỳ xinh đẹp mới vào trong Mỹ Nhân Lâu."

Nghe vậy, Diêm Chủ nhìn về phía hần: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó... sau đó thuộc hạ nghĩ, chủ tử có muốn để các nàng buổi tối qua đây hầu hạ hay không?"

Nói xong câu đó, Ảnh Nhất chỉ nhìn thấy chủ tử quét một ánh mắt lạnh băng về phía hần, khiến da đầu hần tê dại, suýt nữa không chịu được mà quỵ xuống.

Đối với bên kia, Phượng Cửu vừa đi vừa xoa xoa cánh tay, lẩm bẩm nói: "Diêm Chủ này, sẽ không thật sự có sở thích đoạn tụ đi? Nhưng cho dù có sở thích đoạn tụ cũng không nên coi trọng ta chứ? Dù nói như thế nào thì mặt ta cũng đã bị huỷ, hần có thể coi trọng một gương mặt bôi đầy thuốc mỡ xanh đen như vậy sao?"

"Hần là sẽ không hần là sẽ không, nhất định là ta đã suy nghĩ quá nhiều."

Nàng hít thở thật sâu để bình phục lại tâm tình, nhìn thấy được lâu ở ngay phía trước, nhanh chóng đi vào, chào hỏi lão Lâm đang xem xét được liêu trong viện: "Lâm lão." "Là quý quý a!"

Lâm lão quay đầu lại nhìn nằng một cái, chột nhìn trái nhìn phải, đi đến bên người nằng hỏi: "Nghe nói, đêm qua chủ từ sai người gác đêm?"

"Án," Nằng gắt đầu.

"Sao chủ từ lại cần người gác đêm? Người đã làm gì?" Lâm lão mang giọng điệu kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía "hắn" cũng mang theo nghi hoặc.

Nghe được lời này, lại nhìn biểu tình bất quái của lão Lâm, khoe môi Phượng Cửu co giật.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Mất hồn mất vía!

"Không làm gì, chính là giúp hắn thay đổi quần áo, sau đó thì đi ngủ."

Nằng có chút bất đắc dĩ nói, hiện tại nằng đang là nam nhân được không? Bị nhìn với ánh mắt như vậy, còn bị hỏi như vậy, thật giống như nằng và chủ từ bọn họ có sự tình không thành mà không thể cho ai biết?

"Ngủ... ngủ?"

Lâm lão kinh ngạc kinh hồ, giọng cao lên bởi vì kinh ngạc, cơ hồ giọng nói vừa ra, mọi người trong viện đều nhìn về phía bọn họ.

"Người hô to gọi nhỏ làm gì? Mỗi người đều ngủ một mình." Nằng không nói nổi, trợn trắng mắt.

"Hô! Hù chết lão phu."

Lão Lâm vỗ vỗ ngực, thờ ra một hơi nhẹ nhõm: "Đứng rồi, hai ngày này người hãy pha chế thêm mấy bình dược tề đi! Phẩm cấp 3 là tốt nhất, nếu lại có hai ba bình phẩm cấp 4 thì càng tốt, giống như lần trước vậy."

Nghe vậy, ánh mắt nằng vừa chuyển, nói: "Dược, ta đi trên lầu lấy thuốc." Khi nói, tự mình đi vào trong lầu.

Căn cứ vào thái độ của chủ từ đối hân, hân có thể lấy bất kỳ dược gì theo ý hân, xong việc hân chỉ cần đăng ký một chút là được, bởi vậy, lão Lâm cũng không đi theo sau.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Hai ngày sau, trong chủ viện.

Trên bàn đá trong viện, Diêm Chủ một tay chống đầu, một tay cầm quyển sách, hai mắt không rời khỏi sách, thần thái kìa, nhìn thế nào cũng đều là một bộ dáng nhập thần, nhưng.....

Khóe miệng Ảnh Nhất hơi co giật, im lặng nhìn trời.

Hắn đã đứng ở chỗ này rồi râm rần gần một canh giờ, vẫn luôn nghĩ đến có nên nhắc nhở chủ từ hay không, chủ từ đang cầm sách ngược?

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng chủ từ cách một hồi lại lật qua trang sau, hân lại suy nghĩ, có phải mình nên thử đọc sách ngược hay không?

"Ảnh Nhất."

Nghe thấy tiếng chủ từ gọi hân, Ảnh Nhất lập tức phục hồi lại tinh thần, tiến lên một bước, lớn tiếng đáp lời: "Có thuộc hạ!"

Ánh mắt Diêm Chủ ngẩng lên khỏi quyển sách, có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua bộ dáng ưỡn ngực khi phách hiên ngang đứng thẳng tắp của Ảnh Nhất, hỏi: "Người đang làm gì?"

"Thuộc hạ đang chờ đợi chủ từ phân phó!"

Ánh mắt Diêm Chủ liếc mắt đánh giá trên dưới hân một cái, sau đó trầm tư một hồi, hỏi: "Người nói xem, nếu một người bỗng nhiên trong lúc vô tình đều luôn nhớ tới một người khác, có thể là vì cái gì?"

"Muốn giết hân!"

Ảnh Nhất không chút nghĩ ngợi trả lời. Bởi vì, khi một người nào đó nếu bị hân nhớ tới, người kia nhất định là người hân cực kỳ muốn giết.

Nghe vậy, ánh mắt quái dị của Diêm Chủ quét hân một cái: "Nếu như không phải là muốn giết người, ngược lại là muốn....." Hân dừng nói, bởi vì không biết cách biểu đạt.

"Không muốn giết hân?"

Ảnh Nhất nhìn về phía hân, đột nhiên, giống như nghĩ đến cái gì, do dự một lúc, nói: "Chủ từ, nếu như một nam nhân nghĩ tới một nữ nhân, vậy hân là có ý tương với nữ nhân kìa, tuy nhiên....."

"Tuy nhiên cái gì?"

"Tuy nhiên, nếu như là nam nhân nghĩ đến nam nhân, vậy thì, chỉ sợ là có... có ham thích Long Dương (đồng tính)."

Hân nói thật sự rất cẩn thận, còn chú ý tới sắc mặt chủ từ.

"Có ý tương đối với nữ nhân?"

Diêm Chủ lẩm bẩm nói, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được. Bởi vì bản thân hân luôn cực kỳ chán ghét nữ nhân, sao có thể sẽ có ý tương gì đối với nữ nhân?

Nhưng, hai ngày nay trong đầu vẫn không tự chủ luôn hiện ra thân ảnh cùng với đôi mắt tươi cười mang theo giáo hoạt của người nọ, còn có loại cảm giác kỳ quái trong lòng, khiến hân cảm thấy, cần thiết phải biết rõ ràng.

"Buổi tối người đến Mỹ Nhân Lâu bên kia và mang hai nữ từ qua đây."

Hân đột nhiên phản phó, Ảnh Nhất sợ ngây người, khiến hân cảm thấy vừa mừng vừa sợ, suýt nữa đã khóc lóc thảm thiết, có chút không xác định hỏi: "Chủ từ, ngài.... ngài vừa rồi nói gì? Có phải là buổi tối thuộc hạ đưa hai nữ từ qua đây hầu hạ ngài?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 198: Một rỗng hai phượng!

Diêm Chủ quệt mắt liếc hân một cái, trầm giọng nói: "Bảo người đi thì cứ đi, sao nói nhảm nhiều như vậy?"

"Văng vẳng văng, thuộc hạ hiện tại lập tức đi thông báo." Ảnh Nhất vui vẻ đáp lời, vội vàng đi ra bên ngoài.

Ông trời đã mở to mắt, rốt cuộc chủ từ đã cảm thấy hứng thú đối nữ nhân! Hai ngày khiến hân lo lắng muốn chết, thật sự chủ từ sẽ đi theo hướng đoạn tụ.

Hồi Lang ở Thanh Phong Lâu ngày người mấy ngày đã trở về, khi nhìn đến Ảnh Nhất đang mở miệng cười ngây ngô, có chút kinh ngạc, ngăn hân lại và hỏi: "Làm sao vậy? Có chuyện gì vui vẻ như vậy?"

"Đi? Người đã trở lại? Ngốc ở Thanh Phong Lâu tốt không?" Ảnh Nhất trêu ghẹo cười hỏi.

Vừa nghe hân nhắc tới điều này, Hồi Lang tối sầm sắc mặt: "Đừng nhắc với ta về Thanh Phong Lâu." Trong khi nói, liếc mắt nhìn hân, hỏi: "Người còn chưa nói với ta, có chuyện gì khiến người vui vẻ như vậy?"

"Hắc hắc, ta nói người biết, chủ từ sai ta đi Mỹ Nhân Lâu và an bài hai mỹ nhân, buổi tối sẽ đưa qua." Hân vừa tiến lên vừa cười nói, vẻ mặt rất vui vẻ.

"Nữ... nữ nhân?" Hối Lang kinh ngạc nhìn hấn: "Chú từ thật sự nói người đi an bài hai nữ nhân qua đó hầu hạ? Ta không nghe lầm đi?"

"Là sự thật, ta nghĩ, chú từ đã nghĩ thông suốt."

Hối Lang mừng về mặt không tin, hỏi: "Ta không ở đây mấy ngày nay, có phát sinh sự tình gì đặc biệt? Chú từ, có phải..... bị cái gì kích thích hay không?"

Phải biết rằng, chú từ bọn họ ngày thường ngay cả nữ nhân gần người đều không chịu nổi, sao có thể sẽ để Ảnh Nhất đi an bài hai nữ nhân qua đó? Chẳng lẽ chứng chán ghét nữ nhân của chủ nhân đã được chữa khỏi?

"Việc này khi ta quay lại rồi nói, ta sẽ đi Mỹ Nhân Lâu bên kia và giao đãi một chút trước." Hấn vỗ vỗ bờ vai của Hối Lang, đi nhanh về hướng Mỹ Nhân Lâu.

Với hấn, chọn hai mỹ nhân cho chú từ để thị tẩm vào buổi tối chính là một đại sự, không thể qua loa được.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Đêm đến, Phương Cửu sau khi ăn xong thì đi dạo bên ngoài một chút, tản bộ để giúp tiêu hoá. Khi đi tới chỗ đình, liền thấy Ảnh Nhất mang theo hai nữ từ dung nhan tuyệt mỹ, đáng người quyền rũ đang đi về hướng núi già, nhất thời tò mò, nằng lên hồ một tiếng.

"Ảnh Nhất."

Ảnh Nhất nghe thấy giọng nói thì nhìn lại, thấy là thiếu niên ăn mặc hồng y, không khỏi mở miệng nở nụ cười: "Nguyên lai là Quý Y! Tốt tốt."

Phương Cửu đi qua, ánh mắt nhìn nhìn trên người hai mỹ nữ tuyệt sắc phía sau hấn, hỏi: "Sao lại có hai mỹ nhân tuyệt sắc như vậy? Bọn họ không phải là mỹ nhân trong Mỹ Nhân Lâu đi?"

Theo nằng biết, trong Diêm điện cũng chỉ có mỹ nhân ở trong Mỹ Nhân Lâu, những nơi khác ngay cả sân chủ viện của Diêm Chủ, hầu hạ cũng đều là bóng dáng một số hộ vệ, rất ít khi nhìn đến nữ từ đi lại như vậy.

"Hắc hắc, Quý Y thật sự không hồ là Quý Y, đoán một phát liền trúng."

Ảnh Nhất tựa hồ cố ý nói chuyện giống như giải thích thêm, liếc mắt nhìn hai nữ từ dung nhan tuyệt mỹ phía sau một cái, nói với Phương Cửu: "Hai người bọn nằng là mỹ nhân mới tới Mỹ Nhân Lâu, chủ từ phân phó ta mang qua đó thị tẩm."

"Hầu... thị tẩm?"

Phương Cửu kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, sắc mặt cổ quái nói: "Một lúc cả hai? Chủ từ nhà người chịu nổi sao?"

Nghe được lời này, Ảnh Nhất liền không vui, sắc mặt cũng trầm xuống: "Cái gì mà chịu nổi hay không? Người xem chủ từ ta thân thể cường tráng mạnh mẽ, chẳng lẽ chi đẹp bề ngoài chứ không xài được bên trong sao?"

Nghe vậy, khoe miệng Phương Cửu run rẩy một chút, nhất thời không nói câu nào.

"Ta sẽ không quấy rầy Quý Y tản bộ." Ảnh Nhất nói, mang theo người đi về hướng chủ viện.

Thấy vậy, ánh mắt Phương Cửu khẽ nhúc nhích, khoe môi gọi lên một nụ cười tà tử, lập tức cũng đi theo.

Một rống đùa bốn hai phượng, nằng làm sao có thể không đi quan sát một chút?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Rơi xuống!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trong Chủ viện, Diêm Chủ vừa mới tắm gội xong đi ra, trên ngọn tóc còn mang theo bọt nước. Hấn đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rót một chén nước uống, liền nghe bên ngoài truyền đến giọng nói của Ảnh Nhất.

"Chủ từ."

"Tiến vào." Giọng nói trầm thấp mang theo từ tính truyền ra từ bên trong.

Ảnh Nhất sau khi nghe được giọng nói thì đi vào, nhìn thấy chủ từ đang ngồi ở bên cạnh bàn, liền tiến lên hỏi: "Chủ từ, thuộc hạ đã mang người lại đây, hiện tại muốn các nằng tiến vào hay không?"

"Để các nằng vào đi!"

"Vâng!" Giọng nói của Ảnh Nhất mang theo vài phần hưng phấn, lập tức đi ra bên ngoài và mang theo người tiến vào.

Diêm Chủ có chút quái dị nhìn hấn, thật sự không biết rốt cuộc hấn đang hưng phấn cái gì.

Hấn càng không biết chính là, vật nhỏ nào đó không an phận đang bò lên trên nóc nhà từ phía trên cây, lặng lẽ bò về phía nóc nhà của nhà chính.

Bởi vì sân chủ viện của Diêm Chủ ngoại trừ hai gã hộ vệ thủ viện ra, trong chỗ tối cũng không có ai thủ, bởi vậy, cũng không ai phát hiện ra thân ảnh màu đỏ ở trên nóc nhà.

Sau khi Ảnh Nhất mang hai nữ từ tiến vào thì lập tức lui ra bên ngoài, nhân tiện đóng cửa phòng lại, mở miệng tươi cười và canh giữ ở bên ngoài viện.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Trong phòng, Diêm Chủ nhìn hai nữ từ dung nhan tuyệt mỹ, trong đầu lại nghĩ đến nhà đầu dung nhan bị hủy kia, ánh mắt hơi lóe, có chút thất thần.

"Chủ từ, nô tỳ sẽ lau khô tóc cho chủ từ!" Một nữ từ trong đó nhẹ giọng nói, nhìn nam từ tuấn mỹ như thiên thần, trong mắt toàn là si mê và vui mừng.

Diêm Chủ hoàn hồn, khi nhìn thấy nằng kia ăn mặc một thân váy áo màu đỏ, lông mày xoắn lại, không vui nói: "Ai cho phép người mặc hồng y?"

Trên người hấn tự nhiên phóng thích ra uy áp và khí thế của thượng vị già, hai nữ từ cả kinh mềm nhũn quý hai chân xuống.

"Chủ từ thứ... thứ tội!"

Mà lúc này, Phương Cửu đã đi đến trên nóc nhà và bình ổn hơi thở, lặng lẽ vạch ra một mảnh mái ngói và nhìn vào bên trong, liền thấy hai nữ từ kia đang run rẩy quý gối trước mặt Diêm Chủ.

Trong lòng nằng thầm nghĩ *Thật là không biết thương hương tiếc ngọc*.

"Đứng lên, lau khô tóc." Hấn trầm mặt xuống, cổ gồng thu hồi uy áp toàn thân.

"Vâng vâng." Nữ từ mặc đồ màu đỏ vội vàng đáp lời, đi đến chỗ bình phong và cầm lấy khăn lông tiến đến, thật cẩn thận giúp hấn lau khô bọt nước trên ngọn tóc.

Diêm Chủ nhìn chăm chăm nữ từ kiêu mỹ hơi rũ đầu xuống đang đứng trước mặt, lông mày đan lại với nhau, nói: "Người, lại đây."

"Vâng."

Nữ từ kia lên tiếng, ngẩng đầu e lệ ngượng ngùng liếc mắt nhìn Diêm Chủ một cái, gót sen nhẹ nhàng đi đến trước mặt hấn.

Diêm Chủ nhìn chăm chăm eo nhỏ trước mắt, nằng tay lên ôm, nhưng một khi tay vừa chạm, liền cảm giác không đúng, rõ ràng đều là nữ từ như nhau, vòng eo giống như nhau, vì sao khi hấn ôm vào thì cảm giác liền không giống nhau?

Nữ từ kia khi nhìn thấy Diêm Chủ ôm eo nằng thì khẩn trương lên, nhất thời vui sướng trong lòng, cả người lập tức dựa sát vào hấn, mềm mại gọi một tiếng: "Chủ từ....."

Giọng nói vừa vang lên, cả người đã bị hất ra ngoài, chặt vật té ngã trên mặt đất.

"A!" Nằng kia kinh hô, hai mắt tràn đầy nước mắt vì bị ngã trên mặt đất, một bộ dáng yêu kiều diễm đạm khiếp sợ nhìn nam nhân đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Ảnh Nhất nghe thấy tiếng kinh hô trong phòng lập tức vội vàng đẩy cửa chạy vào: "Xảy ra chuyện gì?"

Tuy nhiên, khi nhìn thấy một màn trong phòng, cũng có chút há hốc mồm.

"Ai cho phép người dựa vào trên người bản quân?"

Diêm Chủ đứng lên, cả người tràn ngập uy áp và hơi thở lạnh lẽo, thật là nhiếp người, hai nữ tử trong phòng cả kinh run rẩy quý xuống, không dám ngẩng đầu.

Bất chợt, nóc nhà truyền đến một âm thanh rất nhỏ, ánh mắt Diêm Chủ lạnh lùng, trầm giọng thét: "Người nào!" Bàn tay ngưng tụ một luồng chương phong đánh tới nóc nhà.

"A!"

Phượng Cửu kinh hô, cả người ngã xuống mà không hề báo trước.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Ôm không bỏ!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Khi Diêm Chủ nhìn thấy thân ảnh màu đỏ quen thuộc, theo mắt lại, vội vàng phi thân về phía trước và tiếp được người.

Phượng Cửu cũng theo bản năng ôm lấy cô hắn, chôn mặt ở đầu hắn, cho đến khi có cảm giác an toàn, mới ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy sắc mặt đen tối của hắn, mới ngưng ngưng cười.

"Diêm Chủ... cái kia... không quá rầy đến người chứ?"

Giọng nói rơi xuống, tầm mắt dừng ở trên khuôn mặt không mang mặt nạ của hắn, chợt cảm thấy, khuôn mặt này, tựa hồ có vài phần quen thuộc.

Ảnh Nhất thấy lại là "hắn", không khỏi duỗi tay che mặt: *Vì sao nơi nào cũng đều có mặt "hắn"? Thật đáng là gặp quỷ!*

Hơn nữa khi nhìn thấy "hắn" ngã xuống, chủ tử cư nhiên lập tức tiến lên tiếp "hắn" trước, giống như e sợ "hắn" sẽ ngã sẽ bị thương, bộ dáng khẩn trương trong nháy mắt kia, hắn nhìn thấy mà sắc mặt trắng bệch.

Thảm rồi! Chủ tử thật sự coi trọng tiểu tử này!

Ôm người vào trong lòng ngực, sắc mặt Diêm Chủ đen tối, giọng nói mang theo tức giận hỏi: "Người bò trên nóc nhà để làm gì? Chẳng lẽ không biết vô ý một cái sẽ bị giết nhầm như một tên thích khách hay sao?"

Thật đáng chết! Vì sao không thể bắt lo cho nữ nhân này như vậy?

Nếu vừa rồi không phải hắn nhìn thấy rõ là nàng nên mới không chém ra một chương nữa, nếu không, lúc này nàng đã khó giữ được cái mạng nhỏ!

"Ha ha, ta đã bò lên nóc nhà dễ... dễ..... ngắm trăng! Đứng, ngắm trăng."

Nàng ngưng ngưng cười, thấy mình còn đang bị hắn ôm vào trong lòng ngực, vội vàng nói: "Diêm Chủ, người có thể thả ta xuống."

Mà lúc này, ánh mắt Diêm Chủ lại đang dừng ở trên cánh tay của nàng, nơi hồng y đã bị rách, hiện ra một vết máu trên cánh tay trắng nõn.

Nhìn thấy ánh mắt hắn dừng ở chỗ cánh tay nàng, Phượng Cửu cũng nhìn qua, vừa nhìn thấy, liền cười nói: "Chắc là khi rơi xuống bị mái ngói chạm đến, không đáng ngại, trở về ta băng bó một chút là được."

Trong khi nói, nàng giỡn đùa với suy nghĩ muốn thoát ra khỏi lòng ngực hắn, nhưng ai biết hắn lại ôm nàng không bỏ, còn dùng ánh mắt sắc bén và ân chứa lửa giận uy hiếp nhìn nàng một cái, khiến nàng cứng đờ cả người, không dám động đậy tiếp.

Người này rốt cuộc vì sao lại thế này? Hoàn toàn bỏ qua hai mỹ nhân tuyệt sắc không nói, làm gì phải ôm "ham nhân" là nàng không bỏ?

"Diêm Chủ, người....."

"Câm miệng!"

Hắn hét lên với giọng vững vàng, ôm nàng đi đến bên cạnh bàn, nhìn thấy hai nữ tử kia còn đang quý gối nơi đó, không khỏi nhủ thầm: "Ảnh Nhất, đưa các nàng trở về!"

"Chủ tử....."

"Đứng!"

Phượng Cửu hét lên, nhìn Diêm Chủ ôm nàng không bỏ, nói: "Bọn họ không phải là tôi cho người thị tẩm hay sao? Vì sao lại đuổi người đi? Người nhìn hai mỹ nhân xem, thật tinh tế và xinh đẹp như vậy, đáng người cũng quyến rũ như vậy, đưa trở về thì rất đáng tiếc!"

Ảnh Nhất khó có được sự tán đồng liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, cảm thấy lời này của "hắn" chính là những lời trong lòng hắn.

Thật vất vả chủ tử mới mở miệng đưa hai mỹ nhân tới đây hầu hạ, nhưng hiện tại liền phải đưa trở về, không phải khiến hắn bận tâm một hồi hay sao?

Hắn bận tâm một hồi cũng không quan trọng, nhưng vấn đề là, nếu chủ tử thật sự đang đi theo hướng bị cong, vậy thì nên làm thế nào cho tốt?

"Thị tẩm?"

Diêm Chủ liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái: "Ai nói với người, các nàng tới đây thị tẩm?"

"Ảnh Nhất a!" Nàng không chút ngại ngại nói.

Nghe vậy, Diêm Chủ lạnh lùng quét mắt về phía Ảnh Nhất một cái, sau đó, cúi đầu nhìn nữ nhân đang bị hắn ôm, hỏi: "Cho nên, người liền bí mật bò trên nóc nhà đúng không?"

"Hắc hắc, cũng vì ta chưa từng thấy qua ***** chiến đấu....." Lời nói vừa ra, phát hiện dường như không thích hợp, vội vàng ngậm miệng lại.

Ảnh Nhất một bên không thể nhìn thêm được nữa, cho dù có khả năng bị bắt bay đi, cũng mở miệng kiến nghị: "Chủ tử, ngài đây..... có muốn buông Quý Y xuống trước hay không?"

Hết chương 200, love all

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 201: Cảm giác gì?

Diêm Chủ quát mắt liếc hắn một cái, ôm Phượng Cửu đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, phân phó: "Lấy thuốc tới đây."

Thấy vậy, Ảnh Nhất đành phải mang hai nữ tử kia đi ra ngoài, đồng thời lấy thuốc trị thương tiến vào, đặt lên bàn, nhìn chủ tử nhà hắn ôm thiếu niên kia cứ như vậy ngồi ở trên đùi mình. Hắn hơi hé miệng, muốn mở miệng, rồi lại không biết nên nói như thế nào.

Thần thể Phượng Cửu cứng đờ, cảm giác ngồi ở trên đùi Diêm Chủ giống như đang ngồi trên một cái đinh, cả người nàng không được tự nhiên. Nhưng người nào đó lại cố tình giống như không nhận thấy được có điều gì đó không thích hợp, vẫn làm theo ý mình như cũ, hồn nhiên hành động như không có gì bất ổn.

"Diêm Chủ... việc này... chút thương thế của ta không tính là gì, không nhọc người giúp ta tra được, ta nên đi về trước." Nàng vừa nói vừa muốn đứng lên, nhưng móng mới tách ra khỏi đùi hân, đã bị dè xuống.

"Ngồi yên!"

Thân thể nàng cứng đờ, bị ấn ngồi trở lại chỗ đùi của hân, không dám lộn xộn.

Ảnh Nhất nhìn thấy vậy, chỉ có thể than nhẹ một tiếng rồi đi ra ngoài, thủ ở bên ngoài cửa phòng. Không cần phải nói, nhìn đáng vẻ chủ tử giống như đã vương sâu vào trong vũng lầy, không thể nào kéo lại.

"Ảnh Nhất? Vì sao ta thấy hai nữ tử từ kia khóc lóc đi về? Sao lại thế này? Chủ tử không để các nàng thị tẩm sao?" Hôi Lang đi đến, thấy Ảnh Nhất đang canh giữ ở ngoài cửa phòng, không khỏi có chút tò mò tiến lên.

"Sao người lại tới đây?" Ảnh Nhất che ở chỗ cửa, ngón đầu lểc lểc mất nhìn vào phía trong một cái, tiến lên ngăn người lại, không muốn để hân nhìn vào phía bên trong, nhìn thấy chủ tử đang ôm thiếu niên kia và giúp "hân" tra được!

"Sao lại thế này? Người cần ta làm gì?"

Hôi Lang không rõ nguyên do, thấy cửa phòng cũng không đóng lại, liền đổ đầu vào bên trong thăm dò, lại thấy Ảnh Nhất kiên trì che ở trước mắt, không khỏi bực mình, duỗi tay đẩy người hân ra rồi phàn nàn: "Làm cái gì vậy?"

Nhưng, khi nhìn đến một màn kia ở trong phòng, chân hân mềm nhũn, suýt nữa là ngã ngồi xuống.

"Ta... ta không nhìn lầm đi? Chủ tử đang ôm... tiểu tử kia?" Một tay hân nắm quần áo Ảnh Nhất, khiếp sợ đến nỗi mồ to hai mắt mà nhìn.

Ảnh Nhất kéo hân đến một nơi ở bên ngoài, phòng ngừa khi nói chuyện sẽ bị chủ tử bên trong nghe thấy, nói: "Ngay cả khi người nhìn thấy cũng phải giả vờ không phát hiện ra bất cứ điều gì, quay lại nơi người đã đến, chủ tử hiện tại không rảnh để gặp người."

"Không phải... bọn họ....."

"Đừng hỏi ta, ta cái gì cũng không biết." Ảnh Nhất nhấp môi nói, khuôn mặt đen tối quay trở lại thủ ở cửa phòng.

Trong phòng, Phụng Cửu nhìn thủ pháp băng bó cực kỳ khó coi ở nơi cánh tay, khỏe miệng không nhịn được run rẩy, hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt Diêm Chủ không mang mặt nạ gần như thế này, càng nhìn, càng cảm thấy thật sự có thể đã từng gặp qua.

"Diêm Chủ, chúng ta trước kia có phải đã từng gặp qua hay không?"

Nghe được lời này, Diêm Chủ lúc này mới nhớ tới sau khi tắm gội hân không mang mặt nạ, ánh mắt hạ xuống hơi lóe lên một tia ánh sáng. Hân ngược mắt nhìn nàng một cái, cũng không tính toán thu hồi lại cánh tay đang ôm vào bên hông nàng, mà là dõn lặc chú ý, hỏi: "Những thứ trên mặt người định sẽ phải bôi trong bao lâu?"

"A?"

Phụng Cửu sững sốt một chút, nghĩ đến thuốc mỡ xanh đen bôi đầy trên gương mặt mình, nhếch miệng cười: "Khoảng vài ngày nữa hân là sẽ không sai biệt lắm"

Khoảng vài ngày nữa, nàng sẽ khôi phục lại dung nhan đẹp đẽ của mình, ngắm lại liền cảm thấy hưng phấn.

Nhìn đôi mắt cong cong của nàng đang nở nụ cười, dương được nhân nhật thuộc về trên người nàng lại chui vào trong hơi thở, ***** trong ngực, ánh mắt hân cũng dần dần trở nên u ám, cổ họng lặn lộn lên xuống, chỉ cảm thấy một ngọn lửa bùng lên trong cơ thể.

*(***** là của bản gốc)*

Chưa từng có cảm giác với bất kỳ ai, duy nhất đối với nàng, có một sự xúc động không thể nào lý giải được.

Cảm giác tim đập thình thịch là gì, có lẽ, hân đã biết.....

Thấy hân thật đúng là ôm nàng không tính buông tay, ánh mắt Phụng Cửu lại chuyển, khỏe môi gợi lên một nụ cười tà mị, mang theo vài phần hái hước hỏi: "Diêm Chủ, ôm ta thế này có cảm giác gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Người suy nghĩ quá nhiều!

Ánh mắt tối tăm của Diêm Chủ dừng ở trên đôi môi đỏ phần nộn của nàng, nhìn cánh môi ẩm ướt của nàng tràn ra một nụ cười tà mị, không khỏi cảm thấy trong lòng một mảnh trống rỗng.

Hân lểc mắt nhìn nàng một cái, mang theo biểu tình hài hước, giọng hơi run lên nói: "Một loại cảm giác không thể buông tay."

Nghe được lời này, Phụng Cửu nguyên bản chỉ nghĩ trêu đùa hân một phen kéo khỏe miệng lại, lại nhìn khuôn mặt hân càng ngày càng dựa đến gần hơn. Cả người nàng đột nhiên nhảy dựng lên để tránh thoát khỏi bàn tay hân, lui xa bên người hân ra, cảnh giác nhìn hân chăm chăm, vẻ mặt tức giận.

"Diêm Chủ, nhưng ta không có khuynh hướng Long Dương! Ngay cả khi người muốn phá hoại cũng không thể phá hoại ta! Ta vẫn còn nhỏ! Mới 15 tuổi, vẫn là một nụ hoa nhỏ đang nở mà thôi, sẽ không chịu nổi sự tàn phá của người!"

Ngoài cửa, Ảnh Nhất nghe được lời này thì rung rung nước mắt và gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: *Đúng vậy đúng vậy, chủ tử, cho dù ngài có khuynh hướng đoạn tụ cũng không thể chọn tiểu tử này được! Tiểu tử này có gì tốt? Xảo trá, tai quái lại còn bị hủy dung. Nếu như ngài thật sự coi trọng hân, cũng không phải là ngài sẽ tàn phá hân, mà là hân sẽ đập hư ngài!*

Trong khi đó Diêm Chủ nghe được lời Phụng Cửu nói, trên trán xẹt qua vài đạo hắc tuyến.

Khuynh hướng Long Dương? Ai nói hân có khuynh hướng Long Dương? Nữ nhân này suốt ngày đều suy nghĩ lung tung rồi loạn gì vậy?

Nhìn vẻ mặt kinh sợ và phòng bị của nàng, nhận nhạo trong lòng hân cũng dần dần khôi phục lại, sắc mặt dịu đi, nhìn biểu tình nữ nhân mang vẻ mặt thiếu đánh, giọng nói của hân lạnh lùng, mang theo vài phần nghiền răng nghiền lợi.

"Người suy nghĩ quá nhiều, bốn quân không có ham mê bất lương."

Lời này nói ra, Phụng Cửu sẽ tin sao? Đáp án đương nhiên là không tin!

Vì thế, nàng vừa dịch ra bên ngoài, vừa ngượng ngùng cười: "Thật ra ta cũng cảm thấy người hân là không có ham mê bất lương gì, Ảnh Nhất cũng nói, người tuyệt đối là nam nhân khá được và có ích, bằng không cũng sẽ không một lúc đưa đến hai nữ nhân qua đây cho người, đúng không?"

Nghe được lời này, Ảnh Nhất ở ngoài cửa roi lại đẩy mặt: *Ta nói này, tiểu tử tông, người có thể đừng nói bất cứ điều gì đều tiện thể mang tên ta vào hay không?*

Diêm Chủ ngồi yên không nhúc nhích, ngón tay liên tục gõ nhẹ bên cạnh bàn, nhìn nữ nhân kia dịch từng bước nhỏ đi tới cửa, sau đó cắt bước chạy ra ngoài chạy.

"Thời gian cũng không còn sớm, ta sẽ không quấy rầy Diêm Chủ nghỉ ngơi."

Lời nói vừa ra, người đã không thấy bóng dáng.

"Ảnh Nhất."

Nghe được chủ tử gọi hân từ trong phòng, Ảnh Nhất căng da đầu đi đến: "Chủ... chủ tử."

"Người đã nói với hân, bốn quân muốn người mang hai nữ nhân đến đây thị tẩm?" Diêm Chủ cười như không cười dừng ánh mắt ở trên người Ảnh Nhất, khiến hân căn bản không dám ngắt đầu.

"Thuộc hạ... khi thuộc hạ đến bên đình thị gặp phải Quý Y, hân hỏi... thuộc hạ liền... liền....." Mồ hôi lạnh to như hạt đậu chảy xuống từ trên trán, không thể nói lời chính xác.

"Có lẽ, người cũng muốn đi Thanh Phong Lâu gốc mấy ngày?"

Nghe vậy, sắc mặt Ảnh Nhất trắng nhợt, bùm một tiếng quỳ xuống: "Chủ tử tha tội, thuộc hạ... thuộc hạ nhất định sẽ không có lần sau!"

"Lui xuống đi! Nếu có lần sau, bốn quân nhất định không buông tha người!" Diêm Chủ vẫy vẫy tay, ý bảo hân lui ra.

"Vâng." Ánh Nhất âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đứng dậy đi ra bên ngoài.

Sau khi đợi Ánh Nhất lui ra, nghĩ đến bộ dáng nữ nhân kia tránh hẳn giống như rắn rết, không khỏi nhủ nhủ mày, sờ sờ cảm mình, thầm nghĩ: *Chẳng lẽ bộ dáng của bốn quân cũng không lọt được vào mắt nàng?*

Hắn là không có khả năng, đối với vẻ ngoài của mình, hẳn cực kỳ có tự tin, chỉ là, nếu thật sự như vậy, vì sao nữ nhân kia lại không mua nó?

Chẳng lẽ, hẳn cũng phải học những nữ nhân kia, dùng mỹ nam kế?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Cùng nhau tắm trong đêm!

Trở lại trong phòng, Phượng Cửu nằm ở trên giường, nghĩ nghĩ, cảm thấy đã đến lúc trốn chạy.

Diêm Chủ kia có chút bất thường, khuôn mặt nàng cũng sắp lãnh lặn, cho nên vẫn nên tìm một thời gian tốt để đào thoát, nếu lại tiếp tục ngốc thêm nữa, cũng không biết sẽ xảy ra sự tình gì.

Ngày hôm sau, nàng mang theo được đã điều phối xong đưa cho lão Lâm, lại lấy rất nhiều linh dược từ trong được lâu. Khi đang muốn ra khỏi được lâu, bỗng nhìn thấy lão Lâm đang mang bột cái hộp rất lớn tiến vào, vì thế, nàng liền hỏi: "Lão Lâm, trên tay người là cái gì?"

"Ha ha, đây là nhân sâm ngàn năm, là trân phẩm trăm năm khó có được, người nhìn xem, đây chính là kho báu thượng đẳng!"

Lão mở hộp ra, trong mắt tràn đầy kích động: "Nhân sâm ngàn năm này, chỉ cần một mảnh nhỏ, cũng có thể cứu sống người chỉ còn chút hơi thở mỏng manh, ở rất nhiều thời điểm, chính là linh dược cứu mạng."

"Đúng thật là rất lớn! Bộ rễ rất hoàn chỉnh, kết cấu rõ ràng, xác thật là trân phẩm khó gặp." Hai mắt nàng tỏa ra ánh sáng, duỗi tay muốn chạm vào nó, nhưng lão Lâm đã che đẩy lại.

Hắn phòng bị nhìn Phượng Cửu, ôm hộp vào trong ngực, nói: "Đây chính là trân phẩm trong trân phẩm, người tốt nhất đừng có đánh chủ ý trên nhân sâm ngàn năm này, thứ này, phải được lưu trữ và dùng khi cần cứu mạng người!"

"Biết biết, ta chỉ nhìn xem thôi." Nàng ngượng ngùng cười, trong lòng lại đang nghĩ đến, chờ đến khi cần rồi đi, nhất định phải trộm cả nhân sâm ngàn năm này đi cùng.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Cả ngày, nàng đều tránh Diêm Chủ, tận lực không chạm mặt với hắn. Mãi cho đến buổi tối khi bóng đêm đã sâu, sau khi nàng tính toán thời gian liền đi về phía suối nước nóng sau núi, muốn ngâm mình trong suối nước nóng tối nay. Mấy ngày nay nàng đều luôn chờ Diêm Chủ ra cửa hoặc là không có ở đây, nàng sẽ lẹ làng rồi đi.

Sau khi cò bỏ quần áo, trên người chỉ mang một tấm gạc mỏng, lúc này mới thật cẩn thận đi vào trong suối nước nóng. Suối nước nóng sau núi này tương đối sâu, nàng cũng chỉ có thể đi dọc theo biên, ngồi xuống và chìm vào trong nước ở ven bờ.

Dựa vào bên cạnh bờ và thở nhẹ: "Thật là thoải mái!" Bởi vì đêm rất sâu, trên bầu trời tràn ngập những vì sao, thật sự rất mỹ lệ.

"Muốn ngâm trong suối nước nóng, vì sao không gọi bốn quân mà lại tự mình tới đây?"

Giọng nói đột nhiên truyền đến, nàng sợ tới mức suýt nữa đã nhảy dựng lên, nhưng nhớ rằng trên người nàng chỉ có một tấm gạc mỏng, lập tức lại chìm vào trong nước, mang theo một ánh mắt tức giận nhìn về phía người kia đang đi ra từ chỗ tối.

"Vì sao người lại ở đây?"

Diêm chủ không mang mặt nạ, chấp tay sau lưng đi ra từ trong bóng tối, hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần của hắn. Tuy nhiên, lúc này ánh mắt thâm thúy của hắn lại thẳng tắp dừng ở trên người nàng ở trong nước, khi chạm đến hai vai tron nhân của nàng, cũng không có ý lảng tránh, ngược lại rất thoải mái và hào phóng thường thấy.

Hơn nữa, đây vẫn là lần thứ hai hắn nhìn thấy bộ dáng của nàng ở trong nước, lần trước trong lòng không có tâm tư gì khác, tất nhiên là không để bụng, cũng không chú ý nhiều.

Mà lần này vào nhìn thấy, lại cảm thấy rất từ từ trong nước được bóng đêm phản chiếu trên mặt nước đẹp như một bức họa, kể cả khi trên mặt nàng vẫn bôi thuốc mỡ, vẫn như cũ không ảnh hưởng tới cảnh đẹp ý vui của nàng trong mắt hắn.

Hắn nắm hai tay sau lưng, đứng ở bên cạnh suối nước nóng, nhìn nữ tử co lại trong nước, trên gương mặt tuấn mỹ và cương nghị hiện lên một nụ cười như có như không: "Đây là nơi của bốn quân, bốn quân xuất hiện ở chỗ này, có điều gì kì quái?"

Trong khi nói chuyện, đã cò bỏ giày dưới chân, cò bỏ ngọc bội bên hông, cò bỏ áo ngoài, lại cò cả áo trong, để lộ phần cơ thể gợi cảm nửa người trên.....

Nhìn bàn tay nam nhân đang hướng tới dây quần, tính toán còi quần dài ra, nàng lập tức khấn trương đến nỗi nói lắp.

"Người... người... người muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 204: Có vừa lòng không?

Cởi quần áo, người không nhìn thấy hay sao?"

Giọng nói trầm thấp của hắn mang theo từ tính, nếu như không chú ý, căn bản sẽ không phát hiện ra trong giọng nói kia bí mật mang theo ý cười.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, nói: "Ta đương nhiên là biết người đang cởi quần áo! Ta đang muốn hỏi người cởi quần áo để làm gì!"

"Tất nhiên là ngâm suối nước nóng!" Hắn trả lời rất đương nhiên.

"Người không phát hiện ta đang ngâm ở đây sao?" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Đều là nam nhân, cùng nhau ngâm suối nước nóng thì có quan hệ gì?" Hắn hơi nhếch lông mày, khóe môi cong lên nói.

Nghe được lời này, Phượng Cửu suýt nữa không tránh khỏi nhảy dựng lên để thoát mạ hắn.

Cái gì mà nói đều là nam nhân? Cái gì mà nói cùng nhau ngâm suối nước nóng không có quan hệ gì? Nàng không hề mặc quần áo được không? Nàng đều đã cuộn tròn như một quả bóng, nếu hắn thực sự xuống nước, vậy sẽ tàn nhẫn như thế nào?

Nhưng chỉ trong nháy mắt, đã thấy hắn còi quần dài và đang muốn còi luôn quần cộc. Nhìn thấy vậy, trong lòng nàng co lại và nhảy lên, rõ ràng là nên đôi ánh mắt đi, nhưng một đôi mắt lại giống như bị nam châm hút lấy, cứ như thể thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm xem hắn.

Thấy ánh mắt nàng không hề có chút nào muốn né tránh, nhìn chăm chăm vào từng động tác của hắn. Khoé môi Diêm Chủ hơi móm lên, bàn tay đặt ở trên quần cộc hơi dừng lại, tâm tình vui vẻ nói: "Bốn quân nghe Hôi Lang nói, lần trước người trị liệu giúp hắn, chỉ đơn thuần là chăm cứu huyệt vị ở bên hông?"

"Không thì sao?" Nàng tròn trĩnh mắt, tuy nhiên, ngay khi giọng nói rơi xuống, nhớ đến những gì hắn đã hỏi khi đó, cùng với biểu tình cổ quái của hắn, không khỏi ngần ra, hỏi: "Không phải là, người cho rằng ta đã nhìn thấy hết hắn sao?"

Thấy hắn không mở miệng nói gì, nàng không khỏi cười ha ha ra tiếng: "Trời! Sao người có thể tưởng tượng như thế? Nghĩ ta háo sắc như vậy hay sao?"

Thấy hắn cười như không cười nhìn xem nàng chăm chăm, nàng ngượng ngùng cười cười: "Được thôi! Tuy rằng ta khá khát khe, nhưng ánh mắt ta không phải cũng cao lắm sao? Thậm chí nếu Hôi Lang thật sự như vậy, còi hết ta cũng không có hứng thú nhìn xem."

"Ngà? Vậy nếu bốn quân như vậy thì sao?"

Nghe được lời này, khóe miệng nàng co giật: "Diêm Chủ, ta nhớ rõ dường như người từng nói rằng người không có ham mê bất lương?"

Lời nam nhân nói quả nhiên không thể tin, thứ này rất rõ ràng chính là quả xích quả đang động dục sao! Chẳng lẽ là mùa xuân đã tới? Ngay cả xuân tâm của Diêm Chủ cũng bắt đầu nhộn nhạo?

"Không tồi, bốn quân thấy điều đó là rất bình thường."

Hắn đang nhìn chăm chăm vào nàng, khỏe mỗi gọi lên một nụ cười tà tử, tay đang đặt ở trên quần cộc không hề báo trước bỗng nhiên kéo quần cộc xuống, cả người xích quả quả đứng ở bên cạnh suối nước nóng, nhìn sắc mặt nữ nhân đại biến, cảm thấy tâm tình sung sướng không thể hiểu được.

"Dựa vào! Một con chim thật là lớn!" (Nguyên văn nhé: "靠!好大一只鸟!")

Nàng kinh hãi một tiếng, hét lên theo bản năng, nhưng lời vừa nói ra, lại ngưng ngừng cười cười, đặc biệt là khi nhìn thấy nam nhân đang bước từng bước chân bước vào trong suối nước nóng, cả người càng thêm khẩn trương.

Dùng một tay ôm chặt tấm gác che khuất thân thể, một tay thăm dò bên cạnh, sờ về phía quần áo của mình. Nàng đang định trượt ra phía sau lưng, nhưng, ngay sau đó giọng nói trầm thấp truyền đến, lại khiến tay nàng đang vươn ra lập tức cứng đờ, bất đắc dĩ rụt trở về.

"Người nếu muốn chơi trốn tìm trong nước cùng với bốn quân, bốn quân cũng rất vui lòng phụng bồi."

Giọng nói trầm thấp mà lời tiếng truyền đến, lại khiến Phượng Cửu tức giận đến nổi nghiêng răng, nhìn chăm chăm nam nhân đang chìm vào trong nước, ngồi xuống và mở tay ra hai bên, nàng chỉ nghĩ nếu như có thể, thật sự muốn vung một quyền qua chỗ hắn.

Thấy nàng cuộn tròn cách xa ba mét, một bộ dáng tức giận mà không dám nói gì, Diêm Chủ hơi nhíech lông mày, gương mặt tuấn mỹ mà cương nghị nhiễm một nụ cười tà tử, giọng nói trầm thấp mang theo vui mừng truyền ra từ trong miệng.

"Đáng người của bốn quân có khiến người vừa lòng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 205: Rất có ấn tượng!

Phượng Cửu liếc mắt nhìn thần sắc đặc ý kia của hắn một cái, bĩu môi: "Cũng chẳng ra gì."

"Ngà? Phải không? Có lẽ, bốn quân nên tới gần hơn một chút, để người nhìn rõ ràng hơn." Hắn rheo mắt lại, cúi người chuẩn bị tiến lên.

Phượng Cửu vừa nhìn thấy, sắc mặt khẽ biến, vội vàng gọi tay kêu: "Dừng dừng dừng! Không cần qua đây không cần qua đây, đáng người người rất tuyệt vời, phân lượng đầy đủ, rất có ấn tượng, được rồi chứ?"

Đây là loại người nào chứ? Ngay cả lưu manh cũng không chơi như vậy đúng không? Hắn còn có bộ mặt xấu hổ hay không?

Diêm Chủ cũng không đi qua, với hắn, nàng chắc chắn sẽ là nữ nhân của hắn, bởi vậy, cũng không vội vàng nhất thời tại đây khiến nàng sợ hãi, ngược lại sẽ mất nhiều hơn được.

"Lại đây chờ lưng cho bốn quân." Hắn nằm ghé vào bên bờ, chỉ chờa một phần lưng cho nàng.

Thấy vậy, ánh mắt Phượng Cửu hơi lóe, nghĩ nghĩ, nói: "Muốn ta đi qua đó giúp người chà lưng cũng được, bắt quả, người vẫn phải duy trì tư thế bất động này, không thể quay đầu lại."

"Được."

Hắn lười biếng đáp lời, khỏe mỗi câu lên. *Tiểu nữ nhân này, còn không biết thân phận nữ nhân của nàng đã sớm bị hắn xuyên qua.*

Sau khi nghe hắn đồng ý, lúc này Phượng Cửu mới đi về phía hắn, khi đi đến phía sau hắn, trong mắt nàng xẹt qua một tia phức tạp.

Nàng bắt quả là một được sự mà hẳn bất về mà thôi, nhưng hắn cư nhiên không hề phòng bị giao phía sau lưng của mình cho nàng như vậy, thật sự không hiểu sự tín nhiệm của hắn là tới từ đâu. Phải biết rằng, nếu như đổi thành người có tâm thuật bất chính, hẳn thật sự giao sau lưng lại cho người khác, một giây đều có khả năng bỏ mạng trong tay người khác.

"Khăn đâu? Người có mang sao?" Nàng hỏi, liền thấy hắn cúi tay ra, đưa tới một cái khăn màu trắng.

Sau khi tiếp nhận khăn, nàng không nhìn một chút đầu chà lưng giúp hắn, ngay chính nàng cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi, nàng cư nhiên ngâm suối nước nóng cùng với một người nam nhân xích quả, còn chà lưng giúp hắn? Quả thực là sự tình từ trước tới nay đều không dám tưởng tượng.

"Mạnh hơn một chút."

Giọng nói của hắn nghe có vẻ hơi khàn, hẳn không có lý do nào khác, chỉ vì nàng chà quá nhẹ, giống như đang cào ngứa, khiến trong thân thể hắn nảy lên một ngọn lửa độc ác.

Phượng Cửu tất nhiên nghe được giọng nói của hắn nhiễm vài phần trầm thấp và mất tiếng, nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, đây lòng thăm mắng, lực đạo lại tăng thêm một chút, vốn dĩ muốn dùng cây kim bạc ẩn giấu trong tóc châm một phát khiến hắn hôn mê, tuy nhiên, nghĩ đến sự tín nhiệm của hắn, nàng lại không thể xuống tay.

Sau một lúc, tay nàng đã mỏi, nhưng nam nhân nào đó vẫn thoải mái nằm bất động, nàng liền ngừng lại, nói: "Ta nói này Diêm Chủ, người đã đủ tuổi hưởng thụ rồi đi? Tay của ta đã đau muốn chết, da cũng ngứa đến nổi nhẩn nhèo."

"Àn, người có thể về trước." Hắn lười biếng nói, vẫn nằm yên bất động.

Nghe những nói đó, thấy hắn vẫn nằm yên nửa hip mắt, lúc này mới thôi lui đi về phía quần áo của nàng, cầm lấy quần áo và mặc vào trong nước.

Diêm Chủ nhìn nàng quay người và mặc quần áo, lại nói lên từ trong nước, mặc xong quần áo chợt rồi đứng dậy định đi ra ngoài, không khỏi nhủ mảy: "Người cứ ăn mặc y phục ẩm ướt như thế đi trở về sao?"

Quần áo vì ướt dẫm mà dán chặt ở trên người nàng, phác họa hết dáng người là lướt của nàng, tay rằng trước người nàng có một cái gác ôm lấy, nhưng phong tình như ẩn như hiện, lại khiến thân thể hắn nổi lên một luồng nhiệt khô nóng.

Huống chi, một đường trở về, hộ vệ trong tối ngoài sáng nhiều như thế? Chẳng phải đều gọi mọi người nhìn xem hết?

"Xuyên y phục ẩm ướt trở về thì có quan hệ gì? Ta sẽ thay đổi khi quay về phòng."

Nàng không để ý nói, cũng không dừng lại bước chân, nhưng tại một khắc, thân thể bỗng nhiên cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 206: Xuân tâm nhộn nhạo!

"Khoác áo ngoài của bốn quân trở về."

Giọng nói trầm thấp hơi khàn được truyền đến từ phía sau, hơi thở ấm áp phun ở bên tai, khiến lỗ tai nàng có loại cảm giác ngứa tê dại. Nàng hơi cúi đầu, nhìn cánh tay nam tính đưa ra từ phía sau, cánh tay rắn chắc kia bao vây cả người nàng ở trong đó, một chiếc áo ngoài cũng theo đó được khoác ở trên người nàng, từ sau ra trước, bao bọc toàn bộ thân thể nàng lại.

Nàng không quay đầu lại, thân thể đông cứng, không chỉ bởi vì hắn đột nhiên cúi tay vòng qua và phủ thêm áo ngoài cho nàng, mà càng bởi vì thân thể kia đang dán tới..... cần bản là không mặc quần áo được chứ?

"Àn, đa tạ."

Nàng vội vàng lên tiếng, bước nhanh đi ra ngoài. Đây là lần đầu tiên, bị người chơi kiểu lưu manh còn phải cảm tạ vì điều đó, thật sự quá ghen khuất.

Nhìn nàng chạy trốn bằng những bước chân hoảng loạn, khoe miệng Diêm Chủ cau lên, cười sung sướng.

Ảnh Nhất đang canh giữ ở bên ngoài suối nước nóng, khi nhìn thấy một thân ảnh vội vàng đi ra từ suối nước nóng, không khỏi mở to hai mắt mà nhìn, kinh ngạc hỏi: "Người... người như thế nào lại đi ra từ bên trong?"

Phượng Cửu liếc mắt nhìn hắn, không nói gì, chỉ kéo chặt áo ngoài trên người, sau đó đi về hướng sân nhỏ của mình.

"Ông... ông trời! Ta không nhìn lầm chứ? "Hắn" lại khoác áo ngoài của chủ tử?" Hắn kinh hồ, trừng mắt nhìn thân ảnh đã biến mất ở trong bóng đêm, hận không thể đi vào suối nước nóng nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra tình huống gì, nhưng, trong suối nước nóng có bày trận pháp, hắn không thể nào đi vào được!

Không lâu sau, khi nhìn thấy chủ tử chỉ mặc áo trong đi ra, Ảnh Nhất vội vàng tiến lên đón, lắp bắp hỏi: "Chủ... chủ tử... vì sao thuộc hạ nhìn thấy... thấy Quý Y cũng đi... đi ra từ bên trong?"

Hai người này, sẽ không phải là tẩy tâm uyên ương ở bên trong chứ?

Chủ tử hắn tuần miệt như tiên, uy vũ như một vị thần, lại cùng Quý Y yếu đuối mong manh còn bị huy dung tẩy tâm uyên ương ở bên trong? Nghĩ đến bức tranh kia, khóe miệng hắn run rẩy, không dám tiếp tục nghĩ nữa.

"Vừa vặn, hắn cũng đang ngắm mình ở bên trong suối nước nóng." Khóe miệng Diêm Chủ mang theo tươi cười, nện bước đi về sân của mình.

Ảnh Nhất im lặng nhìn trời, *tình cờ sao? Thật sự là trùng hợp sao? Chủ tử cũng không thường lui tới ngâm suối nước nóng vào thời gian này.....*

Lại nhìn thấy vẻ mặt xuân tâm nhộn nhạo của chủ tử, hắn không cho rằng chủ tử không hề có mưu tính trước.

Trở lại trong chủ viện, Diêm Chủ vào phòng. Ảnh Nhất vẫn canh giữ ở bên ngoài viện, chỉ là, trong lòng hắn vẫn luôn không bình tĩnh, bởi vậy khi đứng gác cũng có chút thất thần, ngay cả khi Hôi Lang đi đến bên người, hắn cũng không phát hiện ra.

"À? Vì sao hai ngày nay người vẫn luôn mang bộ dáng mất hồn mất vía như thế?" Hôi Lang vỗ vỗ bả vai Ảnh Nhất, có chút nghi hoặc hỏi.

Ảnh Nhất nhìn Hôi Lang một cái, vốn dĩ không có ý định nói với hắn ta, nhưng ngắm lại, sau khi nhìn thoáng qua về phía cửa phòng đóng chặt, lại khẽ thấp giọng xuống, hỏi: "Hôi Lang, người ngày người ở Thanh Phong Lâu mấy ngày, thật sự nhìn thấy có nam nhân đi tìm tiểu quan đề tâm hoan?"

"Có!" Hôi Lang gật gù đầu, nghĩ đến hắn còn bị người sờ soạng cơ bụng một phen, một thân lại nổi lên da gà.

"Vậy nam nhân cùng với nam nhân..... làm cái kia như thế nào?"

"Sao người lại tò mò cái này? Hắc, nếu không, người nói với chủ tử, cho người đến Thanh Phong Lâu để kiến thức thêm." Hôi Lang cười không có ý tốt.

Ảnh Nhất không đề ý tới nhạo báng của hắn, buồn rầu nói: "Hiện tại ta thực sự lo lắng cho chủ tử."

"Có ý gì?" Hôi Lang ngăn ra, có chút khó hiểu.

"Chẳng lẽ người không nhận thấy, chủ tử thực không bình thường đối với Quý Y? Đêm nay hai người bọn họ còn cùng nhau ngắm mình ở suối nước nóng sau núi. Người không thể nhìn thấy, chủ tử khi đi ra ngoài, xuân tâm nhộn nhạo đều viết hết lên trên khuôn mặt. Ài, ta thật sự rất sợ, nếu còn tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện!"

Nhìn lại về phía Hôi Lang, lại thấy hắn ta nhấp nháy mắt với hắn, không thể không hỏi: "Đôi mắt người bị làm sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 207: Bí mật chạy trốn!

"Xuân tâm nhộn nhạo?"

Phía sau, khi giọng nói trầm thấp mang theo tư tính truyền vào trong tai, cả người Ảnh Nhất cứng đờ, nhìn thấy Hôi Lang cúi đầu rũ xuống, đứng rất cung kính, không khỏi thầm mắng: *Thật sự không phải là huyênh đê! Chủ tử tới cũng không nhắc nhở ta!*

Sau đó xoay người, nhìn thấy khuôn mặt phổng đại của chủ tử, hắn kéo miệng cứng đờ, gọi một tiếng: "Chủ... chủ tử."

"Cần đẩy trên mặt bốn quân đều viết xuân tâm nhộn nhạo sao?" Diêm Chủ liếc hắn, ánh mắt lạnh lẽo uy nghiêm dừng ở trên người Ảnh Nhất, khiến trong lòng hắn phát lạnh.

"Không... không phải." Hắn cúi đầu xuống, một bộ dạng đáng tiếc.

"Bốn quân tựa hồ nghe thấy người rất tò mò đối với nam nhân? Nếu như vậy, Hôi Lang, ném Ảnh Nhất đến Thanh Phong Lâu, để hắn quan sát ba ngày." Nói xong, lập tức xoay người đi trở về.

"Chủ tử....."

Khuôn mặt Ảnh Nhất giống như khúc tang hướng về phía bóng dáng Diêm Chủ kêu lên: "Thuộc hạ không có hứng thú đối với nam nhân, cũng không hiếu kỳ, Thanh Phong Lâu, thuộc hạ không muốn đi....."

"Hắc hắc hắc, người cũng đừng kêu nữa, lời chủ tử nói từ trước đến nay đều chưa từng thu hồi, đi thẳng một chút. Huynh đệ, ta sẽ tự mình tiễn người một đoạn đường, ha ha ha!" Hôi Lang cười to vui sướng khi người gặp họa, vỗ vỗ bả vai và lời kéo hắn đi ra bên ngoài.

Ảnh Nhất trừng mắt nhìn Hôi Lang, cả giận nói: "Hôi Lang! Người là có mục đích, đúng hay không?"

"Ta đã chớp mắt nhiều lần với người, chính người không nắm bắt được còn trách ai đây! Được được, chủ tử vẫn hậu đãi người rất nhiều, lần trước ta bị ném tới Thanh Phong Lâu cũng chưa quan sát được, lúc này người thi khác, hãy cẩn thận quan sát quan sát, sau này sẽ không cần phải hỏi lại vấn đề này nữa."

Cứ như vậy, Hôi Lang vừa trở về không quá hai ngày, Ảnh Nhất đã bị đưa đến Thanh Phong Lâu.....

Mà hết thấy này, đều không quan hệ gì với trong viện Phượng Cửu, hiện tại nàng ***** đang tràn ngập suy nghĩ chuẩn bị chạy trốn.

(*Note: ***** là của trong bản gốc)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Vào buổi trưa ngày hôm sau, Hôi Lang đi tới sân Phượng Cửu, tiến lên gõ gõ: "Quý Y."

Trong phòng, Phượng Cửu đi ra mở cửa, nhìn thấy là Hôi Lang, có chút kinh ngạc, hỏi: "Có việc gì?" *Hôi Lang này, cư nhiên còn dám tới đây tìm nàng? Không sợ lại bị nàng châm cho hắn một cú nữa hay sao?*

"Chủ tử nói người đi qua cùng nhau dùng bữa." Hắn nhìn khuôn mặt xanh đen trước mắt này, thật sự không hiểu được, vì sao chủ tử lại muốn gọi "hắn" đi qua cùng nhau ăn cơm?

Nghe được lời này, nàng ngượng ngùng cười: "Không cần không cần, người hãy nói với hắn, ta đã ăn rồi." Giọng nói roi xuống, trực tiếp lui lại, đóng cửa phòng lại.

Thấy vậy, Hôi Lang nhu nhu mày, nhưng cũng không dám lời kéo người đi qua, bởi vậy, quay lại bẩm báo với chủ tử hắn.

Trong chủ viện, sau khi nghe Hôi Lang bẩm báo xong, sắc mặt Diêm Chủ hơi trầm xuống: *Nữ nhân này, đang trốn tránh hắn!*

Nhìn thấy sắc mặt chủ tử không tốt lắm, Hôi Lang cũng không dám mở miệng, chỉ nghiêm chỉnh đứng thủ ở một bên.

Đúng lúc này, một người tu sĩ hắc y bước nhanh tiến vào từ bên ngoài, quỳ đầu gối hành lễ: "Thuộc hạ khấu kiến chủ tử!"

Diêm Chủ nhìn hắn một cái, hỏi: "Sao người lại quay lại?"

"Chủ tử, thuộc hạ đã bắt được người, đang chờ chủ tử thẩm vấn."

Nghe được lời này, ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ nhu lại, lập tức đứng lên: "Đẫn đường!"

Mà Phượng Cửu sau khi nghe được tin tức vào lúc chạng vạng Diêm Chủ đã ra khỏi cửa. Sau khi Lão Lâm kiểm kê được liệu xong, nàng liền lấy cây sấm ngàn năm, trực tiếp thu vào trong không gian. Sau đó, ghénh ngang đi ra ngoài, đi vào trong trận pháp, yên lặng rời khỏi Diêm lâu.....

Đêm đó, khi Diêm Chủ trở về, lão Lâm mang sắc mặt đại biến vội vàng tới báo: "Chủ tử, không xong! Quý Quý đã trộm nhân sâm ngàn năm chạy trốn!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Chạy thoát!

Nghe được lời này, sắc mặt Diêm Chủ nháy mắt trở nên đen tối, cả người tràn ngập ra hơi thở lạnh lẽo nguy hiểm, ánh mắt thâm thúy nheo lại, nhìn chăm chăm lão Lâm: "Chạy?"

Cảm giác được hơi thở lạnh băng trong không khí, lão Lâm và Hôi Lang đang đứng ở phía sau Diêm Chủ lập tức đóng băng.

"Vâng, đứng vậy, khi thuộc hạ vừa mới đến được lâu, không nhìn thấy nhân sâm ngàn năm, lập tức đi tìm Quý Quý, nhưng phát hiện không thể tìm thấy hắn, hỏi qua hộ vệ, bọn họ nói là lúc chàng vạng có nhìn thấy hắn lang thang, cũng không ai chú ý... nên... nên....."

Diêm Chủ hít một hơi, nhìn lên bầu trời đen nhánh, ánh mắt leo lên tia sáng tối tăm, đôi môi căng thẳng, nói giọng bình thản: "Hôi Lang! Lập tức dẫn người đi ra ngoài tìm!"

"Vâng!" Hôi Lang lĩnh mệnh, khi đang muốn cất bước rời đi, lại nghe giọng hắn truyền đến.

"Nếu như tìm được, không cần chống chọi, để tránh làm hắn bị thương."

Nghe được lời này, khóe miệng Hôi Lang chụm lại, vội vàng cúi đầu, đáp lời: "Vâng!" Lúc này mới bước nhanh rời đi.

Diêm Chủ bước đi như chạy, không quay lại chủ viện, ngược lại đi tới sân Phượng Cửu, lão Lâm đi theo phía sau nhìn thấy, há miệng thờ đốc, đành phải rút lui không tiếng động.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Đẩy cửa phòng ra, nhìn căn phòng trống rỗng, ánh mắt Diêm Chủ hơi trầm xuống, trong không khí, tựa hồ còn tràn ngập một mùi hương được còn chưa tan đi. Hắn nện bước đi một vòng ở trong phòng, khi đi đến bên cạnh mảnh giường trong phòng, nhìn đến một góc giấy bị dẽ ở dưới gối đầu, hắn cất bước tiến lên và lấy nó ra.

Khi ánh mắt dừng ở trên giấy, khoé môi hắn cong lên, trên dung nhan tuấn mỹ mà cương nghị hiện lên một sự dịu dàng hiếm thấy.

"Nữ nhân khiêm nhường không có can đảm để hành động theo ham muốn của mình."

**Hữu sắc tâm không sắc đảm đích nữ nhân (Nguyên văn: 有色心没色胆的女人): Một nữ nhân không màu mè không có gan để hành động theo những ham muốn của nàng.*

Trên giấy, có hình minh họa hai người, nàng mặc một thân nam trang, ngón trỏ nhấc nhẹ cằm lên, hắn lại không hề mặc quần áo, một tay dùng ở trên cơ bụng hắn, nhưng ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài mặt giấy, ý vị mười phần khiêu khích.

Ánh mắt hắn rơi xuống trên nét vẽ hai đỉnh đầu tiểu nhân, trên mũi tên chỉ về phía mấy chữ, không khỏi nhẹ nhàng lâm bảm thành tiếng: "Diêm Chủ tiểu thụ? Quý Y tiểu công?*"

*(*男主角？ 鬼医小攻?: thụ trong thụ động, chịu đựng, vâng theo...; công trong tấn công, công kích, chỉ trích...)*

"Nữ nhân này, thật là ngứa da."

Hắn cười mắng, giọng nói trầm thấp sâu thẳm, trong lòng, lại hy vọng có thể nhìn thấy nàng ngay lập tức. Một loại tình tố mang tên là tưởng niệm, không thể nào ngăn lại dâng cao trong lòng, nỗi lòng rối loạn không thể nào kiềm chế nổi.....

Nhưng mà, trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác, hắn cảm thấy, lúc này nàng bỏ chạy, phòng chừng người hắn phải đi sẽ không thể nào đuổi kịp nàng. Rốt cuộc, nữ nhân giáo hoạt kia vừa giống như hồ ly lại vừa xảo trá tai quái, để nàng chạy mất, chỉ sợ muốn đuổi theo chắc chắn không dễ chút nào.

Mà tới giờ khắc này, hắn mới nhớ tới, ngoại trừ hắn biết nàng gọi là Quý Y ra, cư nhiên không biết tên thật của nàng gọi là gì, nếu như bọn người Hôi Lang không thể mang nàng trở về, vậy thì sau này muốn tìm được nàng, chỉ sợ sẽ rất khó khăn.....

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Diêm Chủ, mãi đến khi bình minh, Hôi Lang mang theo người trở về, căng da đầu bẩm báo: "Chủ tử, thuộc hạ đã tìm một đêm, nhưng không thể tìm được Quý Y, chỉ sợ là hắn..... đã chạy thoát."

Ánh mắt Diêm Chủ hơi trầm xuống, đáp án này, đã nằm trong dự liệu.

"Hãy để người Diêm Điện chú ý đến tiếng gió bên ngoài một chút, nếu như có nghe được tin tức về Quý Y, lập tức quay lại bẩm báo."

"Vâng!" Hôi Lang cung kính lên tiếng, lui ra thực hiện mệnh lệnh.

Diêm Chủ khoanh tay đứng ở trong viện, nhìn lên bầu trời, khóe môi hơi nhếch lên, nhẹ giọng lâm bảm: "Chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại"

Mà lúc này, Phượng Cửu, người đã khiến Diêm Điện tìm một đêm không có kết quả, lúc này đang mặt xám mày tro bỏ lên trên trời nữa, vừa đi vừa nhìn rừng cây phía trước, nàng kích động cười lớn: "Ha ha ha! Ta rốt cuộc đã bỏ ra khỏi đó!"

"A!"

Tiếng cười vừa mới rơi xuống, dưới chân bị lờ một nhịp, cả người trực tiếp lăn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 209: Ta chỉ muốn hỏi đường!

"Àn!"

Nàng liên tiếp lần từ núi đỉnh xuống đến tiền núi và trực tiếp đụng vào một thân cây, sau đó mới ngừng lại được. Sự đau đớn khiến nàng kêu rên một tiếng, ngã trên mặt đất nửa ngày cũng không thể bò dậy.

Mãi một lát sau, nàng mới nhẹ nhàng thờ ra, nằm ngửa trên mặt đất và nhìn lên bầu trời, cảm thấy mình có thể chạy ra từ Diêm Điện thật đúng là không dễ dàng gì.

Sau khi nàng chạy ra khỏi trận pháp của Diêm Điện, mới phát hiện bà mặt bên ngoài chỉ có núi vây quanh, và có duy nhất một con đường để ra. Nhưng nàng đang muốn đảo tẩu, tự nhiên không có khả năng sẽ chạy theo con đường kia. Vì thế, nàng trực tiếp phiến bỏ qua ngọn núi, lại trải qua một đêm, đi qua gần bảy chục trận pháp và một kết giới mới đi được đến nơi này.

Cũng may, huyền lực nàng bị phong ấn, đêm qua nàng đã dùng linh khí giải khai, bằng không phòng chừng giờ đã bị bắt trở về.

Ngồi ngơ một hồi, nàng lập tức đứng dậy nhìn nhìn chung quanh, dựa vào cảm giác tìm một phương hướng để tiếp tục đi, tính toán sau khi rời khỏi đây thì sẽ liên hệ với Lãnh Sương trước, miễn cho nàng ta lo lắng vì đã lâu như vậy mà không có tin tức của nàng.

Tuy nhiên, điều khiến nàng không nghĩ tới chính là, nàng thậm chí không biết hiện tại mình đang ở đâu, vì thế cho nên, từng màn mạo hiểm kế tiếp mà nàng gặp phải đã khiến nàng choáng váng há hốc mồm.....

Nếu như lúc này nàng được nâng thẳng lên bầu trời trên cao, chắc chắn sẽ nhìn thấy, xung quanh vị trí của nàng lúc này, nguyên cả trăm dặm đều là một mảnh rừng rậm. Muốn chạy đi ra ngoài? A, ừ nhất phải mất bảy tám ngày, không cần phải suy nghĩ.

Một mình một người đi ở trong rừng, nàng nhìn trái xem phải một lúc, cảm thấy nơi này có chút cổ quái. Cứ cách mỗi một khoảng thời gian liền có một chỗ được cắm một lá cờ nhỏ màu sắc rực rỡ, qua mỗi một đoạn đường liền sẽ xuất hiện một số trận pháp. Có những trận pháp còn thiết lập nguy hiểm ở bên trong, ngoài ra còn có một số mê cung trận.

"Kỳ quái, nơi này rốt cuộc là địa phương nào?"

Nàng vừa đi vừa ni non, đột nhiên, nhìn thấy phía trước có hai gã thanh niên đang đỡ nhau thở hổn hển và ngồi xuống ở một thân cây, ánh mắt nàng sáng lên, bước nhanh đi tới phía trước: "Hai vị công tử, ta muốn hỏi một chút....."

Lời còn chưa nói xong, hai người kia vừa nghe thấy giọng nàng, cơ hồ cũng không nhìn về phía nàng mà nhanh chóng nhảy lên và chạy trốn.

Nàng sững sốt một lát, đã đi ở bên trong này nửa ngày mới gặp được hai người như vậy, dù sao cũng không thể để cho bọn họ chạy. Vì thế, nàng vừa đuổi theo bọn họ vừa kêu: "Uy! Công tử, các người đừng chạy! Ta chỉ muốn hỏi đường!"

Tuy nhiên, nàng không hét lên còn tốt, một khi hét lên, lại khiến hai người kia chạy càng nhanh hơn.

"Hô! Chuyện gì đang xảy ra vậy?!" Nàng cau mày và thờ ra, nhìn hai thân ảnh kia, cũng không đuổi theo quá sát, chỉ không nhanh không chậm đi theo phía sau bọn họ, nghĩ, *đi theo bọn họ thế này cũng có thể đi ra ngoài chứ?*

Chỉ là, nàng không vội, lại khiến hai gã nam tử trẻ tuổi kia lo lắng.

"Người nọ thuộc phái nào? Vì sao đã lâu như vậy mà vẫn còn đi theo chúng ta? Hẳn rồi cuộc muốn làm gì?"

Một người chạy trốn mờ hồ dĩ dĩ đầu, về mặt hoảng loạn, khi quay đầu nhìn lại, thấy phía sau ước chừng 30 mét có một thân ảnh màu đỏ vẫn chậm rãi đi theo, khuôn mặt không thể không khốc tang.

"Hô! Ta không thể chạy nổi nữa, chết thì chết đi!" Một nam tử trẻ tuổi khác thét lên, trực tiếp ngồi xuống trên mặt đất, trừng mắt nhìn Phụng Cửu phía sau, kêu lên: "Người rồi cuộc là thuộc phái nào? Theo chúng ta lâu như vậy cũng đủ rồi!"

Nhìn thấy bọn họ không chạy nữa, Phụng Cửu lập tức bước nhanh đi đến, nhìn hai gã trẻ tuổi thận trọng, nhếch miệng cười, nói: "Ta đang muốn hỏi đường, các người chạy cái gì mà chạy?"

"Cái... cái gì? Hối... hỏi đường?"

Hai người há hốc mồm, có chút kinh ngạc trừng mắt nhìn Phụng Cửu: "Hỏi đường cái gì? Chẳng lẽ người không biết nơi này là địa phương nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Xô nhằm vào nơi lịch luyện!

"Là địa phương nào?"

Phụng Cửu nghi hoặc nhìn bọn họ: "Ta chỉ nhìn thấy có những là cỏ nhỏ màu sắc rực rỡ bên trong rừng rậm, hơn nữa đi cả nửa ngày rồi cũng không thể ra khỏi đây, đây rồi cuộc là địa phương quý quái nào?"

Nghe được lời này, hai người rồi cuộc tin tưởng rằng "hắn" chỉ hỏi đường. Lúc này, hai người mới nhẹ nhàng thờ ra thật mạnh, nam tử trẻ tuổi béo hơn một chút trừng mắt nhìn hắn, giọng điệu không vui, nói: "Ta nói này huynh đệ, người cũng không tốt bụng lắm, chỉ hỏi đường mà người đã đuổi theo chúng ta nửa ngày? Còn khiến chúng ta sợ chết khiếp."

"Ách..... Nơi này rồi cuộc là địa phương nào? Vì sao vừa nhìn thấy ta liền cất bước chạy?" Nàng khó hiểu hỏi.

"Đây là nơi rèn luyện. Bên trong khu rừng rậm này có ba môn phái khác nhau, cùng với một số ác đồ và tà tu mà học viện Tinh Vân đã bắt nhiều năm qua. Chúng ta là những người tu si đến từ một trong các môn phái, cùng với một số môn phái khác và tu sĩ học viện Tinh Vân đều tiến vào đây để lịch luyện."

"Vậy các người chạy cái gì vậy?" Phụng Cửu nhướn mày lên hỏi. *Nơi này lại là nơi lịch luyện? Khó trách lúc trước nàng đã lướt qua nhiều trận pháp như vậy, còn có kết giới phòng hộ kia.*

Nếu không phải nàng có bảo vật không gian trong người, phỏng chừng cũng không thể xuyên qua kết giới kia.

"Còn không phải là do những tu sĩ phái Quỳnh Hoa (琼华派) đáng chết đó sao, thực sự đã nổi lên tâm đánh cướp giết người!"

Tên mập mạp tức giận nói, về mặt tức giận: "Mấy người sư huynh sư muội chúng ta vốn dĩ đồng hành cùng theo chân một đám người bọn họ, một đường đã giết rất nhiều ma thú cùng với ác đồ và tà tu, cũng được phần rất nhiều đồ vật. Nhưng bọn họ bỗng nhiên nổi lên lòng tham, vì phạm ước định giữa các môn phái và học viện. Ngoài ra còn nói rằng, một khi bị diệt khẩu thì sẽ không có ai biết, những hỗn đản đó thật đáng chết! Khi ta ra khỏi đây, nhất định phải băm báo với sư tôn để lấy lại công đạo!"

"Ngà!" Phụng Cửu gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu biết, hỏi tiếp: "Vậy các người còn không nói cho ta biết, làm thế nào để đi ra ngoài?"

"Muốn đi ra không dễ dàng như vậy." Hai người suy sụp nói: "Nơi này có bày ra kết giới, người ngoài căn bản không vào được, tương tự, bên trong cũng không thể ra được....."

Giọng nói rơi xuống, hai người tựa hồ cùng lúc phản ứng lại, kinh ngạc nhìn về phía Phụng Cửu: "Người đã vào đây bằng cách nào? Người không phải là người của môn phái nào, không phải là người của học viện, cũng không phải là tà tu hay ác đồ, vậy người đã vào bằng cách nào?"

Phụng Cửu sờ sờ cằm, nghĩ nghĩ, liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: "Thật ra ta sẽ nói thật với các người! Ta là học viên của học viện Tinh Vân, chỉ vì không cẩn thận nên đắc tội với người, bị người phục kích và đánh ta bất tỉnh rồi ném vào đây, đó là lý do vì sao ta không biết đây là địa phương nào."

"Người là học viên của học viện Tinh Vân?" Tên nam tử trẻ tuổi gầy hơn mang bộ mặt hoài nghi nhìn nàng: "Vậy vì sao người không mặc đồng phục của học viện Tinh Vân?"

Nàng tròn trĩnh mắt, bất lực nói: "Đã nói bị người đánh ngất rồi bị ném vào đây, sao ta có thể mặc đồng phục được?"

Hai người đối sự tình trong học viện Tinh Vân cũng không hiểu nhiều lắm, nghe hắn nói như vậy, lại nghĩ rằng nơi này đã bày ra kết giới, người ngoài cũng không có khả năng có thể vượt qua tiến vào, hẳn là thật sự đúng như lời thiếu niên này đã nói, hẳn vì đắc tội với người nên mới bị ném vào đây, vì thế, hai người nhìn nhau, lúc này mới không hỏi thêm gì nữa.

Mập mạp liếc mắt nhìn Phụng Cửu một cái, nói: "Muốn đi ra ngoài thì cần phải tích lũy đủ một ngàn điểm kinh nghiệm, ta nhìn người như vậy, phỏng chừng là ngay cả ngọc bài kinh nghiệm cũng đều không có."

Có thể nói rằng, Phụng Cửu chính là có mắt như mù, thật đúng là không có chút hiểu biết nào đối học viện hay môn phái của bọn họ. Vì thế, vừa nghe nói như thế, không tránh khỏi tò mò hỏi: "Tích lũy như thế nào? Hơn nữa, có quan hệ gì với ngọc bài kinh nghiệm?"

Nghe được lời này, khẻ miệng hai người co giật, thương hại nhìn nàng: "Ta nói này huynh đệ, thậm chí cả điều này người cũng không biết. Không phải người là học viên Thanh Y (青衣) có phẩm cấp thấp nhất Tinh Vân chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Một tân binh!

Phụng Cửu ngưng ngưng cười, nói: "Còn thỉnh hai vị đại ca nói rõ hơn một chút."

"Ngọc bài kinh nghiệm được phát ra từ viện trưởng học viện Tinh Vân, do Xích Mộc Tiên Tôn tự mình rót thần niệm vào. Chúng ta chỉ cần gió máu vào trong ngọc bài. Khi chúng ta lịch luyện ở trong rừng này, chỉ cần giết chết ma thú ma thú hoặc là tà tu hay ác đồ, trên ngọc bài kinh nghiệm sẽ tự động ghi lại điểm kinh nghiệm. Sau khi đạt đủ một ngàn điểm kinh nghiệm thì lịch luyện lần này mới kết thúc. Nếu không, vẫn luôn phải ngốc tại nơi này mà không ra được."

Nói đến đây, thanh niên béo dừng lại một chút, sau đó nói tiếp: "Tuy nhiên, để giết chết một đầu ma thú cấp 2 thì chỉ mới đạt được 10 điểm kinh nghiệm, cấp 3 và cấp 4 sẽ có 30 điểm kinh nghiệm. Nhưng sức chiến đấu của ma thú cấp 3-4 đã tương đương với một người võ sư có thực lực cấp 6-7, người nói nếu cứ như vậy, phải giết bao nhiêu ma thú mới có thể tích lũy được một ngàn điểm kinh nghiệm?"

Phụng Cửu nghe xong ngẩn người sững sốt, hỏi: "Vậy không có ma thú nào có điểm kinh nghiệm cao hơn sao?"

"Hắc, người xem, đây đúng là một tân binh đi!" Thanh niên béo đẩy cánh tay của đồng bọn bên người, hai người mở miệng cười toe toét.

Tân binh? Phụng Cửu nhướn mày. Thầm nghĩ: *Nàng thật sự đúng là một tân binh vừa mới ra đời, một số môn phái và học viện trong Thanh Đàng quốc, xem ra khi trở về phải xem bùa lại một chút.*

"Ta nói này huynh đệ, người tốt nhất hãy cầu nguyện đừng gặp phải ma thú cấp 5 trở lên hay là đại lĩnh sư có cấp bậc tà tu, nếu không, chỉ có đường chết, còn nói điểm kinh nghiệm gì nữa? Còn có, điểm kinh nghiệm là không thể cướp đoạt, chỉ có thể chiếm đoạt những vật có giá trị trên người ma thú sau khi đã giết chết nó."

Nghe vậy, Phụng Cửu lại hỏi: "Vậy thì ma thú cấp 5 trở lên và đại lĩnh sư cấp bậc tà tu sẽ có bao nhiêu điểm kinh nghiệm?"

"Một trăm điểm kinh nghiệm, nhưng ta đã nói với người, gặp phải thì lập tức nhanh chóng chạy trốn, đừng lấy cứng đối cứng. Người xem, hai chúng ta là lĩnh sư đỉnh cấp cũng đều bị bức đến nổi thậm như vậy thì biết nơi này không tốt để chơi." Mập mạp nói, từ trong ống tay áo lấy ra một khối *Bạch Ngọc bài* (ngọc bài màu trắng) đưa cho Phụng Cửu.

"Cái này cho ngươi! Đây chính là một khối ta đã cầu xin thêm sự tôn lâu rồi, mang ở trên người để phòng ngừa vạn nhất mất đi còn có tấm khác để sử dụng."

Phượng Cửu tiếp nhận Bạch Ngọc bài, nở một nụ cười: "Đa tạ, còn chưa thỉnh giáo hai vị đại ca xưng hô như thế nào?"

"Ha ha, nói nửa ngày vẫn chưa tự giới thiệu, ta gọi là Thái Dũng (蔡勇), tên hiệu mập mạp, ngươi gọi ta mập mạp là được." Mập mạp cười híp mắt nói.

"Ta họ Trần, tên Học Hải, là sư huynh đệ đồng môn với mập mạp." Thanh niên gầy hơn cũng nói.

"Ta sao, hắc hắc." Nàng híp mắt cười, liếc mắt nhìn hai người một cái, nói: "Ta gọi là Phượng Cửu, các ngươi cứ gọi Tiểu Cửu là được."

"Ha ha, nhìn không ra các ngươi thật sự rất nhàn! Cư nhiên vẫn đang ngồi nói chuyện phiếm ở đây?"

Một giọng nói nham hiểm truyền đến, hai người mập mạp và Trần Học Hải đều cả kinh nhảy dựng lên: 'Họ Lý! Lại là ngươi!' Trên mặt hai người ngoài sự phẫn nộ, còn có sự kinh hoàng và cảnh giác.

Phượng Cửu xoay người lại, nhìn thấy người đến là bốn nam một nữ, đều mặc quần áo đồng phục màu trắng đặc biệt. Tên nam từ cầm đầu nhìn đáng vẻ tầm 20 tuổi, thực lực cũng đã là tu sĩ đại linh sư cấp 2. Đối với ba người phía sau hắn, thực lực cũng là linh sư đỉnh.

Thực lực cao thấp đã rất rõ ràng so với mập mạp bọn họ, cũng khó trách khi hai người bọn họ nhìn thấy những người này sẽ kinh hoàng như vậy.

Nam tử từ cầm đầu neho đôi mắt hẹp dài âm ngoan, liếc mắt nhìn ba người bọn họ một cái, ánh mắt xẹt qua trên người một thân hồng y Phượng Cửu. Nhìn thấy một thân "hắn" do loạn, trên mặt cũng bôi thuốc mỡ xanh đen, tuy rằng có nghị hoặc thiếu niên này tới từ môn phái nào? Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy thực lực của "hắn", lập tức không thêm quan tâm đến "hắn".

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Trở mặt thành thù!

"Thật không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy!"

Nam tử khoanh tay trước ngực nhìn bọn họ, ánh mắt lại đánh giá ở trên người mập mạp và Trần Học Hải, nhìn thấy sắc mặt hai người trở nên hơi trắng, sự kinh sợ trong mắt không thể nào che dấu được, không khỏi lộ ra một nụ cười không có ý tốt.

"Xem ra các ngươi cũng biết là trốn không thoát, cũng đúng, chỉ dựa vào hai tu sĩ linh sư đỉnh các ngươi, không phải là đối thủ của chúng ta đây!"

"Chỉ cần các ngươi tha chúng ta, chúng ta có thể đưa hết đồ vật trên người cho ngươi, còn cam đoan sẽ không nói sự tình đã xảy ra nơi này." Trần Học Hải cố gắng trấn định nói.

"Ha ha ha!"

Mấy người kia ngửa đầu cười ha ha, trong đó một nữ tử có dáng người đầy đặn khinh thường liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: "Giết các ngươi, tất cả đồ vật trên người các ngươi cũng đều sẽ thuộc về chúng ta, hơn nữa, người chết mới không thể mở miệng."

"Àn, không tới không tới." Nam tử cầm đầu vuốt tay ra và ôm nàng ta vào trong lòng ngực, nhìn sắc mặt khó coi của hai người kia, ánh mắt âm ngoan xẹt qua một tia sáng đen tối, nói: "Bất quá, thật ra ta có thể cho các ngươi một con đường sống."

Giọng nói của hắn hơi dừng lại, khi nhìn thấy hai người mang theo ánh mắt hi vọng nhìn về phía hắn, hắn cười à ác: "Chỉ cần các ngươi giết chết đối phương, như vậy, người kia còn sống, ta có thể tha hắn rồi đi, hơn nữa, sau này cũng sẽ không đuổi giết, các ngươi cảm thấy thế nào?"

Khi Phượng Cửu một bên nghe được lời này, nhướng mày lên, ánh mắt âm ngoan nhìn lướt qua trên người tên kia, lại nhìn về phía mập mạp và Trần Học Hải. Nàng cũng rất muốn biết, ở dưới tình huống như vậy, hai người này sẽ lựa chọn như thế nào?

"Ngươi đừng mơ tưởng ly gián chúng ta! Chúng ta sẽ không giống như ngươi mong muốn!" Mập mạp tức giận gào thét, nắm chặt nắm tay bắt đầu khởi động hơi thở linh lực trong cơ thể, cho dù biết rõ không có khả năng sẽ thắng, hắn cũng muốn liều mạng một phen!

Tuy nhiên, nghĩ đến phía sau còn có thiếu niên vừa mới quen biết, lập tức hơi nghiêng đầu, hạ giọng nói: "Tiểu Cửu, ngươi hãy nhanh chóng chạy thoát đi thôi!"

Nhưng, lời nói âm ngoan của nam tử kia lại nhắc lên cơn sóng ở trong lòng Trần Học Hải. Có lẽ ý thức được là sẽ phải chết, cho nên, hắn xoa tay bên hông, giấu giếm ở trong lòng, lại nhìn về phía nam tử họ Lý, vừa lúc cũng đối diện với ánh mắt giống như đang cổ vũ của hắn ta, cắn răng một cái, hô to một tiếng.

"Mập mạp, xin lỗi!"

Đồng thời với giọng nói vừa ra, rút chủy thủ bên hông và hung hăng đâm về phía sau lưng mập mạp đang quay đầu nói chuyện cùng với Phượng Cửu.

"A!"

Một tiếng thét kinh hãi truyền ra từ trong miệng mập mạp, hắn bị Phượng Cửu kéo một cái, cả người bị mất trọng tâm nhào về phía trước, té ngã trên mặt đất.

Một màn này, không chỉ có mập mạp sợ ngây người, ngay cả Trần Học Hải vừa đâm ra một đao cũng ngưng ngẩn. Hắn kinh ngạc nhìn về phía Phượng Cửu mặc một thân hồng y, khoé môi co giật, cắn răng một cái, vung chủy thủ lần thứ hai nhào lên phía trước, đâm tới mập mạp vừa té ngã ngồi trên mặt đất.

Thấy vậy, Phượng Cửu nhíech mày, khoé môi nhẹ cong, lười biếng nói: "Giết mập mạp, bọn họ cũng sẽ không buông tha ngươi."

Mập mạp lúc này cũng hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy huynh đệ đang nắm chủy thủ đâm về phía hắn, về mặt bị phẫn và thất vọng: "A Hải! Sao ngươi có thể như thế!" Hắn tức giận ngã ngồi trên mặt đất, nhưng vẫn nhắc chân đá một cái, một chân ẩn chứa linh lực, mạnh mẽ đá hắn lui lại mấy bước.

Liên tiếp hai lần đều không thể giết được mập mạp, Trần Học Hải thậm quá hoá giận trừng mắt nhìn về phía Phượng Cửu, lớn tiếng gào thét, phảng phất giống như đã mất đi lý trí. Hắn nhào tới Phượng Cửu đang khoanh tay trước ngực, mang một bộ dáng sự tình không liên quan đến mình.

"Đều là do ngươi! Ta sẽ giết ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Một con chim già!

Về mặt mấy người bên kia đều hiện lên biểu tình đang xem kịch vui, mà mập mạp nhìn thấy, lại là cả kinh, vội vàng đứng dậy gầm lên: "A Hải! Mau dừng tay!"

Phượng Cửu chỉ là một tân binh, sao có thể là đối thủ của linh sư đỉnh như A Hải được?

Nghĩ vậy, hắn đang muốn tiến lên ngăn cản, nhưng một màn kế tiếp, lại khiến hắn cả kinh suýt nữa thì rớt cằm.

Phượng Cửu nhướng mày, cười như không cười liếc mắt nhìn Trần Học Hải then quá hoá giận một cái. Khi thấy hắn cầm chủy thủ bí mật mang theo hơi thở linh lực đâm về phía nàng, nàng cũng không tránh không né, cứ đứng đó như vậy. Chủy thủ hung mãnh đã đâm tới, chỉ thấy "hắn" vung tay lên, một tay đã chế trụ được tay của đối phương và gấp nó lại.

"Răng rắc!"

"Tê! A....."

Âm thanh hút không khí bí mật mang theo tiếng kêu thảm thiết vang lên, cắt qua không trung, truyền vào trong tai mọi người. Âm thanh gãy xương răng rắc cùng với về mặt thống khổ của Trần Học Hải đang nghiêng nửa người và nhón chân đi cả nhấc, khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên và khiếp sợ một trận, quay người nhìn về phía thiếu niên hồng y.

Khi chạm đến ánh mắt lạnh lùng ẩn chứa sát khí sắc bén không chút để ý của đối phương, trong lòng mọi người đều kinh sợ. Một cảm giác lạnh thấu tim tràn ngập từ lòng bàn chân, thẳng lên tới trái tim, khiến cho bọn họ không nhận được mà rung mình một cái.

"Người giết ta làm gì?"

Phượng Cửu không chút để ý, lời nói mang theo vài phần lạnh lẽo, nghe mất thần trên người thanh niên nam tử đang nhìn khuôn mặt vì thống khổ, lạnh lùng nói: "Tuy rằng ta chỉ là một tân binh vừa mới xuất đạo, nhưng, muốn giết ta cũng không phải dễ dàng như vậy, người biết không?"

Tân binh? (菜鸟: *lĩnh mới, tay mơ, người mới, non choét...*)

Khoẻ miệng mấy người bên cạnh co giật, vừa lui ra sau, vừa cảnh giác nhìn chằm chằm vào thiếu niên hồng y, thầm nghĩ: *Tân binh mà có thể dùng một tay đã chế trụ được một người tu sĩ lĩnh sư đỉnh? Đùng lửa gạt người, nếu hắn thật là một tân binh, sớm đã bị cắt cổ.*

"Tê! A....."

Trần Học Hải bị đau ần, muốn tránh thoát ra ngoài, nhưng lại phát hiện căn bản không thể nào thoát khỏi bàn tay đang chế trụ của thiếu niên kia. Thậm chí, ngay khi hắn vừa động, xương cốt lập tức lệch khỏi vị trí, khiến hắn chảy xuống mồ hôi lạnh.

Đến lúc này, hắn mới nhớ tới một sự tình mà bọn hắn vẫn luôn bỏ qua.

Thiếu niên này có thể không nhanh không chậm theo ở phía sau bọn họ lâu như vậy, sao có thể sẽ là một tân binh đây? Nói không chừng, thực lực của "hắn" còn cao hơn cả bọn họ!

Đúng! Nhất định chính là như vậy! Nếu không, vì sao bọn họ không thể nào nhìn thấu tu vi của "hắn"?

Giờ khắc này, hắn thật sự hối hận. Có lẽ, hắn không nên làm như vậy. Đến thời điểm khẩn cấp thiếu niên kia chắc chắn sẽ ra tay giúp bọn họ. Nhưng hiện tại tại.....

"Tiểu Cửu, ta biết sai rồi, người tha ta đi! Ta chỉ là nhất thời hồ đồ, người tha ta đi!"

Hắn chau đưng đau đớn thấu xương truyền đến trên tay, vừa vội vàng cầu xin, vừa nhìn về phía mập mạp cũng đang kinh ngạc đến nỗi ngáy người: "Mập mạp! Mập mạp! Ta thật sự không phải cố ý, ta chỉ là nhất thời hồ đồ, mập mạp, người hãy nói giúp ta đi!"

Mập mạp hít một hơi thật sâu để bình phục lại tâm tình khiếp sợ, đang muốn mở miệng để nói, đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Phượng Cửu truyền ra.

"Đối với tất cả những người muốn giết ta, ta đều sẽ không lưu tình."

Giọng nói rơi xuống, trái tim mọi người lập tức cứng lại, chỉ nhìn thấy thân ảnh màu đỏ dùng thủ pháp quỷ dị nắm lấy cổ họng Trần Học Hải, một tiếng răng rắc vang lên, chặt đứt sự sống của hắn.....

Nhìn Trần Học Hải ngã xuống, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không thể kêu thành tiếng, mập mạp nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt kinh sợ.

Ông trời!

Đây... đây thật sự là tân binh mà hắn nói? Đây rõ ràng chính là một con chim già, được không!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Kinh sợ quá độ!

Mấy người kia nhìn thấy một màn như vậy, khi lòng bàn chân đang muốn xoay đi để chuẩn bị chạy, liền nghe giọng nói lười biếng mang theo hơi thở nguy hiểm của thiếu niên hồng y truyền đến.

"Các người muốn chạy?"

Bước chân của mấy người chợt lại, biểu tình trên mặt họ cứng, có lẽ là bởi vì sự quyết đoán tàn nhẫn của thiếu niên hồng y đã dọa tới bọn họ, hoặc là do thực lực chấn nhiếp của "hắn" sâu không lường được. Vì thế, bọn họ không muốn đối địch cùng với "hắn".

Bởi vì trực giác nói cho bọn họ biết, nếu đối địch với thiếu niên hồng y này, bọn họ nhất định sẽ chết rất thảm!

Mập mạp ngăn người, có chút không thể phản ứng lại trường hợp đột nhiên chuyển biến.

Đây... không phải là bọn họ nên nhanh chóng nghĩ cách chạy trốn hay sao? Sao lại trở thành đối phương đang muốn chạy trốn? Phải biết rằng, bọn hắn ngoài mấy tên tu sĩ lĩnh sư đỉnh ra, còn có một người tu sĩ đại lĩnh sư!

Trong lòng kinh ngạc, nhưng ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chằm chằm Phượng Cửu, muốn nhìn thấu tu vi "hắn", lại phát hiện căn bản là nhìn không thấu tu vi thực sự của đối phương. Khả năng mà bọn họ có biết đến, cũng chỉ là tu vi "hắn" triển lộ ra ngoài, nguyên ý để cho bọn họ nhìn thấy mà thôi.

Giờ khắc này, nhìn thấy hơi thở nguy hiểm tà tử trên người Phượng Cửu, mới bắt đầu phát hiện ra, thiếu niên này mới là người đáng sợ nhất!

"Người muốn như thế nào?" Sự âm ngoan của tu sĩ họ Lý lúc này đã hoàn toàn biến mất, trên mặt chỉ có cảnh giác.

Nghe được lời này, Phượng Cửu nheo mắt lại, cười không có ý tốt: "Đương nhiên là đánh cướp a! Mau giao đồ vật đáng giá ra đây, nếu không, bản công tử cũng không ngại giết trước đoạt sau. Rốt cuộc, người đã chết, đồ vật cũng sẽ trở thành vô chủ."

Mấy người nghe xong kéo kéo khoẻ miệng. Đây là lời nói ban đầu của bọn họ, hiện tại lại được nói ra từ trong miệng của thiếu niên này, tốc độ thay đổi phong thủy cũng thật là quá nhanh.

"Lý sư huynh, chúng ta cùng nhau xông lên cũng không nắm chắc phần thắng hay sao?" Một người tu sĩ không cam lòng nên thấp giọng hỏi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào vẻ mặt thiếu niên thiếu đánh phía trước.

"Thực lực đối phương sâu không lường được, tốc độ một tay kia của hắn đã chế trụ cổ họng Trần Học Hải, chắc chắn không phải là người và ta có thể so sánh. Nếu như có chống chọi, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả mạng sống cũng không còn nữa."

Nam tử họ Lý họ cau mày, nhìn chằm chằm Phượng Cửu, trầm giọng nói: "Vị huynh đệ này, ta nguyên ý tặng cho người toàn bộ tài vật chúng ta một đường đoạt được. Tuy nhiên, ta hy vọng người nói chuyện phải giữ đúng lời, sau khi nhận được đồ vật của chúng ta, không được đối phó lại chúng ta."

"Vậy thì phải nhìn xem các người lấy đồ vật ra có bao nhiêu thành ý."

Nghe được lời này, nam tử họ Lý họ cắn răng một cái, nói với mấy người bên người: "Lấy hết đồ vật ra đi!" Trong khi nói chuyện, chính hắn cũng lấy ra toàn bộ lông thú cùng với toàn bộ sừng thú một đường sẵn giết đoạt được, sau đó đặt chúng ở trên mặt đất.

Mấy người phía sau hắn nhìn thấy thế, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể móc hết đồ vật ra, nhất nhất đặt ở trên mặt đất.

Mập mạp một bên sau khi nhìn chằm chằm vào những đồ vật nằm trên mặt đất, hồ lên: "Họ Lý đã không lấy *thú tinh* (兽晶: *thủy tinh thú*) ra! Cái đó mới là thứ trân quý nhất!"

Nam tử họ Lý vừa nghe thấy lời này, sắc mặt trầm xuống, trong mắt xẹt qua một tia âm ngoan nhìn chằm chằm mập mạp. Cuối cùng, dưới ánh mắt cười như không cười của Phượng Cửu, đau lòng lấy ra hai quả thú tinh và đặt chúng ở trên mặt đất.

"Mọi thứ đều đã ở đây."

Thấy vậy, lúc này Phượng Cửu mới gạt gậy đầu: "Àn, các người đi thôi!"

Mấy người liếc mắt nhìn đồ vật trên mặt đất một cái, miễn cưỡng dời ánh mắt và nhanh chóng rời đi.

Cho đến khi bọn họ rời khỏi, mập mạp liếc mắt nhìn tài vật trên mặt đất một cái, trên mặt tràn đầy kích động nhìn về phía Phượng Cửu: "Tiểu Cửu, người phát....." Lời vừa mới nói ra, đã bị gián đoạn.

"Hô! Làm ta sợ muốn chết."

Hai chân Phượng Cửu mềm nhũn, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất và vỗ vỗ ngực, hiện ra một bộ dáng kinh sợ quá độ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 215: Hộ pháp Hường Hoa!

Nhìn thấy một màn như vậy, khéo miệng mập mạp co gập, hỏi: "Tiểu tử, không phải là người đang hù dọa người đi?"

Có lẽ trong sâu thẳm trái tim, hẳn vẫn thực sự không quá tin tưởng, tu vi của thiếu niên này sẽ mạnh hơn so với họ Lý kia. Rất cuộc, đối phương chính là tu sĩ cấp bậc đại linh sư, ngay cả khi không thể nhìn thấy tu vi của tiểu tử này, nhưng đỉnh nhất thì cũng chỉ cao hơn linh sư đỉnh của hắn một chút mà thôi!

Hơn nữa, nếu thực lực của tiểu tử này thật sự rất mạnh, hẳn là sẽ không sợ tới mức hai chân mềm nhũn ngã ngồi ở trên mặt đất giống như bây giờ, đúng không?

"Suyt!"

Nàng lăm động tác im lặng, nhìn nhìn về phía xung quanh, lúc này mới cảm lấy hai khối thủ tinh lên nhìn: "Đấy thật đúng là thứ tốt, cũng không phải trong cơ thể mỗi một con ma thú đều có." Nàng thường thức hai khối thủ tinh, sau đó tiện dả thu vào trong không gian, lại nhìn nhìn vài đồ vật ở trên mặt đất, bàn tay vung lên, cất toàn bộ vào trong không gian.

Thấy vậy, mập mạp có chút kỳ quái nhìn "hắn", cảm thấy người này có chút không thể hiểu nổi.

Nên nói là thực lực của "hắn" yếu! Nhưng trong nháy mắt hắn lại có thể hạ gục linh sư đỉnh Trần Học Hải. Nếu nói thực lực của hắn mạnh! Nhưng vì sao không nhìn thấy được sự kiêu ngạo tự mãn của cường giả ở trên người hắn? Ngược lại chỉ là những hành động kỳ quái và lặp đi.

"Đồ vật trên người hắn sẽ là của người." Phụng Cửu ra hiệu, nhìn về phía thi thể Trần Học Hải ở trên mặt đất.

"Đa tạ." Mập mạp ôm quyền cảm tạ, nhặt lấy túi và đồ bên hông, nhìn người đã chết, trong lòng phức tạp.

Không nghĩ tới đã từng là huynh đệ, cuối cùng lại kết thúc như vậy.

"Đi thôi đi thôi." Phụng Cửu vỗ vỗ bờ vai hắn nói.

Mập mạp lên tiếng, cuối cùng, bàn tay ngưng tụ từ trong cơ thể ra một ngọn lửa, đốt thi thể hắn thành tro tàn, tránh cho bị ma thú xé xác.

Phía trước, Phụng Cửu quay đầu lại nhìn thoáng qua, khoé môi câu lên, ánh mắt hơi lóe, *mập mạp này thật ra rất có tình có nghĩa*.

Hai người một đường đi về phía trước, dưới sự dẫn dắt của Phụng Cửu, mập mạp ngạc nhiên phát hiện ra rằng, bọn họ cứ nhiên không hề gặp bất cứ một trận pháp nào, không khỏi càng thêm tò mò về thân phận Phụng Cửu.

"Tiểu Cửu, người thật sự là học viên của học viện Tinh Vân?"

"Nhìn ta không giống sao?" Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái, cười hỏi.

Mập mạp ắc ắc đầu: "Không giống, thực lực của người chắc hẳn là ở phía trên ta, hơn nữa, không hề thua kém đại linh sư!" Giọng hắn hơi ngừng lại, nói: "Tuy rằng ta chưa từng tới Tinh Vân, nhưng ta cũng biết, thực lực như thể ở Tinh Vân cũng tuyệt đối là một trong những học viên hàng đầu."

"Hắc hắc!" Nàng mở miệng cười, nhưng không nói gì.

Thấy vậy, trong lòng mập mạp đã hiểu rõ, biết là "hắn" không muốn nói, vì thế cũng không thăm dò thêm nữa.

Cho đến khi, bất chợt có một luồng hơi thở cường đại ập thẳng vào trước mặt, hai người mới nhanh chóng lui về phía sau và dừng bước chân lại.

"Tê! Linh lực dao động thật là mạnh mẽ!" Nhìn thấy linh lực cùng với kiếm khí dao động trong không khí, mập mạp kinh hô thành tiếng, trầm tư, nói: "Đệ tử và học viên tiền vào lịch luyện không có khả năng có thực lực như vậy, ta đoán chắc là ác đồ hoặc là tà tu."

Phụng Cửu nhìn luồng hơi thở kia ở trong không khí, ánh mắt hip lại, nói: "Người ở chỗ này chờ ta, ta đến phía trước nhìn xem." Trong khi nói, thân ảnh màu đỏ leo lên, đi về phía trước, nhanh đến nỗi ngay cả mập mạp đều không kịp ngăn cản.

"Ha ha ha! Người của mấy môn phái cùng với Tinh Vân đều là người mù. Cứ nhiên nhắm lẫn Tả hộ pháp Hường Hoa (左护法向华), đường đường là đại danh鼎鼎 của Thiên Nguyên Cung (天元宫), trở thành một ác đồ có thực lực chỉ ở cấp bậc linh sư và đưa vào nơi đây."

Bảy tám tên tà tu vây quanh một người nam tử trung niên râu ria xồm xoàm, cười lớn tiếng: "Bất quá cũng đúng, Hường Hoa của ngày hôm nay, cũng không khác gì một phế nhân, bằng không, chúng ta cũng không có khả năng gặp được người ở chỗ này! Ha ha ha ha!"

Trong bóng tối, Phụng Cửu sau khi nghe được lời nói đó là tà tu, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Thiên Nguyên Cung? Tà hộ pháp?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tài miễn phí tại **Ww.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Ba cái ngân châm!

Ánh mắt nàng dừng ở trên người nam tử trung niên gọi là Hường Hoa, thấy quần áo hắn rách nát, đầu tóc hỗn độn, râu ria xồm xoàm giống như một kẻ *lưu lạc (lang thang)*, sau khi đánh giá, phát hiện ra tu vi của hắn xác thật cũng chỉ ở cấp bậc linh sư.

Tuy nhiên, nghe những tà tu kia nói, tựa hồ thực lực vốn có của hắn không chỉ có như vậy?

Thiên Nguyên Cung? Thật không nghĩ tới, ở địa phương như thế này cũng sẽ gặp được người của Thiên Nguyên Cung.

Bảy tám tên tà tu, trong đó ba người có thực lực cấp bậc là đại linh sư cấp 2, nàng thật ra rất tò mò, liệu Hường Hoa kia có thể sống sót được hay không?

Đúng lúc này, một tên tà tu cầm đầu quát lên một tiếng chói tai, mấy người khác nháy mắt cùng ra tay đánh tới về phía Hường Hoa. Mỗi kiếm sắc bén ở trong tay bắn ra hơi thở linh lực hùng hậu, tràn ngập tán ra xung quanh, kiếm khí xẹt qua, trên mặt đất lưu lại từng đạo vết kiếm.

Phụng Cửu dựa sau thân cây và nhìn, phát hiện ra thực lực của Hường Hoa rất vững chắc, tuy rằng tu vi chỉ là linh sư, nhưng không hề có chút mơ hồ khi đối phó khỏi những kẻ tu luyện tà tu kia.

Hắn ra tay chuẩn xác và rất tàn nhẫn, cơ hồ giao thủ với mỗi một người có cùng cấp bậc tà tu chỉ trong vòng ba chiêu tất lấy tính mạng đối phương. Mãi cho đến cuối cùng, khi bị ba gã tà tu đại linh sư cấp 2 công vây, hắn mới dần dần lâm vào thế hạ phong.

"Tê!"

Cánh tay bị thanh kiếm của đối phương chém qua tạo thành một miệng vết thương, máu tươi trào ra nhuộm ướt tay áo y phục. Không có trường kiếm trong tay, hắn không thể nào ngăn cản công kích của tà tu cấp bậc đại linh sư, chỉ có thể từng bước lui về phía sau. Cho đến khi, hắn nhặt được một thanh trường kiếm từ trên mặt đất mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Chỉ là, rốt cuộc thực lực của hắn cũng chỉ dừng tại nơi đó, mà đối phương lại là ba đánh một, nếu đánh lâu nhất định hắn sẽ thua.

Nhìn Hường Hoa bị đâm một kiếm bên trái một đao bên phải, ánh mắt Phụng Cửu hơi lóe, trầm tư. Vì không quen thuộc đối với người Thiên Nguyên Cung, do đó nàng không rõ ràng lắm, bọn họ làm người rất cuộc như thế nào? Có phải thật sự là ác đồ tội ác tày trời hay không?

Tuy nhiên, trong đầu nhớ tới những gì sư phó nàng đã từng nói, trong lòng bắt đầu dĩ than nộ một tiếng. Khi nhìn thấy ba gã tà tu đang bỏ kiếm về phía Hường Hoa, ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, ba luồng ánh kinh có ẩn chứa ngân châm vút qua không khí bắn ra.

"Ăn!"

Ba người kêu lên một tiếng, thân thể nháy mắt cứng đờ, thanh kiếm giờ lên sắp sửa đánh xuống không thể nào di chuyển. Bọn họ chỉ cảm thấy, một cảm giác tê mõi truyền đến từ thân thể, khiến cho cả người bọn họ không còn sức lực nữa. Ngay sau đó, kiếm trong tay cũng rơi xuống trên mặt đất.

Mà Hường Hoa nhìn thấy một màn như vậy, nhủ mắt lại, trong mắt xẹt qua sự tàn khốc, kiếm trong tay nháy mắt xẹt qua cổ họng ba người, máu tươi bắn ra, một kiếm đoạt mệnh!

Sau khi giết những tà tu đó, hướng Hoa nhìn về phía thân ảnh màu đỏ đang dựa nơi cây cổ thụ, chấp tay thì lễ: "Đa tạ!" Giọng nói rơi xuống, xoay người rồi đi.

Thấy vậy, Phụng Cửu nhủ máy: "Chờ đã."

Hướng Hoa nhản máy lại, mang theo ánh mắt tàn khốc nhìn về phía Phụng Cửu, lặng lẽ dò hỏi.

"Người là Tả hộ pháp của Thiên Nguyên Cung?"

"Đúng vậy!"

"Người là ác đồ?"

Nghe những lời này, hần cười lạnh: "Ác đồ? Người chính phái thì có mấy kẻ chưa từng giết người? Có kẻ thậm chí càng giống ác đồ hơn so với chúng ta!"

Phụng Cửu tán đồng gật gật đầu, lại hỏi: "Vào bằng cách nào?" Nàng có chút tò mò.

Hướng Hoa nắm chặt tay: "Chuyện đó không liên quan đến người!"

"Tốt xấu gì ta cũng cứu người một mạng." Nàng khoanh tay trước ngực, dựa vào nhánh cây lười biếng nói.

Hần trầm mặc một hồi, mới nói: "Chi vì một quả *trúc cơ đan* (筑基丹), đã bị bán đứng?"

"Tắc tắc, nhìn không ra người còn rất đáng giá!"

Trúc cơ đan, chính là linh đan vạn kim khó cầu, muốn từ đại lĩnh sư đỉnh tiến đến giai đoạn tu sĩ Trúc Cơ, nhất định cần đến trúc cơ đan.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 217: Cữu gia, chạy mau!

Hướng Hoa đen mặt lại, liếc mắt nhìn Phụng Cửu một cái, cất bước rồi đi.

Mà lần này, Phụng Cửu cũng không gọi hần lại, chỉ nhìn hần cất bước rồi đi, trong chốc lát, đã biến mất ở trong rừng cây.....

"Tiểu Cửu?"

Mập mạp ở bên kia đã chờ khá lâu, lại không nghe thấy động tĩnh gì, liền qua đây nhìn xem. Khi nhìn thấy mấy cỗ thi thể tà tu trên mặt đất, hơi ngẩn người: "Người giết?"

"Không phải, người giết bọn hần đã đi rồi." Phụng Cửu nhún nhún vai nói, nhìn thấy quần áo một tên tà tu phình phình, không thể không tiến lên nhìn xuống, nhìn thấy trong lòng ngực cất giấu không phải thứ gì khác, mà chính là một quả trứng lớn hơn nắm tay một chút.

"Đây là trứng gì? Còn có đồ vẩn?" Nàng nhìn nhìn, cũng không nhìn ra nguyên cớ.

Mập mạp tiếp nhận và nhìn, nói: "Đây là trứng ma thú. Thật ra, vì sao lại có trứng ma thú?"

Đúng lúc này, một loạt âm thanh sần sạt truyền đến, hai người nhìn về phía xung quanh, khi ánh mắt chạm đến một con măng xà (trăn) lớn và dài chừng 6m xuất hiện ở trong tầm mắt, trên mặt Phụng Cửu cũng hiện lên sự kinh ngạc và cảnh giác.

"Tê! Đây là cự mãng cấp 7! Chạy mau!"

Giọng nói của nàng rơi xuống, lập tức cất bước liền chạy, nhưng sau khi chạy xa hơn hai mươi mét, lại nhìn thấy mập mạp ôm quả trứng vẫn đang đứng ở nơi đó, không khỏi kêu to: "Mập mạp! Chạy mau!"

"Chạy... chạy... ta không thể cử động!"

Nghe thấy giọng nói của hần mang theo máu truyền đến, Phụng Cửu lúc này mới chú ý tới, thân thể hần đều đang run rẩy, cặp chân càng là run giống như bắt cứ thứ gì, cả người chỉ đứng ở nơi đó nhìn đầu cự mãng đang trượt về phía trước.

"Đáng chết!"

Nàng nguyên rủa một tiếng trầm thấp, còn tưởng rằng gia hỏa này có lá gan thật lớn! Ai ngờ nhìn thấy đại mãng xà cấp 7 đã bị cả kinh khiến người run rẩy, thậm chí không thể nào chạy trốn.

Mắt thấy măng xà kia mở rộng miệng và đánh về phía hần, nàng cắn răng một cái, điều động hơi thở huyền lực trong cơ thể, nhảy lên phía trước và kéo theo hần mà chạy.

"Tì! Tì tì!"

Tuy nhiên, đó chính là một con đại mãng xà cấp 7, tốc độ và thực lực tương đương với một tu sĩ Kim Đan Kỳ, nếu như đó là bản thân Phụng Cửu thì còn được, nhưng cố tình còn kéo theo mập mạp, tốc độ tự nhiên đã giảm xuống rất nhiều.

"Ồ..... nó... nó đuổi theo....."

Mập mạp hải hùng khiếp vía kêu lên, mỗi khi măng xà cuộn mình lại để nhảy về phía trước, hần rằng to lớn lại bỏ về phía hần, mỗi một lần đều chỉ kém một chút là lập tức sẽ cắn được hần. Hần cả kinh, cả người mềm nhũn, chảy ra mồ hôi lạnh.

Nếu không phải Phụng Cửu đang lôi kéo cổ áo của hần và chạy, giờ này hần phỏng chừng đã thành điểm tâm của cự mãng.

"Bịch! Xoạt xoạt!"

"Tì! Tì tì!"

Thân rắn va chạm với mặt đất, phát ra những tiếng sột sọat rất lớn, khiến cho mặt đất rung chuyển. Ma thú cấp 7 một khi phóng thích uy áp, một số ma thú cấp thấp gần đó đều tranh nhau chạy trốn, ngay cả một số môn phái và đệ tử học viện Tinh Vân vừa nghe thấy động tĩnh bên này, cũng lập tức biến sắc.

"Động tĩnh như vậy, chẳng lẽ là ma thú cấp 7 Thánh Hoàng Mãng (圣皇蟒)?"

"Đáng chết! Rốt cuộc là ai đã chọc tới Thánh Hoàng Mãng cấp 7? Ma thú cấp 7 này chính là có thực lực tương đương với tu sĩ Kim Đan! Đây không phải là đi tìm chết hay sao?"

Những người đó nghe thấy động tĩnh cũng sôi nổi tránh đi, lo sợ sẽ gặp phải ma thú Thánh Hoàng Mãng cấp 7.

Mà ở bên kia, tình huống hai người Phụng Cửu và mập mạp đang bị Thánh Hoàng Mãng đuổi theo đã không được tốt lắm.....

"Xoạc!"

Âm thanh quần áo bị xé rách truyền tới, miếng vải dệt nơi móng bị xé rách một tầng lớn, lộ ra một mảnh trắng bóng. Trái tim hần thất lại và nhảy lên, nuốt nước miếng và run giọng kêu: "Tiểu Cửu... Cửu ca... Cửu già... mau... chạy mau!"

Chi cần chậm thêm một chút, móng hần đã phải nở hoa.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 218: Chiến đấu với Cự Mãng!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Phượng Cửu đã trở nên một mối khi kéo hẳn chạy phía sau, vừa vội vàng chạy, vừa kêu: "Mập mập, mau ném quả trứng lại cho mãng xà! Nhanh lên!" Mãng xà vẫn luôn đuổi theo bọn họ, không cần nghĩ cũng biết, vấn đề nhất định là nằm trong quả trứng trên tay mập mập.

"Ồ ô! Được rồi!" Mập mập cuống quýt đáp lời, mém quả trứng trong tay về phía đại mãng xà đang đuổi theo phía sau: "Trả lại cho người!"

Nhưng ngay sau đó, cả người đều trợn tròn mắt.

Phượng Cửu chỉ nghe thấy rắc rắc một tiếng, kinh ngạc quay đầu lại, lập tức nhìn thấy kia quả trứng kia rơi trên mặt đất và vỡ thành từng mảnh, trứng xà còn chưa thành hình biến thành một mớ hỗn độn màu trắng và vàng.....

"Mập mập, người là đồ hỗn đản!"

Nhìn thấy thân thể của cự mãng đóng băng trong nháy mắt, hạ thấp đầu và ngửi ngửi, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt xà âm ngoan hung tàn lập tức nhuộm màu máu đỏ, tí một tiếng và bắt đầu lao thân mình đuổi theo bọn họ, tốc độ kia, còn muốn nhanh hơn mấy lần so với lúc trước.

"A! Ta không phải cỏ ý!"

Cả người mập mập bỗng cảm thấy không khỏe, miệng xà mở ra cắn một cái, thân thể hẳn đều cứng lại, sợ rằng sẽ bị cắn một ngụm và bị nuốt vào trong bụng.

Nhận ra rằng nếu tiếp tục chạy như vậy cũng không giải quyết được gì, Phượng Cửu cắn răng một cái, mượn lực ném mập mập ra ngoài: "Chạy mau!"

Mập mập chỉ cảm thấy bị một luồng kinh phong đẩy đi về phía trước, đẩy hẳn ra xa hơn mười mét, cả người vừa rơi xuống đất cũng không dừng lại, cất bước lập tức chạy, đầu cũng không quay lại mà kêu: "Tiểu Cửu, mau, chạy mau!"

Ánh mắt Phượng Cửu dừng ở trên cây đại thụ phía trước, không có mập mập nên tốc độ của nàng nhanh hơn rất nhiều, bởi vậy, khi đề khí một cái và chạy nhanh về phía trước, hai chân vừa giẫm dẫm lên một nhánh cây cỏ thụ sau đó nghiêng người nhào lộn đảo lại và đánh về phía cự mãng đang đuổi theo mập mập.

Cả người rơi xuống từ trên cao, dừng lại ở trên thân rắn trơn trượt của cự mãng, rút chủy thủ ra, đâm mạnh xuống dưới một cái!

"Tí! Tí tí!"

Đôi mắt đỏ máu của cự mãng léo lên ánh sáng hung tàn, nó ra sức vùng thân rắn, vận vẹo thân thể thô cứng trong nháy mắt trườn về phía Phượng Cửu. Phượng Cửu nhìn thấy đuôi rắn đang quét tới phía nàng, đang muốn nhảy ra xa, lại bị thân rắn vương ở dưới chân liên trọt một cái, thân thể nàng đã bị thân rắn quấn chặt.

"A!"

Cự mãng dài 6m, lực đạo của thân rắn mạnh mẽ đến đáng sợ, cơ hồ bị thân rắn buộc chặt, cả người Phượng Cửu lập tức mất đi toàn bộ sức lực và không thể nhúc nhích, xương cốt cả người bị nén lại, giống như sắp bị nghiền nát. Loại cảm giác hít thở không thông này, cùng với loại hơi thở từ vong vì bất lực, khiến nàng lại một lần nữa rõ ràng biết, bản thân mình còn quá yếu.

"Tiểu Cửu!"

Mập mập sau khi đảo tẩu lại chạy trở về, đôi tay ngưng tụ một ngọn lửa tấn công về phía cự mãng, khi đầu cự mãng nhìn thấy hẳn, quả thực là giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha, hai mắt đỏ máu phụt ra ánh sáng hung tàn, miệng xà mở to đánh về phía hẳn.

Phượng Cửu bị quần chặt đến nỗi gần như nghẹt thở, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh ứa ra. Tuy nhiên, khi nghe thấy giọng nói của mập mập, lại nhìn thấy hẳn đang trốn đông trốn tây để cố gắng thu hút sự chú ý của cự mãng. Thấy vậy, nàng lấy lại bình tĩnh, tay chân bị cuốn lấy không thể cử động, nàng liền mở miệng ra trực tiếp cắn vào trên thân rắn, cắn rất chặt. Nàng chỉ cảm thấy có một luồng tanh tươi mang theo âm áp của máu xà chui vào trong miệng, trực tiếp nuốt xuống, cắn chặt không bỏ.

"Tí!"

Cự mãng rí rí trong đau đớn, thân rắn thất chặt với suy nghĩ quần chết nàng. Tuy nhiên, thân thể đau đớn cùng với máu tươi chảy ra càng lúc càng nhiều, nó chỉ có thể phẫn nộ kêu lên một tiếng tí, vùng đuôi lên, quát mạnh Phượng Cửu ra ngoài.

Phượng Cửu bị vút vào trong không khí, khi nhảy lên, năng gió chủy thủ trong tay loé lên ánh sáng lạnh lùng, nhắm ngay thân rắn chỗ bảy tấc, cùng với lực đạo khi nàng ngã xuống, hung hăng đâm chủy thủ xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 219: Giết chết!

Editor: Emily Ton.

Đầu rắn nhấc lên đau đớn vì bị chủy thủ đâm vào trên người, hí lên một tiếng, thân rắn run rẩy vài cái trước khi nằm bất động ở trên mặt đất, máu xà tùy ý tràn ra trên mặt đất.

"Hô!"

Phượng Cửu thở phào nhẹ nhõm, cảm giác được sức lực cả người phảng phất giống như đã biến mất, ngã ngồi ở trên thân rắn.

Con cự mãng này là ma thú cấp 7, da rắn rất thô và cứng, bởi vì muốn một chiêu đánh chết, một đao này của nàng cơ hồ đã dùng tới tất cả mười thành huyền lực mới đâm thủng được da rắn, đạt tới bảy tấc nơi chỗ trí mạng.

Qua trận chiến này, nàng đã nhận ra rằng, thực lực của tu sĩ Kim Đan thật sự đáng sợ. Nàng có thể giết được cự mãng cấp 7 này, đó cũng chỉ có thể là may mắn. Nếu như đối chiến cùng với một cường giả Kim Đan, đó, chính là liều cả mạng sống.

"Chết, đã chết?"

Mập mập cũng bị máu của cự mãng phun ra, cả người ngã ngồi trên mặt đất, lúc này nhìn cự mãng đã chết, không khỏi vỗ vỗ ngực nói trong sợ hãi: "Ồi, nãi nãi của ta! Chưa từng nghĩ tới ta cũng có thể dùng cảm như vậy, ma thú cấp 7! Ta thật sự đã chạy về đây!"

Mà lúc này, Phượng Cửu sau khi nghỉ ngơi một hồi đã đảo ra một quả thú tinh từ trong bụng cự mãng. Nàng cảm thú tinh lên nhìn nhìn, thấy đó là một thú tinh thuộc phong tính, lập tức cất giữ.

Ma thú khác nhau có thú tính khác nhau, thú tinh này cũng có thể cung cấp cho những người tu tiên tu luyện có thuộc tính khác nhau, tăng thực lực lên, bởi vậy mà phi thường trân quý.

"Tiểu Cửu, người có biết, ma thú cấp 7 này có bao nhiêu điểm kinh nghiệm hay không?" Mập mập nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm vào cự mãng dài 6m trên mặt đất.

" Bao nhiêu?" Phượng Cửu dò hỏi.

"Một ngàn! Toàn bộ một ngàn! Ma thú cấp 7 chính là tương đương với tu sĩ Kim Đan, nghe nói ở đây cũng chỉ có duy nhất một con cự mãng như vậy. Sư tôn ta còn cố ý giao đãi, nếu gặp phải nó thì phải nhanh chóng chạy, không nghĩ tới, người cư nhiên đã giết nó." Nói đến đây, hẳn nhìn Phượng Cửu với ánh mắt sùng bái.

Phượng Cửu lắc lắc đầu: "Ta cũng chỉ là may mắn mà thôi, thiếu chút nữa đã bị nó nghiền nát!"

"Chúng ta hãy mang cự mãng này ra ngoài đi! Đây là thịt của ma thú cấp 7, thật sự bổ dưỡng đối với tu sĩ, còn có da của mãng xà có thể bán với giá cao, nghe nói là có thể dùng để luyện khí."

"Ân."

Nàng gật đầu, vừa rồi cự mãng này đã nháo ra động tĩnh lớn như vậy, phòng chừng tu sĩ vùng phụ cận chắc chắn sẽ biết đến, lúc này tốt nhất chính là phải nhanh chóng thu hồi cự mãng rồi rời đi, nếu không sẽ khiến cho những người đó chú ý tới, cũng nhau tham niệm, không thể tránh được một phen chiến đấu kịch liệt.

Vì thế, sau khi Phượng Cửu thu cự mãng vào không gian, nhìn xuống thân mình hồng y nhuộm máu, nháu mày lại.

"Ta biết gần đây có một nguồn nước, đi, ta mang người đi tắm rửa!"

Bàn tay to của mập mập vươn tới, đáp ở trên vai Phương Cửu như một người bạn thân thiết, khi chạm đến ánh mắt Phương Cửu nhìn chăm chăm vào tay hắn, không khỏi ngượng ngùng thu tay trở về.

"Vây, ta sẽ đi trước dẫn đường, hắc hắc." Hắn cười ngượng ngùng, đi ở phía trước dẫn đường.

Mà khi Phương Cửu nhìn thấy quần của hắn bị cứt mưng xé rách, lộ ra một mảnh thịt trắng bóng, mắt nàng đảo đảo trong khi khóe miệng giật giật, thầm nghĩ: Không hề có mỹ cảm nào đáng nói.

Trong đầu, đột nhiên nghĩ nhớ tới mông hẹp của Diêm Chủ nhỏ mọn kia, cùng với dáng người nóng bỏng gợi cảm của hắn. Nhưng khi ngẫm lại, lỗ tai nàng bắt đầu nổi lên một luồng nhiệt nóng, thậm chí một tiếng: Sao ta lại nhớ tới hắn?

Mà lúc này nàng cũng không biết rằng, từ khi nàng chuẩn êm, Diêm Chủ giống như đã bị bệnh tương tư, tinh thần thất thần, có khi thậm chí đang nghe cấp dưới bẩm báo sự tình, vừa giống như đi vào cõi thần tiên vừa hiện ra một nụ cười, khiến hai người Anh Nhât và Hối Lang lo lắng không thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 220: Khôi phục dung nhan!

Trong rừng lịch luyện, mập mập dẫn Phương Cửu tới nơi có nguồn nước, thật ra, đó là dòng suối nhỏ nằm lấp sau một lùm cây.

"Tiểu Cửu, chính là nơi này, chúng ta có thể nhanh chóng tắm rửa và thay đổi quần áo ở chỗ này là được." Mập mập nói, bắt đầu tự mình cởi quần áo.

Thấy vậy, Phương Cửu mờ to mắt, nói: "Vậy người tắm ở đây đi! Ta đi lên thượng du." Trong khi nói, đã đi về hướng thượng du.

Mập mập nghe xong hơi sùng sốt: "Người đi đến thượng du? Đó không phải là ta sẽ tắm nước mà người đã tắm hay sao?"

"Ta không tắm, ta chỉ rửa mặt và thay quần áo." Phương Cửu nói, quay đầu lại quét mắt nhìn hắn một cái, nói: "Không được phép qua đây."

"Ách..... Được thôi!"

Tuy rằng nghỉ hoặc, nhưng hắn cũng không đi qua, chỉ trở lại bên dòng suối nhỏ và nhanh chóng tắm rửa, rồi cuộc, ở địa phương như vậy vẫn không an toàn.

Phương Cửu cảm ứng hơi thở xung quanh, sau khi thấy không có người khác, lúc này mới cởi hồng y nhiễm máu và thay một bộ sạch sẽ, lại đi vào dòng suối nhỏ bên cạnh, lấy tay vốc nước lên rửa mặt, rửa sạch sẽ thuốc mỡ trên mặt, lộ ra dung nhan vốn có.

Dùng một nước làm kính, nàng có thể nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của ánh ngọc trong nước, da thịt tuyết trắng cùng với ánh mắt trong vắt sáng rực động lòng người. Toàn bộ những vết sẹo vốn ở trên mặt đã biến mất vô tung, dẫn đến sự xuất hiện của một dung nhan tuyệt mỹ khiến người hít thở không thông.

Người trong kính nước gọi lên một nụ cười nhẹ, trong tươi cười mang theo ba phần tà mị, bảy phần tùy ý, tôn lên cùng với ánh mắt trong trẻo, khiến cả người nàng thoát nhìn có một hơi thở tôn quý không giống người thường.

Mặc dù trước đây, Tô Nhục Vô từng mang dung nhan của Phương Thanh Ca, nhưng, nàng ta rất cuộc cũng không phải là nàng, cho dù có gương mặt tương tự, thần thái và khí chất đều không giống nhau.

Mà Phương Cửu lại khác, khuôn mặt này dường như không trái ngược với cảm xúc của nàng, bởi vì trong kiếp trước của nàng, đây chính là dung nhan vốn có của nàng, dung nhan mà nàng đã quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn.

Thay đổi một thân hồng y sạch sẽ, rửa mặt, cảm giác cả người rực rỡ hẳn lên, ngay cả tâm tình cũng cảm thấy sung sướng theo.

Nàng lấy ra túi nước từ trong không gian và đổ đầy nước, ngay sau đó liền nghe giọng nói của mập mập truyền đến từ phía sau.

"Tiểu Cửu, người đã xong chưa?"

"Rồi."

Nàng lên tiếng, thu túi nước vào trong không gian, đứng lên và xoay người nhìn về phía mập mập: "Đi thôi!"

Lúc này mập mập đã nhìn thấy nàng, không tránh khỏi mờ to hai mắt, về mặt kinh ngạc: "Người... người là Tiểu Cửu?" *Vì sao thay đổi một thân quần áo, rửa mặt, lại giống như đã thay đổi thành người khác?*

"Có phải bị ta kinh diễm rồi hay không? Ha ha ha!" Phương Cửu cười lớn, nhìn hắn, trêu ghẹo nói: "Ta chính là tuấn mỹ tiêu sái như vậy, người không cần hâm mộ, hâm mộ cũng không ích gì."

Nghe thấy lời này, mập mập thờ phảo nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực: "Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng người là nữ!"

Phương Cửu cười ranh mãnh, có chút tự luyện sờ soạng mặt mình một chút, nói: "Án, khá nhiều người khi nhìn thấy khuôn mặt này của ta đều nói như vậy."

Giọng nói rơi xuống, nàng nhìn về phía mập mập, trầm tư một hồi, hỏi: "Điểm kinh nghiệm của ta đã đủ rồi, chỉ cần bóp nát ngọc bài là có thể đi ra ngoài, vậy còn người? Người tính toán làm sao bây giờ?"

"Người... người phải rời khỏi nơi này?"

"Án, ta còn có việc trong người, không thể gốc lâu ở chỗ này." Nàng gật đầu nói.

Nghe vậy, mập mập suy nghĩ một lúc, về mặt nghiêm túc, nói: "Vậy người hãy rời đi trước đi! Điểm kinh nghiệm của ta còn chưa đủ, tuy rằng nơi này hung hiểm, nhưng ta cũng không thể tránh mãi được. Nếu không, chắc chắn sẽ trở thành tâm ma trên con đường tu tiên, ta muốn khắc phục nó ở chỗ này, chờ đủ điểm kinh nghiệm ta sẽ rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](#).

Chương 221: Dị biến!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Thấy vậy, Phương Cửu vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Vậy người bảo trọng, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại."

"Án, người cũng vậy." Mập mập nhếch miệng cười, nói: "Tiểu Cửu, rất vui được quen biết người."

"Cảm, có lẽ người sẽ cần dùng đến." Nàng cười với hắn, ném ra một bình dược cho hắn.

"Đây là cái gì?"

Mập mập kinh ngạc nói, mờ ra và đồng thời nhìn vào bên trong. Phương Cửu đã bóp nát khối thẻ bài bạch ngọc. Một luồng ánh sáng phát ra từ tám ngọc bài, cuốn cả người nàng đưa đi.

Chỉ còn lại mập mập kích động nắm bình dược trong tay, mờ to hai mắt không thể tin nói: "Tê! Đó là dược tề cấp ba!"

Mà Phương Cửu lúc này, sau khi luồng ánh sáng qua đi, thân ảnh cũng đã xuất hiện ở trên một chỗ đất trống. Một khi nàng đứng vững, liền thấy có vài tên lão già đang vây xung quanh nàng, nhìn chăm chăm và đánh giá nàng.

"Người là đệ tử môn phái nào?"

Bốn tên lão già đến từ ba môn phái riêng biệt cùng với học viện Tinh Vân, khi bọn họ vừa nhìn thấy có đệ tử nắm ngọc bài đột nhiên có điểm kinh nghiệm vọt lên một ngàn điểm, liền biết người kia nhất định đã dụng phải cứt mưng cấp 7 bên trong.

Chỉ là, trong số các đệ tử được phái đi vào lịch luyện, thực lực của bọn họ căn bản không đủ để đối phó với con cứt mưng cấp 7, như vậy, là ai đã giết cứt mưng?

Trong lòng nghi hoặc, bọn họ chờ ở chỗ này, rất cuộc, người nọ cũng bóp nát ngọc bài và bị truyền tống ra đây, và bọn họ nhìn thấy thiếu niên hồng y xa lạ xuất hiện ở chỗ này.

Mới gặp thiếu niên này, ngay cả vài tên lão già đều không khỏi thầm khen một tiếng: Thật là một thiếu niên xuất sắc!

Hơi thở tà tử mà đường hoàng, phảng phất như khí chất tôn quý đã có sẵn từ khi sinh ra, cùng với khuôn mặt tuấn mỹ mang theo một chút tà khí.

Nhân vật như vậy, ngay cả trong học viện hay môn phái bọn họ cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Nhìn đến bốn gã lão già đang nhìn chăm chăm và đánh giá nàng, Phương Cửu cười, ánh mắt hơi đổi, nói: "Ta đã..... xông làm vào đó."

Ba đạo sư của ba môn phái cùng với học viện Tinh Vân đều ở chỗ này, tất nhiên nàng không thể giả mạo nói rằng mình là một người trong số bọn họ.

"Xông làm vào đó?"

Bốn người đều nhăn mày, nói như chém đinh chặt sắt: "Chuyện này không có khả năng!" Xung quanh nơi luyện không chỉ có thiết hạ trận pháp, còn có kết giới, xem thiếu niên này chỉ là tu sĩ cấp bậc linh sư, sao có thể xông làm vào được?

"Sao lại không có khả năng? Không phải ta đã ra ngoài từ bên trong đó hay sao?" Phương Cửu nói, bước bước chân muốn đi. Tuy nhiên, nàng vừa đi được hai bước, sắc mặt khẽ biến, trong lúc nhất thời ứa ra mồ hôi lạnh.

Vài tên lão già vốn định ngăn hẳn lại, nhưng thấy thiếu niên kia đột nhiên có phản ứng không thích hợp. Bốn người nhìn nhau, cuối cùng, vẫn là lão già Tinh Vân lên tiếng hỏi: "Người vẫn ổn chứ?"

Trong cơ thể bắt đầu tràn ra một luồng hơi thở hùng hậu khiến sắc mặt nàng càng ngày càng thêm tái nhợt, loại hơi thở này tung hoành xông thẳng vào trong gân mạch khiến nàng chỉ muốn chửi ầm lên.

Đáng chết! Nhất định là máu của cự mãng cấp 7 đang tác quái!

Lập tức, không quan tâm tới bất cứ điều gì khác, nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống điều chỉnh hơi thở đang tán loạn ở trong cơ thể.

Bốn gã lão già nhìn thấy cả người hấn dăng lên một luồng hơi thở hùng hậu, sắc mặt chợt trắng chợt hồng, tên lão già Tinh Vân vỗ về râu, hình như nhận ra điều gì đó, nói: "Trên người hấn phát ra hơi thở hỗn tạp của máu cự mãng rất hùng hậu, hơi thở đang quay cuồng bên trong cơ thể, hẳn là hẳn đã uống máu cự mãng."

"Cái gì? Uống vào máu cự mãng cấp 7? Chuyện này không có khả năng, đúng không? Uống xong máu cự mãng cấp 7 thì ngay cả tu sĩ Trúc Cơ chỉ sơ cũng sẽ nổ tan xác mà chết. Thiếu niên này bất quá cũng chỉ mới là tu sĩ linh sư, nếu thật sự uống xong máu ma thú cấp 7 sớm đã nổ tan xác mà chết!"

Ba tên lão già kia không tin, bởi vì tình huống như vậy từ trước tới giờ chưa từng xảy ra.

Bản đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222: Thăng cấp không thể tin nổi!

Lão già học viện không mở miệng nói gì, chỉ vuốt ve bộ râu, khoanh chân ngồi đánh giá thiếu niên hồng y, trong ánh mắt cơ trí mang theo cân nhắc, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

Phương Cửu khoanh chân ngồi xuống, dẫn hơi thở tán loạn trong cơ thể hướng tới chỗ đan điền. Cổ hơi thở rất hùng mãnh lại hùng hậu, khiến gân mạch nàng tăng lên phảng phất giống như đang bùng nổ, gân mạch dưới làn da bành trướng, liên tục lưu động tăng lên hạ xuống.

Cả người nàng mở hơi cháy rùng, sắc mặt khi trắng khi đỏ. Loại đau đớn đến từ bên trong cơ thể, khiến nàng suýt nữa gần như bất tỉnh vì không chịu đựng nổi. Nhưng nàng biết, lúc này nàng không tiếp tục, chỉ sợ nàng sẽ kết thúc.

Bốn lão già vây quanh ở chung quanh nhìn thấy, một người trong đó có chút không thể tin nổi nói: "Thật không nghĩ tới thiếu niên này đã uống máu cự mãng cấp 7 còn có thể kéo dài được tới hiện tại, bất quá, khí huyết đang quay cuồng dâng trào, chỉ sợ sẽ không thể nào căng nổi nữa."

"Khó nói, thiếu niên này có thể kéo dài được tới hiện tại, đã đủ thấy bất phàm." Lão già học viện vuốt râu và tiếp tục nói: "Chúng ta tạm thời hãy giúp hắn hộ pháp đi! Nếu như hắn chịu đựng được, thực lực nhất định là tăng vọt!"

Nghe lão nói như vậy, ba người khác lập tức gật gù đầu, ngồi xuống ở cách đó không xa, hộ pháp cho thiếu niên hồng y.

Khi thời gian yên lặng trôi qua, một người lão già trong đó nhìn thấy linh lực trong thân thể thiếu niên hồng y đang tăng lên với tốc độ báo động, không khỏi hô nhỏ thành tiếng.

"Mau xem! Thật sự đang thăng cấp!"

"Tê! Vẫn còn đang tăng lên! Linh sư cấp 3 còn chưa có dấu hiệu dừng lại!"

Trong lòng mấy người khiếp sợ, qua một lát sau, không ngờ lại thấy thiếu niên một lần nữa từ linh sư cấp 4 tăng lên linh sư cấp 5!

"Sao... sao thăng cấp lại dễ dàng như vậy? Thiếu niên này rốt cuộc là tới từ đâu?"

Mấy người lưu luyến, phải biết rằng, tu vi linh lực khác với tu vi huyền lực. Nhiều tu sĩ cả đời đều không thể đột phá cấp bậc đại linh sư và tiến vào tu sĩ Trúc Cơ. Trong khi đó, chỉ có thể trở thành tu sĩ Trúc Cơ, mới có thể tính là tu tiên, mới có thể đạt được tuổi thọ hai trăm năm.

Trong trăm tên đại kiếm sư, nhiều lắm cũng chỉ có một hai người thể có thăng cấp thành công. Muốn từ Trúc Cơ tiến vào Kim Đan, đó càng là vạn người chọn một, khả ngộ bất khả cầu (hiếm gặp).

Có những tu sĩ đã qua trăm tuổi, bất quá cũng chỉ là cấp bậc đại linh sư, mà thiếu niên này, chỉ mới hơn mười tuổi, sự thăng cấp lại giống như bàn đạp, một cấp lại một cấp cứ thế tiến lên, sao không thể khiến trong lòng bọn họ không khiếp sợ vạn phần?

Dưới ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của bốn người, thiếu niên hồng y ước chừng đã khoanh chân điều tức ngồi ở nơi đó ba ngày ba đêm. Thực lực cũng nhanh chóng tăng lên theo cấp độ liên tiếp. Có lẽ do đã nhìn chăm chăm vào hấn ba ngày ba đêm, bốn tên lão già đã bị tốc độ thăng cấp gần như biến thái của hấn đánh sâu vào giác quan thật lâu mà không thể nào hoàn hồn.

Ba ngày ba đêm, bọn họ không ngủ không nghỉ, cứ như vậy trừng mắt nhìn chăm chăm thiếu niên hồng y, trong lòng hoàn toàn cùng nghĩ đến một ý niệm.

Mặc kệ thiếu niên này đến từ môn phái nào, nhất định phải nghĩ mọi cách đem hấn tiến vào làm môn hạ bọn họ!

"Nhìn... hấn... hấn lại thăng cấp....."

Một lão già nuốt nước miếng, hai mắt tỏa ra ánh sáng kích động không thôi, nhìn chăm chăm thiếu niên hồng y. Biểu tình kia, giống như người mười ngày nửa tháng không được ăn cơm đang nhìn chăm chăm vào một khối thịt mỡ, hận không thể nhào lên phía trước đoạt hấn vào trong môn phái của mình.

"Tê! Hấn... hấn đây là đang muốn đánh sâu vào đại linh sư!"

Lão già học viện trừng lớn cơn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi. Thời gian ba ngày ba đêm này, thiếu niên hồng y cứ nhiên từ sơ cấp linh sư liên tiếp tiến thẳng tới linh sư cấp 9, hiện giờ, còn sắp đánh sâu vào đại linh sư. Đây... đây quả thực chính là biến thái!

Note: *Một số bạn hỏi ad về cấp bậc tu luyện, nhưng nói thật là ad chịu vì ad chỉ dịch thẳng từ truyện mà không phải là tác giả. Vì thế, các bạn đọc thông cảm, ad không biết liệt kê danh sách cấp bậc thế nào cả. {Emily Tom Noted}*

Bản đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Ngồi cùng bàn!

Nàng lặng lẽ lấy tay che nửa khuôn mặt, nửa ghé vào trên bàn mà nhìn nam tử áo đen giống như hạc trong bày gà. Khí thế kia, uy áp kia, không phải là Diêm Chủ phong nhã thì là ai? Phía sau hấn còn có hai người Ảnh Nhất và Hối Lang đi theo!

Chỉ là, bọn họ vì sao lại đến Lục Đạo thành? Không phải là nghe được tin tức về Quý Y đang ở chỗ này, cho nên chạy tới đây để bắt nàng chứ?

Tác tác! Thật sự là nhỏ mọn!

Lúc này, nàng cũng không nghĩ ai là người nhỏ mọn? Đã trốn chạy còn nhân tiện mang theo cả nhân sâm ngàn năm của nhân gia.

"Không đúng! Đường như hân vẫn chưa từng gặp qua bộ dáng của ta!"

Lúc này nàng mới nhớ tới, trên mặt nàng vốn có những vết sẹo đầy mặt, sau đó trên mặt nàng vẫn luôn bôi thuốc mỡ, không ai trong số bọn họ từng nhìn thấy khuôn mặt nàng sau khi đã khôi phục!

Vì thế, hiện tại nếu nàng đứng ở trước mặt bọn họ, phỏng chừng bọn họ cũng không thể nhận ra nàng, đúng không?

Nghĩ vậy, nàng nhếch miệng cười, ho nhẹ một tiếng và ngồi thẳng sống lưng, tiếp tục ăn bát mỹ sốt dầu (cay) trước mặt.

"Chú từ, mỹ sốt dầu nơi này là món ăn đặc sản của Lục Đạo thành, chú từ có muốn nếm thử hay không?" Hối Lang hỏi Diêm chủ trước mặt và chỉ vào gian hàng đầy người.

Diêm Chủ đang miễn lễ đầu, bỗng nhiên nhìn thoáng qua thiếu niên bạch y đang vui đùa ngồi ăn bát mỹ sốt dầu nơi đó. Không biết vì sao, hai chân đã cắt bước, đi tới ngồi xuống đối diện với thiếu niên bạch y.

Phượng Cửu đang thưởng thức món ăn, nghĩ sau khi ăn xong bát mỹ này thì nhanh chóng chạy đi. Rốt cuộc, ánh mắt Diêm Chủ thật sự là rất nam hiểm. Nếu nàng không chạm mặt hân còn tốt, nếu như chạm mặt, thật sự không biết có thể bị nhận ra hay không.

Cho nên, nàng mới không ngẩng đầu lên mà vui đùa vào ăn uống, ai ngờ, khi vừa ăn được một nửa, đã thoáng nhìn thấy một người ngồi xuống đối diện với bản. Chỉ cần cổ khí thế kia, nàng không cần ngẩng đầu cũng biết đó là Diêm Chủ.

Chẳng lẽ hân đã nhận ra ta? Không có khả năng đi?

Hay là hân cũng muốn ăn một bát mỹ sốt dầu? Sách! Đúng thật là oan gia ngõ hẹp! Nơi nào cũng có thể gặp hân!

"Lão bản, đưa tôi một bát mỹ sốt dầu." Hối Lang kêu lên, sau đó cùng với Ảnh Nhất đứng ở phía sau chủ từ.

"Vâng vâng."

Lão bản nhìn thấy khí thế trên người ba người kia thật sự rất nhiếp người, không khỏi có chút kinh sợ, liền tục đáp lời và bung lên một bát mỹ nóng hằm hấp, sau đó nói: "Vị này, hãy cẩn thận kéo bóng miệng."

Diêm Chủ nhíu mày, nhìn bát mỹ sốt dầu được đưa đến trước mắt, lại nhìn thấy thiếu niên kia ngồi ăn ngon lành, hơi chum lại, hỏi: "Ăn ngon không?"

Giọng nói trầm thấp mang theo nghi vấn, hân nhìn thiếu niên kia vẫn luôn cúi thấp đầu xuống, từ sau khi nhìn thấy hân ngồi xuống cũng không ngẩng đầu lên. *Chẳng lẽ là vì không dám nhìn hân? Chẳng lẽ..... thật sự là nàng?*

Nghĩ vậy, tâm tình đột nhiên tốt lên, ánh mắt thâm thúy khi nhìn thấy miệng hơi sưng của thiếu niên (bởi vì mỹ sốt dầu cay), không thể không xẹt qua một nụ cười.

Tuy nhiên, Hối Lang không thể nhìn rõ cảnh tượng này, lại cho rằng Diêm Chủ đang hỏi hân. Vì thế, tiến lên một bước mờ miệng cười, nói: "Chú từ, bát mỹ này phải ăn cay mới ngon, ngại nếm thử sẽ biết, tuy nhiên hãy cẩn thận kéo nóng, dầu cay này là....."

Lời còn nói chưa xong, đã thấy ánh mắt chủ từ lạnh lùng quét về phía hân, khiến hân có chút lúng túng, dừng lại và cẩn thận hỏi: "Chú từ... sao... có chuyện gì vậy?"

Ảnh Nhất đứng ở phía sau Diêm Chủ liếc mắt nhìn Hối Lang một cái, trợn trắng mắt nói không nên lời.

Chú từ rõ ràng đang hỏi thiếu niên bạch y, nơi nào là đang hỏi hân? Hân ăn cần tiến lên trả lời làm gì? Quả thực chính là một kẻ lỗ mãng, ánh mắt cũng không nhìn xem một chút.

"Lão bản, tính tiền!"

Phượng Cửu hô lên một tiếng, cố ý hạ thấp giọng nói, đồng thời cũng ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 232: Bị Ảnh Nhất bề cong!

Khi Diêm Chủ nhìn thấy thiếu niên ngẩng đầu lên, vốn tưởng rằng ánh vào đáy mắt sẽ là khuôn mặt bị hủy, nhưng không ngờ, lại là một gương mặt tuyệt mỹ yêu điểm.

Rõ ràng thiếu niên ăn mặc một thân quần áo màu trắng, nhưng cổ tinh, trên người hân phảng phất có một loại hơi thở yêu tinh yêu điểm đầy mỹ hoặc. Đuôi lông mày nhẹ dương, ánh mắt nửa híp, cùng với hai má trắng nõn như tuyết có chút ửng hồng, còn có cánh môi hơi sưng, tất cả hơi thở đều rất mỹ hoặc yêu nghiệt.

Đây là một người thiếu niên có mỹ lực vô biên, chưa trưởng thành mà đã yêu nghiệt như vậy, nếu như qua vài năm nữa, mỹ lực ấy tất sẽ không thể cưỡng lại cả nam lẫn nữ!

Nhìn thiếu niên này, đáy mắt hân có một chút thương thức mờ nhạt, nhưng trong lòng lại là một sự mất mát sâu sắc.

Không phải là nàng.

Ánh mắt Phượng Cửu nhìn thẳng vào ánh mắt đang đánh giá của Diêm Chủ, bởi vì nàng biết, nếu như lúc này có một chút lùi bước và né tránh, nhất định hân sẽ nhận ra. Bởi vậy, nàng hào phóng đón nhận ánh mắt đánh giá của hân, mặc kệ hân nhìn xem.

Không có ngoại ý muốn, nhìn thấy trong đôi mắt hắc đồng thâm thúy của hân lộ lên ánh sáng, trong nháy mắt kia xẹt qua tia thất vọng, vẫn ánh vào đáy mắt nàng.

Nàng tung ra một đồng bạc và bước nhanh về phía lão bản, cười nói: "Không cần thôi lại, tính cả vị này cho ta." Trong khi nói, ánh mắt nàng mang theo tươi cười liếc nhìn Diêm Chủ một cái, xoay người liền cất bước rời đi.

"Đa tạ công tử, đa tạ công tử." Lão bản cầm đồng bạc nói lời cảm tạ, lại tặng cho Diêm Chủ một đĩa ăn sáng: "Vị này, nếu không đủ, cứ việc ăn." Lúc này mới lui ra.

Mà lúc này, ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ nửa híp, tầm mắt dừng ở trên người thân ảnh màu trắng kia, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nhìn thân ảnh màu trắng dần dần đi xa, trong mắt hân chợt bắn ra một tia ánh sáng, đột nhiên đứng lên: "Đáng chết!"

Nữ nhân này! Cứ nhiên dám lừa dối hân!

Nhìn thấy chủ từ bọn họ đứng dậy liền đuổi theo, Hối Lang sững sốt một chút, hỏi: "Chú từ, ngài đang làm gì vậy?" *Vì sao lại đuổi theo thiếu niên kia?*

"Nhanh đuổi theo, hỏi nhiều như vậy làm gì?" Ảnh Nhất khẽ quát một tiếng và vội vàng đuổi theo.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Trong khi đó, Phượng Cửu sau khi lẩn vào trong đám người, liền nhanh chóng nép bước nhanh hơn, lắc mình một cái, đã biến mất trong ánh mắt Diêm Chủ ở phía sau.....

Diêm Chủ đuổi theo, lại phát hiện thân ảnh kia đã không thấy tung tích, lập tức, đi về phía trước tìm kiếm.

Hối Lang và Ảnh Nhất đuổi theo ở phía sau, thấy chủ từ bọn họ cứ nhiên đuổi theo thiếu niên xa lạ và mặc kệ ném hai người bọn họ ở nơi này, Hối Lang không khỏi vừa đuổi theo vừa phản nản.

"Sở thích của chủ từ gần đây vì sao trở nên kỳ quái như vậy? Tuy rằng thiếu niên kia lớn lên rất yêu nghiệt, nhưng đó rốt cuộc cũng là nam! Chẳng lẽ, chủ từ thật sự đã bị tiểu tử Quý Y bề cong? Hiện tại vừa nhìn thấy thiếu niên tuấn mỹ thì không nhận được, muốn bắt hân về?"

Nghe thấy những lời này, Ảnh Nhất trừng mắt liếc nhìn hân một cái: "Người ít nói bấy đi! Để chủ từ nghe thấy thì người sẽ đón nhận hậu quả."

"Ta cũng chỉ nói lời nói thật..... chủ... chủ từ....."

Sắc mặt Hối Lang biến trắng, gương mặt nhìn chủ từ đột nhiên xuất hiện, trong lúc nhất thời, nụ cười trên mặt có chút hơi gượng gạo.

Diêm Chủ liếc mắt nhìn hân, giọng nói trầm thấp mang theo lạnh lẽo: "Bề cong?"

"Chủ... chủ từ thứ tội!"

Hồi Lang quý một gói xuống, mở hộp lạnh ủa ra, run rẩy nói: "Thật ra... thật ra thuộc hạ muốn nói... thuộc hạ đã bị Ảnh Nhất bề... bề cong....."

Nghe được lời này, Ảnh Nhất bị hoảng sợ, đứng bật dậy, dùng một chân đá hất: "Người đang nói bậy gì vậy!"

Giọng nói rơi xuống, vội vàng thay đổi sắc mặt nghiêm túc nói với Diêm Chủ: "Chủ tử, ngài đừng nghe hán nói lời vô nghĩa, thuộc hạ đi theo hướng bình thường! Thật sự! Thuộc hạ chỉ thích nữ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Khiến nàng tự xuất hiện!

Diêm Chủ liếc mắt nhìn hai người một cái, giọng nói trầm thấp mà từ tính truyền ra từ trong miệng: "Bốn quân mặc kệ hai người các người ai bề công ai, hiện tại, đi tìm người cho bốn quân!"

Hai người vừa nghe thế, vội vàng hỏi: "Chủ tử muốn tìm thiếu niên vừa rồi?"

"Đúng vậy." Diêm Chủ trầm giọng đáp lời, dừng lại một lúc, liếc mắt nhìn hai người một cái, lúc này mới nói: "Hắn là Quý Y."

"Cái gì?"

Hai người cả kinh, không hẹn mà cùng kinh hô ra tiếng. *Quý Y? Thiếu niên mặc áo choàng trắng? Là thật hay giả? Chủ tử làm sao có thể nhận ra?*

"Chủ tử sẽ không nhận sai người, đúng không? Thiếu niên mặc áo choàng trắng, sao hắn có thể là Quý Y?"

Hồi Lang căng da đầu hỏi, thật sự là rất khó tin. Thiếu niên huy dung lúc trước cùng với thiếu niên khoác áo choàng trắng tuần mỹ tuyệt luân lại là cùng một người.

Ảnh mắt Diêm Chủ lạnh lùng quét qua hán một cái.

Ảnh Nhất thấy vậy, lập tức nói: "Thuộc hạ lập tức đi tìm!" Giọng nói rơi xuống, nhanh chóng rời đi.

"Thuộc hạ cũng đi tìm, nhất định sẽ tìm được người!" Hồi Lang cũng vội vàng nói, không dám hỏi thêm, bước nhanh rời đi.

Diêm Chủ khoan tay đứng đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm ở trong đám người. Hán hỏi dừng lại một lúc sau đó cất bước đi lên đường cái, dung nhập vào bên trong đám người.....

Lúc này Diêm Chủ bọn họ cũng không biết, người bọn họ đang tìm, đang ngồi ở một chiếc bàn của một gian hàng nhỏ cách bọn họ không quá mấy mét, những lời bọn họ đã nói cũng nghe vào trong tai.

Kỳ quái, rốt cuộc thì làm sao mà nhận ra nàng?

Phượng Cửu sờ sờ mặt mình, không thể hiểu được. Rõ ràng hán chưa gặp qua dung nhan hoàn hảo của nàng, làm sao có thể nhận ra được nàng sau khi đã khôi phục dung nhan?

Sau khi ngồi trong gian hàng nhỏ một lúc lâu, nàng bắt đầu bước ra từ bên trong. Nàng thoáng nhìn phải nhìn trái, sau đó nhanh chóng đi về hướng khách điểm.

Tìm kiếm suốt một đêm, Hồi Lang và Ảnh Nhất cũng không thể tìm được bóng dáng Phượng Cửu. Rốt cuộc, Lục Đạo thành có mấy trăm vạn người, trong thành lại chia thành nhiều khu vực, mỗi một khu vực ít nhất cũng phải có mấy chục vạn người. Muốn tìm một người giữa mấy chục vạn người nơi đây, không phải là nói dễ hơn làm?

Đợi cho đến bình minh, hai người trở lại trong sân, hướng về phía nhà chính của chủ tử bẩm báo: "Chủ tử, thuộc hạ đã tìm suốt một đêm, đều không có tin tức Quý Y."

"Không cần tìm nữa."

Trong phòng truyền đến giọng nói của Diêm Chủ: "Bốn quân đã có biện pháp khiến nàng tự mình xuất hiện."

Nghe được lời này, Hồi Lang và Ảnh Nhất nhìn nhau. *Khiến Quý Y tự mình xuất hiện? Không có khả năng đi? Hán tránh bọn họ đều chỉ e không kịp, làm sao có thể tự mình xuất hiện đây?*

Nhưng, chủ tử bọn họ từ trước đến nay đều không làm gì nếu không nắm chắc. Chẳng lẽ, thật sự có biện pháp khiến Quý Y tự mình xuất hiện?

Mà Phượng Cửu lúc này, vừa ra ngoài sau khi đã tiến vào không gian trung tu luyện một đêm, cảm thấy cả người rất sáng khoái.

Tu vi linh lực đã là đại linh sư, năng phải chuẩn bị sẵn sàng để đánh sâu vào Trúc Cơ Kỳ, tuy có được tề hỗ trợ tu vi tiến cấp, nhưng muốn đi vào Trúc Cơ Kỳ, còn cần phải có Trúc Cơ đan mới được.

Tuy nhiên, nàng còn chưa tiếp xúc qua đan dược trong thế giới này, muốn luyện chế Trúc Cơ đan, những vật cần đến cũng không ít.

Vốn dĩ nghĩ rằng Lục Đạo thành cũng là một thành trấn cực kỳ phồn hoa, có thể mua một số đồ để luyện đan ở đây. Nhưng hiện tại lại bị Diêm Chủ theo dõi, ngấm lại đều cảm thấy đau đầu.

Diêm Chủ này, vì sao luôn giống như âm hồn không tan như vậy?

Sau khi thay đổi bộ hồng y và đi ra cửa, đi vào một cửa hàng xa hoa gọi là Trần Bảo Hiên.

"Công tử, thỉnh vào bên trong, cứ tự nhiên nhìn xem, nếu nhìn thấy vật nào thích, giá cả đều có thể thương lượng." Chương quỳ ở bên cạnh cười nói, mang theo Phượng Cửu vào bên trong.

Ảnh mắt nàng xẹt qua trong ngăn tủ một chút, hỏi: "Chương quỳ, nơi này của các người có lò luyện đan không?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Chui đầu vào lưới!

"Ha ha, có có có, ta đưa cho công tử xem."

Chương quỳ cười đáp lời, đi vào bên trong quầy và lấy ra một cái đỉnh nhỏ hình tam giác và bày ra trước mặt Phượng Cửu: "Công tử thỉnh xem, đây là linh khí đan đỉnh phẩm cấp 9, thích hợp cho tu sĩ mới học luyện đan nhất."

Phượng Cửu cầm lấy chiếc đỉnh hình tam giác giống như chiếc lư hương nhìn nhìn, hỏi: "Cái này có thể luyện đan sao?"

Nghe thấy lời này, vị chương quỳ sững sờ, vị cười trên mặt hơi cứng đờ, liếc mắt nhìn Phượng Cửu một cái, cười nói: "Công tử, đây là linh khí phẩm cấp 9, chỉ cần rót linh lực vào là có thể sử dụng. Sau khi rót linh khí vào chiếc đỉnh nhỏ này sẽ biến lớn, tất nhiên là có thể luyện đan."

"Phẩm cấp 9? Phẩm cấp 9 hình như là cấp thấp nhất đi? Có thứ gì tốt hơn sao?"

"Công tử nhìn cái này xem, đây là đan lò phẩm cấp 7, nó là một kiện tác phẩm của đại sư luyện khí, bất luận là ngoại hình hay chất lượng đều trên trung phẩm. Còn có một kiện này nữa, đây là song long đỉnh, là một kiện đan lò phẩm cấp 6, cũng là thành phẩm cấp đại sư, công tử có thể nhìn xem có thích một kiện nào không?"

Chương quỳ bày biện hết mấy cái đan lò nhỏ lên trên, để Phượng Cửu có thể chọn lựa.

Nàng cầm lấy một trong những đan lò nhìn nhìn, hỏi: "Phẩm cấp 6 thì có giá bao nhiêu?"

"Ha ha, một kiện linh khí phẩm cấp 6, định giá là 8 vạn 8 ngàn 888 đồng tiền vàng, nếu công tử thành tâm muốn nó, ta có thể bỏ đi số lẻ cho công tử, chỉ lấy 8 vạn 8 ngàn 880 đồng vàng."

"Đắt vậy sao?"

Phượng Cửu kinh ngạc nhìn về phía chuông quấy: "Chỉ một cái lư hương nhỏ như vậy đã là 8 vạn 8 ngàn 880 đồng vàng? Đây đúng là cướp tiền!"

Chuông quấy vừa nghe thì kéo kéo khòe miệng: "Công tử, đây không phải là lư hương, đây là đan lò, là linh khí, 8 vạn 8 ngàn 880 đồng vàng mua một đan lò phẩm cấp 6 là một mức giá rất hợp lý."

Phượng Cửu lắc đầu: "Quá đắt, ta mua không nổi! Một trăm đồng bạc tương đương với một đồng vàng, 8 vạn đồng vàng, phải có bao nhiêu đồng bạc? Thứ này cũng quá đắt tiền."

Nghe được lời này, chuông quấy nhất thời không nói nên lời, bởi vì chưa từng gặp qua khách nhân như vậy.

Rốt cuộc, hắn nhìn thấy vị công tử mặc bộ hồng y có khí độ rất bất phàm, một bộ nhẹ nhàng quý công tử bộ dáng, vốn tưởng rằng là cái không thiếu tiền con em quý tộc, ai ngờ.....

Phượng Cửu ánh mắt vừa chuyển, cười híp mắt hỏi: "Chuông quấy, người này có không bán cái loại này luyện khí Thư Tà?"

Thứ này như vậy quý, nếu là có thể chính mình luyện, kia có thể tính ra một số tiền không nói, chính mình còn có thể lợi dụng luyện khí kiếm tiền, nghĩ lại vẫn là không tồi.

Chuông quấy sững sốt một chút, nhìn Phượng Cửu liếc mắt một cái sau, mới nói: "Nhưng thật ra có người thả bốn ở chỗ này bán, chỉ cần một trăm đồng vàng, người xem hạ đi!" Hắn từ trong ngăn tủ lấy ra một quyển cũ nát Thư Tà đệ tiện lên.

Phượng Cửu tiếp nhận đại khái phiên hạ, thấy bên trong cái gì đều có ghi lại, liền nhìn về phía chuông quấy: "Như vậy cũ cũng muốn một trăm đồng vàng? Năm mươi đồng vàng, ta mua!"

Chuông quấy khòe miệng vừa kéo, nói: "Ta nói công tử, người chém giới cũng quá ác ác đi? Một mở miệng liền một nửa chém, cái này làm cho chúng ta như thế nào làm buồn bán? Như vậy đi! Người nếu thật muốn muốn, tám mươi cái đồng vàng liền cầm đi, không có tám mươi cái đồng vàng liền không bán."

Nghe vậy, Phượng Cửu cười, sáng khoái bỏ tiền mua, đem kia sách vở thu hồi sau, liền xoay người đi ra ngoài.

Nhiên, mới ra cửa hàng liền thấy được một hình bóng quen thuộc, nhìn thấy kia thân ảnh kia, nắng ánh mắt sáng lên, lộ ra một mặt ý cười triều người nọ chạy qua đi, đồng thời giương giọng hô một tiếng.

"Đại thúc!"

Đưa lưng về phía Phượng Cửu đang ở trên đường cái đi tới Lăng Mặc Hàn nghe thể thanh âm khi, liền hạ ánh mắt xem qua một mặt u quang, khòe môi nhỏ đến khó phát hiện gọi lên một mặt ý cười.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 235: Diêm Chủ phúc hắc!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hắn xoay người, nhìn thân ảnh màu đỏ đang bước nhanh chạy về phía hắn, tâm tình bỗng nhiên bay lên khó hiểu, nhưng biểu tình trên mặt lại toàn là nghi hoặc và hồ hững.

"Người là?"

"Ta là! Quý Quý." Nàng chớp chớp đôi mắt với hắn, biểu tình trên mặt toàn là vui sướng: "Đại thúc, sao người lại ở chỗ này?"

Nghe được lời này, Lăng Mặc Hàn đứng lúc hiện lên một tia kinh ngạc: "Người là Quý Y?"

Hắn khẽ thấp giọng nói vài phần, nhìn thoáng qua về phía chung quanh: "Mặt người....."

"Hắc hắc, trị hết rồi! Thế nào? Có phải tuần mỹ tuyệt luân anh tuần vô song hay không?" Nàng cười hỏi một cách đầy tự mãn.

Ánh mắt thâm thúy của Lăng Mặc Hàn dừng ở trên làn da mịn màng trắng như tuyết của nàng, thủ hết dung nhan tuyệt mỹ của nàng vào trong đáy mắt. Ánh mắt hơi loé xẹt qua một nụ cười cực nhanh, ý vị thâm trường nói: "Àn, người rất kinh diễm"

Phượng Cửu thoáng nhìn qua chung quanh, nói: "Có người đang tìm ta, trên đường cái rất không an toàn, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống đi! Ta mời người ăn cơm, thế nào?"

"Được." Hắn gật đầu lên tiếng, khòe miệng nhỏ đến nỗi khó phát hiện cong lên.

"Vậy đi thôi! Phía trước có một căn tửu lâu." Phượng Cửu nói, mang theo hắn đi về phía tiệm rượu phía trước.

Sau khi hai người bọn họ biến mất, Hôi Lang và Ảnh Nhất xuất hiện từ trong chỗ tối đều mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hôi Lang lăm bắm nói: "Chú từ nói có biện pháp khiến Quý Y tự mình xuất hiện, không nghĩ tới, thật sự đúng là có thể khiến Quý Y tự mình ra tới!"

Ảnh Nhất liu lười, nói: "Chú từ cũng quá phúc hắc, thật sự có thể nghĩ tới biện pháp này, nếu như bán Quý Y đi, Quý Y vẫn còn giúp bang chủ từ đếm tiền."

Nghe đến biểu tình nghiêm trang nhưng lạnh lùng thờ ơ của chủ tử trước đó, trong lòng Ảnh Nhất kinh hãi: *Chủ tử sẽ phòng chừng đã vui ngủ trời, còn giả vờ mang một bộ dáng kinh ngạc ngoài ý muốn.*

"Chúng ta có muốn đi theo phía sau nhìn xem hay không?" Hôi Lang dùng khuỷu tay hích Ảnh Nhất một cái, hỏi.

"Theo sau?" Ảnh Nhất liếc mắt nhìn hắn: "Người không sợ hỏng mất chuyện tốt của chủ tử sao?"

Nghe được lời này, lúc này Hôi Lang mới nghĩ ngợi tâm tư: "Vậy chúng ta sẽ quay về trước?"

"Àn, đi thôi! Quý Y rất tinh ranh! Nếu như chúng ta đi theo, nhất định sẽ bị phát hiện, quay về trước chờ tin tức chủ tử." Ảnh Nhất nói, lập tức rời đi cùng hắn.

Bên kia, Phượng Cửu và Lăng Mặc Hàn đi vào tửu lâu và ngồi xuống trong một căn phòng. Sau khi gọi vài món ăn, nàng tiếp tục hỏi: "Đại thúc, người không cần quay về học viện Tinh Vân sao? Vì sao lại đến Lục Đạo thành?"

Lăng Mặc Hàn rót rượu, nói: "Ta tuy là đạo sư Tinh Vân, nhưng ta có đặc quyền, không cần thường xuyên lưu tại học viện."

Hắn rót rượu vào ly cho nàng, hỏi: "Người nói có người đang tìm người, chẳng lẽ là người Diêm Điện?"

"Chính là bọn họ, Diêm Chủ kia quả thực chính là âm hồn không tan, ta đã chạy ra ngoài còn đuổi theo một đường lại đây, ở chỗ này cư nhiên lại gặp phải hắn, cũng may, ta lại cho hắn trượt lần nữa."

Nàng đắc ý dào dạt nói: "Muốn tìm một người trong Lục Đạo thành, thậm chí hắn là chủ nhân Diêm Điện, phòng chừng cũng không dễ dàng như vậy."

Âm hồn không tan?

Đôi mắt Lăng Mặc Hàn hạ xuống, khòe môi hơi cong lên: "Nghe nói, Diêm Chủ thật sự rất thần bí, rất nhiều người chưa gặp qua gương mặt thật của hắn, người bị chớp đi lâu như vậy, có cơ hội nhìn thấy hắn hay không?"

"Đã nhìn và thấy, mặc dù không nên nói, nhưng hẳn xác thật lớn thực sự khiến người chảy nước miếng. Tuy nhiên, hẳn quá nguy hiểm, chỉ có thể nhìn xem từ xa, không thể tới gần sờ."

Nàng than một tiếng tức tức đầu nói, vẻ mặt tức hận.

Lăng Mặc Hàn vừa nghe thấy những lời này, khòe miệng vừa kéo, liếc nhìn nữ nhân có tâm sắc một cái, mỉm cười với ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 236: Bách Bảo lâu!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hắn hạ liềm đôi mắt, uống xuống ngụm rượu, giọng nói trầm thấp không nhanh không chậm truyền ra: "Ta thấy ngươi có thể sống thoát ra khỏi Diêm Điện, nghĩ đến, Diêm Chủ kia cũng không hề bạc đãi ngươi."

Nghe vậy, Phương Cửu liếc mắt nhìn hắn một cái, nhìn thấy khuôn mặt hắn đều bị một đồng râu che mất hơn phân nửa, cũng không thấy rõ chân dung. Tuy nhiên, ánh mắt nàng xoay chuyển đánh giá qua lại ở trên khuôn mặt hắn.

Nhìn lông mày và đôi mắt trên khuôn mặt của hắn có vài phần quen thuộc, trong lòng nàng chợt nhảy dựng, ý cười nơi khóe môi hơi cứng lại. Giọng điệu của nàng vẫn lạnh lùng như cũ, mang theo vài phần tò mò hỏi: "Đại thúc, ngươi rốt cuộc là bao nhiêu tuổi? Giữ một lượng râu lớn như vậy không cạo, không nóng sao?"

Lăng Mặc Hàn ngược mắt liếc nhìn nàng một cái, nói: "Thói quen."

"Ngà! Thói quen!"

Nàng cười cười, giúp hắn rót rượu: "Tôi tới tới, uống rượu, khó gặp được ngươi ở chỗ này. Đứng rồi đại thúc, ngươi tới Lục Đạo thành này để làm gì?"

"Ta tới đây để giải quyết vài chuyện." Hắn thấy nàng bưng chén rượu lên liền uống, nhàu mày, nói: "Bụng rỗng đừng uống rượu, ăn chút đồ ăn đi." Trong khi nói, giúp nàng gấp chút đồ ăn rồi đặt ở trong chén trước mặt nàng.

Nhìn hắn nhiệt tình quá độ, Phương Cửu hơi ngượng ngừng gắp đầu: "Được."

Hai người lặng lẽ ăn, thỉnh thoảng nói vài câu, mà Lăng Mặc Hàn tựa hồ hoàn toàn không cảm thấy mình là người ngoài, thỉnh thoảng giúp nàng kẹp đồ ăn.

"Ăn nhiều một chút."

Nhìn đồ ăn đã chất đống như ngọn núi nhỏ trong chén, lại nhìn thấy hắn đang gắp một đĩa qua đây, nàng vội vàng ngăn trở: "Đại thúc, đừng giúp ta gắp nữa, ngươi xem đã nhiều như vậy, ta ăn không hết."

Nghe được lời này, Lăng Mặc Hàn lúc này mới chú ý tới trong chén đồ ăn trước mặt nàng xác thật đã được chất đống như một ngọn núi nhỏ, không khỏi hơi nhẹ một tiếng, đảo mắt có chút không được tự nhiên, tự mình bắt đầu ăn.

Phương Cửu thấy một màn như vậy thì cười híp mắt, ánh mắt hơi đổi, nói: "Đại thúc, ngươi có quen thuộc với Lục Đạo thành hay không? Đợi lát nữa ta muốn đi mua một ít tài liệu luyện khí, ngươi có thể mang ta đi nhìn xem hay không?"

"Có thể." Hắn gắp đầu nói.

Ánh mắt nàng sáng lên, lập tức nói ngay: "Vậy được, chúng ta ăn xong lập tức đi."

Nhìn thấy hai mắt nàng sáng lên, Lăng Mặc Hàn không thể không hỏi: "Ngươi không sợ gặp phải những người Diêm Điện đang tìm kiếm ngươi sao?"

"Không phải đã có đại thúc ở chỗ này sao?"

Nàng cười híp mắt nhìn hắn, nói: "Đại thúc, ngươi sẽ không trơ mắt nhìn ta bị bắt đi, đúng không?"

Lăng Mặc Hàn không đáp lời, sau khi lau lau khóe miệng, nói: "Đi thôi!" Giọng nói rơi xuống, cất bước đi ra ngoài.

Phương Cửu đứng lên đi theo, nhìn thân ảnh hắn cất bước đi ở phía trước, ánh mắt khẽ nhúc nhích, tiện đà, bước nhanh đuổi kịp.

Sau khi đi xuống dưới lầu và thanh toán, dưới sự dẫn dắt của Lăng Mặc Hàn, bọn họ đi tới một toà thương lâu xa hoa với cửa hiệu có hai mặt tiền.

Nhìn vào toà nhà cao khoảng ba tầng, cùng với trang hoàng xa hoa đắt đỏ bên ngoài, ánh mắt nàng dừng trên ba chữ ở giữa: "Bách Bảo Lâu? Đại thúc, đồ vật nơi này có phải rất đắt hay không? Quá đắt ta mua không nổi!"

Nghe thấy những lời này, Lăng Mặc Hàn thoáng liếc mắt nhìn nàng một cái, tiện đà, cất bước đi vào: "Cứ tiến vào nhìn xem đi!"

Đi vào bên trong, lúc này Phương Cửu mới phát hiện, đồ vật ở trong Trấn Bảo Hiên lúc trước so với Bách Bảo Lâu bên này, quả thực chính là con kiến so với con voi, kém xa quá nhiều.

"Chưong quầy, đình này các ngươi bán thế nào?"

Nàng chỉ vào một cái đình nhỏ bên trong quầy, hỏi. Bởi vì nhìn thấy thế dáng đầu phía dưới, đây chính là một kiện linh phẩm có phẩm cấp 4, nàng thật sự có chút tò mò. Tiểu đình linh khí phẩm cấp 4 có thể bán được bao nhiêu tiền?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Ý Chí Tôn (Thiên Ý Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Vớt một bút trốn chạy!

Edit & Dịch: Emily Ton.

"Đây là một kiện linh khí phẩm cấp 4, giá trị bốn mươi hai vạn tám nghìn kim tệ." Chưong quầy một bên vừa nói, vừa liếc mắt nhìn hai người một cái, hỏi: "Không biết công tử muốn tìm loại linh khí nào? Lão phu có thể giới thiệu giúp công tử."

Vừa nghe thấy giá, Phương Cửu lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn về phía chưong quầy, nói: "Ta muốn mua một ít kim loại, không biết các ngươi nơi này có không?"

"Có, thỉnh công tử chờ một lát." Chưong quầy gọi một người tới, giao đãi một tiếng, không lâu sau, người nọ liền lấy ra một khối thép lớn.

"Công tử, ngài nhìn xem thế này đủ sao? Nếu như không đủ, phía sau còn có."

"Cái này bán thế nào?" Nàng đánh giá khối thép kia, nhìn cũng giống như kim loại bình thường, không có gì khác biệt.

Chưong quầy cười nói: "Ha ha, đây cũng không phải là vật quý trọng gì, một khối to này chỉ cần mười đồng vàng là đủ."

Nghe vậy, Phương Cửu đi qua một bên, hạ giọng hỏi: "Đại thúc, vật này có đúng không?"

Lăng Mặc Hàn thoáng liếc mắt nhìn nàng một cái, hỏi: "Ngươi định mua cái này về để học luyện khí?"

"Đúng vậy! Vốn dĩ muốn mua cái đan lò, bất quá quá đắt, ta mua không nổi, cho nên liền nghĩ tự mình học học, xem có thể tự mình luyện chế ra cái đan lò để dùng hay không, như thế nào? Chú ý của ta không tồi chứ?"

Nhìn bộ dáng nàng dào dạt đắc ý, hắn âm thầm lắc đầu, đi vào bên cạnh quầy, chỉ vào một cái đan lò bên trong, nói với chưong quầy: "Mang cái này ra cho nàng."

"Ha ha, được." Chưong quầy cười đáp lời, đang muốn lấy đan lò ra, bỗng nghe thấy giọng nói của thiếu niên hồng y truyền đến.

"Không cần, ta mua nguyên liệu trở về học luyện khí, ta cũng không tin luyện chế không ra một cái."

Chưong quầy cười cười, nói: "Ha ha, luyện khí cũng không phải dễ dàng giống như nói nói như vậy. Muốn luyện chế ra đan lò phẩm cấp 4, không có kinh nghiệm mười năm thì luyện chế không ra."

Phương Cửu choáng váng, liếc nhìn dòng chữ phía dưới đan lò: [Nhất phẩm Linh Khí, giá: hai trăm tám mươi vạn đồng vàng]

"Đại thúc, cái này đắt như vậy, ta mua không nổi."

Ánh mắt thâm thúy của hắn xẹt qua trên người nàng, nói: "Bách Bảo lâu có thể dùng vật đổi vật."

"Dùng vật đổi vật ta cũng không có đồ vật gì đáng giá có thể giao dịch. Tuy nhiên, đại thúc, chúng ta hãy thảo luận một chút."

Nàng dựa sát vào bên người hắn, để thấp giọng nói, cười toe toét nói: "Chúng ta cũng khá quen thuộc, ngươi cho ta mượn được không?"

Nhìn gương mặt đáng yêu ghé vào trước mắt hắn lấy lòng, trong lòng hắn nhảy dựng, hơi thở trở nên hơi loạn, cố gắng áp chế mới nhìn xuống xúc động muốn ôm nàng vào lòng, giọng nói trầm thấp tại một khắc này trở nên hơi khàn.

"Mượn của ta, ta muốn có lợi tức."

Thu hết biểu tình hiện tại của hắn vào trong đáy mắt, ánh mắt Phương Cửu hơi lóe, cười nói: "Lợi tức thì lợi tức."

Vì thế, Phương Cửu cuối cùng cầm lấy tấm thẻ Từ Tinh Tập của hắn đưa cho. Sau khi mua một đồng lớn đồ vật và thu vào trong không gian, khóe môi luôn dương lên ý cười không thể nào ngăn được.

"Đại thúc, chúng ta đi thôi!" Nàng nói với tươi cười nở đầy trên khuôn mặt. Tuy nhiên, ngay sau đó, sắc mặt bỗng hơi đỏt: "Tê!"

Nhìn thấy sắc mặt nàng hiện lên vẻ khó coi, hần nhu mày, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Đau..... bụng!"

Nàng nhăn mặt khó coi, nhìn về phía chương quấy: "Chương quấy, nơi này của các người có nhà xí hay không?"

Chương quấy cũng hơi sững sốt một chút, tiện đà gật gù đầu: "Có, ở phía sau."

Nàng nhìn về phía Lăng Mặc Hàn, nhăn mặt nói: "Đại thúc, ta phỏng chừng vừa rồi ăn đồ hư vào bụng, ta đi nhà xí trước, người chờ ta ở đây một lúc được không?"

"Đi đi!" Lăng Mặc Hàn nói, lập tức thấy nàng chậm rãi chạy về phía sau.

Cho đến khi, hần đợi thời gian gần một nén hương cũng không thấy nàng quay lại, giống như ý thức được điều gì, bỗng nhiên lao về phía sau.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 238: Nghiến răng nghiến lợi!

Nhìn nhà xí trống rỗng, sắc mặt Lăng Mặc Hàn đen trầm xuống dưới, ánh mắt thâm thúy rheo lại, lộ ra vài phần hơi thờ ngại hiểm.

"Được! Được lắm! Lúc này đây cư nhiên trốn thoát ở dưới mí mắt bốn quân, kì gan không nhỏ!"

Giọng nói kia, lộ ra vài phần nghiến răng nghiến lợi.

Ngẫm lại cũng đúng, hần đã dùng thân phận Lăng Mặc Hàn để xuất hiện, ai ngờ này còn chưa đầy nửa ngày, cư nhiên nàng đã phát giác ra có điểm không thích hợp. Hần bị vót một bút cũng cảm thấy không sao, vấn đề là, nữ nhân kia cư nhiên lại chạy!

Khuôn mặt hần tối sầm sờ sờ cảm râu, nàng rút cuộc làm thế nào mà nhận ra hần? Hon nữa, đã nhận ra hần từ khi nào?

Chẳng lẽ nói, ngay khi hần thiết kế dùng thân phận Lăng Mặc Hàn để xuất hiện, nàng cũng đã tương kế tựu kế?

.....*Edit & Dịch: Emily Ton...*

Đối với bên kia, Phương Cầm trở lại khách điểm trực tiếp nằm lên trên giường, vỗ vỗ ngực thờ phào nhẹ nhõm. Ngay cả khi đã trở lại khách điểm, đã ở trong sương phòng, trái tim vẫn còn đang nhảy thình thịch.

Quá kích thích!

Không nghĩ tới đại thúc thực sự chính là Diêm Chủ! Càng không nghĩ tới nàng cư nhiên tự mình đưa tới cửa! Cũng may nàng phát hiện ra sớm và kịp thời xoay sở, bằng không chắc chắn nàng lại thua ở trong tay hần!

Chẳng phải nàng đã nói rồi sao! Thân hình hai người sao có thể sẽ tương tự như vậy? Ngay cả một mặt mày cũng không sai biệt lắm. Hon nữa, lúc trước Diêm Chủ cũng xuất hiện trong Lục Đạo thành, đại thúc sao cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Dược lâu Diêm Chủ đang nghiên cứu chế tạo giải dược hàn độc ngàn năm, trên người đại thúc cũng có hàn độc ngàn năm, điều này cũng khéo quá mức, nếu như nàng phản ứng không kịp, phỏng chừng thật sự đã trở thành ngọc tử.

"Không được, phỏng chừng là không thể ngăn người thêm ở Lục Đạo thành. Hiện tại đồ vật cũng đã mua được tương đối đầy đủ, vẫn nên đi chợ đen tìm Lãnh Sương trước rồi sau lại nói."

Nàng lật mình và nhảy ra khỏi giường, sau khi đi đến bên cạnh bàn rót ly nước để uống, lúc này mới đi xuống lầu trà phòng với chương quấy, nhân tiện nhờ chương quấy dẫn ra phía sau chuồng ngựa, ai ngờ.....

"Đây là tọa kỵ của ta?"

Nàng nhìn thấy chương quấy dắt ra một con ngựa trắng, lông mày hơi dựng lên, khoe môi hơi cau, lộ ra một nụ cười, chỉ là, nụ cười này lại không đạt tới đáy mắt.

Chương quấy ngăn ra, hỏi: "Chẳng lẽ đây không phải là tọa kỵ của công tử sao? Ta nghe tiểu nhị nói tọa kỵ của công tử có màu trắng, nơi này cũng chỉ có một con ngựa màu trắng này thôi!"

"Vậy tiểu nhị đâu?"

"Sáng nay hần đã nghỉ việc....." Nói đến đây, sắc mặt chương quấy biến đổi: "Chẳng lẽ hần đã trộm đổi ngựa của công tử?"

"Ngựa? A!"

Phương Cầm cười lạnh: "Tọa kỵ của ta là một con linh thú, cũng không phải là một con ngựa."

Ý thức được vấn đề nghiêm trọng, chương quấy vội vàng nói: "Thật không phải, công tử vào ở nơi này của chúng ta, không ngờ xảy ra chuyện như vậy. Là do chúng ta quản lý có sai sót, công tử hãy thông thả chờ một chút, ta lập tức sai người đi tìm tiểu nhị kia. Hần là người làm công mới nghỉ việc sáng nay, hiện tại hần là còn ở trong nhà."

Thấy chương quấy thực sự không hiểu rõ, sắc mặt nàng lúc này mới hoà hoãn, nói: "Tìm người mang ta tới đó!"

Chương quấy vội vàng đáp lời, giao đãi người trông coi khách điểm, tự mình mang theo Phương Cầm đi tới nơi ở của tiểu nhị, chỉ là, ở trên đường cái bọn họ đã nhìn thấy tiểu nhị, trên mặt tràn đầy tươi cười đang rẽ về hướng ngõ nhỏ đi đến.

"Là hần! Hần ở đó!" Chương quấy chỉ vào, lời nói vừa rồi rơi xuống, đã thấy bóng đỏ bên người nhảy lên, tiến về phía trước. Thấy vậy, hần vội vàng đuổi kịp.

.....

Đối với bên kia, khi Hồi Lang và Ảnh Nhất nhìn thấy chủ tử bọn họ trở về với sắc mặt khó coi, không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, Hồi Lang dừng lại một lúc trước khi cần thận hỏi: "Chủ tử, Quý Y đâu? Sao không mang hần về cùng?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Lão Bạch bị trộm!

Lời này vừa rơi xuống, đã thấy chủ tử nhà hần liếc mắt lạnh quét hần một cái, ánh mắt kia, khiến đáy lòng hần dựng đứng.

Chẳng lẽ, đã ra xảy ra điều gì ngoài ý muốn? Trong lòng nghi hoặc, nhưng không dám hỏi tiếp.

Chủ tử luôn coi trọng ngoài dự kiến đối sự tình Quý Y, vốn tưởng rằng chủ tử thế nào cũng sẽ chờ đến buổi tối mới trở về, ai ngờ này còn chưa tới nửa ngày đã quay trở lại, phỏng chừng, thật đúng là đã xảy ra sự tình ngoài ý muốn.

Chỉ là, rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ Quý Y không cho chủ tử một sắc mặt tốt?

Hai người mang tâm tình thấp thỏm, nhìn khuôn mặt chủ tử bọn họ hắc trầm không nói một câu đã vào phòng đóng cửa lại.

Sau một lúc, hai người mới nhìn nhau, đi ra phía ngoài viện và bắt đầu thấp giọng nghị luận.

"Người nói xem đã xảy ra chuyện gì?" Hôi Lang nhìn Ảnh Nhất hỏi.

Ảnh Nhất suy nghĩ, nói: "Kháng định là có quan hệ với Quý Y, nếu không sắc mặt chủ tử sẽ không khó coi như vậy."

"Người nói đi! Sớm không cho đi theo, nếu như chúng ta âm thầm đi theo, chúng ta có thể biết được chủ tử và Quý Y rốt cuộc xảy đã ra chuyện gì!"

Nghe nghĩ, Ảnh Nhất đề thấp giọng xuống, nói: "Hay là thế này, người đi ra ngoài hỏi thăm một chút? Sau khi chủ tử chúng ta trở về đã đi qua những nơi nào? Còn có, Quý Y đã đi đâu? Trong Lục Đạo Thánh cũng có người của chúng ta, việc này không khó tra."

"Tra sự tình của chủ tử hôm nay? Điều này..... không ổn?" Hôi Lang vẻ mặt khó xử: "Này như đề chủ tử biết được, chúng ta sẽ ăn không hết thì bực đem đi!"

"Người là người hầu thân cận của chủ tử, ta là ảnh vệ của chủ tử, người xem chủ tử trở về sắc mặt khó coi như vậy, chẳng lẽ chúng ta không nên tìm hiểu tình huống rõ ràng hơn hay sao? Huống chi, việc này tám chín phần mười là có quan hệ với Quý Y, nếu người không dám tra hành tung hôm nay của chủ tử, vậy hãy tra Quý Y."

Nghe hẳn nói như vậy, dường như cũng có vài phần đạo lý, bởi vậy, Hôi Lang gật đầu nói: "Được, ta sẽ đi một lúc rồi về."

Hắn vừa đi được vài bước thì đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn Ảnh Nhất một cái, hỏi: "Sao người không tự mình đi? Việc này người cũng có thể làm được!"

Ảnh Nhất nhìn hẳn một cái, nói: "Ta phải ở chỗ này bảo vệ chủ tử!"

"Ta cũng có thể ở chỗ này bảo vệ chủ tử, người đi tra, miễn cho quay đầu lại ta lại phải chịu tội." Hôi Lang vừa đi đã quay trở về, ý bảo Ảnh Nhất đi tra.

"Người thật sự không đi?"

"Không đi!" Hôi Lang lắc đầu, cảm thấy đây không phải là việc tốt.

"Không đi thì ta đi, bất quá, sau khi trở về đừng hỏi gì ta."

"Dựa vào cái gì?"

Ảnh Nhất vừa đi ra ngoài, vừa nói: "Bởi vì ta chỉ tra Quý Y." Chỉ tra Quý Y, cho dù bị chủ tử biết cũng không việc gì.

"Gian trá!" Hôi Lang nhỏ giọng chứi, nhìn hẳn đi xa, lập tức quay trở lại viện thù.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Bên kia, trong một con hẻm nhỏ.

Phượng Cửu dầm lên lưng tiểu nhị, cúi người xuống và thường thức chùi thủ trong tay, nhìn tiểu nhị quỳ rạp trên mặt đất với sắc mặt kinh sợ.

"Người đã mang tọa kỵ của ta đi đâu vậy?"

"Cái... cái gì tọa kỵ? Ta.... ta không biết..... A!"

Lời còn chưa nói xong, một tiếng kêu thê lương thảm thiết đã vang lên.

Chỉ thấy, mu bàn tay của tiểu nhị đang quỳ rạp trên mặt đất đã bị chủ tử dẫm qua, máu tươi lập tức thẳng đứng tràn ra. Chương quỳ vội vã cả kinh, thân thể run lên nhìn về phía Phượng Cửu.

"Công.... công tử, chuyện gì cũng từ từ, ngàn vạn đừng gây ra án mạng"

Phượng Cửu rút chùi thủ ra, lau lau máu tươi ở trên mặt tiểu nhị, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp lộ ra vài phần thờ ơ, nhưng lại lạnh lẽo đến nổi nhiếp người.

"Tọa kỵ của ta đâu?"

Sắc mặt tiểu nhị trắng bệch nhìn thanh chùi thủ sắc bénm nuốt nuốt nước miếng, run giọng nói: "Ồ... ở Dự Văn Lâu..... Tê a!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 240: Phân tranh giữa đấu thú trường!

"Dự Văn Lâu?"

Nàng nhú mày, nhìn về phía chương quỳ đang xoa mồ hôi lạnh một bên: "Đó là nơi nào?"

Sau khi nghe được tên lâu, chương quỳ hơi sững một chút, tiện dâ gần đỡ tiền lên đập tiểu nhị mấy đá: "Người thật đáng chém ngàn dao! Tay chân người không sạch sẽ! Cự nhiên dẫm bấn tọa kỵ của khách nhân tới Dự Văn lâu, đáng giận!"

"Tê! A! Chương quỳ đừng đánh, công tử tha mạng, tiểu nhân cũng không dám nữa....." Tiểu nhị khóc lóc cầu xin, lúc này nào có nửa điểm vui vẻ giống như khi nhận bạc lúc trước?

Nghe đến công tử hồng y một bên còn đang chờ hẳn nói, chương quỳ có chút bất an lúng túng nói: "Dự... Dự Văn lâu là... là nơi thư giãn của con em quý tộc và một số tu sĩ trong thành lúc nhàn nhã không có việc gì. Nơi đó không giống như những địa phương khác, nơi đó khách nhân có thể mua bán mãnh thú hoặc linh thú sau đó săn lùng và bắn chết chúng."

Nghe được những lời này, ánh mắt Phượng Cửu nhú lại, chân dẫm lên mu bàn tay bị thương đang chảy máu của tiểu nhị, giọng nói lạnh như hàn băng truyền ra.

"Người trộm tọa kỵ của ta như thế nào?"

Với tính cách lười như chó bệnh của Lão Bạch kia, cho dù là Bách Hiểu không phải lúc nào cũng có thể làm cho nó đi chuyển, tiểu nhị này làm thế nào đưa nó đến Dự Văn lâu để bán?

"Ta... là ta đã thả chút được ở... ở trong tóm cá nó ăn, sau đó... sau đó dùng xe đẩy chuyển dụng... chờ đi."

Tiểu nhị lúc này đều đã chết tâm, vốn nghĩ khách nhân không phát hiện ra tọa kỵ biến mất nhanh như vậy, ai ngờ hẳn còn chưa kịp chạy trốn, khách nhân đã tìm tới hắn.

Phượng Cửu vuốt tay gạt mạnh một cái, kéo cánh tay của hẳn rời ra, chỉ nghe một tiếng kêu thê lương thảm thiết bất chợt vang lên, ngay sau đó, đã thấy tiểu nhị kia đau đến nổi ngất xỉu.

Chương quỳ cả kinh, vội hỏi: "Hắn... không phải là hẳn... đã chết, đúng không?"

Phượng Cửu liếc mắt nhìn tiểu nhị trên mặt đất một cái, nói: "Phế một cánh tay của hắn mà thôi, không chết được."

Giọng nói rơi xuống, nói tiếp: "Dự Văn lâu ở đâu? Mang ta đi."

Chương quỳ nuốt nuốt nước miếng, nói: "Công tử, những vật bị bán vào Dự Văn lâu không thể quay về được nữa. Hơn nữa, bọn họ cũng không phải dễ chọc....."

"Bọn họ không dễ chọc, ta thì dễ chọc sao?"

Nàng liếc mắt nhìn chương quỳ một cái: "Tọa kỵ của ta bị mất bởi người của khách điểm các người, việc này khi ta quay đầu lại sẽ tính sổ với các người, nhanh dẫn đường, đừng đẩy tôi đẩy lui."

Cuối cùng, chương quỳ bất đắc dĩ đành phải đem Phượng Cửu tới trước Dự Văn lâu: "Chính là nơi này, công tử.... ta... ta sẽ không đi vào."

Phượng Cửu vẫy vẫy tay, ý bảo hẳn đi về trước, tự mình cất bước đi vào, dưới sự dẫn dắt của tiểu thị sau đó đi đến đấu thú trường ngoài trời.

.....*Edit & Dịch: Wattpad@Emily Ton*.....

Đầu thú trường được hình thành bởi những tổng sắt cao tới 3m, dùng để nhốt mãnh thú, ước chừng có hàng trăm lồng sắt, bên trong có hàng trăm mãnh thú hoặc linh thú.

Lúc này xung quanh sân là một mảnh trăm trổ khen ngợi, toàn bộ nơi này thoát nhìn thật là náo nhiệt, thậm chí, một số tiếng đánh trống cũng với tiếng nói chuyện cũng truyền vào trong tai.

"Các người nói xem, Liễu công tử có thể thuần phục được con linh nữ này sao? Hơn nữa, nếu không phải chính mắt thấy, thật sự nhìn không ra con ngựa béo phi này lại có năng lực lớn như vậy."

"Đúng vậy, nghe nói mới được mua về lúc rạng sáng, vốn không có ai chú ý tới, bởi vì con ngựa béo này vẫn luôn lười biếng nằm bò. Mãi đến khi mấy con mãnh thú bị người sân đuổi bắn chết nên chúng trở nên nóng nảy, đầu đá lung tung rồi nhào về phía con ngựa béo, lúc ấy tất cả mọi người giữa sân đều cho rằng con ngựa béo phi chắc chắn chết rồi. Không nghĩ tới tình thế bị đảo ngược. Các người tới muộn nên không nhìn thấy được, một màn kia đã khiến tất cả mọi người trong toàn trường đều đứng lên ồ lên một tiếng."

"Hắc, toàn bộ các thế gia đều háng hái phần tranh với một con ngựa béo phi này, Dự Văn lâu cũng trộm cười thầm. Bọn họ sẽ kiếm được bao nhiêu tiền từ việc này?"

Nghe những lời này truyền vào trong tai, Phương Cửu nhìn về giữa sân trong đầu thú trường, nhìn thấy con ngựa béo phi trong sân, đúng là tên Lão Bạch kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 241: Ai thuần phục ai?

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lúc này, tên công tử mặc cẩm y trong sân đột nhiên bỏ nhào vào trên người Lão Bạch, ôm lấy phần cổ của nó rồi xoay người muốn cười lên trên, nhưng Lão Bạch vùng người, cả người hấn bị hất bay vọt lên không, quay cuồng ở giữa không trung trước khi rơi xuống mặt đất và lui lại phía sau vài bước.

Tại thời điểm đó, Lão Bạch tựa hồ có chút bồn chồn bất an, đá móng chân trên mặt đất, thấp giọng hí lên vài tiếng, trong giây lát xông về phía nam tử cẩm y, hạ gục tên nam tử cẩm y mới vừa đứng vững bước chân và đè bẹp hấn ở phía dưới bụng.

Khi nhìn thấy nam tử cẩm y bị ép tới nỗi sắc mặt đỏ lên không thể gầy gù, mọi người bên ngoài bắt đầu cười to, tiếng cười hỗn tạp quanh quẩn khắp nơi, hết sức vang dội.

Nam tử cẩm y bị mọi người cười nên có chút buồn bực xấu hổ, hơn nữa không thể nào đẩy ra con ngựa béo phi đang đè ở trên người mình, nhất thời tức giận, từ không khí lấy ra một thanh chủy thủ lập tức đâm mạnh về phía Lão Bạch.

Phương Cửu nhìn thấy một màn như vậy, ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng, ngón tay khẽ nhúc nhích, bắn ra một cây ngân châm, hsu một tiếng.

"Tê!"

Nắm từ cẩm y đau đớn kinh hô một tiếng, hít hà một hơi, chủy thủ trong tay rơi xuống. Khi hấn nhìn thấy cây ngân châm lủng lẳng nơi cổ tay, hấn tức giận gầm lên.

"Ái! Là ai ám toán ta!"

Mọi người nhìn thấy hành động của hấn vốn đang đâm xuống nhưng lại dừng lại và hô đau một tiếng, chủy thủ trong tay cũng rơi xuống trên mặt đất, không khỏi khe khẽ thì thào.

Lúc này, Phương Cửu từ trong đám người, nhón mũi chân một chút, nhẹ khí và bay xuống giữa sân.

Mọi người chỉ thấy một thân ảnh màu đỏ chợt lóe lên trước mắt, hồng y phát phói ở giữa không trung. Ngay sau đó, nhanh nhẹn rơi xuống mặt đất. Thiếu niên dung nhan tuấn mỹ, toàn thân quý khí yêu nghiệt, khoanh tay đứng trong đầu thú trường, cảm hơi nhếch lên, ánh mắt nhìn xuống, quả nhiên là một bộ tôn quý vô song, hơi thở nhiếp người.

"Người này à? Vì sao đột nhiên vào đó?"

"Thiếu niên này thật đẹp! Chẳng lẽ là đệ tử quý tộc nào đó?"

"Đường như không phải là người Lục Đạo thành chúng ta, trước kia ta chưa từng thấy qua."

Trong khi mọi người đang bàn tán nghị luận, người của Dự Văn lâu lập tức bước ra khỏi lối vào, bởi vì Phương Cửu đột nhiên xâm nhập vào đầu thú trường, đang muốn mở miệng dò hỏi, đã nghe thấy giọng nói của thiếu niên hồng y truyền ra.

"Lão Bạch, lại đây."

Phương Cửu gọi một tiếng, liền thấy thân thể Lão Bạch đang quỳ rạp trên mặt đất nhẹ nhàng nam tử cẩm y run lên, đột nhiên quay đầu, vừa thấy Phương Cửu thì hí lên một tiếng, vui sướng chạy qua.

Thấy một màn như vậy, mọi người đều liền lên thần sắc khác nhau, ánh mắt nhất nhất dừng ở trên người thiếu niên hồng y, âm thầm đánh giá.

Nhìn có vẻ như con ngựa béo phi này thuộc về thiếu niên hồng y? Nhưng, nếu là của hấn, vì sao lại bị bán tới Dự Văn lâu? Ánh mắt mọi người ánh chuyển hướng nhìn về phía người Dự Văn lâu, muốn nhìn một chút, bọn họ sẽ xử lý chuyện này thế nào.

Trong sân, Phương Cửu vỗ vỗ đầu Lão Bạch, nói: "Đừng lo, ta đến mang người về."

"Con linh thú này là của Dự Văn lâu chúng ta, không thể để công tử mang đi." Một người nam tử trung niên đi tới phụ một tay, nhìn Phương Cửu trong bộ hồng y, nói.

"Không tồi! Bản công tử còn chưa thuần phục nó, sao có thể để nó đi được?"

Nam tử cẩm y cũng đã đi tới, mặt hung dữ nhìn chăm chăm Phương Cửu: "Chính người đã dùng ngân châm ám toán ta, đúng không? Người thật to gan!"

Phương Cửu liếc mắt nhìn người nọ một cái, cười lạnh: "Người xác định vừa rồi không phải là Lão Bạch nhà ta đã thuần phục người?"

Nghe được lời này, mọi người chung quanh đều tức cười thành tiếng, sắc mặt nam tử cẩm y cũng đỏ lên theo, quát một tiếng chói tai về phía Phương Cửu: "Người làm càn!"

Trong giây lát bí mật mang theo một luồng khí trong nắm tay, chỉ là, nắm tay còn chưa đụng tới Phương Cửu, đã bị năng lượng một chân đá bay cả người ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 242: Sát ý nổi lên!

"Ăn!"

Lúc này, cả người nam tử mặc cẩm y quỳ rạp trên mặt đất kêu rên một tiếng, vì bụng bị đá một chân nên đau kịch liệt, trên trán nháy mắt chảy ra mồ hôi lạnh. Hấn muốn đứng lên, nhưng trong một chớp mắt một lát không thể triệu hồi được sức lực để đứng lên.

Mà mọi người nhìn thấy một màn như vậy, nháy mắt yên tĩnh lại, tựa hồ có chút không thể tưởng tượng. Rốt cuộc, nam tử cẩm y chính là đệ tử Liễu gia, thực lực tu vi có thể coi như xuất sắc ở cùng thế hệ. Tuy nhiên hiện tại, cư nhiên bị thiếu niên hồng y đá một chân đã nằm sấp xuống, sao không khiến bọn họ kinh ngạc?

Nam tử trung niên một bên nháy mắt khi nhìn thấy thiếu niên hồng y đá chân ra, ánh mắt khẽ nhúc nhích, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc cực nhanh, hơi hơi nghiêng mắt, một lần nữa đánh giá thiếu niên hồng y.

Có lẽ đã phát hiện ra ánh mắt đánh giá của hấn, đôi mắt trong trẻo của thiếu niên hồng y thanh u ánh mắt mang theo lạnh lẽo triều hấn xem ra, kia trong nháy mắt, hấn thể nhưng phảng phất có loại ảo giác, dường như đứng ở trước mặt hấn không phải một thiếu niên, mà là một vị chi tôn vương giả!

Loại hơi thở sắc bén cùng với uy áp nhiếp người phụt ra từ trong ánh mắt, khiến hấn không nhịn được chấn động trong lòng. Nếu nói ban đầu cảm thấy thiếu niên này có thể là con em quý tộc nào đó, vào giờ khắc này, hấn có thể kết luận, lai lịch của thiếu niên này chắc chắn rất phi phàm!

Cũng vì sự kiện này hiện lên trong lòng, sắc mặt của hấn cũng hoàn hoàn lại, nói: "Vi công tử này, không bằng hãy đến phía sau nói chuyện?" Đồng thời, bàn tay làm ra động tác mời.

Nhưng lúc này, nam từ cảm y ở trên mặt đất đứng lên với khuôn mặt âm đạm: "Đi? Muốn chạy đi đâu? Người thật sự nghĩ người Liễu gia ta dễ khi dễ vậy sao? Đáp ta một chân đã muốn rồi đi? Không có cừu đâu!"

Giọng nói rơi xuống, hần bắt đầu khởi động hơi thở linh lực trên người, một đạo lưỡi dao gió được hình thành ở trong lòng bàn tay hần, đồng thời thân thể nháy mắt lao về phía Phượng Cửu, lưỡi dao gió trong tay cùng lúc bổ xuống về phía nàng.

Phượng Cửu vốn định đi theo nam từ trung niên đi ra ngoài theo lối ra ở một bên, bỗng nhiên nhận thấy được âm thanh kiếm khí sắc bén phía sau, đồng thời khi xoay người nhìn lại, liền thấy kiếm khí đang chém về phía nàng. Khi nàng đang chuẩn bị tránh đi, lại thấy Lão Bạch đứng dưới ngựa tung ta tung tãu ném qua bên người nàng.

Nếu như tránh đi, kiếm khí kia chắc chắn sẽ dừng ở trên người Lão Bạch. Nghĩ vậy, nàng nhủ mất lại, hai tay ngưng tụ một dòng khí đánh chặn lại kiếm khí kia. Chỉ nghe xẹt qua một tiếng vút, dòng khí mà nàng ngăn cản đã tước ống tay áo của nàng thành từng mảnh nhỏ, lộ ra hai cổ tay ngò sen trắng như tuyết.

Da thịt tuyết trắng, vô cùng mịn màng, co hồ ở trong nháy mắt, khiến không ít nam tử bên ngoài thờ ra một hơi thở nặng nề, một đám nhìn chăm chăm dung nhan thiếu niên hồng y tuần mỹ yêu nghiệt, thậm chí, thiếu niên này lớn lên xuất sắc như vậy, nếu là nữ tử, sẽ khuynh thành đến như thế nào?

Phượng Cửu chỉ cảm thấy hơi đau trên mặt một chút, nàng nâng ngón tay lên nhẹ nhàng lau một cái, có chút máu như hạt ngọc tán ra ở trong lòng bàn tay.....

Thấy vậy, bên môi nàng chậm rãi tràn ra một nụ cười quyền rũ mỉa hoặc. Nụ cười kia phảng phất như hoa anh túc nở rộ trong gió xuân, đẹp không sao tả xiết, lại cũng lộ ra vài phần hơi thở khát máu đầy nguy hiểm.....

Nàng neho mất lại, nháy mắt trên người tràn ngập ra sát khí lạnh lẽo, nhưng đúng ngay lúc này, nam từ cảm y phảng phất như không phát hiện được điều gì, bởi vì, hần cũng bị nụ cười quyền rũ mỉa hoặc bên môi của người trước mắt mê hoặc, trong mắt hiện lên vài phần si mê vì nó, toàn không thấy sự phản nộ lúc trước.

Nhưng nam từ trung niên của Dự Văn lâu một bên lại âm thầm kinh hãi, đặc biệt khi nhận thấy sát ý tràn ngập tản ra từ trên người thiếu niên hồng y, càng thêm kinh hãi vạn phần. Lúc hần đang muốn mở miệng, đã thấy thân ảnh màu đỏ chợt lóe, lao về phía nam từ cảm y, tốc độ cực nhanh, khiến hần muốn ngăn cản cũng đều không kịp.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyền Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 243: Dám giết không?

"A!"

Nắm từ cảm y kinh hô, cả người cứng đờ, bởi vì, cổ họng đã bị thiếu niên hồng y dùng một tay gắt gao chế trụ, lực đạo rất nặng, phảng phất giống như chỉ cần tăng thêm một chút sức lực là có thể cắt đứt cổ hần, khiến hần kinh hãi không thôi.

"Công tử không thể!"

Nam từ trung niên kinh hô, nếu như thiếu gia Liễu gia chết ở chỗ này, không chỉ có Dự Văn lâu bọn họ chọc đến phiền toái, ngay cả thiếu niên hồng y cũng khó có thể gánh vác được lửa giận của Liễu gia.

"Tê! Hần muốn làm sao? Không phải là muốn giết thiếu gia Liễu gia chứ?"

"Không có khả năng, hần không có lá gan kia, giết hần ta? Chính hần cũng không sống được."

Bên ngoài mọi người đang nghị luận, kinh hãi bởi hành động của thiếu niên hồng y. Tuy nhiên, bọn họ đều cảm thấy thiếu niên hồng y không dám giết thiếu gia Liễu gia. Rốt cuộc, tại trong Lục Đạo thành, giết một vị thiếu gia của một thế gia, chính là công khai thách thức với thế gia đó. Thiếu niên hồng y chỉ là một kẻ hèn bên ngoài, chắc chắn hần không có lá gan kia.

Không chỉ mọi người bên ngoài đều cho rằng như thế, ngay cả thiếu gia Liễu gia đang bị Phượng Cửu chế trụ cổ họng cũng cho rằng như thế. Sau khi kinh sợ qua đi, hần ta lập tức bình tĩnh lại, ánh mắt mang theo khiêu khích nhìn Phượng Cửu.

"Muốn giết ta? Người dám sao? Đi ra ngoài hỏi thăm một chút, trong Lục Đạo trong này, ai không biết Liễu gia chúng ta?"

Chỉ có nam từ trung niên Dự Văn lâu mới bên biết được, thiếu niên hồng y đã thật sự động sát tâm. Hần không cho rằng, thiếu niên hồng y không dám động thủ giết Liễu thiếu gia. Rốt cuộc, người thiếu niên nhiều xúc động, có đôi khi khởi sự làm gì cần bản không hề suy xét đến hậu quả.

Phượng Cửu neho mất lại, khóe môi hơi câu, chậm chạp nói: "Liễu gia? Rất lợi hại sao?"

Tay nàng đang bóp nơi cổ họng hần dần dần siết chặt, bởi vì tay nàng đang bóp chặt cổ họng hần đang nâng lên, do đó, thiếu gia Liễu gia cũng theo đó bắt đầu khó thở, không thể không nhón chân lên, làm giảm cảm giác hít thở không thông ở cổ.

Khi sắc mặt dần dần tím tái, ngay cả lời cũng không thể nói, nhìn thiếu niên hồng y trước mắt, trong lòng hần chột có một tia kinh hoàng, một tia kinh sợ.

Nhìn sắc mặt nam từ cảm y dần dần tím tái, hai tay ôm chặt tay nàng giữa muốn thoát ra, nàng lại hiện lên một nụ cười nguy hiểm gần như quỷ dị.

"Kẻ đã làm tổn thương trên gương mặt ta, khi đã chết, thi thể phóng chừng đều sẽ bị dã thú gặm cắn đến nỗi cận kề cũng không thừa. Người nói xem, người muốn chết như thế nào?"

Thấy một màn này, nam từ trung niên không tỉnh mở miệng, bởi vì hần biết, nếu như hần tiếp tục mở miệng khuyên, sẽ chỉ khiến thiếu niên hồng y càng mau giết thiếu gia Liễu gia. Nhìn thấy tình huống này có chút không ổn, khi hần đang nghĩ ngợi có nên đề nghị cao ra mặt giải quyết hay không, đã nghe thấy vài tiếng quát chói tai truyền đến.

"Thả thiếu gia nhà ta ra!"

Vài tên hộ vệ vốn đang canh giữ bên ngoài, ngay khi nghe thấy thiếu gia nhà hần đã xảy ra chuyện, một người lập tức nhanh chóng hồi phủ đề đi báo tin, ba người khác nhanh chóng tiến vào xem xét.

Quả nhiên nhìn thấy bộ dáng thiếu gia nhà hần đang bị thiếu niên hồng y bóp cổ đến nỗi sắp tắt thở, lập tức phóng qua các lồng sắt xung quanh và vọt xuống dưới.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Lúc này Phượng Cửu cũng không biết, tại trong phòng khách quý của Dự Văn lâu, thành chủ Lục Đạo thành đang tiếp đón một người ăn mặc hồng y và mang mặt nạ "Quý Y", cũng bởi vì trận động tĩnh này đã khiến cho hai người trong phòng khách quý chú ý tới. Thành chủ và "Quý Y" kia cũng chú ý nhiều hơn đối Phượng Cửu trong sân.

Thành chủ nhìn thấy "Quý Y" cực kỳ cảm thấy hứng thú đối thiếu niên hồng y phía dưới, lập tức cười nói: "Nhìn đáng vẻ là con em quý tộc, nhưng hơi ít hiểu biết, tuổi còn trẻ bừa bãi quá mức. Nếu như giết thiếu gia Liễu gia, thiếu niên kia cũng không cần nghĩ có thể sống mà rời khỏi Lục Đạo thành."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyền Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 244: Mang hần tới tay!

"Thiếu niên này lớn lên thật sự xuất sắc, bộ dáng tuần mỹ thật là hiếm thấy."

Người nam từ mặc một bộ hồng y mang mặt nạ Mạn Đà La nhìn chăm chăm Phượng Cửu phía dưới, ánh mắt mang theo vài phần cực nóng.

Thành chủ nghe được lời này, ánh mắt hơi lóe, cười nói: "Quý Y các hạ có lẽ không biết, ở trong Lục Đạo thành có chỗ gọi là Tuấn Nam Phưởng, dung nhan của tất cả nam nhân nơi đó đều rất xuất sắc."

"Nam từ trong Tuấn Nam Phưởng, sao có quý khí và tà mị của thiếu niên này? Thiếu niên này mới là cực phẩm!"

Ánh mắt "Quý Y" cực nóng dừng ở trên cổ tay tuyết trắng của Phượng Cửu phía dưới, tầm mắt nhìn theo hướng lên trên, đảo qua phần cổ duyên dáng của hần, lại thu vào đáy mắt dung nhan tinh mỹ tuyệt luân có mang theo hơi thở tà mị yêu nghiệt, càng nhìn, trong lòng càng thêm xao động.

Thành chủ Lục Đạo thành vừa nghe được lời này, cũng âm thầm lưu luyến.

Hần dường như chưa từng nghe nói, Quý Y có sở thích đoạn tụ? Nhưng từ khi hần tiếp xúc với Quý Y tới nay, lại phát hiện hần thật ra không có hứng thú gì đối mỹ nhân, nhưng đối tuấn nam thì lại rất chú ý.

Chỉ là, nếu như người bình thường khen thì tốt. Rốt cuộc, trong Tuấn Nam Phưởng muốn dạng nam nhân nào mà không có? Nhưng nếu đánh lên chủ ý vào thiếu niên hồng y phía dưới, hần lại có chút do dự.

Tuy rằng hần muốn cầu xin chút được từ Quý Y, tìm mọi cách nịnh hót với Quý Y, nhưng, hần thân là thành chủ Lục Đạo thành, hành sự tất nhiên không thể khác người quá mức, nếu không, ảnh hưởng cũng sẽ quá lớn.

Tuy nhiên, ngay lúc hần còn đang do dự, đã nghe thấy giọng nói của Quý Y truyền đến.

"Thường thành chủ, nếu như ngươi có thể giúp ta, mang thiếu niên này tới trong tầm tay ta, như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi."

Nghe vậy, thành chủ ngẩn ra, nhìn về phía Quý Y bên người. Những lời này của Quý Y chính là tương đương với một lời hứa hẹn, với hần mà nói, đây chính là một cơ hội.

"Được! Ta sẽ suy nghĩ biện pháp." Hần gật đầu lên tiếng, đã thấy "Quý Y" bên người kinh ngạc nhìn xuống phía dưới, thấy vậy, hần cũng quay đầu nhìn xuống.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Bà già hộ vệ lần lượt xông vào trong sân, vung dao công kích thiếu niên hồng y, muốn bức hần phải buông tay đang bóp cổ ra, nhưng không ngờ, hần xoay người một cái, dùng thiếu gia Liễu gia để ngăn cản, khiến thiếu gia nhà mình trở thành cái khiến thị.

"A!"

"Thiếu... thiếu gia!"

Tên hộ vệ cá kinh, sắc mặt đều tái nhợt, sợ tới mức cả người run rẩy. Ngay lúc này liền bị Phượng Cửu dùng một chân đá ra trúng đầu, cả người hôn mê bất tỉnh.

Hai người khác muốn tiến lên, nhưng lại không dám dùng dao, sợ sẽ khiến thiếu gia nhà hần bị thương. Nhưng chỉ sau một vài cú đá, cũng bị Phượng Cửu đánh bay, kêu thảm nằm trên mặt đất, không tài nào đứng lên.

Mà lúc này, sắc mặt Liễu thiếu gia đã tái nhợt không còn chút máu, sau lưng bị ấn một dao nên máu tươi dừng tràn ra, nhiễm hồng quần áo hần. Hần đau đến nổi mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng cố tình, yết hầu vẫn đang còn bị chế trụ, không thể nào tránh thoát.

Lúc này, Phượng Cửu nhìn chăm chăm thiếu gia Liễu gia, ý thức được sợ hãi nên đang run rẩy, giọng nói rồi bỗng mang theo hơi thở thì tuyệt, nói: "Cứ như vậy bóp chết người thì thật sự quá dễ dàng cho ngươi, không bằng, ta đối phương pháp khác?"

"Ngươi... ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Ngươi phải biết rằng... ta... nếu như ta chết rồi ngươi cũng không sống được!" Liễu thiếu gia run giọng nói.

"Để ngươi ném thứ tư vị sống không bằng chết là như thế nào?"

Giọng nói vui vẻ của Phượng Cửu truyền ra mang theo lạnh lẽo. Giọng nói rơi xuống, nâng bắt chợt chuyển tay nắm chặt hai tay của hần, xoay người và uôn hai tay hần ra phía sau lưng hần. Hai tay hần, những nơi bị tay nàng sờ qua, chỉ nghe thấy từng tiếng xương cốt phát ra răng rắc, cùng với đó là một tiếng kêu thảm thiết thể lương chói tai, vang lên nhiều lần.

Cho đến khi nàng ngừng tay, khi mọi người nhìn tới Liễu thiếu gia ở trên mặt đất, sôi nổi hít hà một hơi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Nháy mắt hạ ngục!

Chỉ thấy, Liễu thiếu gia bị xoắn như quả bóng nằm trên mặt, cả người không biết đã bị gấp lại như thế nào, chỉ nhìn thấy tay chân hần đều bị xoắn ra phía sau, ngay cả cổ hần cũng xoay sang một bên, xương cốt toàn bộ thân mình phảng phất đều bị đập bẻ cong và co lại bên nhau.

Không chỉ có như thế, gân mạch thân thể tựa hồ còn đang run rẩy, từng đường gân xanh vẫn đang di động, cảm hần đã bị dỡ xuống, không thể nói nên lời, chỉ có thể vừa kêu a a vừa chảy nước miếng.

Nhìn đến thiếu gia Liễu gia lúc trước còn háng hái khí phách, hiện tại thành dáng vẻ thế này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Thiếu niên hồng y muốn đối nghịch với Liễu gia hay sao? Dám vận một thân xương cốt Liễu thiếu gia biến thành bộ dáng sống không bằng chết. Điều này... điều này nếu như để người Liễu gia nhìn thấy, chẳng phải sẽ có một con thịnh nộ hay sao?

Nam tử trung niên bên cạnh nhìn thấy một màn như vậy, cũng đánh phải nuốt nuốt nước miếng, trong lòng kinh hãi.

Thiếu niên hồng y ra tay quá mức đáng sợ!

Giết người bất quá là chia đầu xuống đất, nhưng hần lại vận một thân xương cốt thiếu gia Liễu gia, hơn nữa không biết đã vận dụng thủ pháp gì đã vận thân thể hần thành dáng vẻ này. Liễu thiếu gia tuy rằng còn sống, nhưng tình huống trước mắt quá thực là sống không bằng chết.

Một thân xương cốt đã bị gãy, chỉ sợ không có cách nào khôi phục lại. Nếu không thể khôi phục lại, vậy hần sẽ giống như phế nhân mà thôi. Đối với một tu sĩ mà nói, nếu như trở thành phế nhân, đó là sự tình tàn nhẫn đến mức nào?

"Lão Bạch, chúng ta đi." Phượng Cửu vỗ vỗ lưng mã đang chờ bên người, muốn rời khỏi đây.

Tuy nhiên, nắng lúc này, muốn rời đi sao có thể dễ dàng như vậy?

"Công tử, chỉ sợ ngươi không thể cứ rời đi như vậy."

Nam tử trung niên mở miệng nói, liếc mắt nhìn thân thể thiếu gia Liễu gia run rẩy trên mặt đất một cái, nói: "Người Liễu phủ còn chưa tới, nếu công tử đi rồi, chỉ sợ chúng ta không thể gánh nổi trách nhiệm."

Nghe vậy, Phượng Cửu dừng bước chân lại và quét mắt liếc hần một cái, nhủ thầm: "Nói như vậy, ngươi muốn ngăn cản ta?"

Nam tử trung niên chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy tiếng gầm lên gần đứt truyền đến từ phía bên ngoài. Giọng nói kia, ẩn chứa uy áp cường đại, chấn đến nỗi toàn bộ sân đều rung động vài cái.

"Người nào dám động tới đệ tử Liễu gia?!"

Một người lão già áo xám lao tới ngay khi giọng nói vừa mới rơi xuống, ngay trong nháy mắt xuất hiện ở phía bên trong. Khi lão nhìn đến thân thể bị vận của Liễu thiếu gia đang nằm trên mặt đất, gợn tím mặt, cả người nháy mắt tàn ra hơi thở uy áp lạnh lẽo.

"Là ai! Là ai dám phế người Liễu gia ta?!"

Tiếng quát chói tai vang lên, ánh mắt sắc bén hung ác nham hiểm đảo qua mọi người ở đây, dừng lại ở trên người thiếu niên hồng y. Bởi vì, nam tử trung niên nhận ra được, đó là quân sự Dị Văn lâu, tất nhiên không có khả năng dă thương người Liễu gia bọn họ. Như vậy, chỉ còn lại thiếu niên hồng y kia!

Mục tiêu một khi được khóa định, bản tay lão uốn cong một cái, hình thành một dòng khí giống như móng vuốt, trong giây lát đánh úp về phía Phượng Cửu, cắt về phía cổ họng. Sát khí thật mạnh, khiến nhân tâm kinh sợ run rẩy.

Phượng Cửu đưa lưng về phía lão già áo xám, nheo ánh mắt lại, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo. Tay nàng khẽ nhúc nhích, một thanh chủy thủ sắc bén xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Chỉ thấy thân ảnh màu đỏ chợt lóe, chủy thủ sắc bén nháy mắt đánh ra, vạch tới lão già áo xám.

"Tê!"

Một tiếng hút không khí vang lên, lão già áo xám nhanh chóng thu hồi tay lại, nắm chặt cổ tay đã bị hồng sáu một lỗ của mình, ánh mắt nhìn chăm chăm Phượng Cửu càng thêm âm trầm.

"Tiểu nhi vô tri! Dám đối địch với Liễu gia ta, lão phu thấy ngươi thật sự chán sống!"

Phượng Cửu cau môi cười, nhưng ý cười lại không đạt tới đáy mắt: "Lão đồng tây, ta thấy ngươi mới là chán sống!"

Giọng nói rơi xuống, thân ảnh màu đỏ không hề có cảnh báo tiến lên về phía trước, tốc độ cực nhanh, khiến toàn bộ mọi người bên ngoài đều kinh ngạc mở to hai mắt.

"Hur!"

Thanh âm sắc bén xẹt qua, máu tươi vẩy ra, một thân ảnh cứ như vậy thẳng tắp ngã xuống, đến chết, cặp mắt vẫn còn hoảng sợ mờ to, tựa hồ không cam lòng cứ chết đi như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 246: Không phải vật trong ao!

Bịch!

Thân thể đâm sầm xuống mặt đất phát ra từng tiếng vang rất mạnh, những người bên ngoài đầu thủ trường cả kinh khiếp sợ đứng lên một loạt, không thể tưởng tượng nhìn một màn trong sân.

"Thiên a! Hắn thật sự đã giết Tam trưởng lão Liễu gia!"

"Tê! Thật sự... thật sự đã hạ gục trong nháy mắt!"

"Tam trưởng lão Liễu gia chính là một vị tu sĩ Trúc Cơ cấp 4, thật sự... thật sự chết dưới một chiêu của một thiếu niên?"

"Điều này... thiếu niên này rốt cuộc từ đâu tới? Chẳng lẽ tu vi của hắn còn muốn lợi hại hơn cả Tam trưởng lão Liễu gia hay sao?"

"Đây là một sự tình lớn! Thiếu niên này đã chọc phải phiền toái lớn....."

Âm thanh ồn ào hỗn độn nháy mắt khiến cho tất cả bắt đầu hỗn loạn, một đám kinh hô thì thầm nghị luận, ánh mắt kinh hãi hoàn toàn dừng ở trên người thiếu niên hồng y trong sân, bị sự tàn nhẫn và lớn mật của hắn dọa sợ, càng kinh hãi khi hắn trong nháy mắt đã hạ gục một người tu sĩ thực lực Trúc Cơ!

Phải biết rằng, tu vi Trúc Cơ cũng không thể so sánh với tu sĩ linh sư hay đại linh sư. Một người tu tiên khi đã bước vào con đường tu tiên, chính là đã có được tuổi thọ hai trăm năm! Người tu tiên có thể dặm chân một dặm lập tức có thể khiến cho vô số linh sư và đại linh sư đều hoảng sợ quý rập xuống trên mặt đất!

Nhưng hiện tại, cư nhiên bị một thiếu niên hồng y hạ gục trong nháy mắt.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Không chỉ những người trong sân người đều bị kinh hãi, ngay cả Thường thành chủ của Lục Đạo thành cũng bị sự ngoan tuyệt quyết đoán của thiếu niên hồng y chấn kinh, càng không cần phải đề cập tới Quý Y gia vốn đang đứng ở bên người thành chủ, đang dùng ánh mắt thêm nhỏ dài nhìn chăm chăm Phượng Cửu.

"Người này, tuyệt đối không phải là vật trong ao!"

Khiếp sợ qua đi, thành chủ kinh ngạc cảm thán lên tiếng, lắc đầu nhìn về phía "Quý Y" một bên, nói: "Thiếu niên này, chỉ sợ không thể động tới."

Hắn là thành chủ Lục Đạo thành, duyệt qua vô số người, tất nhiên có thể thấy được sự tàn nhẫn và quyết đoán của thiếu niên hồng y không giống như một nhà người bình thường có thể bồi dưỡng ra được.

Ngay cả khi đối phương đã biết rõ lão già kia là người Liễu gia, hơn nữa lại là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng dám nói giết liền giết, còn là hạ gục trong nháy mắt. Khí phách này, tuyệt đối là con em quý tộc tầm thường quả quyết không có khả năng có được!

"Quý Y" kia tự nhiên cũng đã nhìn ra, đứng nói tới thành chủ, nháy mắt ngoan tuyệt của thiếu niên hồng y cũng khiến hắn chấn kinh, nhưng cố tình, càng là như thế, càng khó chiếm được tới tay, chấp niệm trong lòng hắn càng sâu sắc hơn.

Hắn chẳng qua vốn chỉ nhìn thấy dung nhan của thiếu niên hồng y tuấn mỹ, khí độ bất phàm nên có tâm lý tìm kiếm của lạ, nhưng hiện tại, hoàn toàn đã bị gọi lên hứng thú.

Trong sân, Phượng Cửu hip mắt lại, quét mắt liếc qua lão già đã tắt thở bỏ mình một cái, ánh mắt xẹt qua Liễu thiếu gia một bên đang vận vẹo bên nhau, hừ lạnh một tiếng, ngược mắt quét về phía chung quanh, giọng nói lạnh lùng ẩn chứa hơi thở lạnh lẽo truyền ra.

"Còn có ai muốn ngăn trở bản công tử rời đi? Không ngại thì hãy đứng ra đây!"

Khi giọng nói mát lạnh ẩn chứa tàn khốc rõ ràng truyền vào trong tai mọi người chung quanh, một đám đều mang sắc mặt phức tạp nhìn hắn, nhưng không ai dám đi ra ngoài ngăn trở hắn.

Đùa sao! Ngay cả tu sĩ Trúc Cơ hắn đều có thể nháy mắt hạ gục chỉ trong một chiêu, bọn họ tiến lên ngăn trở? Đó không phải tiết tấu tìm chết hay sao?

Tên nam tử trung niên Dự Văn lâu chỉ đứng nhìn Phượng Cửu, lúc này cũng không dám nói gì nữa.

Đây đã không phải là sự tình mà Dự Văn lâu bọn họ có thể nhúng tay vào, phé thiếu gia Liễu gia, nháy mắt hạ gục Tam trưởng lão Liễu gia, việc này rất nhanh sẽ được truyền tới Liễu gia, đến lúc đó.....

Nghĩ vậy, ánh mắt hắn hơi loe, thiếu niên này, rốt cuộc bản lĩnh lớn bao nhiêu? Hơn nữa, phía sau rốt cuộc có cọc chống dạng nào? Dám nói giết trưởng lão Liễu gia liền giết?

Hắn chẳng lẽ, không sợ kịra giận của người Liễu gia, không sợ người Liễu gia lấy mạng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Liễu gia tức giận!

Mà bọn họ không biết chính là, ở trong Liễu gia, một người lão già mang biểu tình hoảng sợ chạy tới chủ viện, vừa chạy vội, vừa kêu lên: "Gia chủ! Gia chủ không tốt, đã xảy ra chuyện! Đã xảy ra chuyện!"

Giọng nói của lão già vang lên ở Liễu gia, khiến cho mọi người trong phủ chú ý, các viện người đều sôi nổi ra ngoài xem xét.

Tại chủ viện, Liễu gia chủ đang nói chuyện cùng với hai vị trưởng lão, khi nghe thấy giọng nói bên ngoài, bọn họ cũng hơi có chút kinh ngạc.

"Đường như là giọng của lão Từ?" Một vị trưởng lão trong đó mở miệng nói, nhìn thoáng qua vị gia chủ, nói tiếp: "Ta đi ra ngoài nhìn xem."

Tuy nhiên, lão vừa mới đứng lên, còn chưa kịp đi ra khỏi cửa phòng, đã thấy thân ảnh bên ngoài vội vàng lao vào.

"Gia chủ, không tốt, đèn trường mệnh của Tam trưởng lão đã tắt!"

Lời này vừa ra, sắc mặt ba người trong phòng đại biến.

"Cái gì? Sao có thể!"

Ba người trăm miệng một lời kinh hô, trong giọng nói có sự không thể tin nổi cùng với khiếp sợ.

"Thật sự đã tắt! Vừa tắt ngay lúc này, đèn trường mệnh của lão thật sự đã tắt! Hơn nữa, đèn trường mệnh của đại công tử cũng lúc sáng lúc tối, chỉ sợ tình huống cũng không tốt!"

Khi nghe được những lời này, Liễu gia chủ nhanh chóng đi ra ngoài, đồng thời hét lớn: "Người tới! Người tới! Tam trưởng lão và đại công tử đã đi nơi nào? Có người nào biết?"

Giọng nói truyền ra từ trong phủ, một người hộ vệ vội vàng tới bẩm

"Hồi gia chủ, lúc trước có hộ vệ đi theo đại công tử ra cửa, từng quay trở về nói đại công tử đã xảy ra chuyện ở Dự Văn lâu, vừa lúc Tam trưởng lão ở tại tiền viện nghe được, đã lập tức đuổi đến đó."

Nghe được lời này, sắc mặt gia chủ biến đổi, lập tức nói với ba vị trưởng lão phía sau: "Ta đi tới Dự Văn lâu trước, các người lập tức dẫn người vây quanh Dự Văn lâu, không thể để kẻ giết Tam trưởng lão chạy thoát!"

"Vâng!" Ba vị trưởng lão vội vàng đáp lời, thấy gia chủ nhanh chóng đề khí lao ra bên ngoài, lúc này mới nhanh chóng triệu tập nhân mã chạy tới Dự Văn lâu.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Dự Văn lâu.

Ở trong ánh mắt mọi người, Phượng Cửu một bộ hồng y loá mắt đi tới bên người Lão Bạch, vỗ vỗ đầu của nó: "Lão Bạch, chúng ta đi."

Lần này, mọi người cũng chỉ có thể nhìn thiếu niên hồng y nắm cương ngựa đi ra hướng bên ngoài, không có một người dám ngăn trở, ngay cả quân sự Dự Văn lâu cũng chỉ tro mắt nhìn thiếu niên rời đi.

Bởi vì hẳn biết, thiếu niên này không cần hẳn cản, cũng sẽ không thể rời được nơi đây.

Tất cả mọi người nhìn thiếu niên nắm con ngựa béo phì đi ra khỏi đầu thú trường, đi tới bên ngoài, đi ra đại môn Dự Văn lâu.

Hầu hết tất cả mọi người đều đi theo phía sau thiếu niên, giết Tam trưởng lão Liễu gia, phế đi thiếu gia Liễu gia, chẳng lẽ, thiếu niên này thật sự có thể sống mà rời khỏi nơi này?

Ngay khi Phụng Cửu nắm Lão Bạch chuẩn bị rời đi, một tiếng rống giận truyền từ xa tới gần, bí mật mang theo uy áp cường đại cuốn đến.

"Là người phương nào dám giết ta trưởng lão Liễu gia! Lăn ra đây cho ta!"

Lửa giận ngập trời cùng với uy áp cường đại sắc bén xé toạc không khí tràn ra, ngay lập tức, toàn bộ không khí dường như đều bị co đọng lại vài phần. Loại hơi thở đầy áp lực và trầm thấp này, cùng với tiếng rống giận điếc tai kia, khiến cho bá tánh bên ngoài Dự Văn lâu sôi nổi né xa ba thước, chỉ sợ hơi bất cẩn một cái sẽ bị lan đến gần.

Đồng thời khi Liễu gia chủ đi vào, ba gã trưởng lão cũng đã theo đuôi ngay phía sau, cùng với cả đội gần trăm tên hộ vệ vội vàng tiến đến. Đội ngũ hùng hổ khiến những người bán hàng rong trên đường cái và các bá tánh sôi nổi hoảng sợ nhường ra một con đường rộng rãi.

Đường cái vốn rất náo nhiệt, cũng bởi vì một màn bất ngờ xảy ra mà trở nên yên tĩnh, một đám nín thở, tò mò kinh ngạc nhìn đội ngũ Liễu gia bước nhanh đi tới phía trước Dự Văn lâu, nhanh chóng vây quanh về phía hai bên, bao vây toàn bộ Dự Văn lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Tới nạp mạng!

Cơ hồ ở trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều dừng ở thiếu niên hồng y đang nắm con ngựa béo đứng ở trước Dự Văn lâu. Giờ khắc này, tuy rằng bọn họ căn bản không quen biết hẳn, không biết hẳn là ai, nhưng không thể không thoát một phen mồ hôi lạnh gùm hân.

Một số người, trong tâm âm thầm bội phục sự trấn định và dũng khí của thiếu niên hồng y lúc này, nếu đổi thành những người khác, khi nhìn thấy trận thế của Liễu gia, phỏng chừng đã bị dọa nằm liệt xuống đất.

"Là người phương nào giết trưởng lão Liễu gia ta! Lăn ra đây cho ta!"

Giọng nói hung ác nhăm hiểm và sắc bén của Liễu gia chủ truyền ra lần nữa, ánh mắt sắc bén mãnh liệt nhìn chăm chăm vào phía trong Dự Văn lâu. Hẳn lúc này, căn bản không nghĩ tới, thiếu niên một bộ hồng y mang thần sắc bình tĩnh trước mặt hẳn, đang nắm con ngựa béo phì đứng ở trước Dự Văn lâu, là người đã giết Tam trưởng lão Liễu gia hẳn.

Bởi vậy, ngay cả khi lúc này hẳn đã chú ý tới ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người thiếu niên hồng y, cũng không nghĩ theo chiều hướng đó. Rốt cuộc, Tam trưởng lão là một người tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, một thiếu niên miệng còn hôi sữa sao có thể giết được?

...*Edit & Dịch: Emily Ton*....

Lúc này, một người nam tử trung niên ăn mặc cẩm y hoa phục đi ra từ trong Dự Văn lâu, lúc này đúng là chủ tử Dự Văn lâu —— Tào Mục.

Mặc dù Dự Văn lâu chỉ là một cái lâu, nhưng thế lực cũng không khác gì thế lực của một gia tộc trung đẳng trong Lục Đạo thành, cũng đúng là bởi vì như vậy, mới không ai dám nháo sự tại Dự Văn lâu nơi này. Rốt cuộc, thế lực của một gia tộc trung đẳng vẫn cực kỳ đáng sợ.

Tào Mục đi ra liếc mắt nhìn thiếu niên hồng y một bên một cái, tiện dả, chấp tay thi lễ với Liễu gia chủ: "Liễu gia chủ, đã lâu không gặp."

"Tào lâu chủ, hôm nay ta không có thời gian hàn huyên với ngài, ngài nói cho ta biết, Tam trưởng lão quý phủ là bị người nào giết chết? Con ta hiện tại như thế nào!"

Liễu gia chủ mang sắc mặt âm trầm hỏi, ánh mắt sắc bén dừng ở trên người Tào Mục, không dung hân né tránh nửa phần.

"Vị công tử này, còn thỉnh ngài giải thích một lời cho Liễu gia chủ!" Tào Mục nhìn về phía Phụng Cửu một bên nói.

Cũng theo sau lời hẳn vừa mới nói, Liễu gia chủ chấn kinh, ngạc nhiên mở to hai mắt mà nhìn, tức giận chỉ vào thiếu niên hồng y đang nắm ngựa béo: "Là hẳn giết?"

Phụng Cửu liếc,ắt nhìn Tào Mục một cái, tiện dả, nhìn về phía gia chủ Liễu gia phía trước, giọng nói rõ ràng mang theo lạnh lẽo truyền ra.

"Là ta giết, vậy thì sao?"

Là ta giết, vậy thì sao?

Là ta giết, vậy thì sao?

Một vụ nổ xảy ra ngay trong đầu mọi người, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng.

Thiếu niên này điên rồi đúng không? Ngay trước mặt Liễu gia chủ cư nhiên còn dám nói ra những lời như vậy, hẳn thật sự không sợ chết?

Không chỉ có Liễu gia chủ không thể tin được, ngay cả ba gã trưởng lão một bên cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, bởi vì thực lực của thiếu niên đứng tại nơi đó, ngay cả ba gã trưởng lão Trúc Cơ cũng đều không phải, sao có thể giết được tam trưởng lão đã là Trúc Cơ cấp 4?

Nhưng có tình, biểu tình của mọi người chung quanh, cùng với những gì Tào Mục nói, đều chứng minh rằng, chính thiếu niên hồng y này đã giết Tam trưởng lão Liễu gia bọn họ!

Hơn nữa, thiếu niên cũng tự mình thừa nhận, là hẳn giết thì sao? Thừa nhận này, vẫn khiến bọn họ cảm thấy khó có thể tin.

Hẳn đã giết như thế nào? Một thiếu niên mà tu vi linh lực chỉ ở cấp bậc đại linh sư, làm thế nào giết được tu sĩ Trúc Cơ?

Lúc này, Liễu thiếu gia cả người run rẩy và bị vận thành một quả bóng được người nâng ra ngoài.

Khi nhìn đến bộ dáng nhí tử nhà mình như vậy, thịnh nộ của Liễu gia chủ không thể nào áp chế, giống như một con sư tử đã bị chọc giận, tức giận không thôi. Cả người hẳn phóng ra uy áp cường đại cùng với dòng khí sắc bén, ngay một khắc này đánh tới thiếu niên hồng y.

"Nhải ranh cuồng vọng! Tới nạp mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Binh khí gặp nhau!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nhìn thấy bàn tay Liễu gia chủ nắm chặt, bí mật mang theo hơi thở sắc bén đánh úp về phía nàng, ánh mắt Phụng Cửu nhú lại, nhanh chóng điều động hơi thở linh lực trên người, đưa tới chương bên trong bàn tay nhằm ngăn chặn công kích của hẳn. Hai quyền chạm vào, những tiếng đánh nhau cùng với âm thanh sắc bén của dòng khí gào thét truyền ra.

Hai người đều bắt đầu khởi động linh lực bên trong cơ thể, tản ra xung quanh khiến cho không khí trở nên ngột ngạt. Khi nhìn thấy thiếu niên hồng y có thể giao thủ với Liễu gia chủ mà không rơi vào thế hạ phong, mọi người vây xem đều âm thầm khiếp sợ.

Liễu gia chủ chính là tu sĩ Trúc Cơ giai đoạn 6, chưa kể đến phẩm cấp chỉ kém tu tiên một bậc có thể áp chết người, hơn nữa, thiếu niên hồng y chỉ là đại linh sư mà thôi. Cho dù với tuổi tác này của hẳn, có được tu vi như vậy là rất hiếm thấy.

Nhưng, nếu lấy yếu địch mạnh mà không bị đánh bại, đây căn bản là điều không có khả năng xuất hiện, nhưng có tình hiện tại.....

"Bệch!"

Nắm tay của hai người đánh vào nhau, hai luồng khí lưu tách ra từ nắm tay bọn họ, ở trước nắm tay bọn họ hình thành một dòng khí linh lực mà mắt thường có thể nhìn thấy được, cũng bởi vì sự va chạm của hai luồng khí này, thân thể hai người nháy mắt bị đánh lui mấy bước.

Liễu gia chủ lui ra phía sau vài bước sau mới đứng vững bước chân, trong lòng âm thầm khiếp sợ. Thiếu niên này có thể chống đỡ được công kích của hắn? Điều đó cũng đúng, nếu không phải thực sự có thực lực nào đó, sao có thể giết được Tam trường lão Liễu gia hắn?

Phượng Cừului về phía sau vài bước, buông lỏng nắm tay ra, xoay chuyển bàn tay đã bị đâm đau, rheo mắt lại. Qua một phen giao thủ này, nàng đã đại khái biết được thực lực của Liễu gia chủ.

Tuy rằng tu vi linh lực của nàng không bằng đối phương, nhưng nàng thắng bởi những chiêu thức xảo diệu và quý dị trong người. Đối phương muốn giết nàng sẽ không dễ dàng như vậy, nhưng nếu nàng muốn giết đối phương, cũng không phải không có khả năng.

Lúc trước, lão già Trúc Cơ Kỳ kia, không phải đã là chết ở trong tay nàng hay sao?

Hiện tại, nàng muốn suy xét chính là, nếu như sau giết Liễu gia chủ, nàng làm thế nào để rút lui toàn thân? Rốt cuộc, sức của một người là hữu hạn, với thực lực hiện giờ của nàng, muốn đối phó với toàn bộ gia tộc theo kiểu xa luân chiến thật sự là ứng phó không nổi.

"Xem ra ta đã xem thường người!"

Liễu gia chủ nói giọng âm trầm, vốn không nghĩ sẽ rút vũ khí của hắn ra, tại một khắc này đây, hắn đã lấy bình khí ra.

Chỉ thấy tay hắn duỗi ra phía trước, một luồng ánh sáng loé lên, một thanh trường kiếm dài có hình dạng giống như một cành liễu bị uốn cong, xuất hiện ở trong tay hắn. Gần như ngay tại thời điểm hắn rút thanh trường kiếm này ra, chung quanh lập tức truyền đến những tiếng kinh hô ở trong không khí.

"Tê! Đó là thanh bảo kiếm gia truyền của Liễu gia, Liễu Diệp kiếm!"

"Đây chính là một linh khí thượng phẩm, dùng nó để chiến đấu, thực lực tăng lên cũng không phải là nhỏ tí tẹo!"

"Liễu gia chủ không phải quá mức chứ?! Đối phương rốt cuộc chỉ là một thiếu niên, hắn không chỉ lớn tuổi hơn rất nhiều, tu vi cũng mạnh hơn so với thiếu niên kia, hiện tại còn lấy Liễu Diệp kiếm ra, đây rõ ràng là đang bắt nạt người sao!"

"Các người thì biết gì, thiếu niên kia đã giết tam trường lão Liễu gia, chính là đã đánh vào thể diện Liễu gia, nếu như là hắn một gia chủ còn thua ở trong tay thiếu niên kia, sau này Liễu gia làm thế nào đứng chân được trong Lục Đạo thành?"

Tiếng nghị luận xung quanh không ngừng, bên nào cũng cho mình là đúng, hoàn toàn đang xem nào nọ. Một số người sau khi nhìn thấy một màn như vậy, âm thầm lắc đầu: Thiếu niên này, hôm nay chỉ sợ thật sự sẽ phải chết ở đây.

Ánh mắt Phượng Cửu lúc này rơi xuống trên thân Liễu Diệp kiếm, thân kiếm tản ra hơi thở linh khí, chứng minh đây là một thanh kiếm bất phàm. Tuy nhiên nàng biết, thanh kiếm này nếu như so với Thanh Phong Kiếm, vẫn thua kém quá xa.

Nhưng ở trong trường hợp như vậy, không thích hợp lấy Thanh Phong Kiếm ra để dùng, bởi vậy, nàng rút chủy thủ ra.

"Ha ha ha ha! Tiểu nhi vô tri, muốn dùng thanh chủy thủ ngắn để giao thủ cùng ta?"

Khóe môi Phượng Cửu hơi cau, lộ ra một nụ cười lạnh tà tử: "Đối phó với người, chủy thủ là quá đủ!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250: Hoa máu nở rộ!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lời này vừa ra, mọi người chung quanh thờ ra một hơi khí lạnh, thầm nghĩ: Thiếu niên này, thật sự rất cuồng vọng!

Liễu gia chủ nghe được lời này, sắc mặt trầm xuống, giống như đã bị chọc giận, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo. Hắn bắt đầu khởi động hơi thở linh lực trên bàn tay đang nắm Liễu Diệp kiếm. Trên mũi kiếm dòng khí gào thét tán ra, kiếm khí sắc bén kiếm giống như những lưỡi dao băng, khiến cho một số người gần hắn đều không thể không lui lại vài bước.

"Ta thật muốn nhìn xem, một tiểu nhi như ngươi rốt cuộc có gì để cản rở....."

Hắn nói còn chưa nói xong, hơi thở đã bị ngừng lại, giống như bị người bóp chặt cổ họng, những lời nói sau đó rốt cuộc không thể nói ra. Chỉ thấy, sắc mặt hắn trở nên tối tăm hung ác nham hiểm, khiến người kinh hãi. Một đôi mắt ẩn chứa lửa giận gắt gao trừng mắt nhìn thiếu niên đang chết đột ngột ra tay!

Bởi vì thiếu niên đột nhiên ra tay, tốc độ của thiếu niên nhanh đến nỗi hắn không thể tưởng được. Chờ đến khi hắn có phản ứng lại, chỉ thấy chủy thủ lạnh lẽo đã tới gần cổ họng của hắn. Ngay một khắc kia, trong lòng hắn cư nhiên nhảy dựng, trong giây lát có một chút kinh sợ và kinh ngạc không nên có.

Tay nắm kiếm theo bản năng nâng lên để ngăn cản lại, chỉ có thể khó khăn chặn lại chủy thủ chém về phía cổ họng của hắn, nhưng lại không kịp ngăn chặn lưỡi dao đột ngột chuyển hướng về phía cánh tay hắn.

"Vút!"

Một kích vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Một dao đâm xuống sâu đến nỗi có thể nhìn thấy xương cốt. Máu tươi ngay trong nháy mắt vậy ra, cùng với âm thanh hít không khí bởi sự kinh ngạc của hắn truyền ra, và tiếng kinh hô của những người Liễu gia khác!

"Tê!"

"Gia chủ!"

Nhìn thấy máu tươi dừng mảnh trang ra từ cánh tay gia chủ bọn họ, nhanh chóng nhắm mắt toàn bộ ống tay áo hắn. Cũng vì cánh tay bị thương nên đã được buông xuống, nhẹ nhẹ run rẩy. Máu tươi từng giọt nhỏ xuống mặt đất từ đầu ngón tay hắn, nở ra nhiều đóa hoa mai màu đỏ tươi.....

"Ta đã nói rồi, đối phó với người, một thanh chủy thủ ngắn là đủ rồi!"

Đã đã Phượng Cửu lui lại vài bước và rheo mắt lại, khóe môi hơi gợn lên một đốm công, tựa hồ như tâm tình rất tốt nhìn Liễu gia chủ buông tay đang nhỏ máu tươi xuống.

Mọi người ở đây đều kinh hãi bởi hành động và sự tàn nhẫn không giống lẽ thường của thiếu niên, sau đó lại nghe thấy hắn dùng miệng lưỡi nói với giọng không chút để ý và mang theo vài phần thượng thức, lập tức nhìn qua Liễu gia chủ run rẩy khoe miệng, nghiêng răng giận dữ.

"Những bông hoa máu nở trên mặt đất thật là đẹp! Trông rất quyến rũ và khát máu. Liễu gia chủ, người nói đúng không?"

Nàng cười híp mắt nhìn Liễu gia chủ mang sắc mặt tối sầm có thể tích ra nước, nhìn một đôi mắt gắt gao của hắn trừng nàng, phảng phất như nàng đã làm ra sự tình nào đó không thể tha thứ. Khóe môi nàng không thể không hơi gợn lên, cười sung sướng.

"Giết hắn cho ta!"

Liễu gia chủ cắn răng, âm ảm ra lệnh.

Ba gã trưởng lão một bên lĩnh mệnh một tiếng, khi đang muốn ra tay, lập tức nghe một giọng nói trầm thấp uy nghiêm truyền đến.

"Chậm đã!"

Đột nhiên có người lên tiếng ngăn cản, mọi người chung quanh đều ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía giọng nói phát ra. Một khi vừa thấy, mọi người đều sôi nổi cung kính gọi một tiếng.

"Thành chủ."

Người chung quanh nhanh chóng mở ra một con đường, kính ngạc với sự xuất hiện của thành chủ ở chỗ này. Có nhiều tầm mắt còn dừng lại ở trên người nam tử hồng y mang mặt nạ bên người thành chủ,

Nhiều người nơi đây đều là đệ tử hoặc thế gia trong thành, đều là tu sĩ có đầy đủ thông tin. Lúc trước từng nghe nói tới Quý Y đã đi vào Lục Đạo thành, đang được thành chủ tự mình chiêu đãi. Hiện giờ nhìn đến nam tử hồng y mang mặt nạ này, tất cả đều đang suy đoán, người này có phải chính là Quý Y hay không?

Cùng với suy nghĩ này, ánh mắt một đám mang theo tìm tòi nghiên cứu và đánh giá rơi xuống trên người nam tử hồng y.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chỉ Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Quý Y thật giả!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trong khi đó, ánh mắt của nam tử hồng y, cũng đồng thời dừng lại ở trên người Phượng Cửu một thân hồng y yêu kiều.

Tầm mắt Phượng Cửu vốn dừng ở trên người Liễu gia chủ, khi cảm nhận được một ánh mắt cực nóng đang nhìn nàng chăm chăm, nàng theo bản năng nhìn về phía tầm mắt kia. Khi ánh mắt chạm tới nam tử cùng mặc hồng y và mang mặt nạ mạn đà la, lòng mày hơi cong lên một chút.

Lúc nàng nhìn thấy nam tử kia dùng loại ánh mắt mang theo thêm nhỏ dãi và đáng kinh nhìn nàng, đôi mắt nàng trở nên lạnh lùng. Khi vừa mới tới Lục Đạo và nghe nói nơi này có Quý Y, không nghĩ tới hôm nay nàng đã đụng phải hắn.

Nhìn đáng vẻ, dường như là đồ háo sắc. Hôn nữa, là một tên đoạn tụ.

Tầm mắt nàng vừa chuyển, dừng ở trên người thành chủ, bất động thanh sắc đánh giá một phen. Thành chủ Lục Đạo thành, nghe nói không lâu trước đây vừa mới thăng cấp, đột phá nút cổ chai đã lâu không thể đột phá, trở thành tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn, chỉ cần một bước nữa sẽ trở thành tu sĩ Kim Đan.

Gia chủ Liễu gia vốn đang mang vẻ mặt thịnh nộ âm trầm, sau khi nhìn thấy thành chủ và nam tử hồng y mang mặt nạ, trong mắt vui vẻ, lên tiếng dò hỏi.

"Thành chủ, vị này có phải chính là Quý Y các hạ gần đây thanh danh truyền xa?"

"Không tề, đúng là Quý Y."

Thường thành chủ gắt gât đầu, nhìn thoáng qua người bên người. Cũng sau khi hắn vừa nói xong, mọi người chung quanh lập tức bắt đầu kích động.

"Quý Y? Thật sự chính là Quý Y? Nghe nói Quý Y như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, không nghĩ tới thật sự tới Lục Đạo thành chúng ta."

"Đừng vậy! Nghe nói được tề của Quý Y gần giống như thần dược, lập tức cho thấy hiệu quả ngay sau khi uống nó, nếu như có thể cầu được một lọ được thăng cấp của hắn, cho dù giá trên trời ta cũng không tiếc!"

"Không sai, ta nghe nói thành chủ cũng vì có được của Quý Y mới đột phá tiến vào Trúc Cơ đại viên mãn, trước mắt tu vi chỉ kém một bước là có thể tiến vào Kim Đan. Nếu như có thể, ta cũng muốn xin thuốc từ Quý Y, dù phải trả bao nhiêu tiền cũng được!"

"Người suy nghĩ quá nhiều, ngay cả gia tộc ta cũng không mua nổi, chỉ dựa vào người cũng muốn cầu một lọ? Điều đó không có khả năng. Người cũng biết, thành chủ đã phải trả bao nhiêu mới có được một lọ được kia? Được của Quý Y, đó là có tiền cũng không mua được."

Chỉ nhìn thấy Quý Y xuất hiện, những đệ tử thế gia chung quanh, một đám đều bắt đầu tranh luận. Có người nhanh chóng phái người về gia tộc báo tin, nói cho tộc trưởng trong nhà mình biết, hiện tại Quý Y đang ở trước Dự Văn lâu.

Trong khi đó, nam tử hồng y nhìn thấy mọi người chung quanh mang theo ánh mắt tôn sùng và kích động dừng ở trên người hắn, lúc này cũng không thể không lộ ra tươi cười, nhẹ nhàng hít cảm lên, trong ánh mắt thể hiện cảm giác về sự ưu việt, hướng thụ hết sự tôn sùng của mọi người tại khắc này đây.

Phượng Cửu nhìn một màn như vậy, liếc mắt nhìn thiếu niên hồng y một cái, khóe môi gọi lên cười nhạo một tiếng, không cho là đúng.

Một Quý Y giả, còn không biết xấu hổ, tự mình đắc chí háp thụ cảm giác tốt đẹp ở nơi đó? Quả thực không biết nên gọi là gì!

Tuy nhiên, tiếng cười nhạo báng này của nàng, lại khiến cho mọi người chung quanh bất mãn, đặc biệt là Liễu gia chủ đang nóng lòng lấy lòng Quý Y, càng thêm cảm tức nhìn về phía Phượng Cửu, lạnh giọng hét lớn.

"Ồ trước mặt thành chủ và Quý Y, đưa trẻ như ngươi cũng dám cuồng vọng và làm cản như thế? Người tới! Giết hắn ngay tại chỗ cho ta!"

"Liễu gia chủ, chậm đã." Thành chủ mở miệng nói, ngăn trở động tác của bọn họ.

"Thành chủ, ngươi có ý gì?" Sắc mặt Liễu gia chủ hỏi trầm xuống, cho rằng thành chủ đang muốn che chở thiếu niên hồng y, bởi vậy giọng điệu cũng trở nên âm trầm hơn.

Mà lúc này, nam tử hồng y mang mặt nạ đã đi về phía trước, đi tới trước mặt Phượng Cửu, nhìn chăm chăm dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân, càng thêm khó nén sự hưng phấn và thêm nhỏ dãi trong mắt.

Hắn không mở miệng đã tề, một khi mở miệng, khiến cho mọi người chung quanh kính ngạc mở to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chỉ Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 252: Ta thực sự dễ dàng xúc động!

"Theo ta như thế nào? Ta đảm bảo tánh mạng của ngươi an toàn, còn hứa để ngươi tùy tiện dùng được tề."

Nghe được lời này, ngay cả đám người Liễu gia chủ cũng không thể không mang vẻ mặt kính ngạc, nhìn về phía nam tử hồng y mang mặt nạ kia, hoang mang.

Điều này... lời này là có ý gì? Muốn thiếu niên hồng y theo hắn? Cùng hắn làm gì? Những lời này... là do bọn họ suy nghĩ quá nhiều, đúng không?

Tuy nhiên, khi mọi người nhìn thấy đôi mắt của Quý Y mang mặt nạ nhìn chăm chăm thiếu niên hồng y một cách thêm thường, trên trán một đám đều xẹt qua hắc tuyến.

Xem ra, không phải bọn họ suy nghĩ quá nhiều, Quý Y vốn dĩ chính là có ý kia.

Nhưng, thêm khát thiếu niên hồng y trước mặt mọi người thế, hành vi cử chỉ của Quý Y này cũng quá khiến người lưu luyến.

Khi Phượng Cửu nghe được lời nói kia, nàng khẽ cười khúc khích tiếng, giọng của nàng mát lạnh dễ nghe, nhưng nếu nghe cẩn thận, lại có thể nghe ra sự lạnh lẽo cùng với sát khí trong tiếng cười của nàng.

Tuy nhiên, chỉ thấy nàng thường thức chùy thủ trong tay, lông mày hơi nhướn lên, liếc mắt nhìn nam tử hồng y một cái, giọng điệu mang theo ba phần trào phúng bảy phần lười biếng, hỏi.

"Người là vị nào?"

"Ta là Quý Y, cũng là một được tề sư, chỉ cần ngươi theo ta, ngươi sẽ có được chỗ tốt không thể tưởng tượng được."

Ánh mắt thêm thường của hắn nhìn thẳng ở trên người Phượng Cửu, tầm mắt dõi xuống một chút, qua lại lưu luyến ở trên người nàng. Ánh mắt kia, có tính xâm lược rất nặng, khiến người cực kỳ không vui.

Khéo nói Phượng Cửu gọi lên, nhìn thấy sự dâm dăng trong mắt "Quý Y", trong mắt nàng xẹt qua một ánh sáng tăm tối, trên dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân tràn ra một nụ cười mỉ mỉ hoặc, nhưng biểu tình lại rất bén lên nói: "Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta sẽ thực sự dễ dàng xúc động."

Lời này vừa ra, mọi người chung quanh ngay lập tức choáng váng, kính ngạc nhìn thiếu niên hồng y hành động và nói với giọng điệu như vậy, qua lại đáp lời của "Quý Y".

Có thể... có thể thiếu niên hồng y cũng có ý kia, đúng không?

.....Edit & Dịch: Emily Ton...

Cùng lúc đó, trong một sân rào đó trong Lục Đạo thành, Ảnh Nhất vừa vội vàng lao vào, vừa kêu lên: "Chú tử! Chú tử! Đã xảy ra chuyện!"

Hồi Lang ngăn cản hẳn, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Người không phải đã đi ra ngoài hỏi thăm tin tức về Quý Y sao? Vì sao nhanh như vậy đã quay trở lại?"

"Đừng vậy! Cho nên mới có rắc rối!" Ảnh Nhất vừa đẩy hẳn ra, vừa hỏi: "Chú tử có ở trong phòng không?"

"Có, chú tử chưa từng ra ngoài."

Hồi Lang đáp lời, không nhận được, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ảnh Nhất không đáp lời hẳn, chỉ hỏi to noi cánh cửa phòng đang bị đóng chặt: "Chú tử, Quý Y đã xảy ra chuyện! Có người muốn giết hẳn!"

Gần như ngay khi lời nói rơi xuống, đã thấy cửa phòng mở ra, một người toàn thân áo đen tàn ra hơi thở uy nghiêm, Diêm Chủ xuất hiện ở trước mặt hai người.

Nhưng thấy khuôn mặt hẳn đen lại, ánh mắt lạnh lẽo nhiếp người, tầm mắt dừng ở trên người Ảnh Nhất, hỏi với giọng vững vàng: "Xảy ra chuyện gì?"

"Thuộc hạ vì lo lắng cho chú tử, cho nên có ý ra ngoài dò xét một phen, khi đang trở về, nghe được tin tức nói rằng, Quý Y và thành chủ Lục Đạo thành cùng nhau xuất hiện ở Dự Văn lâu, hơn nữa dường như Dự Văn lâu đã xảy ra chút sự tình."

Hắn tức mắt nhìn Diêm Chủ một cái, nói: "Một người thiếu niên hồng y đã giết Tam trưởng lão Liễu gia trong thành, Liễu gia đã dẫn theo một đội nhân mã rất lớn bao vây quanh Dự Văn lâu, nói muốn tru sát thiếu niên hồng y kia. Dựa theo hình dung của bá tánh, thuộc hạ suy đoán thiếu niên hồng y chỉ sợ chính là Quý Y!"

"Cái gì? Muốn tru sát Quý Y?"

Hồi Lang kinh hô một tiếng, trong khi nhìn thấy chủ tử nhà hắn biến đổi sắc mặt, thân ảnh nháy mắt vọt đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 253: Một màn đẫm máu!

Hai người thấy thế, lập tức nhanh chóng hoàn hồn đuổi kịp!

Tru sát Quý Y? Là gan người Liễu gia cũng quá lớn, không sợ chủ tử bọn họ sẽ diệt cả tộc hẳn sao?

Bởi vì tốc độ chủ tử bọn họ cực nhanh, cơ hồ nháy mắt đã không nhìn thấy thân ảnh, bởi vậy, Hồi Lang mở miệng hỏi: "Ảnh Nhất, Quý Y vì sao lại tự mình chạy đến Dự Văn lâu? Tra ra "tấn" và chủ tử đã phát sinh ra chuyện gì không?"

"Vì sao lại tới Dự Văn lâu thì ta không biết, ta chỉ biết rằng, lá gan tiểu tử Quý Y cũng quá lớn, dám với chủ tử một bút sau đó liền trượt, ta đoán rằng hẳn đã phát hiện ra thân phận của chủ tử."

"Cái gì? Vết chủ tử một bút*?" (笔: bút ở đây ý nói một khoản/món tiền)

Hồi Lang kinh ngạc kinh hô: "Khó trách khi chủ tử trở về sắc mặt lại thúi như vậy, thì ra đã bị Quý Y lừa?"

Ảnh Nhất kinh ngạc cảm thán nói: "Đừng vậy! Ta không thể không ngả mũ với tiểu tử này. Cũng chỉ có hẳn mới có thể khiến chủ tử ăn nhiều thứ mật như vậy, nhưng vẫn còn có thể sống sót và nhảy nhót như thế. Thật sự không hiểu từ đâu nhảy ra kỳ ba này, khả năng sống sót quá mạnh mẽ."

.....Edit & Dịch: Emily Ton...

Cũng giống như Diêm Chủ bên này, khi Ảnh Nhất và Hồi Lang đều đang chạy tới Dự Văn lâu, trước đại môn Dự Văn lâu, không khí như đang có động lại.

Một đám đều mang sắc mặt khó coi, bởi vì biểu tình ngưng ngưng cùng với lời nói của thiếu niên hồng y khiến người suy nghĩ bậy bạ. Đương nhiên, có một người ngoại lệ.

"Quý Y" mang mặt nạ lại bởi lời Phượng Cửu nói mà trở nên hưng phấn, nhìn bên mỗi thiếu niên tràn ra nụ cười quyền rũ mỉ hoặc, cùng với dung nhan tuấn mỹ tuyệt luân nhiễm một sự ngưng ngưng. Hắn ta không thể không cất bước đi tới trước mặt thiếu niên, ánh mắt nhìn thẳng mang theo hưng phấn tà ác nhìn thiếu niên hồng y.

Thần thái mỉ hoặc của thiếu niên khiến một lòng cuồng nhiệt của hắn ta nhảy lên, một luồng nhiệt nóng bắt đầu cháy ở trong lòng, khiến hắn ta không nhận được vuron tay về phía vòng eo của thiếu niên: "Nếu người nguyện ý..... A!"

Hắn ta còn chưa nói xong, đã vang lên một tiếng kêu thảm thiết thê lương, âm thanh kia bên nhon chói tai, cắt qua trong không khí yên tĩnh, phá vỡ mọi trầm mặc, rõ ràng truyền vào trong tai mọi người chung quanh, cũng trong giây lát khiến mọi người giật mình bừng tỉnh với một cú sốc!

"A!"

"A....."

"A!"

Âm thanh kinh hô hoảng sợ truyền ra chung quanh, có vẻ có chút hỗn loạn, một số người trong số họ thậm chí đều bưng kín miệng, cả người run rẩy.

Mọi người nhìn đến một màn khát máu tàn nhẫn, máu tươi đầm đìa, rừng mình ớn lạnh, một đám không thể không lùi lại vài bước, hoảng sợ nhìn thiếu niên yêu nghiệt mang biểu tình tà tử quyền rũ.

"Ta đã nói, đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta thực sự sẽ dễ dàng xúc động, người lại không tin!"

Thiếu niên tuấn mỹ đón gió mà mà đứng, biểu tình tà mỉ lạnh lẽo, sát khí khát máu tràn ngập tán ra ở trên người hẳn, nhưng lời nói ra lại có vẻ bất đắc dĩ và vô tội như thế.

Tuy nhiên, lúc này khiến mọi người hoảng sợ không phải sát khí trên người hẳn, mà là ngón tay đang nhỏ máu của hắn.....

Ánh mắt mọi người lúc trước vẫn luôn dừng ở trên người thiếu niên hồng y và Quý Y, bởi vậy cũng nhìn thấy được thiếu niên hồng y đánh rớt mặt nạ Quý Y, cùng lúc đó móc một đôi mắt của Quý Y ra và ném xuống mặt đất.....

Hắn... hẳn thật sự móc trong mắt của Quý Y ra!

Thủ pháp rất tàn nhẫn, quy dị đến nỗi khiến cho không người nào kịp ngăn cản hẳn, khiến cho bọn họ chỉ có thể run rẩy trong tim, tro mắt nhìn một màn đẫm máu và tàn nhẫn phát sinh ở trước mắt.....

"A..... mắt ta..... mắt ta..... Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!"

Hai tay "Quý Y" vừa che đôi mắt đang chảy máu tươi vừa hét lên thảm thiết, khi hẳn ta buông tay ra, có người đã không nhận được nồn khan một trận.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Quan sát từ chỗ tối!

Chỉ thấy, trên khuôn mặt máu chảy đầm đìa, có hai lỗ thủng đầy máu khiến người sợ hãi. Không có mặt nạ che lấp, thần sắc điên cuồng trên mặt hẳn ta rơi vào trong mắt mọi người, cùng với hai lỗ thủng máu chảy đầm đìa, khiến trái tim mọi người không thể không run rẩy.

Hiện tại may mắn vẫn là ban ngày, nếu là buổi tối, nhất định có thể hù chết người.

Hắn ta đang điên loạn xung quanh, không biết từ nơi nào rút ra một thanh chùy thù mùa may lung tung, giọng nói bên nhon nghe vào trong tai mọi người có vẻ có chút chói tai.

Chung quanh đều không ai dám động, cũng không ai dám tiến lên, bởi vì bị một màn đẫm máu và bị thủ đoạn của thiếu niên kia chấn kinh.

Đó chính là Quý Y! Quý Y gần đây thanh danh truyền xa! Hân... hân dám đào một đôi mắt của Quý Y như vậy!

Tình huống như vậy, cần bản khiến cho tất cả mọi người đều bắt ngờ, mà Quý Y đã mất đi một đôi mắt, cho dù điều phối được tề lợi hại, trở thành người mù, vậy hết thảy cũng đều uống công.....

"Ta giết ngươi! Giết ngươi! Giết ngươi....."

Hân ta la hoảng và vùng chui thủ lao loạn đâm loạn, nhưng bị Phượng Cửu gạt ngã trên mặt đất.

"Bịch!"

"A!"

Bị quăng ngã đấm về phía mặt đất, hân bị đau, kêu thảm, nhưng không người nào dám tiến lên đỡ hân, giúp hân. Bởi vì mọi người đều biết, dù cho hân ta là Quý Y, giờ khắc này, hân ta đã không còn giá trị nữa.

Ngay khi hân ta đang điên cuồng hô to làm bộ muốn bò dậy, một bàn chân đã dẫm lên phía sau lưng hân ta, đẩy hân ta quay lại trên mặt đất lần nữa.

"Người không phải là Quý Y sao? Như thế nào? Đây là tất cả năng lực ngươi có?"

Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp mang theo lạnh lẽo truyền ra từ trong miệng Phượng Cửu, chỉ cần chỉ dùng một chân, đã khiến cho người trên mặt đất không thể đứng dậy.

"A! A a a!"

Hân ta gầy gù, thét lên, nhưng trước mắt đen tối. Loại bất lực này khiến hân ta kinh hoảng, khiến cả người hân ta lâm vào điên cuồng, triệu hồi tất cả hơi thở linh lực trong cơ thể với ý định kéo theo Phượng Cửu nổ tan xác từ vong.

Nhưng khi linh lực trên người hân ta bắt đầu khởi động, Phượng Cửu nhận thấy được sự không thích hợp nên đã dùng một tay vận dụng huyền lực, nhắc người trên mặt đất tung lên không trung. Ngay khi hân ta hết sức bay lên giữa không trung, chỉ nghe một tiếng ầm vang truyền đến, một tiếng nổ theo đó vang lên, cùng với một mảnh huyết nhục mờ mờ rơi xuống.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó, ẩn trong chỗ tối, Hôi Lang và Ảnh Nhất đã tới một hồi đành phải nuốt nuốt nước miếng, trên mặt không có gì ngoài vẻ khiếp sợ.

Ồi mẹ ời!

Không nghĩ tới Quý Y lại tàn bạo như thế, khi hân động tay quã thật không hề có một chút hãm hồ nào.

Nhìn thấy Quý Y gĩa bị móc đôi mắt xuống, cuối cùng nổ tan xác mà chết, Hôi Lang vỗ vỗ ngực mình đang nhảy bùm bùm, thầm nghĩ: Thì ra Quý Y đã thủ hạ lưu tình với hân, nếu như thật sự tàn nhẫn, chi sợ kết cục của hân chẳng khác gì Quý Y gĩa.

Lúc này hân cảm thấy vô cùng may mắn, vì hân cũng chưa từng chọc qua "hân", bằng không, chỉ sợ lúc ấy không phải chỉ bị suy yếu mấy ngày, mà sợ rằng chỉ một giây đều có khả năng bị cắt đứt!

Mà Ảnh Nhất lại có chút lo lắng nhìn về phía chủ tử, người vẫn đang ẩn nấp một bên giống như bọn họ. Thầm nghĩ: Thân thủ Quý Y lợi hại như vậy, thủ đoạn lại tàn nhẫn như thế, nếu chủ tử và "hân" ở bên nhau, chi sợ không an toàn chút nào!

Hướng chi, Quý Y dễ bạo lực như vậy, chủ tử sao có ngăn chặn được? Dựa theo tình hình này, bất cứ lúc nào chủ tử đều có khả năng trở thành người phía dưới.

Nghĩ nghĩ, Ảnh Nhất nhìn về phía Diêm Chủ, dè thấp giọng, hỏi: "Chủ tử, chúng ta thật sự không đi ra?" Cứ trốn ở nơi này nhìn, thật sự tốt sao?

"Trước tiên hãy nhìn kỹ rồi hãy nói."

Ánh mắt Diêm Chủ thâm thúy tùy ý đường hoàng rơi trên thân ảnh màu đỏ. Có lẽ đây là lần đầu tiên nhìn thấy một mặt của nàng như vậy, bởi vậy, hân muốn hiểu thêm một chút về nàng mà hân không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Tru sát ngay tại chỗ!

Trước kia hân chỉ biết nàng xưa trả tai quái, giao hoạt như hồ ly, hiện tại mới biết, thì ra nàng còn có một mặt tàn nhẫn lạnh lẽo như vậy. Nhưng vì sao, cổ tình hân càng nhìn càng cảm thấy thích?

Trong đôi mắt hắc đông thâm thúy tràn ra một sự dịu dàng, mỗi móng gợn cảm gợn lên một nụ cười nhỏ đến nỗi rất khó phát hiện. Ánh mắt gắt gao dừng ở trên người thân ảnh màu đỏ, nhìn nàng tùy ý thi triển thân thủ chấn áp địch nhân.

Nàng như vậy, phong hoa vô song, có vẻ tự tin như vậy, tỏa sáng vạn trượng như vậy, khiến hân khó dời tầm mắt.

Khi Ảnh Nhất mất sắc chủ ý tới chủ tử thì hân đang dùng loại ánh mắt dục dăng nhìn Quý Y, cả người hân nổi lên một thân da gà, không khỏi rung mình một cái.

Phản vị chủ tử nhà hân thật không giống người thường, đối với một màn như vậy cũng có thể lộ ra ánh mắt như thế, thật sự khiến hân quá bội phục.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong khi đó, trước Dự Văn lâu, mọi người bắt đầu hồi phục lại tinh thần từ trong kinh hãi sau một màn huyết nhục rụng rơi, cảm tức nhìn thiếu niên hồng y tùy ý cuồng vọng. Trong đó, gia chủ Liễu gia tức giận quát lên một tiếng chói tai.

"Người này thủ đoạn ác độc, tâm địa tàn nhẫn, không thể lưu! Tru sát hân ngay tại chỗ cho ta!"

Giọng nói âm trầm ẩn chứa sát khí và uy áp cường đại truyền ra, gần như trong nháy mắt kia, ba gã trưởng lão Liễu gia đều vậy quanh thiếu niên hồng y đang đứng. Ba người hình thành một vòng công kích tam giác, hơi thở linh lực hùng hậu bắt đầu khởi động ở trên người bọn họ. Ngay sau đó, khê quát một tiếng, không hẹn mà cùng đánh úp về phía thiếu niên hồng y ở giữa.

Ba người hùng hổ ra tay, sát khí tràn ngập tràn ra từ trên người bọn họ, tràn ngập bên trong không khí tại đây, dòng khí gào thét tràn ra giống như từng đạo lưỡi dao gió sắc bén, thổi mạnh cắt ngang trong không khí, tất cả đều đánh về phía thiếu niên hồng y.

Phượng Cửu nheo mắt lại, điều động hơi thở linh lực trong cơ thể, đón nhận công kích của ba người. Chui thủ nằm trong tay nàng cắt ra một luồng dao cương sắc bén ở trong không khí, với thân pháp quý dị cùng với công kích xảo quyết xuyên qua bên người ba gã trưởng lão.

Khi nhìn thấy ba vị trưởng lão Trúc Cơ Kỳ của Liễu gia công vây đối phó thiếu niên hồng y, mọi người chung quanh âm thầm nuốt nuốt nước miếng, trái tim đều co lại thật chặt.

Ba gã trưởng lão Trúc Cơ Kỳ chiêu chiêu đều rất tàn nhẫn, từng bước đều là sát khí, chẳng lẽ thiếu niên hồng y vẫn có thể trốn thoát?

Thấy ba gã trưởng lão Liễu gia thật sự đối phó với một mình Quý Y, Ảnh Nhất có chút lo lắng nên dè thấp giọng nói: "Chủ tử, người Liễu gia cũng quá không biết xấu hổ, sao có thể ý vào người nhiều đề khi dễ một mình Quý Y, hơn nữa còn là ba lão nhân Trúc Cơ Kỳ, chúng ta có nên đi ra ngoài hỗ trợ hay không? Nếu như còn tiếp tục như vậy, chi sợ Quý Y sẽ bị bọn họ đả thương."

Dù sao cũng là người trong tộc chủ tử, bọn họ cũng không thể trơ mắt nhìn "hân" bị người đả thương!

Diêm Chủ hip mắt nhìn một màn phía trước, cũng không mở miệng, cũng không đưa ra bất kỳ dấu hiệu nào.

Nhưng thật ra Hôi Lang đã dè thấp giọng, nói: "Ảnh Nhất, người không cần phải lo lắng, ba lão nhân Trúc Cơ kia không có khả năng là đối thủ của Quý Y, người hãy chờ mà xem! Không qua bao lâu, ba người kia nhất định sẽ nằm sấp xuống mặt đất."

Giọng nói hơi dừng lại, hân tiếp tục nói: "Hon nữa, cho dù có nguy hiểm nhưng chủ tử đang ở chỗ này cũng sẽ không để Quý Y bị thương. Vì thế vẫn nên nhìn xem sao. Chẳng lẽ người không hiểu kỹ, thực lực của Quý Y rốt cuộc mạnh như thế nào?"

Nếu "hân" một lần nữa trốn thoát dưới mí mắt bọn họ, thật sự rất mất mặt. Hân đang muốn nhân cơ hội này, cẩn thận nhìn xem rốt cuộc cực hạn của Quý Y ở đâu, như vậy sau này mới không tiếp tục sẽ bị ăn một ở trên tay "hân".

Hướng chi, hân cũng cảm thấy ba lão nhân Trúc Cơ kia không thể khiến "hân" bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 256: Đánh lên sau lưng!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nghe được lời này, Ánh Nhất nhìn thoáng qua về phía chủ tử, thấy chủ tử cũng không nói chuyện, hiển nhiên là đồng ý với lời Hồi Lang nói. Vì thế, hắn cũng không mở miệng nữa, mà chỉ chú ý tới cuộc giao chiến phía trước.

Vốn lo lắng Quý Y sẽ thua ở trên tay ba lão nhân Trúc Cốc, nhưng bây giờ nhìn qua, liền phát hiện nhiều chỗ trên người ba lão nhân kia đã bị chùy thủ của Quý Y gây thương tích, càng đánh càng hiện lên sự chật vật. Ngược lại, trên người Quý Y ngay cả một miếng vết thương cũng không có.

Mà không chỉ bọn họ đã nhìn ra, ngay cả mọi người trước Dự Vân lâu nhìn xem trận chiến cũng nhìn ra những gì đang xảy ra.

"Tê! Chẳng lẽ thực lực của thiếu niên hồng y không chỉ dừng ở cấp bậc đại lĩnh sư?"

"Không có khả năng! Trên người hắn rõ ràng cũng chỉ là thực lực cấp bậc đại lĩnh sư, hơi thò lĩnh lực của hắn cũng không cường đại, chỉ có thần pháp quá mức quý dị. Hơn nữa, võ kỹ của hắn cũng thật sự kỳ lạ, ta thậm chí chưa từng gặp qua võ kỹ có công kích quý dị như vậy, phỏng chừng, có thể là võ kỹ giai cấp thượng phẩm."

"Võ kỹ thượng phẩm? Sao có thể? Nghe nói trong Lục Đạo thành chúng ta cũng chỉ có thành chủ mới có được một quyền võ kỹ công pháp thượng phẩm, một thiếu niên như hắn, sao có thể có được đồ vật trân quý như vậy?"

"Ta đã sớm nói thiếu niên này lai lịch không bình thường mà các ngươi không tin? Các ngươi xem đi! Hiện tại nếu người Liễu gia không thu tay, phỏng chừng tất cả đều sẽ chết ở chỗ này."

"Xem ra, lần này Liễu gia đã dấn lên ván sắt, không thể bắt được thiếu niên này, ngược lại mất đi một vài người trụ cột của gia tộc. Nếu như cả ba trưởng lão đều chết, vậy thì địa vị Liễu gia phỏng chừng sẽ phải thối lui từ một gia tộc trung lưu thành một gia tộc nhỏ."

"À!"

Đột nhiên một tiếng hét thảm truyền ra, trong lòng mọi người đều cả kinh căng thẳng, nhìn về phía mấy người. Chỉ thấy một lão già bị đá ra sau, đột nhiên ngã xuống đất, cả người không ngừng run rẩy, hơn nữa trong miệng còn phát ra đau đớn khó nhận.

"Tê! Đau quá! A....."

Thấy một màn như vậy, Liễu gia chủ kinh nghi bất định, sai người đỡ trưởng lão trở về: "Nhị trưởng lão, người bị thương đến nào?"

Hắn xem xét trên dưới, ngoại trừ trên người bị một chút vết thương nhỏ trên da thịt ra, không hề thấy có chấn thương nào khác, nhưng sắc mặt nhị trưởng lão lại trắng bệch, đau đớn đến nổi mồ hôi lạnh ứa ra, khiến trong lòng hắn không thể không kinh hãi.

"Ta... cả người... cả người ta đều đau, tê! A....." Nhị trưởng lão cắn răng nói, nhưng không thể cố nén được, chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất.

"Tê!"

Ngay lúc này, phía sau lưng Tử trưởng lão cũng bị chùy thủ cắt một đạo, miếng vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy được xương, máu tươi dừng mãnh tràn ra, nhiễm hồng quần áo màu xám của lão.

Nhìn thấy bước chân Tử trưởng lão lao đảo lui lại, sắc mặt Liễu gia chủ rốt cuộc đại biến. Hắn nhìn thấy không chỉ có Tử trưởng lão bị thương sau lưng, ngay cả trên người Đại trưởng lão cũng phủ kín vết thương, không thể không nhanh chóng đi tới trước mặt thành chủ.

"Thành chủ, tiểu tử này thủ đoạn ác độc, không chỉ giết người Liễu gia ta, còn giết Quý Y, chẳng lẽ thành chủ định cứ khoanh tay đứng nhìn không để ý tới như vậy hay sao?"

Nghe được lời này, thành chủ vốn không có ý định nhúng tay vào, nhăn mày lại, sau khi liếc mắt nhìn Liễu gia chủ một cái, lại nhìn về phía thiếu niên hồng y với sức chiến đấu bất phàm và thủ đoạn tàn nhẫn, nói: "Các ngươi đã đấu ba địch một, nếu vẫn không thể bắt được hắn, vậy hãy để hắn đi thôi!"

Quý Y đã chết, mà lai lịch thiếu niên này nhất định rất phi phàm, hắn cần gì phải vì một người đã chết mà đắc tội với một thiếu niên có sức chiến đấu kinh người như thế?

Huống chi, người như vậy, sau lưng không có khả năng không có chỗ dựa, nếu như thật sự chết trong Lục Đạo thành, chắc chắn sẽ phiền toái rất lớn!

Nhìn thấy thành chủ không có ý định quản, Liễu gia chủ cắn chặt hàm răng, không cam lòng, thấy thiếu niên hồng y đang đưa lưng về phía hắn và giao thủ cùng với Đại trưởng lão, trong mắt hung ác nham hiểm của hắn hiện lên một tia ánh sáng lạnh. Ngay sau đó, hắn cầm Liễu Diệp kiếm trong tay, với tốc độ lấy che tai không kịp đảm tới từ phía sau lưng thiếu niên hồng y!

"Đi tìm chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Thêm một người chết!

Nhìn thấy một màn như vậy, chung quanh không ít người kinh ngạc mờ to hai mắt, tựa hồ không nghĩ tới, đường đường là gia chủ Liễu gia thế sẽ làm ra sự tình đánh lên sau lưng. Đối với mọi người ở đây mà nói, bọn họ đều là người có thân phận có địa vị, kinh thường người đánh lên đã thương sau lưng. Cho dù đánh thắng, cũng chỉ là người tro trên.

Nếu như muốn thắng, bọn họ càng hy vọng đường đường chính chính đánh bại đối phương, lấy tính mạng đối phương!

Bởi vậy, khi nhìn thấy Liễu gia chủ thế giờ trò thủ đoạn tiếu nhân trước mặt mọi người, một đám còn đang kinh ngạc hoàn toàn tức đầu thổ dài, quả thật rất thất vọng với hắn.

Cũng có những người không nghĩ như thế, cho rằng như vậy cũng không có gì không đúng. Dưới tình huống không thể đánh thắng, chỉ cần có thể giết được đối phương, dùng bất cứ biện pháp gì đều có thể chấp nhận, bọn họ cũng không cảm thấy hành động này của hắn có gì không ổn.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sau khi Diêm Chủ ở trong chỗ tối nhìn thấy một màn này, đôi mắt thâm thúy hơi trầm xuống, ánh mắt ẩn chứa sát khí nhìn chăm chăm Liễu gia chủ đang cầm kiếm đánh lên, mỗi móng hơi nhấp nhưng không nói chuyện.

Tuy nhiên, sát khí trên người hắn, cùng với sắc mặt trầm xuống, đều khiến Ánh Nhất và Hồi Lang bên người hắn biết, cho dù Liễu gia chủ không chết ở chỗ này, phỏng chừng không thêm được mấy ngày nữa, cũng sẽ chết!

Bọn họ không ra tay giúp vội, bởi vì, bọn họ nhìn thấy Quý Y phản ứng rất nhanh, "hắn" thậm chí không thêm quay đầu cũng nhận thấy được sát ý phía sau, nháy mắt phản kích lại.

"Leng keng!"

Dao kiếm và chạm vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy, những hoa lửa nhẹ nhẹ bắn ra từ sự ma sát của dao kiếm, dao cương sắc bén cùng với kiếm khí chống lại lẫn nhau, phát ra tiếng sắc bén của dòng khí giống như tiếng huyết sáo.

Hai người giao chiến ở trong đao quang kiếm ảnh, tốc độ cực nhanh, khiến mọi người vây xem chỉ nhìn thấy từng luồng khí xẹt qua ở chung quanh, tước xuống mặt đất, lưu lại từng luồng vết kiếm.

Ngay thời khắc khi hai người đang giao thủ, đại trưởng lão vừa bị đánh lui vừa chuyển hai tay, lĩnh lực bắt đầu khởi động thành lưỡi dao gió, hình thành hai mũi kiếm vô hình với thể hung mãnh chém tới sau lưng Phượng Cửu.

Đã từng chứng kiến Liễu gia chủ vô si, hiện tại lại nhìn thấy đại trưởng lão cũng học theo cử chỉ kia, không ai nói gì thêm nữa.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, Phượng Cửu vận lực lên mũi chân và đá về phía cánh tay của Liễu gia chủ, chỉ nghe một tiếng xuong cốt đứt gãy rắc rắc rất rõ ràng truyền ra. Liễu Diệp Kiếm nắm trong tay cũng vì một cú đá của nàng bay ra khỏi tay, bật lên ở giữa không trung và xoay vòng sau đó rơi xuống mặt đất loảng xoảng một tiếng.

"Tê!"

Liễu gia chủ hít hà một hơi, dưới chân lao đảo lui về phía sau. Hai tay hắn đều đã bị thương, lần này, muốn tiếp tục chiến đấu là không có khả năng.

Vào thờ điểm đó, Phương Cửu đá gãy cánh tay Liễu gia bỗng nhảy lên không trung, dáng người duyên dáng mang theo khí thể nhiếp người đứng ở trên không. Hồng y loá mắt theo gió bay bay ở giữa không trung, dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt ngấm một nụ cười khát máu mỹ hoặc. Trong nháy mắt phát ra phong hoa loá mắt, lệnh người trước mắt sáng ngời, trong lòng chấn động.....

Thật đúng là một mỹ thiếu niên phong hoa tuyệt đại!

Lúc mọi người ở đây không nhận được thăm khen một tiếng trong lòng, ngay sau đó tình huống nháy mắt biến hoá. Thân ảnh màu đỏ sáng ngời khiến mọi người loá mắt ở giữa không trung, nháy mắt bắn ra chùy thủ trong tay. Chỉ nghe một tiếng hru của dòng khí cắt qua trong không khí, sau đó vèo một tiếng đâm vào cổ họng của đại trưởng lão!

"Tê!"

Nhìn thấy đại trưởng lão Liễu gia phát không ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể cứng đờ, ánh mắt mờ to không cam lòng, mọi người không thể không hít hà một hơi, cuồng phong trong lòng bất chợt nhấc lên, thật lâu cũng không thể nào bình phục lại.....

"Đại trưởng lão!"

Liễu gia chủ kín kinh hô, không thể nào tiếp nhận kết cục như vậy. Hần phần hận nhìn chăm chăm vào thiếu niên hồng y, đột nhiên, ngửa mặt lên trời lên tiếng cười điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Thánh thú trấn tộc!

"Ha ha ha ha ha!"

Tiếng cười của hắn ẩn chứa uy áp cường đại, chấn đến nỗi màng tai mọi người hơi đau, chỉ nghe tiếng cười đột ngột dừng lại, ánh mắt hung ác nham hiểm giống như rắn độc gắt gao nhìn chăm chăm thiếu niên một thân hồng y phát pho, giọng nói nồng đậm sát khí truyền ra từ trong miệng.

"Có thể bức Liễu gia ta đến nông nổi như vậy, người xác thật rất có bản lĩnh! Chỉ là, hôm nay ta chắc chắn sẽ lấy mạng người tại đây! Mới có thể dập tắt mối hận trong lòng ta!"

Giọng nói rơi xuống, hắn bóp nát ấn phù bạch ngọc một chỗ bên hông, quát chói tai một tiếng: "Thôn Vân Thú!"

Gần như ngay khi hắn bóp nát ấn phù bạch ngọc bên hông, một luồng ánh sáng xồng thẳng lên không trung. Cũng vào lúc này, ở trước đại môn Liễu gia, một thạch thú (con thú bằng đá) với bộ dáng kỳ lạ rất lớn bất chợt phát ra tiếng rầm rắc vỡ vụn của đá, khiến cho toàn bộ gia tộc Liễu gia khiếp sợ.

"Không tốt! Đã xảy ra chuyện! Thạch thú ngoài cửa phủ chúng ta hình như bị nứt ra rồi!"

Giọng nói một khi truyền khắp Liễu gia, động tĩnh thạch thú giống như bị vỡ ra, chấn nổi đến toàn bộ Liễu gia đều hơi rung lên. Lão thái gia đang ở trong sân sau khi nghe thấy động tĩnh này, cả người cả kinh, sắc mặt trắng bệch.

"Rốt cuộc sao lại thế này? Trong phủ xảy ra đại sự gì? Gia chủ đâu? Gia chủ đang ở đâu? Mau tìm hắn tới gấp ta!"

Lão vừa hét lên, vừa cầm quai trường vội vàng chạy tới bên ngoài cửa lớn, có hộ vệ tiến lên bẩm báo.

"Lão thái gia, gia chủ mang theo ba vị trưởng lão tới Dự Vân Lâu, đã đánh nhau với người nơi đó."

"Ngịch tử! Hắn đã chọc phải nhân vật lớn nào rồi? Ngay cả thánh thú trấn tộc của Liễu gia ta cũng kinh động tới, hắn đây là muốn hủy căn cơ trăm năm của Liễu gia ta hay sao?!"

Liễu lão thái gia tức giận đến nỗi dùng quai trường đập thối mạnh ở trên mặt đất, hô to: "Mau! Mau! Đi mời vài vị thúc công, cùng nhau chạy đến Dự Vân lâu!" Trong khi nói, vội vàng đi ra bên ngoài.

Đi tới bên ngoài, Liễu lão thái gia chỉ nhìn thấy một trong hai con thạch thú thật lớn ở trước đại môn, dường như bất đầu di chuyển vang lên tiếng động ầm ầm. Thạch thú vốn luôn ngồi ở đó giống đứng dậy, thân thể run lên, trên người đá vụn tan ra đầy đất, lộ ra tướng mạo vốn có của con thạch thú.

"Rống!"

Tiếng gầm lên giận dữ chấn phá trời cao. Uy áp cường đại của thánh thú cùng với hơi thở và tiếng rống giận đầy ra ở trên bầu trời, khiến cho toàn bộ Lục Đạo thành bắt đầu run rẩy, dẫn tới các gia tộc cùng với bá tánh trong thành đều khiếp sợ.

Khi Liễu gia lão thái gia nhìn thấy thánh thú trấn tộc ngoài cửa hiện lên tướng mạo vốn có, cả người run lên, hai chân mềm nhũn, cả người tê liệt xuống mặt đất: "Xong rồi..... Xong rồi....."

"Lão thái gia!"

Hai chân hộ vệ đi theo cũng run rẩy, vội vàng đỡ lấy lão, lúc này trong lòng cũng khiếp sợ không thôi. Bọn họ cũng không biết, thạch thú trước đại môn lại cất giấu một con thánh thú lớn uy phong như thế!

Lần đầu tiên nhìn thấy thánh thú, bọn họ chỉ cảm thấy bị uy áp do thánh thú phóng xuất ra chấn nhiếp đến nỗi sắc mặt trở nên trắng bệch, cả người run rẩy.

Thánh thú lắc đầu vung vẩy lông tóc và đuôi gân cốt gần ra, từ trong lỗ mũi phun ra hai luồng hơi thở. Nó hừ thật mạnh một cái, quay đầu liếc mắt nhìn Liễu lão thái gia một cái. Sau đó nhún thân thể xuống một cái, sau lưng vừa gầm, vọt lên không trung về phía bầu trời đầy ánh sáng.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong lúc này, ở trước Dự Vân lâu, mọi người cũng bị chấn nổi cực kỳ kinh ngạc.

"Ồ, Thôn Vân Thú? Đó không phải là thánh thú trấn tộc Liễu gia hay sao?"

"Thánh thú trấn tộc Liễu gia? Nghe nói năm đó Liễu gia cũng bởi vì có Thôn Vân thú này mới nhảy lên tới gia tộc trung đẳng, nhưng đã rất nhiều năm nay chưa từng thấy Thôn Vân thú xuất hiện."

"Liễu gia chủ thật sự dám sử dụng thánh thú trấn tộc tới giết thiếu niên hồng y. Xem ra, hôm nay hai người này nếu không bỏ mạng một người tại đây, trận này phong ba này sẽ không bao giờ dừng lại được."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 259: Diêm Chủ chặn giết!

Trong khi đó, Phương Cửu nhìn luồng ánh sáng phóng lên cao, cùng với giọng nói tự tin của Liễu gia chủ, có chút kinh ngạc.

Nếu như đó là khế ước thú của hắn, vì sao không xuất hiện trực tiếp? Mà phải đang chờ nó xuất hiện? Chẳng lẽ Thôn Vân thú vừa rồi hắn gọi, không phải khế ước thú của hắn?

Nếu không phải là khế ước thú của hắn, vì sao lại nghe hắn triệu hoán?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong cổ thỏ, Hối Lang nói với Diêm Chủ: "Chủ tử, Thôn Vân thú của Liễu gia là một con thánh thú có cấp bậc linh thú. Đó là khế ước thú do tổ tiên Liễu gia lưu lại. Nếu như đối đầu với Quý Y, chỉ sợ lành ít dữ nhiều."

Nghe được lời này, ánh mắt thâm thúy của Diêm Chủ khẽ nhúc nhích, liếc mắt nhìn thân ảnh màu đỏ một cái, thấp giọng phản phó: "Các người ở chỗ này trong chừng."

Giọng nói rơi xuống, nháy mắt đã rời đi. Tốc độ cực nhanh giống như một luồng tia chớp, đợi khi Hối Lang và Ánh Nhắt quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng hắn.

"Người nói với chủ tử sẽ làm gì?" Hối Lang ngờ ngác hỏi.

Ánh Nhắt nghĩ nghĩ, nói "Chắc là nửa đường chặn giết Thôn Vân thú."

Vừa nghe lời này, khốc miệng Hôi Lang có giắt, quay đầu không có lời nào để nói. Hần nhìn về phía thân ảnh màu đỏ trước Dự Văn lâu, thấp giọng thờ dãi: "Chỉ vì Quý Y mà chủ tử thật sự không từ bất cứ việc xấu nào cả!"

Với thực lực của chủ tử bọn họ, đừng nói là chặn giết một con thánh thú, cho dù giết một con thần thú cũng tuyệt đối chỉ cần phẩy tay. Nhưng, khiến hắn không nghĩ tới chính là, chỉ chém đầu thánh thú mà thôi, chủ tử cư nhiên tự mình động thủ. Ngược lại, để cho hai người bọn họ nhàn nhai ở chỗ này nhìn xem nào nhiệt.

Ài! Ai khiến chủ tử coi trọng Quý Y đấy? Phóng chừng là sợ bọn họ thất thủ, cho nên mới tự mình ra tay! Chỉ có thể nói, Thôn Văn thú kia gặp được chủ tử, cũng chỉ có xui xẻo mà thôi.

Ai bảo nó không biết xui xẻo làm sao, cổ tình trở thành thánh thú trấn tộc của người Liêu gia? Nếu trở thành thánh thú trấn tộc của Liêu gia thì thôi, đằng này Liêu gia chủ không biết sống chết, lại còn dám vận dụng thánh thú tới tru sát Quý Y. Quả thực đã phạm vào tội kỵ của chủ tử bọn họ.

Theo thời gian trôi qua, mọi người chợt nhận thấy có chút không thích hợp. Ngay cả Phượng Cửu vốn đang nghĩ muốn nhìn xem Thôn Văn thú trông như thế nào, lúc này cũng không thể không nhui này lại.

Ngay sau đó, thân ảnh màu đỏ bé lên, tiếp cận Liêu gia chủ đang bất an lo âu nhìn xung quanh, nắm lấy cổ họng hắn.

"Ăn!"

Liêu gia chủ bỗng nhiên cả kinh, khi cổ họng căng thẳng, báo cho hắn biết rằng sống chết của mình đã được quyết định ở trong tay thiếu niên hồng y, sắc mặt trắng bệch.

"Rống!"

Đột nhiên, từ đầu đó trên bầu trời quanh quẩn tiếng gầm lên gần dữ, sau khi âm thanh kia truyền vào trong tai mọi người, nhưng rất nhanh chóng biến mất, phảng phất giống như chỉ là ảo giác của bọn họ, không hề xuất hiện.

"Thôn Văn thú của người đâu? Ta đã đợi nó lâu rồi."

Sau khi nâng liếc mắt nhìn về phía phát ra âm thanh một cái, hời hảng một giọng nhẹ nhàng mang theo lạnh lẽo. Trong mắt nửa híp ẩn chứa sát ý nhìn Liêu gia chủ. Chỉ cần dám người thành chủ không ra tay, chỉ cần đối phó với mấy người Liêu gia này, năng vẫn rất dư dả.

Đối với thánh thú Thôn Văn thú gì đó.... A! Nàng là người có được thượng cổ thần thú, sẽ sợ một con thánh thú quen hay sao?

"Ngịch tử! Ngươi, đồ nghịch tử! Ngươi đang muốn hại toàn bộ Liêu gia phải không? Ngươi muốn hủy toàn bộ Liêu gia phải không?"

Giọng nói tức giận truyền tới từ nơi xa, mọi người theo ánh mắt nhìn lại, đã thấy lão thái gia Liêu gia cùng với vài tên lão già vội vàng đi đến. Liêu lão thái gia cầm đầu, trên mặt hoàn toàn tức giận. Nếu không phải có hai gã hộ vệ nâng đỡ, phóng chừng cũng không thể tới nơi này.

"Phụ, phụ thân....."

Liêu gia chủ ngăn người, không nghĩ tới phụ thân hắn cũng tới nơi này. Hơn nữa, ngay cả nhóm tộc lão trong tộc cũng đều tới đây.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 260: Họa không liên quan tới tộc!

Hắn ngẩn ngơ nhìn bọn họ mang về mặt tức giận bước nhanh đi đến. Hắn không biết, vì sao Thôn Văn thú không tới? Thay vào đó là phụ thân hắn cùng với vài vị tộc lão tới? Rốt cuộc, Thôn Văn thú đã xảy ra chuyện gì?

Mọi người chung quanh nhìn thấy Liêu gia nghiêm nạt ăn phụ bạch ngọc triệu hoán Thôn Văn thú nhưng nó không tới, ngược lại là Liêu lão thái gia cùng với vài vị tộc lão tới, không thể không hơi ngăn người, một đám bắt đầu trầm tư.

Lúc trước tiếng thú rống, rõ ràng chính là thánh thú không thể nghĩ ngờ, nhưng lâu như vậy vẫn không thấy Thôn Văn thú xuất hiện. Điều gì đang thực sự xảy ra ở đây?

"Vị công tử này, lão phu ở đây xin nhận lỗi với công tử, còn mong công tử giọng cao đánh khẽ, tha cho con ta một mạng."

Liêu lão thái gia vội hai gã hộ vệ đang đỡ lão lui ra phía sau, bùm một tiếng, quỳ xuống trước mặt Phượng Cửu.

Một khi hành động này của lão vừa ra, toàn bộ quý tộc chung quanh đều giật mình trong lòng. Trong khi những nhóm gia chủ cùng với những người lớn tuổi lộ ra ánh mắt trầm tư. Bởi vì bọn họ biết, hành động này của lão chính là muốn bảo vệ Liêu gia.

Tới giờ khắc này rồi, cũng chỉ có Liêu gia chủ vẫn chưa tỉnh táo lại, không biết chính mình đã đặt chân trên ván sắt.

Thiếu niên hồng y này, không chỉ có thực lực tự thân rất cường hãn, sức chiến đấu kinh người, mà thể lực sau lưng, chỉ sợ càng đáng sợ hơn. Nếu Liêu gia đối địch cùng hắn, nhẹ thì Liêu gia chủ khinh địch khiến vài tên trưởng lão bỏ mạng, nặng thì sẽ liên lụy tới toàn bộ Liêu gia, sẽ vì tất cả những gì Liêu gia chủ đã làm hôm nay, đều bị chôn cùng!

"Vị công tử này, xin hãy giọng cao đánh khẽ."

Vài vị tộc lão cũng không nói câu nào lập tức quỳ xuống. Bọn họ không hề giải thích, không tranh luận ai đúng ai sai, cũng không lấy thế áp người, càng không muốn đòi công đạo cho những người đã chết. Bọn họ chỉ nghĩ muốn giữ được Liêu gia, giữ được gia tộc bọn họ.

Một đường tới đây đã có người nói cho bọn họ biết toàn bộ sự tình đã xảy ra, với kinh nghiệm của bọn họ, tất nhiên biết rằng hôm nay Liêu gia đã gặp phải phiền toái rất lớn. Nếu không xử lý được, chỉ sợ, toàn bộ Liêu gia hôm nay vì những chuyện của gia chủ bọn họ làm ra, sẽ bị chôn cùng.

Ở thời khắc như vậy, bọn họ vút hết thân là tộc lão cao ngạo, vút hết trưởng giả uy nghi trên người bọn họ, hạ thấp tư thế, không vì lợi ích của những người đã chết, chỉ vì lợi ích của những người còn sống.

Chung quanh yên tĩnh lại một lần nữa, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Phượng Cửu.

Thiếu niên hồng y sẽ xử lý như thế nào? Đối mặt một màn như vậy, hắn sẽ làm thế nào?

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Trong chỗ tối, Diêm Chủ lặng yên trở về cũng nhìn một màn này, ánh mắt thâm thúy dừng ở trên người Phượng Cửu. Chỉ cần năng không muốn Liêu gia tồn tại, như vậy, trước ngày mai hắn sẽ khiến Liêu gia biến mất không còn một mảnh!

Phượng Cửu híp mắt nhìn bọn họ, ánh mắt lộ ra trầm tư. Nàng là người ân oán phân minh, người khác lấy lễ đối đãi, nàng sẽ không dùng thế áp người. Nhưng đối phó với những người động sát niệm đối với nàng, nàng cũng tuyệt không hề nương tay.

Những lão già quý gối trước mắt này, biểu tình một đám đều rất thành khẩn, ánh mắt lộ ra cầu xin nhìn nàng, khiến nàng nhất thời có chút lưỡng lự.

Là gia chủ bọn họ muốn giết nàng, chỉ cần gia tộc bọn họ không sử dụng lực lượng tới giết nàng, vậy nàng cũng không cần phải diệt một tộc người bọn họ.

Liêu gia chủ nhìn thấy một màn như vậy, rốt cuộc ý thức được mình rốt cuộc đã làm điều gì. Trong lúc nhất thời, hắn ngơ ngẩn nhìn phụ thân và nhóm tộc lão quý trên mặt đất.

Giờ khắc này, hắn mới biết được, bởi vì hắn bốc đồng liều lĩnh, vội vàng hạ sát lệnh lưng tung, đã đắc tội với thiếu niên không biết lai lịch này. Hiện giờ, gia tộc không dám chống lại, đám người thành chủ không muốn ra tay tương trợ. Nếu như hắn không chết, gia tộc của hắn, chỉ sợ đều phải trả giá đại giới vì những việc mà hắn đã làm hôm nay.....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 261: Quý Y ở đâu?

"Người giết ta đi! Họa này không liên quan tới người trong tộc, thỉnh ngươi giọng cao đánh khẽ, phóng cho Liêu gia ta một con ngựa."

Liễu gia chủ lẩm bẩm nói, toàn bộ thân thể đều thả lỏng xuống, không nghĩ sẽ phản kháng nữa, trong mắt sát khí và sự không cam lòng rốt cuộc tan đi.

Tới một khắc như vậy, hắn đã không còn lựa chọn. Hắn không có bản lĩnh giết được thiếu niên hồng y, người chết kia cũng chỉ có thể là hắn, nếu như hắn không chết mà họa tới gia tộc, đó chính là dù hắn đã chết, cũng không có mặt mũi để nhìn liệt tổ liệt tông Liễu gia.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

"Kha hội trưởng chợ đen đến!"

Đột nhiên, một giọng nói ẩn chứa lực truyền đến, đánh vỡ không khí yên tĩnh nặng nề trước Dự Văn lâu. Gần như khi vừa nghe thấy tin tức Kha hội trưởng chợ đen đã tới, ánh mắt mọi người đều theo bản năng nhìn về phía thiếu niên một bộ hồng y.

Kha hội trưởng chợ đen! Thế lực chợ đen đã trải rộng khắp các quốc gia, chính là chỗ dựa sau lưng Quý Y! Hiện giờ bọn họ tìm tới, nhất định đã biết tin tức Quý Y ở chỗ này rồi mới tới. Nhưng... nhưng trước mắt, Quý Y đều đã chết, còn bị chết thảm như vậy, nếu như để người chợ đen biết tới, vậy sẽ như thế nào?

Đám người thành chủ nghĩ tới điểm này, ánh mắt Liễu gia chủ vốn đã âm đạm cũng nghĩ đến điểm này. Trên mặt hắn vốn đã tuyệt vọng hiện lên một tia hy vọng. Hắn nghĩ, nếu như người chợ đen có thể báo thù cho Quý Y, giết thiếu niên hồng y, vậy thì Liễu gia hắn đã có thể được cứu!

Mọi người đều mang biểu tình bồn chồn không thoải mái, chỉ có Phương Cửu vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu.

Nàng nhìn Liễu gia chủ đã bị bóp chặt cổ họng nhưng vẫn chuyển mặt nhìn về chỗ phát ra giọng nói, khẽ hỏi hơi câu "Người đang suy nghĩ gì vậy? Cảm thấy bọn họ có thể cứu được người? Hay là bọn họ có thể giết được ta?"

Liễu gia chủ nhấp môi run lên nhẹ nhẽ. Hắn liếc nhìn phụ thân cùng với đám người tộc lão vẫn đang quỳ trên mặt đất một cái, khẽ thở dài một tiếng, nhắm lại mắt: "Người giết ta đi! Dừng mạng của ta kết thúc hết thảy này đi!"

"Đừng vậy, ta có thể buông tha Liễu gia, nhưng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho một kẻ nào có ý nghĩ muốn giết chết ta."

Giọng nói của Phương Cửu nhẹ nhàng chậm rãi rơi xuống, sát ý xẹt qua trong mắt. Bàn tay nắm chặt cổ họng của hắn, răng rắc một tiếng, vận gây hoàn toàn cổ họng Liễu gia chủ khiến hắn không thể chống cự. Đến chết, hắn cũng chỉ kêu rên nghẹn một tiếng trước khi trút ra hơi thở cuối cùng.

"Bịch!"

Nàng buông tay ra, cả người Liễu gia chủ lập tức ngã gục, vừa lúc ngã ở trước mặt mọi người Liễu gia.

Nhìn Liễu gia chủ đã tắt thở, ánh mắt Liễu lão thái gia ngẩn ngơ, khó nên đau xót cùng với bất đắc dĩ. Mà vài tộc lão cũng giật khòe miệng, nhưng không nói một câu, chỉ nhìn thi thể trước mặt than nhẹ một tiếng.

Trách ai? Hận ai? Nên đi tìm ai?

Hết thảy này, đều chỉ có thể oán trách chính bọn họ, hận chính bọn họ, bởi vì, đây đều là do bọn họ tự tìm, cũng bởi vì, đây là thế giới cường giả vi tôn.....

Đám người thành chủ cũng thở dài trong lòng. Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới!

Liễu gia chủ cứ chết đi như vậy. Bọn họ thật sự chỉ nghĩ tới lúc ban đầu, nhưng lại không nghĩ tới kết cục. Bọn họ vốn tưởng rằng người đối đầu với Liễu gia, cuối cùng người chết sẽ là thiếu niên hồng y. Nhưng tới giờ khắc này rồi, không ai dám coi khinh hắn, cũng không ai dám lăm càn ở trước mặt hắn.

Cũng trong lúc này, âm thanh trầm ổn rõ ràng đang nện bước từ xa đã truyền tới gần. Tiếng bước chân đều đặn khiến mọi người ngẩng đầu lên nhìn lại. Chỉ thấy, một đội ước chừng 50 tên hắc y vệ đang đi tới từ trên đường cái. Một đám 50 mười tên hắc y vệ khi thế lệnh lèo thâu xuống, hơi thở trầm ổn, nhìn có vẻ giống như chó đều là những cao thủ đã được chọn lựa kỹ càng.

"Ha ha ha, Quý Y ở đâu? Quý Y ở đâu? Mau nói cho hắn, ta tới đón hắn về!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chỉ Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Đúng là Quý y

Kha hội trưởng dẫn đầu nhanh chóng đi đến, tươi cười nói lớn, khi thấy một màn trước cửa Dự Văn lâu thì lập tức dừng chân, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Mọi người sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Kha hội trưởng lướt qua thi thể nằm trên mặt đất, sau đó nhìn về những người Liễu gia đang quỳ.

Xung quanh vô cùng im lặng, không ai nói chuyện với hắn, bởi vì không biết nên nói thế nào, chẳng lẽ nói rằng Quý Y đã chết, lại còn bị thiếu niên mặc hồng y móc mắt nên bạo thể mà chết?

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy, chỉ là lúc này không ai dại đột lên tiếng.

“Ồ? Vị này là...”

Ánh mắt Kha hội trưởng rơi vào người thiếu niên mặc hồng y, nhìn thấy thiếu niên này hắn lập tức nghĩ đến Quý Y, hình dáng rất giống, chỉ là thiếu niên này có dung mạo vô cùng xuất sắc, còn Quý Y thì lại thường xuyên đeo mặt nạ, ngay cả hắn cũng chưa được nhìn thấy dung nhan thật của Quý Y, hắn không biết đây có đúng là Quý Y mà hắn cần tìm không?

Thiếu niên này chính là người đã giết Quý Y!

Lời này không ít người muốn hô lên, nhưng bọn họ không có can đảm đó.

Đột nhiên một âm thanh vui mừng vang lên phá vỡ bầu không khí quý dị ở Dự Văn lâu:

“Chủ tử!”

Lãnh Suong mặc một bộ trang phục màu đen chạy từ dưới ngai xuống, mặc dù nàng mặc đồ đen nhưng khí chất thanh cao và dung mạo xinh đẹp không hề bị ảnh hưởng, vẫn vô cùng quyền rũ.

Kha hội trưởng nghe được tiếng gọi của Lãnh Suong, lập tức giật mình nhìn xung quanh: “Đâu? Quý Y ở đâu?”

Vừa dứt lời, Kha hội trưởng đã thấy một con gió lướt qua bên cạnh hắn, Lãnh Suong đã nhanh chóng chạy đến trước mặt thiếu niên mặc hồng y.

“Chủ tử? Người sao rồi? Không sao chứ?”

Lãnh Suong nắm chặt cánh tay Phương Cửu, đánh giá nàng một lượt từ trên xuống dưới, khi nhìn thấy quần áo trên người Phương Cửu có vết dao chém thì giọng nói của Lãnh Suong lập tức trở nên lạnh lẽo: “Là ai? Ai dám gây chuyện với chủ tử?”

“Ha ha! Ha ha! Thi ra Quý Y lão đệ có dung mạo xuất sắc như vậy. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy dung mạo của người, thật sự là khiến cho người ta kinh ngạc.”

Kha hội trưởng nhìn thấy Lãnh Suong tiến lên nhận chủ, liền cười lớn đi tới, vừa đi vừa hỏi:

“Quý Y lão đệ, mấy ngày nay người sống tốt không? Chúng ta nghe nói người chạy tới Lục Đạo thành nên lập tức chạy đến, chỉ sợ không kịp gặp mặt người mà thôi.”

Mọi người xung quanh đều bị một màn này làm cho kinh ngạc đến ngây người, chuyện này rốt cuộc là sao?

Quý Y?

Quý Y không phải đã bị thiếu niên mặc hồng y kia giết chết rồi sao? Sao Kha hội trưởng lại nhận lầm người? Còn nữ tử áo đen đột nhiên xuất hiện kia, vì sao nàng lại gọi thiếu niên mặc hồng y là chủ tử? Vì sao Kha hội trưởng lại vui vẻ chào đón thiếu niên mặc hồng y? Vì sao lại gọi thiếu niên đó là Quý Y?

Lúc này sắc mặt thành chủ đã thay đổi, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, ngay cả chân cũng có chút run rẩy không vững.

Chuyện này sao lại trở thành như vậy? Chẳng lẽ thiếu niên hồng y này mới là Quý Y thật sự?

Trời ạ! Hắn đã làm chuyện ngu xuẩn gì đây?

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này đều trúng to mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Quý Y?

Đây mới là Quý Y thật sự sao?

Vậy Quý Y bị móc mắt lúc này là à?

“Kha hội trưởng, đã lâu không gặp!”

Khóe môi Phương Cửu nhếch lên một nụ cười, nằng khê lên tiếng, một câu nói đã thừa nhận thân phận Quý Y, khiến cho tất cả mọi người sửng sò.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Chấm dứt ở đây

Nghe được lời nói của Phương Cửu, nụ cười trên mặt Kha hội trưởng càng sâu, chỉ là khi thấy vẻ mặt của người xung quanh giống như bị dọa sợ thì không khỏi kinh ngạc: “Bọn họ sao vậy?”

Phương Cửu liếc mắt nhìn những người đó một chút, khóe môi nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý: “Có lẽ là bị... hoảng sợ...”

Lúc này, thành chủ lập tức tiến lên hành lễ: “Quý Y các hạ, Thường mỗ có mắt không trông, nhận nhầm Quý Y giá, thật sự là có lỗi...”

“Nhận nhầm Quý Y? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Kha hội trưởng kinh ngạc nhìn Phương Cửu và Thường thành chủ.

“Chẳng lẽ trước khi ta đến ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Chuyện đã qua, không cần nhắc lại.”

Phương Cửu nói xong, lập tức nhìn về phía mấy người Liễu gia đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt hơi trầm xuống, đi lên trước mặt bọn họ, nói

“Mọi chuyện chấm dứt ở đây, các người trở về đi!”

Nghe Phương Cửu nói vậy, đám người Liễu gia quỳ trên mặt đất kích động đến mức suýt nữa rơi lệ, bọn họ cứ nghĩ thiếu niên mặc hồng y này chính là Quý Y thì Liễu gia bọn họ xong rồi, không ngờ Quý Y lại buông tha cho bọn họ, không truy cứu...

“Đa tạ Quý Y đại nhân, đa tạ...”

Bọn họ cảm kích dập đầu cúi lạy, bày tỏ sự biết ơn từ tận đáy lòng, bởi vì Quý Y giờ cao đánh khê nên Liễu gia bọn họ mới có thể thoát được kiếp nạn diệt môn.

Ngay sau đó, bọn họ nhanh chóng dẫn người rời đi, không dám dừng lại ở chỗ này, chỉ sợ Quý Y sẽ đổi ý.

“Quý Y các hạ, mới đến phủ thành chủ nghỉ ngơi, cho Thường mỗ cơ hội tạ tội.” Thường thành chủ đứng ở một bên lên tiếng, muốn cứu vãn mọi chuyện làm sai lúc trước.

Ánh mắt Kha hội trưởng rơi lên người Thường thành chủ, trong mắt lóe lên một tia sáng, hừ, muốn tạ tội sao?

“Không cần!”

Phương Cửu lạnh nhạt trả lời, sau đó quay sang bên cạnh nói với Lãnh Sương: “Đất Lão Bạch lên đây.”

Lãnh Sương nhìn theo ánh mắt Phương Cửu, thấy được một con ngựa béo đang nằm ngáy khò khò trên mặt đất, Lãnh Sương vô cùng tò mò, không hiểu tại sao chủ tử lại thu nhận con vật như vậy, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm cương dắt ngựa đi.

Bởi vì cương ngựa bị kéo căng, Lão Bạch cũng tỉnh dậy, nhìn thấy Lãnh Sương mặc đồ đen lộ ra thân hình quyến rũ liền nuốt nước bọt một cái, áp sát vào bên cạnh Lãnh Sương.

“Ta đã sắp xếp chỗ ở rồi, chúng ta đi qua trước, chuyện khác sẽ nói sau!” Kha hội trưởng nói xong liền làm tư thế mời Phương Cửu.

“Ừ!” Phương Cửu ừ một tiếng, cất bước đi về phía trước, nhưng vừa bước đi lại lập tức dừng lại, ánh mắt nhìn về một chỗ vắng vẻ không có người.

Thấy Phương Cửu dừng bước, Kha hội trưởng hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao!” Phương Cửu lắc đầu, sau đó xoay người đi tiếp.

Lãnh Sương kéo Lão Bạch theo sau, một đoàn người đi về chỗ của Kha hội trưởng, không bao lâu sau liền biến mất khỏi Dự Vân lâu.

Ở chỗ tối, Ảnh Nhất và Khôi Lang nhìn nhau, sau đó nhìn về phía chủ tử bọn họ: “Chủ tử, không phải người muốn bắt Quý Y trở về sao?”

“Ai nói với người bọn quân muốn bắt nàng trở về?” Diêm chủ liếc mắt nhìn hai người một cái, sau đó phát tay áo, xoay người rời đi.

Thấy hắn rời đi, hai người lập tức sửng sò, Khôi Lang hạ thấp giọng hỏi: “Không phải chủ tử tới đây vì Quý Y sao? Nếu không phải muốn bắt Quý Y trở về thì đến làm gì? Đừng nói với ta là chủ tử chỉ đến để nhìn Quý Y một cái nha?”

Ảnh Nhất vội vàng liếc mắt nhìn Khôi Lang, vẻ mặt không chút thay đổi: “Vấn đề này ta cảm thấy người nên đi hỏi chủ tử thì tốt hơn.”

Vừa dứt lời, Ảnh Nhất cũng xoay người rời đi.

“Hỏi chủ tử sao? Người nghĩ rằng ta có dũng khí đó hả?” Khôi Lang nói thầm, sau đó cũng vận khí đuổi theo Ảnh Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264: Tối thăm lúc nửa đêm

Sau khi bọn họ rời đi, toàn bộ Dự Vân lâu vẫn yên tĩnh, không ai dám lên tiếng nói chuyện, đám người ở Dự Vân lâu nhìn nhau một chút, sau đó vội vàng tản đi.

Ở bên kia, khi Phương Cửu về đến viện do Kha hội trưởng chuẩn bị thì lập tức đi tắm, thay đổi bộ quần áo nhuộm máu rồi mới đi ra bên ngoài.

“Chủ tử, ta cho người chuẩn bị vài thứ, người ăn một chút đi.”

Lãnh Sương nhìn dung nhan Phương Cửu đã khôi phục lại, cảm thấy rất vui vẻ: “Nếu lão thái gia biết dung nhan chủ tử đã khôi phục thì nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Tuy bị người của Diêm điện bắt đi nhưng chuyện này ta cũng có không ít thu hoạch.” Phương Cửu phát tay một cái, nhìn mấy món trên bàn đều là món nàng thích ăn, không khỏi cười híp mắt nhìn về phía Lãnh Sương.

“Lãnh Sương, có người bên cạnh thật tốt, người xem, ngay cả việc ta muốn ăn gì thì không cần nói người cũng biết.”

Phượng Cửu cầm đũa bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói:

“Người cũng ngồi xuống ăn cùng đi, dù sao một mình ta ăn cũng không hết.”

“Không cần đâu chủ tử, ta đã giữ lại một phần trong nhà bếp rồi.” Lãnh Suương vừa nói vừa đi đến bên cạnh giúp Phượng Cửu múc canh.

“Đứng rồi, hôm đại hội thi đấu đó ai đoạt giải nhất?” Phượng Cửu lên tiếng hỏi, lâu rồi nàng cũng không có thời gian nghe ngóng chuyện này.

“Là chy đen đoạt giải nhất.”

Lãnh Suương nói xong, liền nhìn Phượng Cửu: “Chủ tử, sau khi chủ tử bị bắt cóc, bên ngoài có người bán đấu giá thuốc của chủ tử với giá cao, vì vậy trong thời gian này danh tiếng của Quý Y ai ai cũng biết...”

“Hắn là do người Diêm điện làm, nhưng ta không hiểu hắn làm việc này có mục đích gì, có lẽ cũng không có ý xấu...” Nghĩ đến vị Diêm chủ kia nàng lại nhớ đến Thôn Vân thú của Liễu gia.

“Lãnh Suương, lúc các người đến có thấy một con thánh thú không?”

Lãnh Suương suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Không nhìn thấy, nhưng có nghe được âm thanh gào rống, lúc đó ta đã vào thành rồi.”

“Ồ, thì ra là thế!” Phượng Cửu gật đầu, nàng cảm thấy thánh thú kia sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, còn có vị Diêm chủ kia nữa, trong Lục Đạo thành này có tai mắt của bọn họ, Dự Văn lâu xảy ra chuyện lớn như vậy chẳng lẽ bọn họ lại không biết?

Nhưng trực giác của nàng khi đó... hẳn là không sai.

Hắn đến Dự Văn lâu để làm gì? Nếu như muốn bắt nàng trở về thì hẳn đã có không ít cơ hội có thể ra tay, nhưng hắn lại không làm vậy, còn có thánh thú kia nữa, rõ ràng nàng nghe được tiếng gào rống giận dữ của nó nhưng nó lại không xuất hiện, nàng đoán chuyện này nhất định có quan hệ với Diêm chủ.

Bởi vì hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện nên Phượng Cửu đi nghỉ từ rất sớm, Lãnh Suương muốn ở lại trông chừng nhưng lại bị Phượng Cửu bắt đi nghỉ.

Kha hội trưởng cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm nay có chút khác thường nên đã đưa Phượng Cửu về biệt viện nghỉ ngơi trước, sau đó liền có người đem mọi chuyện ở Dự Văn lâu kể lại với hắn.

Sau khi nghe xong đầu đuôi sự việc, Kha hội trưởng cũng không nói gì, hắn cảm thấy không thể tin nổi, Quý Y lại dám dùng sức mạnh của một người đối địch với cả một gia tộc trung đẳng, lại còn thắng lợi tuyệt đối...

Màn đêm buông xuống, không gian hoàn toàn yên tĩnh, lúc này bỗng có một thân ảnh màu đen xuất hiện trong hậu viện, đập trên mái nhà, im lặng không một tiếng động đi tới trước cửa một căn phòng, đẩy cửa sổ, bay vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 265: Tổ tình

Dường như ngay khi thân ảnh màu đen từ cửa sổ tiến vào phòng thì gian phòng lập tức sáng lên, một âm thanh lười biếng truyền đến: “Diêm chủ, nửa đêm khuya khoắt người không ở nhà ngủ, tới đây tìm ta làm gì?”

Nghe Phượng Cửu nói như vậy, ánh mắt Diêm chủ khẽ động, khẽ môi nhếch lên một nụ cười, âm thanh trầm thấp cũng từ trong miệng truyền ra: “Người biết bốn quân sẽ tới sao?”

Vừa dứt lời, hắn liền nhanh chóng đi đến chỗ Phượng Cửu.

“Diêm chủ, lúc ngủ ta không mặc quần áo đâu...”

Bước chân hắn dừng lại, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu, âm thanh giống như rượu ngon khiến người ta say đắm: “Không sao, bốn quân không ngại.”

Phượng Cửu nằm trên giường, không nói thêm gì, nàng xoay người ngồi dựa vào thành giường, chỉ thấy thân ảnh màu đen bước tới, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người nàng, hơi nhàu mày hỏi: “Không phải người nói người không mặc quần áo sao?”

Nàng cườiひ mắt giống như hồ ly: “Biết Diêm chủ đến đây, sao ta dám không mặc quần áo chính tề? Vì vậy tới nay ta cố ý mặc sẵn quần áo để chờ Diêm chủ.”

“Chờ bốn quân?”

Hắn đi đến bên giường, đứng chân lại, từ trên cao nhìn xuống nữ nhân đang ngồi ôm chân ở trên giường. Mặc dù nàng vẫn mặc một thân nam trang nhưng bởi vì đang nghỉ ngơi nên tóc nàng vẫn buông xõa.

Nhìn những sợi tóc đen nhánh buông xõa của nàng, còn có mấy sợi râu xoàng ở một bên mặt khiến cho nàng càng trở nên quyến rũ, hắn không nên nói tâm tư ẩn giấu trong lòng.

Phượng Cửu bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chằm chằm, nhất thời cảm thấy không được tự nhiên, vì vậy nàng cười ngượng ngùng: “Diêm chủ, người tới đây tìm ta có chuyện gì sao?”

Nghe được xưng hô của nàng, Diêm chủ nhàu mày: “Bốn quân rất già sao?”

Phượng Cửu im lặng, nàng rất muốn nói, Diêm chủ, người bắt sai trọng điểm rồi!

“Bốn quân rất già sao?”

Hắn hỏi lại lần nữa, dường như rất miễn cảm với vấn đề này, đôi mắt đen láy của hắn nhìn chằm chú vào nàng, giống như nàng không nói ra đáp án thì hắn sẽ không bỏ qua.

“Ha ha! Người không già, không già!” Phượng Cửu ngượng ngùng cười, cảm thấy tên Diêm chủ này nhất định bị thần kinh rồi, nửa đêm lại đến đây nói với nàng vấn đề này.

Ánh mắt Diêm chủ nhìn vào gương mặt trắng nõn của nàng, sau đó nhìn xuống đôi môi anh đào đang chuyển động của nàng, nghiêm túc lên tiếng:

“Bốn quân năm nay mới hai mươi lăm tuổi, còn chưa có hôn ước.”

“Hả?”

Phượng Cửu nghe hắn nói như vậy, lại nhìn gương mặt nghiêm túc của hắn, không nhịn được cười, lập tức cười ra thành tiếng.

Phượng Cửu lấy tay che miệng, nhịn cười, ho nhẹ một cái rồi nói: “Chuyện này... Diêm chủ, dựa vào nhan sắc của người, ta nghĩ là...”

“Người không hiểu ý của bốn quân sao?”

Hắn cắt ngang lời nàng, ánh mắt phức tạp nhìn thẳng vào mắt nàng. Hắn đã nói rõ ràng như vậy, nàng vẫn không hiểu sao?

Nghe vậy, Phượng Cửu khẽ gạt mình, lập tức sững sờ: “Không phải người nói mới hai mươi lăm tuổi, chưa thành thân sao? Ta nghe hiểu mà...”

Thấy vậy, sắc mặt Diêm chủ tối sầm lại, không hiểu là do đầu óc của nàng chậm chạp hay do hắn tò tính chưa đủ thành ý?

Diêm chủ thấy Phượng Cửu đang dùng gương mặt vô tội nhìn hắn, dường như nàng không hiểu tại sao hắn lại tức giận, vì vậy hắn cũng có chút xấu hổ, nhưng ánh mắt hắn lập tức thay đổi, hắn đột nhiên cúi đầu, để nàng xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 266: Trâu già Và Cỏ non

"Người làm gì đó!"

Hành động diễn ra bất ngờ của hấn làm nằng sợ, hai mắt nằng trũng lên, theo bản năng chống hai tay lên lồng ngực hấn không để hấn dè xuống. Nhưng hơi thở nam tính bất ngờ sát lại gần, khuôn mặt tuấn tú đầy mỹ lệ đột ngột phóng to trước mặt, khiến cho trái tim vừa hạ xuống của nằng đột ngột nhảy dựng lên.

Ánh mắt sâu xa của Diêm chủ chăm chú nhìn nằng, hai tay chống hai bên người nằng, cả người phủ lên người nằng, vậy nằng dưới thân không để nằng trốn thoát.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của nằng, nghe thấy mùi thuốc tươi mát thuộc về nằng, ánh mắt của hấn sâu dần, yết hầu chuyển động, giọng nói trầm thấp mang theo từ tính (*), hơi khàn vang lên: "Người thật sự không biết bản quân muốn gì sao?"

Phượng Cửu nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng to sát mặt nằng, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: "Chuyện này... Diêm chủ, hai ta đều là nam, nếu người ép ta lên giường thì quả thật không tốt lắm, để người ta nhìn thấy sẽ hiểu lắm đó..."

Tuy nằng cảm thấy hấn rất đẹp, rất hấp dẫn, nhưng toàn thân người đàn ông này chứa đầy hơi thở nguy hiểm. Nằng sợ nếu chọc phải thì về sau sẽ gây phiền toái cho mình. Huống hồ nằng không thể nào nhìn thấu sức mạnh của hấn, đánh cũng đánh không lại, nên tốt nhất vẫn không nên có bất cứ quan hệ gì với hấn.

"Người là nam sao?"

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của hấn xẹt qua một nụ cười, lóe lên rồi biến mất, nhanh đến mức không thể nào phát hiện.

"Đương nhiên!"

Nằng cao giọng nói, nhưng đang ở vị trí bên dưới nên giọng nói và phong độ không đủ mạnh mẽ.

Diêm chủ nhìn dung nhan tinh tế tuyệt đẹp dưới thân mình, hô hấp càng thêm nặng nề.

Khoảng cách gần như vậy, hấn thậm chí còn có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của nằng, nhìn cái miệng nhỏ nhắn, tròn bóng mọng nước của nằng nói một hồi, hấn nhận ra bản thân hấn hoàn toàn không nghe nằng nói gì, vì tất cả lực chú ý đều nằm trên cánh môi ướt át, kiều diễm, thoát nhìn hết sức xinh đẹp của nằng.

Thật muốn hôn lên, nếm thử mùi vị đó...

Suy nghĩ trong đầu, cộng với thôi thúc trong lòng khiến hấn thật sự làm như vậy, cả người hấn dần dần hạ thấp xuống, ánh mắt sâu thẳm càng lúc càng nóng bỏng của hấn rơi trên đôi môi mê người kia.

Phượng Cửu ngây dại!

Thấy khuôn mặt hấn thấp dần xuống, nằng giật mình mở to mắt kinh ngạc nhìn hấn.

Người đàn ông này thật sự là đại thúc ưà mép bất tỉnh vì bị nằng không cẩn thận hôn trúng trong rừng Cửu Phục kia sao?

Từ khi nào hấn trở nên không biết xấu hổ như vậy?

Mắt thấy đôi môi mòng gợn cảm sắp hôn lên môi nằng, hai tay chống trên lồng ngực hấn của nằng bỗng nhiên vô lực, làm cách nào cũng không đẩy hấn ra được, giống như một ngọn núi lớn đè xuống. Thấy vậy, ánh sáng trong mắt nằng vừa chuyển, lập tức lên tiếng.

"Đại thúc!"

Tiếng đại thúc này quả nhiên làm Diêm chủ ngơ ngẩn cả người, ánh mắt vốn chỉ rơi trên môi liền nhích lên một chút, lập tức nhìn thấy khuôn mặt từ thân đang nhìn hấn của cô gái nhỏ, tựa như hấn đã làm chuyện gì đó vô cùng độc ác.

Dù da mặt hấn dày đến đâu thì lúc này cũng không tiện tiếp tục nữa.

"Đại thúc, tuy người thích nam sắc, nhưng cũng không nên xuống tay với ta! Ta chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, là cò non mới lớn đầu ra ngoài, người còn không biết xấu hổ muốn ăn ta sao?"

Nghe đến lời này, khóe miệng Diêm chủ không nhịn được giật giật, gương mặt tuấn tú cũng tối sầm lại, ánh mắt hấn lãnh lẽo quét qua vẻ mặt vô tội của cô gái nhỏ, khí nóng giống như nghẹn trong bụng không phát ra được.

"Ý của người có phải là con trâu già như bản quân đây không nên ăn cây cò non như nhà người sao?"

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi ngược lại.

Nếu có thể, hấn quả thật muốn bóp chết cô gái nhỏ luôn khiến người ta tức chết này.

(*)Từ tính: Giọng nói trầm ấm, cuốn hút giống như lực hút của nam châm

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 267: Lễ vật

"Ha ha, ta cũng đâu có nói như vậy."

Nằng ngượng ngùng cười, thấy sắc mặt hấn trầm xuống, trong mắt có vẻ xấu hổ thì vội nói: "Mau đứng dậy đi, hai người đàn ông làm như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm!"

Nghe đến đây, Diêm chủ bực bội nở nụ cười, lui lại từng bước, sau đó lấy một vật trong không gian ra, nhét thẳng vào ngực nằng, còn hấn thì đen mặt xoay người bỏ đi.

Phượng Cửu giật mình, còn chưa kịp phản ứng thì đã sờ trúng cái đầu đầy lông mềm mại nên lập tức cúi đầu xuống nhìn, đôi mắt không khỏi sáng rực lên: "Ồ? Đây là chó con sao? Đẹp quá đi!"

Con vật trắng mềm bụng bằm trong lòng giống y như một quả cầu thịt, bộ lông xù trắng như tuyết. Lúc này, đôi mắt xanh biếc của nó đang trũng lên nhìn nằng chăm chăm.

Thân hình nhỏ bé của nó làm ra dáng vẻ hung ác như vậy khiến cho nằng không nhịn được, lập tức đưa tay ra vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

"Chó con!"

Nằng mừng rỡ gọi, chợt nghĩ đến Diêm chủ hình như đã xoay người rồi đi, nằng lập tức ngừng đầu nhìn lên thì đã không thấy bóng dáng của hấn nữa.

"Thật không ngờ hấn lại có thể tặng chó con cho mình để làm sủng vật." Nằng tự mình làm bầm, cũng không tiếp tục để ý đến hấn nữa mà chỉ tập trung vuốt ve bộ lông của chó con, cười híp mắt nói: "Đã có Lão Bạch rồi, vậy gọi người là Tiểu Bạch thì thế nào?"

Vừa dứt lời, hình như lại nhớ tới gì đó, nói thêm: "Hình như Tiểu Bạch không ổn lắm, Tiểu Bạch là tên cũ của Lão Bạch!"

"Ừm, cứ gọi người Cầu Cầu là được rồi." Nằng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, quyết định tên cho nó.

Mà Phượng Cửu đang ôm Cầu Cầu cũng không thấy được đôi con ngươi xanh lam của nó đang nhìn nằng đầy phẫn nộ, nhưng nó lại không dám làm gì nằng, chỉ có thể ngoan ngoãn làm một "con chó nhỏ".

Hôm sau, lúc Lãnh Sương thấy chủ tử nhà mình ôm trong lòng một quả cầu thịt đi ra ngoài thì hơi kinh ngạc, nhưng cũng chẳng hỏi nhiều, chỉ nói: "Chủ tử, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong."

Phượng Cửu ngồi xuống, vừa ăn vừa dứt một ít cho Cầu Cầu, nhưng thấy nó kiêu ngạo quay đầu, rõ ràng là rất xem thường đồ ăn này.

Thấy vậy, nằng cũng không để ý, ăn sáng xong thì đưa Cầu Cầu cho Lãnh Sương chăm sóc, tự mình đi đến tiền viện, định tâm sự với Kha hội trưởng chuyện sau này.

Trong đại sảnh...

"Ha ha, Quý Y lão đệ, đệ tới rồi, lại đây ngồi đi."

Kha hội trưởng bày trà và điểm tâm lên, đợi sau khi Phượng Cửu ngồi xuống rồi mới nói: "Lần này chọc đen của chúng ta thật sự phải cảm ơn đệ. Nếu không phải đệ, năm nay cũng không thể lấy được hạng nhất. Nhưng điều làm Kha mỗ áy náy nhất là việc để cho Quý Y lão đệ bị người Diêm điện bắt đi, khiến đệ hoảng sợ..."

Vừa dứt lời, hần cười nhìn Phương Cửu, nói: "Ta đặc biệt chuẩn bị hậu lễ, là vì tạ ơn Quý Y lão đệ."

Sau đó hần vỗ tay mấy cái, liền thấy hai người hộ vệ bụng khay vào.

Phương Cửu nhìn, thấy trên khay đang phủ vải đỏ, cũng nhìn không ra là cái gì, nàng cũng không lên tiếng nhưng khóe môi lại chứa đựng ý cười, lẳng lặng nhìn.

Kha hội trưởng tiến đến xúc vải đỏ lên, cười nói với Phương Cửu: "Đây là san hô hồng ngọc dưới đáy biển, là san hô cực phẩm, có thể dùng để thưởng thức, cũng có thể dùng để an thần. Hơn nữa, san hô hồng ngọc này có linh lực dồi dào, bày trong phòng ngủ hoặc nơi tu luyện có thể giúp tăng tu vi..."

"Cảnh đẹp ý vui, quả thực là đồ tốt." Phương Cửu gật đầu, ánh mắt dừng trên san hô hồng ngọc đẹp đẽ kia, sau đó liếc nhìn về phía khay thứ hai.

"Ha ha, còn cái thứ hai này là Tuyệt Y Thiên Tầm, do ta cố ý tìm cho đệ." Hần xúc vải đỏ lên, lộ ra một bộ y phục màu trắng bạc nhìn giống như nhuyễn giáp (*).

(*) Nhuyễn giáp: Là một loại áo giáp sắt có công dụng phòng thủ. Tuy làm bằng sắt nhưng tương đối mềm mại, không bị thô cứng như áo giáp sắt chuyên dụng của binh lính bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Phi thuyền hào hoa

Kha hội trưởng nhìn nhuyễn giáp Tuyệt Y Thiên Tầm rồi nói: "Thật ra đây chỉ là một môn pháp bảo có khả năng phòng ngự. Nó có thể cản ba lần công kích của tu sĩ Kim Đan, có thể ngăn một lần công kích của tu sĩ Nguyên Anh. Chỉ cần mặc lên người, nó sẽ hoàn toàn tự động phòng to hoặc thu nhỏ kích cỡ sao cho vừa người. Có Tuyệt Y này trong tay, sau này nếu lão đệ gặp nguy hiểm cũng có thêm một phần bảo vệ."

Thấy hai lễ vật này, thần sắc trên mặt Phương Cửu dịu dàng thêm một chút, nhìn về phía Kha hội trưởng, chấp tay nói: "Hai lễ vật này chắc đã khiến Kha huynh tốn không ít công sức, ta ở đây xin đa tạ trước."

Nghe hần nói một câu Kha huynh, Kha hội trưởng mừng rỡ trong lòng, cười ha ha lên tiếng: "Lão đệ thích là tốt rồi, thích là tốt rồi."

Nói xong, lại lấy một món đồ từ ống tay áo ra, cười nói với Phương Cửu: "Hai món này là tạ lễ, còn cái này là thù lao cho việc lần này lão đệ đã giúp chọ đen lấy hạng nhất..."

"Lão đệ xem đi!" Bàn tay hần mở ra, lộ ra một con thuyền tinh xảo, nhỏ bé trắng lẹ.

"Đây là..." Phương Cửu kinh ngạc nhìn hần.

"Ha ha, đây là một món pháp khí phi hành thượng phẩm, có thể biến lớn có thể biến nhỏ, có thể chứa hơn trăm người. Trong này, thiết bị đầy đủ, toàn bộ những thứ cần dùng đều có, nó được gọi là phi thuyền Hào Hoa."

Kha hội trưởng nhìn sự kinh ngạc trong mắt nàng, cười nói: "Có chiếc phi thuyền này, lão đệ muốn quay về Diệu Nhật quốc lúc nào cũng được. Không chỉ có vậy, trong các nước dưới cấp năm thì ai sở hữu phi thuyền này thì cần đáng kể một chút là có thể tùy ý ra vào."

Phương Cửu nhận lấy rồi quan sát, mặt đầy ý cười: "Vậy thì ta nhận..."

Thứ này giống như máy bay ở hiện đại, muốn đi đâu cũng tiện, thế thì tốt quá rồi! Dựa vào giá cả của pháp khí ở nơi này, chiếc phi thuyền này có thể được xem là vật vô giá. Dù sao ngay cả hoàng thất của Diệu Nhật quốc cũng không có vật xa hoa như vậy.

Nhận được lễ vật quý giá như vậy làm cho Phương Cửu cảm thấy hơi ngại. Vì vậy, nàng lấy một chiếc bình nhỏ từ trong nhẫn không gian ra: "Kha huynh, đây là Ngưng Linh dịch do ta điều phối. Kha huynh tìm một thời điểm thích hợp mà dùng, nó có thể giúp huynh đột phá phẩm cấp lúc này."

"Ngưng, Ngưng Linh dịch ư?"

Nghe thế Kha hội trưởng hơi kích động. Hần ở chợ đen nên biết được trong số thuốc nàng điều chế ra gần đây có một loại tên là Ngưng Linh dịch. Sau khi Thường thành chủ uống một lọ thuốc này không lâu thì đột phá cảnh cửa tu vi tăng thứ chín. Dù hần là hội trưởng chợ đen thì trong khoảng thời gian này cũng chỉ nghe nói đến Ngưng Linh dịch, chứ chưa được nhìn thấy. Nhưng không nghĩ tới, nàng vừa ra tay thì đã đưa cho hần một lọ Ngưng Linh dịch...

Phương Cửu mỉm cười: "Đúng vậy, là Ngưng Linh dịch. Thật ra, ta còn muốn phiền Kha huynh một việc."

Kha hội trưởng cầm Ngưng Linh dịch trong tay, về mặt vừa kích động, vừa có chút hoảng.

Hần vừa nghe thấy Phương Cửu có việc nhờ hần thì lập tức hỏi: "Chuyện gì? Mọi lão đệ nói, chỉ cần vi huynh có thể làm được thì nhất định sẽ không chối từ."

Hần biết nếu có thể có quan hệ tốt với Quý Y thì sau này sẽ có rất nhiều ích lợi, chẳng hạn như Ngưng Linh dịch trong tay hần...

Ngưng Linh dịch! Đây chính là thần dược thăng cấp, một lọ Ngưng Linh dịch ở bên ngoài cũng đủ khiến cho người ta tranh nhau đến vỡ đầu. Bây giờ đừng nói rằng có một chuyện cần hần giúp, dù là mười chuyện hần cũng làm đến cùng.

"Ta cần một vài thư tịch liên quan đến luyện đan, mong Kha huynh tìm giúp..."

"Ha ha, chuyện này không thành vấn đề, lát nữa ta sẽ đưa cho đệ."

Hần sáng khoái đáp lời, việc này đối với hần cũng không phải là việc khó khăn gì. Nhưng vừa dứt lời, ánh mắt hần lập tức sáng lên nhìn thiếu niên áo đỏ trước mặt, khẽ hỏi: "Lão đệ, lẽ nào đệ còn là một vị luyện đan sư hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 269: Bàn luận sau lưng chủ tử

Phương Cửu cười nói: "Được tế và luyện đan cũng cùng một phái, học thêm một ít mà thôi, ta nghĩ cũng không khó lắm."

"Ha ha, với tài năng thiên phú của lão đệ, ta tin đệ nhất định sẽ trở thành một luyện đan sư xuất sắc. Đệ yên tâm, chuyện thư tịch cứ giao cho ta." Hần vỗ ngực nói, sau đó sai hai hộ vệ đặt mọi thứ sang một bên, để cho Phương Cửu cất vào trước.

Nghe một lúc, hần nói thêm: "Hôm qua, lúc chàng vắng tôi, sau khi trở về có không ít người muốn đến thăm hỏi lão đệ, nhưng đều bị ta cản ở ngoài. Chuyện lão đệ một mình đối chọi với Liễu gia, ta tin rằng không lâu nữa chuyện này sẽ truyền ra ngoài, chắc chắn danh tiếng Quý Y của lão đệ sẽ càng thêm nổi tiếng."

Hần nhìn Phương Cửu tuấn tú vô song, một thần hồng y trước mặt, trong mắt đều là vẻ khen ngợi: "Thật không nghĩ tới, lão đệ không chỉ xuất sắc ở phương diện được tế, đến cả tu vi cũng xuất sắc như vậy. Hơn nữa dung mạo cũng thuộc loại ít người có thể sánh bằng, quả thật là trời cao hậu đãi!"

Nghe hần tán thưởng không ngừng, trên mặt Phương Cửu cũng có thêm mấy phần ý cười, nàng nói: "Kha huynh, nếu có người tới thăm, huynh hãy giúp ta từ chối. Gần đây ta không muốn gặp người khác, rất phiền phức."

Nói xong nàng chấp tay thi lễ, thu lễ vật rồi rời đi trước.

Trở lại trong viện, trong lòng nàng vui vẻ lấy phi thuyền Hào Hoa ra cho Lãnh Sương xem: "Người xem, đây là pháp khí phi hành, sau này chúng ta cũng có thể tự mình trở về. Chiếc thuyền nho nhỏ này lại có thể chứa hơn trăm người. Ta vừa mới xem thử, bên trong cái gì cũng có, quả thật là đồ tốt!"

"Chủ tử định trở về sao?"

Lãnh Sương cũng đến cạnh bàn, sau khi nhìn thấy chiếc phi thuyền nhỏ thì hỏi một tiếng.

"Chuyện này không vội, ta vẫn còn chuyện muốn làm. Được rồi, người lấy bàn đồ Thanh Đằng quốc lại đây giúp ta." Nàng nói rồi nhìn thoáng vào trong viện, thấy con vật nhỏ kia đã ngồi trước cửa nhìn nàng, không khỏi nở nụ cười.

"Cầu Cầu, lại đây." Nàng vẫy tay gọi nó.

Lãnh Suong đáp một tiếng ròi ra ngoài, tìm giúp nàng một tấm bản đồ của Thanh Đằng quốc.

Vật nhỏ tròn xoe với bộ lông xù trắng muốt ngồi xổm ở đó nhìn chăm chăm nàng, sững sờ một lúc rồi mới chậm rãi đi tới bên chân của nàng.

"Ngoan quá..."

Phượng Cửu cười khanh khách bế nó lên, đặt lên bàn và vỗ bộ lông của nó rồi nói: "Nhìn chẳng giống chó con lắm, trông có vẻ giống tiểu linh thú hơn."

"Giữ!"

Cầu Cầu gạt khòe miệng “giữ” một tiếng, liếc mắt nhìn nàng rồi nằm gục xuống bàn không để ý đến nàng nữa.

"Vật nhỏ này, thỉnh thoảng ta sao?"

Nàng cười khẽ rồi gõ nhẹ vào đầu nó, không khỏi suy nghĩ, Diêm chủ tặng cho nàng vật nhỏ này, và lại cũng không truy cứu chuyện nàng lấy mất nhân sâm nghìn năm của hắn, có phải nàng nên làm chút gì đó không nhỉ?

Nghĩ đến chuyện Diêm chủ và đại thúc là cùng một người, nàng không khỏi than nhẹ. Nói xem, sao trên đời này có thể có nhiều người trùng hân đức ngàn năm như vậy chứ? Nàng sớm đã đoán được hai người này có thể có chút liên quan với nhau, nhưng không ngờ rằng hai người lại là cùng một người.

Còn ở bên kia, trong sân viện lại là một khung cảnh khác...

Hai người Khôi Lang và Ảnh Nhất canh giữ bên cạnh thấy chủ tử bọn họ đang ăn sáng thì liếc mắt nhìn nhau, sau đó lặng lẽ lui xuống.

Ra bên ngoài, Ảnh Nhất nhỏ giọng hỏi: "Người nói chủ tử từ chuyện gì vậy? Đêm qua ngài ấy đến tìm Quý Y, sao lại mang bộ mặt tức giận trở về? Chẳng lẽ Quý Y không dụ dỗ hòa hảo với chủ tử sao?"

Khôi Lang nhìn vào bên trong, nhỏ giọng trả lời: "Chắc là tặng đồ không đúng. Người nói xem, dù Quý Y là một thiếu niên, nhưng cũng là đàn ông mà! Chủ tử lại tặng cho hắn cục cưng nhỏ đó... chẳng phải là đầu đất sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 270: Quà đáp lễ

"Vậy người nói thử xem, ngài ấy tặng thứ gì vậy?"

"Tất nhiên là..."

Ảnh thanh vừa phát ra, Khôi Lang liếc nhìn Ảnh Nhất đang cúi đầu, cả người thoáng cứng đờ, xoay người lại: "Chủ, chủ tử..."

Sao hắn lại xui xẻo vậy chứ? Mỗi lần nói xấu chủ nhân cũng đều để cho chủ nhân nghe thấy.

"Nói đi, theo như người nói, thì tặng gì mới thích hợp?" Diêm Chủ không nổi giận, chỉ nhìn hắn hỏi. Dường như hắn cũng đang suy nghĩ chuyện này...

Thấy vậy, Khôi Lang thờ phào nhẹ nhõm, nhếch môi cười, nói: "Chủ nhân, theo thuộc hạ thấy Quý Y nhất định sẽ thích đồ đắt tiền. Người xem, chẳng phải là hắn đang phải lần trốn, còn cầm theo nhân sâm nghìn năm của Dược lâu nhà chúng ta hay sao? Thuộc hạ nghĩ, thay vì tặng một vật cưng nhỏ, thì chi bằng chủ tử tặng vài loại pháp khí linh bảo gì đó còn hơn, trong thời khắc then chốt Quý Y còn có thể dùng được."

Nghe vậy, ánh sáng trong mắt Diêm chủ lóe lên, thích đồ đắt tiền ư? Hắn là nàng không thiếu tiền mới đúng. Dù sao một lọ dược tề của nàng cũng có thể bán với giá trên trời rồi.

Nhưng tặng một món pháp khí linh bảo cũng là chủ ý không tệ.

Vì vậy hắn chỉ liếc mắt nhìn Khôi Lang rồi xoay người bỏ đi.

Thấy chủ tử trở về viện rồi, Ảnh Nhất thờ phào một hơi, vỗ vai Khôi Lang nói: "Người có biết con vật cưng chủ tử tặng là gì không?"

"Chẳng phải chi là một con thú cưng thôi sao?"

"Nó là Thôn Vân thú, chủ tử chẳng những không giết nó, trái lại còn tặng nó cho Quý Y. Nhất định là muốn để nó đi theo bên người Quý Y, bảo vệ cho Quý Y."

"Thôn, Thôn Vân thú? Không phải nó là thánh thú trấn trạch của Liễu gia sao?" Khôi Lang kinh ngạc mở to hai mắt.

"Không sai, ta nghe chủ tử nói nó thuộc cấp bậc thánh thú. Sau một khoảng thời gian nữa thì sẽ có thể thăng cấp trở thành thần thú, cũng không thể so sánh nó với vật cưng nhỏ bình thường được."

"Quả thật chủ tử đối xử với Quý Y vô cùng tốt! Nhưng tặng đẳng tước... Người nói xem, tại sao Quý Y không phải là con gái chứ?" Khôi Lang lắc đầu thờ dãi. Đối với chuyện chủ tử yêu một người đàn ông, hắn vẫn không thể nào suy nghĩ thông suốt được.

Lúc này đang ở bên ngoài, nếu như trở về, với thân phận của chủ tử thì vốn không thể ở cùng một chỗ với Quý Y. Nói cho cùng thì chủ tử cao tại thượng như thế, đừng nói Quý Y là nam, ngay cả nữ thì cũng không xứng với chủ tử.

Nhưng mà, lời này hắn chỉ dám nghĩ, nếu để hắn nói ra thật thì hắn cũng không dám.

Vào lúc giữa trưa, trong viện của Phượng Cửu.

Nàng xếp thành quả nghiên cứu lúc sáng vào lọ thuốc. Đây là dược hoàn do nàng đặc biệt nghiên cứu cho đại thúc, có thể dùng để áp chế hàn độc ngàn năm trong người, cũng xem như là quà đáp lễ của nàng dành cho hắn.

"Không phải chủ tử chỉ điều phối được ít thôi sao?" Lãnh Suong ở bên cạnh thấy nàng bỏ viên dược hoàn to bằng đầu ngón út vào lọ, không khỏi hơi kinh ngạc, vì chưa từng thấy nàng chế dược hoàn.

"Dược hoàn ta cũng biết cách điều chế, có điều khá phức tạp, bình thường cũng không có thời gian làm"

Nàng đặt lọ thuốc lại, cười nói: "Chẳng qua đây là quà đáp lễ cho ngài ời ta, tặng được tể thì không tốt lắm nên phải dùng dược hoàn. Mất một buổi sáng, cuối cùng cũng làm xong"

"Có thể khiến chủ tử nhọc lòng như vậy, ta nghĩ giao tình giữa người này và chủ tử hẳn là không bình thường."

"Giao tình?" Phượng Cửu chớp mắt, giọng trở lên: "Sai rồi, không có giao tình gì cả. Chẳng qua ta lừa hắn không ít thứ, nên cũng phải trả lại chút gì đó."

Nàng phát tay áo đứng dậy, xoay người nói: "Ta đi nghỉ một lát, đừng để người khác làm phiền ta."

"Dạ." Lãnh Suong trả lời, chỉ thấy một bóng hình đột nhiên xuất hiện, nàng đang chuẩn bị phòng thủ theo bản năng thì bỗng nghe thấy giọng của người kia truyền đến.

"Quý Y!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 271: Có mưu đồ Gì

Phượng Cửu đứng bước, vô cùng ngạc nhiên nhìn về hướng có người đi đến: "Khôi Lang, người đến đây làm gì?"

Đêm qua chủ tử của hắn đến, hôm nay tên này đến, chủ tử bọn họ đúng là không coi ai ra gì, tự do ra vào như nhà bọn họ vậy...

Khôi Lang lờm Lãnh Suong đứng cạnh một cái, chân này hơi nhia lại, nghĩ thầm “Quý Y đã có chủ tử rồi nhưng bên cạnh lại dẫn theo một cô gái xinh đẹp thế này, vậy thì Quý Y đặt chủ tử ở vị trí nào?”

Sao chủ từ lại không có phản ứng gì? Lẽ nào chủ từ lại để cho Quý Y tự do nuôi dưỡng nữ nhân xinh đẹp? Chẳng lẽ không sợ Quý Y không cưỡng lại được sức quyến rũ của mỹ nhân bên cạnh sao?

Gạt đi ý nghĩ trong đầu, hần nhìn Phụng Cửu đang mặc bộ y phục màu đỏ, lớn tiếng nói: “Quý Y, ta thay mặt chủ từ đến đưa đồ!”

Vừa nói hần vừa bước lên phía trước, lấy ra một chiếc vòng bát quái nhỏ để trên bàn đá rồi nói: “Đây là vòng bát quái Càn Khôn, là một loại pháp khí thượng phẩm, có thể trấn áp kẻ địch, cũng có thể dùng làm vũ khí phi hành. Còn đây là Phụng Ty, chủ từ nói Quý Y thích dùng dao găm nên đã đặc biệt mang Phụng Ty đến đây, cây dao găm này vô cùng sắc nhọn, hơn nữa nó cũng là một loại pháp khí, nếu như trong lúc chiến đấu quan trọng thì chắc chắn nó sẽ là cánh tay đắc lực trợ giúp cho Quý Y.”

Phụng Cửu nhìn hai thứ để trên bàn, ánh mắt sáng rực lên rồi nhìn Khôi Lang hỏi: “Mấy thứ này chắc đáng giá lắm đấy nhỉ?”

Khóe miệng Khôi Lang khẽ co lại rồi tặc hần mới cái, nói bằng giọng cứng nhắc: “Những thứ này đều là những đồ vô cùng quý giá, chủ từ nói người phải giữ nó cẩn thận, không được mang đi bán!”

Nghe xong, lông mày Phụng Cửu dựng ngược lên: “Vô duyên vô cớ sao lại tặng đồ cho ta? Lại còn quý giá như vậy nữa! Rốt cuộc thì chủ từ nhà người có mưu đồ gì?”

Nghe xong những lời này, Khôi Lang tròn tròn mắt: “Người, người không biết sao?”

Không phải chứ? Hần không biết chủ từ thích hần? Vậy lúc này chủ từ đang muốn làm gì? Yêu đơn phương sao?

Chủ từ nhà hần gọi găng là thế, lẽ nào tên Quý Y này lại không nhìn thấy sức hấp dẫn vô biên của chủ từ nhà hần?

Nghĩ đến lúc này chủ từ của hần đang vì Quý Y mà hỗn vào lên mây, nhưng Quý Y lại không biết tâm lòng của chủ từ, Khôi Lang có chút tức giận. Nhìn đáng về này thì e là đến cả tay Quý Y chủ từ chắc cũng chưa được sờ. Nếu như có thể thì hần rất muốn đánh ngất tên Quý Y này mang về cho chủ từ.

Chỉ là hần có lòng mà lại không có sức, dù sao thì tên Quý Y này cũng không phải là người dễ đối phó, không cẩn thận là có thể mất mạng ngay.

Vì thế hần nhìn Quý Y, nói bằng giọng tức giận: “Chủ từ chỉ lệnh cho ta mang đồ đến, đồ cũng đã đưa rồi, ta cũng phải về rồi, cáo từ.”

Vừa dứt lời liền quay người đi, nhưng lại bị Phụng Cửu gọi lại.

“Đợi đã!”

Hần quay lại, hỏi với sắc mặt khó chịu: “Còn chuyện gì nữa?”

“Mang cái này cho chủ từ nhà người đi! Nói với hần, tuy không thể chữa trị tận gốc hần độc ngàn năm, nhưng mỗi tháng dùng một viên lúc hần độc phát tác thì có thể tạm thời khống chế được khí lạnh, làm cho khí lạnh không lan ra khắp cơ thể.”

Nàng lấy lọ thuốc viên ra đưa cho Khôi Lang, bảo hần chuyển giúp.

“Thứ này thực sự có thể khống chế hần độc ngàn năm sao?” Khôi Lang có chút kích động, hần không thể tưởng tượng nổi, người ở Dược lâu của bọn họ đã nghiên cứu thuốc giải lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tìm ra, nhưng sao Quý Y này lại làm được?

Phụng Cửu liếc hần một cái: “Sao? Nghi ngờ bản lĩnh của ta?”

“Không, không, ta không có ý đó, Quý Y, người yên tâm, ta nhất định sẽ giao tận tay nó cho chủ từ, cảm ơn, cáo từ.” Hần vui mừng cảm lọ thuốc cất đi, sau khi chấp tay hành lễ một cái, lập tức nhún chân nhảy vọt đi.

Nếu đúng như những gì Quý Y nói, vậy thì mỗi tháng chủ từ sẽ không phải chịu nỗi khổ của hần độc nữa. Quá tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Không nợ gì Nhau

Phụng Cửu cất hai thứ kia đi, ngấp dài một cái rồi quay về phòng nghỉ ngơi, Lãnh Sương thì ngồi xếp bằng trong sân tu luyện, còn Cầu Cầu lông xù lại nằm một mồi trên bàn đá trong sân.

Cũng không biết là trời qua bao lâu thì Phụng Cửu đang chìm sâu trong giấc ngủ say kia mới tỉnh giấc, lúc nhìn thấy một tên mặc áo đen ngồi bên cạnh giường, không khỏi giật mình rồi vỗ ngực thở dốc: “Dọa ta hết hồn, người đến đây làm gì?”

Giọng nói của nàng có chút tức giận, bởi vì hần xuất hiện mà không báo trước như vậy khiến nàng cảm thấy không có một chút cảm giác an toàn nào cả.

Hon nữa vì thực lực của hần quá thâm hậu nên ngay cả nàng cũng không thể nhận ra.

Có lẽ là nhận được lọ thuốc viên mà nàng đặc biệt làm ra cho hần nên trong lòng Diêm chủ rất vui vẻ, nhìn thấy người con gái đang vỗ ngực thở gấp kia giận hần, đuôi lông mày của hần khẽ nhích, khóe môi cong lên, giọng nói trầm thấp mang theo nụ cười không dễ nhìn ra.

“Lá gan của nàng chỉ to đến thế thôi sao?”

Phụng Cửu xoay người bước xuống giường, ôm y phục rồi bước xuống giường hỏi: “Người đến đây làm gì?”

Phụng Cửu đi ra bàn rót lấy một chén nước, mở cửa nhìn ra ngoài, thấy Lãnh Sương rõ ràng bị điểm huyết đứng yên trong sân, đến nói cũng không nói được nên không khỏi than lên một tiếng, đi ra bên ngoài giúp nàng giải huyết.

“Chủ từ, hần...”

“Được rồi, sau này nhìn thấy hần thì không cần chặn hần lại nữa, người không chặn được hần đâu, ở đây không có việc của người nữa, lui xuống trước đi!” Nàng vẫy vẫy tay, có ý bảo nàng ta đi trước.

“Vâng”, Lãnh Sương nhìn Diêm chủ một cái rồi xoay người rời đi.

Thấy nàng ngồi xuống sân, Diêm chủ cũng bước ra, ngồi đối diện nhìn nàng, tỏ vẻ kiêu ngạo, giọng nói trầm thấp: “Bốn quận đến để hỏi một chút, thuốc viên mà nàng điều chế cho bốn quân có phải kiêng kỵ thứ gì không?”

“Ha ha!”

Nghe đến đây, Phụng Cửu còn chưa nói gì thì Khôi Lang với Ánh Nhất trốn trên cây đã chịu không nổi mà cười phá lên, âm thanh vừa phát ra đã thấy không phù hợp nên vội vàng bịt miệng lại, nhưng âm thanh đó vừa phát ra đã khiến cho hai con người ở bên bàn đá trong sân nghe thấy rồi.

Phụng Cửu liếc Diêm chủ một cái rồi lại nhìn lên trên cây: “Người còn dẫn theo hai cái đuôi nữa tới sao?”

Sắc mặt Diêm chủ lúc này cũng hơi trầm xuống, ánh mắt sâu xa lạnh lẽo quét về phía hai người kia: “Hai người còn không mau cút về?”

Khôi Lang với Ánh Nhất vừa thấy đáng về đó, khi lời vừa dứt liền lập tức rời khỏi, không dám ở lại nhìn trộm nữa.

“E hèm!”

Diêm chủ ho nhẹ một tiếng rồi liếc nhìn nàng tiếp tục nói: “Còn nữa, bốn quân... bốn quân đến là để cảm ơn nàng!”

Nghe xong, nàng phát phất tay, cười híp cả mắt vào nói: “Không cần cảm ơn, ta lấy đồ của người, giúp người chế thuốc viên kia, chúng ta coi như hòa, ta cũng không nợ người cái gì!”

Tuy nhiên nghe những lời này, sắc mặt của Diêm chủ lại trở nên rất khó nhìn, khuôn mặt vốn hòa nhã lúc này cũng trở nên tối sầm, hần nhìn khuôn mặt tràn đầy vui vẻ kia, cau mày hỏi: “Người làm như vậy vì không muốn dính líu gì với bốn quân đúng không?”

Phụng Cửu nhìn hần một cách kỳ lạ: “Tại sao ta lại phải dính líu gì với người?”

Nghe nàng nói những lời này, mồi Diêm chủ nhích lên, nhìn nàng bằng ánh mắt sâu xa lạnh lẽo, vốn chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nhưng nhìn thấy nàng như vậy nên đến cả một chữ hần cũng không nói ra được.

Mím môi một lúc lâu, hần bỗng đứng lên trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi của nàng, chẳng nói câu nào đã phát ào bỏ đi.

Thấy vậy Phụng Cửu ngồi chống cằm, ánh mắt hơi thay đổi, cũng không biết là đang nghĩ gì, một lúc sau cũng đứng lên đi ra ngoài.

Chương 273: Khó mở lời

Khôi Lang và Ảnh Nhất trở về nhà lập tức nhớ nổi thảo luận, đoán xem chủ từ lúc trở về sẽ trông như thế nào? Ai ngờ, chưa nói được mấy câu thì đã nhìn thấy chủ từ của bọn họ bước đến, hai người lập tức đứng lên, lễ phép chào một tiếng.

“Chủ từ?”

Diêm chủ lờm bọn họ một cái, lúc định bước nhanh về phòng thì chân lại dừng lại, quay đầu lại nhìn hai người kia, giọng nói trầm thấp: “Có ở sân sau mọc dài rồi, hai người đi dọn đi! Nhớ là phải tự nhỏ!”

Nói xong cũng không nhìn xem hai người ở phía sau ngạc nhiên thế nào thì đã đi thẳng vào phòng.

“Nhỏ... Nhỏ có sao?”

Hai người nhìn nhau đầy kinh ngạc, khỏe mỗi run rẩy. Với thực lực của hai người họ thì đến cả đám gia chủ của sáu thành cũng không có thể sánh bằng, vậy mà lại bảo nhân tài như bọn họ đi nhổ cỏ sao?

“Người nói xem, có phải chủ từ lại phải chịu đủ kích gì rồi không?” Khôi Lang lẩm bẩm nói, nét kinh ngạc trên mặt vẫn chưa mất đi.

“Đi thôi, nhổ cỏ thì nhổ cỏ, như vậy còn tốt hơn là bị ném đến Thanh Phong lâu”. Ảnh Nhất vỗ vai hất một cái rồi đi đến sân sau.

Không cần nói nữa, chắc chắn chủ từ lại chịu đủ kích gì từ Quý Y rồi. Chỉ đáng thương cho bọn họ thôi!

Đám ám vệ ở chỗ tối trong nhà cũng không nhận được cười, nhìn Ảnh Nhất và Khôi Lang ngồi xổm nhỏ cỏ trong sân sau.

Diêm chủ quay về phòng càng nghĩ lại càng tức, không hiểu tại sao bản thân lại quay về. Giống như cô vợ bé nhỏ đang oán hận vậy, lẽ nào hẳn vẫn còn muốn chờ nữ nhân không có lương tâm kia đến dỗ dành hẳn hay sao?

Chuyện này có nghĩ cũng không bao giờ xảy ra, nữ nhân kia chắc không dính chặt lấy hẳn đâu.

Càng tức giận thì lại càng không kìm chế được, mới ra bàn ngồi không được bao lâu thì hẳn lại đứng lên đi ra ngoài, định đi đến chỗ Phương Cửu lần nữa để nói cho rõ ràng.

Nhưng vừa bước đến cửa thì đột nhiên dừng lại, hai tay sắp kéo cửa ra cũng dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo, mím chặt môi, hừ một tiếng rồi quay người lại đi về phía bàn trà, sau đó ngồi xuống.

Nếu như bây giờ đi tìm năng thì chắc chắn sẽ nhận được một câu: “Người lại đến đây làm gì?”

Ngồi đến đây, hẳn đánh phải đề nên sự kích động trong lòng mình xuống, vừa mới về giờ lại qua đó, vậy thì hẳn sẽ trở thành cái gì đây? Việc này không cần gấp rút như vậy chứ?

Vì thế hẳn có nhện, nhưng những lời trong bụng vẫn chưa nói ra thì lại giống như có luồng khí nóng trong lòng, không thoát ra được. Cho dù cả ngày chỉ ăn lộc tiên (*) thì vẫn không thấy thoải mái, đứng ngồi cũng không yên.

Mãi mới chờ được đến ngày hôm sau, hẳn vừa rửa mặt xong đã đi ra ngoài, thấy Khôi Lang với Ảnh Nhất bước đến, nhìn hai người họ một cái: “Nhỏ xong có rồi sao?”

“Chủ từ! Nhỏ xong rồi!”

Hai người vội vàng đáp. Có trời mới biết hôm qua hai người họ đã ngồi cả ngày nhổ cỏ, sáng nay thức dậy thì cả người đều đau ê ẩm.

Bỗng nhiên, ánh mắt Ảnh Nhất lại nhìn đến bộ hắc bào trên người chủ từ của bọn họ, môi khẽ mấp máy nhưng lại không nói nên lời, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

“Ồ nhà dột đi!” Sau khi Diêm chủ nói xong liền rời đi.

Đợi hẳn đi rồi, Ảnh Nhất mới ngẩng đầu lên: “Khôi Lang, người có thấy không?”

“Thấy gì?” Khôi Lang xoa thất lưng rồi đi đến bên bàn ngồi xuống.

“Bộ hắc bào mà hôm nay chủ từ mặc là bộ mới!” Ảnh Nhất có chút lưu luyến không nói gì, chỉ biết chủ từ lại một lần nữa làm thay đổi nhận thức của hẳn.

Thì ra người đàn ông khi rơi vào tình đơn phương lại trở nên như vậy...

Thật đáng sợ!

Khôi Lang nghe xong cũng cảm thấy kinh ngạc: “Không phải chứ?”

Lúc này hẳn không để ý đến điểm này.

Tuy nhiên lúc Diêm chủ đến nhà Phương Cửu, sắc mặt lại trở nên tối sẫm, giống như mưa to gió lớn sắp đến, khắp người đều tỏa ra khí lạnh khiến cho người khác hít thở không thông...

(*) Lộc tiên: Lộc pin (Chữ Hán: 鹿鞭; bính âm là biān) hay pin hươu hay gấu pin hươu là dương vật của các loài hươu nai.

Chương 274: Nhanh về Cổ đô

Sân trước vắng tanh không bóng người, cả trong lẫn ngoài cũng không nhìn thấy hình bóng của nàng, hẳn đi vào bên trong thì nhìn thấy chân gối đã gấp gọn gàng, vì vậy lập tức quay người đi ra ngoài rồi đi thẳng đến phòng khách.

Mới sáng sớm Kha hội trưởng đã nghe nói có người đến tìm, sau khi rửa mặt xong liền đi đến phòng khách, vừa bước vào đã nhìn thấy một nam nhân mặc hắc bào ngồi ngay ngắn trên chủ vị, dung mạo khôi ngô tuấn tú nhưng hơi lạnh lùng, cả người toát ra khí thế của cường giả, khí thế này không hề giống như giả vờ mà giống như là trời sinh đã có vậy, chỉ là người này đột nhiên xuất hiện ở đây khiến cho hẳn có chút run sợ.

Tên này là ai? Chỉ riêng năng lượng ẩn giấu thôi cũng khiến cho hẳn kinh hồn rồi, ở trong sáu thành này chắc không thể xuất hiện một nhân vật tài giỏi như vậy.

Có lẽ cũng là vì khí thế của đối phương quá mạnh nên Kha hội trưởng không thể không bước lên hành lễ, rồi hỏi: “Không biết các hạ là?”

“Quý Y đâu rồi?”

Kha hội trưởng sững người một lát rồi nói: “Hôm qua Quý Y đã đi rồi, nhưng đi đâu thì lại không nói, nghe ý của Quý Y thì chắc là muốn đi vòng vòng khắp nơi...”

Vừa nói xong câu này, nhìn lên thì thấy sắc mặt nam nhân mặc hắc bào ngồi trên chỗ của chủ vị càng ngày càng tối đen lại, giống như đang nổi trận lôi đình, hơi thở của cả phòng khách cũng theo đó mà ngưng lại, khiến cho hẳn đứng trong phòng khách mà lại cảm thấy toàn thân lạnh toát, đến thờ thôi mà cũng cảm thấy khó khăn.

Hắn vỗ cùng kinh ngạc, rốt cuộc thì người đàn ông này là ai?

Nhưng hẳn còn chưa kịp hỏi tiếp thì đã thấy bóng đèn lướt qua bên cạnh, người đàn ông vốn ngồi ngay ngắn trên chủ vị đã rời khỏi, mà luồng khí lạnh đè nén lúc nãy ngập tràn trong phòng khách cũng theo đó mà biến mất.

Lúc Diêm chủ trở về, Khôi Lang và Ảnh Nhất đã đứng chào một bên.

“Chủ từ, cổ đô có tin cấp báo truyền đến.” Khôi lang đưa cho hẳn bức thư.

Sau khi Diêm chủ xem ấn ký trên bức thư xong liền mở nó ra, một luồng khí linh lực xoẹt qua, ấn ký kia liền biến mất, hẳn lấy từ bên trong ra một tờ giấy, bên trên có viết hai chữ: “Nhanh về.”

Tay vừa thu lại thì lại có một tờ khác, chỉ nhìn thấy một luồng linh khí mà mắt có thể nhìn thấy được đang chuyển động trong lòng bàn tay, sau đó tờ giấy trong tay đã biến thành tro. Hần mím chặt môi, ánh mắt sâu xa bỗng có vẻ u buồn, trầm giọng căn dặn: “Xử lý nốt mọi chuyện ở đây cho xong rồi lên đường về cố đô!”

“Vâng!” Hai người đồng thanh đáp rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Còn ở bên kia...

Mặt trời đã sắp lặn, trời cũng tối dần, đám người Phụng Cửu đi từ chập tối ngày hôm qua, lúc này đang nghỉ ngơi đi dạo trên đường núi, Phụng Cửu cười Lão Bạch, Lãnh Suồng cười ngửa đi bên cạnh, Cầu Cầu giống con chó con cùng Lãnh Suồng cười trên lưng ngựa.

Bởi vì Lão Bạch không muốn công nó.

“Chú từ, gần đây hình như có nhà dân, hay là đêm nay chúng ta đến đó ở nhờ một đêm được không?” Lãnh Suồng nhìn thấy ở phía trước không xa có ánh đèn nên đi gần đến bên Phụng Cửu nói.

“Được. Dù sao thì chúng ta cũng không vội quay về!” Phụng Cửu đáp.

Lúc bọn họ đi thì tất cả đều ngồi trên phi thuyền, lúc đến đoạn đường trước mặt thì mọi người lại xuống cưỡi ngựa ngắm cảnh, dù sao bọn họ cũng không vội.

Ở đây cách nước Diệu Nhật rất gần, nếu dùng phi thuyền đi thì cũng chỉ đi mất có nửa ngày, khoảng cách không xa, vì thế không cần vội.

“Lão Bạch, đi nhanh lên, đến mấy nhà phía trước là có thể tìm đồ ăn cho người rồi!” Nàng cười rồi vỗ đầu Lão Bạch, bỗng nghĩ đến điều gì đó, nàng nhìn về phía Cầu Cầu đang nằm trên lưng ngựa.

Lúc rời đi, nàng vốn định để Cầu Cầu ở lại cho Diêm chủ, ai ngờ bọn họ vừa lên phi thuyền thì con vật nhỏ bé này lại sợ bị bỏ rơi nên lập tức chạy theo rồi trốn tít vào bên trong. gọi thế nào cũng không chịu chui ra.

Cho nên nguồn gốc của Cầu Cầu thế nào thì nàng cũng rất nghi ngờ, có lẽ nó không phải là một con chó con tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 275: Không thể tưởng tượng nổi

Thực ra nàng không biết Diêm chủ đã nói gì với nó mà thôi, Diêm chủ nói với nó nếu như nó không thể ở bên Phụng Cửu để bảo vệ nàng thì nó cũng không đáng sống trên đời này.

Nó đường đường là thánh thú cấp một, vậy mà lại bị uy hiếp giữa ban ngày ban mặt, nhưng nó lại sợ sự uy hiếp của người kia, không có cách nào phản kháng lại.

Nghĩ đến thực lực của nam nhân đó, Cầu Cầu vốn đang nằm ngoan ngoãn trên lưng ngựa đột nhiên cảm thấy ớn lạnh, rung mình một cái.

Cũng tại nó xui xẻo, vốn tưởng sinh ra từ đá thì có thể tự do tự tại nhưng ai ngờ lại gặp phải một tên nam nhân có thực lực đáng sợ cũng biến thái như vậy! Lại còn vừa uy hiếp vừa rút của nó một sợi thần hồn nữa, nếu không nghe lời thì cái mạng nhỏ của nó có thể sẽ mất bất cứ lúc nào.

Ánh mắt kinh hoàng của nó quét qua người thiếu niên áo đỏ kia một cái nhưng lại không nhìn ra người thiếu niên đó có điểm gì đặc biệt, hơn nữa tu vi lại quá yếu đuối khiến nó đường đường là thánh thú cấp một lại phải bảo vệ hắn, hắn được lợi quá rồi.

Lão Bạch vừa nghe thấy phía trước có đồ ăn thì nước bọt đã chảy dài ra, dồn sức xuống chân rồi chạy một mạch về phía trước, bỏ lại một luồng khói bụi phía sau cho Lãnh Suồng và Cầu Cầu..

Cầu Cầu đang nằm thì bị sặc bụi, tức đến mức ngồi thẳng dậy nhìn thân hình đang chạy như điên ở phía trước.

Đầu tên này có vấn đề sao? Chỉ biết ăn ăn ăn! Sao không ăn đến chết đi cho rồi!

Một lúc sau, khi đến sườn núi chỗ cách hai nhà kia không xa nữa thì Phụng Cửu lại có chút nhích ngực, nàng cười trên lưng Lão Bạch, siết chặt dây cương rồi nhìn về phía trước, trong mắt chợt lóe sáng.

Lãnh Suồng đuổi theo sau đi đến bên cạnh nàng, thấy nàng dừng lại không đi tiếp, chỉ đứng nhìn hai căn nhà sáng đèn kia, Lãnh Suồng cảnh giác nói: “Chú từ ở đây chờ một lát, ta đi thăm dò qua trước đã.” Nói xong liền nhảy xuống ngựa rồi đi về phía đó xem xét.

“Ta đi cùng với người!”

Phụng Cửu cũng nhảy xuống đất, dắt theo Lão Bạch, nhưng dường như Lão Bạch lại không muốn đi vào, hi lên vài tiếng, chân nó bắt an đạp vài cái xuống đất.

Phụng Cửu khẽ cười, vuốt nhẹ đầu nó rồi nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu, đi thôi!”

Thấy vậy, Lão Bạch mới cúi đầu đồng ý, ngoan ngoãn đi bên cạnh nàng.

Cầu Cầu đang nằm trên lưng ngựa lúc này cũng hơi hé mắt ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Phụng Cửu rồi lại nhìn về phía hai ngôi nhà kia, cũng không kêu gì mà cũng đi theo.

Ở đây chỉ có hai nhà, trong nhà đều sáng đèn, có lẽ bình thường có rất ít người đi qua đây, đứa bé trai đang ngồi nghịch đá trước cửa nhà kia chắc khoảng bốn năm tuổi gì đó, nhìn Phụng Cửu mặc một bộ y phục màu đỏ và Lãnh Suồng mặc một bộ y phục màu đen dắt ngựa đi tới bằng ánh mắt đầy tò mò.

Bỗng nhiên đứa bé đứng thẳng dậy chạy vào nhà, vừa chạy vừa hét: “Cha, mẹ, có người đến, có hai người đến!”

“Xuy! Xuy!”

Lão Bạch phun ra hai luồng hơi từ mũi, chân đạp đất có chút buồn bực, đầu nghiêng sang một bên, muốn kéo Phụng Cửu rời đi.

Nhìn dáng vẻ kỳ lạ của Lão Bạch, mắt Phụng Cửu cũng chuyển động, nàng nhìn về phía ngôi nhà kia một cái rồi lại nhìn qua một ngôi nhà khác ở cách đó không xa, ánh mắt từ từ hạ xuống, không biết là đang nghĩ đến điều gì.

Một lúc sau đứa bé trai chạy ra, nhưng chỉ đứng ở trước cửa nhìn Phụng Cửu, Lãnh Suồng, Lão Bạch và Cầu Cầu bằng ánh mắt đầy tò mò.

Nhưng lúc này, ở cửa nhà lại thấp thoáng xuất hiện bóng dáng của một người phụ nữ trẻ tuổi đang nhìn về phía có người đi đến, nhẹ giọng hỏi: “Khách từ đâu đến?”

Phụng Cửu nghe thấy giọng nói này liền ngừng đầu lên nhìn, vừa nhìn thấy người phụ nữ trẻ tuổi với khuôn mặt trắng bệch này thì hình ảnh ấy đã theo đó mà in sâu trong đáy mắt nàng.

Vừa nhìn một cái, trong lòng đã cảm thấy hơi chấn động...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Không ổn

Nàng kim nén lại nỗi khiếp sợ trong lòng, trên mặt không để lộ một chút khác thường nào, ngược lại nàng còn nở một nụ cười: “Chúng ta là người qua đường, vừa lúc sắc trời đã tối, nhìn thấy nơi này có nhà, nên muốn đến đây ở nhờ một đêm, không biết có thuận tiện hay không?”

Phu nhân im lặng, quan sát Phụng Cửu và Lãnh Suồng ở ngoài cửa, lại liếc nhìn vật cưỡi của bọn họ, hơi do dự.

"Mẹ, mẹ để ca ca và tỷ tỷ này ở lại đi! Dương Dương thích ca ca xinh đẹp."

Nhóc con bốn năm tuổi kéo nhẹ ống tay áo của mẫu thân mình, giọng nói non nớt mềm mại, trong đôi mắt xinh đẹp, trong suốt lóe lên một hi vọng, ẩn chứa sự khẩn cầu và mong đợi, khiến người ta nhìn thấy cũng không đành lòng từ chối.

Phu nhân thấy vậy, lộ ra vẻ mặt yêu thương, sờ lên đầu đứa trẻ, nói với Phụng Cửu và Lãnh Suồng: "Mời hai vị vào! Nhà cửa đơn sơ, nếu tiếp đón có chỗ nào không chu đáo, xin hai vị đừng trách."

Nàng mở cửa, nghiêng người ra dẫu tay xin mời, cũng bởi vì cửa phòng mở ra nên Phụng Cửu và Lãnh Sương thấy được trong phòng chỉ có một ngọn đèn dầu duy trì ánh sáng ở trên bàn.

"Cảm ơn, đã làm phiền phu nhân rồi."

Phụng Cửu chấp tay thi lễ, để cho Lãnh Sương trôi lơ Bạch và con ngựa kia ở bên ngoài, lúc này mới cất bước vào nhà.

Mặc dù trong phòng đơn giản, nhưng được dọn dẹp rất ngăn nắp, có lẽ ánh mặt trời chiếu sáng không đủ, trong nhà có chút lạnh lẽo, nhất là vào ban đêm càng rõ ràng hơn.

"Ca ca, huynh muốn uống nước không?"

Tằng nhóc bò lên trên ghế nhàn Phụng Cửu, chỉ vào ấm nước trên bàn nói: "Trong này có nước, Dương Dương khát cũng có thể uống."

Ánh mắt của Phụng Cửu rơi vào trên người phu nhân, nhìn thấy phu nhân nhẹ nhàng đi về phía sau, dáng người dịu dàng, bước đi mềm mại, cách nói chuyện cho thấy là người được giáo dục tốt, có lẽ cũng không phải là một người thôn phụ bình thường ở nông thôn.

Chỉ là, ở nơi như thế này, tại sao lại có gia đình như vậy?

Nàng thu lại ánh mắt, ổn định tâm trạng nhìn về đứa nhóc tinh ranh ở trước mắt, trong lòng than nhẹ một tiếng, khẽ hỏi: "Đệ tên là Dương Dương sao? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

"Đúng vậy, tên của đệ là Dương Dương, ca ca, hôm nay là sinh nhật bốn tuổi của Dương Dương! Mẫu thân đang làm trứng muối cho Dương Dương ăn."

Đứa nhóc dựa vào trên bàn, nhìn dung nhan tuấn mỹ của Phụng Cửu, ngây thơ nói: "Ca ca thật xinh đẹp, Dương Dương chưa thấy người nào đẹp hơn ca ca."

"Ồ, thì ra hôm nay là sinh nhật của đệ!"

Nàng kinh ngạc nhìn đôi mắt long lanh và vẻ mặt hưng phấn của đứa nhóc, suy nghĩ một chút, nàng lấy ra một viên dạ minh châu lớn bằng quả nho đưa cho hắn, cười khẽ: "Viết này tặng cho đệ làm quà sinh nhật."

"Ồ! Hạt châu này thật xinh đẹp, còn phát sáng nữa."

Đứa nhóc ngạc nhiên nhìn hạt châu kia, tay tự tiếp nhận rồi vui sướng rời khỏi ghế, chạy về phía sau nhà, cất tiếng gọi lớn: "Cha, mẹ, ca ca tặng con một viên hạt châu phát sáng."

Lúc này Lãnh Sương đi đến bên cạnh Phụng Cửu, nhìn thoáng qua phía sau, nhỏ giọng nói: "Chú tử, ta cảm giác nơi này không ổn, chú tử thực sự muốn ở lại nơi này sao?"

Nơi đây chỉ có hai gia đình, bên kia cũng sáng đèn nhưng không thấy nửa bóng người, nhà bên này cũng chỉ có đứa nhóc kia có chút giống người bình thường, phu nhân kia nhìn không ổn lắm, còn có nam chủ nhân trong nhà này, từ khi các nàng bước vào cửa thì chưa từng gặp, xem ra chỗ này thật sự không ổn...

Ánh mắt của Phụng Cửu lóe lên, nhìn về phía sau rèm nói: "Đúng là không ổn, có điều đứa bé kia rất bình thường, chỉ có người lớn là không bình thường thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 277: Tiếng cười đêm khuya

Vừa nói xong, nàng nhìn qua Lãnh Sương hỏi: "Cầu Cầu đâu?"

"Ở bên ngoài, nằm trên lưng ngựa, không chịu đi xuống."

"Kệ nó đi! Chắc là nó không có việc gì, nhưng người thì phải cẩn thận, buổi tối đừng chạy lung tung." Nàng căn dặn xong, liền thấy rèm khẽ lay động, đứa nhóc chạy ra.

"Ca ca, mẹ nói vật này rất quý trọng, Dương Dương không thể nhận." Nói xong lập tức trả lại dạ minh châu trong tay cho Phụng Cửu. Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng đứa bé chưa thấy qua loại đồ chơi nào đẹp như thế này, trong đôi mắt lộ ra vẻ không nỡ.

Phụng Cửu cười nói: "Không sao, cầm lấy đi!" Vừa nói xong liền nhìn thấy phu nhân kia bụng ra một đĩa trứng muối.

"Trong nhà cũng không có gì tốt để tiếp đãi hai vị, mọi người ăn tạm mấy quả trứng muối này vậy!" Giọng nói của của phu nhân nhẹ nhàng ôn nhu, ánh mắt nhìn Dương Dương đều là tình thương sâu sắc và nuông chiều của người mẹ.

"Ca ca, hạt châu này Dương Dương thật sự có thể nhận sao?" Hắn nháy mắt nhìn Phụng Cửu, lại nhìn mẫu thân ở bên cạnh.

"Dạ minh châu này rất quý giá, đứa nhỏ cũng không hiểu chuyện, công tử nên thu lại!" Phu nhân nhẹ giọng nói, ra hiệu cho Dương Dương trả hạt châu lại cho Phụng Cửu.

"Không có việc gì, chỉ là món đồ chơi cho đứa bé, giữ lại đi!" Phụng Cửu cười nói, để cho Dương Dương nhận lấy.

Thấy vậy, phu nhân liền nhẹ nhàng hành lễ với Phụng Cửu: "Như vậy, ta thay mặt Dương Dương cảm ơn lễ vật của công tử."

Nhìn thấy dáng vẻ hành lễ dịu dàng của phu nhân, ánh mắt của Phụng Cửu khẽ chuyển động, nàng cười nhạt không nói gì.

Không bao lâu, phu nhân để lại Dương Dương ở phía trước cùng với Phụng Cửu, còn nàng lại xoay người đi vào phía sau.

"Dương Dương, phòng sát vách kia là ai ở vậy?" Phụng Cửu nhìn đứa nhỏ đang ăn trứng hỏi.

"Là gia gia và bà bà, có điều thân thể của gia gia và bà bà không tốt, bình thường bọn họ ở trong phòng không đi ra ngoài."

"Ồ? Phụ thân đệ đâu? Có ở nhà không?"

"Lần trước có người xấu đến đây làm phụ thân bị thương, hiện tại phụ thân nằm trên giường dưỡng thương!" Hắn đưa trứng muối cho Phụng Cửu, ôn nhu nói: "Ca ca, huynh cũng ăn đi! Mẫu thân nói ăn trứng muối mới có thể bình an trường thành."

Nghe vậy, nàng mỉm cười, tiếp nhận trứng đã lột vỏ rồi bắt đầu ăn, một lát sau, phu nhân kia bụng lên một món rau, một đĩa thịt và hai chén cơm rồi nói với Phụng Cửu: "Trong nhà cũng không có gì khác, món ăn là rau dại, thịt thò bắt được trong rừng, công tử ăn đỡ một chút vậy!"

Sau đó, nàng ta dẫn Dương Dương đi xuống phía sau, để hai người Phụng Cửu và Lãnh Sương ở lại phòng khách.

Đợi sau khi nàng ta rời đi, Phụng Cửu liếc nhìn một đĩa rau cải, một đĩa thịt và hai chén cơm ở trên bàn, rồi mới nói với Lãnh Sương: "Ngồi xuống ăn đi! Mặc dù người trong nhà này có chút kỳ lạ, nhưng chắc là không có ác ý đối với chúng ta."

Nghe chủ tử nói như vậy, Lãnh Sương liền đáp lại, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh bàn, bụng con liền bắt đầu ăn.

Cảnh đêm dần dần buông xuống, dường như xung quanh càng trở nên lạnh lẽo, ngay cả tiếng côn trùng kêu ở bên ngoài cũng trở nên rõ ràng hơn trong bóng đêm vắng, lộ ra mấy phần quỷ dị.

Phụng Cửu và Lãnh Sương được sắp xếp nghỉ ngơi ở trong phòng, ở nơi này khắp nơi đều lộ ra vẻ quý dị, hai người muốn nghỉ ngơi cũng khó, vì vậy, Lãnh Sương nhận canh chừng ban đêm, còn Phụng Cửu đã khoanh chân nhắm mắt lại đi tu luyện.

Trước nửa đêm vẫn bình tĩnh, nhưng từ nửa đêm trở đi thì có tiếng gió vũ vũ đập vào cửa sổ, phát ra âm thanh mạnh mẽ, tiếng gió gào thét ở bên ngoài, nghe có chút đáng sợ.

Cũng ngay vào lúc này, một tiếng cười không biết truyền đến từ đâu, quanh quẩn ở trong màn đêm, trong không khí, giống như một tiếng sấm, đánh thức Phụng Cửu và Lãnh Sương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 278: Tất cả đều là Quỷ

Hai người lập tức mở mắt đứng lên, nhưng chưa chờ bọn họ hành động, bên ngoài bỗng có cuồng phong gào thét, mang theo tiếng hét thảm thiết tràn đầy phẫn nộ.

“Vì sao? Vì sao không chịu buông tha cho chúng ta? Vì sao?”

Đó là giọng nói già nua và khàn đặc, mang theo một tia sắc bén, vào ban đêm càng rõ ràng hơn, đó không phải là giọng nói của phu nhân, ngược lại giống như một ông già, nhưng...

Đôi mắt của Phương Cửu khẽ nhúc nhích, nhìn bên ngoài rồi nói với Lãnh Suong: “Chuyện không liên quan đến mình đừng đi ra.”

Vừa nói chuyện, nàng vừa đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống.

Khi nghe Phương Cửu nói như vậy, Lãnh Suong hơi run sợ, đáp lại một tiếng vâng, rồi đi đến cạnh giường ở phía sau nàng.

Bên ngoài, một nam tử trung niên mặc áo đạo sĩ trong tay cầm phát trần bay lơ lửng trên không, khí tức linh lực mạnh mẽ ở trên người hân bốc đầu tràn ra.

Một bà lão và một ông lão cũng đứng trên mặt đất, trên mặt đầy nước mắt cùng với không cam lòng, mà bao phủ quanh trên người bọn họ không phải là linh khí dày đặc, mà là âm khí u ám.

“Bỏ qua cho các người? Ha ha, nằm mơ sao?”

Người đàn ông trung niên đứng lơ lửng trên không cười lớn một tiếng: “Người và quỷ khác biệt, nếu bốn đạo không gặp qua mấy người thì thôi, nhưng đã gặp, thì nhất định phải thu phục các người!”

Lúc vừa nói xong, phát trần trong tay hân vung lên, một luồng khí tức linh lực có ánh sáng mạnh mẽ đánh xuống phía dưới, trong không khí, chỉ nghe thấy một âm thanh sắc bén lướt qua, bà lão và ông lão đang đứng trên đất lúc này cũng bị chọc giận.

“Chúng ta sinh ra không hại người, lại nhận hãm oan mà chết, chỉ là chết đi hóa thành u hồn cũng chưa hại người qua đường vô tội. Người luôn miệng nói chính đạo, nhưng ngay cả chúng ta cũng không chịu buông tha, luôn muốn thu phục chúng ta, đã như vậy, chúng ta liều mạng hồn phi phách tán cũng muốn giết người!”

Ông lão tức giận hét lên, dường như khi còn sống hẳn là một tu sĩ, sau khi chết, oán khí tràn ngập trên người không tiêu tan, âm khí cũng rất nặng, tiếng gào thét của ông vừa phát ra, cả người ông lập tức bay lên, móng của đôi tay dài ra, đánh về phía đạo sĩ kia.

Mà trong phòng, Lãnh Suong nghe nói như vậy liền không nhận được mở mắt ra, hoảng sợ nhìn về phía Phương Cửu nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, người nhà này là, là quỷ?”

Phương Cửu gõ nhẹ mặt bàn, nhẹ giọng nói: “Cũng không phải là toàn bộ.”

“Không phải là toàn bộ sao?”

Lãnh Suong ngạc nhiên, chợt nghĩ đến chủ tử nói chỉ có đứa bé kia là bình thường, không khỏi lên tiếng: “Ý của chủ tử là chỉ có đứa bé kia là người?”

“Đúng vậy.”

Phương Cửu nói: “Lúc còn chưa vào của ta chỉ thấy hơi thở của một người, chính là đứa bé trai, mà cha mẹ và ông bà của hắn, có lẽ đều đã chết, bởi vì ta không cảm giác được hơi thở người sống ở đây ngoại trừ chúng ta và đứa bé...”

“Nhưng điều này sao có thể được? Nếu như là quỷ thì sao lại mang theo một đứa bé còn sống?” Lãnh Suong cảm thấy không thể tưởng tượng được. Thế gian này có người, có tiên, tất nhiên cũng sẽ có quỷ, cũng chính vì thế giới này tồn tại ba loại này, mới tạo thành tam giới.

“Ta vẫn chưa gặp bà quý hôn kia, không biết bọn họ như thế nào, có điều mẫu thân của Dương Dương có lẽ không phải là ác quỷ, đối với chúng ta quá thật là không có ác ý, ngay cả chuyện ăn cơm tối nay, đồ ăn đều là những món chúng ta có thể ăn, mà không phải là làm phép biến đất cát, là cây thành đồ ăn.”

Nghe nói như thế, lúc này Lãnh Suong mới nhớ ra, lúc bùng đồ ăn cùng với thịt lên, phu nhân kia còn cố ý nói một tiếng là rau củ đại và thịt thỏ, lúc đó nàng ta biết chủ tử đã nhìn ra được nàng ta không phải là người rồi sao?

“Chủ tử, vậy bọn họ ở chỗ này là...”

“Có lẽ là vì đứa bé.”

Nàng than nhẹ một tiếng rồi nói: “Người ở bên ngoài kia nói cũng không sai, người và quỷ khác biệt, bọn họ ở cùng một chỗ với Dương Dương quá lâu, dương khí ở trên người Dương Dương sẽ càng yếu đi, đến lúc đó chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Canh hai có chuyện

Nghe âm thanh, hình như bên ngoài lại có thêm giọng nói của nam nhân, hai người lập tức suy đoán, chắc là phụ thân của Dương Dương rồi.

Nghĩ vậy, đôi mắt của Phương Cửu hạ xuống, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mãi đến khi, tiếng đập cửa cùng với một tiếng gọi khẽ truyền đến.

“Công tử.”

Nghe thấy giọng nói này, Lãnh Suong đề phòng đi về phía trước, canh giữ ở trước người Phương Cửu.

“Chuyện gì?” Phương Cửu ra hiệu cho Lãnh Suong lui ra.

“Mới công tử mở cửa, có chuyện gấp cầu xin công tử.”

Nghe vậy, nàng ra hiệu cho Lãnh Suong bước đến mở cửa. Lãnh Suong hơi dừng lại một chút mới tiến lên mở cửa phòng, lúc nhìn thấy phu nhân ở ngoài cửa, lòng bàn tay của phu nhân hơi lạnh.

Phu nhân này cũng không phải là người, mà là quỷ! Nghĩ vậy, nàng nuốt nước bọt, hơi lui lại một bước.

Nếu là người nàng sẽ không sợ, nhưng lại là quỷ...

Phương Cửu nhìn lại, liền nhìn thấy phu nhân vói về mặt tái nhợt đang ôm Dương Dương ngủ say đi đến, một tiếng bạch vang lên, phu nhân kia đột nhiên quỷ ở trước mặt nàng.

“Công tử.”

“Người làm gì vậy?” Phương Cửu hơi nháu mày, thấy trên mặt của nàng ta đầy nước mắt.

“Lão đạo sĩ kia lại đến nữa rồi, trong miệng hắn luôn nói muốn thu phục chúng ta, nhưng thực ra là hướng về Dương Dương của nhà ta, từ nhỏ trong bụng của Dương Dương đã mang linh châu, nhưng không thể lấy linh châu ra được, lão đạo sĩ này đã nói muốn luyện Dương Dương thành nhân dân để tăng tu vi, thật sự là chúng ta không có cách nào khác, chỉ có thể đến đây cầu xin công tử.”

Nàng khẽ nức nở: “Ta biết công tử không phải người thường, đã sớm nhìn ra chúng ta là u hồn không phải người, mặc dù chúng ta là quỷ hồn nhưng chưa bao giờ hại người, ở lại chỗ này đều là vì đứa nhỏ, một nhà chúng ta có chín mươi chín miệng ăn bây giờ cũng chỉ còn lại đứa bé Dương Dương này, công tử, công tử, van cầu người, van cầu người cứu giúp chúng ta!”

Nàng ta khóc nức nở, giọng nói mang theo sự nóng vội, lộ ra về bất lực và tuyệt vọng, khiến trong lòng Phương Cửu hơi trầm xuống, nàng vốn muốn khoanh tay đứng nhìn, nhưng lại không chống cự được tiếng cầu xin này, nếu nàng không giúp, không nói đến mấy quý hồn này, ngay cả đứa nhỏ này, vận mệnh cũng sẽ nhiều chống gai.

Mặc dù nàng trời sinh tính tình lạnh nhạt, nhưng trẻ con vô tội, sao nàng có thể nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn?

Ánh mắt nàng nhìn vào đứa bé đang ngủ say, thì ra trong bụng mang linh châu, khó trách từ lúc đi vào nàng đã thấy linh lực dồi dào trên người đứa bé này. Mặc dù khuôn mặt đứa bé vô cùng tái nhợt, nhưng lại có thể sống chung với mấy quý hồn này mà vẫn giữ được tính mạng, thì ra là vì có linh châu bảo vệ.

Hơi dừng lại, nàng nhìn phu nhân hỏi: “Người muốn ta giúp người thế nào?”

Nghe nói như thế, trong lòng phu nhân vui vẻ, vội vàng nói: “Ta chỉ cầu công tử mang theo con ta rồi đi, để nó có thể bình an lớn lên.”

“Lãnh Suong, nhận lấy đứa bé.” Nàng lạnh nhạt phản phó, tỏ ý là nàng đã đáp ứng.

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử!”

Nàng ta vội nói cảm ơn, nín khóc, mỉm cười giao đứa bé trong lòng cho Lãnh Suong, nhìn con trai đang ngủ say, trong lòng nàng ta lộ vẻ không nở, nhìn đứa bé thật lâu rồi nói với Phượng Cửu:

“Công tử, mọi người nhanh chóng rời đi theo con đường phía sau!”

Nàng vừa nói xong liền chạy ra bên ngoài.

Lãnh Suong ôm đứa nhỏ giật mình hỏi:

“Chú từ, chúng ta mang hắn về thật sao?”

Lãnh Suong không ngờ chú từ sẽ giúp quý hôn kia.

“Nhà chúng ta không ngại có thêm một miệng ăn, mang về thì mang về, có gì đáng lo hay sao?” Phượng Cửu không đồng ý nói.

“Nó nhỏ như vậy lại không có phụ mẫu và người thân, cũng rất đáng thương.”

Trong mắt Lãnh Suong lộ vẻ thương tiếc nhìn Dương Dương ngủ say. Nàng và đệ đệ của nàng sống nương tựa lẫn nhau, đệ đệ nàng có nàng chăm sóc, nhưng đứa bé này, nhỏ như vậy lại không có người thân, không khỏi động lòng trắc ẩn.

“À!”

Một tiếng kêu thê lương phá vỡ cảnh đêm, khiến trong lòng của hai người ở trong phòng chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 280: Lúc nên ra tay thì Phải ra tay

“Người trông coi đứa bé, ta đi ra xem một chút.” Nàng nói một tiếng với Lãnh Suong rồi bước ra ngoài.

Mở cửa ra, nàng nhìn thấy mấy quý hôn té trên mặt đất kêu la thảm thiết, từ giữa không trung tản ra từng luồng khí mang theo tia sáng, những tia sáng đó đánh vào trên người mấy quý hôn phát ra âm thanh sắc nhọn.

Khi nhìn thấy mấy quý hôn té trên mặt đất trở nên mệt nhọc, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị tiêu tán, Phượng Cửu lập tức nhìn về phía gã đạo sĩ đang vùng vẫy phát trần, ngón tay nàng khẽ động, trong lúc đó một cây ngân châm kẹp ở hai ngón tay bay về phía đạo sĩ đang đứng giữa không trung.

“Xoẹt!”

Ngân châm bị cây phát trần của đạo sĩ kia đánh rơi, cũng chấm dứt cánh đánh mấy quý hôn, hắn nghiêm ngặt liếc nhìn về Phượng Cửu, trầm giọng quát lớn: “Tiểu tử này là ai? Lại dám cùng làm bạn với quý sao? Đứng là đáng chết!”

Vừa nói chuyện, hắn vừa vùng cây phát trần lên, một luồng khí đánh tới Phượng Cửu.

“Ầm!”

Sát khí đến trước mặt, Phượng Cửu không chút hoang mang, lập tức nghiêng mình tránh ra, liếc mắt nhìn đạo sĩ kia nói: “Các hạ vừa ra tay chính là sát chiêu, chẳng lẽ cũng muốn biến ta thành u hồn dã quỷ?”

“Ha ha, ha ha! Tiểu tử, hôm nay thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại xông vào! Đứng là ta muốn giết người đó, thì sao nào?” Đạo sĩ cười ha ha, giọng nói lộ ra vẻ ngạo mạn và tàn nhẫn, cũng không có lòng từ bi của người tu đạo.

“Công tử đi mau, tu vi của lão đạo sĩ này là Trúc Cơ kỳ đỉnh cao, công tử đừng chống chọi lại với hắn, mau dẫn con ta chạy trốn đi!” Nam tử yếu ớt đứng lên quát lớn với Phượng Cửu, hy vọng bọn họ sẽ ngăn lại được đạo sĩ kia, có thể đổi lấy cơ hội sống sót cho con của hắn và thiếu niên này.

Phượng Cửu liếc nhìn bọn họ, không làm theo lời bọn họ nói, mà giương mắt liếc nhìn đạo sĩ kia, khóe môi gọi lên một nụ cười tàn nhẫn: “Dọc theo con đường này, có không ít người muốn giết ta, nhưng đến cuối cùng đều bị ta giết chết.”

Giọng nói của nàng lạnh băng, lộ ra mấy phần không thêm để ý, chỉ là một gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ đỉnh cao mà thôi, không đáng để nàng coi trọng.

“Nếu hận tại người rồi đi, ta có thể lưu lại cho người một mạng.” Nàng nhìn đạo sĩ ở giữa không trung, vẻ mặt nghiêm túc, không giống như đang nói đùa.

Nhưng người ở chỗ này vốn không xem lời của nàng là thật, dưới góc nhìn của bọn họ thì thiếu niên này ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cũng không phải, sao có thể giết được lão đạo sĩ?

Lão đạo sĩ kia cũng nghĩ như vậy, vì thế, sau khi nghe lời nói của nàng liền cười khinh thường: “Chỉ bằng người cũng muốn giết ta? Chỉ sợ là người không...”

Lời nói của hắn còn chưa nói hết lập tức phát hiện thiếu niên mặc hồng y vừa rồi còn đang đứng trên mặt đất đã bay lên trên không trung, trên tay thiếu niên xuất hiện một thanh trường kiếm mang theo ánh sáng lạnh lẽo, chỉ thấy hồng y khẽ động, một khắc sau, ngực hắn tê rần, cả người cứng đờ, hắn khiếp sợ không thể tưởng tượng được nhìn chăm chăm thiếu niên mặc hồng y cùng với thanh kiếm trong tay thiếu niên đó.

“Thanh, Thanh Phong kiếm! Người, người...”

“Ầm!”

Phượng Cửu đá một cước, đồng thời rút trường kiếm ra, nhìn thấy đạo sĩ ôm bụng ngã xuống đất, hừ lạnh: “Đề cho người đi người lại không đi, đây chính là kết cục.”

Một kiếm của Phượng Cửu đâm vào chính giữa trái tim của đạo sĩ, hắn còn chưa kịp thở cuối cùng đã chết, nhưng đến tận lúc chết hắn cũng không biết thiếu niên mặc hồng y này là ai? Tại sao lại cầm Thanh Phong kiếm trong tay? Càng không thể nào hiểu được, chính mình dường như là tu sĩ Trúc Cơ kỳ đỉnh cao, vì sao lại bị giết chết bởi một thiếu niên còn chưa đến Trúc Cơ?

Càng không thể nào tiếp nhận được, thiếu niên này không nói một tiếng đã động thủ, để hắn chết đi như vậy, thật sự không cam lòng..

Mấy u hồn kia khiếp sợ nhìn cảnh tượng này, bọn họ cũng không thể tưởng tượng được tình hình đã thay đổi trong nháy mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Thần Hồn Mộc

Phượng Cửu lau sạch Thanh Phong kiếm cầm trong tay, thu vào trong chuỗi kiếm, tiến lên phía trước, lột sạch đồ trên người tên đạo sĩ kia không còn gì. Sau cùng, ngay cả cây phát trần kia nàng cũng không buông tha. Vì đó là một món pháp khí, dù rằng không dùng được thì cũng có thể mang đi bán lấy tiền.

“Đa tạ công tử, đa tạ công tử!”

Phía sau truyền tới tiếng khấn đầu tạ ơn khiến Phượng Cửu quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt kích động của bốn quý hôn đang quý lạy trên mặt đất.

“Đứng lên đi! Ta còn có chuyện muốn hỏi các người.” Trong tay nàng phông ra một ngọn lửa, đốt thi thể của tên đạo sĩ kia.

“Vâng, không biết công tử muốn hỏi gì?” Bọn họ đỡ nhau đứng dậy, thân hình nhỏ bé trong suốt, hình như linh hồn hơi bất ổn.

Phượng Cửu liếc mắt nhìn họ nói: “Quý thi chính là quý, ta muốn biết các ngươi làm cách nào để duy trì hồn phách không bị hồn phi phách tán? Nếu một người vì oán hận và có vương bản trong lòng tích tụ thành âm hồn thì có thể giải thích được, nhưng các ngươi ở đây là một nhà bốn người, tất cả đều có thể bảo vệ quý hồn là vì sao?”

“Mỗi công tử đi theo chúng ta.” Bốn người nói, rồi dắt nàng đến một gian phòng khác ở phía sau, đào từ lòng đất lên một mảnh gỗ màu nâu đỏ.

“Không giấu gì công tử, chúng ta có thể ngưng tụ hồn phách không để bay mất là vì hai năm trước, có một vị đại sư xin chén nước uống, chúng ta lập tức làm cho hắn một ít cơm chay. Ông ấy nói trong lòng bọn ta không có cái ác chi cả cái thiện, cũng nghĩ đến cháu trai Dương Dương còn nằm trong tử lộ của ta, nên đã ban cho chúng ta một miếng Thần Hồn Mộc để chúng ta có thể ăn nấp, nuôi dưỡng hồn phách. Trong hai năm qua, chúng ta luôn ghi nhớ, lòng mang cảm kích nên không dám chứa ác ý, nhưng không ngờ lại bị tên đạo sĩ kia để mất tôi. Tôi nay, nếu không có công tử thì e rằng ngay cả quý chúng ta cũng không thể làm được.”

Phượng Cửu nghe nói như vậy, nhìn vào Thần Hồn Mộc, lúc này nàng mới hiểu ra, thì ra trong đó vẫn còn có chuyện như thế.

Nhưng nàng lại hỏi: “Nếu vị đại sư kia có lòng tốt như vậy, mấy người các ngươi lại là quý hồn, sao khi đó không phò thác Dương Dương cho ông ấy?”

“Có.”

Người nói chuyện lúc này là người đàn ông trẻ tuổi kia, hắn nhìn Phượng Cửu nói: “Lúc đó bọn ta lập tức thỉnh cầu vị đại sư kia mang Dương Dương đi. Dù sao bọn ta thân là quý hồn, trên người khó tránh có dính âm khí, sợ con trai đi theo chúng ta sẽ không tốt, nhưng đại sư lại từ chối. Nói là đến thời cơ thích hợp, ắt sẽ có quý nhân tương trợ. Trải qua đêm nay, chúng ta mới biết hóa ra quý nhân trong miệng đại sư chính là công tử.”

Phượng Cửu sờ sờ cằm, trầm nghĩ: “Thế gian này vẫn còn thể ngoại cao nhân biết bấm độn dự đoán tương lai như thế này sao?”

“Đại sư kia đã chết, tiếp theo mọi người có dự tính gì không?” Nàng nhìn bọn họ hỏi.

“Xin công tử mang Dương Dương rời khỏi đây! Chúng ta, chúng ta là quý, không thể ở cùng nó.” Người phụ nữ khẽ nức, dù trong lòng không nở, nhưng cũng không có cách khác.

“Xin công tử dắt cháu trai của chúng ta rời đi! Đại ân của công tử, kiếp sau chúng ta mới có thể báo đáp.” Ông lão và bà lão thì lễ với Phượng Cửu.

Người đàn ông trẻ tuổi ôm người phụ nữ nói: “Chi cần Dương Dương có thể sống, chúng ta không cầu mong gì hơn nữa. Công tử, Dương Dương của chúng ta chỉ có thể trông cậy vào người. Chúng ta không có thứ gì để tặng cho công tử, Thần Hồn Mộc là linh vật thượng hạng, mong công tử hãy mang theo!”

Nghe vậy, Phượng Cửu hơi nhàu mày, đưa mắt nhìn họ. Thần Hồn Mộc quả thật là món đồ tốt, nó chính là thần mộc thượng cổ. Đại sư để lại đồ cũng rất hào phóng, lại để lại cho bọn họ một miếng Thần Hồn Mộc quý giá như thế.

Có điều, con người của nàng cũng có nguyên tắc, không phải vật gì cũng lấy, vật gì cũng ham.

“Quý cũng có thể tu thành quý tu, thật ra ở chỗ của ta vốn có một bộ công pháp thích hợp cho các ngươi tu luyện, các ngươi có muốn đi theo ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 282: Trở về Diệt nhật

Lời này vừa nói ra, bốn quý hồn đều giật mình, trong mắt lộ ra vẻ không thể nào tưởng tượng nổi.

“Công... công tử nói quý hồn có thể tu luyện công pháp sao?”

Chuyện này rốt cuộc là thật hay giả? Công pháp của quý tu còn khó tìm hơn nhiều so với công pháp của tu sĩ! Lúc còn làm người, bọn họ chỉ mới nghe qua, chứ chưa từng nhìn thấy.

Nếu bọn họ có công pháp có thể tu luyện thành quý tu, thì không cần lo lắng đến chuyện khi cạn kiệt âm khí sẽ không có cách nào tồn tại trong trời đất nữa! Hơn nữa, nếu quý tu tu luyện đến trình độ nhất định, thì có thể không sợ ánh mặt trời chiếu vào! Dù vào ban ngày, bọn họ cũng có thể tự do ra ngoài đi lại.

Đối với bọn họ thì lời nói này đúng là một cảm dỗ không có cách nào ngăn cản được...

Không những được trở thành quý tu, còn có thể bảo vệ Dương Dương. Đây là chuyện bọn họ vốn không dám nghĩ đến.

“Không sai.”

Phượng Cửu gật đầu trả lời, nghiêm nghị nói: “Nhưng mà, nếu mấy người các ngươi theo ta, vậy thì phải nhận ta làm chủ, không được làm việc xấu hại người. Nếu không, không cần người ngoài thu phục mấy người các ngươi, ta cũng sẽ cho các ngươi hồn phi phách tán.”

“Chúng ta nguyện làm việc vì chủ tử! Không bao giờ phản bội! Nếu làm trái lời ngày hôm nay, chúng ta tình nguyện bị thiên lôi đánh cho hồn phi phách tán, mãi mãi không được siêu sinh.”

Bốn quý hồn cung kính quý xuống, kích động nói. Đối với bọn họ, bất luận là nhận người trước mặt làm chủ hay có thể tu luyện thành quý tu, thì cũng chỉ có lợi chứ không có hại. Dù rằng không có công pháp để cho họ tu luyện, nhưng chỉ tính riêng chuyện hôm nay rằng đã cứu bọn họ thì bọn họ sẽ tuyệt đối không phản bội nàng.

“Vậy được, mọi người quay về Thần Hồn Mộc nghỉ ngơi dưỡng sức. Ta có một sơn trang, đúng lúc cho các ngươi vào đó canh giữ, đồng thời cũng có thể ở đó tu luyện, về phần Dương Dương thì cứ yên tâm giao cho ta đi...”

“Vâng.” Bốn quý hồn trả lời.

“Ta vẫn chưa biết các ngươi tên gì?” Nàng nhìn bọn họ rồi hỏi.

“Chủ tử, ta tên là Triệu Vũ Hòa, đây là nương tử Lâm Tâm Huệ của ta, đây là phụ thân Triệu Đức Cao và mẫu thân Phàn Quyên của ta.”

Nghe vậy, Phượng Cửu liền nói “Ta tên là Phượng Cửu, cứ vậy đi! Dù sao trời cũng sắp sáng rồi, mau lên đường rời khỏi đây!”

Nói xong, nàng lấy phi thuyền ra ném vào không trung, thấy phi thuyền biến thành hình dạng lớn liền nói với Lãnh Sương: “Ôm Dương Dương vào trước đi.”

“Dạ.” Lãnh Sương trả lời, đi lên phi thuyền trước, bồng bế ôn hòa cho Dương Dương rồi mới xuống lại, bịt kín mắt ngựa, buộc ngựa trên phi thuyền, rồi mang Lão Bạch đi theo.

Lúc mấy người Triệu gia nhìn thấy phi thuyền, không khỏi nuốt nước bọt. Đúng là phi thuyền, còn là phi thuyền tráng lệ như vậy. Chủ tử này của bọn họ rốt cuộc có lai lịch gì?

“Mọi người vào trong Thần Hồn Mộc đi!” Phượng Cửu ra hiệu, bảo bọn họ trở về Thần Hồn Mộc.

Bốn người đáp lại, lúc này mới biến thành bốn luồng ánh sáng tiến vào trong Thần Hồn Mộc, theo Phượng Cửu lên phi thuyền, đi đến Diệt Nhật quốc...

Hai ngày sau, vì phi thuyền quá mức nổi bật, lúc tới bên ngoài thành của một trấn ở biên giới Diệt Nhật quốc, nàng liền thu hồi Phượng Phi (*), ba người cưỡi ngựa đi vào thành. Dù sao bọn họ cũng có nhiều thời gian, không nhất thiết phải chạy về thành Vân Nguyệt vội.

Sau khi vào thành, vì đã vào trong lãnh thổ Diệt Nhật quốc, nên Phượng Cửu muốn tìm một chỗ đổi lại nữ trang, mua cho Dương Dương vài bộ quần áo...

(*) Phượng Phi: Tên của phi thuyền do Phượng Cửu đặt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 283: Nam tử gặp trên đường

Bộ bạch y trên người Phượng Cửu phối hợp với dung mạo tuyệt đẹp của nàng thì dù đi đến đâu cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người. Chưa nói đến khuôn mặt tuyệt đẹp, thì dáng người xuất sắc đầy khí chất của nàng cũng được coi là cực kì hiếm thấy trong số các thế gia ở nơi phồn hoa, chứ đừng nói là ở trong trấn nhỏ nơi biên giới khá vắng vẻ này.

Lãnh Sương mặc bộ quần áo màu đen sát người như lúc trước, đáng vẻ là lột, khuôn mặt lạnh lùng, tuy xinh đẹp nhưng lại khiến người khác không dám đến gần.

Vì tiến vào thành, nên các nàng cười ngửa đi chậm rãi. Dương Dương ngồi phía trước Phượng Cửu càng thêm tò mò nhìn ngắm xung quanh, khuôn mặt đầy hứng thú.

Phượng Cửu hơi nghiêng đầu nói: “Lãnh Sương, bọn ta đến quán mì hoành thánh nhỏ phía trước đại người. Người đi mua một ít lương khô để trên đường chúng ta có cái ăn, tiện thể mua về cho Dương Dương chút bánh ngọt và một ít đồ ăn vặt...”

“Dạ.” Lãnh Sương lên tiếng, hai chân chôn ngửa đi về phía trước.

Còn Phượng Cửu và Dương Dương thì lại đi đến quán hoành thánh nhỏ cách đây không xa, gọi hai tô hoành thánh vừa ăn vừa chờ.

“Phượng tỷ tỷ, trong thành đẹp quá, có rất nhiều thứ mà trước đây Dương Dương chưa từng thấy.” Hai mắt của nó ánh lên tia sáng nhìn nằng, cả người đều toát ra tâm tình vui sướng và mãn nguyện.

“Trong nhà tỷ tỷ đẹp hơn nhiều.”

Nàng xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, nói:

“Ăn nhanh đi! Ăn xong chúng ta sẽ lên đường.”

“Dạ.” Dương Dương phấn khởi gật đầu, tự dùng thìa múc hoành thánh lên ăn.

Từ đoạn đường này về sau, Dương Dương luôn tỏ ra lạnh lợi, hiểu chuyện khiến Phượng Cửu vô cùng yêu quý. Thấy nó gục mặt xuống ăn hoành thánh, đáng vẻ vô cùng dễ thương khiến Phượng Cửu cũng không khỏi nở một nụ cười dịu dàng.

Mà ở giữa lâu hai của từ lâu đối diện quán hoành thánh nhỏ, một nam tử mặc áo bảo màu xanh thăm chắp tay đứng bên cửa sổ. Trong lúc vô tình nhìn thoáng qua, thấy nơi quán hoành thánh nhỏ có một thiếu nữ mặc bạch y tuyệt đẹp, hơi nghiêng mặt, lộ ra ý cười dịu dàng.

Chỉ một cái liếc mắt đã khiến hắn không thể dời mắt đi được.

Đẹp quá!

Tuy hắn đã gặp không ít mỹ nhân, nhưng thiếu nữ mặc bạch y này hoàn toàn không giống với những mỹ nhân hắn từng gặp.

Nàng ngồi ở hàng quán đơn sơ, phong thái lười biếng mà tùy ý, trong sự lười biếng của nàng còn toát ra khí chất thanh nhã khiến người ta không thể không ngoài lại ngắm nhìn.

Có lẽ cảm nhận được hắn đang nhìn nàng, nụ cười trên mặt nàng thu lại, ngược mắt nhìn về phía hắn. Lúc đối diện với ánh mắt của nàng, lòng hắn hơi rung động.

Một đôi mắt thật đẹp!

Đôi mắt trong vắt kia sâu thẳm không thấy đáy, ẩn giấu sự sắc bén nhọn. Lúc mới nhìn thấy nàng, hắn vốn tưởng nàng chỉ là một thiếu nữ xinh đẹp hiền lành, nhưng cái nhìn này lại cho hắn biết thiếu nữ này tuyệt đối không phải người tầm thường.

Ánh mắt của nàng có khí thế kinh người, đôi mắt trong veo tỏa ra sự lạnh lùng và hờ hững. Không có né tránh, không có thẹn thùng, ngược lại còn mang theo sự dò xét đối với ánh mắt của hắn.

Thấy vậy, khước mũi hắn hơi cong, trong mắt hiện lên một tia hứng thú.

Một người đàn ông trung niên đứng sau lưng nam tử thấy thế, men theo ánh mắt nhìn xuống, ánh mắt cũng lập tức rơi trên người thiếu nữ mặc y nơi quán nhỏ, hơi quan sát rồi lập tức thu lại ánh mắt, cung kính trông chừng phía sau nam tử.

Phượng Cửu thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn hoành thánh. Khí thế cả người nam tử kia bất phàm, đoán chừng cũng chẳng phải người tầm thường. Nàng chỉ qua đường, cũng không hi vọng trên đường sẽ xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Bởi vậy, cũng chẳng chú ý đến nam tử kia.

Nhưng đúng lúc này, thấy trên đường có không ít người đều tụ tập vào một chỗ, dường như còn nghe thấy tiếng bàn luận xung quanh truyền đến...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 284: Bám đuôi

“Hình như là một cô nương mặc áo đen, tiếc là lại đụng phải hai huynh muội kia.”

“Đi đi đi, đi nhanh nhanh lên, trong thành chúng ta chưa có ai dám phản cao thấp với bọn họ, ta đoán là người nơi khác tới.”

Nghe lời đó, ánh sáng trong mắt Phượng Cửu lóe lên, nhìn hướng mọi người chạy đến xem náo nhiệt, hơi dừng lại, hỏi: “Dương Dương, ăn xong chưa?”

“Đệ ăn no rồi, nhưng chưa ăn hết thì phải làm sao?” Tiểu tử kia không muốn lãng phí, còn múc nước canh uống, thấy trong bát còn sót lại vài sợi hoành thánh, về mặt tiếc nuối.

Thấy vậy, Phượng Cửu khẽ cười, xoa đầu nó nói: “No rồi thì không cần ăn nữa, đừng ăn no quá, lát nữa còn có bánh ngọt thì làm sao!”

Nàng tươi cười trả tiền, lúc này một tay nắm tay nó, tay kia dắt Lão Bạch đi về hướng đám người kia.

“Chú tử thấy hứng thú với nàng ấy sao? Có cần thuộc hạ cho người mời nàng ấy tới không?”

Người đàn ông trung niên trên lầu thấy ánh mắt của chủ tử vẫn dõi theo bạch y nữ tử kia thì mở miệng hỏi thử.

Sau khi nam tử đang đứng chắp tay nghe lời đó thì quay đầu sang liếc nhìn hắn, nói: “Người nghĩ, người mời được nàng sao?”

Nghe vậy, người đàn ông trung niên ngẩn ra, không hiểu hỏi: “Chủ tử, lời này có nghĩa là gì?”

Sao chủ tử lại không thể mời nổi một cô gái? Huống hồ, với thân phận của chủ tử nhà hắn, muốn để cô gái kia đến đây thật sự rất dễ dàng.

Nam tử không nói gì. Chẳng qua khi nhìn hình bóng màu trắng đang đi đến chỗ đám người kia, thì lập tức xoay người bước xuống lầu, định bám đuôi nàng đi xem.

Người đàn ông trung niên thấy vậy, cũng vội đuổi theo.

Bị đám người vây quanh trong một mảnh đất trống, một nam tử thân hình hơi gầy bị một nữ tử đáng người to béo đè ở dưới, không thể đứng dậy. Vì toàn bộ trọng lượng của nữ tử kia đều đè ép lên người hắn, khiến mặt hắn đỏ lên, ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

“Mau, mau đứng dậy đi!”

Nam tử cố gắng đẩy nữ tử to béo đứng dậy, nhưng hoàn toàn không đẩy được.

“Ái ui... Ca... Ngực của muội đau, nàng ta đập một cước vào ngực muội, đau quá... Đau đến nỗi muội không đứng dậy nổi.”

Nữ tử to béo nằm ngửa, mặt lên trời, lưng úp xuống dưới. Vì phía dưới có đại ca nhà mình làm đệm đỡ, nên lúc ngã xuống nàng không thấy đau. Nhưng vì ngực bị đập một cước đau đến hít thở không thông nên ngay cả sức để đứng dậy cũng không có.

Lãnh Sương cả người mặc một bộ đồ đen bó sát lạnh lẽo liếc mắt nhìn hai người. Lúc chuẩn bị đất ngửa rồi đi thì thấy chủ tử đang dắt Lão Bạch và Dương Dương đứng trong đám người, lập tức chạy tới.

“Chủ tử, mua xong hết đồ rồi.”

Phượng Cửu liếc nhìn hai người dưới đất, gật đầu: “Vậy thì đi thôi!” Nàng ôm Dương Dương lên lưng Lão Bạch, bản thân mình cũng xoay người lên theo. Hai chân thúc vào bụng Lão Bạch một phát, quát khẽ một tiếng rồi đi về phía trước.

Lãnh Sương cũng điem nhẹ mũi chân phi người lên ngửa, theo sau nàng rồi đi.

Thấy hai cô gái cứ cười ngửa rồi đi như vậy, mọi người xung quanh không khỏi giật mình ngạc nhiên, chỉ thấy lá gan của hai người này thật sự không nhỏ, trực tiếp đánh hai đứa con nhà giàu ở chỗ họ rồi bỏ người đi.

Nam tử kia đứng trong đám người vây xem nhìn thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia sáng như đang sán mũi. Lần này đến tiểu quốc Diệu Nhật cấp chín, không ngờ còn có thể gặp được người con gái có cả nhan sắc và phong thái đều hoàn mỹ như

vậy.

Thấy bóng hình màu trắng dần đi về phía xa, hắn không ngừng vận khí đuổi theo thân ảnh phía trước.

Người đàn ông trung niên đằng sau thấy thế lập tức ngạc nhiên, trong mắt thoáng qua một chút trầm tư, hơi nhú mày đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Không hề Phòng bị

Phượng Cửu cười Lão Bạch tiến lên phía trước. Vì đang đi trên đường lớn, nên tốc độ không nhanh. Nàng cũng không hỏi Lãnh Suong lúc này có chuyện gì? Tựa như một màn vừa rồi chưa hề xuất hiện, cũng không quan tâm.

Thật ra, cũng không phải là nàng không quan tâm, mà là vì nàng biết Lãnh Suong không có việc gì, cũng chả có chuyện gì đáng để nàng quan tâm hỏi đến.

“Chú từ, phía sau có người đi theo chúng ta.” Lãnh Suong cười ngửa đi bên cạnh Phượng Cửu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía nam từ đang đi theo sau.

“Đi thôi! Không cần để ý đến hắn.”

Phượng Cửu phớt lờ, không cần quay đầu cũng biết là nam tử trên lầu lúc này. Đối phương mang theo ánh mắt có tính xâm chiếm làm nàng muốn bỏ qua cũng khó, dám theo đuổi các nàng, vậy cứ để bọn họ theo đi! Trái lại nàng muốn xem thử, làm sao đối phương theo được các nàng.

“Đồ ăn vặt ta sai người mua cho Dương Dương đâu? Lấy một ít ra đi.” Nàng chìa tay về phía Lãnh Suong nói.

“Đều ở trong đây.” Lãnh Suong đưa một cái túi nhỏ cho nàng.

Phượng Cửu nhận xong thì đưa cho Dương Dương ngồi phía trước: “Này, cảm ăn đi, nhưng đừng ăn quá nhiều một lúc.”

“Cảm ơn Phượng tỷ tỷ.” Dương Dương cười vui vẻ, vui mừng nói cảm ơn.

“Ngoan.” Nàng nheo nheo khuôn mặt tươi cười của nó.

Nam tử phía sau vẫn nhìn theo bóng lưng của nàng, nhưng nhất cử nhất động của nàng, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một tiếng cười cũng đều rơi hết vào mắt hắn, cũng làm cho hắn này sinh hứng thú đặc biệt.

Hai người trước mặt cười ngửa đi tiếp. Mãi đến khi ra khỏi cửa thành, hai người phía sau vẫn cứ đi theo. Chỉ khác là sau khi ra khỏi cửa thành, hai người đều ngưng kiếm phi hành, theo sau Phượng Cửu cách chưa tới mười thước.

Phượng Cửu cũng không nói gì nên Lãnh Suong không để ý tới nữa. Vì đối phương chỉ đi theo, vẫn chưa tiến thêm một bước làm ra chuyện gì, nhưng nên phòng bị thì Lãnh Suong vẫn phải phòng bị.

Cứ như vậy, đoàn người lấy cái phương thức quái đản này đi về phía trước. Phượng Cửu khẽ vận nội lực thúc đẩy hai tay ra đằng sau tai, cảm nhận gió nhẹ huu huu trước mắt. Trong mắt nàng xẹt qua một tia sáng âm u, khóe miệng nhỏ cong lên một nụ cười quỷ dị.

Qua thêm khoảng nửa nén hương, phía sau truyền đến hai tiếng vật nặng rơi xuống và vang lên hai tiếng kêu đau đớn.

“Bịch! Bịch!”

“Ừ ừ da!”

Lãnh Suong vẫn chú ý phía sau. Vì vậy, khi thấy ngư kiếm của bọn họ chọt xuống từ độ cao hơn hai thước giữa không trung thì vô cùng kinh ngạc.

Nhìn lại về phía chủ tử, khi thấy bên môi nàng hiện lên ý cười, lúc này mới hiểu được, thì ra là chủ tử ra tay.

“Chủ tử, người, người không sao chứ?”

Sắc mặt người đàn ông trung niên khẽ biến, vì khí tức linh lực cả người đột nhiên biến mất nên cảm thấy vô cùng kinh sợ. Sau khi té rơi xuống đất, bất chấp trên người dính đầy bùn đất, hắn vội vã phòng bị nhìn xung quanh.

Lúc này, trong lòng nam tử kia cũng vô cùng khiếp sợ, hắn hết sức kinh ngạc nhìn về phía thân ảnh màu trắng trước mắt.

Là hắn sơ suất! Hoàn toàn không nghĩ tới cô gái này lại có bản lĩnh lớn như vậy. Nàng thậm chí không cần quay đầu lại, không cần ra tay với bọn họ, mà cũng có thể khiến bọn họ mất hết linh lực trong lúc không phòng bị.

Lẽ nào, nàng là một được sư?

Nhưng chuyện này vốn không thể nào. Tiểu quốc Diệu Nhật cấp chín như thế này sao có thể có được sư tôn quý?

Như vậy, cũng chỉ có một khả năng khác!

Có lẽ là trên người của nàng mang theo loại thuốc không màu không vị, có thể làm tu sĩ mất hết linh lực!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 286: Quay về Thành vân nguyệt

Phượng Cửu ngồi lên người Lão Bạch, từ trên cao liếc nhìn hai người ngã trên mặt đất, thanh âm lười nhác mang theo tia lạnh truyền ra.

“Tốt nhất hai người đừng đi theo, bằng không lần tới không phải chỉ là chút giáo huấn đơn giản thế này đâu.”

Phượng Cửu cảnh báo xong lập tức quay đầu, hai chân kẹp lấy bụng của Lão Bạch, khẽ quát một tiếng, sau đó Lão Bạch phi nhanh về phía trước.

Lãnh Suong lập tức cười ngửa đuổi theo, không bao lâu sau, bọn họ đã biến mất trong tầm mắt của hai người trên mặt đất...

“Chủ tử, cô gái này quả thực không phải người bình thường.”

Nam tử trung niên kia nhìn họ cười ngửa rồi đi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, có thể im hơi lặng tiếng đánh ngã bọn họ như vậy, chuyện này thực sự nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nam tử trẻ tuổi nở nụ cười, đầy mắt xẹt qua tia u ám: “Ta đã nói cô ấy không người bình thường! Ánh mắt của ta không sai được.”

“Thuộc hạ chi vui mừng vì cô ấy không xuống tay giết chúng ta.” Dưới tình huống như vậy, nếu như nàng muốn giết bọn họ, chỉ sợ bọn họ thực sự lành ít dữ nhiều.

Nam tử liếc mắt nhìn hắn, nói: “Cô ấy không biết chúng ta là ai, chúng ta cũng không có ân oán với cô ấy, sao lại giết chúng ta?”

Lời nói vừa dứt, khóe môi hắn khẽ nhếch lên, trong mắt hiện ra khí thế kiên định: “Chỉ là không ngờ ở Diệu Nhật quốc, một tiểu quốc cấp chín lại có một nữ tử tuyệt mỹ xuất sắc như vậy, thật khiến người ta... vừa gặp đã khó quên.”

Đúng vậy, tuy chỉ gặp nhau ngắn ngủi như vậy, nhưng nữ tử này đã gọi lên tâm tư chiếm hữu của hắn.

Hấp dẫn ánh mắt của hắn chính là dung mạo tuyệt đẹp của nàng, tiếp đó là khí chất trên người nàng cùng với đầy mắt che giấu sự mạnh mẽ kia, nhưng điều khiến hắn không ngờ được chính là nàng có thể lặng im không một tiếng động đánh ngã hai người bọn họ, hơn nữa hoàn toàn không mất công sức.

Cơ trí này, thủ đoạn này khiến hắn vốn chỉ có chút hứng thú đã trở nên thật sự rung động.

Nữ nhân này, hần muốn nàng!

Hần muốn đặt nữ nhân cao ngạo mà lạnh lùng này dưới thân mà chiếm lấy nàng, nhất định sẽ có cảm giác vô cùng thành tựu!

Phượng Cửu không biết trong lòng người này đang tính kế, nếu biết thì có lẽ sẽ quay lại đâm hần một đao.

Hai người đấu nhau ngồi xuống bên đường nghỉ ngơi, ước chừng khoảng một canh giờ, hiệu lực của thuốc tan đi, linh lực toàn thân mới hồi phục lại.

“Chủ tử, chúng ta phải quay về Thanh Đẳng quốc sao?” Nam tử trung niên kia nhìn hần hỏi.

Nam tử có chút trầm tư: “Ừ, quay về trước đã, sau đó sai người điều tra thân phận của cô gái kia.”

“Vâng.”

Nam tử trung niên bắt đầu đi trả lời, hần cảm thấy tốt nhất là không nên đụng chạm đến nữ tử kia, nhưng không biết tại sao chủ tử lại cảm thấy hứng thú, vì vậy hần cũng chỉ có thể tuân theo.

Phía bên kia, Lãnh Sương có chút không hiểu, hỏi: “Chủ tử, người dùng thuốc khi nào vậy? Sao ta không nhìn thấy?”

Phượng Cửu nhếch môi, cười nói: “Nếu đề người nhìn thấy, sao có thể khiến hai người bọn họ trúng chiêu được?”

Phượng Cửu nhìn con đường phía trước, nói: “Sau khi đến thành Vân Nguyệt, người mang Thần Hồn Mộc đến thung lũng Đào Hoa, để bọn họ canh chừng nơi đó, gọi đệ đệ người cùng quay về Phượng phủ.”

Nghe vậy, trên mặt Lãnh Sương lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Vâng!”

Nghe đến đệ đệ, trong lòng nàng có chút mềm mại.

Đọc đường du ngoạn, ước chừng khoảng nửa tháng sau, bọn họ mới đến thành Vân Nguyệt, sau khi vào thành Vân Nguyệt, Phượng Cửu cùng Lãnh Sương liền chia đường đi, Lãnh Sương cưỡi ngựa đến thung lũng Đào Hoa, còn Phượng Cửu cưỡi Lão Bạch, dẫn theo Dương và Cầu Cầu đi đến Phượng phủ.

Bởi vì Lão Bạch không chịu để Cầu Cầu cười trên đầu nó, vì thế Cầu Cầu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chạy trên mặt đất...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287: Phượng Thanh Ca Trở Về

“Biết tin gì chưa? Nghe nói Quan Tập Lâm đi ra từ Quan gia kia đã trở thành đệ nhất cao thủ trên bảng vàng chợ đen.”

“Chuyện này ta đã biết được hai ngày rồi, lực chiến đấu và thiên phú của Quan Tập Lâm quả thực kinh người, ta từng đến trận đấu vô địch của chợ đen xem thử, thân thủ kia thực sự quá tuyệt, Quan gia lại đuổi hần ra ngoài, đúng là ngu ngốc...”

“Khoảng thời gian này không ít gia tộc đều muốn lôi kéo hần, thậm chí còn muốn dùng phương pháp liên hôn đưa hần vào gia tộc, chỉ là nghe nói hần muốn tự lập môn hộ, khiến rất nhiều người tức giận.”

“Đúng vậy! Hần không phải đã xây một căn nhà lớn ở cạnh Phượng phủ hay sao? Nghe nói lúc này đang trang trí, hình như chỉ đợi chọn ngày lành tháng tốt để vào nhà.”

“Vậy có lẽ Quan gia sẽ hối hận muốn chết.”

“Ha ha, đó là tất nhiên.”

“Gần đây đại tiểu thư của Phượng phủ cũng không thấy xuất hiện, hình như là ra ngoài rèn luyện?”

“Nói đến vị tiểu thư của Phượng phủ này quả thật khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi, nàng ấy lại có thể khiến cho Phượng lão gia hủy bỏ hôn sự cùng tam vương gia, lẽ nào nàng ấy không sợ mặt nàng ấy đã bị hủy dung rồi, hủy bỏ nốt mối hôn sự này thì về sau sẽ không ai thèm lấy sao?”

“Không ai thèm lấy thì sao? Phượng phủ chỉ có nàng ấy là huyết thống dòng chính, cho dù không lấy chồng, Phượng phủ cũng nuôi được nàng, có điều ta nghe nói tam vương gia không chịu hủy hôn, chuyện này hình như vẫn đang dây dưa đó.”

“Tam vương gia là người trẻ tuổi xuất sắc nhất của Diệu Nhật chúng ta, đại tiểu thư Phượng gia có thể gả cho hần cũng xem như là có phúc ba đời, thật không biết...”

Người kia cứ nói mãi, vô tình liếc mắt nhìn xung quanh, lập tức kinh ngạc mở to hai mắt.

Hai người bên cạnh thấy thế quay đầu lại nhìn, vừa nhìn cũng kinh ngạc mở to hai mắt. Bọn họ không ngờ bọn họ đang nói xấu sau lưng người khác thì lại bị chính đương sự nghe thấy.

Nghe xong những lời này, Phượng Cửu cười nhạt, liếc mắt nhìn mấy người kia, sau đó cười Lão Bạch đi về Phượng phủ.

Thì ra ca ca nàng trong thời gian ngắn như vậy đã trở thành đệ nhất bảng vàng chợ đen, còn mua được nhà rồi, quả thực không tồi.

Còn hôn sự của nàng cùng Mộ Dung Dật Hiến... quay về giải quyết thôi!

Đợi nàng đi xa, mấy người kia mới chậm rãi hoàn hồn lại, lấp báp báp nói: “Người kia là đại tiểu thư của Phượng phủ, Phượng Thanh Ca sao? Mặt của nàng ấy hồi phục rồi?”

“Xem bộ dạng đúng là khôi rồi, nói là ra ngoài luyện tập, đoán chừng là đi tìm người chữa trị khuôn mặt.”

Tên còn lại nói, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc: “Thật không hổ là đệ nhất mỹ nhân Diệu Nhật quốc chúng ta, dung nhan cùng khí chất này quả thực khiến người ta kinh ngạc...”

Bởi vì Phượng Cửu cười Lão Bạch nên rất dễ khiến người khác chú ý, lại thêm dung mạo của nàng đã hồi phục, dung nhan tuyệt đẹp khiến người ta nhìn thấy liền kinh ngạc kêu lên.

“Đó không phải là tiểu thư Phượng Thanh Ca của Phượng gia sao?”

“Mau nhìn đi! Dung nhan bị hủy của nàng ấy đã khôi phục rồi!”

Trên đường đi đến Phượng phủ, tất cả những chỗ Phượng Cửu đi qua đều vang lên tiếng hô đầy kinh ngạc của người dân trong thành Vân Nguyệt.

“Mọi người biết gì chưa? Tiểu thư của Phượng gia, Phượng Thanh Ca trở về rồi! Mặt của nàng ấy cũng khôi rồi...”

Như vậy một truyền mười, mười truyền một trăm, không bao lâu, khắp nơi đều nghe được tin tức.

Phủ Mộ Dung Dật Hiến.

Mộ Dung Dật Hiến đứng cả người lên sau án thư, trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng mừng rỡ nhìn tên hộ vệ kia, hỏi: “Người nói Phượng Thanh Ca trở về rồi?”

“Vâng, đại tiểu thư Phượng gia đã trở về, bởi vì cưới một con ngựa quái đi đi trên phố nên không ít người đều nhìn thấy, hơn nữa dung nhan bị hủy cũng đã khôi phục.”

Hộ vệ nói xong chỉ cảm thấy bên cạnh một cơn gió lướt qua, ngẩng đầu nhìn đã không thấy thân ảnh của chủ tử...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 288: Về Nhà

Còn chưa đến cửa chính Phượng phủ, người nhà đã nghe tin nàng trở về, đều mừng rỡ đứng ở cửa chờ.

Phượng Tiểu đầu lão thái gia đứng đợi ở ngoài cửa, ánh mắt lão thái gia ngập tràn vui vẻ thỉnh thoảng lại nhìn quanh con phố kia, kích động lại nhai.

“Đứa bé này cũng thật là... ra ngoài cũng không nói trước, mấy ngày này ta không hề ngon giấc, ngày ngày lo lắng nó ở ngoài có gặp nguy hiểm hay không, con nói xem nếu nó dẫn theo mấy người Phượng Vệ đi còn được, nhưng nó chỉ mang theo nha đầu Lãnh Sương kia, may mà hiện giờ bình an trở về, tăng đá trong lòng ta cuối cùng cũng có thể bỏ xuống rồi.”

“Xi! Cha cũng chỉ có tiền đồ này thôi à.”

Phượng lão thái gia liếc mắt nhìn Phượng Tiểu, trên mặt ngập tràn ý cười, đáy lòng tàn ra sự vui sướng cùng kích động lấy sang cả những người bên cạnh, khiến cho mọi người đều mong ngóng đại tiểu thư trở về.

“Về rồi, về rồi! Đại tiểu thư đã trở về!”

Có hạ nhân ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên, chỉ về phía thân ảnh màu trắng xuất hiện trên phố kia.

Bởi vì nàng cười Lão Bạch chậm rãi đi tới, cao hơn tầm mắt của mọi người, nên dường như vừa xuất hiện thì mọi người đều nhìn thấy. Vui mừng qua đi, mọi người nhìn thấy dung nhan bị hủy của đại tiểu thư đã thực sự khôi phục thì không khỏi kinh ngạc, vui mừng hồ hởi.

“Lão thái gia, lão gia, dung nhan của đại tiểu thư hồi phục rồi!”

“Ha ha... Phượng nha đầu trở về rồi, nhanh, mau đi đốt pháo!”

Phượng lão thái gia vui mừng kêu lên, lời nói vừa dứt, tiếng pháo hoa liên nổ đom đóp trước cửa chính của Phượng phủ, lập tức khiến cho người xung quanh vây đến, tò mò nhìn xung quanh.

Phượng Cửu từ xa đã nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của người nhà, không khỏi lộ ra nụ cười, nhìn mọi người ở cửa đốt pháo, bầu không khí vui mừng náo nhiệt lập tức bao trùm khắp nơi...

Dương Dương ngồi ở phía trước nhìn thấy cảnh náo nhiệt này liền hồi lui về phía sau, một tay nắm lấy ống tay áo của nàng, có chút vui mừng lại có chút sợ sệt

Nhận ra được sự bất an của Dương Dương, Phượng Cửu nở nụ cười, nhẹ xoa cái đầu nhỏ của nó, sau đó nhìn về phía trước, khẽ nói: “Gia gia, phụ thân, con đã trở về.”

“Đứa nhóc con này, sao lại có thể nói đi liền đi, cũng không thêm thương lượng với mọi người một câu, khiến phụ thân lo lắng. Hiện giờ trở về là tốt rồi, quay về là tốt rồi!”

Nói xong, Phượng Tiểu bước lên dắt Lão Bạch, nhìn thấy đứa bé ngồi ở phía trước, kinh ngạc hỏi: “Đứa bé này ở đâu ra vậy?”

Phượng Cửu xoay người xuống ngựa, sau đó ôm Dương Dương xuống.

“Hồi nhiều như vậy làm gì? Đây vẫn đang ở trên đường! Mau mau, vào nhà rồi nói.” Phượng lão thái gia trừng mắt nhìn Phượng Tiểu, sai người dắt ngựa xuống dưới, nhưng không ngờ một hộ vệ căn bản không kéo được Lão Bạch.

“Đại tiểu thư, con ngựa này không chịu đi.” Hộ vệ kia sờ mũi, có chút ngượng ngùng nói.

Nghe vậy, Phượng Cửu khẽ cười một tiếng, bước lên sờ đầu Lão Bạch, nói mấy câu bên tai nó, sau đó thấy Lão Bạch vẫy đuôi, lúc này mới đạp móng rời đi.

Mà Cầu Cầu lẫn trong đám người đã sớm chạy vào trong Phượng phủ.

“Ha ha, con ngựa này không tồi, chỉ là bộ dạng có chút quái lạ.” Phượng Tiểu cười lớn, nhìn con ngựa trắng có hình dáng giống con rồng kia, có chút tò mò rốt cuộc đây là cái giống gì?

“Phượng gia gia, Phượng thúc thúc.” Giọng nói non nớt mang theo chút rụt rẹ vang lên.

Phượng lão thái gia và Phượng Tiểu sững sờ, nhìn đứa trẻ đang dựa vào người nha đầu Phượng Cửu, đôi mắt trong suốt mang theo tia bất an cùng sợ hãi, hai người không nhận được mà nở nụ cười, khen ngợi một câu.

“Đứa bé ngoan, đi nào, vào trong trước đây!”

Đoàn người đi vào bên trong, nhưng một tiếng gọi khẽ từ phía sau truyền tới khiến bọn họ dừng bước...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 289: Nhấn tâm vạch trần

“Thanh Ca.”

Một tiếng Thanh Ca khiến cho tất cả mọi người đã bước vào cửa hơi ngừng lại, quay đầu liếc nhìn.

Nhìn thấy thân ảnh tôn quý mặc áo dài màu tím đứng cách Phượng phủ không xa kia, mọi người không khỏi nhìn về phía Phượng Thanh Ca một chút.

Người đến là tam vương gia Mộ Dung Dật Hiền, vị hôn phu của nàng, tuy rằng nói hôn sự của hai người đã được Phượng lão thái gia đồng ý hủy hôn nhưng bởi vì Mộ Dung Dật Hiền không muốn nên chuyện hôn sự đến hiện tại vẫn còn dây dưa, quan hệ của hai người cũng chưa cắt đứt.

Bách tính vậy xem vốn dĩ không coi trọng chuyện hôn sự của hai người họ, bởi vì Mộ Dung Dật Hiền là người trẻ tuổi nổi bật nhất, có thiên phú xuất sắc nhất ở Diệu Nhật, tiền đồ thịnh vượng.

Mà tuy Phượng Thanh Ca là đại tiểu thư Phượng phủ lại là đệ nhất mỹ nhân Diệu Nhật, thế nhưng ở thế giới lấy thực lực làm trọng này, thực lực của nàng trong mắt người đời lại là bình thường, không được người ta coi trọng, thậm chí ngay cả thực lực thiên phú của đích nữ ở một số gia tộc còn lợi hại hơn nàng, chứ đừng nói đến khoảng thời gian trước dung nhan còn bị hủy.

Cứ coi như hiện giờ dung mạo khôi phục, nhưng thực lực tu vi của nàng quá yếu, trong mắt mọi người thì nàng không xứng với Mộ Dung Dật Hiền, dù sao đứng cạnh tài giỏi thì nhất định phải là một nữ tử cả dung mạo lẫn thực lực đều hạng nhất.

“Mọi người vào trước đi!” Nàng giao Dương Dương cho Phượng lão thái gia, để mọi người vào trước.

“Được, vậy các con nói chuyện đi!” Phượng lão thái gia nói xong mới dẫn Dương Dương vào trong.

Phượng Tiểu liếc mắt nhìn Mộ Dung Dật Hiền, lắc đầu, thờ dãi một tiếng rồi cũng theo vào. Tuy rằng ông rất hài lòng với Mộ Dung Dật Hiền nhưng đáng tiếc con gái ông không thích hắn, ông cũng không có cách. Cho dù ông có hài lòng với hắn, tất cả cũng phải theo ý muốn của con gái ông.

Mộ Dung Dật Hiền đi lên trước, nhìn gương mặt nàng vốn dĩ có vài vết sẹo đã biến mất hoàn toàn, dung nhan hồi phục xinh đẹp hơn hẳn trước kia, nhìn nàng tuyệt đẹp lại xa cách như vậy, tim hắn nhói đau, trên mặt lại lộ ra ý cười dịu dàng.

“Phía trước không xa có một quán trà, đi uống một chén!”

Phượng Cửu liếc nhìn hắn, thấy không ít bách tính xung quanh vây lại nhìn, liền gật đầu cùng hắn đi đến sương phòng trên tầng hai của một quán trà cách đó không xa.

Trong sương phòng, bầu không khí hơi cứng nhắc, không có thân mật cùng yêu thương, cũng không có sự thẹn thùng si mê của những người đang yêu.

Hai người ngồi bên bàn, Mộ Dung Dật Hiền rót trà cho nàng, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt xa cách của nàng, hắn khẽ khép đôi mắt giấu đi sự đau lòng, ánh mắt nhìn nước trà trong tay: “Phượng gia gia đến tìm phụ vương ta nói chuyện hủy hôn, ta không đồng ý.”

Phượng Cửu bưng trà lên nhấp một ngụm, nghe thấy lời này, con người khẽ động, liếc nhìn hắn, nói: “Chuyện hủy hôn ta đã nói với người rồi, hai chúng ta không hợp, niu giữ cũng không có ý nghĩa gì.”

“Không hợp?”

Hắn ngờ ngác ngược mắt nhìn thần sắc lạnh nhạt của nàng, cay đắng cười: “Chúng ta có thể nói là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sao lại không hợp? Ta biết nàng nhất định là vì lúc đầu ta không nhận ra nàng mà giận ta, ta cũng biết đó là sai lầm của ta, thế nhưng Thanh Ca, lẽ nào nàng không thể cho ta thêm một cơ hội sao?”

Nghe lời này, Phượng Cửu nhìn hắn cười, khẽ lắc đầu, đôi mắt trong sáng như nhìn xuyên thấu mọi chuyện, giọng nói âm áp chậm rãi truyền ra, vô tình đánh thẳng vào trái tim hắn.

“Ký thực người không yêu Phượng Thanh Ca sâu đậm như trong tưởng tượng của người, với sự thông minh của người, tin rằng đã sớm nhận ra người đang ngồi trước mặt người và Phượng Thanh Ca mà người quen thuộc không hề giống nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 290: Ăn uống no say

Nghe thấy lời này, chén trà trên tay Mộ Dung Dật Hiền khẽ run, con ngươi co rút lại, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Thấy thần sắc của hắn, nàng nhếch mép, nói: “Nếu đã biết, sao phải giả vờ như không biết gì cả? Có lẽ Phụng Thanh Ca trước kia thật lòng yêu mến ngươi, nhưng Phụng Cửu ta thì không, ngươi đối với ta giống như một người lạ, cho nên ta nhất định phải hủy hôn.”

“Phụng Cửu?” Hắn ngược mắt nhìn nàng.

“Không sai, ta tên Phụng Cửu, cũng có thể gọi là Phụng Thanh Ca, nhưng tuyệt đối không phải là Phụng Thanh Ca ái mộ ngươi trước kia.”

Nghe vậy, hắn chớp mấy mắt, dường như muốn hỏi gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Hắn bưng trà để sát bên môi khẽ nhấp một ngụm, cố gắng bình tĩnh lại, rất lâu sau mới nói: “Ta biết, hôn sự này ta đồng ý hủy.”

“Tốt nhất là vậy.” Khóc môi nàng khẽ nhếch, lộ ra ý cười.

Nhìn gương mặt tràn đầy vẻ vui sướng của nàng, đôi mắt hắn lóe sáng, nói: “Ta muốn làm quen nàng từ đầu.”

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của nàng, hắn lộ ra ý cười ôn hòa: “Nàng nói không sai, từ lần gặp đầu tiên trong quán trà kia, gặp lại ở thung lũng Đào Hoa, lại thêm một lần gặp mặt trên đường, nàng đều làm ta kinh điển, khiến tim ta đập thình thịch, khiến cho ta không sao quên được nàng, cho nên cứ coi như là hủy hôn, ta cũng sẽ theo đuổi nàng.”

Phụng Cửu lắc đầu đứng lên, khẽ cười nói: “Ta khuyên ngươi đừng lãng phí tâm tư đặt lên người ta, từ từ tu luyện cho tốt đi!”

Phụng Cửu biết rất rõ bản thân sẽ không yêu loại người như Mộ Dung Dật Hiền, tuy rằng hắn rất xuất sắc nhưng không hợp với nàng.

Nhìn nàng xoay người rời đi, hắn cũng không ngăn cản, bởi vì hắn biết chỉ cần hắn đủ mạnh mẽ, đủ xuất sắc, vậy thì cuối cùng cũng có một ngày nàng nhất định sẽ là nữ nhân của hắn!

Ở cái thế giới lấy thực lực làm chủ này, kẻ mạnh sẽ nhận được sự tôn sùng, kẻ yếu sẽ không có cách nào tồn tại được, cho dù sau lưng nàng có Phụng phủ nhưng thế giới này lớn như vậy, rồi cũng sẽ có một ngày nàng biết rằng chỉ có kẻ mạnh mới có thể bảo vệ được nàng.

Mà nàng nói cũng không sai, quả thực hắn phải cố gắng tu luyện, Diệu Nhật quốc chỉ là bàn đạp của hắn, hắn sẽ không dây dưa ở đây cả đời, bên ngoài còn có bầu trời rộng lớn hơn mặc hắn bay lượn...

Phụng phủ.

Phụng Cửu về đến nhà, còn chưa bước chân vào phòng đã nghe thấy giọng nói của Quan Tập Lãm truyền đến.

“Sao tiểu Cửu vẫn chưa quay về? Cái tên Mộ Dung Dật Hiền kia cũng thật là, nam nhân đại trượng phu lại yếu đuối như vậy, chẳng có chút thú vị nào.”

“Ai nói ta không trở về?” Nàng cười đi vào liền thấy Quan Tập Lãm đang ngồi, hắn vừa nhìn thấy nàng liền mừng rỡ ra đón.

“Tiểu Cửu, muội về rồi, ta vừa nghe nói muội về đã lập tức chạy đến.”

“Huynh đã mò đến tận đây rồi, ta có thể không trở về sao?”

Nàng cười nói, sau đó nhìn xung quanh không thấy Dương Dương trong phòng liền hỏi: “Gia gia, Dương Dương đâu?”

“Nó buồn ngủ, ta để hạ nhân đưa nó đi nghỉ ngơi rồi.”

Lão gia tử cười nói: “Ta cần dọn nhà bếp làm mấy món con thích ăn, đợi lát nữa cùng chúng ta uống vài chén rồi quay về phòng nghỉ ngơi.”

Phụng Tiểu nghe thấy lời này của lão thái gia thì có chút không tán đồng, khẽ nhíu mày nói: “Cha, Thanh Ca vừa mới trở về, nhất định là mệt muốn chết rồi, muốn uống cũng phải để Thanh Ca nghỉ ngơi trước chứ? Cha xem, Thanh Ca ra ngoài một chuyến, cả người đều gầy đi nhiều, có lẽ ở bên ngoài đã chịu không ít khổ cực...”

Nghe vậy, Phụng Cửu cười nói: “Không sao, con không...”

Nhưng nàng chưa nói hết câu đã bị đánh gãy.

“Úm, ta cũng cảm thấy tiểu Cửu nên đi nghỉ ngơi trước, buổi tối mấy người chúng ta ăn uống no say một bữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Ý Chỉ Tôn (Thiên Ý Phụng Cửu)* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 291: Tặng quà

Thấy vậy lão thái gia vuốt râu, cười lớn phát tay: “Ha ha, được, được rồi, theo mấy người, Phụng nha đầu đi đi, nghỉ ngơi cho khỏe, tối nay phải uống vài chén cùng gia gia.”

“Cũng được, vậy con đi về nghỉ ngơi một lát.”

Nàng khẽ cười, bước được hai bước liền dừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ, cười cười quay lại: “Vẫn chưa đưa quà!”

“Đưa nhóc này ra ngoài luyện tập còn có quà gì tặng cho chúng ta sao?”

Phụng Tiểu lắc đầu cười, ông cảm thấy nàng có thể bình an vô sự trở về là tốt rồi, thật sự không cần quà tặng, nhưng khi ông nhìn thấy đồ vật nàng cầm, không khỏi mở to hai mắt, gương mặt không thể tin nổi.

“Đây, đây, đây là san hô hồng ngọc sao? Cái này, cái này con lấy được từ đâu?”

Trong nháy mắt, trong đầu Phụng Tiểu có vô số ý nghĩ, nhìn san hô hồng ngọc vô cùng quý giá trước mắt, ông chỉ cảm thấy món quà này thật sự quá tốt!

Thứ này là vật vô giá, có thể dùng để tu luyện, trong hoàng thất ông cũng chỉ mới nhìn thấy một con nhỏ, nhưng con gái ông lại cho ông một con to như vậy, nghĩ thôi đã cảm thấy hưng phấn rồi.

Phụng Cửu cười híp mắt, nói: “Cha, cái này tặng cho cha!” Nói xong liền mang ý cười nhìn về phía gia gia ở một bên, lấy ra một hồ lô rượu đưa lên trước.

“Gia gia, đây là con cố ý mang về cho người, con thử rồi, mùi vị nồng đậm, dư vị vô hạn, hơn nữa hồ lô đựng rượu này còn là một pháp bảo, có thể chứa được hai trăm năm mươi cân rượu, sau này gia gia muốn uống rượu thì không cần lo không đủ đựng nữa rồi.”

“Ha ha, được, được, đây là tấm lòng của Phụng nha đầu, biết thứ ta thích nhất chính là rượu.” Lão thái gia vui sướng nhận lấy, không đợi nói, lập tức vịn nấp hồ lô ngửi mùi thơm của rượu.

Chỉ thấy ông hít một hơi sâu, hơi nhắm mắt, khuôn mặt ngày ngất: “Thật thơm! Hơn nữa có linh khí nồng đậm, đây chính là rượu ngon mà cả Diệu Nhật quốc này cũng không tìm được!”

“Thật sao? Con uống thử được không?”

Phụng Tiểu vừa nghe thấy vậy liền bước lên trước, ai biết lão thái gia lập tức ôm lấy hồ lô rượu vào trong lòng, một tay gạt ông ra: “Đi ra, đây là cháu gái ngoan của ta mang về tặng cho ta, con cũng có quà mà, đừng nghĩ đến những thứ của ta.”

Nhìn hai người cười đùa âm ỉ, trong mắt Phụng Cửu cũng hiện lên tia dịu dàng, gia đình như vậy thật tốt, đơn giản mà ấm áp, tuy ít người nhưng ai ai cũng coi trọng tình thân, kiếp trước nàng không cảm nhận được tình thân, ở đây nàng lại có được tất cả.

“Ca, đây là cho huynh.” Nàng cười lấy ra một bàn bát quái đưa cho Quan Tập Lãm.

Quan Tập Lắm ngờ ra, vui mừng nói: “Ta cũng có quà sao?”

Nghe vậy, Phụng Cửu nhin không được, khẽ cười: “Đương nhiên, huynh cũng là người nhà của muội, ông và cha đều có, sao có thể thiếu huynh được?”

Nàng cười nói: “Đây là bản bát quái, là pháp bảo, có thể dùng để bay trên không, cũng có thể dùng để đối phó với kẻ địch.”

Nghe được lời của nàng, Quan Tập Lắm cảm lấy bản bát quái kia ngấm ngấm, gương mặt mừng rỡ.

“Được rồi, muội đi về viện đây.” Nàng cười nói, lúc này mới đi vào trong viện.

Khi chạng vạng tối, Lãnh Suong và Lãnh Hoa cùng trở về, bữa tối trong phủ cũng đã chuẩn bị xong, hạ nhân bận rộn tới lui, khiến toàn bộ Phụng phủ thoạt nhìn nao nhiệt không thôi.

Phụng Tiêu đang trêu đùa với Dương Dương liền cao giọng gọi: “Lãnh Suong, người đi xem Thanh Ca dạy chưa, bảo nó có thể tới rồi, bên này chuẩn bị sẵn xong rồi, chỉ đợi nó đến là có thể khai tiệc.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 292: Hủy bỏ hôn ước

“Vâng.”

Lãnh Suong đáp lại một tiếng, đang đi đến hậu viện thì đã nhìn thấy chủ tử của nàng đang ngáp đi ra, thấy vậy nàng liền gọi một tiếng: “Chủ tử.”

“Ừm.” Phụng Cửu đáp lại một tiếng, vừa mới tỉnh ngủ nên nàng vẫn còn hơi buồn ngủ, cả người uể oải.

“Chủ tử.” Lãnh Hoa nhìn thấy gương mặt nàng không khỏi lộ ra ý cười mừng rỡ, đến bên cạnh nàng gọi một tiếng.

Ánh mắt Phụng Cửu nhìn một vòng trên người hần, cười nói: “Xem ra cơ thể đã cường tráng lên không ít.”

“Mỗi ngày ta đều luyện thái cực, hiện tại thân thể đã khỏe rồi.” Lãnh Hoa có chút vui mừng nói.

“Vậy là tốt rồi.”

Nàng gật đầu, đi về phía lão thái gia đã không nhin được mà uống rượu, cười nói: “Gia gia à, người không sợ uống say sao? Rượu này rất mạnh, một lần uống cũng không thể uống quá nhiều.”

“Ha ha, không sao, không sao, tư lượng của ta vẫn còn rất tốt!”

Lão thái gia cười lớn, lại nhấp thêm một ngụm rượu, vẫy tay gọi: “Nếu mọi người đến đủ rồi, vậy để hạ nhân mang thức ăn lên, nào nào, qua đây ngồi.”

“Phụng tỷ tỷ.”

Dương Dương chạy tới ôm lấy chân nàng, gương mặt vui vẻ: “Nhà của Phụng tỷ tỷ đẹp thật đấy, Phụng thúc thúc còn dẫn Dương Dương đi xem cá nữa!”

Nghe vậy, Phụng Cửu khẽ cười, xoa đầu của nhóc: “Thích là được rồi, đệ ở đây phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?”

“Vâng ạ, Dương Dương sẽ nghe lời.” Nó gật đầu lia lịa, giọng trong vắt đáp lại.

Một đêm này, cả nhà vui mừng tụ tập, vừa ăn vừa nói chuyện, mãi đến khi sắc trời dần khuya, mọi người đều có chút say, mới bắt đầu trở về phòng.

Hai ngày sau, tin hủy bỏ hôn ước của Mộ Dung Dật Hiền và Phụng Thanh Ca truyền khắp thành Vân Nguyệt, tin tức vừa truyền ra, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người vỗ tay tán thưởng, có thể nói đa số mọi người đều không xem trọng hôn ước của hai người này, bấy giờ hôn ước của hai người bị hủy, trái lại trong thâm tâm mọi người ai nấy đều vui mừng.

Dù sao trong mắt bọn họ Phụng Thanh Ca căn bản không xứng với tam vương gia xuất chúng như vậy. Nam nhân giống như hần, thể lực phía sau và thực lực bản thân của nữ nhân bên cạnh phải với cùng xuất sắc mới có thể xứng đôi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy Phụng Thanh Ca không xứng với Mộ Dung Dật Hiền, chỉ có người của Phụng phủ cảm thấy Mộ Dung Dật Hiền không xứng với Phụng Thanh Ca, vì thế khi mà bách tính bên ngoài đều bàn bạc sôi nổi, tất cả họ vệ và hạ nhân trong Phụng phủ đều tức giận bất bình.

Với bọn họ, đại tiểu thư mạnh hơn bất kỳ ai! Xuất sắc hơn tất cả nữ nhân khác!

Mà Phụng Cửu ở trong viện không hề quan tâm đến chuyện này, nàng chỉ cần biết hủy được hôn ước là được rồi, trong nhần không gian cũng có một ít linh dược, trước mắt cũng có thể bắt đầu học luyện đan rồi.

Trên phương diện tu vi, muốn tiến cấp trở thành tu sĩ Trúc Cơ, Trúc Cơ đan không thể thiếu, còn chưa kể cả Diệu Nhật quốc này muốn tìm một viên Trúc Cơ đan thời cũng đã khó, ngay cả cô, nàng cũng cảm thấy không phải nàng đích thân luyện ra thì không thể khiến nàng an tâm.

Hơn nữa trong cuốn sách của sư phụ cho nàng có nhắc đến một loại Trúc Cơ đan hoàn mỹ, trong vạn viên Trúc Cơ đan mới có một, nếu như có thể có Trúc Cơ đan đó, vậy thì con đường tu luyện sau này sẽ dễ dàng hơn rồi.

Vì vậy khoảng thời gian này nàng cũng không vội vã tu luyện, mà là đợi đến khi chuẩn bị thỏa đáng mọi thứ, đến khi đó lúc tiến vào Trúc Cơ kỳ mới có thể không có sơ hở.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 293: Tiếng nổ lớn

Phụng Tiêu đi vào nhìn thấy nàng đang đọc sách trong viện, trên gương mặt uy nghiêm lộ ra ý cười yêu thương cung chiều: “Đang xem sách gì đó? Xem nghiêm túc như vậy sao?”

“Cha.”

Nàng gấp sách đứng lên, gian trá liếc nhìn ông cười: “Con đang nghiên cứu một chút về đồ vật mới.”

“Thân bị như vậy, được rồi, cha cũng không hỏi nữa, cha qua đây để nhìn con một chút, thuận tiện nói với con tiểu viện mà con muốn đã sai người dọn dẹp rồi, khu viện kia con muốn dùng để làm gì? Có dùng không để cha cho người mang thêm ít đồ vào đó?”

“Không cần, dọn sạch là được rồi.”

Nàng cười nói: “Thời gian này có thể con sẽ hơi bận, Dương Dương làm phiền cha chăm sóc rồi.”

“Con yên tâm! Thăng nhóc rất ngoan, ta mời người đến dạy nó đọc sách tập viết, đợi thêm một thời gian lại dạy nó mấy chiêu võ cơ bản, đi thôi! Cha cùng con đến xem khu viện kia, nếu có chỗ nào không vừa ý cha sẽ kêu người làm lại.”

“Vâng.” Nàng nở nụ cười, cùng ông đi ra ngoài.

Khi hai người đi đến chỗ hòn non bộ trong phủ, từ xa đã nghe thấy tiếng cười, ngược mắt lên nhìn liền thấy Lão Bạch toàn thân trắng như tuyết, to béo đang chọc ghẹo mấy tỷ nữ.

Thấy một màn như vậy, Phụng Tiêu cười nói: “Vốn dĩ cha đã sai hạ nhân buộc Lão Bạch trong chuồng ngựa, ai ngờ nó không chịu ở lại, hai ngày nay cha sai người tháo dây nó ra không cột nó lại, để nó đi loanh quanh trong phủ.”

Nhìn Lão Bạch đang nằm ngửa trên đất, bốn chân chống vó lên trời tùy ý để các tỷ nữ xoa bụng nó, thoải mái híp mắt, ông lắc đầu cười nói: “Lão Bạch này rất có linh tính, cha thấy nó rất thích đi gặp các tỷ nữ, đối với các hộ vệ lại luôn liếc mắt xem thường, quả thực rất kỳ lạ, ngay cả lão thái gia cũng nói chưa từng thấy con long mã nào giống như Lão Bạch.”

Phụng Cửu liếc nhìn Lão Bạch đang nằm ngửa để lộ bụng ra, có chút bất lực.

“Lão Bạch rất hào sảng, khi con gặp nó, chủ nhân trước của nó trên đường có kéo thế nào, cầu nó thế nào nó cũng không đi, ai ngờ vừa gặp con liền trực tiếp đến gần, một mình nó đuổi theo con cả một đoạn đường, sau này chủ nhân trước của nó mới tặng nó cho con.”

Hai người đi đến gần, mấy tỷ nữ vội vàng đứng lên cung kính hành lễ, thấp giọng nói: “Lão gia, tiểu thư.”

“Hi!”

Lão Bạch xoay thân từ dưới đất đứng lên, muốn đi đến bên cạnh Phương Cửu, nhưng lại bị Phương Tiểu can lại.

“Này, con long mã nhà người định làm gì con gái ta sao.”

Phương Cửu đứng ở phía sau nhìn thấy cha mình đứng thân hình to lớn mạnh mẽ chặn trước mặt, ngăn cản Lão Bạch đang lại gần, không khỏi cười khẽ một tiếng.

“Cha, cha đưa đến đây là được rồi! Con sẽ tự đi đến viện.”

Nàng đi ra từ phía sau, lúc đi qua Lão Bạch hơi lúng túng nhìn xuống cái bụng béo của nó, cười cười quay đầu nói: “Đừng cho tên nhóc Lão Bạch này ăn no quá, để nó giảm cân đi.”

“Chuyện này con yên tâm, giao cho cha không thành vấn đề, đợi quay lại cha sẽ kéo nó chạy vài vòng.” Phương Tiểu cao giọng cười, ra hiệu nàng rời đi, bản thân mình ở lại, dắt Lão Bạch đi tới chỗ khác.

Sau khi Phương Cửu vào trong phòng liền lấy ra lò luyện đan và một số linh dược từ trong hòm ở chỗ Diêm chủ, bắt đầu học từ đan dược đơn giản thường thấy nhất, ngăn ngại ở trong viện đến ba canh giờ.

Bởi vì năng động của phòng, nên không ai biết nàng làm gì bên trong, mãi đến khi đột nhiên trong Phương phủ có một tiếng vang lớn giống như tiếng nổ phát ra, chấn động đến nổi mặt đất ở Phương phủ hơi rung chuyển, mọi người trong phủ mới kinh ngạc chạy ra nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 294: Lăn đầu thất bại

Thấy một đám khói ngập trời ở trong viện và một mùi khói ngập tràn trong không khí, mọi người không khỏi ngạc nhiên.

“Hình như là phòng đại tiểu thư sai người dọn dẹp!”

“Sáng nay đại tiểu thư vào trong, đến bây giờ vẫn chưa đi ra.”

“Trời ơi! Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Vừa nghĩ đến chuyện này, tỷ nữ cùng hộ vệ đều nhao nhao chạy đến khu viện kia, chỉ sợ đại tiểu thư của bọn họ thực sự xảy ra chuyện gì.

“Có chuyện gì rồi? Xảy ra chuyện gì?”

Phương lão thái gia nghe thấy âm thanh cũng chạy đến, nhìn ngó xung quanh, khi nhìn thấy đám khói bốc lên từ khu viện phía trước, càng thêm ngạc nhiên: “Nơi đó xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lão thái gia, nơi đó là khu viện đại tiểu thư sai người dọn dẹp, sáng nay đại tiểu thư vào trong đó, đến giờ vẫn chưa ra ngoài, tiếng nổ lớn vừa rồi vang lên từ khu viện đó, hình như là có cái gì đó phát nổ.”

Quán gia vội vàng chạy lên nói, còn chưa dứt lời đã nhìn thấy lão thái gia một tay cầm lấy áo choàng chạy như bay về phía viện, quán gia cũng sờ một lúc mới vội vàng chạy theo.

Khi mọi người vội vàng vàng đến khu viện, vừa bước qua cửa liền nhìn thấy một màn khiến bọn họ không khỏi trợn tròn mắt.

Chỉ thấy đại tiểu thư tuyệt mỹ động lòng người của bọn họ lúc này toàn thân đen như mực, bản thân ngã trên mặt đất, bộ quần áo nàng mặc thường ngày đã không nhìn ra được màu sắc vốn có của nó, trên tóc dính đầy bã thuốc màu đen, hình như là vì dụng phải đám khói có nhiệt độ cao, trên mặt cũng có chỗ đen chỗ trắng, cả người thoát nhìn nhếch nhác, ngồi ho khan trên đất, mà đám khói trong căn phòng trước mặt nàng đã bắt đầu bốc ra.

Đây, đây là tình huống gì?

Mọi người sửng sốt, có một người kịp hoàn hồn lại, kêu lên: “Đại tiểu thư, người không sao chứ?”

“Khu khu...”

Phương Cửu bị bản ra ngoài ngồi sụp xuống đất, một tay xoa đám khói đang bốc ra từ căn phòng trước mặt, một tay che mũi miệng ho khan, nàng chậm rãi đứng lên, quay đầu nhìn thấy không ít người vây bên ngoài viện liền xoa tay.

“Ta không sao, mọi người không cần vây ở đây, nên làm gì cứ làm đi.”

Sau khi nói xong, nàng đi về phía phòng luyện đan đang bốc khói nghi ngút. Vừa quay về phòng, nắp lò kia đã nổ tung, luồng khí trong lò luyện đan kèm thêm mấy chục vị linh dược nặng dùng cũng bắn hết ra, ngay cả bản thân nàng cũng không tránh kịp mà bị luồng khí kia bắn ra ngoài, khiến cho toàn thân nàng bắn thiu.

Mở cửa sổ ra để đám khói tan đi, nhìn thấy cận thuốc rơi đầy trên đất, gương mặt nàng đau xót.

“Quá lãng phí, chỗ thuốc này tốn không ít tiền mới mua được.”

“Phương nha đầu? Phương nha đầu, cháu không sao chứ?”

Lão thái gia từ bên ngoài chạy đến, bước vào phòng luyện đan, quán gia canh giữ ở ngoài cửa viện, còn những người khác đã rời đi.

Phương Cửu quay đầu nhìn ông, nằng sỏ mũi, cười nói: “Gia gia, cháu không sao, chỉ là lãng phí số thuốc tốt trong lò thôi.”

“Người không sao là được rồi, ta nghe nói tiếng nổ lớn kia còn bốc khói, cứ tưởng rằng xảy ra chuyện lớn rồi.”

Lão thái gia thấy nàng không sao, chỉ là toàn thân có chút bắn thiu, lúc này mới yên tâm, khi nhìn đồng hồ đặc biệt trong phòng cùng với lò luyện đan kia, hơi ngạc nhiên hỏi: “Cháu là đang... luyện đan?”

“Cháu đang học! Nhưng lần này không thành công rồi!”

Nàng bắt đầu dĩ nhiên vai: “Quả nhiên nói thì dễ, làm rồi mới biết khó khăn chỗ nào.”

Đề xuống sự kinh hãi trong lòng, Phương lão thái gia yêu chiều nói: “Đừng nản lòng, gia gia tin cháu nhất định có thể làm được.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 295: Cố chấp

“Vâng, cháu nhất định có thể làm được.”

Nàng nở nụ cười gian xảo, nói: “Gia gia, khu viện này của cháu không cho phép ai vào, người quay lại nói với người phía dưới, ngay cả cha cháu cũng không được.”

“Ha ha, được rồi, chuyện này không thành vấn đề, cha cháu đã dắt Lão Bạch ra ngoài kịem vài vòng rồi, hiện tại cũng không ở trong phủ, nếu như có ở phủ đoán chừng đã sớm xông đến rồi.”

Ông cười, nhìn phòng luyện đan đã luyện thành một đồng hồ nát: “Có muốn tìm người qua đây giúp cháu hay không?”

“Đội Lãnh Sương trở về, để nàng ấy qua đây là được rồi.”

“Vây được rồi! Cháu cần thận một chút, đừng làm mình bị thương.” Ông không yên tâm dặn dò.

“Vâng, cháu biết rồi.” Trong lòng nàng ảm áp, sau khi tiễn Phụng Lão thái gia đi mới quay trở về phòng luyện đan thu dọn lại, sửa sang lại từ đầu.

Một lúc lâu sau, nàng đứng trước lò luyện đan điều động linh lực cùng hơi thở trong cơ thể, chăm lửa dưới lò luyện đan, thổi ngọn lửa lui về phía sau, nâng thu tay lại, vừa khống chế sự mạnh yếu của ngọn lửa dưới lò, vừa chú ý đến nhiệt độ của lò luyện đan.

Lò đan lúc này mấy bước đầu tiên vẫn rất tốt, đến khi ngưng đan mới phát hiện vấn đề, hẳn là do nàng chưa khống chế tốt được hỏa lực và linh lực.

Có thất bại lần đầu rồi, lần luyện đan này nàng suy nghĩ càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, không dám lơ là, chỉ là sau khoảng hai canh giờ, lò luyện lại chấn động, nàng vừa nhìn đã sửng sốt, giây tiếp theo liền chạy nhanh ra ngoài.

“Ầm!”

Một lần nữa khói tràn đầy trong viện, lần này mọi người trong phủ chỉ sửng sốt một lúc, sau đó lại tiếp tục làm việc của mình, bởi vì lão thái gia đã căn dặn chuyện ở khu viện kia của đại tiểu thư không cần quan tâm, cũng không cần đến xem.

Chỉ là bọn họ có chút tò mò, rốt cuộc đại tiểu thư đang làm gì trong đây? Sao lại có tiếng nổ?

Lúc này Phụng Cửu quả thật có chút có chấp, nàng ở trong viện một lúc, nhìn thấy đám khói kia tan đi, lại đi vào lần nữa, lần này ngay cả lò luyện đan kia cũng đã đổ xuống.

Thấy vậy, khỏe miệng nàng hơi nhếch lên, cũng may mà lúc đó những thứ ở trong hầm của Diêm chủ đều là hạng nhất, nếu không làm lại nhiều lần như vậy ước chừng đã sớm hỏng.

Lần này có chấp đến gần tới, nhưng cả ngày qua đi cũng không thể chế ra được một thành phẩm đan dược, hơn nữa lại lãng phí khá nhiều linh dược, khiến hàng tích trữ trong nhà không gian của nàng cũng không còn đủ.

Lãnh Suong vừa mới hỏi phủ liền nghe thấy tiếng nổ lớn, bước chân hơi ngừng lại, thấy hộ vệ và tỷ nữ trong phủ đều có bộ dạng thờ ơ nên lập tức đi đến khu viện hoang vu nhìn thử, thầm nghĩ: “Hẳn là chủ tử đang luyện đan...”

Đi đến ngoài viện, lập tức thấy thấy chủ tử từ sắc khói đang khom người, hai tay chống đầu gối ho khan, Lãnh Suong khẽ gọi một tiếng: “Chủ tử, ta quay về rồi.”

Hôm nay nàng ra ngoài đi đến chợ đen, bởi vì bị vướng chút chuyện, lúc này mới trở về.

“Lãnh Suong? Người trở về thật đúng lúc.”

Nàng đi đến trước cửa viện, lấy ra đơn thuốc đưa cho nàng: “Đến chợ đen lấy mỗi thứ hai mươi phần linh dược trên đơn cho ta, vị thuốc màu đỏ sẫm phía trên cùng này phải lấy ba mươi phần, trong đây có tiền, cầm đi mua đi.”

“Vâng.” Lãnh Suong không hỏi nhiều, sau khi nhận lấy đơn thuốc liền nhanh chóng quay lại chợ đen.

Không ai ngờ Phụng Cửu lần này lại có chấp như vậy, mỗi một lần thất bại lại làm lại một lần, không hề nản lòng, nàng không tin không thể luyện ra một viên đan dược tốt!

Vì vậy, nàng ở trong phòng luyện đan khoảng ba ngày ba đêm...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 296: Sét đánh giữa ban ngày

“Cha, người nói xem, Thanh Ca ở trong đó đã ba ngày ba đêm, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Hay là để con vào trong xem thế nào?”

Phụng Tiêu có chút lo lắng rồi, hẳn bị chặn đứng ngoài cửa viện không được vào, do đó cũng không biết tình hình bên trong rốt cuộc thế nào?

Lão thái gia liếc hẳn một cái nói: “Con không thấy ngay cả ta cũng đứng ở đây chờ sao? Phụng nha đầu nói rồi, ai cũng không được vào quấy rối, khi nào muốn ra thì sẽ tự mình ra, yên tâm, không có chuyện gì.”

Tuy ông nói thế nhưng đôi mắt vẫn bắt giác nhìn về phía trong viện.

Nói không vội, nói không lo lắng, đều là giả. Cũng đã ba ngày ba đêm, ngoại trừ Lãnh Suong đưa cho nàng chút đồ ăn, thì nàng cũng không quay về nghỉ ngơi, như thế còn có thể chịu đựng được bao lâu chứ?

Suy nghĩ một chút, hẳn nhìn về phía Lãnh Suong đang canh chừng ở trong viện nói: “Người đi xem một lần nữa, xem con bé đã muốn ra chưa?”

Nhưng Lãnh Suong lại đứng bất động nói: “Chủ tử ra lệnh cho ta ở chỗ này coi chừng, nàng không gọi, ta không thể tới quấy rối.”

Dừng lại một chút, nàng lại nói: “Lão thái gia, gia chủ, mọi người về trước đi! Nói này có ta coi chừng sẽ không xảy ra việc gì đâu.”

“Vây được rồi! Nếu như có chuyện gì nhất định phải báo cho chúng ta biết.”

Phụng Lão thái gia nói rồi quay người bước đi, nhưng lại thấy Phụng Tiêu vẫn còn đứng đó liền nói: “Đi thôi? Con còn sưng ra đó làm gì? Ở nhà mình con còn lo lắng cái gì?”

Phụng Tiêu im lặng nhìn ông một cái thầm nghĩ: Rõ ràng chính cha cũng lo lắng mà...

Có điều ông cũng không canh chừng ở ngoài viện nữa, mà theo chân Lão thái gia đi về.

Nhìn hai người rời đi, Lãnh Suong thu hồi ánh mắt, lặng lẽ canh chừng, không cho bất kỳ ai lại gần. Khoảng chừng qua một canh giờ, chợt ngửi thấy một mùi thuốc nồng đậm lan tỏa trong không khí, nàng không khỏi có chút ngạc nhiên, ngược nhìn về phía phòng luyện đan.

Chủ tử luyện thành rồi?

Nếu như là điều phối dung dịch thuốc thì vị thuốc sẽ không nồng đậm mà lại có chút hương thơm thanh mát như thế, hơn nữa, mùi hương này ngửi vào làm cho tinh thần thư thái, dường như mọi sự mệt mỏi trong người đều tan đi, thật tò mò, chủ tử luyện chế đan dược này có công hiệu gì?

Tuy nhiên, trong lúc đó, tại phòng luyện đan, Phụng Cửu toàn thân rồi bởi, chân mày nhu chặt, mồ hôi toát ra, điều tiết lại hô hấp, khống chế ngọn lửa, ngưng đan thành hình, tuy đã ngửi được mùi hương thuốc nồng đậm tỏa ra trong không khí, nhưng nàng vẫn không dám lơ là.

Mãi đến khi ngưng đan thành hình, khi nàng vừa thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên một tia sét trên bầu trời giáng xuống làm nàng kinh hãi.

“Ầm ầm!”

Ầm thanh chấn động ầm ầm của tia sét thứ nhất từ bầu trời giáng xuống, xuyên qua nóc phòng đánh trúng lò luyện đan, khiến nàng kinh hãi lui lại, mồ to hai mắt.

“Đây, đây là luyện đan dẫn đến lỗi kiếp sao?”

Nội tâm của nàng vô cùng khiếp sợ, bất giác ngẩng đầu nhìn về phía lỗ hổng trên đỉnh phòng bị sét đánh, xuyên thấu qua lỗ hổng, nàng nhìn thấy những tầng mây ập ập kéo đến giữa thanh thiên bạch nhật, tiếng sấm ầm ầm rền vang dữ dội.

“Nguy rồi! Giữa ban ngày lại có sét đánh, động tĩnh lớn như vậy, ắt sẽ kinh động khắp nơi!” Phụng Cửu hoảng hốt.

“Ầm ầm!”

Khi đạo thiên lôi thứ hai đánh xuống, đúng như lời Phụng Cửu nói, sét đánh giữa thanh thiên bạch nhật nên đã kinh động đến thể lực các phương trong thành Vân Nguyệt, kể cả quốc chủ ở trong hoàng cung cũng bị làm cho kinh động, không ai phái người đi kiểm tra, mà tự mình điều động, vận khí phi theo hướng có đạo thiên lôi.

Lão thái gia trong Phụng phủ nghe thấy tiếng sấm, sắc mặt cũng biến sắc. Ông coi như cũng là người đi nhiều biết rộng, đương nhiên biết rằng có thể dẫn động thiên lôi là chuyện lớn đến mức nào.

Ngay lập tức, ông vừa bước nhanh về phía phòng luyện đan vừa lo lắng gọi: “Phụng Tiêu! Phụng Tiêu! Canh chừng cửa chính! Người nào dám xông vào giết không tha!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 297: Bất thường

Nghe được động tĩnh, Phụng Tiểu tất nhiên cũng biết trong phủ xảy ra chuyện lớn, hơn nữa xem chừng rắc rối này còn liên quan đến nữ nhi mấy ngày không ngủ không nghỉ của ông. Vì thế, khi nghe thấy tiếng hét đầy nội lực của cha ông, âm thanh uy nghiêm hàm chứa hơi thở huyền lực cường đại của ông cũng theo đó truyền ra.

“Các thị vệ Phụng phủ nghe lệnh! Canh chừng Phụng phủ cho ta, một con ruồi cũng không để lọt vào!”

Thị vệ trong phủ lập tức căng thẳng, nhanh chóng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, cùng lúc đồng thanh đáp: “Vâng!”

Trong các viện của Phụng phủ, âm thanh mạnh mẽ mang theo chiến ý lạnh thấu xương vang lên, những thị vệ này vốn dĩ có người canh giữ ở trong viện, có người canh giữ ở đường đi, có người canh giữ ở hoa viên, cũng có người ẩn nấp trong bóng tối.

Nhưng khi bọn họ nghe thấy lời của lão thái gia và Phụng Tiểu, thì từng người đều nhanh chóng tản ra các viện trong Phụng phủ, phòng tránh có người từ ngoài tường xông vào.

Người làm trong phủ dưới sự phân phó của quân gia, canh chừng trong phủ, họ nghi ngờ nhìn về phía đám mây đen ùn ùn trên trời và nơi sét đánh, trong lòng kinh hãi không thôi.

Giữa trời rặng lại có sét đánh, hơn nữa sự việc kỳ quái này hình như có liên quan đến đại tiểu thư của họ?

Cầu Cầu đang lướt biếng nhài người trên hòn giả sơn nằm phơi nắng, khi nhìn thấy sét từ trên trời giáng xuống, cũng ngồi bật dậy, trong con mắt chứa sự sắc bén, lập tức co chân chạy về trong viện.

Giữa ban ngày dẫu lời khiếp đến? Nữ nhân kia đang làm cái gì?

Không chỉ có Cầu Cầu vội vã tiến đến, ngay cả Lão đang chui dưới váy tỷ nữ cũng hơi ngẩng đầu, nhìn về bầu trời nơi đó, mũi khụt khịt, rồi cũng nhanh chóng chạy tới…

“Âm ầm!”

Khi tia sét từ ba giáng xuống, mây đen ùn ùn trên bầu trời cũng dần dần tan ra, trong Phụng phủ dường như đã khôi phục trạng thái bình thường ban đầu, nhưng tất cả mọi người đều biết, có vấn đề rồi.

Bởi vì người các nơi đều ùn ùn kéo đến ngoài cửa chính Phụng phủ, hoặc kinh hãi, hoặc tò mò nhìn cánh cửa cửa chính đóng chặt của Phụng phủ.

Sét đánh giữa ban ngày, còn là tia sét, Phụng phủ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người đều muốn biết, nhưng Phụng phủ suy cho cùng cũng không phải nhà bình thường, cửa chính Phụng phủ đóng chặt, dù họ tò mò cũng không dám tự ý xông vào.

“Người nói xem Phụng phủ đã xảy ra chuyện gì? Sao lại dẫn tới thiên lôi?”

“Cái này ai mà biết được? Cửa chính Phụng phủ đóng chặt, ai dám gõ cửa?”

“Gõ thì sợ người ta cũng sẽ không nói, nhưng ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Mau nhìn! Đó không phải là quốc chủ sao? Ngồi ấy lại đích thân đến!” Một vị gia chủ khẽ kêu, ý bảo mọi người nhìn về phía thân ảnh đang đi về phía họ.

Một vị gia chủ khác trầm tư nói: “Quốc chủ cũng đã đích thân tới, có thể thấy, sự tình nhất định không phải chuyện đùa, cửa chính Phụng gia, ta nghĩ nhất định sẽ mở ra.”

“Ừm, không sai, cho dù chúng ta không vào được Phụng phủ thì quốc chủ nhất định sẽ vào được.”

Trong ánh mắt rì rầm của mọi người, quốc chủ Mộ Dung Bắc điểm mũi chân một cái bay lên một cục lâu rục, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy nóc đình viện trong Phụng phủ, nhìn không được tình hình bên trong viện, nhưng có thể khẳng định, ba đạo thiên lôi đó chắc chắn là Phụng phủ dẫn tới.

Trong ánh mắt chợt lóe lên một tia sáng, ông đứng chấp tay sau lưng, điểm nhẹ mũi chân, đến trước cửa chính Phụng phủ, gõ lên cánh cửa đóng chặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Luyện đan thành công

“Ai gõ cửa!”

Một giọng nói từ sau cửa chính vang ra, đó là giọng của Phụng Tiểu, vừa cứng rắn, vừa uy nghiêm.

“Phụng Tiểu, mở cửa!”

Giọng nói trầm ổn có chút uy nghiêm của Mộ Dung Bắc cũng vang lên, giọng nói của ông mang khí thế của kẻ mạnh, lời vừa nói ra đương nhiên là mệnh lệnh.

Khi nghe thấy tiếng ở bên ngoài, Phụng Tiểu khẽ nhíu mày, nét mặt uy nghiêm dần trầm xuống, chần chờ một lát, giọng nói cứng rắn mang theo chút áy náy truyền ra.

“Quốc chủ, xin thứ cho thần không thể tuân lệnh.”

Khi nghe thấy câu nói này, Mộ Dung Bắc đứng ngoài cửa khẽ nhíu mày, lập tức thẹn quá hóa giận. Ông dường dường là quốc chủ một nước, tự mình tới gõ cửa mà Phụng phủ lại đóng cửa đuổi khách?

Không chỉ có Mộ Dung Bắc, ngay cả những người đứng xem ở gần đó cũng ngạc nhiên.

Thật không ngờ!

Không ngờ Phụng Tiểu lại dám từ chối quốc chủ ở ngoài cửa!

Quá to gan lớn mật!

Phụng phủ không giống thế gia của bọn họ, Phụng Tiểu không những là gia chủ của Phụng phủ mà còn là đại tướng quân quyền thế của Diệu Nhật quốc, thuộc hạ của Mộ Dung Bắc, lần này từ chối mệnh lệnh của quốc chủ, nhất định không phải chuyện nhỏ.

“Phụng Tiểu! Người biết người đang nói cái gì không?” Sắc mặt của Mộ Dung Bắc trầm xuống, giọng nói cũng lộ ra vài phần lạnh nhạt và tức giận.

Giữa lúc bầu không khí ở cửa chính Phụng phủ đang căng thẳng, thì ở trong phòng, Phụng Cửu mở lò luyện đan ra, khi nhìn thấy ba viên đan được màu nâu đỏ, nụ cười vui sướng lập tức nở rộ.

Nàng thành công rồi!

Không có ai hướng dẫn, nàng đã dựa vào những hiểu biết và kinh nghiệm về y dược, dựa vào những giải thích đơn giản trên sách từng bước suy nghĩ ra cách luyện đan, mất ba ngày ba đêm, lằng phí không ít linh dược cuối cùng cũng thành công!

Nàng lấy ba viên thuốc ra, đặt lên bàn quan sát, thấy linh lực lưu động trên đan dược, Ngũ Đạo Đan Văn hiện lên trên đan dược nho nhỏ, có thể thấy rõ ràng bằng mắt thường.

“Quả nhiên là Ngũ Đạo Đan Văn, chà trách có thể dẫn đến lời kiếp.”

Nàng nhìn đan văn trên đan dược, trong lòng có chút kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ. Không ngờ lần đầu luyện đan thành công của nàng lại đạt cấp cao như thế, trên sách ghi lại, chỉ có Ngũ Đạo Đan Văn trở lên mới có thể dẫn đến lời kiếp.

Còn chưa kể đây là Diệu Nhật quốc cấp chín, ngay cả Thanh Đằng quốc cấp sáu muốn tìm một đan dược mà có Ngũ Đạo Đan Văn cũng không dễ dàng gì.

“Lần này được rồi, lằng phí nhiều linh dược như vậy cũng coi như không lỗ.”

Nàng khẽ cười, lấy bình ra, lần lượt bỏ ba viên đan được vào ba cái bình, thu lại không gian rồi thu lò luyện đan xong mới ra khỏi phòng.

Phượng lão thái gia đứng ngoài viện vừa nhìn thấy nàng đi ra liền hỏi: “Phượng nha đầu! Đan được đó cháu luyện thành chưa? Ba đạo thiên lôi đó đã làm mọi người kinh động, ngay cả quốc chủ cũng chạy tới, cha con đang canh chừng ngoài cửa, e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu.”

Nghe tới đây, ánh mắt của Phượng Cửu lóe lên, đi về phía sau lão thái gia, nói với Lãnh Suồng: “Thu dọn bên trong một chút.”

“Vâng.” Lãnh Suồng lên tiếng, lúc này mới đi về phía phòng luyện đan.

“Gia gia, không có chuyện gì, không cần lo lắng, bằng danh tiếng của Phượng phủ chúng ta, không ai dám xông vào đâu.”

Nàng bước tới chỗ ông cười nói: “Mặc dù mất không ít thời gian, nhưng cháu đã luyện thành công đan được rồi, việc này cũng là do cháu suy nghĩ không chu toàn, cháu cũng không ngờ rằng lần đầu luyện đan đã có thể dẫn đến lỗi kiếp, cháu cũng bị dọa sợ...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 299: Tò Mò Hại chết con mèo

Nghe tới đây, lão thái gia mắt sáng lên, kích động tới nỗi giọng nói run rẩy: “Ta nghe nói, có được đan được từ Ngũ Đạo Đan Văn trở lên mới có thể dẫn sét đến? Cháu... Đan được này lẽ nào là Ngũ Đạo Đan Văn sao?”

“Vâng, chính là Ngũ Đạo Đan Văn.”

Nàng mỉm cười đáp lại, nhìn nét mặt kích động của ông nói: “Gia gia, người đi về phía trước xem một chút, cháu về tắm rửa thay y phục rồi qua, gia gia nhớ dặn dò hạ nhân phải giữ bí mật, quốc chủ hỏi thì cái gì cũng không nói là được.”

Lão thái gia tuy không biết đan đó có công hiệu gì, nhưng lúc này trong lòng cũng hết sức mừng rỡ.

“Cháu nói không sai, dựa vào uy danh của Phượng phủ chúng ta, người bên ngoài cũng không dám xông vào, coi như là quốc chủ thì cũng không làm được gì. Cháu đi tắm rửa đi! Gia gia đến phía trước xem tình hình.”

Ông vội vã nói, sau khi sửa sang lại mới đi về phía cửa chính.

Thấy thế, Phượng Cửu cũng đi vào trong viện, sai người chuẩn bị nước tắm.

Lúc này, Mộ Dung Bác trước cửa chính Phượng phủ đã tức giận đến cực điểm, hần muốn đập tung cửa Phượng phủ, hoặc trèo qua tường bao để vào, nhưng thân phận và sự kiêng ngạo của hắn không cho phép hắn làm ra hành động hạ lưu như vậy, nhưng bỏ đi thì quá mất mặt, vì vậy nhất thời bầu không khí ngoài cửa vô cùng kì lạ...

Đúng lúc này, cửa lớn vốn đóng chặt mở ra một tiếng kẹt, vẻ mặt tươi cười của Phượng lão thái gia có thêm vài phần ỷ nại ra đón.

“Ồ! Điều trách lão phu, lão phu đã sai Phượng Tiêu canh chừng cửa chính không cho ai vào, thật không ngờ cũng kinh động đến cả quốc chủ, còn để quốc chủ ở ngoài cửa, thật là thất lễ.” Phượng lão thái gia chấp tay lia lịa, luôn mồm xin lỗi, vừa nói vừa đi về phía trước mặt quốc chủ.

“Quốc chủ, xin mời vào trong.” Phượng lão thái gia làm dấu tay mời, nhẹ nghiêng người để hắn đi trước.

Sắc mặt Mộ Dung Bác tối sầm lại liếc Phượng Tiêu, phất ống tay áo một cái, hừ mạnh một tiếng rồi mới bước vào.

Những người cách đó không xa thấy cảnh này vẻ mặt khác nhau, có người lướt lên phía trước, gọi Phượng lão thái gia đang cất bước đi vào trong.

“Lão thái gia xin dừng bước.”

Lão thái gia quay lại, nhìn thấy hai người đàn ông trung niên phía sau, đó là hai vị gia chủ trong mấy đại gia tộc ở thành Vân Nguyệt, liền nở nụ cười hỏi: “Hai vị gia chủ có chuyện gì sao?”

Nghe thế, trong bụng bọn họ oán thầm K không phải biết rõ rồi còn cổ hủ sao? Bọn họ muốn hỏi chuyện gì lẽ nào ông còn không biết?

Dù rằng là như thế, trên mặt lại tỏ vẻ như không có chuyện gì: “Là như vậy, chúng ta thấy ba tia sét đánh trong viện của Phượng phủ, không biết là do cái gì dẫn tới? Lão thái gia có thể giải thích sự tò mò của chúng ta được không?”

Phượng lão thái gia dừng bước, tay vuốt vuốt râu nhìn về phía hai người họ, ánh mắt xẹt qua đám người cách đó không xa. Cả đám người đó, từng người đều chờ nghe đáp án của ông, gương mặt nghiêm nghị của ông bỗng lộ ra ý cười, nói một câu làm cho bọn họ tức giận.

“Đúng là tò mò hại chết con mèo, tuổi tác của hai vị cũng cao rồi, chớ nên tò mò là tốt nhất.”

Phượng lão thái gia nhìn mọi người rồi quay lưng đi vào trong, sắc mặt hai vị gia chủ đỏ lên, trừng mắt im lặng một hồi lâu nhìn cửa Phượng phủ từ từ đóng lại.

Mọi người cách đó không xa nghe thấy câu này cũng đều ngạc nhiên, bọn họ không ngờ rằng Phượng lão thái gia không để cho hai người kia chút thể diện nào mà lại nói trắng ra như thế, dù sao địa vị của hai vị thành chủ kia ở thành Vân Nguyệt cũng không phải là thấp!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 300: Giải thích cái gì

Có điều, địa vị của Phượng phủ sao lại thấp hơn bất kỳ một thế gia quý tộc nào ở thành Vân Nguyệt được chứ?

Nghĩ đến sự hùng mạnh ở phía sau Phượng phủ, hai người vốn dĩ có chút khó chịu trong lòng cũng thoải mái vài phần.

Ngay cả quốc chủ cũng bị từ chối ở ngoài cửa, thì bọn họ tính là cái gì? Nếu quốc chủ đã vào trong, chắc hẳn là có cái gì dẫn sét đến, bọn họ chắc hẳn sẽ biết được, vì thế càng không nên nhất thời vội vàng.

Mà lúc này, trong đại sảnh của Phượng phủ, quốc chủ ngồi ở chủ vị vẻ mặt tối sầm lại, tuy không nói gì, nhưng rõ ràng là vẫn còn một bụng tức giận vẫn chưa nguôi.

“Quốc chủ, mời uống trà.”

Sau khi hạ nhân bưng trà lên và lui xuống, lão thái gia đưa tay mời, lúc này Phượng Tiêu đứng bên cạnh ông, hơi cúi đầu.

Mộ Dung Bác liếc nhìn hai người, sắc mặt tối sầm, một tay bẻ chén trà lên, một tay cầm nắp khẽ gạt lá trà, sau khi nhấp một ngụm, trầm giọng nói: “Nói đi! Ba đạo thiên lôi đó là thế nào?”

Nhưng sau khi ông hỏi câu này, đáp lại ông lại là sự im lặng, vừa uống trà vừa nhíu mày, nhìn về phía lão thái gia, trong ánh mắt lộ ra không vui: “Sao thế? Không thể nói sao?”

Phượng lão thái gia khẽ thờ dài, áy náy nói: “Quốc chủ, việc này thật sự không biết nói thế nào, bởi vì lão phu cũng không biết nên nói thế nào.”

Nghe nói thế, vẻ mặt vốn âm áp của quốc chủ lại trầm xuống, ánh mắt sắc sảo ẩn chứa sự cường ép quét mắt nhìn Phượng lão thái gia và Phượng Tiêu.

“Chuyện có thể dẫn đến sấm sét, chẳng lẽ các người cảm thấy là chuyện nhỏ hay sao? Vô tu muốn dẫn đến lỗi kiếp thì thực lực cũng phải đạt đến cấp Vô Hoàng, bây giờ trong Phượng phủ dẫn tới ba đạo thiên lôi, kinh động đến cả thành Vân Nguyệt, lẽ nào không nên cho bốn quân một câu trả lời thỏa đáng sao?”

“Không biết quốc chủ muốn câu trả lời thế nào?”

Một giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi mang theo chút thờ ơ đã làm tan bầu không ngột ngạt ở trong đại sảnh.

Mộ Dung Bác nhìn về phía giọng nói đó, chỉ thấy Phượng Thanh Ca mặc một bộ quần áo màu trắng tao nhã bước vào, khí tức tự nhiên không dính bụi trần, dung mạo vô cùng xinh đẹp, cũng khó trách khiến đứa con trai xuất sắc nhất của ông lại thích nàng như vậy.

Phượng lão thái gia thấy nàng đi ra, liền không nói gì nữa, thu hồi ánh mắt, im lặng ngồi đó uống trà, dường như giao lại toàn bộ mọi chuyện cho nàng xử lý.

Phượng Tiêu thấy thế, mấp máy môi, nhưng cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn “gå chết” như lão thái gia.

Lúc Phượng Cửu chậm rãi bước vào giữa đại sảnh, sau khi hành lễ, đứng yên nhìn Mộ Dung Bắc đang ngồi vị trí chủ vị.

Có lẽ là vì đôi phượng ở thượng vị đã lâu, đã thành thói quen, thường dùng giọng ra lệnh để phản phó mọi chuyện, nếu đổi lại là người khác thì sẽ không dám tới hỏi, dù sao chuyện của Phượng phủ, bọn họ không nói, ai có thể làm gì được họ?

Sau khi Mộ Dung Bắc nghe thấy câu nói của nàng, khẽ nhu mày, trầm giọng nói: “Người có ý gì? Bốn quân vì ba đạo thiên lôi mà tới, các người chỉ cần nói sự thật cho bốn quân là được, nhiều lời làm gì?”

Phượng Cửu cười cười hỏi: “Xin hỏi quốc chủ, ban ngày giăng ba tia sét mà thôi, sao lại làm nhữ chuyện lớn chứ? Ba đạo thiên lôi này lại không đánh chết người, cũng không làm long trời lở đất, hơn nữa ba đạo thiên lôi này đánh xuống hậu viện Phượng phủ nhà ta, Phượng phủ bọn ta phải giải thích cái gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301: Tức giận rồi đi

Nghe vậy, ánh mắt Mộ Dung Bắc lạnh lùng liếc nhìn nàng, sau đó quay lại nhìn về phía Phượng Tiêu, gần giọng: “Phượng Tiêu!”

Một tiếng “Phượng Tiêu” này ẩn chứa uy nghiêm áp chế của kẻ mạnh cùng với khí thế của kẻ bề trên, tiếng nói của hắn vừa phát ra, dùng mắt thường có thể thấy được luồng khí màu đen bắt đầu khởi động ở trong đại sảnh, khiến người khác có cảm giác bị đè nén.

Phượng Tiêu không nhận được liền bước ra: “Có thần.”

Mộ Dung Bắc không thể tức giận với Phượng lão thái gia, bởi vì đó là lão thái gia của Phượng phủ, cho dù hắn là người đứng đầu của một nước nhưng cũng phải nghe theo lời dạy bảo của tổ tiên, nhường nhịn Phượng lão thái gia ba phần.

Còn về Phượng Thanh Ca, chỉ là con gái của Phượng Tiêu, đại tiểu thư của Phượng phủ. Thứ nhất không phải là thần tử của hắn, thứ hai cũng không phải là con dâu của hắn, hơn nữa nàng lại là tiểu bối, tức giận với nàng ta chỉ bằng trực tiếp chất vấn Phượng Tiêu.

Hắn liếc mắt nhìn Phượng Tiêu đang cung kính hành lễ, vừa mở miệng liền hỏi: “Ba đạo thiên lôi đó là chuyện gì vậy?”

“Chuyện này...”

Phượng Tiêu ngừng đầu, liếc mắt nhìn Mộ Dung Bắc, gương mặt mờ mịt lắc đầu: “Thần cũng không biết là chuyện gì xảy ra.”

Ông thật sự không biết. Lúc ông nghe được tiếng động thì đã nghe thấy lời dặn dò của lão thái gia rồi, sao biết được chuyện thiên lôi là chuyện gì?

Có điều, tóm lại đều là chuyện nhà ông, hơn nữa con gái bảo bối của ông không tránh khỏi có liên quan. Vì vậy, cho dù ông biết cũng sẽ nói là không biết.

Vốn dĩ Mộ Dung Bắc đã vô cùng tức giận rồi, khi nghe được lời này thì mạnh mẽ đặt chén trà trong tay xuống, lập tức đứng lên, không nói gì, tức giận phất tay áo rồi đi.

Hành động bất ngờ này của hắn khiến ba người trong sảnh hơi ngạc nhiên, không có nói gì, chỉ im lặng nhìn hắn rồi đi.

“Thanh Ca, rốt cuộc là chuyện gì đây? Con ở trong phòng đó rốt cuộc đã gây rối gì rồi? Sao lại dẫn đến thiên lôi?” Phượng Tiêu hỏi, trong bụng mơ hồ suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định.

Có thể dẫn đến thiên lôi chỉ có ba trường hợp, một là trời giáng dị bảo, hai là tu vi tăng cấp, ba là luyện được đan dược quý giá, chỉ là ba trường hợp này ông đều cảm thấy có chút khó tin.

“Lãnh Sương, canh chừng ngoài cửa, không cho người nào đến gần.” Phượng Cửu lên tiếng phản phó.

“Dạ.” Lãnh Sương ở phía ngoài lên tiếng, canh chừng ở ngoài cửa.

Thấy vậy, trong lòng Phượng Tiêu không khỏi khản trương, nhìn về phía con gái đang lộ ra nụ cười sung sướng, trong lòng bỗng cảm thấy có chút khản trương.

“Gia gia, cha, mọi người ngồi đi.” Nàng tỏ ý kéo Phượng Tiêu ngồi vào chỗ ngồi, chính mình lại ngồi vào ghế ở giữa hai người, rồi lấy một chiếc bình từ trong nhẫn không gian ra, đổ một viên đan dược vào lòng bàn tay.

“Mọi người nhìn này, đây là Tạo Hóa đan, chính là nó dẫn ba đạo thiên lôi đến đó.”

Lão thái gia sống đến từng này tuổi, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đan dược có Ngũ Đạo Đan Văn, hơn nữa còn do cháu gái ông luyện ra. Lúc này chỉ cảm thấy máu toàn thân đang sục sôi, gương mặt đỏ bừng vì kích động, hai tay run nhẹ.

“Tốt tốt tốt! Phượng nha đầu, cháu khiến gia già nở mày nở mặt rồi!”

Lão thái gia còn có thể nói ra lời, cả người Phượng Tiêu thì ngây dại ra, đôi mắt của ông trừng to, chỉ cảm thấy toàn bộ máu xông lên não. Sau một lúc, do quá kích động nên lập tức ngất đi.

Phượng Cửu ngạc nhiên hô lên: “Cha?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Chương 302: Tạo hóa đan

Phượng lão thái gia nhìn thấy thì cười mắng một tiếng: “Thật không có tiền đồ.”

Phượng Cửu ngạc nhiên, nhận không được nở nụ cười nói: “Lãnh Sương, gọi hai người vào đây đưa cha ta về phòng nghỉ ngơi.”

Lãnh Sương ở bên ngoài đáp lại, sau đó gọi hai tên hộ vệ vào, đưa Phượng Tiêu về phòng.

Trong đại sảnh, Phượng Cửu đưa bình đựng Tạo Hóa đan cho lão thái gia, cười nói: “Gia gia, Tạo Hóa đan này là để cho người đó.”

“Cho ta?”

Lão thái gia hơi ngạc nhiên, sau đó khoát tay áo: “Sao có thể được? Cháu vì đan dược này ba ngày ba đêm không ngủ rồi, hơn nữa dùng không ít dược liệu. Cái này cháu giữ lại cho bản thân đi! Gia già tuổi đã cao rồi, đan dược này cho ta cũng không có ích gì.”

“Ai nói vô dụng?”

Nàng cười già dối, nói: “Gia già, người còn chưa biết tác dụng của Tạo Hóa đan này đó!”

Tiếng nói của nàng hơi ngừng lại: “Người cũng biết đó, người tu luyện huyền lực luôn ăn một viên Tạo Hóa đan để có thể tẩy rửa đi những tạp chất ở trong cơ thể nhiều năm, rèn luyện gân cốt, mở rộng gân mạch. Không chỉ có như vậy, bởi vì tẩy rửa tạp chất trong cơ thể, gân cốt được rèn luyện nên gân mạch sẽ gắn ra, trong vòng hai tháng thì tốc độ tu luyện cũng có thể tăng lên rất nhiều.”

“Hơn nữa, tu vi hiện giờ của gia già là giai đoạn đầu trong tám đoạn của cảnh giới Vô Tông, nếu như dùng Tạo Hóa đan, cháu tin trong vòng hai tháng gia già có thể đột phá cảnh cửa đầu tiên của Vô Tông, bước vào cấp bậc đỉnh cao.”

Nghe đến câu này, lão thái gia mở to hai mắt với vẻ mặt khó tin, lâm bẩm: “Tạo Hóa đan này thật sự có công hiệu thần kỳ như vậy sao?”

“Đương nhiên, chỉ với viên đan dược nho nhỏ này đã dùng hơn mười vị linh dược trân quý đó, hơn nữa còn là đan dược phẩm cấp Ngũ Đạo Đan Văn, đương nhiên là có công hiệu đó rồi.”

Nàng cười cười, nhét lọ vào trong tay ông: “Hơn nữa, nếu gia già không tin thì thử xem chẳng phải sẽ rõ sao?”

“Nhưng cháu vất vả luyện ra được một viên, cho gia già rồi thì...”

Nghe vậy, nàng kể sát vào người của ông, thần bí nói: “Gia già, cháu lên nói cho người biết vậy. Cháu đã luyện ra ba viên, sau này sẽ đưa cho cha một viên, còn dư lại một viên đem đi chợ đen bán đấu giá, đến lúc đó mua thêm linh dược rồi luyện tiếp là có mà.”

Nghe vậy, lão thái gia mới cười vui vẻ, liền đáp lời: “Được được được, vậy gia già nhận.”

Nhìn cháu gái ngày càng có bản lĩnh, ông vui mừng nói: “Nha đầu này thực sự là càng ngày càng giỏi đó!”

Nếu để người ta biết được nàng luyện ra được Tạo Hóa đan có Ngũ Đạo Đan Văn, nhất định sẽ kinh sợ vô cùng, nàng còn trẻ như vậy, không biết thế gian lòng dạ hiểm ác. Nếu như bị người có ý đồ biết được thì sẽ bóp chết nàng từ trong trứng nước...

Nghe đến đây, ông thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm nghị dạy bảo: “Phượng nha đầu, cháu phải biết rằng giấu dốt so với bộc lộ tài năng càng có thể bảo vệ được chính mình, gặp người khác chỉ có thể tin được ba phần. Cháu còn trẻ đã có được danh hiệu Quý Y, nếu như có thêm Tạo Hóa đan phẩm cấp Ngũ Đạo Đan Văn này, khó tránh được thế lực đằng sau chợ đen sẽ không có ý đồ xấu.”

“Cho nên gia già khuyên cháu không nên cho mọi người biết về Tạo Hóa đan, nếu thật phải đưa ra cũng không thể ở Diệu Nhật quốc cấp chín nhỏ nhỏ này. Bằng không, chỉ sợ đan dược này vừa được đưa ra, phiền phức cũng sẽ theo tới.”

Thấy trong mắt ông có lo lắng không che giấu được, trong lòng Phượng Cửu trở nên ấm áp, nhẹ giọng nói: “Gia già yên tâm, cháu biết, Tạo Hóa đan này được đưa ra sẽ gây sóng gió, cháu cũng sẽ cẩn thận, không gây phiền toái cho bản thân đâu. Có điều, sau khi trải qua chuyện hôm nay, cháu nghĩ quốc chủ đối với Phượng gia chúng ta có thể sẽ có ý kiến đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 303: Tin tức kinh người

Nàng nói rất súc tích, lão thái gia nhất định sẽ hiểu được ý của nàng!

“Ta biết! Từ xưa đến vương không thích nhất chính là thần tử công cao lấn chủ, huống chi Phượng phủ chúng ta có thế lực như vậy. Sau chuyện ngày hôm nay, chỉ sợ trong lòng quốc chủ sẽ có bất mãn rất lớn đối với Phượng gia chúng ta.”

Hành vi ngang nhiên coi thường mệnh lệnh quốc chủ này sẽ để lại trong lòng Mộ Dung Bác một cái gai. Chỉ là chuyện ngày hôm nay bọn họ thật sự không có cách nào.

Nếu như dựa vào sự thực mà trả lời, hẳn ta biết được Phượng nha đầu chính là Quý Y, hơn nữa còn là một người luyện đan, chỉ sợ Phượng nha đầu chắc chắn bị Mộ Dung Bác giám sát, trở thành người luyện đan dành riêng cho hoàng tộc của hắn.

Dù sao, thân là người đứng đầu một bộ tộc, ông biết rõ, đối với người bề trên mà nói, nếu như biết được có người luyện đan thì ông cũng phải lôi kéo gia nhập vào tộc của ông, vì tộc nhân của ông mà cống hiến sức lực.

Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ, chính vì hiểu rõ đạo lý này nên lúc nhìn thấy ba đạo thiên lôi đánh xuống, ông mới lệnh Phượng Tiểu canh ở cửa lớn, ai dám xông vào giết không tha!

Bởi vì ông biết rõ, nếu như để người khác biết được cháu gái của ông có thể luyện đan, thì cho dù Phượng gia cũng sợ là không che chở được cho nàng.

Cũng chính vì như vậy, khi biết được thiên phủ thuyết với của nàng, ông chỉ nghĩ đến cách làm sao để giấu đi thiên phú kinh thiên vậy. Trước khi nàng vẫn chưa lớn mạnh, cố gắng dùng năng lực lớn nhất của bọn họ bảo vệ tốt cho nàng, để nàng nghỉ ngơi dưỡng sức, không nên tỏa sáng quá sớm.

Giống như bọn họ suy đoán, Mộ Dung Bác trở lại trong cung không kìm nén được cơn giận trong lòng nên lập tức vung tay lửa đổ vật trên bàn xuống, ông tức giận ngồi xuống, ánh mắt lạnh lẽo xẹt qua tia sát ý.

Rốt cuộc Phượng phủ đang che giấu cái gì?

Có thể dẫn đến ba đạo thiên lôi, không ngoài một số khả năng, nhưng bất luận là khả năng nào thì ông cũng tuyệt đối không cách nào chấp nhận được.

Thế lực Phượng phủ ngày nay đã quá mạnh mẽ rồi, đặc biệt là đội Phượng Vệ đã đủ để vượt qua cấm vệ hoàng thất. Một thế lực như vậy, nếu như dùng tốt thì là một thanh kiếm đối địch có lợi, nếu dùng không tốt thì lưỡi dao sắc bén sẽ nhắm về phía ông!

Việc ba đạo thiên lôi này dần dần cũng bình lặng trôi qua, như chưa hề phát sinh.

Tuy là không có ai tiếp tục nghe ngóng tin tức phủ Phượng, nhưng trong lòng bọn họ vẫn luôn ghi nhớ chuyện này, ngay cả dân chúng ở phố lớn ngõ nhỏ cũng nhắc đến chuyện ba đạo thiên lôi vào ngày đó. Chỉ là, mặc dù đề tài này có người thăm bản luận, nhưng lại không có người nào đưa nó lên bản tin tức để bản luận.

Bọn họ giống như là cố ý bỏ qua, ngay cả Mộ Dung Bác trong khoảng thời gian này cũng không phái người tới hỏi, cũng không triệu kiến Phượng Tiểu.

Còn về Mộ Dung Dật Hiến, sau khi hủy hôn ước với Phượng Cửu thì bề quan tu luyện, đối với việc này xem như chưa từng nghe thấy.

Kéo dài gần một tháng, dần dần mọi người cũng quên luôn chuyện này, rất ít người bàn luận về việc của Phượng phủ, toàn bộ các thế lực lớn ở thành Vân Nguyệt cũng dần khôi phục lại bình yên giống như ngày xưa.

Mãi đến khi, một tin tức được truyền từ Thanh Đăng quốc đến đã phá vỡ sự bình yên trong thành, khơi dậy một trận sóng lớn trong thế lực của mỗi đại gia tộc, khiến người khác cảm thấy khó tin...

Trong Phượng phủ, Phượng Tiểu nghe được tin tức liền tức giận, lúc này khuôn mặt uy nghiêm của ông do tức giận mà trở nên đáng sợ kinh người. Sau khi ông giao cho quản gia trông coi Phượng phủ, bản thân lập tức đi vào hoàng cung...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 304: Cự tuyệt thánh chỉ

Phượng Tiểu gần như chạy đến hoàng cung nhưng ngay cả cửa của hoàng cung còn không được đi vào đã bị cản lại.

“Phượng tướng quân, quốc chủ có lệnh, chút nữa sẽ có người đưa thánh chỉ đến Phượng phủ, mời Phượng tướng quân về cho!” Tám gã tướng lĩnh cấm vệ ngăn bước chân của Phượng Tiểu lại, không cho ông bước vào hoàng cung.

“Khốn kiếp!”

Phượng Tiểu vô cùng tức giận, ngay cả những lời thô tục ông cũng nói ra, mắt hồ uy nghiêm trợn lên giận dữ nhìn tám gã cấm vệ đang cản đường ở phía trước, trầm giọng quát lên: “Các người tránh ra cho ta! Ta muốn vào cung gặp quốc chủ!”

Tám người không khỏi cười khó, nói: “Phượng tướng quân, xin đừng làm khó chúng thần, quốc chủ lệnh chúng thần canh chừng ở đây đợi Phượng tướng quân chính là vì không muốn gặp tướng quân. Nếu như tướng quân cứ kháng kháng xông vào, tám người chúng thần e là sẽ đầu rơi xuống đất.”

Dựa vào năng lực của bọn họ muốn ngăn cản được Phượng Tiểu, căn bản là không thể nào, nhưng quốc chủ lại lệnh bọn họ canh chừng ở đây không cho Phượng Tiểu vào cũng chính vì lợi dụng điểm này, nếu bọn họ để Phượng Tiểu đi vào, xem như lấy mạng của bọn họ để bồi tội.

“Chết tiệt!”

Phượng Tiểu giận dữ, nhìn hoàng cung ngay trước mắt nhưng không vào được, cảm giác bức rút này khiến ông chỉ muốn chửi thề, đang muốn xoay người hỏi phủ, lại thấy một hình bóng từ bên trong đi ra, lập tức lớn tiếng gọi.

“Tam vương gia!”

Mộ Dung Dật Hiến đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng gọi của Phượng Tiểu liền ngừng đầu nhìn lại, sai bước về phía ông: “Tiêu thúc, người muốn vào cung gặp phụ vương ta sao?”

“Đúng, ta muốn đi vào nhưng không vào được.” Ông quét mắt nhìn về tám tên cấm vệ, tám người thấy thế nhao nhao cúi đầu.

Mộ Dung Dật Hiến nhìn tám gã tướng lĩnh, rồi nói với phượng Tiểu: “Tiêu thúc, chúng ta tìm nơi nào đó để nói chuyện đi!”

“Được.”

Không thể vào hoàng cung được thì thăm dò tin tức từ người Mộ Dung Dật Hiền vậy, rốt cuộc là quốc chủ có ý gì đây?

Vốn định tìm một tầu lâu gần đó, nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Vì vậy cuối cùng vẫn là về Phụng phủ.

Trong phòng khách Phụng phủ, không đợi Phụng Tiêu mở miệng, Mộ Dung Dật Hiền liền hỏi: “Tiêu thúc, Thanh Ca có ở nhà không ạ? Việc này nàng biết không?”

“Nó không có ở nhà, nó đi ra ngoài còn chưa về.”

Chính vì đưa con gái báo bối của ông không có ở nhà, lão thái gia thì còn trong thời gian bề quan, cho nên bây giờ xảy ra việc, hai người bọn họ còn chưa biết...

Vốn dĩ ông muốn giải quyết rõ ràng chuyện này trước khi bọn họ biết được nhưng ai biết ngay cả mặt của quốc chủ còn không gặp được, nghĩ đến đây một bụng tức giận lập tức không kìm chế được.

“Phụ vương của người rốt cuộc là bị sao vậy? Chuyện như vậy sao có thể không hỏi chúng ta mà đã tự ý làm chủ? Việc này nếu như để cho Thanh Ca biết được, không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu, thực sự là đang làm bừa mà.”

Mộ Dung Dật Hiền mấp máy môi, nói: “Sau khi ta nghe được tin tức này liền lập tức vào cung ra sức ngăn cản, nhưng ta thấy phụ vương ý đã quyết, sợ rằng không có cơ hội lay chuyển, bằng không, ông ấy cũng sẽ không từ chối gặp Tiêu thúc.”

“Chúng ta tuyệt đối không đồng ý chuyện này!”

Phụng Tiêu đứng lên, nói với Mộ Dung Dật Hiền: “Nếu ta không có cách nào gặp được quốc chủ, vậy thì xin Tam vương gia thay ta chuyển lời, Phụng gia chúng ta chỉ có một đứa con là Thanh Ca, sao có thể đồng ý việc này!”

Mộ Dung Dật Hiền suy nghĩ, đang muốn mở miệng, chợt nghe tiếng truyền chỉ từ bên ngoài truyền đến.

“Thánh chỉ đến! Phụng Thanh Ca tiếp chỉ!”

Nghe được tiếng nói truyền chỉ, Phụng Tiêu đen mặt đi ra, liếc người truyền chỉ, cười lạnh: “Không ngờ chính là Tướng gia tự mình truyền chỉ! Thực sự là nể mặt Phụng phủ ta quá rồi! Chỉ là hôm nay Tướng gia đến công cốc rồi, nữ nhi của ta không có ở nhà, thánh chỉ này xin Tướng gia mang về cho!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cừu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 305: Phong làm trắc phi

Nghe thấy lời này, Tướng gia đã trung niên cười ha ha: “Phụng tướng quân, tức giận như vậy là vì cái gì đây? Người nên biết rằng đây là chuyện tốt mà biết bao nhiêu người muốn còn không được. Thanh Đằng quốc là quốc gia cấp sáu, có thể lên hôn cùng với bọn họ chính là phúc khí tu tủy đối mới được đó.”

“Huống chi, lúc trước phái người đến cầu hôn lại là thái tử diện hạ của Thanh Đằng quốc, đó là quốc chủ tương lai của Thanh Đằng quốc, mặc dù chỉ là trắc phi nhưng cũng là vinh dự cao nhất rồi!”

“Vinh dự cái chết tiết gử? Ngọc quý trên tay Phụng Tiêu ta lại làm trắc phi cho kẻ khác? Còn là vinh dự cao nhất? Nếu đã là chuyện tốt thì sao người không để con gái người đi đi?”

Phụng Tiêu giận dữ, vừa mở miệng liền trực tiếp nói to tiếng, bởi vì Tướng gia đang đứng ở trước mặt nên cả gương mặt đều là nước bọt, khiến sắc mặt của Tướng gia cũng trở nên lúc xanh lúc đỏ.

Tướng gia lau mặt một cái, mắng thảm: Tên Phụng Tiêu này chính là một người lỗ mãng từ đầu đến đuôi!

Trong bụng thầm giận, nhưng cũng nhớ kỹ nhiệm vụ của chuyện đi này. Vì vậy nghiêm nghị nói: “Chuyện hôn sự này không đơn thuần là chuyện của riêng Phụng gia nhà người, mà nó liên quan đến quan hệ hai nước, người nên biết rằng Thanh Đằng quốc là nước lớn cấp sáu. Mười Điều Nhật quốc cũng không sánh được với binh lực và thực lực của nước đó, nếu như chuyện hôn sự này có sơ sót gì, người cũng biết Điều Nhật quốc chúng ta lúc nào cũng có khả năng rơi vào tình thế vạn kiếp bất phục đó?”

“Nhưng cũng không có lý do gì mà lấy con gái ta đi làm trắc phi cho người khác! Huống hồ, Lão tử đã sớm hứa, nó có thể làm chủ hôn sự của nó, không ai được can thiệp vào!”

Tướng gia đều đã nói hết những lời hay rồi, nhưng nói với Phụng Tiêu giống như đấm gây tai trâu vậy nên không quan tâm ông nữa: “Nếu như con gái người không có ở nhà, vậy thì người tiếp chỉ cũng giống nhau thôi.”

Vừa nói vừa mở thánh chỉ đang muốn đọc, ai ngờ hành động của hắn lại chọc giận đến Phụng Tiêu, ông không nói gì đã tiến lên một tay cầm lấy cổ áo của hắn nhấc lên.

“Phụng Tiêu! Người làm cái gì vậy? Mau buông ta xuống!”

Thực lực của hắn không bằng Phụng Tiêu, bây giờ lại bị bắt ngờ nắm lấy cổ áo nhấc cả người lên, cổ bị áo siết chặt, có chút không thở nổi, sắc mặt cũng đỏ lên, quơ hai tay loạn xạ.

“Lão tử đã nói rồi, thánh chỉ này không tiếp, người còn dám tuyên chỉ sao?”

Phụng Tiêu tức giận đứng đưng mắng, xách cổ áo của hắn mang ra ngoài, ném hắn ra ngoài cửa lớn Phụng phủ: “Cút! Còn dám tới ta chặt hai chân của người!”

Vừa dứt tiếng, cửa lớn Phụng phủ ầm một cái đóng lại, chỉ còn lại một đám tùy tùng bị đuổi ra ngoi ngác nhìn nhau.

“Phụng Tiêu! Người... cái đồ lỗ mãng nhà người! Ta nhất định phải đến trước mặt quốc chủ vạch tội người!”

Cả người Tướng gia gào dưới đất, áo bảo bị kéo nhăn nhúm vô cùng chật vật, nhìn thấy cửa lớn Phụng phủ đóng sầm lại, vì tức giận quá độ nên hắn lớn tiếng mắng chửi. Sau khi đứng lên lập tức sửa sang lại quần áo, nổi giận đùng đùng trở về hoàng cung.

Một số người âm thầm chú ý đến động tĩnh của Phụng phủ thì giật mình. Phụng Tiêu đây là muốn phản hay sao? Lại dám ném Tướng gia ra ngoài? Chẳng lẽ Phụng Tiêu muốn từ chối thánh chỉ, không làm theo thánh chỉ?

Thực ra dưới cái nhìn của bọn họ, có thể có được sự ưu ái của thái tử diện hạ Thanh Đằng quốc là một việc vô cùng tốt. Dù sao, Thanh Đằng quốc không phải là một quốc gia bình thường, cho dù là làm trắc phi, địa vị đó tuyệt đối cũng không tầm thường.

Chi là bọn họ không hiểu, đường đường là thái tử diện hạ Thanh Đằng quốc, muốn kiểu nữ nhân nào mà chả có chứ? Sao lại phái người đến cầu thân, lại còn chỉ đích danh là Phụng Thanh Ca?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cừu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 306: Nghe theo hay là Chết

Dưới cái nhìn của bọn họ, Phụng Thanh Ca ngoài dung nhan tuyệt đẹp ra thì thực lực không ra gì cả, ngay cả làm nữ nhân của Tam vương gia Mộ Dung Dật Hiền còn không xứng, sao có thể xứng với thái tử Thanh Đằng quốc?

Mộ Dung Dật Hiền ở trong Phụng phủ cũng có chút ngạc nhiên. Bởi vì hắn không ngờ Phụng Tiêu không những không tiếp chỉ, mà còn ném Tướng gia ra ngoài, đây chính là trực tiếp đánh vào mặt phụ hoàng hắn, dựa vào tính khí của phụ hoàng hắn, sau khi biết chuyện chỉ sợ sẽ nổi trận lôi đình.

“Hừ! Lại còn vinh dự to lớn? Phụng gia ta không cần vinh dự đó!”

Phụng Tiêu nổi giận đứng đưng trở lại trong sảnh, thấy Mộ Dung Dật Hiền đứng ở trong viện còn chưa rời đi, nhân tiện nói: “Tam vương gia, người cũng trở về đi! Quân gia, tiền khách!”

Có lẽ bởi vì hành động của Mộ Dung Bác khiến ông phẫn nộ, vì vậy ngay cả nhìn Mộ Dung Dật Hiền ông cũng cảm thấy không vừa mắt.

“Tiêu thúc, chờ chút.”

Mộ Dung Dật Hiền gọi ông lại: “Tiêu thúc, dù sao phụ vương ta cũng là người đứng đầu của một quốc gia, cách cư xử hôm nay của người thực sự không nên.”

“Cách cư xử của ta không thích hợp, lẽ nào cách làm của phụ vương người là đúng sao? Phụng gia ta mắng đời báo vệ Điều Nhật quốc, bây giờ Phụng phủ ta cũng chỉ còn lại một viên minh châu Thanh Ca ở trong tay. Thậm chí hắn cũng không thèm hỏi ý kiến của bọn ta, trực tiếp đồng ý hôn nhân này, để con gái ta đi làm trắc phi của người khác? Nghe cho rõ, là trắc phi đó? Ai mà thêm?”

Mộ Dung Dật Hiến trong lòng cũng không chịu nổi: “Ta nghĩ hành động này của phụ vương cũng là không có biện pháp nào khác, dù sao Thanh Đảng quốc là quốc gia cấp sáu. Nếu như bọn họ tạo áp lực, Diệu Nhật chúng ta căn bản không chịu được.”

“Được rồi, người cũng đừng nói nữa, dù sao ta sẽ không để nữ nhi của ta làm trách nhiệm cho người khác.” Ông khoát tay áo, cũng không nghe Mộ Dung Dật Hiến nói nhiều nữa, cất bước rời đi.

“Tam vương gia, mời.” Quân gia đứng một bên hơi khom người đưa tay mời.

Thấy vậy, Mộ Dung Dật Hiến cất bước đi ra ngoài, lúc ra cửa sảnh, hắn dừng bước chân lại, nghiêng người hỏi quân gia: “Đại tiểu thư của mọi người không nói là đi đâu sao? Khi nào trở về?”

Quân gia cười, áy náy nói: “Việc này nó tài như chúng ta không thể biết được.”

Nghe vậy, Mộ Dung Dật Hiến không hỏi nhiều nữa, cất bước ra khỏi cửa Phụng phòng.

Trong hoàng cung

“Âm!”

Sau khi nghe Tướng gia bẩm báo xong, một tay của Mộ Dung Bác đập ơ trên bàn, cả người tức giận đứng lên, lớn tiếng hô to: “Người đâu! Nhốt Phụng Tiêu vào thiên lao cho bốn quân!”

Tướng gia đứng ở một bên nghe lời này vội vội ngăn cản: “Quốc chủ bớt giận, tuyệt đối không thể được.”

“Phụng Tiêu như này quá lỗ mãng rồi! Nếu bốn quân không cho hắn một bài học, chắc hắn đã quên hắn còn là thần tử của bốn quân đó!”

Mộ Dung Bác giận dữ, trầm giọng nói: “Công khai trái lệnh, cự tuyệt không tiếp chỉ, đây cũng đủ để tội bất kính của hắn rồi!”

Tướng gia thờ dãi: “Quốc chủ, dù sao Phụng Tiêu không phải là người bình thường, cả Phụng gia do hắn trấn thủ. Nếu như nhốt hắn vào thiên lao, ắt sẽ khiến thế lực Phụng phủ rối loạn, thật sự không thể được.”

“Lẽ nào lại bỏ qua cho hắn như vậy? Không tính toán với hắn? Vậy mặt mũi của bốn quân ở đâu?” Sự tức giận trong lòng ông rất khó tiêu tan, nghĩ đến thời gian trước bị cự tuyệt ngoài cửa, bây giờ Phụng Tiêu lại kháng chỉ, mặt hắn nữa khiêu chiến quyền uy của ông, sự nhẫn nại của ông đã đến cực điểm.

“Quốc chủ, thái tử diện hạ Thanh Đảng quốc ít ngày nữa sẽ tới. Đến lúc đó, giao việc này cho hắn xử lý không phải là được hay sao? Thần tin, đến lúc đó Phụng Tiêu nhất định không dám cự tuyệt mối hôn nhân này. Phụng phủ của hắn dù cho ở Diệu Nhật quốc có lớn hơn nữa thì cũng không đánh lại thế lực của Thanh Đảng quốc. Nếu không muốn bị diệt vong, vậy chỉ có nghe theo, điểm này, bọn họ không thể không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 307: Thanh ninh quận chúa

Nghe câu này, Mộ Dung Bác nở nụ cười, nhìn Tướng gia tán thưởng, nói: “Cũng may có khanh nhắc nhở bốn quân, nếu không, bốn quân chắc chắn sẽ làm ra quyết định sai lầm.”

Tướng gia chấp tay cười, nói: “Có thể vì quốc chủ mà chia sẻ âu lo, đó là vinh hạnh của thần.”

Còn về bên kia, Phụng Cửu đã luyện đan trong trung lương Đảo Hoa được một tháng rồi, đã có thể hiểu rõ các bước luyện đan và khống chế ngọn lửa cùng với linh lực.

Một tháng qua, chỉ có lần đó ở sau viện Phụng phủ là xuất hiện đan được phẩm cấp Ngũ Đạo Đan Văn. Bởi vì lo lắng lại dẫn đến sấm sét làm rối loạn nên một tháng này nàng luyện chế đều là một số đan được dưới cấp nam.

Trúc Cơ đan có cấp hai hoặc cấp ba thì xuất hiện rất phổ biến ở các nơi, cấp bậc cao hơn nữa cũng có, chỉ là thuộc về cấp bậc quý báu, thông thường rất ít nhìn thấy ở những buổi đấu giá.

Linh dược mà Trúc Cơ đan cần không phải là đặc biệt hiếm thấy. Ngược lại, những linh dược đó tương đối phổ biến, nhưng muốn luyện những linh dược đó thành Trúc Cơ đan không phải là chuyện dễ dàng.

Nàng thí nghiệm trong một tháng, năm mươi phần linh dược Trúc Cơ đan chỉ luyện thành công có hai lọ, nhưng lại chỉ có ba đường vân.

Ba đường vân đối với việc chuẩn bị Trúc Cơ hoàn mỹ thì còn kém quá xa, đường vân đan càng thấp thì đan độc càng nhiều, hiệu quả của thuốc cũng không mạnh.

Lãnh Sương từ bên ngoài tiến vào nhìn chủ tử đang suy nghĩ phương pháp luyện đan được, nàng hơi do dự có nên tiến lên không.

Lấy một lọ đan cầm máu được luyện ra bỏ vào trong bình, Phụng Cửu không ngừng đầu hơi: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Vừa hỏi vừa thu hồi lại linh dược được bày ra trên bàn, cũng thu lại lọ luyện đan.

“Chủ tử, trong thành truyền ra một tin tức.” Nàng đi lên trước nói.

“Tin tức gì? Có liên quan tới ta?” Phụng Cửu ngừng đầu nhìn về phía Lãnh Sương hỏi, nếu không liên quan đến nàng, chắc Lãnh Sương cũng sẽ không do dự như vậy.

“Có liên quan đến chủ tử.”

Lãnh Sương quý xuống nói: “Thái tử Thanh đảng quốc phái người đưa thư lên hôn cho quốc chủ, nói rõ muốn cưới chủ tử làm trắc phi, chưa được sự đồng ý của lão thái gia và lão gia nhưng quốc chủ đã tự động đồng ý chuyện hôn sự này rồi.”

Nghe vậy, Phụng Cửu chớp chớp lông mi: “Thái tử Thanh đảng quốc? Hình như ta không quen biết người đứng đầu như thế!”

Sau đó nàng hơi ngạc nhiên hỏi lại: “Phản ứng của cha ta thì sao?”

“Sau khi lão gia nghe được tin tức đã chạy đến hoàng cung muốn gặp quốc chủ, nhưng ngay cả cửa hoàng cung còn không vào được. Sau đó lúc quốc chủ phái Tướng gia đến phủ tuyên chỉ thì bị lão gia ném ra ngoài.”

“Việc này đúng là phong cách làm việc của cha ta.” Nàng nhún không được khẽ cười.

“Chỉ là tuyên chỉ không được, quốc chủ lại ra một thánh chỉ thông báo với toàn bộ trên dưới Diệu Nhật quốc, phong chủ tử làm Thanh Ninh quận chúa, chuẩn bị gả làm trắc phi cho thái tử Thanh Đảng quốc.”

“Thanh Ninh quận chúa?”

Phụng Cửu khẽ cười: “Mộ Dung Bác chắc chắn ta sẽ làm theo sắp xếp của hắn ta sao? Làm ra nhiều trò như vậy, đến lúc đó nếu như không xuống đài được thì mất mặt lắm đó.”

Thấy nàng không để ý lắm, Lãnh Sương liền hỏi: “Chủ tử, có cần về phủ xử lý không?”

“Trong khoảng thời gian này ta cần tu luyện, việc này tạm thời để đó đi, chúng ta không quay về chắc hẳn cũng không làm được gì đâu.” Nàng thờ ơ nói, lấy ra đan dược mới vừa luyện xong đưa cho Lãnh Sương.

“Đây là đan cầm máu, người nhận lấy đi, uống trực tiếp thì trị được xuất huyết bên trong, đắp vụn ra đắp thì trị được ngoại thương.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Sát khí ngập trời

“Trong tháng sau ta muốn bế quan tu luyện, người chú ý nhiều một chút đến tình hình trong nhà, nếu không có chuyện quan trọng thì không cần quấy rầy ta.” Nàng giao phó xong, lúc này mới đi đến tiểu viện.

Sau khi Lãnh Sương đáp lại, cũng không đuổi theo, mà thu dọn đồ vật trong đan viện này một chút, rồi mới xoay người rời đi.

Phụng Cửu trở lại trong sân rồi đi tắm rửa, sau đó lắc mình đi vào nhàn không gian.

Tu vi của nàng chỉ đạt tới cấp bậc võ sư huyền khí, nàng định trong vòng nửa tháng này tăng tu vi đến đại võ sư huyền cực cảnh đỉnh phong, ở trong nhần không gian có linh lực nồng đậm trợ giúp nàng tu luyện, còn có được tể có thể giúp thực lực của nàng tăng lên.

Huống chi ở bên ngoài ba ngày tương đương với một ngày trong không gian, thời gian chênh lệch càng nhiều thì càng có lợi cho nàng tu luyện, vì vậy nàng rất có lòng tin có thể đột phá trong nửa tháng này, tiến vào đại võ sư huyền cực cảnh đỉnh phong.

Nhìn thấy Tiểu Phượng Hỏa đang ngái say vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, nàng liền tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu khoan khoái tu luyện...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, khiến người ta tò mò là gần đây Phượng phủ lại không có động tĩnh gì, cũng rất hiếm gặp Phượng gia đại tiểu thư bước ra cửa, qua hỏi thăm, mới biết được vốn dĩ Phượng gia đại tiểu thư cũng không có ở trong phủ, mà Phượng lão thái gia thì đang bế quan.

Vốn tưởng rằng sự tình cứ như vậy yên ổn lắng xuống, mãi đến khi Phượng gia đại tiểu thư trở về, Phượng lão thái gia xuất quan, hoặc là Thái tử điện hạ của Thanh Đảng quốc tự mình tới đây mới có thể đánh vỡ sự yên lặng này, nhưng lại không nghĩ tới, dưới sự yên ổn này, sát khí đang bắt đầu khơi dậy...

“Lão Bạch, chúng ta lại dạo thêm một vòng rồi trở về phủ! Thừa dịp Thanh Ca không ở nhà, ta bảo người ta làm thêm món ăn cho người được không?”

Trong đường núi, Phượng Tiểu mặc thường phục ngồi trên lưng lão Bạch dẫn nó đi tản bộ, đây là chuyện mà gần đây ông nhất định phải làm mỗi ngày, đó chính là giúp nữ nhi của ông huấn luyện lão Bạch thật tốt, giảm bớt trên người nó.

“Hi!”

Vừa nghe thấy được thêm đồ ăn, lão Bạch tò ra vô cùng hưng phấn, đuôi ngựa vung lên, ngay cả móng ngựa cũng dao động theo, như đang nói cho ông biết, chủ ý này không tệ, nó rất thích.

“Ha ha! Được rồi, người đừng lúc lung tung nữa, để tránh ta bị ngã xuống.”

Phượng Tiểu cười ha ha, hai chân kẹp lấy phần bụng của lão Bạch, vỗ đầu của nó nói: “Thực ra mấy ngày nay người đã cường tráng không ít, có điều cho dù là vậy cũng không thể kỵ là được, nên biết rằng mọi việc đều quý ở kiên trì.”

“Xuy!”

Lão Bạch phun ra hai luồng hơi thở từ trong mũi, chậm rãi đi về phía trước.

Trong lúc đó, cây cối ở hai bên đường núi không gió mà động, lá cây tươi tốt phát ra tiếng xào xạc, điều này khiến cho Lão Bạch vốn đi đi về phía trước phải dừng lại, nhìn trái phải xung quanh một lần, kêu lên một tiếng rồi quay trở về.

Phượng Tiểu cũng nhận thấy có điều không thích hợp, vốn dĩ về mặt buồng lòng lúc này lại trầm xuống, ánh mắt sắc bén lướt nhìn xung quanh một vòng, trầm giọng nói: “Là bằng hữu từ đâu đến? Không ngại ra gặp một lần.”

Giọng nói của ông vừa dứt, xung quanh dừng lại, nhưng sau một khắc, một mũi tên nhọn lại được bắn ra từ trong bụi cây, kèm theo luồng sát khí sắc bén đánh về phía Phượng Tiểu đang cười trên lưng lão Bạch.

“Xoẹt!”

Phượng Tiểu nháu mày, cơ thể hơi lui về phía sau, nhanh chóng tránh né mũi tên nhọn này, nhưng mũi tên thứ hai, thứ ba lần lượt được bắn ra mang theo sát khí tàn bạo.

“Leng keng! Leng keng!”

Lúc này Phượng Tiểu lấy đại đao ra đỡ, khi lưỡi đao cùng mũi tên nhọn va chạm vào nhau, ông cảm thấy từ mũi tên nhọn này truyền đến một lực lượng mạnh mẽ khiến bàn tay ông hơi tê dại, khi phá hủy hết những mũi tên nhọn này thì một mũi tên khác lại bay về phía cánh tay cầm đao của ông...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 309: Ngàn cân treo sợi tóc

“Xoẹt!”

Mũi tên nhọn kia xẹt qua ống tay áo của ông, ông không bị thương, nhưng lại làm rách áo bảo. Sát khí của đối phương sắc bén khiến cho ông không dám khinh thường, lập tức điều chỉnh lại toàn bộ huyền lực trong cơ thể, quan sát bốn phương tám hướng, nhanh chóng tiến vào trạng thái ứng chiến.

Sau khi ông đánh rơi hơn mười mũi tên nhọn, liền nhìn thấy hai, ba mươi người áo đen xuất hiện ở xung quanh, người dẫn đầu đeo mặt nạ quỷ khiến người ta không thấy rõ diện mạo của hắn, nhưng khí tức mạnh mẽ ở trên người lại khiến cho Phượng Tiểu sinh ra cảnh giác và nghi hoặc.

Thực lực như vậy, ở Diệu Nhật quốc cũng là rất hiếm thấy, cũng không phải là người có thể tùy tiện là mời được, như vậy người này là ai? Vì sao phải ám sát ông?

Kể dẫn đầu dùng ánh mắt ẩn chứa sát khí nhìn Phượng Tiểu, hắn không nói gì, chỉ giờ tay lên làm một động tác, những người áo đen ở xung quanh lập tức lao về phía Phượng Tiểu, từng thanh trường kiếm ẩn chứa khí tức huyền khí sắc bén đánh về phía Phượng Tiểu.

Từng đạo kiếm khí phát ra tiếng gào thét, những người áo đen kia tiến lui có trình tự, ngay cả công kích cũng có người công người thủ, hiển nhiên là đã tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc.

“Leng keng!”

Phượng Tiểu vung lên đại đao ở trong tay, đao khí lạnh thấu xương phát ra một tiếng, đánh về phía những người áo đen ở xung quanh khiến bọn họ không thể không lui lại vài phần, ông ngồi cười trên lưng lão Bạch, cũng không ham chiến, sau khi mờ ra một con đường liền trầm giọng thét lớn: “Lão Bạch! Đi!”

Siết chặt cương ngựa sắp sửa chạy đi, lúc muốn quay đầu lại, trong lúc đó trên không xuất hiện hai lão già áo xám che mặt, khí thế vô cùng mạnh mẽ, một người trong đó đánh ra một chưởng.

Chỉ thấy chưởng phong mạnh mẽ lướt nhanh trong không khí, mắt thường có thể nhìn thấy được huyền khí tràn ngập trong lòng bàn tay của bọn họ, tốc độ cực nhanh, ra tay tàn nhẫn, khiến cho Phượng Tiểu vốn không kịp phòng bị và tránh né đã bị lão Bạch làm ngã.

“Àm ầm!”

“Phụt!”

Phượng Tiểu chỉ thấy phần ngực có cảm giác đau đớn khó tả, dường như lực phủ ngũ tạng đã bị xé rách, đau đến tận xương cốt, khiến cho ông không cách nào nhịn được, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngã xuống đất.

Máu tươi bắn tung tóe trên da lông trắng như tuyết của lão Bạch, dường như có nhiều đóa hoa máu nở ra trong đồng tuyết, chói mắt khiến người ta kinh ngạc.

Phượng Tiểu ngã xuống mặt đất, lần thêm hai vòng, bắt chắp trong cơ thể đau nhức, ông gắng gượng xoay người đứng lên, nhưng không ngờ lại phun ra một ngụm máu tươi lần thứ hai, cả người vô lực ngã xuống.

Hai, ba mươi người áo đen vây ở xung quanh, thực lực của người dẫn đầu rất mạnh, hơn nữa đột nhiên lại xuất hiện hai lão già áo xám, thực lực cũng cao hơn ông rất nhiều, ông lập tức phân tích tình hình, thực lực của hai bên cách xa quá lớn, không hề có cơ hội chiến thắng!

Thấy tình hình bất lợi đối với ông, Phượng Tiểu không do dự lấy ra đạn tin hiệu bắn lên bầu trời, chỉ hy vọng cứu binh có thể đến trước lúc ông bị giết chết, nếu không ngày hôm nay, chỉ sợ ông thật sự phải bỏ mạng ở nơi này!

“Dừng!”

Đạn tin hiệu vừa bắn lên lập tức nổ rộ rực rỡ như pháo hoa.

“Giết hắn đi!”

Lúc đạn tin hiệu vừa bắn ra, người dẫn đầu đeo mặt nạ quỷ liền quát chói tai, chỉ là giọng nói kia vừa xuất hiện, trong lòng của Phượng Tiểu lập tức chấn động, không thể tin được ngừng đầu nhìn hân.

Người dẫn đầu vừa hạ sát lệnh, trên người hai lão già áo xám tản ra sát khí, nhanh chóng ra tay đánh về phía Phượng Tiểu, định lấy mạng của ông trong một chiêu này!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310: Lão bạch ra tay

Vào giờ khắc này, nhìn thấy tín hiệu nở rộ trên trời, hình thành rõ nét một chữ Phượng, mọi người đều kinh ngạc.

“Đó là tín hiệu của Phượng phù! Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chỗ đó hình như là đường núi gần Lương Sơn!”

“A!”

Có người hoảng sợ la lên: “Nhất định là Phượng tướng quân đã xảy ra chuyện rồi! Gần đây ông vẫn luôn cười con bạch mã kỳ lạ đi dạo quanh đường núi, chính là muốn huấn luyện con ngựa béo mập kia.”

Vừa nói xong, liền nhìn thấy có không ít tu sĩ chạy đến Lương Sơn kia. Phượng Tiêu đối với bọn họ mà nói là trấn quốc tướng quân, làm người hào phóng chính nghĩa, bọn họ không biết cũng cho qua, nếu như đã biết, có thể giúp được nhất định sẽ giúp một tay.

Cùng lúc đó, khi người của Phượng phủ nhìn thấy tín hiệu kia, trong lòng cảm giác nặng nề, triệu tập đội ngũ nhanh chóng bay về hướng có tín hiệu.

Không ai có thể hiểu rõ hơn ý nghĩa của tín hiệu kia so với bọn họ! Tín hiệu của Phượng phủ có vài loại, mà tín hiệu xuất hiện trên bầu trời đúng lúc là một loại tín hiệu cầu cứu khẩn cấp!

Dưới tình huống nghiêm trọng đến cỡ nào gia chủ mới dùng tới tín hiệu cầu cứu kia? Trong lòng của nhiều thị vệ ở Phượng phủ cảm thấy nặng nề, vội vàng đi cứu viện, quân gia thì chạy đến chỗ lão thái gia bề quan..

Trông thấy sát khí trí mạng hướng về phía ông, lúc này Phượng Tiêu ngay cả đứng lên cũng không thể, huống chi là tránh né.

Ông khẽ động thì lục phủ ngũ tạng liền đau đến nỗi ngay cả hít thở cũng khó khăn, nguy hiểm đến gần nhưng viện binh chưa tới, ông lại không có cách nào tự cứu mình, trong lòng ông không khỏi có chút bi thương.

Nhưng ngay sau đó, ý chí chiến đấu của ông lại bùng cháy...

“A!”

Chỉ thấy Lão Bạch ở bên cạnh hí lên một tiếng, chớp mắt đã đến che chở ở trước người của ông, ngay lúc hai tên lão già kia sắp tấn công, chân sau của nó bỗng nhiên giờ lên đá một cái, đôi chân vừa ra, không ngờ đá một lão già bay ra ngoài.

“Hừ!”

Bước chân của lão già kia hơi lui lại phía sau, bởi vì con ngựa dùng hết sức, thậm chí ngay cả đứng hẳn ta cũng đứng không vững, hẳn ta lui về phía sau vài mét rồi ngã ngồi xuống đất, che lại ngực bị đá đau, đôi mắt trừng lớn.

Lúc đầu bị đá chỉ cảm thấy một luồng lực đá tới, nhưng sau đó, liền cảm thấy chỗ bị đá dường như có một luồng lực tràn ra, khiến cho máu trong người hẳn bắt đầu xông lên cổ họng, tràn ra ở trong miệng.

Có chút khó tin lau đi máu tươi tràn ra ở khóe miệng, ánh mắt của lão già mờ to, kinh ngạc và khiếp sợ nhìn con ngựa kỳ lạ canh giữ ở bên cạnh Phượng Tiêu.

Mà một tên lão già khác cũng cảm thấy kinh ngạc vì cảnh đó, bàn tay vốn dĩ định đánh về phía cổ họng của Phượng Tiêu, lúc này hơi dừng lại, nhìn thấy từ trong mũi của con ngựa kỳ lạ kia phun ra hai luồng hơi thở, thổi tung bụi đất, tầm mắt của hẳn ta đột nhiên trở nên mơ hồ, trong lúc đó chỉ thấy con ngựa kia kêu lên một tiếng, vô trước nâng lên...

“Phanh!”

“A!”

Trong tiếng la hét hoảng sợ kèm theo nỗi đau nhức nhề nhẹ, tên lão già này càng nghiêm trọng hơn so với người trước, cả người trực tiếp bay ra ngoài rớt xuống trên mặt đất, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, nhuộm đỏ cả vạt áo của hẳn.

“Phụt!”

Nhìn thấy một màn khiến người ta khiếp sợ, Phượng Tiêu ngây người, vốn dĩ ông cho rằng chắc chắn mình phải chết, không chỉ Phượng Tiêu, mà ngay cả đám người áo đen và người dẫn đầu cũng kinh ngạc sững sờ.

Tu vi của hai tên lão già kia là thuộc dạng nào? Đây chính là cường giả Vô Tông đỉnh phong! Thế mà lại bị một con ngựa có đáng dấp kỳ lạ đá bay?

Phượng Tiêu ngây người, sau đó lập tức lấy tinh thần từ trong khiếp sợ, ông lấy được nữ nhi cho ông để phòng ngừa vạn nhất ra dùng, cảm giác đau nhức dần dần đã dịu đi, ông nhật đại đao lên rồi đứng dậy...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 311: Khát máu

Trong đôi mắt Phượng Tiêu bắn ra tia lửa nóng hừng hực nhìn về người dẫn đầu áo đen, tức giận nói: “Muốn giết ta? Không dễ dàng như vậy!”

Vừa dứt lời, ông vung lên đại đao trong tay, đao khí sắc bén kèm theo sát khí mạnh mẽ đánh về hướng đám người áo đen ở xung quanh, đao khí phát ra tiếng gào thét xẹt qua trong không khí, khiến cho đám người áo đen tránh né không kịp, đánh tan đội hình bao vây của bọn họ.

Bị Vô Tông đỉnh phong đá thương còn có thể đứng dậy sao?

Người dẫn đầu đeo mặt nạ thấy một màn như vậy liền mở to đôi mắt, nghĩ đến ông ta vừa mới uống vật kia, chẳng lẽ là được?

Nghĩ vậy, trong lòng lập tức chấn động, thậm chí hẳn không có thời gian suy nghĩ được của ông ta được lấy ra từ đâu, mà trước tiên dè nén lại, phát ra tiếng thét lạnh lùng, truyền mệnh lệnh!

“Giết ông ta! Dừng để ông ta sống sót quay trở về!”

Vừa dứt lời, đám người áo đen nhanh chóng bao vây tấn công, bởi vì huyền khí trên mỗi người bắt đầu khởi động, kiếm khí và sát khí hòa vào nhau, tạo thành một luồng khí đầy áp bức.

“Giết!”

“Giết! Giết! Giết!”

Từng từng quát chói tai ẩn chứa sát khí vô tận, âm thanh kia chấn động đến nỗi khiến cho cây cối có chút lung lay, âm thanh quanh quẩn ở trong không khí, từng đạo sát khí đều hướng về phía Phượng Tiêu đang bị bao vây ở giữa, mùi máu tươi nhè nhẹ tràn ngập trong không khí...

“Ha ha! Ha ha!”

Phượng Tiêu bước đi mạnh mẽ uy vũ, eo gấu đứng thẳng, một tay cầm đại đao, một tay nắm chặt thành nắm đấm ngửa mặt lên trời cười to.

Uy áp của Vô Tông của ông hóa thành từng luồng khí mà mắt thường có thể nhìn thấy đánh ra xung quanh, những người áo đen ôm đầu la thét thảm thiết. Dưới sự uy áp của ông, kiếm trong tay bọn họ đều rơi xuống đất, đau khổ lẫn lộn, chịu không nổi uy áp đè ép, mắt mũi đều chảy máu.

“A!”

Tiếng kêu la thảm thiết đổ tai nhức óc, xé rách chân trời khiến người ta kinh ngạc!

Tiếng cười mồm mạt chợt dừng lại, ánh sáng trong đôi mắt hồ lô lên tia sắc bén, toàn thân tràn ra ý chí chiến đấu mạnh mẽ, lạnh đến thấu xương, đại đao trong tay cùng với huyền khí trong cơ thể bổ đạo mạnh mẽ trên mặt đất, âm thanh trầm thấp mà hùng hậu mang theo sự tức giận thét lớn.

“Ta sẽ cho các ngươi nhìn xem, Phượng Tiêu ta là ai! Cho các ngươi nhìn xem thế nào là một người giữ quan ái, vạn người không thể phá!”

“Àm! Âm âm!”

Một dao kia dường như chém tan không khí, đánh xuống mặt đất, phát ra tiếng nổ âm âm âm, lưu lại trên mặt đất một vết dao thật sâu.

Luồng dao khí kia vẫn đi thẳng về phía trước, từng người áo đen ở bên cạnh bị đánh bay chém thành hai khúc, lập tức mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong không khí..

Nhưng không chờ mọi người kịp phản ứng, đại dao trong tay ông lại phản công, cả người tăn ra ý chí kiên cường, đó là một loại khí thể khát máu tàn nhẫn được tích lũy từ chiến trường khiến người ta sợ hãi!

Phượng Tiêu lúc này giống như hung thần ác sát khiến cho lòng người run sợ, ông giống như tu la vung đại dao trong tay cắt đi sinh mệnh, chỉ cần đại dao vung lên thì ngay sau đó liền vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương của đối phương.

“A...”

Một đầu người bị chém bay ra, máu tươi từ cổ phun ra như suối, bắn tung tóe đầy mặt của người áo đen ở bên cạnh, hiện trường đầm máu khiến lòng bọn họ sinh ra ngạc nhiên và sợ hãi..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 312: Tu la đến từ địa ngục

Sự khát máu trên người ông, ý chí chiến đấu khiếp người và lạnh thấu xương trên người ông, khiến cho những người áo đen kia không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, sau đó lui về phía sau, trong lòng sợ hãi vô cùng, ngay cả tiến lên chiến đấu cũng không dám.

Người dẫn đầu đeo mặt nạ nhìn thấy mấy người áo đen sợ hãi lui lại, hần tức đến nổi thét lên: “Kẻ nào lui lại giết không tha!”

Lời này vừa nói ra, mặc dù trong lòng vô cùng hoảng sợ, bọn họ cũng không thể không tiến lên ứng chiến, chỉ thấy mọi người nắm chặt thanh kiếm trong tay, thét lớn một tiếng để tiếp thêm can đảm cho chính mình.

“Leng keng!”

“A!”

Âm thanh của dao kiếm chạm vào nhau tạo thành từng luồng khí sắc bén vang lên trong không khí, từng tiếng kêu thê lương thảm thiết xé rách bầu trời, chìm chóc trú ngụ trong cây cối ở hai bên đường núi ồn ào vô cánh bay cao...

Đại dao chém xuống, máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ trên đất, Phượng Tiêu càng chiến đấu anh dũng thì thi thể trên mặt đất càng ngày càng nhiều hơn, vô số thi thể không có đầu, có người bị chém thành hai khúc, nổi sợ hãi trước khi chết của những người áo đen vẫn còn đọng lại trên mặt của bọn họ, đôi mắt hoảng sợ mở to, đến chết cũng không thể nhắm mắt.

Máu tươi nhuộm đỏ cả áo bảo trên người Phượng Tiêu, có máu của ông, cũng có máu của những người áo đen kia, giờ khắc này ông cũng đã chứng minh được lời nói của ông lúc này, một người giữ quan ải, vạn người không thể phá!

Phàm là mỗi một người áo đen tiến lên đều chết ở dưới dao của ông! Sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, khiến cho người nam nhân đeo mặt nạ cũng không khỏi thấm thán một tiếng. Phượng Tiêu này, hoàn toàn xứng đáng với danh tiếng trấn quốc tướng quân!

Nhưng nếu để cho viện binh của ông ta đến, vậy thì hẳn muốn giết ông ta lại càng không thể!

Nghĩ vậy, sát ý lóe lên trong mắt, hần gió lên âm tiễn trong tay, nhắm trúng bóng dáng đang chiến đấu.

“Hur!”

Một mũi tên bắn ra, không trúng.

“Hur!”

Bắn ra mũi tên thứ hai, xẹt qua bờ vai của ông, vẫn không trúng chỗ hiểm.

Ngay vào lúc hần chuẩn bị bắn ra mũi tên thứ ba thì hai lão già kia bắt đầu chậm chạp đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm con bạch mã đang trợ giúp Phượng Tiêu chiến đấu, hận không thể tiến lên chém chết nó.

Nhưng bọn họ đã trải qua một màn lúc trước nên cũng hiểu rõ, con ngựa này có một đôi sừng rồng, nó là một con linh thú, hơn nữa còn là một con linh thú hiếm thấy, vì vậy hai người cũng không muốn giết nó, mà chỉ mong sau khi giết Phượng Tiêu thì có thể thuần hóa con linh thú này!

“Tất cả lui ra! Phượng Tiêu này để chúng ta giết!”

Hai lão già đồng thanh nói, giờ tay lên ra hiệu cho mấy người áo đen còn sót lại lui về sau, dù sao thực lực cũng cách xa, cứ để bọn họ tiến lên đánh cũng sẽ bị giết chết, dù sao Phượng Tiêu cũng không phải là người bình thường!

Sau khi nghe được lời của hai lão già, bảy, tám người áo đen còn lại không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thấy chủ tử của bọn họ cũng không nói gì, lúc này mới âm thầm lui ra.

Sức chiến đấu của Phượng Tiêu thật đáng sợ!

Lúc đến đây bọn họ có ba mươi người, nhưng bây giờ chỉ còn lại mấy người bọn họ, nếu như lại đấu tiếp, không thể nghĩ ngờ bọn họ cũng sẽ chết ở chỗ này!

Cả người Phượng Tiêu đầy máu tươi xoay người lại, ánh mắt sắc bén nhìn nam nhân đeo mặt nạ, sau đó nhìn sang hai tên lão già kia.

Đề ông đối phó với hai cường giả Võ Tông đỉnh phong, nói thật ông cũng không nắm chắc.

Nhưng ông có thể kéo dài thời gian! Chỉ cần kéo dài đến khi viện binh đến, ông sẽ có cơ hội sống sót!

“Người muốn kéo dài thời gian để chờ viện binh đến sao? Ha ha, lão phu nói cho người biết, người không có cơ hội đó.”

Tiếng cười âm u vừa dứt, sát khí lập tức tràn ra!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 313: Chắc chắn phải chết

Uy áp của Võ Tông đỉnh phong vừa ra, khiến cho máu trong người Phượng Tiêu lập tức quay cuồng xông lên cổ họng, ông cảm thấy trong miệng hơi tanh, mùi máu tươi nhẹ nhàng tăn ra từ trong miệng..

Ngay lúc này, hai tên lão già kia ngưng tụ huyền khí trong tay đánh về phía ông, tốc độ của Võ Tông đỉnh phong được tăng lên đến đỉnh cao nhất, khiến cho ông không kịp nhìn thấy rõ đối phương ra tay như thế nào thì cả người ông đã bị đánh bay ra ngoài.

“Àm! Âm!”

Hai tiếng động mạnh mẽ đánh vào ngực ông, một người thì nắm đầm nặng nề đánh xuống, người còn lại đánh ra một chưởng mạnh mẽ, hai đạo công kích đều ẩn chứa huyền khí cường đại, trí mạng và tàn nhẫn!

“Phut!”

Phượng Tiêu kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi phun ra từ trong miệng, đồng thời cả người bị đánh bay, ông chỉ cảm thấy ngực vô cùng đau nhức và khó chịu, trong lúc mơ hồ ông chỉ thấy bóng dáng của hai lão già kia lại đánh về phía ông, cảm thấy chưởng phong mạnh mẽ kia sắp đánh lên đỉnh đầu của ông.

“A!”

Lão Bạch tức giận hét lên, trông thấy một trong lão già định đánh lên đỉnh đầu của Phượng Tiêu, nó chạy về phía trước đâm mạnh vào lão già kia, dụng cả người ông ta bay ra ngoài.

“Chết tiệt!”

Một chương của lão già kia không kịp đánh xuống, cả người đã bị dụng bay ra ngoài, lực của con ngựa mạnh như vậy, cho dù là Vô Tông cũng không thể đỡ nổi sức va chạm của lão Bạch, cả người chật vật lăn xuống mặt đất ngã chổng vó lên trời.

“Súc sinh!”

Một lão già khác nhìn thấy lại là con ngựa này làm hỏng chuyện, tức giận đến nổi mắng một tiếng, đá chân một cái, tay cầm lấy thanh trường kiếm ở trên mặt đất, rút huyền khí vào kiếm rồi chém về phía Lão Bạch.

Vốn dĩ không định giết nó, nhưng nó lại một lần nữa làm hư chuyện của bọn họ, vậy thì không thể lưu lại!

“Xuy!”

Lão Bạch phun ra hai luồng khí tức từ trong hơi thở, tựa như nó đang giễu cợt ông ta không biết tự lượng sức mình, cơ thể xoay lại để móng ngựa quay về phía lão già kia rồi quấy đuôi.

“Phụt!”

Một tiếng phụt vang lên, một làn khói màu vàng nâu thả ra từ móng của nó, hơi khói màu vàng nâu giống như khói độc, vô cùng hôi, trực tiếp phun lên trên mặt của lão già kia, ngay sau đó nó hất đuôi ngựa lên tát ông ta một cái, khiến ông ta sặc đến ngất xỉu.

Nhìn thấy một màn như vậy, mấy người áo đen còn sót lại cùng với người nam nhân dẫn đầu đeo mặt nạ đều ngạc nhiên lùi một bước về phía sau, tránh đi luồng khí màu vàng nâu bắt đầu lan tràn ra. Trong nháy mắt, người nam nhân dẫn đầu đeo mặt nạ nhìn thấy lão Bạch kêu lên một tiếng rồi đi về phía người đang nằm sấp trên mặt đất, đề Phụng Tiêu bị trọng thương đang hấp hối lên trên lưng rồi quay trở về.

Thấy vậy, hần lập tức lên hành động, giờ ám tiễn trong tay lên nhắm về phía trái tim Phụng Tiêu, trong mắt lóe lên sát khí, ám tiễn lấy khí thế sắc bén không hề do dự bắn ra.

“Hư!”

“A!”

Phụng Tiêu yếu ớt kêu lên một tiếng, ở sau lưng cắm vào một cây ám tiễn nhỏ bé, máu đỏ tươi đã biến thành đen, vốn dĩ ông có thể miễn cưỡng ngồi thẳng người, nhưng lại vì cây ám tiễn này mà nằm sấp xuống lưng của lão Bạch, mặc kệ nó chạy băng băng trở về...

Nam nhân đeo mặt nạ đang muốn đuổi theo thì mơ hồ nghe được động tĩnh của viện binh đến đây, lúc này khẽ quát một tiếng: “Rút lui!”

Hắn không cam lòng quay đầu nhìn lại một cái, rồi mang theo những người còn lại nhanh chóng rút lui, mặc dù không thể tận mắt nhìn thấy ông ta tắt thở, có điều ông ta đã trúng hai chương của hai cường giả Vô Tông đỉnh phong, hơn nữa còn trúng ám tiễn tâm độc của hắn, cho dù là đại la thần tiên đến đây cũng không thể cứu được ông ta!

Nghĩ vậy, lúc này nổi lo lắng trong lòng mới dễ xuống, nhanh chóng rút lui, biến mất trong đường núi...

“Phụng Tiêu!”

Giọng nói lo lắng và kinh ngạc của lão thái già truyền đến.

Nhưng khi ông nhìn thấy con trai yếu ớt nằm sấp trên lưng của lão Bạch thì trong lòng bỗng dâng lên cảm giác kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 314: Lành ít dữ nhiều

“Hi!”

Lão Bạch nhìn thấy lão thái già xuất hiện nên vui mừng hí lên một tiếng, không ai biết là nó đã sợ Phụng Tiêu cứ như vậy mà chết đi đến nhường nào, nếu thực sự chết đi như vậy, vậy thì chủ nhân chẳng phải sẽ đau lòng đến chết hay sao?

Chớp mắt một cái, lão thái già đã đi đến bên cạnh Lão Bạch, nhìn thấy đứa con trai bị ám tiễn độc cắm sau lưng, còn chảy ra máu đen, mỗi cũng trở nên tím đen lại, cả người đã mất đi ý thức, trong lòng ông cảm thấy có chút đau đớn, ông đỡ Phụng Tiêu từ trên lưng Lão Bạch xuống, hai tay run run cầm được tể giải độc cho Phụng Tiêu uống.

“Đề lại một nhóm ở lại lục soát! Những người còn lại theo ta hồi phủ!”

Nói xong câu cuối, ông cũng theo Phụng Tiêu nhanh chóng đi về phía Phụng phủ.

Cùng lúc đó, Phụng Cửu đang ở trong nhẵn không gian tu luyện cũng bất ngờ cảm thấy trong lòng không yên, một loại cảm giác sợ hãi chiếm giữ trái tim nàng, trái tim nàng đập thình thịch rất mạnh, giống như gặp phải chuyện gì đó không tốt vậy, khiến nàng không thể nào chuyên tâm tu luyện được.

Thế nên nàng thờ ơ một hồi rồi lách người ra khỏi nhẵn không gian, vừa mở cửa ra thì đã thấy sắc mặt Lãnh Suương rất kỳ lạ vàng vọt chạy đến.

“Chủ tử! Trong nhà xảy ra chuyện rồi!”

Nghe xong lời này, trong lòng Phụng Cửu bỗng trầm xuống, nói: “Ta về trước, người về sau đi!”

Vừa nói dứt lời thì người đã chạy ra bên ngoài rồi.

Lúc dân chúng trong thành Vân Nguyệt nhìn thấy Phụng Cửu công Phụng Tiêu đang hôn mê bất tỉnh trở về thì tất cả mọi người trong thành Vân Nguyệt đều kinh sợ.

“Không phải chứ? Đúng là Phụng Tiêu sao? Kê nào mà lại to gan dám ám sát hần vậy? Thực lực của hần đã là Vô Tông rồi!”

“Này! Xem ra vết thương không nhẹ đâu, sau lưng còn cắm mũi tên kia, xem ra tình hình này không được tốt lắm!”

Mọi người đều nhỏ giọng bàn tán xôn xao, tất cả đều không ngờ lại có người có thể khiến Phụng Tiêu bị thương đến như vậy, hơn nữa còn là ở trong thành Vân Nguyệt nữa chứ, có thể nói, nhìn thấy Phụng Tiêu bị thương như vậy thì trong lòng gia chủ của một vài gia tộc chắc đã tự mình đoán ra được rồi.

Sau khi Phụng lão già công Phụng Tiêu về phủ, toàn bộ Phụng phủ đều ở trong trạng thái lo lắng không yên, đại phu trong phủ đã bị dẫn đến sân của Phụng Tiêu để kiểm tra, sân trong của Phụng Tiêu đều có hộ vệ bao quanh, toàn bộ đều đang ở trong trạng thái cảnh giác cao độ.

“Lão... Lão thái già... Gia chủ... Gia chủ e là... là...”

Sau khi đại phu trong phủ bắt mạch xong thì trong lòng vô cùng hoảng sợ, sắc mặt trở nên trắng bệch, quỳ rạp xuống đất, đến nói thôi mà cũng run rẩy không nói hết lời.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng lão thái già bỗng trầm xuống, cố gắng đè nén nỗi hoang mang lẫn lo lắng trong lòng, giọng nói già nua vang lên: “Có gì cứ nói thẳng ra! Tình hình của nó rất cuộc như thế nào rồi?”

“Trong người gia chủ không chỉ có độc mà còn bị nội thương còn rất nặng, xương cốt đều đã bị vỡ nát, ở ngực lại có máu tụ, lần này chi e là lành ít dữ nhiều!”

Nói xong những lời này, đại phu liền cúi đầu xuống, không dám nhìn sắc mặt của lão thái già, thấp giọng nói: “Hon nữa, ám tiễn trên lưng của gia chủ cũng không thể nhổ được, nếu như nhổ nó ra thì chắc chắn gia chủ sẽ mất mạng!”

Nghe xong những lời này, lão thái già chỉ cảm thấy như trời đất quay cuồng, cả người lung lay, may mà có Lãnh Hoa ở bên cạnh đỡ lấy nên mới không ngã xuống.

“Gia gia, nghĩa phụ thế nào rồi?”

Bên ngoài vọng đến giọng nói vội vàng của Quan Tập Lâm, cùng với đó là tiếng cửa bị đẩy ra, hần vội vã bước từ ngoài vào.

“Người lui xuống trước đi!”

Lão thái già phát tay cho đại phu lui xuống, Lãnh Hoa đỡ ông đến bên ghế, trông ông giống như vừa mất hết hồn phách vậy, vẻ mặt vô cùng đau khổ, dường như chỉ một lát mà đã già hơn mười tuổi...

Chương 315: Đưa đại phu tới

“Lão thái gia, người đừng lo lắng quá, con đã sai người báo tin cho tỷ rồi, sau khi chủ tử nhận được tin này sẽ lập tức quay về, với y thuật của chủ tử thì gia chủ nhất định sẽ không sao đâu!” Lãnh Hoa nhẹ nhàng an ủi rồi rút cho ông một chén trà.

Quan Tập Lãm bước lên phía trước nhìn đôi mắt tím tái của nghĩa phụ hẳn, vội vàng hỏi: “Gia gia! Độc mà nghĩa phụ trúng phải có loại dược tề nào có thể tạm thời khống chế được trước không?”

“Có, lúc ta tìm thấy nó thì đã cho nó uống, cũng may mà Phụng nha đầu có giữ lại một ít để đề phòng, nếu không thì e rằng nó không thể chịu được đến khi quay về nữa rồi.”

Sau khi lão thái gia nghe Lãnh Hoa nói vậy thì mới tỉnh táo trở lại, chỉ là trong lòng vẫn rất lo lắng.

Dù gì thì Phụng Tiêu bị thương nặng như vậy, hơn nữa lại còn trúng độc, loại độc này hình như rất mạnh, ông đã cho Phụng Tiêu uống được tề giải độc nhưng vẫn không giải hết được độc tố mà chỉ có thể tạm thời áp chế nó, cũng chỉ có thể đợi Phụng nha đầu kia nhanh chóng quay về xem xem có còn cách nào khác hay không mà thôi.

Quan Tập Lãm trầm tư nói: “Với tu vi của nghĩa phụ mà còn bị thương như vậy, chắc chắn thực lực của đối phương phải rất mạnh, hơn nữa ở trong thành Vân Nguyệt này, người có tu vi như vậy lại kết thù với nghĩa phụ thì có thể là ai cơ chứ?”

Phụng lão thái gia lắc đầu: “Lúc ta mang nó về thì quên mất không kiểm tra lại hiện trường lúc đó, nhưng đã để lại một đội Phụng vệ ở lại lục soát rồi, hi vọng là có thể tìm ra một chút manh mối gì đó!”

“Lão thái gia, Tam vương gia cầu kiến!” Bên ngoài vọng vào giọng nói của Phụng vệ.

Nghe vậy, lão thái gia quay sang nói với Quan Tập Lãm: “Người ra xem sao, có gì thì ngăn tên này lại không cho nó vào, bây giờ ta không muốn gặp ai cả!”

“Vâng!” Quan Tập Lãm đáp một tiếng rồi căn dặn Lãnh Hoa chăm sóc tốt cho lão thái gia, xong xuôi mới đi ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại.

Ở bên ngoài, Mộ Dung Dật Hiền bị cản ở ngoài sân vừa nhìn thấy Quan Tập Lãm từ trong phòng bước ra thì ánh mắt liền sáng lên, hẳn không thể ngờ được rằng Quan Tập Lãm lại có quan hệ thân thiết với Phụng gia đến vậy, đến hẳn còn bị ngăn lại ở bên ngoài, vậy mà Quan Tập Lãm lại có thể tự do ra vào mà không bị ai ngăn cản.

“Tam vương gia!”

Quan Tập Lãm chấp tay hành lễ rồi nhìn hẳn nói: “Trong phủ xảy ra chuyện nên bây giờ mọi người đều đang rất lo lắng, mong Tam vương gia thứ lỗi vì không thể tiếp đón người chu đáo!”

Nghe ra câu đuôi khách kháo của hẳn nên Mộ Dung Dật Hiền cũng không so đo với hẳn mà chỉ nói: “Bổn vương nghe được tin Phụng thúc gặp chuyện nên vội vàng đến đây xem thử, sau khi phụ vương ta biết được tin này thì cũng đã phái hai đại phu có tiếng đến đây xem có giúp đỡ được gì không, nếu như bổn vương không tiện vào, vậy thì để hai vị đại phu này vào xem bệnh giúp Phụng thúc đi! Y thuật của bọn họ có thể xem là đứng đầu cả thành Vân Nguyệt này đấy!”

Nghe vậy, ánh mắt của Quan Tập Lãm lướt qua người của người đàn ông trung tuổi và lớn tuổi đứng sau hẳn, nghĩ một lát rồi nói: “Đội một lát để ta vào trong hỏi xem sao!”

Cũng không biết tiêu Cửu lúc nào mới trở về, nếu như gia gia không có ý kiến gì thì có thể để cho hai vị đại phu kia vào xem qua tình trạng của nghĩa phụ trước cũng được.

Mộ Dung Dật Hiền gật đầu rồi nhìn theo bóng Quan Tập Lãm.

“Mời vào trong!” Quan Tập Lãm đi đến bên cạnh Mộ Dung Dật Hiền rồi giờ tay làm động tác mời vào.

Lúc này Mộ Dung Dật Hiền mới dẫn theo hai vị đại phu đi vào, vừa vào phòng đã nhìn thấy lão thái gia ngồi bên giường với dáng vẻ mệt mỏi, còn Phụng Tiêu thì nằm nghiêng trên giường, sắc mặt tím tái, tình trạng này xem ra rất không ổn.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng hẳn bỗng trầm xuống, không nghĩ rằng tình trạng lại nghiêm trọng như vậy. Rốt cuộc là kẻ nào? Dám ở trong thành Vân Nguyệt làm cho Phụng Tiêu bị thương đến mức này?

“Các người mau đến xem xem thế nào!” Mộ Dung Dật Hiền bảo hai vị đại phu đi lên trước xem bệnh.

Chương 316: Phụng cửu trở về

Đại hai vị đại phu kia tiến lên, hẳn liền đến trước mặt lão thái gia hành lễ rồi hỏi: “Phụng gia gia, đã tìm ra được kẻ nào làm chuyện này chưa?”

Lão thái gia lắc đầu rồi thở dài nói: “Chưa, lúc đó ta chỉ quan tâm đến việc đưa Phụng Tiêu về nên cũng không quan sát kỹ, đến nay nó vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh thế này, ta làm gì còn tâm trí nào mà điều tra xem tên đó là ai nữa!”

“Phụng gia gia, người đừng lo lắng quá, Tiêu thúc là người phúc lớn mạng lớn nên nhất định sẽ không sao đâu!”

Hắn nhẹ nhàng an ủi rồi nhìn về phía hai vị đại phu vừa bắt mạch xong đang lui xuống, nhìn sắc mặt của hai người họ lộ rõ vẻ vô cùng nghiêm trọng nên vội hỏi: “Thế nào rồi?”

Hai vị đại phu nhìn nhau một cái rồi quay sang hành lễ với bọn họ, nói: “Lão thái gia, vết thương của Phụng tướng quân quá nặng, hơn nữa ở ngực còn tích tụ máu đông, trong người còn mang kịch độc, y thuật của bọn ta không tính thông, không dám chữa trị.”

Mộ Dung Dật Hiền nghe xong những lời này, lông mày hắn liền nhíu lại rồi hỏi: “Lẽ nào không có cách nào sao?”

Hai vị đại phu trầm tư một lúc rồi nói: “Nếu như có thể tìm thấy Quý Y thì may ra sẽ cứu được, chỉ là Quý Y kia hành tung bí ẩn, bây giờ cũng không biết người đang ở nơi nào, cho dù có tìm thấy hẳn thì cũng quá muộn rồi!”

Trước đó lão thái gia cũng đã nghe đại phu trong phủ nói qua rồi, bây giờ lại nghe hai người này cũng nói vậy, trong lòng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, về mặt đau xót của ông khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

“Nếu đã vô phương cứu chữa, vậy thì mọi người cứ về trước đi! Bây giờ nghĩa phụ ta như vậy nên cũng không tiện tiếp khách, cũng nhờ Tam vương gia thay chúng ta gửi lời cảm ơn đến Quốc chủ.” Quan Tập Lãm nói xong rồi giờ tay lên làm động tác mời ba người họ ra về.

Mộ Dung Dật Hiền nhìn Quan Tập Lãm một cái rồi quay sang lão thái gia nói: “Phụng gia gia, vậy thì ta về trước đây, ta sẽ phái người nghe ngóng tin tức xem Quý Y đang ở nơi nào, nếu như có tin gì về hẳn, ta nhất định sẽ phái người đi mời hẳn đến!”

“Vất vả cho người rồi!” Lão thái gia gật đầu rồi nhìn ba người họ.

Mộ Dung Dật Hiền vừa ra khỏi cửa lớn của Phụng phủ đã bảo hai vị đại phu kia về trước phục lệnh, còn mình thì đến chợ đen để nghe ngóng tin tức về Quý Y, nếu như Quý Y đã về đến thành Vân Nguyệt thì có lẽ Tiêu thúc vẫn còn có cơ hội sống sót.

Nhưng lúc hắn đang trên đường đi đến chợ đen thì đã gặp phải một tên mặc áo đen vội vã đi về phía Phụng phủ, thấy vậy bước chân hẳn hơi ngưng lại, quay đầu lại nhìn bóng dáng ấy một cái rồi bám theo, vì thế mà lại quay lại Phụng phủ.

Trong hoàng cung, lúc này Quốc chủ ở trong cung điện đang hỏi: “Vây tình trạng của Phụng Tiêu thế nào rồi?”

“Bẩm Quốc chủ, tình trạng của Phụng tướng quân không được khả quan cho lắm, trong người ngài ấy không chỉ bị nội thương nghiêm trọng mà lại còn bị trúng kịch độc, chắc hẳn là có thuốc để khống chế kịch độc trong cơ thể ngài ấy, nếu không thì e rằng tính mạng của ngài ấy đến giờ cũng không còn, hai người chứng thần cũng chỉ dám bắt mạch kiểm tra qua thôi, chứ không dám chữa trị cho ngài ấy.”

“Ồ! Nói như vậy tức là hẳn bị thương rất nghiêm trọng đúng không?” Quốc chủ nhíu mày hỏi.

Hai vị đại phu nhìn nhau một cái rồi nói: “Nếu không có kỳ tích xảy ra thì e rằng ngài ấy không sống nổi qua đêm nay!”

Quốc chủ ngồi trên châu vị nghe thấy những lời này xong thì ngồi ngà trên ghế rồi lầm bầm nói: “Kỳ tích? Trên thế gian này lấy đâu ra lắm kỳ tích đến vậy...”

Nhưng bọn họ lại không biết được rằng, một bóng người màu trắng đã lặng lẽ trở về Phụng phủ, hơn nữa còn yên lặng đến mức không kinh động đến bất cứ người nào mà đã có thể đi đến sân trong của Phụng Tiêu.

Đám họ vệ đứng canh xung quanh nhà cũng chỉ nhìn thấy một bóng áo trắng xoet qua, đang định động thủ thì phát hiện ra người đó chính là đại tiểu thư đã xa nhà lâu ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 317: Tình trạng nguy kịch

“Đại tiểu thư!”

Đám thị vệ quỳ một gối xuống đất cung kính hành lễ.

Phượng Cửu nhìn đám thị vệ bao vây xung quanh nhà, nàng ra hiệu tỏ ý giữ im lặng rồi căn dặn: “Không có sự cho phép của ta, không được để người khác đến gần đây nửa bước!”

Vừa nói dứt lời liền đi vào bên trong.

“Vâng!” Đám thị vệ đồng thanh đáp, đợi nàng đi vào nhà xong mới đứng dậy.

Mấy người trong phòng nghe thấy bên ngoài có tiếng vọng vào thì đã vội vàng ra đón, lúc nhìn thấy nàng, suýt chút nữa lão thái gia đã rơi lệ.

“Phượng nha đầu, Phượng nha đầu về rồi, cha con...”

Về kiên cường trước mặt người ngoài đến khi gặp được người thân thì lập tức sụp đổ, để lộ ra sự lo lắng lẫn lo sợ vẫn luôn được kìm nén trong lòng ông, giọng ông có chút nghẹn ngào, tròng mắt hơi đỏ lên, giống như nước mắt đang trực trào tuôn ra.

Phượng Cửu bước nhanh về phía trước để ông, áy náy nói: “Gia gia, là Phượng nha đầu không tốt nên muộn thế này mới quay về!”

“Không đâu, về là tốt rồi, về là tốt rồi, Phượng nha đầu, nhanh, nhanh vào xem cha con đi!” Lão thái gia lau nước mắt rồi kéo nàng đi thẳng vào trong phòng.

Vào phòng, Phượng Cửu bước nhanh vào bên trong, lúc nhìn thấy Phượng Tiểu nằm nghiêng một bên ở trên giường, sắc mặt hơi biến sắc. Nàng bước nhanh đến bên cạnh giường rồi kiểm tra qua cho ông một lượt, càng khám lâu thì lại càng sợ hãi.

Nhìn thấy sắc mặt nàng có vẻ nghiêm trọng, lão thái gia vốn được Quan Tập Lãm đỡ cũng lo lắng quá không chịu được mà hỏi: “Nó thế nào rồi? Có thể cứu được không?”

Lúc hỏi câu này, trong lòng ông vẫn lo lắng không ngừng, sợ nhất là người đầu bạc phải tiễn người đầu xanh.

“Tình trạng rất nguy kịch!”

Nàng không quay đầu lại mà nói luôn, rồi đồ đạc từ nhẫn không gian ra rồi nói: “Ca, huynh đến đây giúp muội một chút, để muội rút âm tiễn kia ra trước!”

“Được!” Quan Tập Lãm trả lời xong rồi nhanh chóng bước đến.

“Lãnh Hoa, đi lấy cho ta một chậu nước sạch đến đây!”

“Vâng!” Lãnh Hoa đáp rồi xoay người đi ra ngoài, không lâu sau đã bưng một chậu nước sạch vào.

Lão gia không thể giúp đỡ được gì nên chỉ đành ở một bên nhìn lo lắng.

Chỉ thấy Phượng Cửu rửa sạch tay trước rồi xé lớp áo sau lưng của cha nàng ra, nhìn âm tiễn một chút, lông mày nhíu lại.

Đây là mũi tên có móc ngược, nếu như cứ rút thẳng nó ra như vậy thì sẽ rất nhiều máu, nếu máu không cầm được thì sẽ rất nguy hiểm. Vì thế nàng đành phải dùng một con dao nhỏ rạch phần thịt xung quanh âm tiễn ra, sau đó nhẹ nhàng cẩn thận rút âm tiễn ra, máu tươi cũng theo đó mà tràn ra, kèm theo một chút máu đen.

Quan Tập Lãm nhìn âm tiễn kia được lấy ra từng chút từng chút một, cuối cùng đến lúc nó lộ ra ngoài thì mới tay Phượng Cửu nhỏ nó ra, đồng thời chuẩn bị sẵn thuốc cầm máu rắc vào chỗ máu chảy, phải đổ cả một lọ thuốc thì mới có thể cầm được máu.

Phượng Cửu bó vết thương ở sau lưng lại, lấy từ đồng hồ nghề ra một dụng cụ nhỏ mà lại sắc, giống như ống thép vậy, căn dặn mọi người: “Đặt ông ấy nằm xuống, sau đó cắt phần vật áo trước ngực ra!”

Quan Tập Lãm làm theo những gì nàng nói, vừa lui ra thì đã thấy nàng không nói thêm gì nữa mà đã cầm dụng cụ sắc nhọn kia lên rạch một đường ở ngực của Phượng Tiểu, chứng kiến cảnh đó, cả người hân giật nảy lên, suýt chút nữa đã kêu lên thất thanh.

Một dòng máu tươi theo ống thép mà phun ra ngoài, giống như cột máu, bắn đầy lên người Phượng Cửu.

Chỉ nhìn thấy một tay của nàng đang vận khí rồi áp sát vào ngực của cha nàng, đợi đến lúc trong miệng của cha nàng cũng tràn ra máu tươi thì lúc đó mới ấn chỗ cắm ống thép ở trên ngực xuống, xong xuôi mới nhanh chóng rút ống thép ra để xử lý vết thương.

Lão thái gia nhìn thấy cảnh này thì chỉ cảm thấy trước mắt toàn là màu của máu, trong phòng tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc của Phượng Tiểu khiến cho ông suýt chút nữa cũng đứng không vững được, nhưng cũng chính thời khắc này thì bên ngoài lại truyền đến âm thanh...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 318: Thuộc đến từ chợ đen

“Lão thái gia!”

Giọng nói đó là của quản gia trong nhà. Lúc nghe thấy tiếng đó, lão thái gia cũng trấn tĩnh lại tinh thần, hít sâu một hơi rồi mới để Lãnh Hoa đỡ bước ra ngoài.

Mở cửa ra nhìn thấy quản gia đang đứng ở giữa sân nên hỏi: “Có chuyện gì?”

“Lão thái gia, người quản lý ở chợ đen đến rồi, nói là biết lão gia xảy ra chuyện nên đã đặc biệt mang đến đây loại thuốc có thể cứu mạng được.” Nhìn sắc mặt khó che giấu được vẻ lo lắng lẫn mặt mũi của lão thái gia, trong lòng quản gia khẽ thở dài một hơi, cũng không biết gia chủ bây giờ thế nào rồi!

Nghe vậy, lão thái gia bỗng dừng người lại một lúc rồi hỏi tiếp: “Hắn bây giờ đang ở đâu?”

“Quan thiếu gia có lệnh không tiếp bất cứ ai, vì thế lão nô cũng không cho hắn vào nhà nên bây giờ hắn đang đứng ở ngoài cổng lớn đợi!”

Đúng lúc lão thái gia đang chần chờ không biết có nên nhận thuốc hay không thì trong phòng bỗng vọng ra giọng nói của Quan Tập Lãm: “Lãnh Hoa, người vào đây một lát!”

Lãnh Hoa đáp lại một tiếng, giúp lão thái gia đứng vững lại rồi nhanh chóng đi vào trong, không lâu sau đã lại đi ra rồi ghé sát vào tai lão thái gia nói vài câu.

“Như vậy đi! Người dẫn hắn đến phòng khách, ta đến đó xem thế nào.” Lão thái gia bảo quản gia ra mời hắn vào nhà.

Nhưng quản gia lại không đi ngay mà lại đứng yên tại chỗ hỏi lại: “Lão thái gia, Tam vương gia cũng đang ở ngoài cửa, việc này... Có để tam vương gia vào đây không?”

“Bảo hắn về trước đi, nói là trong phủ bây giờ không rảnh để tiếp khách, ai đến cũng không gặp!” Lão thái gia phất tay nói.

“Vâng!” Quản gia đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

“Người ở lại đây đi, xem giúp được gì thì giúp!” Lão thái gia quay sang nói với Lãnh Hoa, bảo hắn ở lại còn mình thì đi ra sân rồi đứng lại, nhìn đám thị vệ canh giữ xung quanh nhà nói: “Chuyện đại tiểu thư trở về không được để cho bất kỳ ai biết

được!”

Đám thị vệ đồng thanh đáp: “Vâng!”

Do chỗ này có bọn họ canh giữ, đám hạ nhân trong phủ cũng không thể ra vào bên này, vì thế chuyện đại tiểu thư về lúc này chắc rằng chỉ có những người ở nơi này mới biết được.

Bên ngoài cửa lớn Phương phủ.

Việc Phương Tiểu xảy ra chuyện, tin tức này giống như lông vũ bay đầy trời nên dường như cả thành đều đã biết tin này, các thế lực lớn hay người của các gia tộc đều rất quan tâm đến việc sống chết của Phương Tiểu.

Dù gì đi chăng nữa, Phương phủ tuy có trụ cột nhưng huyết mạch chính thống lại chỉ có một mình Phương Tiểu, hơn nữa Phương lão thái gia tuổi tác cũng đã cao rồi, đã nhiều năm không đột phá, mà con của Phương Tiểu lại chỉ có một đứa con gái, nếu như Phương Tiểu không sống được nữa, vậy thì e rằng Phương phủ cũng sẽ rơi vào nguy cơ sụp đổ mà thôi.

Vì thế, lúc nhìn thấy quản lý chợ đen đến Phương phủ thì trong lòng mọi người không khỏi có chút cảm giác kinh ngạc.

Lẽ nào là Phương Tiểu có giao tình với người ở chợ đen sao? Phương Tiểu vừa xảy ra chuyện thì người ở chợ đen đã mang thuốc đến! Có điều, theo lời của người ở chợ đen đó thì có lẽ Phương Tiểu vẫn có thể giữ lại được cái mạng này, dù chợ đen ở thành Vân Nguyệt này cũng chỉ là một phần rất nhỏ bé nhưng các loại thuốc trong chợ đen không những có rất nhiều loại quý giá mà còn có thể cứu được mạng người.

Chỉ là loại thuốc cứu mạng quý giá đến vậy mà chợ đen lại mang đến tặng không cho Phương phủ hay sao?

Cửa lớn của Phương phủ kêu cạch một tiếng rồi mở ra, quần gia đứng trước cửa cung kính mời người quản lý chợ đen vào trong, sau đó quay sang nói với Mộ Dung Dật Hiền mấy câu rồi cửa lớn lại đóng lại.

Phòng khách Phương phủ.

“Phương lão gia!” Quản lý chợ đen nhìn Phương lão gia hành lễ.

“Nghiêm quân sự!”

Lão thái gia cũng đáp lễ rồi nói: “Mời ngồi!”

Nghiêm quân sự không ngồi mà chỉ nói: “Hôm đó lúc Quý Y rời đi đã bảo chợ đen phải chú ý quan tâm đến Phương phủ, hôm nay ta nghe được tin Phương tướng quân xảy ra chuyện, tình hình có chút nguy cấp nên đã đặc biệt mang hai lọ được tể này đến đây, hy vọng là có thể giúp Phương tướng quân vượt qua con nguy hiểm!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chỉ Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 319: Đích thân tới xem

Nghe thấy vậy, Lão thái gia vội vàng nói lời cảm ơn: “Cảm ơn Nghiêm quân sự, đây đúng thực là giúp người khi gặp nạn mà! Cho dù con ta có thể vượt qua nguy hiểm hay không thì hôm khác ta sẽ mang lễ đến nhà để cảm ơn”

“Lão thái gia quá lời rồi!”

Nghiêm quân sự cười rồi lấy hai lọ được tể đưa cho ông, sau đó nói: “Một lọ dùng để trị nội thương còn một lọ được tể dùng để giải độc, Lão thái gia hãy nhanh chóng cầm đi cho Phương tướng quân dùng đi, Nghiêm mỗ không ở lại nữa, xin cáo từ!”

Hắn chấp tay nói xong rồi xoay người rời đi.

Lão thái gia vội vàng báo quần gia tiễn Nghiêm quân sự đi, còn mình thì cầm được tể đến phòng Phương Tiểu.

Lúc ông quay lại phòng thì hình như trong phòng đã được quét dọn qua rồi, bộ y phục nhuộm đầy máu mà Phương Tiểu mặc trên người đã được Quan Tập Lâm và Lãnh Hoa thay ra, tuy Phương Tiểu vẫn còn hôn mê nhưng hơi thở dường như đã không còn yếu như trước nữa rồi.

“Phương nha đầu, cha cháu thế nào rồi? Có còn nguy hiểm đến tính mạng nữa không?” Lão thái gia đi đến bên cạnh Phương Cửu lo lắng hỏi.

Phương Cửu nhấp một ngụm trà nóng mà Lãnh Hoa bung lên, thờ phào nhẹ nhõm rồi nói: “Gia gia yên tâm đi, trước mắt thì không còn nguy hiểm nữa, có điều có thể thoát khỏi nguy hiểm hay không thì còn phải chờ đến tối nay xem có bị phát sốt hay không đã, nếu như sốt quá cao mà không thể hạ xuống được thì e rằng khó mà giữ được tính mạng!”

“Nếu sốt cao thì phải làm sao đây?” Sắc mặt Lão thái gia trắng bệch, chỉ cảm thấy trái tim có gì đó đau nhói.

“Đêm nay cháu sẽ ở lại đây trông chừng!”

Nàng nói xong rồi quay sang trấn an Lão thái gia: “Gia gia đừng lo lắng quá, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Nghe nàng nói vậy, Lão thái gia cho dù có lo lắng thì cũng không nói được gì nữa, mà chỉ lấy hai lọ được tể kia ra đưa cho nàng: “Đây là đồ mà Nghiêm quân sự ở chợ đen mang đến, một lọ dùng để trị nội thương, còn một lọ dùng để giải độc, có thể dùng được không?”

Phương Cửu lắc đầu: “Cháu đã cho cha uống giải độc đan rồi, được tính cả nó còn mạnh hơn nhiều so với được tể, bây giờ không cần dùng thêm bất kỳ loại được tể nào nữa, hai lọ được tể này gia cứ giữ lại đi!”

Quan Tập Lâm đứng bên cạnh nhìn thấy trên người nàng vẫn còn nhuộm vài vết máu lên lên tiếng nói: “Tiểu Cửu, ở đây có ta trông nom là được rồi, muội hãy về trước tắm rửa thay y phục đi!”

“Ừm! Phương nha đầu, cháu hãy về tắm rửa trước đi đã, ở đây có chúng ta trông nom là được rồi!”

Lão thái gia nhìn thấy sắc mặt nàng có vẻ rất mệt mỏi nên thương xót nói: “Chắc là cháu nghe được tin này nên đã vội và trở về đây, từ thung lũng Đào Hoa đến đây mất không đến một canh giờ, hơn nữa lại giúp cha cháu trị bệnh, chắc là đã mệt lắm rồi, cháu tắm rửa xong rồi nghỉ ngơi một lát đi rồi hãy tới! Buổi tối ở đây còn cần có cháu nữa!”

“Vâng, đợi lát nữa cháu sang bên kia nghỉ ngơi một chút là được rồi!”

Nàng hơi mỉm cười, đang định đi ra thì lại dừng bước lại nói: “Gia gia, chuyện cháu trở về đừng để lộ ra ngoài, lát nữa quay lại cháu sẽ nói rõ ràng về chuyện cha cháu bị tập kích!”

Lão thái gia gật đầu rồi nói: “Gia gia biết rồi, đã căn dặn mọi người rồi, cháu cứ yên tâm đi!”

Nghe xong, Phương Cửu mới đi về phòng mình.

Trong hoàng cung.

“Cái gì? Người nói quản lý chợ đen mang thuốc đến tặng cho Phương Tiểu?” Mộ Dung Bác ở trong đại điện nghe được tin này, trong lòng cảm thấy rất căng thẳng.

Mộ Dung Dật Hiền đứng trong điện nhìn thấy cảnh này nên trong lòng có chút ngạc nhiên, nhìn lại cha mình một cái rồi gật đầu nói: “Nhi thần đã hỏi qua tên Nghiêm quân sự này, hắn nói là nhận được sự ủy thác của Quý Y trước khi đi, muốn hắn phải quan tâm chăm sóc cho Phương gia!”

Mộ Dung Bác ổn định lại cảm xúc rồi hỏi: “Vậy bây giờ Phương Tiểu đã thoát khỏi nguy hiểm hay chưa?”

“Việc này nhi thần cũng không rõ, bởi vì người ta không cho con vào trong!”

Nghe xong, Mộ Dung Bác đứng dậy rồi nói: “Xem ra đích thân bốn quân phải đến đó một chuyến rồi, nếu không thì trong lòng ta không yên tâm được!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chỉ Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 320: Cây cao đón gió lớn

Nghe những lời này, Mộ Dung Dật Hiền hơi trầm tư một lúc rồi nhìn ông nói: “Phụ vương, nhi thần nghĩ lúc này phụ vương không nên đi thì tốt hơn!”

“Hả? Sao con lại nói vậy?” Mộ Dung Bác nhìn hần hỏi.

“Phụ vương thử nghĩ mà xem, lúc này Phượng tướng quân đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết nên chắc chắn Phượng phủ sẽ không tiếp khách, hơn nữa lại xảy ra chuyện như vậy, lúc này không chỉ là bọn họ mà ngay đến cả các thế lực lớn và các gia tộc khác ở trong thành cũng sẽ chú ý hơn đến động tĩnh của Phượng phủ, phụ vương cũng đã phải đại phu đến đó xem xét tình hình rồi, cũng đã thể hiện được tâm ý rồi. Vì vậy với tình huống trước mắt thế này, nhi thần nghĩ rằng phụ vương không nên đến đó thì tốt hơn.”

“Ý của con là, nếu như bốn quân đến đó, sợ rằng sẽ bị người đời nghi ngờ là người đằng sau ám sát Phượng Tiểu sao?” Lông mày ông hơi nhíu lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía đứa con này.

Mộ Dung Dật Hiền không trực tiếp trả lời mà chỉ chấp tay cung kính đáp: “Chỉ là nhi thần cảm thấy trước mắt phụ vương không nên đến Phượng phủ mà thôi!”

Nghe vậy, Mộ Dung Bác trầm tư một lát rồi quay ra nói: “Những lời con nói cũng có lý, nếu như đã không thể đi, vậy thì con hãy đi đến nhà kho chọn lấy vài loại thuốc giống như vậy mang đến đó, không chừng bọn họ có thể sẽ dùng đến cũng nên!”

“Vâng!” Mộ Dung Dật Hiền đáp một tiếng rồi lui ra ngoài.

Chỉ mong rằng những gì hần đoán là không đúng, chuyện này thực sự không phải là việc mà cha hần làm ra, nếu không hậu quả e rằng sẽ không thể lường trước được...

Còn bên kia, trong Phượng phủ.

Trong sân của Phượng Tiểu, trong phòng, Lão thái gia, Phượng Cửu và cả Quan Tập Lâm đang ngồi nói về chuyện Phượng Tiểu bị tập kích, thông qua phân tích và loại trừ thì kết quả cuối cùng lại khiến cho Lão thái gia có chút khó tin.

“Không! Không phải vậy! Sao lại có thể như vậy được chứ! Có lẽ chúng ta đã đoán sai rồi cũng nên!” Lão thái gia không muốn tin, bởi vì đáp án kia khiến ông không thể nào chấp nhận được.

Phượng Cửu thở dài một hơi rồi nói: “Với sức mạnh của Phượng phủ chúng ta thì có lẽ cả Diệu Nhật quốc này cũng chẳng có mấy người dám trở thành địch với chúng ta, hơn nữa việc này lại xảy ra trong phạm vi thành Vân Nguyệt, muốn cháu không nghi ngờ thì cũng rất khó!”

“Có lẽ... Có lẽ là do người của nước khác đến ám sát cha cháu cũng nên, có lẽ...” Ông còn chưa nói dứt lời thì đã bị Phượng Cửu cắt lời.

“Đúng, có lẽ cũng có khả năng là như vậy, chỉ có điều mấy năm gần đây mấy tiểu quốc cấp chín cũng không xảy ra chiến tranh với Diệu Nhật chúng ta, do vậy khả năng bọn họ tự nhiên ra tay với cha cũng không quá lớn!”

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hơn nữa, có thể biết rõ quy luật sinh hoạt gần đây của cha, lại còn sức mạnh có thể khiến ông ấy trở nên như vậy, trong cả thành Vân Nguyệt này có thể có mấy người, gia gia chắc hẳn cũng biết!”

“Tuy ở hiện trường xảy ra sự việc không để lại một chút dấu vết nào có ích nhưng có thể điều tra ra được hai, ba mươi tên cao thủ như vậy, trừ quốc chủ của Diệu Nhật là Mộ Dung Bác ra thì thử hỏi ai là người có thể làm ra chuyện này? Gia gia đừng quên là quân vương từ trước đến nay vẫn luôn đa nghi, huống hồ sức mạnh của Phượng gia chúng ta bấy giờ quả thực là mối lo ngại lớn nhất của hắn, đây chẳng phải là động cơ ám sát hay sao?”

Lời nàng nói rất bình thường nhưng từng câu từng chữ mà nàng phân tích ra lại rất có lý, rất sâu sắc.

Cây cao đón gió lớn. Câu này rất hợp với Phượng phủ.

Lão thái gia ngồi im không nói gì, chỉ là trán ông hơi nhăn lại giống như đang âm thầm chịu đựng chuyện gì đó, ông hít sâu vào rồi lại từ từ thở ra, nhìn Phượng Cửu đang ngồi ở trước mặt, nói với giọng già nua mang theo vẻ mệt mỏi..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 321: Trao quyền thoái lui

“Đợi cha cháu tỉnh lại, nếu như người ám sát đúng thật là quốc chủ, vậy chúng ta hãy trao lại quyền rồi từ chức đi.”

Nghe những lời đó, Phượng Cửu cau mày lại, cứ có chút bất trắc là gia gia nàng lại muốn từ chức.

Đường như Lão thái gia nhìn thấu được sự hoài nghi và kinh ngạc trong lòng nàng, ông thở dài rồi giải thích: “Năm đó tăng tổ phụ của cháu từng để lại di mệnh, nếu như sau này, bề trên thật sự muốn truy sát Phượng gia của chúng ta thì chính là lúc Phượng gia trao quyền lui về ở ẩn. Tăng tổ phụ của cháu và tổ phụ của quốc chủ từng qua lại, cũng từng nói rằng đời sau của Phượng gia sẽ không coi Mộ Dung gia là kẻ thù.”

“Lẽ nào hần muốn giết chúng ta thì chúng ta cũng để mặc cho hần giết mà không làm gì sao?” Nàng nhíu mày, có chút không đồng tình.

“Tăng tổ phụ của cháu đương nhiên không phải kiểu người mù quáng đó, ông ấy từng nói, nhận một lần chết nhất định không có lần hai. Nếu như chúng ta nhượng chúng hai lần rồi mà chúng còn không chịu bỏ qua vậy thì chúng ta không cần quan tâm đến tình xưa nữa. Bởi vậy, đợi cha của cháu tỉnh lại, nếu sự việc đúng như lời cháu nói thì chúng ta sẽ giao lại quyền tò ý nhượng bộ xem sao.”

Nói tới đây, ông lại thở dài: “Ta chỉ hi vọng những phỏng đoán của chúng ta là sai, nếu như sự thật đúng là như vậy thì thật khiến người ta thất vọng.”

Phượng Cửu vẫn lặng im, một lúc lâu sau mới nói: “Gia gia, cho dù ra sao thì trước vẫn phải chờ cha cháu thoát khỏi nguy hiểm rồi mới tính tiếp. Hôm nay người cũng mệt rồi, người quay về nghỉ ngơi đi, nơi này có cháu và ca ca rồi.”

“Đúng vậy, gia gia, chỗ này có chúng cháu là được rồi.”

Quan Tập Lâm nói xong rồi lại nói với Lãnh Hoa đang đứng ở bên cạnh: “Người đâu Lão thái gia quay về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Lãnh Hoa đáp lời, tiến lên đỡ lấy tay của Lão thái gia, nhẹ nhàng nói: “Lão thái gia, con đưa người quay về nghỉ ngơi.”

“Cũng được, vậy ta quay về nghỉ ngơi một chút, tối ta lại đến thăm.”

Lão thái gia đứng lên, nói: “Vốn dĩ ta đã bề quan tu luyện rồi, cũng chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá, chỉ là không ngờ được chuyện này lại xảy ra.”

Nghe vậy, Phượng Cửu nhoeo miệng cười yếu ớt, nói: “Gia gia, mặc dù người chưa đột phá qua mức đỉnh cao của Võ Tông để bước vào giai đoạn Vô Hoàng, nhưng dù gì cũng đã bước vào giai đoạn thứ ba của đỉnh cao Võ Tông huyền kỳ rồi mà, có lẽ hiện tại sức mạnh của người như vậy là tốt nhất rồi.”

Lão thái gia gật đầu: “Đúng vậy, bây giờ trong phủ chúng ta xảy ra chuyện như vậy mà ta lại thăng cấp trở thành một người cấp bậc Vô Hoàng thì e rằng... Hừ! Để sau rồi nói vậy!”

Ông lại thở dài rồi cất bước ra ngoài.

Đêm đó, Phượng Cửu luôn túc trực bên cạnh Phượng Tiểu. Đúng như nàng lo lắng, đến tối toàn thân ông phát sốt vì vết thương. May mà nàng đã sớm chuẩn bị, nàng vừa giúp ông hạ sốt, vừa nhẹ nhàng thay thuốc cho vết thương, cuối cùng đến nửa đêm nhiệt độ cơ thể của ông cũng trở lại bình thường.

“Tiểu Cửu, nhiệt độ cơ thể của cha đã trở lại bình thường rồi, người đi nghỉ ngơi đi!” Quan Tập Lâm rót cho nàng một cốc nước. Thấy nàng bận rộn cả đêm ở trước giường nên có chút lo lắng.

Nàng mới mười sáu tuổi nhưng đã phải lo lắng cho cả Phượng phủ rồi. Vừa phải trị bệnh cho cha của nàng, vừa phải chăm sóc cho Lão thái gia, vừa phải quản lý mọi việc lớn bé của Phượng phủ lại còn phải đề phòng quốc chủ giờ trở với Phượng phủ nữa. Phải làm nhiều việc như vậy, hần chỉ nhìn thôi cũng thấy mệt mỏi rồi.

Nàng ngồi xuống bên giường, kéo chân cao lên giúp cha nàng rồi nói: “Mặc dù nhiệt độ cơ thể hạ rồi nhưng nội thương rất nặng nên đột tổ trong cơ thể vẫn chưa được loại bỏ hoàn toàn, ta cũng không biết liệu ngày mai ông ấy có thể tỉnh lại không?”

“Người đừng quá lo lắng, nghĩa phụ là người tốt nên nhất định sẽ không sao.” Tuy nói vậy, nhưng trong lòng hần cũng biết, ngược Phượng Tiểu đã bị đánh vỡ nát, nội tạng cũng bị thương nghiêm trọng, cho dù nàng có điều chế được đan dược thì cũng chỉ có thể giữ lại được tính mạng cho ông mà thôi, tỉnh lại hay không còn chưa biết được.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 322: Sống hay chết

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ của Lãnh Sương từ bên ngoài vọng vào.

“Chủ tử.”

“Vào đi.”

Trong phòng, Phụng Cửu và Quan Tập Lãm cùng ngồi xuống chiếc bàn ở gian ngoài, hai người nhìn thấy Lãnh Sương mặc một chiếc váy màu đen, tay bưng khay đi đến.

“Chủ tử, thiếu gia, đây là cháo tổ yến mà lão thái gia sai người nấu.” Nàng bưng hai bát tổ yến đến trước mặt hai người bọn họ rồi mới lui sang một bên.

“Gia gia của ta đã ngủ chưa?” Phụng Cửu vừa ăn cháo tổ yến vừa hỏi.

“A Hoa vừa hầu hạ lão thái gia, đệ ấy bảo lão thái gia đã ngủ rồi.”

Lãnh Sương nói xong thì dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tám vị đội trưởng của Phụng vệ đến rồi, đang ở bên ngoài chờ gặp chủ tử.”

Phụng Cửu ăn xong bát cháo tổ yến rồi đẩy sang một bên: “Đề bọn họ ở lại trong phủ đi, khi nào ta rảnh rồi sẽ đến gặp bọn họ.”

“Vâng.” Lãnh Sương đáp rồi đi ra ngoài truyền lời.

Sau khi tám người đang ở bên ngoài kia nghe được những lời nói đó thì nhìn nhau rồi rời đi. Bọn họ nghe thấy tin tức gia chủ gặp chuyện nên vội vã quay về, họ vốn cho rằng đại tiểu thư không có nhà nhưng hóa ra nàng ấy đã về rồi.

Chỉ là, không biết hiện giờ tình hình của gia chủ thế nào rồi? Không biết ngài ấy có quá nổi kiếp nạn này không?

Mặc dù tám người họ đi ra sân, nhưng không đi xa mà chỉ im lặng canh giữ xung quanh sân giống như những thị vệ ở trong phủ.

Đêm đó, không chỉ nhóm người Phụng Cửu không ngủ mà Mộ Dung Bác đang ở trong hoàng cung cũng không thể ngủ. Cả đêm ông vô cùng lo lắng, tự hỏi không biết Phụng Tiêu ra sao rồi? Đã chết chưa? Hay vẫn chưa chết?

Nếu như Phụng Tiêu vẫn chưa chết mà lúc đó Phụng Tiêu lại nhận ra giọng nói của ông thì e rằng...

Nghe tới đó, ông liền đứng dậy đi đi lại lại, đứng ngồi không yên ở trong tẩm cung. Ông chỉ mong trời nhanh sáng để phái người đi nghe ngóng một chút.

Vốn dĩ Mộ Dung Bác muốn phái người đi trong đêm nay để diệt cỏ tận gốc rồi. Nhưng sau khi nghe được đêm nay Phụng phủ canh gác rất nghiêm ngặt thì lại thu hồi ý nghĩ đó. Nếu như đêm nay lại phái người đi ám sát thì e rằng sẽ khiến bọn họ nghi ngờ.

Sau khi cân nhắc đi cân nhắc lại thì ông cũng chỉ đành dẹp ý nghĩ đó sang một bên.

Cũng giống như bọn họ, Mộ Dung Dật Hiền cũng cả đêm không ngủ, hôm nay những hành động và vẻ mặt của phụ vương hẳn khiến hắn có chút hoài nghi. Chỉ sợ rằng việc Phụng Tiêu gặp thích khách có liên quan đến phụ vương của hắn, nếu như vậy thì e rằng...

Không! Có lẽ hắn đoán sai rồi, phụ vương của hắn có lẽ sẽ không làm việc mà không nghĩ tới hậu quả như vậy.

Nhưng trong thâm tâm của hắn lại có một giọng nói nói với hắn rằng sự việc này mười phần là do phụ vương của hắn làm. Bởi vì ông ấy muốn giết Phụng Tiêu, nếu như lúc đó Phụng Tiêu chết rồi, vậy thì tất cả những việc về sau đều nằm trong lòng bàn tay của ông, và ông cũng sẽ không có ánh mắt lo lắng hoảng hốt như thế.

Đêm nay những thế lực trong thành Vân Nguyệt đều im ắng. Nếu như Phụng Tiêu cứ như vậy mà ra đi thì Phụng phủ sẽ ra sao? Nếu như Phụng Tiêu cứ như vậy mà ngã xuống thì Phụng phủ sẽ thuộc về hoàng thất hay bị những chi khác của Phụng phủ chiếm mất?

Dù sao, nếu như không có Phụng Tiêu gánh vác cả Phụng phủ mà chỉ dựa vào Phụng lão thái gia đã lớn tuổi và Phụng Thanh Ca năm nay mới mười sáu tuổi thì cơ bản là không thể giữ nổi Phụng phủ to lớn đó. Hiện tại bọn họ cũng rất tò mò muốn xem kết cục cuối cùng của Phụng phủ sẽ như thế nào? Vì vậy bọn họ cũng rất quan tâm đến sự sống chết của Phụng Tiêu.

Mãi cho đến sáng ngày hôm sau, hầu hết các gia tộc và các thế lực đều phái người đi nghe ngóng thông tin...

Mà điều khiến người ta kinh ngạc đó chính là trong Phụng phủ lại không hề có tiếng khóc bi thương, trước cửa lớn không treo đèn lồng trắng, cũng không hề có thông tin Phụng Tiêu đã mất được truyền ra.

Như vậy là Phụng Tiêu còn sống sao?

Sau khi bị thương và bị trúng độc nặng như vậy mà vẫn còn sống được sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 323: Trở thành người thực vật

Hầu như tất cả mọi người đều hướng về phía Phụng phủ, ngóng trông xem ở nơi đó có truyền ra tin tức gì không. Chỉ có điều nếu như không phải là Phụng phủ cố ý để lộ tin tức ra ngoài thì bọn họ có muốn nghe ngóng cũng không thể nghe ngóng được.

Bởi vì cho dù là thị vệ, người hầu hay những tên sai vặt trong Phụng phủ đều được chọn lựa một cách nghiêm ngặt. Hơn nữa có người nói, người hầu và những tên sai vặt ở trong đó cũng được phân thành nội viện và ngoại viện, người của ngoại viện không thể đặt chân vào nội viện, họ chỉ được phép hầu hạ ở một vài chỗ phía trước hậu viện thôi.

Vì vậy nếu như không phải bọn họ cố ý để lộ thì tin tức của Phụng phủ sẽ vĩnh viễn không lọt ra ngoài.

Nhưng việc Phụng Tiêu bị ám sát thì cả thành đều biết, cũng có đại phu từng khám bệnh cho ông nói rằng ông không sống được qua đêm nay. Vậy thì cho dù ngày hôm nay ông ấy sống hay chết thì có lẽ Phụng phủ sẽ truyền tin ra ngoài, vì vậy bọn họ chỉ cần tin tức đó truyền ra là có thể biết rõ được mọi việc.

Nhưng tin tức này mãi cho đến giữa trưa mới được truyền ra.

“Cái gì? Phụng Tiêu không chết mà bị hôn mê trở thành người thực vật sao? Vậy thì so với đã chết có gì khác biệt chứ?”

“Là không chết được, nghe nói được chuyển đến từ chợ đen đã bảo toàn được mạng của ông ấy nhưng do lực phủ ngũ tạng đã trúng độc hơn nửa xương ngực bị gãy nát khiến toàn bộ ngũ tạng bị tổn hại nên mới rơi vào hôn mê, nghe nói không có cơ hội tỉnh lại nữa.”

Nghe được lời đó, một người hỏi: “Là thật hay giả vậy? Ông ấy thật sự đã thành người thực vật sao? Vậy không bằng cứ thế mà chết đi...”

“Còn không phải sao? Người nghĩ xem ông ấy đường đường là một vị tướng quân uy phong, là một cao thủ Vô Tông mà bây giờ lại trở thành bộ dạng này, thật đúng là sống không bằng chết mà.” Một người khác thờ dài, lắc đầu tiếc nuối nói.

“Ồi chào! Nếu như Phụng tướng quân ngã xuống thì Phụng phủ này e rằng...”

Tên còn lại nghe thấy vậy liền nở nụ cười nói: “Phụng phủ có như thế nào thì cũng không liên quan đến chúng ta. Từ xưa tới nay, việc này cũng xảy ra rất nhiều rồi, ta đoán, chỉ cần một khi tin tức này được truyền đi thì những chi khác của Phụng phủ nhất định sẽ sinh loạn.”

“Những chi khác của Phụng phủ sao? Phụng phủ vốn không giống như các gia tộc khác. Bọn họ sớm đã tách ra thành từng nhà khác nhau rồi, cho dù có là những chi khác thì họ cũng không dây dưa gì với nhau đâu.”

“Ha ha, điều này rất khó nói. Nếu như Phụng Tiêu ngã xuống vậy thì chỉ còn lại Phụng lão thái gia và Phụng đại tiểu thư. Chúng ta đều biết, Phụng lão thái gia không phải là bị mắc chứng hay quên sao? Mặc dù nghe nói gần đây không phát tác nữa nhưng khi nào phát tác thì không ai biết trước được. Hơn nữa Phụng đại tiểu thư chỉ mới mười sáu tuổi, tuổi còn quá nhỏ. Vậy thì ta hỏi mọi người, làm gì còn ai có thể gánh vác được Phụng phủ chứ? Theo ta thấy, những chuyện phiền phức của Phụng phủ sắp tới rồi.”

“Khó nói, không phải là Phụng đại tiểu thư sớm đã tiếp nhận Phụng lệnh rồi sao? Có Phụng vệ tuân theo mệnh lệnh của nàng ấy thì ai dám dám Phụng phủ quấy rối chứ?”

“Nếu như không có thực lực thì làm gì có ai phục tùng theo một tiểu nha đầu hư danh chứ? Ai mà không biết thời này người ta chỉ tôn trọng những người mạnh thôi. Nếu như không có thực lực lẽ nào có thể dùng tay thay quân lệnh sao? Người thực sự là quá ngầy thơ rồi.”

Bên này mọi người xôn xao bàn luận thì ở hoàng cung bên kia, khi Mộ Dung Bác nghe được tin tức này thì cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cả người ông ngồi xuống long ý, hỏi lại tên ám vệ đang đứng phía dưới.

“Việc này có thật không? Tên Phượng Tiêu đó thật sự đã thành người thực vật rồi sao?”

“Thông tin mà thuộc hạ nghe ngóng được đúng là như vậy, còn không biết có thật hay không vì nô tài không thể tìm được cách đến gần Phượng phủ.”

Nghe vậy, Mộ Dung Bác đứng lên khỏi long ý, chấp tay đi đi lại lại ở đại điện. Một lát sau, ông dặn dò một thị vệ: “Truyền hai vị đại phu xuất cung cùng bốn quân.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 324: Nàng đã về chưa

Bởi vì cả đêm qua Phượng Cửu không ngủ nên sáng nay mới để cho lão thái gia thay thế trông coi ở trong phòng, bản thân nàng thì đi về phòng nghỉ ngơi bù một chút.

Còn những tin tức được truyền ra ngoài đó, đương nhiên là sau khi nàng, lão thái gia cùng với Quan Tập Lâm thương lượng mới cho người loan tin ra ngoài nên tin tức mới được truyền đi, còn những chuyện về sau thì trước mắt họ vẫn chưa để ý tới.

Bởi vậy, sau buổi trưa, khi các gia tộc các gia lần lượt phái người đem thuốc tới tận cửa và muốn thăm Phượng Tiêu thì đều do lão thái gia đi đối phó.

Những người đó đa phần là muốn đến xem tình trạng của Phượng Tiêu, lão thái gia đương nhiên không thể để cho bọn họ vào gặp Phượng Tiêu, nhưng ông cũng để quân gia dẫn một hai người vào thăm Phượng Tiêu đang hôn mê.

“Phượng lão thái gia cũng đừng quá lo lắng, Phượng tướng quân vẫn còn giữ được tính mạng, cho dù hiện tại đang hôn mê nhưng nhất định sẽ có cơ hội tỉnh lại.” Một vị gia chủ nhẹ giọng khuyên, hẳn ta cũng chỉ có thể an ủi như vậy thôi.

Một vị gia chủ khác gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu như Diệu Nhật quốc của chúng ta không có thầy thuốc cao tay vậy thì có thể đi mời thầy thuốc từ những nước khác. Mà chưa nói đến việc đi đến những nước khác, nếu như có thể tìm được Quý Y rồi mời hắn đến chữa bệnh cho Phượng tướng quân, có lẽ hắn sẽ tìm được cách khiến tướng quân tỉnh lại.”

“Trước mắt cũng chỉ cần cách tung tin mới danh y của bốn phương thôi. Nếu như có thể tìm được tung tích của vị Quý Y kia thì lão phu cũng có thể nhẹ lòng. Chỉ có điều tình trạng hiện tại của con ta như vậy...” Ông lắc đầu, khuôn mặt tràn đầy sự bi thương và bất đắc dĩ.

“Lão thái gia, quốc chủ tới.” Quân gia trực cửa quay vào bẩm báo.

Lão thái gia đi ra đón, chỉ để lại Lãnh Hoa túc trực ở bên giường, hai vị gia chủ nhìn nhau rồi cũng đi cùng lão thái gia.

“Tham kiến quốc chủ.” Lão thái gia chấp tay hành lễ, nhưng vẫn chưa kịp khom lưng xuống thì đã được Mộ Dung Bác đỡ dậy.

“Lão thái gia không cần đa lễ, Phượng Tiêu thế nào rồi?”

Đỡ lão thái gia dậy, Mộ Dung Bác liền mở miệng hỏi, giọng điệu quan tâm. Đây đích thực là một bộ dạng quan tâm lo lắng cho thân tử...

Khóe mắt của lão thái gia ửng đỏ, ông lắc đầu, vẻ mặt mang theo sự bi thương khó giấu: “Cũng may là còn có người quân sự của chợ đen mang được tể đến cứu mạng, nhưng cũng chỉ giữ được cái mạng, còn vẫn chưa tìm được cách khiến nó tỉnh lại. Chỉ e rằng... e rằng không thể tỉnh lại nữa.”

Nói tới đây giọng của ông bỗng nghẹn ngào, ông gãi ống tay áo lên lau nước mắt nơi khóe mắt.

“Lão thái gia đừng vội, hôm nay bốn quân dẫn theo hai vị thầy thuốc tới là để bọn họ xem bệnh cho Phượng tướng quân. Nói không chừng sẽ tìm ra được cách chữa bệnh cho tướng quân.”

“Lão phu dạ tạ quốc chủ trước.” Ông ấy chấp tay nói, sau khi hai vị gia chủ kia hành lễ ông mời bọn họ cùng vào.

Nghe theo sự ra hiệu của quốc chủ, hai vị thầy thuốc kia lần lượt tiến lên, họ kiểm tra rất cẩn thận, càng kiểm tra càng cảm thấy kinh ngạc. Rõ ràng là hôm qua lúc bọn họ tới, Phượng Tiêu chỉ còn sót lại một hơi thở, hơn nữa còn có vẻ không chống đỡ nổi...

Nhưng đến ngày hôm nay, mặc dù nhìn Phượng Tiêu không khác gì so với hôm qua nhưng hô hấp đã mạnh trở lại. Rõ ràng là đã lấy lại được tính mạng, điều này càng khiến bọn họ bội phục sự thần kì của được tể được đưa tới từ chợ đen. Loại được tể đó thật sự là có công dụng cải tử hoàn sinh sao? Rõ ràng là người sắp chết mà lại có thể cứu sống được?

Hai người đó lui xuống khỏi giường, họ đi đến phía trước mặt của quốc chủ đang ở gần ngoài, cung kính bẩm báo: “Quốc chủ, mặc dù tính mạng của Phượng tướng quân đã giữ lại được nhưng nội thương quá nặng, hơn nữa độc cũng chưa được loại bỏ sạch, bởi vậy dẫn đến việc không thể tỉnh lại. Nếu như tìm được Quý Y thì có lẽ sẽ có cơ hội tỉnh lại.”

“Sao? Thật vậy sao?”

Mộ Dung Bác tỏ vẻ trầm ngâm rồi quay sang hỏi lão thái gia: “Phượng Tiêu xảy ra chuyện mà Thanh Ca vẫn chưa quay về sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Chương 325: Quốc chủ đi rồi

Nghe vậy, hai vị gia chủ nhìn lão thái gia, bọn họ vẫn chưa quên rằng vị quốc chủ này có ý muốn giúp Phượng Thanh Ca đính hôn với...

Mặc dù trong mắt mọi người Phượng Thanh Ca gả cho thái tử của Thanh Đằng quốc làm trắc phi cũng khá vinh hạnh rồi nhưng trong mắt Phượng Tiêu thì lại khác, ông cảm thấy vị trí trắc phi này không xứng với con gái bảo bối của ông. Lúc đó Phượng Tiêu cũng giận dữ vì chuyện này, ông còn nắm cổ áo của vị Tướng gia đến tuyên chỉ ném ra ngoài, rõ ràng là tỏ ý không bằng lòng với mối hôn sự này.

Còn bây giờ, Phượng Tiêu đã ngã xuống, Phượng Thanh Ca lại ra ngoài chưa về thì không biết cái mối hôn sự này rốt cuộc sẽ ra sao?

Nghĩ đến đó, hai người kia tò mò nhìn về phía quốc chủ và lão thái gia.

Mà lúc này nét mặt của lão thái gia vẫn tỏ vẻ bi thương như cũ, nói: “Ta chỉ truyền tin báo nó nhanh chóng quay về, ta vẫn chưa nói cho nó biết rằng cha nó xảy ra chuyện. Nếu như để nó biết thì nó sẽ rất lo lắng.”

Nghe vậy, Mộ Dung Bác không tiếp tục hỏi nữa: “Lão thái gia cũng đừng quá lo lắng, Phượng Tiêu còn sống đã là điều hiếm thấy rồi. Bốn quân tin nếu như có thể tìm được lương y thì nhất định bệnh của hắn sẽ khỏi.”

“Ta xin nhận những lời chúc của quốc chủ.”

Lão thái gia hỏi của đầu chấp tay nói. Lúc đó trong đôi mắt đang sụp xuống của lão thái gia không còn sự bi thương nữa mà tràn đầy tức giận, nhưng lúc ông ngẩng đầu lên thì sự tức giận đó cũng lập tức biến mất, như thể nó chưa từng xuất hiện vậy, làm người ta không thể phát hiện được.

Mấy người họ lại nói chuyện thêm một lúc nữa, sau khi Mộ Dung Bác rời đi, hai vị gia chủ kia cũng lần lượt cáo từ.

Sau khi tiễn tất cả mọi người về rồi lão thái gia chẳng nói thêm gì nữa, sắc mặt tối sầm quay lại ngồi ở trong sân của Phượng Tiêu. Một tên đội trưởng của Phượng vệ đang trông coi ở những điểm bí mật gần đó nhìn nhau, họ đều cảm thấy có chút kì lạ.

“Mọi người nói xem, đại tiểu thư đã về rồi nhưng tại sao lão thái gia lại nói với những người đó là chưa về?”

“Lão thái gia nói như vậy chắc chắn là có dụng ý riêng của ngài ấy.”

“Sao ta lại cảm thấy đây là chủ ý của đại tiểu thư chứ?”

“Lại nói đến chủ tử, thật không ngờ rằng lúc quay về khuôn mặt của nàng ấy đã hồi phục rồi, thậm chí còn chẳng nhìn thấy một cái sẹo nào.”

Nghe hẳn gọi chủ tử, những người khác như cười như không, liếc mắt nhìn hần: “Xem ra trận đánh đó của đại tiểu thư đã thu phục được người rồi.”

Người nam nhân mặc áo lam liếc mắt nhìn bọn họ, cười nói: “Này, đừng trách ta không nhắc nhở các người, không chịu nghe lời dạy của bậc tiền bối thì chỉ có chịu thiệt thôi.”

Đang nói, thì nhìn thấy Phương Cửu ở cách đó không xa, nàng mặc một chiếc váy trắng rất mộc mạc đang đi tới.

“Nhìn xem, đó là chủ tử.”

Nam nhân mặc áo lam mỉm cười, không nói thêm điều gì nữa, tiến lên phía trước, cung kính hành lễ: “La Vũ tham kiến chủ tử.”

Phương Cửu dừng bước, nhìn hần rồi cười nhạt: “Là người sao?”

Hần nhếch miệng cười: “Ồ, chủ tử vẫn còn nhớ thuộc hạ sao?”

“Không phải người là người lần trước bị ta đánh cho một trận sao?” Nàng nhún mày nhìn hần thêm một cái nữa rồi lại nhìn lướt qua mấy người vừa đi tới nhưng nàng không nói gì mà rảo bước đi vào trong sân.

“Gia gia.” Nàng gọi một tiếng, lão thái gia đang ngồi trong sân liền ngừng đầu lên.

“Phương nha đầu tới rồi sao? Quốc chủ vừa mới đi.”

Lão gia đứng dậy hỏi: “Cháu có muốn vào thăm cha cháu không? Đi nào, gia gia đi vào cùng cháu.”

“Vâng ạ.” Nàng đáp lời, nàng để Lãnh Sương ở ngoài canh giữ còn bản thân mình thì đi vào trong phòng cùng lão thái gia.

Cửa phòng đóng lại, chẳng ai biết rằng đang làm gì trong đó. Mấy người kia bị Lãnh Sương cản lại, không cho tới gần nên cũng chỉ có thể đứng canh gác bên ngoài sân, chỉ có La Vũ là mặt dày cứ quẩn lấy Lãnh Sương hỏi đồng hỏi tây.

“Lãnh Sương, ta tên La Vũ, người còn nhớ ta không?” Nhưng đáp lại nụ cười lại nụ cười mà hần tự nhận là mẹ người đó chỉ là một ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Sương.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 326: Dược thiện

Người lui ra ngoài sân canh giữ đi.” Lãnh Sương cau mày, nhìn tên nam nhân mặc áo lam đang đi tới kia.

Nghe vậy, đôi mắt La Vũ khẽ dao động nói: “Chủ tử không còn bắt ta ra ngoài sân canh giữ nữa đâu.”

Hần nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt kia, nhếch miệng cười: “Yên tâm, chúng ta đều là người một nhà.”

Lãnh Sương nhún mày, nhìn thấy hần nghiêng ngàng ngồi xuống chiếc bàn ở trong sân, tự do uống trà và ăn điểm tâm trên bàn, nhưng nàng nhớ tới lời lời dò trước đó của chủ tử nên cũng không đuổi hần ra ngoài, chỉ để hần canh giữ ở trong sân chứ không để cho hần đến gần cửa phòng nữa bước.

Những người khác thấy thế, trong lòng cảm thấy có chút kì lạ. Họ nhìn Lãnh Sương đang quay ngược quay xuôi rồi lại nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, trầm tư suy nghĩ.

Còn trong phòng, lão thái gia và Phương Cửu đi vào gian trong. Lãnh Hoa đang đứng cạnh giường còn Phương Tiêu nằm trên giường vẫn hôn mê như cũ.

“Chủ tử.” Lãnh Hoa thấy nàng, cung kính hành lễ rồi lui sang một bên.

Phương Cửu ngồi xuống bên giường, nàng bắt mạch cho cha xong lập tức rút ngón châm từ nhẫn không gian ra, giải những huyết đạo mà trước đó nàng đã điểm. Khoảng nửa nén hương, Phương Tiêu trước đó vẫn ngủ say bỗng từ từ mở mắt.

Lão thái gia nhìn thấy vậy, tâm trạng rất vui vẻ, khỏe mắt ông ủng dò nhìn Phương Cửu, tảng đá đè nặng trong lòng ông cuối cùng cũng có thể đặt xuống rồi.

Sáng nay, Phương nha đầu nói với ông rằng cha nàng đã tỉnh lại, nhưng lúc ông sang thăm thì thấy Phương Tiêu vẫn hôn mê. Sau đó ông lại nhìn thấy Phương nha đầu dùng mấy cái ngón châm châm lên người con trai ông, nhưng Phương Tiêu vẫn hôn mê đến tận khi mọi người tới thăm...

Mặc dù lúc đó ông không tận mắt chứng kiến con trai ông tỉnh lại nhưng ông tin lời nói của Phương nha đầu và cũng đã sắp xếp mọi chuyện theo lời dặn của nàng. Bây giờ có thể nhìn thấy Phương Tiêu hôn mê mãi không tỉnh đã tỉnh lại rồi thì trong lòng ông vô cùng xúc động.

“Phương Tiêu, con dọa chết bọn ta rồi!” Lão thái gia nghẹn ngào nói, sau đó thở phào một hơi.

Phương Tiêu mở miệng, muốn nói chuyện nhưng hơi thở của ông vẫn còn khá yếu ớt nên chỉ có thể mấp máy môi không nói lên lời.

“Cha, người yên tâm, nếu điều dưỡng tốt thì thân thể của người sẽ dần dần khỏe lại thôi.”

Phương Cửu nhẹ giọng nói: “Mặc dù các vết thương trên thân thể cha khá nghiêm trọng nhưng người có thể tỉnh lại là tốt rồi. Chỉ cần từ từ điều dưỡng thì một tháng sau là cha có thể xuống giường đi lại được.”

Vết thương nặng nhất của ông chính là ngực bị chấn động mạnh nên ngũ tạng đều bị tổn hại. Nếu như không phải là y thuật của nàng tinh thông lại từng nghiên cứu về dược tễ và đan dược thì bị thương nặng như vậy đúng là hết thuốc chữa. Với y thuật của nàng cộng với đan dược hoặc dược tễ thì khoảng một tháng thôi là nàng có thể khiến thân thể của cha nàng hồi phục được năm, sáu phần.

“Trong khoảng thời gian này nhất định phải để cho cha cháu nghỉ ngơi. Qua ngày hôm nay chắc sẽ không có thêm người đến thăm nữa, nếu có thì gia gia cũng phải mời họ quay về.”

“Được, được, tất cả mọi chuyện đều nghe theo cháu.” Lão thái gia lập tức đồng ý, ông sẽ đối phó với những người đến thăm rồi mời họ quay về.

Lúc này, ngoài cửa phòng có người gõ nhẹ hai tiếng rồi một hình bóng đi vào.

“Tiểu Cửu, ta mang cháo đã nấu như đến đây.” Quan Tập Lãm bưng một nồi cháo nhỏ tới, nhìn thấy lão thái gia cũng ở đó, hẳn gọi một tiếng gia gia.

Lão thái gia vừa nghe thấy bát cháo này là để cho Phương Tiêu ăn thì hỏi: “Hiện tại, cha của người có thể ăn được cháo sao? Ngực của nó bị nội thương nặng như vậy chỉ e rằng...”

Phương Cửu mỉm cười, tiến lên đỡ lấy nồi cháo nhỏ rồi múc ra một bát: “Đây là dược thiện (*) do cháu chuẩn bị cho cha. Cha bị thương phần nội tạng nên dùng thuốc phải hết sức cẩn thận. Dược tính của số thuốc này khá ôn hòa, có tác dụng chữa trị phần nội tạng bị thương mà lại khiến cơ thể người bệnh dễ dàng hấp thụ.”

(*) Dược thiện: Món ăn được nấu từ các vị thuốc, hoặc các thành phần trong món ăn kết hợp với nhau có tác dụng chữa bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 327: Muốn có lão bạch

Nhân lúc nàng múc cháo thì Quan Tập Lãm cũng đi đến bên giường cẩn thận điu Phương Tiêu ngồi dậy để Phương Tiêu có thể dễ dàng ăn cháo.

Bưng bát cháo được nấu rất như đến bên giường, Phương Cửu vừa thổi cho nó nguội bớt, vừa nói: “Cha, trong này con có bổ thêm linh dịch. Nó vừa có thể khiến ngũ tạng đang bị thương bình phục, vừa có thể khôi phục được thể lực và khiến hơi thở ổn định hơn. Nào, cha, ăn thật nóng.”

Lão thái gia ở bên cạnh thấy Phụng Cửu chăm sóc cha nàng rất tỉ mỉ chu đáo thì cười mỉm rồi gật đầu.

Ai nói có con trai mới tốt chứ?

Ai nói chỉ có con trai mới có thể gánh vác được việc phát triển gia tộc chứ?

Việc mà nam tử có thể làm, thì nữ tử cũng có thể làm, thậm chí còn có thể làm tốt hơn đó chứ!

Dòng chính huyết mạch Phụng phủ nhà ông coi như chỉ có mỗi Phụng nha đầu này. Nhưng đứa bé này từ nhỏ đã không cần mọi người phải bận tâm lo nghĩ, hiểu thuận với trường bối, sống biết trên biết dưới. Bấy giờ Phụng phủ xảy ra chuyện, nếu như đối lại là một nam nhi thì e rằng sẽ không chịu đựng nổi áp lực đến nỗi chân tay luống cuống rồi.

Còn nàng, mới chỉ là một khuê nữ mười sáu tuổi, nhưng đã phải lo toan trên dưới, đứng bờ vai nhỏ bé của nàng gánh vác cả Phụng phủ, chống đỡ cả một khoảng trời cho Phụng phủ.

Nghĩ vậy, trong lòng ông xúc động vô cùng, vừa kiêu ngạo vừa thương xót.

“Cha, cha ngủ tiếp đi.”

Phụng Cửu nhẹ giọng nói, sau khi cho Phụng Tiểu ăn hết bát cháo, nàng nhờ Quang Tập Lầm đỡ Phụng Tiểu nằm xuống ngay ngắn. Nàng chỉ để mình Lãnh Hoa ở lại canh giữ còn ba người họ đều đi ra ngoài.

“Gia gia, ca, chúng ta đến chỗ của cháu nói chuyện nhé!” Nàng nhìn hai người họ rồi nói.

“Được.” Hai người kia đáp lời, gật đầu.

Phụng Cửu nhìn đám người La Vũ đang đứng trong sân nói: “Các người canh giữ ở trong sân, không có sự cho phép của ta thì không được cho người ngoài bước vào trong phòng nữa bước.”

Mấy người đó nhìn nhau rồi trầm giọng đáp lời: “Vâng!”

Sau khi dặn dò Phụng vệ canh giữ sân xong thì ba người họ cùng đi về chỗ của nàng.

Bên kia, trong hoàng cung.

Sau khi hỏi cung, Mộ Dung Bác nhìn hai tên đang đứng trong điện, ngập ngừng hỏi: “Các người thấy sao? Phụng Tiểu có thật là hôn mê không tỉnh và thành người thực vật rồi không?”

Không phải là ông nghi ngờ mà là ông cảm thấy việc này có chút khó tin.

Ông vốn tưởng rằng Phụng Tiểu chắc chắn phải chết rồi, nhưng ai biết được được tể mà chợ đen mang đến lại có thể giữ lại được tính mạng của Phụng Tiểu. Hơn nữa bọn họ cho rằng sau khi Phụng Tiểu giữ lại được tính mạng rồi thì sẽ tỉnh lại nhưng thật không ngờ Phụng Tiểu lại rơi vào hôn mê rồi trở thành người thực vật.

Mặc dù đối với ông mà nói chuyện này là một chuyện tốt, nhưng không hiểu sao trong lòng lại luôn có một nỗi bất an không tên.

Hai tên trong điện kia nhìn nhau, trầm suy nghĩ rồi mới mở miệng nói: “Quốc chủ, Phụng Tiểu trúng của chúng thần mỗi người một thương, lúc đó chúng thần dùng gần bảy phần lực đạo. Nếu như là người bình thường thì sớm đã chết rồi, cũng chỉ có Phụng Tiểu mới chống trụ được đến giờ. Nhưng chúng thần tin rằng tuy hẳn không chết nhưng cũng không khác người chết là mấy. Dù sao ngu ngạo của hần bị trúng hai thương nên bị tổn thương rất nặng, e rằng thần tiên cũng không cứu được.”

Có lẽ Mộ Dung Bác cũng chỉ cần nghe một câu khẳng định của họ, nghe để yên tâm mà thôi. Lúc này nghe được hai người này nói như vậy thì hẳn cũng có thể đặt nỗi lo trong lòng xuống rồi.

“Ừ, bốn quân cũng cảm thấy có lẽ là như vậy.”

Hắn gật đầu rồi mỉm cười: “Hai ngày nay hai vị vất vả rồi.”

“Có thể san sẻ nỗi lo giúp quốc chủ, đó là may mắn của chúng thần, chỉ có điều...”

Giọng nói của hai người hơi ngập ngừng, có chút lưỡng lự, bộ dạng có vẻ như có điều muốn nói nhưng lại không biết có nên nói hay không.

Thấy vậy, Mộ Dung Bác khẽ cười: “Hai vị có chuyện gì thì mời cứ nói thẳng.”

Nghề vậy, hai người kia cũng không che giấu nữa, trực tiếp nói: “Quốc chủ, là như thế này, chúng thần... muốn con ngựa gọi là Lão Bạch đó, không biết quốc chủ có thể nghĩ cách không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cầm)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 328: Dám không tuân theo sao

Con ngựa có dáng dấp kỳ quái đó nhất định là một linh thú, chỉ là bọn họ không nhận ra chất lượng và chủng loại của nó. Nhưng trong tình hình như vậy nó cũng không sợ uy áp Vô Tông cùng sát khí của hai người bọn họ, bọn họ tin rằng chất lượng của nó chắc chắn không tồi.

Nếu như có thể có được nó, bọn họ nhất định sẽ thuần phục nó, khiến nó trở thành linh thú tọa kỵ của bọn họ. Nói cho cùng thì bọn họ chưa bao giờ gặp một linh thú vừa có linh tính lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy. Sau trận chiến ngày ấy, trong bụng bọn họ vẫn muốn có được nó.

Nghे thấy lời của hai người này, Mộ Dung Bác sững sờ: “Các người muốn con ngựa kia sao? Theo bốn quân biết, con ngựa đó là Lão Bạch của Phụng Thanh Ca mang về lúc ra ngoài rèn luyện. Nếu như muốn nâng tặng đi, chỉ sợ là không có khả năng.”

Từ trận chiến ngày đó, ông cũng biết con ngựa kia không giống như bình thường, hai người Vô Tông đỉnh phong lại có thể bị hai vó của nó hai đạp bay dễ dàng. Vậy thử hỏi, ngựa bình thường có bản lĩnh này hay không?

Chỉ có điều, ông dường dường là quốc chủ lại muốn đi tranh giành một con tọa kỵ... những lời này thật sự là có chút khó nói.

“Phụng Tiểu ngã xuống, Phụng phủ cũng chỉ còn lại hai người, một Phụng lão thái gia đã già và Phụng Thanh Ca chưa tới mười sáu tuổi. Lão thái gia kia còn có chút chứng suy giảm trí nhớ, còn Phụng Thanh Ca lại không có thực lực. Đợi mấy ngày nữa, chỉ sợ ngay cả Phụng phủ bọn họ cũng không giữ được thì sao lại có thể giữ được một con ngựa?”

“Nếu quốc chủ không tiện mở miệng, vậy chỉ bằng đợi thêm một chút thời gian. Lão phu cảm thấy, đến lúc đó nếu như quốc chủ mở miệng thì Phụng Thanh Ca cũng không dám không tuân theo, dù sao Phụng Tiểu ngã xuống cũng khiến Phụng phủ bấy giờ không còn như xưa rồi.”

Mộ Dung Bác nghe những lời này cũng thấy dao động, liền cười nói: “Cũng được, vậy ta trì hoãn chút thời gian. Đợi đến lúc có cơ hội thích hợp, bốn quân chắc chắn tặng con ngựa kia cho hai vị.”

“Được như vậy, chúng ta cảm ơn quốc chủ trước.” Hai người chấp tay thi lễ, trên mặt cũng lộ ra ý cười.

Dưới góc nhìn của bọn họ, chuyện này cần bản là không có khó khăn gì. Phụng Tiểu ngã xuống, chẳng lẽ Phụng phủ lại không phải là một con đẻ béo đợi làm thịt sao? Chỉ là một con ngựa mà thôi, đến lúc đó chỉ sợ cho dù nàng muốn giữ lại cũng không giữ được!

Cùng trong lúc đó, tám gã Phụng vệ canh giữ ở trong viện của Phụng Tiểu ngồi túm tụm xung quanh đột nhiên nổi lên ý nghĩ phá vỡ cửa phòng đóng kín kia...

“Mọi người nói xem, gia chủ đúng là hôn mê bất tỉnh sao?” Một người có chút hiếu kỳ.

“Có lẽ vậy, không phải ngay cả quốc chủ cũng đưa đại phu qua đây tra xét sao? Huống chi nghe nói gia chủ lúc đó bị thương rất nghiêm trọng, có thể giữ mạng cũng đã rất tốt rồi.”

“Nhưng sao ta lại cảm thấy việc này có chút gì không đúng lắm? Nếu không thì chúng ta vào xem xem?” Một người kiến nghị, trong giọng nói có mấy phần nóng lòng muốn thử.

“Ta khuyên các người đừng có suy nghĩ này! Chủ tử vừa rồi đã giao phó, không có lệnh của nàng, không cho phép vào trong.” La Vũ mặc sắc phục xanh lam, hai tay chống nạnh, đứng dựa vào cái cây trong sân nhìn bọn họ chăm chăm. Giọng nói của hắn lạnh nhạt, lúc này trên mặt cũng mất đi vẻ vui đùa hàng ngày.

“Nhưng chúng ta đều không biết tình hình của gia chủ như, trong lòng cũng không yên tâm được! Hơn nữa, Phạm Lâm y thuật không tồi, để hắn giúp gia chủ xem bệnh không chừng có thể biết được tình hình của gia chủ...”

Phạm Lâm mặc một bộ bạch y ôn tồn tạo nhà, hơi trầm tư rồi nói: “Chưa được đại tiểu thư và lão thái gia cho phép đã tự ý đi vào cũng không hay. Ta cảm thấy hay là thôi đi! Những điều nên cho chúng ta biết thì sẽ cho chúng ta biết, những điều không muốn để cho chúng ta biết thì chúng ta tốt nhất cũng đừng đi tìm hiểu.”

Những người khác có vài người khẽ gật đầu biểu thị tán thành, chỉ có một người hơi lộ ra bất mãn: “Chuyện này cũng đâu có gì nghiêm trọng? Không phải vào xem chút thôi sao? Mọi người không dám đi vào, tự ta đi vào được chưa? Chỉ cần các người không nói thì đại tiểu thư cũng sẽ không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 329: Chi thứ của phượng gia

Hắn vừa dứt lời, lập tức đi về phía cửa phòng khép kín.

“Tề Khang!” Một người đều gần giọng quát hắn.

Tên Phượng vội đi lên trước dừng bước lại rồi quay đầu nhìn bọn họ với vẻ cười cợt: “Mọi người căng thẳng quá rồi, ta sẽ không làm gì với gia chủ đâu, chỉ là tò mò vào xem thôi, không sao đâu.”

Hắn vừa dứt lời liền giờ tay đẩy về phía cửa phòng. Cùng lúc này, cánh tay đưa ra bị người ta bắt lại khiến hắn hơi nghiêng đầu nhìn. Thì ra là La Vũ đang giữ lấy tay hắn.

“La Vũ, ngươi làm gì vậy?”

Sắc mặt La Vũ tối sầm nhìn hắn, trong mắt rõ ràng đã có chút không vui: “Tề Khang, lúc chủ tử đi đã giao phó chúng ta canh giữ nơi này, không ai được phép vào mà chưa có sự cho phép. Lúc đó ngươi cũng nhận lời rồi thì đừng khiến cho chúng ta khó xử.”

Tề Khang thấy ánh mắt hắn vẻ cũng nghiêm túc liền khẽ run sợ. Hắn ta từng sốt giấy lát rồi thu tay lui bước về sau, đồng thời quay đầu nhìn mấy người sau lưng cũng thấy vẻ nghiêm túc trên gương mặt bọn họ. Lúc này hắn ta mới áy náy cười.

“Xin lỗi, chỉ vì ta có chút tò mò thôi, vậy ta không đi vào là được rồi mà.”

Vốn dĩ chuyện này xem ra cũng không đến mức quá nghiêm trọng, nhưng hôm nay thấy từng người bọn họ như vậy cũng làm cho hắn xấu hổ. Hắn thực sự không có ý nghĩ khác, mà chỉ là muốn biết tình trạng sức khỏe của gia chủ bây giờ, thật không ngờ hắn nhất thời kích động, suýt nữa đã làm cho các huynh đệ của hắn khó xử.

Tề Khang là người nhỏ tuổi nhất trong số tám người, nhưng cũng không phải là người không biết lý lẽ, sau khi ý thức được việc làm sai trái của mình, hắn lập tức xin lỗi.

Mấy người thấy vậy khẽ thở phào một hơi, lúc này mới thật sự yên tâm.

Ký thực bọn họ cũng không biết, Phượng Cửu không chỉ dẫn họ canh chừng nơi đây không cho người ta tiến vào, nàng còn dặn họ ám vệ thi hành mệnh lệnh trấn giữ. Nếu có người không được nàng cho phép mà dám tự động tiến vào, thì cho dù là ai cũng phải giết!

Những động tĩnh trong viện cũng tự có ám vệ bẩm báo toàn bộ cho nàng. Cho dù nàng không có ở đây, nhưng cũng biết rõ mọi chuyện đã xảy ra ở nơi này.

Hai ngày sau, nàng có ý từ bên ngoài vội và trở về. Mà việc nàng trở về cũng là để cho mọi người trong thành đều nhìn thấy bóng dáng của nàng, để khiến cho mọi người đều biết nàng đã quay lại.

Trong thành lan truyền tin tức nàng trở về khiến Mộ Dung Dật Hiền lập tức chạy tới Phượng phủ. Chỉ là không ngờ lúc đi tới ngoài cửa kín của Phượng phủ đã thấy mười mấy người chờ ở bên ngoài. Hắn nhỏ giọng giao cho người hầu theo sau hỏi thăm một chút mới biết thì ra là chi khác của Phượng phủ tới đây.

Thấy thế, hắn cũng không đi vào Phượng phủ mà tìm chỗ lâu cách Phượng phủ không xa. Hắn ngồi xuống uống trà ở lầu hai, đồng thời cũng chú ý đến cửa chính của Phượng phủ.

“Lão thái gia! Đại tiểu thư! Chi thứ Phượng gia chúng ta đã tới bên ngoài, nói là muốn gặp gia chủ một chút.” Quân gia bẩm báo lại tình hình bên ngoài rồi đợi hai người giao phó.

“Chi thứ? Chi thứ nào?” Lão thái gia khẽ cau mày hỏi.

“Là Nhị lão thái gia...”

Lão thái gia nghe vậy hơi trầm tư rồi liếc nhìn sang Phượng Cửu bên cạnh, thấy nàng cũng không mở miệng, ông nói với quân gia: “Dẫn bọn hắn tới phòng khách để ta qua xem thử.”

“Vâng.” Quân gia đáp lời xong lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

“Phượng nha đầu, cháu thấy thế nào?” Lão thái gia hỏi dò.

“Chắc là bọn họ đã nghe thấy cha ngã xuống nên tới đánh chủ ý lên đầu của chúng ta.” Nàng khẽ cười lơ đãng. Những việc ngày hôm nay mới chỉ là bắt đầu, những kẻ lang sói đang nhìn chằm chằm vào Phượng phủ chỉ có nhiều hơn chứ không hề ít.

“Không sai! Mấy người này đều là những kẻ hung ác độc địa, ta ra ngoài đuổi bọn chúng đi.” Lão thái gia nói xong liền cất bước đi ra ngoài.

“Gia gia.” Nàng gọi ông lại, con người trong sáng lấp lánh khẽ chuyển động..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 330: Dã tâm bùng bùng

Lão thái gia dừng bước rồi quay đầu nhìn về phía nàng.

Phượng Cửu đứng lên, đi tới phía ông nhẹ nhàng nói: “Đề cháu đi là được rồi, gia gia hãy ở đây cùng cha!”

“Cháu đi?” Lão thái gia hơi ngạc nhiên, có chút lo lắng nàng ứng phó không lại.

“Chẳng qua chỉ là vài người của chi thứ, lẽ nào gia gia còn lo lắng cháu ứng phó không được?” Nàng khẽ cười gian xảo rồi phát nhẹ ống tay áo, dúi bước đi về phòng khách phía trước.

Còn lúc này, những người đang chờ ở đại sảnh đã có người sốt ruột.

“Tại sao lâu như vậy vẫn còn chưa tới? Không đặt chúng ta trong mắt phải không?”

“Đừng vậy, Phượng Tiểu ngã xuống nên ngay cả cách tiếp đãi khách cũng không hiểu nữa phải không?”

Nghe mấy người bắt đầu lăm bằm trong sảnh, lão gia đang nhắm mắt nắm quai trọng (1) trong tay liền ngồi ngay ngắn rồi mở mắt quát: “Câm miệng!”

Một tiếng quát này khiến mọi người trong sảnh đều yên tĩnh trở lại, ai cũng không dám phát ra thêm tiếng động nào. Mãi đến khi giọng nói của quân gia ở bên ngoài truyền đến.

“Đại tiểu thư đến!”

Mọi người trong sảnh nghe vậy, đều nhìn về bóng người đang đi từ phía ngoài.

Chỉ thấy người đi tới mặc trang phục màu trắng với dáng vẻ tinh tế mà mềm mại, bước chân uyển chuyển, lộ ra sự ưu nhã chậm rãi tiến đến. Mỗi một bước của nàng, làn váy trắng đều như bọt nước bắt đầu ập tới tràn ra vô cùng đẹp đẽ.

Lại nhìn lên trên thấy dung nhan của nàng thanh nhã tuyệt trần, kết hợp với da dẻ trắng như tuyết khiến người ta chỉ liếc mắt nhìn đã không thể quên được.

Đúng là không hổ danh đệ nhất mỹ nhân Diệu Nhật quốc.

Chỉ là, nghe đồn là một chuyện, lúc nhìn thấy nàng lại là một chuyện khác. Bọn họ cảm thấy trên người của nàng có một khí chất đặc biệt khiến người ta không dám tới gần, hơn nữa khí chất này không hề thua kém so với dung nhan tuyệt sắc của nàng.

Nhìn thấy nàng khiến tâm tư của mọi người cũng xao động. Thử nghĩ xem, một nữ nhân yếu ớt như vậy làm sao có được năng lực gánh vác toàn bộ Phụng gia?

Nghĩ tới đây, bọn họ càng cảm thấy hôm nay đi tới nơi này là việc đúng đắn.

“Thanh Ca tham kiến Nhị thúc công và các vị thúc bá.” Sau khi nàng thi lễ với lão già cùng với mấy người đàn ông trung niên trong sảnh, lúc này mới đi tới ngồi xuống vị trí chủ nhà.

“Tại sao người lại tới? Gia gia người đâu?” Lão già mở miệng hỏi, giọng nói có vài phần bị coi nhẹ nên không vui.

“Mấy ngày nay chuyện trong phủ tương đối nhiều, gia gia trăm công nghìn việc nên thân thể có chút mệt mỏi, lúc này đang nghỉ ngơi.” Giọng nói của nàng êm dịu với ngữ điệu chậm rãi, giống y như một thiên kim đại tiểu thư được nuôi dưỡng ở khuê phòng không hiểu thế sự.

Giờ khắc này nàng cho người ta cảm giác ngoan ngoan mà vô hại.

Sau khi nghe được lời của nàng, lão già liếc mắt nhìn nàng với giọng nói thâm trầm: “Chúng ta đã nghe nói chuyện của cha người, chính bởi vì đã nghe nói nên mới cố ý qua đây. Dù sao chúng ta cũng là máu mủ tình thân, bây giờ Phụng phủ xảy ra chuyện, chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Nghe lời này, Phụng Cửu lấy nước trà của hạ nhân dâng tới rồi khẽ nhấp một ngụm, cũng để che giấu một nụ cười trào phúng nở ra bên môi. Nàng cúi đầu từ tốn uống trà.

Lão già thấy nàng không mở lời liên tiếp tục nói: “Nước không thể một ngày không có vua, nhà không thể một ngày không có chủ. Bây giờ phụ thân người ngã xuống mà gia gia người lại tuổi già, còn người lại là một thân nữ nhi, cho nên lần này ta tới là muốn thương lượng một chút với gia gia người. Ta đề cử thúc thúc của người nắm giữ Phụng gia cho các người trước để ổn định lại trên dưới của Phụng phủ. Chỉ có thực lực Vô Tông của thúc thúc người mới có thể nhận trách nhiệm nặng nề này.”

(1) Quái tượng: Gậy chống của người già.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 331: Muốn đoạt quyền

Phụng Cửu đặt chén trà xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười nhân hậu, nàng biết mấy nam tử trẻ tuổi phía sau kia đang nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng đưa mắt nhìn mấy nam nhân trung niên đang ngồi trong sảnh, cuối cùng nhìn về phía nhị thúc công kia, cười nói: “Nhị thúc công có lòng, bây giờ mọi thứ trong phủ bọn ta đều ổn cả, cũng không cần thúc thúc đến quản lý thay Phụng gia bọn ta.”

Giọng của nàng hơi ngừng, mang theo chút thờ ơ: “Huống hồ, tuy mọi người là người Phụng gia, nhưng Phụng phủ từ thời gia gia, các vị trưởng bối đã dọn ra ăn riêng ở riêng cả rồi. Nên chuyện của Phụng gia bọn ta, nhị thúc công không nên nhúng tay vào thì tốt hơn.”

“Người nói gì vậy? Có người nói chuyện với trưởng bối giống như người sao?” Hần nói với giọng điệu không vui, khuôn mặt già nua nhiều nếp nhăn cũng trầm xuống, rõ ràng là không ngờ nàng chỉ là tiểu bối lại dám nói chuyện với bọn họ như vậy.

“Phụng Tiểu cũng đã ngã xuống rồi, người xem, ngay cả một đứa nhóc cũng không có quý cù.” Đám người đàn ông trung niên ngồi hai bên cũng trầm giọng nói, ánh mắt chỉ trích nhìn Phụng Cửu.

Mà mấy nam tử trẻ tuổi đứng đó thì lại đang suy nghĩ, nếu bọn họ có thể nhập vào dòng chính Phụng phủ thì sau này cũng có thể thân cận thêm với tiểu đường muội này. Còn có thể lực của Phụng vệ, nếu do người của chi thứ hai quản lý thật, thì coi như chi thứ hai của bọn họ thật sự đã có thể đoạt quyền rồi.

“Ha ha...”

Nghe từng lời chỉ trích của bọn họ, Phụng Cửu cười khẽ một tiếng. Nàng hơi dựa vào đằng sau ghế ngồi, tay nâng sợi tóc rũ ở bên cạnh lên nghịch nghịch rồi thường thức. Về mặt mang theo mấy phần thờ ơ, phong thái lười biếng cũng theo đó tỏa ra.

Dường như tiếng cười của nàng vừa vang lên, khí tức của người cũng bắt đầu thay đổi. Nếu nói ban này nàng ngoan hiền như một con mèo nhỏ, khiến người ta cảm thấy yếu đuối có thể lấn lướt, thì lúc này nàng lại lười biếng như một con sư tử đang say giấc, toàn thân tản ra khí tức nguy hiểm làm người ta cảm thấy lạnh sống lưng, một luồng khí lạnh từ dưới chân dâng lên khiến bọn họ đứng ngồi không yên.

“Người cười gì đấy?”

Bởi vì bị nụ cười của nàng dọa sợ, một người đàn ông trung niên trầm giọng hỏi.

Phụng Cửu khẽ chớp mắt, lạnh nhạt liếc mắt nhìn họ, khẽ môi hơi cong lên: “Đương nhiên là cười các người không biết tự lượng sức mình rồi!”

Lời nàng vừa nói ra khiến mọi người xấu hổ một lúc, chỉ thấy lão già kia nặng nề gõ gậy xuống mặt đất, lớn tiếng quát lên: “Đối với trưởng bối mà lại vô lễ như vậy! Người thật là xược! Gọi gia gia người ra đây! Ta muốn hỏi xem hần dạy dỗ tiểu bối như thế nào mà lại để cho một tiểu bối không đặt trưởng bối vào mắt như vậy.”

Rõ ràng, Phụng Cửu thấy vẻ mặt của mỗi người họ đều rất tham lam, nhưng lại làm ra dáng vẻ hiên ngang chính nghĩa, nên vô cùng chướng mắt.

Ngón tay trắng nõn tinh tế của nàng gõ nhẹ lên bàn, thấy từng người họ lộ ra vẻ mặt không cam lòng, tất cả đều muốn chiếm đoạt Phụng phủ của nàng. Nghĩ vậy, khẽ môi cong nhẹ thành một nụ cười, trong mắt bỗng lóe một tia gian xảo, chỉ nghe thấy giọng nói mang theo mấy phần lười biếng của nàng vang lên.

“Các người đã nói muốn giúp chúng ta quản lý Phụng phủ, thì chắc hẳn phải có vài phần thực lực. Nếu không, đừng nói gia gia ta không chịu giao quyền lớn của Phụng phủ ra, ngay cả ta cũng không đồng ý, chứ đừng nói đến Phụng vệ của Phụng phủ bọn ta.”

“Có điều...”

Giọng của nàng hơi ngừng, mỉm cười nhìn bọn họ.

Nghe thế, con người của những người trong sảnh sáng lên, trong mắt bắn ra tia sáng nhìn về phía nàng, vội vàng hỏi: “Có điều gì?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 332: Người thì không được

Thấy vẻ mặt vội vàng của họ, Phụng Cửu nhếch môi cười: “Có điều, nếu như có thể đánh thắng ta, ta nhất định sẽ chấp tay giao quyền lớn của Phụng phủ ra.”

Nghe vậy, mọi người hơi sững sốt, sau đó không nhịn được bắt đầu cười lớn tiếng. Trong đó có một nam tử trung niên cười lớn, giọng mang theo khinh thường: “Chỉ dựa vào người? Người đừng đùa, đừng nói là ta, ngay cả người cùng lứa với người cũng mạnh hơn người.”

“Thật không?”

Nàng khẽ cười, vẻ mặt tươi tắn hết như một chú chó trắng nhỏ nhắn vô hại: “Trong phủ có một sân luyện võ, chi bằng đến đó ngay đi?”

Đề nghị này của nàng vừa đưa ra, mọi người trong sảnh chỉ thiếu điều giơ cả tay cả chân lên tán thành. Vì vậy, dưới sự hướng dẫn của nàng, cả đám người đi đến sân tập võ gần phía sau núi.

Mà dọc theo đường đi, lông mày của lão già kia hơi nhíu, ánh mắt mang theo quan sát và tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm Phụng Cửu, tựa như muốn nhìn xuyên thấu tâm hồn nàng. Tiếc là hiện ra trước mắt lão chỉ là một thiếu nữ đáng yêu vô hại, khiến người ta không thể đoán được điều gì.

Sau khi nghe được chuyện này, mọi người trong phủ đã nhỏ tiếng bàn luận. Có điều bọn họ thân là người của Phụng phủ, dù bàn luận to nhỏ ở trong phủ thì cũng sẽ không truyền tin tức này đi. Nhưng vì biết chuyện này, nên có người trong bọn họ cũng đi theo xem thử.

Sau khi tám đội trưởng Phương vệ nghe được chuyện này, cũng hơi kinh ngạc: “Không phải chứ? Chỉ mình đại tiểu thư mà dám theo bọn họ ti thì? Theo ta biết, bên chi thứ hai cũng có nhiều nhân tài, có một người mới tiến vào cấp bậc Võ Tông ở tháng trước. Nếu đại tiểu thư giao đấu với hắn, chẳng phải là thua chắc rồi sao?”

“Đại tiểu thư không phải là người như vậy đâu. Nếu nàng làm thế, có lẽ nàng đã nắm chắc phần thắng rồi.”

“Sao có thể? Chi với thực lực của nàng ấy sao? Đừng đùa.” Một người phát tay áo, vẻ mặt không tin.

Chi có La Vũ sau khi nghe được tin này thì ánh mắt sáng lên, khoác bả vai của Phạm Lâm bên cạnh nói: “Đi thử đi, chúng ta đi xem chủ tử trị người. Ta đã nói với người, người vẫn chưa giao thủ với nàng, động phải nàng ấy thật sự chỉ có xui xẻo thôi, mọi người đừng nghĩ ngờ thân thủ của nàng được không? Hiếm có cơ hội xem thử, đừng bỏ lỡ.”

Vừa dứt lời, La Vũ lập tức vừa đẩy vừa kéo dắt Phạm Lâm đi, hướng về phía sân luyện võ.

Những người khác thấy vậy, hơi dừng một chút, cũng đi theo đến sân luyện võ.

Ám vệ canh giữ xung quanh tiểu viện thờ dài trong lòng. Bọn họ cũng muốn đi xem, nhưng tiếc là phải canh giữ viện này, không được rời khỏi.

Phương Tiêu đang nói chuyện với lão thái gia trong phòng, sau khi nghe được tin tức, cũng không nói gì thêm. Hắn biết rõ Phương nha đầu, nếu không nắm chắc thì sẽ không làm như thế. Hắn đoán nàng làm vậy là muốn giết gà dọa khỉ. Người của chi thứ hai cũng thật là, cứ khăng khăng đến gặp vào lúc này, thật làm người ta thất vọng!

Vốn muốn để Lãnh Hoa đến truyền lời, bảo nàng hạ thủ lưu tình, nhưng nghĩ rồi lại thôi.

Nếu không cho bọn họ một bài học kinh nghiệm, những người này sẽ không từ bỏ, cũng sẽ không sợ, thế thì tùy ý nàng đi vậy!

Chỉ sân luyện võ vốn có không ít hộ vệ trong phủ vây quanh quan sát, nhưng vẫn chưa thấy được cuộc chiến thì đã bị quân gia đuổi đi hết, bắt họ ai về chỗ nấy. Vậy nên, đến lúc cuối chỉ còn lại khoảng mười người của chi thứ hai, vài người đội trưởng Phương vệ cùng với Lãnh Suong và quân gia ở cạnh trông chừng.

“Đường muội, cha ta nói, để tránh bị người ta nói ông ấy ý lớn hiếp nhỏ, để ta tới gặp muội là được.” Nam tử trẻ tuổi tiến lên, giữa hai lông mày đầy vẻ kiêu ngạo.

Nhưng sau khi Phương Cửu liếc mắt nhìn hắn thì lắc đầu: “Người thì không được!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 333: Không có ý tốt

Nghe thế, sắc mặt nam tử trẻ tuổi kia đen kịt lại.

Hắn không được? Sao hắn lại không được?

“Khẩu khí của đường muội lớn thật, vẫn chưa thử mà! Sao lại biết ta không được?” Hắn hỏi lại, ánh mắt mang theo vài tia khiêu khích quét qua người nàng, rõ ràng là có ý đồ riêng.

Mà lời này của hắn vừa nói ra, Phương Cửu vẫn chưa nói gì thì sắc mặt đám người La Vũ cách đó không xa đều đã trầm xuống. Ánh mắt rét lạnh nhìn nam tử kia chằm chằm. Nhất là La Vũ, bàn tay nắm thành nắm đấm bóp chặt các ngón tay, phát ra tiếng kêu răng rắc.

Chiếm tiện nghi từ miệng chủ tử của của hắn? Hừ! Tiểu tử này, hắn nhớ kỹ!

Phương Cửu thấy ánh mắt của hắn càn rỡ đảo quanh người nàng, hơn nữa hình như lời kia là để cho nàng không hiểu theo nghĩa bình thường. Thấy vậy, nàng chỉ hơi nhu mày nhìn hắn, khỏe mỗi hơi cong, ý cười chứa đựng vài phần nguy hiểm.

“Người đã muốn thử, vậy thử xem đi! Chi hy vọng, người sẽ không hối hận.”

Lão già kia và mấy nam tử trung niên ở bên cạnh nghe lời này, trong lòng khẽ động, thấy hơi nghi ngờ một chút. Rõ ràng nàng chẳng có thực lực gì, sao có thể tự tin như vậy?

Một nam tử trung niên trong đó thấy vậy, đang muốn mở miệng bảo con của hắn lui xuống, ai ngờ con hắn đã bước lên phía trước.

“Đến đây đi! Ta sẽ muội thử xem sự lợi hại của ta!” Hắn nở nụ cười không có ý tốt, sau đó bày ra tư thế ứng chiến.

Phương Cửu thấy thế hơi buồn tới chỗ để vũ khí trên sân luyện võ, lúc ngón tay lướt qua thân kiếm thì hơi dừng lại, cũng không biết nghĩ đến điều gì mà chỉ thấy nàng ỉn dàu mỉm cười. Cuối cùng, chọn một cây mộc côn dài khoảng một thước hai.

“Người không cần chọn vũ khí sao?” Nàng nhường mấy nhìn nam tử trẻ tuổi đối diện. Nghe nói người này là đường huynh của nàng. Nhưng vẫn là đường huynh họ hàng xa cùng lứa, nên cũng không thân.

“Ha ha, đối phó với muội, tay không là được.”

Hắn cất giọng cười lớn. Sau một khắc, trên mặt hiện lên một vẻ xấu xa, nói: “Đường muội, muội cũng nên cẩn thận.”

Vừa dứt lời liền bất ngờ xông lên, tay tạo thành đao, vừa ra tay đã chụp về phía ngực Phương Cửu, thấy thế sắc mặt của tám người Phương vệ cách đó không xa tối sầm lại.

“Tên dám tặc này.”

La Vũ thấp giọng mắng. Thân là nam tử chính trực, lúc nhìn thấy một người có hành động hạ lưu như vậy, hắn thật muốn xông lên đập cho hai cước.

“Thật làm mất mặt đàn ông.”

Sắc mặt của tám người cũng cực kỳ khó coi nhìn chằm chằm vào nam tử trẻ tuổi kia, còn nói gì đến thân thích nữa chứ, có họ hàng thân thích như vậy thì chẳng nhận còn hơn!

Những người khác không mở miệng, chỉ cau mày nhìn cảnh đó. Mà Phạm Lâm để ý về mặt Lãnh Suong đứng cách đó không xa lại lạnh lùng và bình tĩnh nên hơi ngạc nhiên, ánh mắt của hắn lập tức dời đến sân luyện võ. Lần này vừa nhìn xong, chân mày vốn hơi nhíu lại lập tức thả lỏng ra.

Sắc mặt của bạch y nữ tử ở giữa sân hơi hững, nàng chỉ đứng đó không nhúc nhích, mặc còn trong tay cũng giống như thuận tay cầm lên, không có khí thế gì đáng nói. Lúc nàng thấy nam tử trẻ tuổi kia vừa ra tay đã nhắm vào ngực, thì chỉ nhu mày, nhếch miệng cười khẩy.

Lúc mắt nhìn thấy tay của nam tử trẻ tuổi kia sắp tập kích đến ngực của nàng, chỉ thấy nàng lùi một bước, kết hợp nghiêng người, mộc côn trong tay nhanh chóng vung ra đập xuống các ngón tay nam tử trẻ tuổi. Lúc mộc côn gõ xuống, bọn họ thậm chí còn có thể nghe được tiếng gõ.

Sau đó lại vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết của nam tử trẻ tuổi kia..

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 334: Cái được không đủ bù cái mất

“A! A!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết đã át đi âm thanh xương hắn vỡ vụn. Một cơn gió đập xuống đã đánh nát toàn bộ xương tay của hắn, trong chớp mắt tay hắn sưng phù lên như móng heo. Tay còn lại của hắn nắm chặt cánh tay đau, co quắp lại, cả người cũng giật giật tại chỗ, cố gắng giảm bớt cảm giác đau đớn.

“A... Tay của ta... A! Đau chết mất...”

Thấy cảnh tượng như vậy, nét mặt của tám người Phương vệ khê thà lòng, vẻ mặt có chút há hê.

“Đáng đời!”

“Đánh hay lắm!”

Hai người La Vũ và Tề Khang không hẹn mà cùng lên tiếng. Vừa dứt lời, hai người nhìn nhau nở nụ cười. Bọn họ nhìn bóng hình màu trắng ở trong sân, cảm thấy nằng đánh một côn này thật hả giận.

Mà mấy người chỉ thứ hai chứng kiến cảnh này, sắc mặt trở nên khó coi. Lúc thấy hấn ra tay đập kích lên ngực Phụng Cửu thì họ đã cảm thấy mất hết mặt mũi, nhưng bây giờ thì tốt rồi, vừa mới động thủ đã bị nằng đánh cho một côn.

Vì lúc một côn đó rơi xuống, tầm mắt của bọn họ bị chính nam tử chặn lại. Nên nhìn từ góc độ của bọn họ thì một côn đó cũng không nặng lắm. Bởi vậy khi thấy hấn kêu la thảm thiết thế này thì chỉ cảm thấy hấn không có tiền đồ, đã đánh mất mặt mũi của họ trước mặt mấy tên Phụng vệ và Phụng Thanh Ca.

Nhưng đúng lúc này, một côn trong tay Phụng Cửu vung lên lần nữa, một côn đánh xuống chỗ xương cẳng chân của hấn, chỉ nghe hấn hét thảm một tiếng, cả người cũng vì thế mà lao đảo, cơ thể nghiêng ngả lơ lửng giữa không trung. Mọi người chỉ thấy một luồng côn khí mạnh mẽ đánh ra, vù một tiếng lướt nhanh qua sân luyện võ, rồi đánh bịch một tiếng xuống giữa hai chân hơi mờ do vừa ngã xuống của nam tử trẻ tuổi...

“Á!”

“Ồ!”

“Á!”

“Hừ!”

Gần như cùng một lúc, những âm thanh khác nhau vang lên từ miệng của nhiều người. Mọi người xung quanh thấy cảnh đó của nam tử đều không tự chủ kẹp chặt hai chân. Hai mắt kinh sợ mở to, trong lòng chợt run rẩy.

“Á! Chiều này quả độc ác! Đến cả ta đứng xem mà cũng thấy đau không chịu được...”

La Vũ kẹp chặt hai chân nói, chỉ thấy lần trước chủ tử đập hấn đã rất thù hạp lưu tình. Ít ra thì lần đó chủ tử chỉ đánh vào khuôn mặt tiêu sái của hấn, chứ cũng không ra tay với tiêu đệ của hấn...

Tề Khang nuốt một ngụm nước bọt, gương mặt sợ hãi: “Này, chiều này của đại tiêu thư thật độc! Quá độc!”

Lúc này hấn đang suy nghĩ, nếu ngày ngộ vào nhậm phòng của chủ tử, thì liệu tiêu thư có thương cho hấn một côn như thế không?

Nghĩ thế, hấn không tự chủ được hơi rùng mình.

Quả nhiên, hoặc là nữ nhân sẽ không ác, một khi đã ác thì quả thật không phải là người!

Phạm Lâm nhìn nam tử trẻ tuổi bị một côn đánh bay ra ngoài, rơi xuống trước mặt đám người chỉ thứ hai, ngay cả kêu la cũng không kêu được, chỉ đau đến ngất đi, hấn liền vuốt cằm nói: “Côn này đánh xuống, chắc là tiêu đệ đã bị liệt đến tám, chín phần.”

Những người khác nhìn cánh tay vừa mới thu một côn về sau lưng của đại tiêu thư, cũng nói: “Thật nhìn không ra, vị đại tiêu thư này... Hừm, nữ tử dịu dàng vô hại mà cũng có thể vung ra một côn đầy lực sát thương như vậy, thật sự không thể trông mặt mà bắt hình dong.”

“Huy nhi! Huy nhi!”

Người đàn ông trung niên kêu lên, sau khi đỡ người đang hôn mê bất tỉnh dậy mới phát hiện hình như toàn bộ xương tay hấn đều nát hết, mềm nhũn rũ xuống. Cả bàn tay đều be bét máu, mà chỗ hai chân, là nơi yếu ớt nhất của nam tử, lúc này hình như cũng chảy máu, thấm đỏ cả quần. Cả người hấn bắt đầu co quắp lại, đột nhiên ngừng đầu, cảm hận nhìn Phụng Cửu cách đó không xa, quát chói tai.

“Lòng dạ người thật độc ác! Không quan tâm đến huyết mạch thân tình thì thôi, lại còn ra tay ngoan độc như vậy! Đây là người muốn phế nó!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quy Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 335: Mù mới lo cho nằng

Phụng Cửu nheo mắt cười lạnh, giễu cợt nói: “Huyết mạch thân tình? Đến các người mà cũng dám nói đến huyết mạch thân tình gì đó với ta sao? Thật sự cho rằng cha ta ngã xuống thì có thể lần lượt Phụng phủ nhà ta? Quả lý Phụng gia nhà ta à? Các người xứng sao?”

Nghệ thế, sắc mặt người của chỉ thứ hai thay đổi liên tục. Thấy cô gái này không che giấu nữa, sắc mặt lạnh nhạt, ngôn ngữ sắc bén, giờ phút này họ mới biết, nằng vốn đã chơi đùa với bọn họ ngay từ đầu!

Cho tới bây giờ, nằng chưa từng nghĩ sẽ để bọn họ nhập vào Phụng gia, cũng chưa từng nghĩ sẽ để bọn họ quản lý Phụng phủ! Nằng chỉ cố tình làm nhục bọn họ, làm cho bọn họ khó chịu!

“Phụng Thanh Ca, người được lắm! Được! Được lắm!”

Nam tử trung niên tức giận đến mức cắn chặt răng, giao con trai bị thương đang hôn mê cho người phía sau chăm sóc. Hấn đi đến phía nằng, giận dữ nói: “Hôm nay, hãy để ta thay mặt Phụng Tiêu dạy dỗ người thật tốt!”

Thấy nam tử trung niên đi đến chỗ nằng, sắc mặt của tám Phụng vệ khẽ biến, nói: “Hắn là người của chỉ thứ hai tháng trước mới tiến vào Võ Tông. Dù thân thủ của đại tiêu thư có tốt cũng chỉ ở mức nhảy bén mà thôi, e rằng nằng đấu với hấn sẽ chịu thiệt thòi.”

“Chúng ta lên giúp đi! Dám khi dễ đại tiêu thư ở địa bàn Phụng phủ? Đùng là muốn chết mà!”

“Đừng vậy, thật sự xem chúng ta là vật trang trí hả?”

“Lên.”

Mấy người họ quát rồi tiến lên, nhưng lúc này đã thấy Lãnh Sương bước tới, chặn đường của họ.

“Các người không nên đi khiến chủ tử thêm phiền.”

Giọng nói rét lạnh kết hợp với vẻ mặt băng sương nghìn năm không đổi của nằng khiến người ta khiếp sợ.

“Hắn là Võ Tông, chủ tử có đối phó được không?” La Vũ hơi run, lúc hỏi ra lời này, lòng có chút cảm giác khó tin.

Lãnh Sương đi theo bên người chủ tử một thời gian khá lâu rồi, nếu chủ tử không đối phó được thì nằng ấy chắc chắn là người đầu tiên xông lên, nhưng bây giờ lại đến ngăn cản họ, thì có thể nói...

Chủ tử thật sự đủ sức để đối phó với nam tử trung niên cấp bậc Võ Tông ư?

Chuyện này có thể sao?

Nghĩ vậy, hấn hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt run sợ, kính ngạc nhìn về phía Phụng Cửu.

Những người khác nghe thế, ánh mắt cũng mang theo vài phần khó tin nhìn về phía thân ảnh màu trắng kia.

Bọn họ gấp nằng lúc nằng mặc trang phục màu đỏ xinh đẹp lóa mắt, đó là một vẻ đẹp tùy tiện流露 nước, nhưng cả người vẫn tỏa ra ánh sáng tự tin và tôn quý. Bây giờ nằng mặc bạch y đứng giữa sân lúc ban ngày, mới gấp lần đầu thì tạo cho người khác cảm giác dịu dàng vô hại, rất giống một chủ tử ngoan, không có tí công kích nào.

Nhưng cái này cũng chỉ gây ảo giác cho người ta lúc mới gặp gỡ mà thôi. Nếu không, lúc này tên nam tử trẻ tuổi kia cũng không bị nằng làm cho thảm đến vậy.

Nhớ đến lúc nằng đập một côn đó xuống, toàn thân mấy người họ run cả lên, ai nấy đều nuốt nước bọt, không tự chủ kẹp hai chặt chân.

Lo cho nằng? Sợ rằng, bọn họ mù thật thì mới lo cho nằng...

Mà giữa sân luyện võ, Phụng Cửu nhìn nam tử trung niên sát khí đằng đằng kia đang bước nhanh đến, hấn vung tay mang theo một luồng sức mạng tạt vào mặt nằng.

Chân này nâng cau lại, lui về sau, ném mồi còn trong tay đi, tay không trực tiếp đáp trả, dùng tốc độ quý dị bắt lấy cổ tay đang tát xuống.

Nàng nhẹ nhàng nghiêng người, vận cổ tay đang chế trụ xuống kéo ra sau, bẻ một cái, tiếng xương gãy rắc rắc vang lên, tay còn lại nắm bả vai kéo hẳn xuống.

“A!”

Con đau dữ dội kéo đến không báo trước khiến người đàn ông trung niên kêu thảm thiết, vô cùng khiếp sợ và kinh hãi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 336: Trộn tròn mắt

Trong tiếng kêu đau thảm thiết của hắn, xung quanh truyền đến tiếng hít thở khó tin, những người vây xem trộn tròn mắt nhìn cảnh này.

Nếu không phải xảy ra trước mặt họ thật, thì nói gì bọn họ cũng không thể tin nổi, đường đường là một Vô Tông mà lại bị chế phục chỉ với một chiêu như vậy sao?

“A!”

Sau khi người đàn ông trung niên bị đá vào dưới đầu gối, chân hắn khụy lại, quý xuống. Cơ thể bị đè xuống hơi cúi về phía trước, cánh tay bị kéo xuống bị bẻ cong ấn lên lưng, hắn muốn vùng vẫy thoát ra thì phát hiện hắn không làm được.

Người của chi thứ hai trộn tròn mắt!

Tám Phụng vệ cũng bối rối! Chủ tử thật biến thái!

Thần thủ, thực lực như vậy, ai dám nói nàng không chống đỡ nổi toàn bộ Phụng phủ? Còn ai dám lên tiếng đòi giúp nàng quản lý Phụng phủ?

Lòng mọi người xung quanh đều run rẩy, người của chi thứ hai kinh hồn bạt vía. Họ không ngờ Phụng Thanh Ca lại có thần thủ quý dị như vậy, bọn họ thật sự không biết tự lượng sức mình quá rồi.

Mà lòng của nhóm người Phụng vệ run lên vì kích động, kích động dưới thần thủ và thực lực xuất chúng của nàng. Dưới cái nhìn của họ, chỉ có nhân tài xuất sắc như vậy mới xứng làm chủ nhân của bọn họ!

Trong đám người, đôi mắt đục ngầu già nua của lão già chi thứ hai co rút khiếp sợ và kinh hãi. Có lẽ người ngoài nhìn không ra, nhưng lão vẫn thấy rõ, rõ ràng trong thời khắc đó nàng có thể lấy tính mạng của nam tử trung niên kia, nhưng nàng không làm, chỉ bẻ gãy tay của hắn. Nàng đã thủ hạ lưu tình với bọn họ rồi.

Hắn nghĩ, nếu không phải bọn họ đều chung họ Phụng, e rằng chỉ riêng việc hôm nay đến đòi nhập vào Phụng phủ, cũng đã đủ để họ chết hết tại chỗ!

Nghĩ vậy, trong lòng lão già vô cùng sợ hãi, mồ hôi lạnh tủa ra, vội dùng gậy chống đỡ mới có thể tránh cho cơ thể không ngã xuống đất. Lão già nắm chặt tay một người đàn ông trung niên khác đang kinh ngạc đến ngây người, giọng run run nói: “Mau, mau mang hắn về, chúng ta, chúng ta đi!”

Nhưng lúc này không ai dám tiến lên, từng người đứng ở đó khiếp sợ nhìn về mặt lạnh lùng của nữ tử tuyệt đẹp kia.

“Thà ta ra! Người thà ta ra!”

Nam tử trung niên bị đè lại ra sức gầy gù, tức giận quát chói tai. Nhưng sau một khắc, chi thấy có bàn tay nặng nề đánh vào gáy hắn. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, cả người nằm úp xuống đất ngất đi.

Về mặt Phụng Cửu hồ hững hờ lạnh lùng nhìn về phía đám người chi thứ hai, âm thanh trong trẻo có thêm cảnh cáo sắc bén từ miệng truyền ra: “Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Các người thân là con cháu thứ xuất của Phụng gia, nên có bộ dạng của thứ xuất. Nếu xuất hiện chuyện như vậy thêm lần nữa, thì ta không ngại để cho chi thứ hai các người biến mất ở Phụng gia đâu.”

Nghe được âm thanh cảnh cáo truyền đến, người của chi thứ hai chi cảm thấy giật mình. Lòng bọn họ chột chim xuống, không ai nghĩ ngờ tính chân thực trong lời nói này của nàng, bởi từ thủ đoạn ra tay của nàng cũng biết, nàng không phải một người nhỏ đến huyết mạch thần tình gì đó.

Nếu thật sự có lần sau, họ chắc rằng, tuyệt đối sẽ như lời nàng nói hôm nay, để cho chi thứ hai của họ biến mất ở Phụng gia

Lão già hít một hơi thật sâu, đè xuống sợ hãi trong lòng, đưa mắt nhìn Phụng Cửu: “Ta biết rồi, ta sẽ quản giáo tốt người của chi thứ hai. Chuyện như ngày hôm nay, nhất định sẽ không xảy ra lần nữa.”

Nghe vậy, Phụng Cửu cong môi cười: “Quản gia, tiền bọn họ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 337: Bức họa quý y

“Vâng.” Quản gia chỉnh đốn lại tinh thần, cung kính lên tiếng. Lúc này mới đi đến chỗ người của chi thứ hai, dẫn bọn họ ra bên ngoài.

Thấy bọn họ ào ào rời đi, ngay cả dáng vẻ gầy sự cũng không dám. La Vũ thoải mái cười to, sải bước đi tới chỗ Phụng Cửu, về mặt lấy lòng: “Chủ tử, bây giờ ta mới biết thì ra người tốt với ta như vậy.”

Phụng Cửu khẽ nhàu mày đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt xẹt qua mấy người Phụng vệ bên kia, cất bước ra khỏi sân luyện võ.

Thấy nàng cũng không nói chuyện với hắn, La Vũ vẫn mặt dày đi theo.

Sân luyện võ yên tĩnh trở lại, chỉ còn bảy người Phụng vệ đứng trong đó.

“Mọi người thấy sao? Với thần thủ và thực lực của đại tiểu thư, có tư cách làm chủ tử của chúng ta không?” Phạm Lâm mỉm cười, nhìn mấy người còn lại.

Mấy người họ trầm tư, một người trong đó nói: “Đại tiểu thư quá thực là ngoài dự liệu của chúng ta. Nếu nàng như vậy, quản lý Phụng vệ không thành vấn đề.”

“Không sai, phong cách xử lý của nàng ấy rất mạnh mẽ quyết đoán, nên ác thì ác, sự quyết đoán như vậy người bình thường vốn không thể sánh được.”

“Ừ, ta cũng cảm thấy vậy. Lần trước không có cơ hội nào để tiếp xúc với nàng, mà lần này có vẻ như chúng ta đã bỏ sót rất nhiều chuyện. Ta thấy nàng ấy như một mảnh hồ ngủ say. Không ra tay thì thôi, vừa ra tay tuyệt đối sẽ kinh người!”

“Có điều chúng ta trở về đã lâu như vậy, nàng cũng không dặn dò hay sai bảo gì chúng ta, xem chúng ta như người tăng hình, sẽ không bắt nạt với chúng ta chứ?” Tề Khang hơi bận tâm hỏi.

Lúc này, hắn cũng đang suy nghĩ, có phải chuyện ngày đó đã bị nàng biết hết rồi không?

“Suy nghĩ nhiều cũng không làm được gì, đi thôi!”

Mấy người họ nhìn nhau, cất bước trở về. Trong lòng bọn họ đều biết, có lẽ không phải bọn họ đang quan sát xem thứ nàng có đủ tư cách làm chủ tử của bọn họ hay không, mà là nàng đang quan sát xem bọn họ có đủ tư cách làm thuộc hạ của nàng hay không.

Ở một đất nước xa xôi khác, một hắc y nhân đi đến phòng của Khôi Lang, sau khi dâng lên một mẫu tin tức thì lặng lẽ lui xuống.

Ảnh Nhất ngồi cạnh bàn uống trà liếc mắt, hơi tò mò hỏi: “Là tin tức chủ tử sai người đi điều tra sao?”

“Ừ, hôm đó Quý Y rời đi, không phải chủ tử đúng lúc bị công việc cản trở không thể đến tìm hắn sao? Sau khi trở về thì sai ta đi tra một số tin tức về hắn, đây cũng là tin tức mới truyền đến gần đây nhất.” Khôi Lang vừa đáp lời, vừa mở tờ giấy định xem thứ.

“Ồ Thanh Đăng quốc không tìm được người, chủ tử lại chi điểm xuống dưới, bảo ta phái người đến Diệu Nhật quốc âm thầm điều tra nghe ngóng. Nhưng đến giờ mới có tin từ bên kia truyền đến.”

“Tiểu quốc cấp chín? Quý Y sai lại đến đó?” Ảnh Nhất hơi nhàu mày. Hắn nghĩ dù như thế nào thì Quý Y cũng không thể là người của tiểu quốc cấp chín đi ra bên ngoài được. Suy cho cùng, tiểu quốc cấp chín không thể sinh ra được tử sư như

hắn.

“Ta đây sao biết được? Chủ tử cũng không nói, chỉ bảo ta phái người đến Diệu Nhật quốc tra thử thôi.” Nói đến đây, hắn rút tờ giấy trong túi ra.

Phía trên là một bức họa chân dung, người trong tranh mặc một bộ hồng y, dung nhan tuyệt đẹp, đôi mắt kia ẩn chứa sự giao hoạt và thông minh, giống như đang xuyên qua trang giấy nhìn thẳng vào bọn họ, khóe môi hơi cong mang theo vài phần tà mị, thoát nhìn chính là bộ dạng yêu nghiệt kia của Quý Y.

Khôi Lang cầm bức họa lắc đầu, tầm tắc lên tiếng: “Người xem, chủ tử như thế này là tương tự đến tận xương rồi! Để ta về Quý Y thì ta cũng về không ra nét mặt Quý Y sống động như thế này. Nếu nói trong lòng chủ tử không có hắn, ta không tin.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 338: Diêm chủ yêu đơn phương

Ảnh Nhất đưa mắt nhìn hắn: “Người nói sai rồi, nhớ thương nhau là chuyện của hai người. Còn chủ tử sao, người sáng suốt vừa nhìn đã biết là yêu đơn phương. Nếu trong lòng Quý Y có chủ tử cũng sẽ không đến mức mỗi lần quay về đều chạy trốn như vậy.”

“Thật ra chuyện này cũng không thể trách Quý Y. Người nói xem, hắn cũng là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, giống một gốc cây non. Dù biến thái hơn người thường một chút, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn thật sự chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi. Hơn nữa, chủ tử như vậy là đồng tính đó! Quý Y kia rất bình thường, chủ tử thích hắn là một chuyện, hắn không thích chủ tử là một chuyện khác. Người nói chủ tử thích hắn, cũng không thể đảm chắc là sẽ bề cong được hắn nha...”

Nghe vậy, Ảnh Nhất nhìn hắn một cách quý dè: “Ý người là Quý Y bình thường, còn chủ tử không bình thường sao?”

Khôi Lang ngồi ngay ngắn, bỗng nhiên quay đầu nhìn xung quanh, lúc này mới cười toét nói: “Chủ tử vốn dĩ không bình thường, người nói đàn ông bình thường có thể không thích mỹ nhân ngực to, eo nhỏ, da trắng mà lại đi thích đàn ông sao?”

“Nhưng mà...”

Hắn điều chỉnh sắc mặt, liếc nhìn Ảnh Nhất, ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Chủ tử chính là chủ tử, chủ tử thích nam hay nữ cũng không phải chuyện thuộc hạ như chúng ta có thể ngăn cản. Nên khi thấy lòng chủ tử vẫn vương Quý Y, ta cũng hết sức vội vàng giúp chủ tử, chỉ hi vọng chủ tử có thể bề cong được Quý Y, để hai người có tình sẽ về một nhà.”

“Ồ, người đang lo ta sẽ mách lẻo với chủ tử sao?”

Ảnh Nhất nhấp một ngụm trà, hỏi: “Ta nhìn giống người biết mách lẻo sao?”

Khôi Lang đưa mắt nhìn hắn, tức giận: “Người sẽ không mách lẻo, người chỉ chạy đến trước mặt chủ tử khai hết vào những lúc say rượu thôi.”

“Khụ!”

Ảnh Nhất không được tự nhiên ho khan một tiếng, nói: “Ta say rượu nói linh tinh mà thôi, chủ tử sẽ không cho là thật chứ?”

“Ừ, không cho là thật, chủ tử chỉ bảo lần tới tìm chút rượu mạnh cho người ném thử thôi.”

Nói đến chuyện này, hắn hít một hơi: “Nếu không phải bình thường ngay cả một người có thể nói chuyện tán gẫu cũng không có, thì ta cũng không đến mức bị người gài bẫy nhiều lần như vậy.”

“Hừ! Không phải người đang tán gẫu đó hả? Rõ ràng người đang bàn luận sau lưng chủ tử, nói chuyện linh tinh về chủ tử, từ ta ra thì ai dám nghe?” Lời này chỉ có nhóm hai người phụ tá đắc lực đi theo chủ tử bọn hắn mới dám âm thầm nghị luận, đối lại là người ngoài, ai dám làm vậy chứ?

Ảnh Nhất nói, thấy hắn cầm bức họa Quý Y kia mãi không bỏ xuống, lập tức lên tiếng nói: “Người cần thận với bức họa một chút, đừng làm hỏng, chủ tử dặn phải phải giao bức tranh này lại cho ngài ấy. Người không biết đầu, hình như lúc chủ tử về xong thì cầm bức tranh này đứng ở song cửa lầu bầu mắng Quý Y không có lương tâm, ta nghĩ chủ tử mệt mỏi rồi, ta đoán nếu không vương phải chuyện bên này, chủ tử đã đi tìm Quý Y từ sớm rồi.”

“Biết rồi biết rồi, nếu không để tiện cho người bên dưới tìm ra tung tích của Quý Y, chủ tử cũng sẽ không để bức tranh này truyền xuống tay người dưới.” Khôi Lang nói, để bức họa cầm trong tay xuống bàn rồi mới mở tin tức điều tra ra xem. Chỉ một lát sau, hắn kinh ngạc mở to hai mắt, khó tin đứng bất động.

“Cái, cái gì? Quý Y là nữ?”

“Phụt! Khụ khụ!”

Ảnh Nhất đang uống trà, nghe được lời của Khôi Lang nói xong thì phun hết ra, rót xuống mặt bàn, trong nháy mắt đã thấm ướt bức họa kia...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cầm)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 339: Tin tức của quý y

Ảnh Nhất ngạc nhiên nhìn sang hắn: “Người... người nói gì?”

Khôi Lang kích động cầm mẫu tin tức trong tay cười lớn: “Ha ha! Thật tốt quá! Hóa ra Quý Y là nữ! Vậy thì chủ tử bình thường, sau này chúng ta có thể có tiểu chủ tử rồi, ha ha...”

Tiếng cười của hắn ngừng một chút, trợn to hai mắt nhìn Ảnh Nhất: “Người thâm rồi, dám làm ướt bức họa của Quý Y.”

Ảnh Nhất sững sờ một hồi, nhìn bức họa bị hắn phun nước trà tung tóe lên. Nhớ đến nhiều lần chủ tử giao phó, hắn phải giao bức tranh này trở về thì da đầu lập tức tê dại.

“Ta xem chút tin tức.”

Hắn đoạt lấy mẫu giấy vào tay xem thử, càng xem càng kinh ngạc: “Quý Y không chỉ thân là nữ nhi, mà còn là người của tiểu quốc cấp chín đi ra ngoài rèn luyện sao? Thật không ngờ nơi như vậy lại có thể sinh ra một nhân vật như nàng.”

“Ha ha, bất luận nàng là người nước nào, nếu cứ như vậy thì sau này chủ tử có thể dắt Quý Y đứng trước mặt mọi người được rồi, không bị người ta bảo đồng tính nữa. Được rồi, người nói việc Quý Y là nữ có phải chủ tử đã sớm biết rồi không?”

Hắn chợt nghĩ, có lẽ chủ tử đã sớm biết việc này.

“Có thể.”

Ảnh Nhất gật đầu, nghĩ đến việc chủ tử yêu thích Quý Y không chút che giấu, nhất định là đã sớm biết chuyện nàng là nữ. Nếu không, dù chủ tử không sợ ánh mắt của người bên cạnh như thế nào đi nữa, cũng không thể nào để người ngoài nói ngài ấy đồng tính được.

Nghe vậy, hắn sờ cằm. Hình như nói chủ tử đồng tính cũng chỉ có hai người là hắn và Khôi Lang...

Đang muốn nghĩ thêm, thì thấy Khôi Lang cầm mẫu tin tức và bức họa bị nước văng tung tóe đi ra ngoài.

“Ta đi báo tung tích của Quý Y cho chủ tử.”

Khôi Lang nhếch miệng cười, giơ bức họa trong tay lên, không có ý tốt nói: “Tiện thể nói luôn chuyện bức họa này với chủ tử.”

Vừa dứt lời, trong nháy mắt đã ra bên ngoài viện.

“Đồ độc ác!”

Ảnh Nhất tức giận thấp giọng mắng, lập tức vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Trong phòng, Diêm chủ một thân áo bảo đen ngồi trước thư án xử lý công việc. Sau khi bận bịu một lúc, hắn thả bút phê duyệt trong tay xuống, bưng chén trà cạnh bên nhấp một ngụm.

“Chú tử!”

“Vào đi.”

Sau khi Khôi Lang ở ngoài nghe thấy âm thanh bên trong truyền ra, mới đẩy cửa phòng đi vào, cười toe toét bước nhanh đến trước thư án hưng phấn nói: “Chú tử, có tin tức của Quý Y.” Trong khi nói chuyện, hắn tiến lên đưa mẫu tin tức, và cả bức họa bị nước trà văng tung tóe lên.

Khi thấy chủ tử cau mày nhìn chằm chằm bức họa kia, hắn không có đạo nghĩa nói: “Ảnh Nhất uống trà không cẩn thận, phun cả nước trà lên bức họa mất rồi.”

Ảnh Nhất nghe thế vội vã tiến vào, hắn giận dữ nhìn Khôi Lang, quý một chân trên đất thình thịch: “Do thuộc hạ sai, xin chủ tử trách phạt.”

Diêm chủ liếc mắt nhìn hai người bọn họ, không nói gì, chỉ cúi đầu lật xem mẫu tin tức trong tay. Càng xem chân mày càng nhíu chặt, nhất là khi nhìn thấy một người tên Mộ Dung Dật Hiền dính hôn với nàng, sắc mặt càng đen trầm xuống.

Mãi đến khi xem đến phần cuối cùng, thấy trên tin tức mới nhất có nói hôn ước giữa hai người đã được giải trừ, chân mày nhíu chặt lúc này mới buông lỏng ra, trên gương mặt tuấn mỹ và cương nghị hiện ra một nụ cười nhạt không dễ gì phát hiện. Tất nhiên là hắn rất hài lòng với tin tức này.

Khôi Lang vừa chú ý đến sắc mặt của hắn, vừa thận trọng nói: “Chú tử, vì Diệu Nhật quốc cách xa chúng ta, nên chúng ta vẫn chưa lấy được tin tức mới nhất, nhưng hiện giờ đã biết tung tích của Quý Y rồi, chủ tử có muốn mau chóng đến thăm không?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 340: Nữ nhân tốt sợ nam nhân theo đuổi

Nghe vậy, Diêm chủ ngược mắt nhìn, khuôn mặt tuấn mỹ hơi trầm xuống.

Khôi Lang ngượng ngùng cười cười: “Lúc này thuộc hạ đã đọc tin tức, đã biết Quý Y là nữ rồi. Thuộc hạ nghĩ nữ nhân xuất sắc như Quý Y nếu không ở bên cạnh chủ tử thì chi sợ nàng sẽ bị kẻ khác cướp mất.”

Diêm chủ hơi dựa vào sau ghế, hai tay khoanh trước ngực khẽ nhìn hắn, môi mòng hơi cong thành một nụ cười, âm thanh trầm thấp mang theo từ tính truyền ra từ miệng hắn: “Người nghĩ bốn quân sẽ thua tên đàn ông khác sao? Hay là nghĩ nàng sẽ dễ dàng để người khác câu đi mất?”

Câu?

Nghe thế, nét mặt của Ảnh Nhất đang quý dúi dúi run rẩy, vội cúi đầu. Chủ tử đang coi tất cả những người khác giới tiếp cận Quý Y thành nam nhân dụ dỗ nàng ấy sao? Nhưng hình như người luôn câu dẫn Quý Y cũng chỉ có mình chủ tử thôi!

Dù thế, nhưng hắn cũng không dám nói thẳng lời này ra.

Khôi Lang nghe được câu hỏi của hắn, khòe môi cũng run rẩy, ngượng ngùng cười nói: “Thuộc hạ không có ý đó, nhưng người xưa có câu, nữ nhân tốt sợ nam nhân theo đuổi. Dù nữ nhân đó có tốt tới đâu, cao ngạo lạnh lùng tới đâu, cũng sợ đàn ông quần quít theo đuổi họ.”

Nghe thế, ánh sáng trong mắt Diêm chủ khẽ động, hắn nhìn Khôi Lang nói: “Ý người là, bốn quân chỉ cần học được cách theo đuổi đó thì nhất định sẽ cuốn được nàng về nhà sao?”

Cuốn?

Ảnh Nhất thật sự không có can đảm ngăn đầu lên. Hắn chỉ muốn nói, chủ tử trúng độc tình của Quý Y quá sâu rồi, ngay cả những chữ như “câu” và “cuốn” cũng có thể thốt ra từ miệng của chủ tử khi phách cao quý nhà hắn.

Hon nữa, nghe ngữ khí của ngài ấy, hình như còn định thực hiện...

Giờ phút này, hắn không khỏi ngẩn đầu trừng mắt nhìn Khôi Lang.

Hắn cảm thấy Khôi Lang toàn ra chiều bậy bạ, toàn đưa ra những chủ ý lung tung. Hắn thật sự không nghĩ ra, chủ tử khi phách cao quý của bọn họ sẽ quần lấy một nữ nhân như thế nào, hon nữa còn cố gắng bắt cóc nàng...

Khác với phản ứng của Ảnh Nhất, Khôi Lang có vẻ vô cùng hưng phấn. Sau khi nghe chủ tử nói, đôi mắt hắn tỏa ra tia sáng: “Không sai, không sai. Chủ tử, nữ nhân đều thích dây dưa, nhưng không thể quá phiền. Chuyện này cũng phải có biện pháp. Có nữ nhân nết về không chịu gạt đầu dễ dàng, cũng có người lại muốn thử xem người nam nhân kia xem trọng nàng ấy đến cỡ nào.”

“Hon nữa, lấy điều kiện như chủ tử, nếu đổi thành cô gái khác, sao đáng để chủ tử tốn công? Chỉ cần một ánh mắt, một câu nói của chủ tử thì đã có đầy nữ nhân nhào vào rồi.”

Diêm chủ đưa mắt nhìn hắn, trầm nghĩ: Ngay cả Khôi Lang cũng nhìn ra hắn không có sức hấp dẫn với Quý Y kia sao?

Suy nghĩ một chút, hắn khoát tay áo, nói: “Các người lui ra đi!”

Khôi Lang đang nói háng say nghe vậy hơi sững sốt, đang muốn mở miệng hỏi thêm một câu “khi nào đi tìm Quý Y” thì đã bị Ảnh Nhất từ dưới đất đứng dậy kéo ra bên ngoài.

“Thuộc hạ xin cáo lui.”

Ảnh Nhất nói, sau đó kéo Khôi Lang đi thẳng ra bên ngoài.

Hai người lui ra ngoài liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt Diêm chủ lóe lên, nhìn bức họa trong tay. Người trong tranh lộ ra ánh mắt xảo quyệt tinh ranh, khòe môi mang theo một nụ cười tà mị làm người ta vừa yêu vừa hận, khiến lòng hắn như bị một sợi lông chim cọ vào, vô cùng ngứa ngáy...

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của người trong bức họa, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần ý cười: “Vật nhỏ, nàng chạy không thoát được đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 341: Vì nàng giữ một viện

“Hắt xì!”

Vừa cất thuốc bột đã điều chế xong vào trong bình, Phượng Cửu hắt hơi một cái, nàng vuốt vuốt mũi, thấp giọng ní non: “Chẳng lẽ có ai đó đang nhớ ta?”

Lời vừa nói ra, nàng liền lắc đầu cười, bởi vì cảm thấy ý nghĩ bỗng dưng xuất hiện trong đầu này thật không thể tin được. Dù sao, những người sẽ nhớ nàng đều đã ở bên cạnh nàng rồi.

“Tiểu Cửu.”

Quan Tập Lâm thân mặc huyền y nhanh chóng bước vào, trên mặt mang vẻ vui sướng, nói: “Đại trạch của ta đã sửa xong rồi, bên trong có không ít đồ đặc, thời gian vào đại trạch ta cũng chọn xong rồi, chính là ba ngày sau.”

Nghe nói thế, Phượng Cửu cũng nở nụ cười: “Thật không? Vậy thì tốt quá, từ khi trở về đến nay ta đều không có thời gian đi xem, đi, ta muốn xem người đã sửa sang đại trạch thành thế nào rồi.”

Sau đó nàng giao chiếc bình trong tay cho Lãnh Sương: “Đây là thuốc trị thương cho cha ta, người cầm tới đưa cho Lãnh Hoa giúp ông thay thuốc, sau đó nói với gia gia ta đến nhà Quan Tập Lâm xem một chút.”

Bởi vì mấy ngày nay, thân thể cha nàng khôi phục rất tốt, tinh thần cũng không tệ, cho nên việc thay thuốc đều do Lãnh Hoa làm.

“Vâng.” Lãnh Sương đáp lời, tiếp nhận bình thuốc rồi đi về phía sân của Phượng Tiểu.

“Đi thôi.” Quan Tập Lâm vui vẻ nói, dẫn nàng đến Quan gia do một tay hắn xây dựng.

Hai nhà ở bên cạnh nhau, vừa đi ra cửa lớn một đoạn liền thấy ngay đại trạch, lúc đi tới cửa lớn đại trạch, Phương Cửu dừng bước, ngẩng đầu nhìn.

Quan Tập Lâm bên cạnh thấy ánh mắt nàng rơi trên tấm bảng được phủ vải đỏ, cười nói: “Chữ phía trên là ta mời gia gia để, đến khi vào nhà ở mới vén lên, đi thôi, chúng ta vào bên trong xem.”

“Được.” Nàng cười đáp lời, cùng hắn đi vào đại trạch.

“Chủ tử, đại tiểu thư.”

Trong phủ chỉ có loáng thoáng vài hạ nhân đang quét dọn và một tên quản gia, khi nhìn thấy hai người đi vào đều vội vàng ngừng việc trong tay, qua đây hành lễ.

“Các người cư làm việc đi.” Quan Tập Lâm phát tay ra hiệu, dẫn Phương Cửu vào bên trong, giới thiệu các địa phương trong phủ và ý nghĩa xây dựng cho nàng.

“Người xem, nơi này là đông viện chủ, sau này là chỗ ta ở, đây là viện lớn nhất, về sau sáng sớm có thể luyện quyền ở đây, nơi đây ta còn cho người lắp đặt các cọc gỗ luyện quyền, đúng rồi, ta dẫn người đi xem viện của người.”

“Ta cũng có viện riêng sao?” Nàng ngăn ra, nhìn về phía hắn.

“Đĩ nhiên rồi, người là muội muội của ta, làm sao có thể không giữ cho người một viện được? Phương phủ là nhà của người, nơi đây cũng là nhà của người, trong nhà này mãi mãi đều có một chỗ cho người.”

Hắn cười nói: “Biết người thích thanh tịnh, cho nên ta giữ lại nam viện cho người.”

Nghe thấy lời nói của hắn, trong lòng Phương Cửu ấm áp, khẽ mỉm cười, nở nụ cười vui vẻ: “Cảm ơn...”

“Người trong nhà cảm ơn cái gì.” Hắn ha ha cười, dẫn nàng tới nam viện.

“Lớn như vậy?”

Thấy hắn lưu lại toàn bộ nam viện cho nàng, không khỏi hơi ngạc nhiên, bình thường ngoại trừ chủ viện ra, những viện khác đều có thể phân ra thành hai đến ba viện nhỏ, mà hắn lại biến toàn bộ nam viện thành một viện lớn, diện tích cũng chỉ nhỏ hơn so với chỗ của nàng ở Phương phủ một chút mà thôi.

“Lớn ở mới thoải mái, người xem, ta còn cho người làm xích đu nữa, hai bên trái phải trong viện đều trồng cây đào, về sau không chỉ có quả đào ăn, còn có hoa đào để thưởng thức, không tệ chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 342: Thiệp mời của quan gia

“Đúng, viện rất lớn, cũng rất đẹp, chỉ là, ca, người giữ lại một viện lớn như vậy, về sau ta không ở đây thì rất lãng phí.” Phương phủ ở ngay sát bên cạnh, nhưng nếu nàng không tới ở thực sự rất lãng phí.

“Không sao, ta cũng chỉ có một mình, giữ lại thì giữ lại thôi.” Hắn vung bàn tay to lên, không để bụng nói.

Nghe vậy, Phương Cửu cười khê: “Về sau người gặp người người thích, lại sinh mấy đứa trẻ, thì sẽ không phải ở một mình nữa rồi.”

“Ha ha, chuyện đó còn xa lắm! Hơn nữa, hiện tại ta cũng không có tâm tư.”

Hắn cười lớn, hai tay bắt chéo sau lưng, nhìn đại trạch cảm thấy rất thành tựu, nói: “Ta chỉ muốn tự tay xây dựng một Quan gia thuộc về ta, sau này có đến địa phương khác, nếu có thể tìm được cha mẹ ta thì sẽ đón bọn họ trở về nhà ở.”

Phương Cửu nhìn gương mặt đầy mong đợi của hắn, không khỏi nói: “Người nhất định có thể tìm được bọn họ!”

Đó là tâm nguyện của hắn, cũng là chuyện hắn vẫn muốn làm, nặng tin tưởng, chỉ cần trong tim hắn có niềm tin thì không gì là không làm được!

Giống như việc hắn đích thân xây dựng Quan gia, không có người bên cạnh hỗ trợ, hoàn toàn dựa vào chính hắn, chính là dựa vào lòng tin cổ chấp kia!

Hai tay Quan Tập Lâm bắt chéo sau lưng, trên mặt đều là ý cười, dường như nhớ tới cái gì, vội vàng nói với Phương Cửu: “Đúng rồi tiểu Cửu, ta còn muốn đi tìm gia gia thương lượng chuyện ba ngày sau vào nhà ở một chút, bởi vì ta còn rất nhiều việc không hiểu, vào nhà ở phải mời những người nào, tổ chức ra sao...”

“Vậy đi thôi! Hiện tại gia gia chắc là ở trong viện của cha.” Nàng cười, cùng hắn đi về phía Phương phủ.

Dưới sự giúp đỡ của lão thái gia, ông giúp quan Tập Lâm liệt kê những người phải mời, đơn giản chỉ là một vài gia tộc và thế lực trong thành, để cho mọi người biết, Quan Tập Lâm hẳn đã tự mình xây dựng được một gia tộc thuộc về chính hắn, từ nay trở đi, Quan gia của hắn cũng nằm ở thành Vân Nguyệt.

Cho dù, hiện tại gia tộc này chỉ là một gia tộc nhỏ, nhưng bằng thực lực của bản thân hắn, cuối cùng sẽ có một ngày khiến người khác không dám khinh thường!

Một ngày này, Quan Tập Lâm sai người đưa từng tấm thiệp mời đã viết xong đến tay của từng gia tộc và thế lực trong thành, mời bọn họ ba ngày sau đến Quan phủ mừng hắn tấn gia, uống một chén rượu mừng.

Có thể nói, sau khi nhận được thiệp mời mà Quan Tập Lâm sai người đưa tới, thần sắc của mỗi gia tộc đều không giống nhau, mỗi người suy tính, thiệp mời Quan Tập Lâm đưa đến này, đến lúc đó bọn họ đi? Hay là không đi?

Quan Tập Lâm này cũng là một nhân vật, tuổi còn trẻ đã quyết đoán xây dựng một gia tộc thuộc về bản thân vậy, có thể nói gần một năm nay hắn trưởng thành thật kinh người, mà sự phát triển của hắn khiến bọn họ cực kỳ xem trọng.

Nếu có thể giữ quan hệ tốt với hắn, cũng có thể xem là một chuyện tốt. Chỉ là...

Bọn họ cũng đều biết, Quan Tập Lâm là nghĩa tử của Phương Tiểu, nếu như hắn gửi thiệp mời trước khi Phương Tiểu xảy ra chuyện, vậy bọn họ nhất định sẽ cho người chuẩn bị lễ vật tốt nhất đến cửa chúc mừng, nhưng hôm nay, Phương Tiểu hôn mê bất tỉnh, địa vị Phương phủ cũng theo Phương Tiểu ngã xuống mà trầm ngập ngay cơ, thiệp mời của Quan Tập Lâm đưa tới cửa lúc này, thật đúng là khiến bọn họ có chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 343: Chuẩn bị một phần hậu lễ

Mà vấn đề này, không phải chỉ có một, hai gia tộc do dự.

Tại một gia tộc bậc trung trong thành Vân Nguyệt, gia chủ đang nghị sự cùng mấy vị trưởng lão, sau khi nghe được người phía dưới trình lên thiệp mời, cũng nhíu mày.

Hắn cảm thiệp mời, nhìn về phía một lão già ngồi phía dưới bên trái, hỏi: “Đại trưởng lão, người cảm thấy đến lúc đó chúng ta đi hay không đi?”

Lão già vuốt râu mép, liếc mắt nhìn tấm thiệp mời màu đỏ, nói: “Mặc dù Quan Tập Lâm một tay xây dựng Quan gia, nhưng cũng chỉ là một gia tộc nhỏ, căn bản không thể so sánh với các gia tộc có căn cơ hùng hậu ở thành Vân Nguyệt, vì vậy, coi như không đi cũng không có vấn đề gì, có điều...”

Lời nói của hắn dừng lại một chút, lại nói: “Quan Tập Lâm xác thực là một thanh niên quyết đoán có bản lĩnh, tuy gần đây không đáng để mắt, nhưng về lâu dài lại không giống thế, không nói đến thực lực của bản thân hắn, chỉ dựa vào mối quan hệ với Phương phủ thì Quan gia của hắn tuy nhỏ, cũng có thể đứng vững trong thành. Gia chủ nên phải người hỏi thăm một chút dự định của các gia tộc khác, rồi mới quyết định cũng không muộn.”

“Ừ, đại trưởng lão nói có lý.” Vị gia chủ kia gật đầu đồng ý, vẫy tay phân phó người đi hỏi thăm chút tin tức.

Về phần bên kia, mọi người trong Quan gia nghe được tin Quan Tập Lâm ba ngày sau tấn gia mà sắc mặt rất khó coi, lúc này, bầu không khí trong đại sảnh Quan gia trở nên bí bách, khiến người ta có chút không thở nổi.

“Không ngờ kẻ lố bịch kia lại có thể trưởng thành nhanh như vậy, đến giờ mới được bao lâu? Không ngờ lại có bản lĩnh xây được phủ trạch rồi!” Một người đàn ông trung niên âm trầm lên tiếng, hiển nhiên rất đố kỵ với Quan Tập Lâm, đồng thời sâu trong đáy lòng cũng có một tia hăm dọa.

“Nhất định là Phương phủ giúp hắn, bằng không trong thời gian ngắn như vậy, một mình hắn làm sao có thể làm được?” Một tên khác nói, hắn cau mày, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

“Xì, hẳn đã rời khỏi Quan gia chúng ta, lại nhận Phượng Tiểu làm nghĩa phụ, Phượng phủ sao có thể không giúp hẳn?”

Gia chủ ngồi trên chủ vị sắc mặt âm trầm, nghe lời nói của bọn họ, thật lâu sau, mới bình tĩnh lên tiếng: “Phượng phủ có giúp đỡ hẳn hay không chúng ta không biết, có điều, quả thật bản thân hẳn cũng có vài phần bản lĩnh, bằng không cũng không chiếm giữ danh hiệu đệ nhất trên bảng vàng ở chợ đen.”

Khi người này rời khỏi Quan gia, bọn họ cho rằng hẳn sẽ như chó nhà có tang ở bên ngoài, không có chỗ để về, thì hẳn lại nhận Phượng Tiểu làm nghĩa phụ, bây giờ lại tự mình xây dựng được một tiểu Quan gia.

Những người bằng tuổi hẳn trong gia tộc, có mấy người có thể làm được như vậy? Có lẽ là không có ai làm được!

“Lão thái gia đến!”

Quan gia bên ngoài cao giọng hô một tiếng, mọi người trong sảnh rùng mình, vội vã đứng lên nghênh tiếp.

Chỉ thấy Quan Lão thái gia trong tay chống拐杖 đi đến, ánh mắt sắc bén quét qua mọi người trong sảnh, sau đó rơi trên người gia chủ đang nghênh đón.

Gia chủ Quan gia bước lên trước đỡ ông ngồi vào vị trí chủ nhà, rồi hỏi: “Phụ thân, sao lại tới đây?”

“Ta hỏi ngươi, Quan Tập Lãm có gửi thiệp mời qua đây không?”

Nghe thấy lời này của Lão thái gia, mọi người trong sảnh nhìn nhau, đều cúi thấp đầu.

“Không có.” Giọng nói của gia chủ Quan gia cũng trở lên cứng rắn, không ngờ phụ thân hẳn lại quan tâm đến vấn đề này.

Lúc nghe được không có, Quan Lão thái gia nhàu mày, trầm mặc một lúc, rồi phản phó: “Không có cũng không sao, đến lúc hẳn tân gia, ngươi cũng chuẩn bị một phần hậu lễ đưa qua.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 344: Niềm vui tân gia

“Phụ thân, ngay cả thiệp mời hẳn cũng không gửi đến cho chúng ta, tất nhiên là xem chúng ta không bằng người lạ, chúng ta cần gì phải tiếp cận hẳn trước?” Về mặt gia chủ Quan gia không vui, rõ ràng hẳn không muốn làm theo lời ông dặn.

Lão thái gia chỉ tặc rên sất không thành thép, trừng mắt nhìn hẳn, nói: “Ta nói đưa thì đưa đi! Nếu ngươi không đưa, đến lúc đó ta sẽ đích thân sắp xếp người đưa đi!”

Sắc mặt ông tối sầm, nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Đối với Quan Tập Lãm, ông vẫn luôn hỏi hẳn, nếu trước đây không phải ông quá bất công, Quan gia bọn họ cũng không mất một hạt giống tốt như vậy, mà bây giờ, cho dù ông muốn bù đắp cũng quá muộn, chỉ có thể làm những thứ này.

Thấy lão thái gia và gia chủ âm ỉ không vui, mọi người trong sảnh hai mặt nhìn nhau, không ai nói gì.

Thời gian ba ngày, rất nhanh đã trôi qua.

Một tràng tiếng pháo phá vỡ yên tĩnh của buổi sáng, vui vẻ chào đón một ngày mới. Đối với Quan Tập Lãm, hôm nay chính là một ngày xúc động khó quên.

Trời còn chưa sáng, hẳn đã thức dậy sắp xếp việc trong việc ngoài, người trong phủ hẳn cũng không nhiều, vì vậy, Phượng Cửu điều vài người đến hỗ trợ, về phần bàn tiệc trực tiếp đặt ở đại từ lâu trong thành, để bọn họ cho người đem tới, bớt được không ít việc.

“Ca, ngươi cũng đừng bận rộn quá, chuyện kế tiếp đều giao phó xong rồi, hiện tại chỉ chờ đến giờ ra ngoài phủ đón khách là được.”

Phượng Cửu cười đi đến bên người hẳn. Hôm nay, nàng vẫn mặc bạch y như cũ, tóc đen vấn nhẹ lên, chỉ để lại hai lọn tóc buông xuống trước ngực, khiến dung nhan tuyệt đẹp của nàng tăng thêm mấy phần quyến rũ.

“Thời gian cũng đến rồi, tiểu Cửu, ngươi ở trong phủ giúp ta chiêu đãi khách là tốt rồi, ta ra cửa chính đón khách.” Quan Tập Lãm cười nói, sau khi giao phó xong liền nhanh chóng bước ra ngoài cửa lớn.

Người đầu tiên đến Quan phủ chúc mừng là Nghiêm quân sự ở chợ đen, hẳn dẫn theo hai người, chuẩn bị hậu lễ, còn chưa đến gần đã chấp tay chúc mừng.

“Ha ha, Tập Lãm, chúc mừng, chúc mừng!”

“Đa tạ Nghiêm quân sự bận trăm công nghìn việc vẫn bớt chút thời gian đến đây, nhanh vào bên trong đi.” Đồng thời hẳn cũng chấp tay mỉm cười, mời Nghiêm quân sự vào trong.

“Lý mở chúc mừng Quan thiếu chuyển đến chỗ ở mới!” Một vị gia chủ mang theo hai người con cháu cũng chuẩn bị hậu lễ đến, tiến lên nói lời chúc mừng.

“Đa tạ, đa tạ, mời Lý gia chủ vào bên trong.” Sau khi Quan Tập Lãm chấp tay đáp lễ, liền đưa bọn họ vào cửa chính, để quân gia dẫn vào bên trong.

Theo thời gian trôi qua, liên tục có người đến, bởi vì khách khứa mà toàn bộ Quan phủ trở lên náo nhiệt, giọng nói tiếng cười của khách khứa liên tục truyền ra, làm cả Quan phủ tràn ngập bầu không khí náo nhiệt, vui mừng.

“Ca, đều đến gần hết rồi phải không?” Phượng Cửu đi đến bên cạnh hẳn hỏi.

Quan Tập Lãm nghiêng đầu nhìn về phía nàng, cười nói: “Ừ, khách mời đều đến đông đủ rồi, đi thôi! Chúng ta vào đi.”

“Được.” Nàng cười, đang muốn xoay người, chợt nghe thấy một giọng nói truyền đến.

“Quan thiếu, chúc mừng tân gia, tại hạ không mời mà đến, xin ly rượu mừng!”

Mộ Dung Dật Hiền mặc một bộ áo dài màu trắng, nho nhã mà cao quý chậm rãi bước đến, theo sau là một tên sai vặt đang cầm lễ vật, tuy là nói với Quan Tập Lãm, nhưng ánh mắt lại rơi trên người Phượng Cửu, nhìn thấy nàng, ánh mắt của hẳn khẽ chuyển động.

Lúc nhìn thấy hẳn, Quan Tập Lãm cũng có vài phần kinh ngạc, hẳn quay đầu nhìn Phượng Cửu, lại nhìn Mộ Dung Dật Hiền, ánh mắt thâm thúy, lúc này mới nói: “Người tới là khách, tam vương gia, mời vào bên trong.”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 345: Lễ vật của quý y

“Mời.” Phượng Cửu xoay người lại, liếc mắt nhìn Mộ Dung Dật Hiền, làm động tác mời.

Mộ Dung Dật Hiền mỉm cười, lúc này mới bước vào.

Đang lúc Quan Tập Lãm cũng bước theo vào, khỏe mắt lại tặc thấy một chiếc xe ngựa dừng trước cửa lớn, lúc người bên trong xốc màn xe bước ra, ý cười trên mặt hẳn lập tức biến mất không còn dấu tích.

Quan Lão thái gia được người đỡ xuống xe ngựa, là thân gia gia của hẳn, chỉ có điều, từ một khác kia, lúc hẳn bước ra khỏi Quan gia, thì đã không có quan hệ gì với hẳn rồi.

Lần này tân gia, hẳn cũng không đưa thiệp mời cho bọn họ, hẳn thấy, bọn họ đã vô tình với hẳn, hẳn cũng không cần có nghĩa với bọn họ.

“Tập Lãm, ta là tới tặng quà, chúc mừng cháu hoàn thành phủ mới, vui vẻ tân gia.” Lão thái gia chống拐杖 đi đến, ra hiệu cho một lão gia phía sau đưa lễ vật lên trước.

“Không cần.”

Giọng nói của hẳn lạnh lẽo cứng rắn, trên mặt không chút biểu tình nhìn Quan Lão thái gia: “Quan phủ nhỏ nhỏ của ta, không dám thu đại lễ của các hạ.”

Hắn chấp tay ôm quyền nói, rồi không nhìn bọn họ nữa, xoay người bước vào bên trong.

Thấy vậy, Quan lão thái gia nặng nề thở dài một tiếng: “Đều trách ta, đều trách ta!”

Lão gia cảm lẽ vật đứng bên cạnh thấy vậy nói: “Lão thái gia, chúng ta trở về thôi!”

Đã sớm biết kết quả, nhưng Quan lão thái gia vẫn muốn tự mình đến xác minh. Có lẽ, trong lòng lão thái gia không cam lòng, cũng không muốn tin tưởng, Quan Tập Lãm đã không có quan hệ với Quan gia nữa rồi.

“Đôi thôi!” Quan lão thái gia thở dài một tiếng, nhìn cánh cửa Quan phủ, trong lòng muôn vãn cảm xúc, cuối cùng cũng chỉ có thể cô đơn ngồi lên xe ngựa rồi đi.

Không ai nhìn thấy, ở một góc đường, một nữ tử đứng từ xa nhìn lại, kinh ngạc đến ngây người. Nàng không phải ai khác, chính là Kha Tâm Nhã đã từ hôn với Quan Tập Lãm.

Nam tử ngày xưa không được nàng coi trọng đã một tay xây dựng gia tộc, trở thành gia chủ, cho dù là một gia tộc nhỏ, nhưng tốc độ phát triển như vậy, đối với một người trẻ tuổi cũng đã được coi là rất xuất sắc.

Trong lòng nàng lộ vẻ chưa xốt, sớm biết có hôm nay, hà có gì lúc trước còn như thế?

Nếu không phải trước đây nàng từ hôn, nam tử ngày càng xuất sắc, thành thực kia, sẽ là nam nhân của nàng, mà Quan gia này, cũng sẽ có một nửa của nàng, nhưng hôm nay...

Càng nghĩ, lòng càng khó chịu, nhưng nàng cái gì cũng không làm được, chỉ có thể xoay người rồi đi.

Bầu không khí bên trong Quan phủ náo nhiệt vô cùng, bởi vì Quan Tập Lãm đang bùng chén đi từng bàn kính rượu, tiếng cười tiếng nói của khách liên tục truyền ra, cũng vào lúc này, quần gia vội vã chạy vào, trên mặt không che giấu được kinh hi và kích động.

“Chủ tử, Quý Y phái người đến tặng lễ!”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ tiệc rượu đều yên tĩnh lại, trên mặt mọi người lộ vẻ khó tin, sau khi giật mình đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Quan Tập Lãm đang bùng chén rượu, trong đầu mọi người đều xẹt qua vô số ý niệm.

Quan Tập Lãm có giao tình với Quý Y?

Quý Y lại phái người đưa lễ vật đến chúc mừng?

Mà sau khi Quan Tập Lãm gửi mình để chén rượu xuống, hắn lập tức nhìn về phía hai lão gia đi từ bên ngoài vào. Đó là người của chy đen, hắn nhận ra bọn họ.

“Tại sao là các ngươi?” Nghiêm quân sự ở chợ đen cũng kinh ngạc đứng lên.

Hai người kia gật đầu với Nghiêm quân sự, sau đó ôm quyền thi lễ với Quan Tập Lãm, nói: “Quan thiếu, chúng ta chịu sự ủy thác của Quý Y, đưa lễ vật đến tặng.”

Vừa dứt lời, trong tay hai người đưa ra hai chiếc hộp hình chữ nhật tinh xảo khiến mọi người òn ào suy đoán.

Quý Y này đưa tặng lễ vật gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 346: Chuyện của ta không cần người xen vào

Ánh mắt hiếu kỳ của mọi người đều đổ dồn lên người Quan Tập Lãm, đoán già đoán non, Quý Y này là luyện được sư, hắn gửi quà mừng đến có lẽ nào là được tể không?

Nhưng rõ ràng Quan Tập Lãm không muốn để cho mọi người biết nên sau khi ra lệnh cho người nhận quà xong, hắn cũng chỉ chào hỏi rồi mời hai vị khách lớn tuổi vào trong ngồi, sau đó tự tay rót rượu kính hai người họ, dù gì thì hai người này cũng là nhân vật không thường xuyên xuất hiện ở chợ đen, nếu như không phải hai người họ có quan hệ với Quý Y thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy hai người họ, chứ nói gì đến việc hai người họ đích thân đến đây thế này.

Cùng với lời mời của hắn, mọi người lại vui vẻ uống rượu tiếp, chỉ là trong lòng mọi người cũng có một cách nhìn khác đối với Quan gia mới nổi lên này, càng cảm thấy hôm nay đến đây là việc làm đúng đắn.

Những người có quan hệ với Quý Y, nếu như bọn họ có thể kết bạn được với những người ấy thì chắc chắn sẽ không bao giờ phải chịu thiệt.

Trong bữa tiệc, tất cả mọi người đều nghĩ cách để làm thân với Quan Tập Lãm, cũng có người quay sang bên Phụng Cửu để nghe ngóng về tình trạng của Phụng Tiểu, Mộ Dung Dật Hiền ngồi cùng bàn với nàng lúc nào cũng quay sang nhìn nàng, muốn tìm cơ hội để nói chuyện với nàng.

Đến giữa bữa tiệc, Phụng Cửu đứng lên ra ngoài đi vệ sinh thì Mộ Dung Dật Hiền cũng đứng lên đi ra cùng nàng...

Lúc Phụng Cửu trở lại thì thấy Mộ Dung Dật Hiền ngồi như tượng ở trong đình. Thấy vậy, nàng chỉ nhìn lướt qua hắn một cái rồi đi thẳng vào bên trong, nhưng mới đi được vài bước thì đã bị hắn cản lại.

“Có chuyện gì?” Nàng hơi nhăn mày lại, nhìn hắn đang đứng cản ở phía trước.

“Thanh Ca, cha ta đã chỉ định hôn sự kia cho nàng, nàng biết rồi chứ?” Ánh mắt Mộ Dung Dật Hiền nhìn thẳng vào dung mạo tuyệt trần của nàng, khuôn mặt vẫn vậy nhưng khí chất không giống như ngày xưa nữa.

“Hôn sự?”

Nàng cười nói: “Ta đồng ý rồi sao?”

Nghe vậy, trong lòng hắn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn: “Chuyện này ta sẽ cố gắng hết sức để khuyên phụ vương ta thu hồi mệnh lệnh, nàng cũng không cần lo lắng quá!”

Theo hắn thấy thì câu nói này của nàng chính là không đồng ý, nhưng nếu phụ vương hắn không chịu thu lại mệnh lệnh thì chỉ sợ là hôn sự này nàng không gả đi không được, dù gì thì Thanh Đằng quốc này cũng là quốc gia cấp sáu, lớn hơn nhiều so với Điều Nhật của bọn họ.

Trong thế giới này, bất luận là sinh ra ở đâu, chỉ cần có sức mạnh là có thể đại diện cho tất cả. Giống như nàng vậy, nếu như sau lưng không phải có Phụng phủ chống lưng thì với dung mạo của nàng chắc chắn sẽ không được sống tự do tự tại như vậy.

Phụng Cửu cười nhẹ, lạnh lùng nói: “Chuyện của ta không cần người xen vào!”

Nàng bước về phía trước, lúc đi qua người hắn thì chân bỗng dừng lại nói “Còn chuyện hôn sự của ta, ngoài ta ra thì không có ai có thể thay ta làm chủ!”

Mộ Dung Dật Hiền hơi sững người, hắn nghiêng đầu sang nhìn thì chỉ thấy bóng dáng màu trắng kia đã đi vào bên trong rồi.

Bước chân của nàng thông dong là vậy, tao nhã là vậy, giống như trong mắt hoàn toàn không màng đến chuyện này...

Nhìn cả người nàng toát ra vẻ tự tin và ung dung, hắn bỗng cảm thấy mình có chút lạc lõng, không biết từ bao giờ mà trong kí ức của hắn, hình bóng dịu dàng ấy đã không còn tồn tại nữa, mà nàng bỗng nhiên trở nên xa lạ, dường như giữa nàng và hắn không thể nào quay trở lại như lúc trước được, cũng không thể bước tiếp cùng nhau, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa...

“Thanh Ca, ta phải làm gì cho nàng đây?”

Giọng hắn nhỏ dần, trong mắt hiện lên vẻ đau khổ lẫn bất lực, muốn buông tay nhưng lại không thể...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 347: Chuẩn bị trao quyền

Một ngày tất bật từ sáng đến tối, sau khi tiễn khách xong, đám hạ nhân cũng bắt đầu thu dọn bọn tân cục, Quan Tập Lãm tiễn Phụng Cửu về Phụng phủ, mấy người ngồi với nhau nói về chuyện đã xảy ra trong ngày.

“Được lắm, bọn họ có thể đến như vậy thì tức là bọn họ cũng rất xem trọng cháu, cho dù là những gia tộc rất nhỏ thì cũng có thể mời được gia chủ của các gia tộc lớn trong thành đến nhà, hành diện như vậy cũng không phải là nhỏ đâu!” Phương lão thái gia vuốt râu cười nói, nhìn Quan Tập Lâm với vẻ mặt khen ngợi.

“Nếu không phải được gia gia giúp đỡ thì hôm nay cháu chắc chắn sẽ không làm được gì.”

Hắn cười có chút ngại ngùng rồi nói: “Còn có tiểu Cửu nữa, dùng danh tiếng Quý Y của mình để người của chợ đen mang quả đến, cháu nhìn thấy mấy người đó vừa nghe thấy việc Quý Y tặng quà thì mắt ai nấy đều sáng bừng cả lên.”

“Ha ha! Đúng vậy! Quý Y là nhân vật thế nào cơ chứ? Ở tiểu quốc cấp chín như Diệu Nhật, cho dù là gia tộc lớn hay hoàng thất thì đều muốn được kết quan hệ với Quý Y.” Lão thái gia nhìn Phương Cửu bằng ánh mắt đầy hứng thú, trong lòng rất đắc ý.

Chẳng ai có thể ngờ được, vị Quý Y danh tiếng ngời ngời kia lại là cháu gái ông.

“Gia gia, bây giờ chuyện của ca ca cũng đã xong rồi, chúng ta có phải nên xử lý việc trong phủ một chút không?” Phương Cửu nhìn về mặt cười đầy đắc ý của lão thái gia hỏi.

“Cháu muốn nói đến chuyện trao quyền thoái lui hay sao?”

Lão thái gia nghiêm mặt nhìn nàng rồi nói: “Chuyện này gia gia đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi, định sáng mai sẽ vào cung, nhà chúng ta không làm chức trấn quốc tướng quân này thì cũng chẳng ai dám làm gì chúng ta, chúng ta không làm chắc bọn họ còn vui mừng không kịp nữa!”

“Vâng! Vậy thì ngày mai có cần cháu đi cùng không?”

Lão thái gia xoa tay nói: “Không cần, không cần đâu, cháu ở nhà là được rồi, chuyện này cứ để ta đi là được!”

Thấy vậy, Phương Cửu gật đầu rồi nhìn Quan Tập Lâm nói: “Ca! Hôm nay cũng bận cả ngày rồi, mau về nghỉ ngơi đi!”

“Được rồi! Vậy ta về trước đây, nếu như có chuyện gì thì cứ đến tìm ta.” Hắn cười nói rồi cúi người chào, sau đó xoay người ra về.

“Gia gia, cháu đi xem Lão Bạch thế nào.”

“Đi đi!” Lão thái gia đồng ý rồi cười nhìn nàng rồi đi.

Chuyện Lão Bạch cứu Phương Tiểu, trong phủ cũng chỉ có mấy người họ biết, cũng chính vì thế mà bọn họ hết sức kinh ngạc khi Lão Bạch lại có thể ngăn cản được hai cao thủ Vô Tông đỉnh phong, chỉ là bọn họ vẫn không thể nào nhìn ra được nó là loại linh thú cấp nào.

Dù gì thì nó vẫn là linh thú biến dị, bình thường ngoài lười nhác với hao sắc ra thì nó chỉ có biết ăn mà thôi. Nếu không phải trải qua chuyện này thì thật sự không ai biết nó có năng lực như thế.

Bọn họ cũng không giam giữ nó, nó và Cầu Cầu kia cả ngày ở trong Phương phủ sinh sống rất tự do, có điều nơi nó thường ở nhất chính là chỗ hòn giả sơn, bởi vì chỗ đó bình thường có rất nhiều tỷ nữ đi qua, vì thế mà lúc nào Lão Bạch cũng canh chừng ở đây.

Quả nhiên, vừa mới đến gần hòn giả sơn đã nghe thấy tiếng của các tỷ nữ bên đó truyền đến, vừa đến gần thì đã nhìn thấy cái đuôi của Lão Bạch đang treu ghẹo hai tỷ nữ đi ngang qua, hai tỷ nữ kia vừa giữ váy vừa men theo đường nhỏ rồi đi.

“Hi!”

Lão Bạch bỗng hí lên một tiếng, vừa quay đầu lại nhìn thì đã thấy Phương Cửu nên vui mừng chạy đến chỗ nàng.

“Lão Bạch, thói hao sắc của ngươi mãi không thể thay đổi được, sớm muộn gì cũng chuốc họa vào thân!”

Nàng vuốt đầu nó, sau đó vuốt ve kiểm tra xem nó có béo lên không rồi nói: “Gần đây lại lười biếng rồi đúng không? Ngươi xem ngươi đi, bụng ngươi lại béo ra rồi đây này!”

“Hừ!”

Lão Bạch hừ lên một tiếng rồi vẩy đuôi về phía nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 348: Có con gái thật tốt

“Đi thôi! Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát!” Nàng vuốt đầu nó rồi kéo Lão Bạch đến chuồng ngựa, buộc dây cương lên, đúng lúc dẫn Lão Bạch ra đến cửa thì gặp Cầu Cầu, nó lập tức nhảy tót vào lòng nàng.

“Ngươi cũng muốn ra ngoài sao?” Phương Cửu nhìn xuống thứ nhỏ nhắn đang nằm trong lòng nàng.

“Vậy được rồi! Ta nói trước cho ngươi biết, ra bên ngoài rồi thì không được chạy lung tung biết chưa!” Nàng vừa vuốt lông Cầu Cầu vừa dặn dò, hai chân kẹp chặt lấy Lão Bạch rồi phi thẳng về phía ngoại ô.

Bởi vì đêm cũng khuya rồi nên Phương Cửu cũng không ở bên ngoài quá lâu, đi được một vòng thì đã quay về, tắm rửa qua loa xong rồi lại vào nhàn không gian tu luyện đến tận sáng sớm hôm sau.

Sau khi nàng rửa mặt xong liền đi đến phòng của gia gia nàng, vừa vào đã nhìn qua một lượt, thấy mấy tên Phương vệ đều đang ở đây, La Vũ còn cười toe toét nhìn nàng chào hỏi một tiếng, thấy vậy, nàng quay lại dặn dò Lãnh Sương ở phía sau rồi đi thẳng vào phòng.

“Chú tít!” Lãnh Hoa ở trong phòng hầu hạ, vừa nhìn thấy nàng đã bước đến hành lễ.

“Úm!”

Nàng đáp lại một tiếng rồi đi vào bên trong, đi đến bên giường, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: “Cha, hôm nay người cảm thấy thế nào?”

“Cũng khá hơn nhiều rồi, nhưng ngực vẫn hơi đau một chút.” Phương Tiểu nằm trên giường, bởi vì bị thương nên nhìn có vẻ gầy đi rất nhiều.

“Để con xem xem!”

Nàng ngồi xuống bên giường rồi vạch áo ở ngực ông ra để kiểm tra chỗ bị thương, sau đó lại bắt mạch, một lúc lâu sau mới thu tay lại: “Vết thương ở ngực là nặng nhất, tuy đã uống thuốc rồi nhưng muốn hồi phục hoàn toàn thì còn cần một khoảng thời gian nữa, đợi gia gia về thì con lại ra ngoài một chuyến, con phải đến rừng Cửu Phục tìm vài vị thuốc để chế thành thuốc bôi ngoài da cho cha, tốc độ hồi phục cũng sẽ nhanh hơn một chút.”

“Rừng Cửu Phục?”

Phương Tiểu sững người một lát rồi lắc đầu nói: “Không được! Nơi đó quá nguy hiểm, một đứa con gái như con sao có thể đến đó được, nếu như thiếu vị thuốc nào đó thì chúng ta có thể mua mà, hà tất phải mạo hiểm như vậy!”

“Không sao đâu, con muốn đến nơi đó, dù gì nơi đó con cũng quen thuộc, hơn nữa những vị thuốc khác có thể mua được chứ loại thuốc này bên ngoài không có chỗ nào bán cả!” Có lẽ đối với người khác, rừng Cửu Phục là một nơi nguy hiểm trùng trùng nhưng đối với nàng thì nơi này lại là một vùng đất quý.

Tiểu Phương Hòa nhất được chính là ở chỗ đó, người ca ca tốt bụng của nàng cũng quen biết được ở đó, còn cả vị đại thúc kia nữa...

Nghĩ đến người mà nàng vẫn luôn gọi đại thúc lại chính là tên Diêm chủ trong nóng ngoài lạnh thì khỏe mỗi nàng khẽ mím chặt lại.

Lúc đầu vì không cẩn thận nên mối của hai người mới chạm vào nhau, sau đó hắn đã ngắt đi luôn, nhưng sau này khi ở Thanh Đăng quốc, hắn lại có biểu hiện rất kỳ lạ, có một lần hắn còn muốn... muốn hôn nàng?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của nàng vô cùng kỳ lạ, trong lòng bỗng xẹt qua cảm giác khó hiểu.

Nhìn đứa con gái ngồi mất hồn ở cạnh giường, Phương Tiểu chỉ cười chứ không nói gì, giống như âm thầm quan sát nàng, trong lòng tràn đầy sự hứng thú của người làm cha.

Con gái của ông vẫn luôn là mỹ nhân đẹp nhất, chỉ là không biết rốt cuộc tương lai có người đàn ông nào có thể xứng được với nàng không đây!

Tuy ông hy vọng nàng có thể gả cho một người tốt nhưng cứ nghĩ đến việc không dễ dàng gì mới nuôi dạy được một đứa con gái khôn lớn trưởng thành, vậy mà nó lại trở thành con nhà người khác, trong lòng người làm cha như ông vẫn cảm thấy có chút gì đó thật đau xót. Nghĩ lại thì hôn sự của nàng với Mộ Dung Dật Hiến bỏ đi cũng tốt, như vậy thì nàng lại càng có thể ở bên cạnh ông thêm mấy năm nữa rồi.

Chỉ là đi một tên Mộ Dung Dịch Hiền lại tới một tên thái tử Thanh Đằng quốc, tuy bọn họ đã tỏ rõ về bất năn nhưng đến giờ cũng không thấy quốc chủ nói gì, nghĩ vậy, trong lòng ông cũng có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyền Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 349: Tìm thuốc

Phượng Cửu ở cùng cha nàng cả buổi sáng, gần đến giờ ngủ thì mới thấy gia gia nàng trở về.

“Phượng nha đầu, gia gia đã làm xong việc rồi!” Lão thái gia đi vào trong nhà với nụ cười nở trên môi, sau khi đến bàn rót chén nước uống xong liền đi thẳng vào bên trong, nhìn thấy Phượng Tiêu ngồi đầu giường sắc mặt khá tốt nên đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

“Gia gia, quốc chủ không làm khó người chứ?” Phượng Cửu nhìn ông rồi hỏi. Tuy nói mọi quyền hạn đều trả lại cho Mộ Dung Dịch rồi nhưng thể lực của Phượng phủ bọn họ vẫn khiến người khác không dám xem nhẹ, chắc chắn tên quốc chủ kia cũng sẽ không yên tâm về bọn họ.

“Không đâu! Phượng phủ chúng ta từ bỏ quyền lực, ta thấy hẳn rất vui thì có, làm sao có thể làm khó một lão già như ta được? Ngược lại, mấy vị các lão lại muốn giữ ta lại, muốn ta thay đổi quyết định, bọn họ là những người phụng sự triều đình từ triều trước nên đương nhiên là biết được sự trung thành của Phượng phủ chúng ta đối với Diệu Nhật quốc này, chi là...” Lão thái gia thở dài một tiếng, hành động của Mộ Dung Bác thật sự đã khiến cho ông thất vọng.

Phần lớn cuộc đời của bọn họ đều bảo vệ Diệu Nhật quốc này cho hân, nhưng đến cuối cùng thì sao? Mộ Dung Bác lại muốn giết cháu trai ông, lại còn muốn để cháu gái của ông gả cho người ta làm tặc phi!

Trắc phi? Nói thì dễ nghe lắm, nhưng thực ra khác nào làm tiểu thiếp đâu.

Nàng đường đường là viên minh châu của Phượng phủ, vậy mà lại phải gả làm tiểu thiếp sao? Cho dù là làm chính phi thì những nam nhân bình thường cũng không xứng được với Phượng nha đầu nhà ông.

“Nếu đã giao lại hết quyền lực rồi, vậy thì đừng lo chuyện của bọn họ nữa, gia gia, cháu nói với người chuyện này, cháu muốn đến rừng Cửu Phục tìm mấy vị thuốc cho cha, chuyện trong nhà vẫn cần người quản lý giúp!” Nàng nói dự định của nàng ra, chuyện đi đến rừng Cửu Phục lần này nàng cũng đã tính toán xong rồi, đi đi về về cũng chỉ cần khoảng nửa tháng là đủ.

“Rừng Cửu Phục?”

Lão thái gia nhún mày hỏi: “Nói đó không an toàn, một đứa cháu gái như cháu sao có thể đến đó được? Vị thuốc còn thiếu đó lẽ nào không thể mua được sao?”

Thấy những lời gia gia nói cha nàng nói giống nhau như đúc, Phượng Cửu không thể không mỉm cười: “Không mua được, bởi vì cho dù là chợ đen cũng không có nó, hơn nữa chỗ có nó thì chỉ có cháu mới biết là ở đâu, vì thế cháu nhất định phải đi đến đó một chuyến!”

“Cố điều mọi người đừng quá lo lắng, rừng Cửu Phục kia cháu đã quá quen thuộc rồi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Cháu cũng tính rồi, muộn nhất cũng chỉ nửa tháng là về rồi, nếu như nhanh thì chắc cũng chỉ mất mười ngày là cùng!”

Nghe nàng nói như vậy, lão thái gia suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy thì cháu dẫn thêm mấy tên Phượng vệ đi cùng cháu đi, trên đường cũng có thể giúp đỡ cháu, như vậy chúng ta cũng yên tâm hơn.”

Nàng lắc đầu: “Không cần đâu, một mình cháu đi là được rồi, một mình đi cũng nhanh hơn, hơn nữa vết thương của cha vẫn chưa khỏi nên người ở đây không ai có thể bỏ đi được, cứ để bọn họ ở đây canh giữ, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

“Vậy thì bảo Tập Lâm đi với cháu đi!”

“Gia gia, cháu cũng không phải là trẻ con, cháu đã nói là không có nguy hiểm gì thì chắc chắn sẽ không có nguy hiểm, cháu còn muốn nhờ ca ca chăm sóc cho mọi người trong thời gian cháu không có ở nhà nữa, nếu không thì cháu ở bên ngoài cũng không yên tâm được.”

“Nhưng...” Lão thái gia đang định nói gì đó thì đã bị nàng ngắt lời.

“Không cần nhưng nhị gì nữa, gia gia, mọi người phải tin tưởng cháu chứ!”

Nàng khẽ cười, cũng không để cho bọn họ có cơ hội nói thêm gì nữa đã vội vàng đi ra ngoài: “Cháu đi nói chuyện với ca ca, sau đó sẽ đi chuẩn bị đồ ngày mai lên đường.”

“Nha đầu này...” Lão thái gia lắc đầu không biết nói gì thêm.

“Thôi bỏ đi, để nó đi đi! Nó đã nói là không sao thì chắc chắn không sao đâu, có điều, tốt nhất để nó dẫn theo Lão Bạch đi cùng, dù gì thì Lão Bạch cũng là linh thú, sức chiến đấu của nó cũng ngang với Vô Tông, có Lão Bạch đi cùng thì cho dù có gặp phải chuyện gì thì cũng có thể giúp đỡ nó một chút.”

“Ừm! Vậy con nghỉ ngơi đi, ta đi nói với nó!” Lão thái gia đồng ý rồi đứng lên rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyền Rũ: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 350: Lại đến rừng cửu phục

Chi là vừa gặp nhau xong, bấy giờ ông lại không tìm thấy bóng dáng của nàng ở trong phủ nữa, vừa nhìn thấy Lãnh Suong từ bên ngoài đi vào đã vội vàng hỏi: “Lãnh Suong, Phượng nha đầu đâu rồi?”

“Lão thái gia, chủ tử đi rồi, người dẫn La Vũ đi cùng rồi!”

“Con nha đầu này, chỉ dẫn theo một mình La Vũ đi đến rừng Cửu Phục, nếu như gặp phải chuyện gì nguy hiểm thì phải làm sao? Không được, ta phải sai mấy tên nữa đuổi theo bảo vệ nó mới được!” Giọng Lão thái gia vô cùng lo lắng, quay người đi tìm mấy tên Phượng vệ.

Lãnh Suong định gọi ông lại nhưng nghĩ một lúc lại thôi. Lúc chủ tử đi đã căn dặn mấy tên Phượng vệ kia bảo vệ tốt Phượng phủ, bảo vệ gia chủ cho tốt, nếu như bọn họ nghe lệnh của chủ tử rồi mà lại còn nghe lệnh của Lão thái gia nữa, vậy thì chắc chắn chủ tử sẽ không bỏ qua cho mấy tên Phượng vệ này.

Lúc Lão thái gia tìm thấy bảy người khác thì bảy người này đang ngồi trong đình, bởi vì bọn họ vừa bị gọi đến đây, nhưng lại được giao nhiệm vụ không giống nhau, nghĩ đến chuyện người đi cùng với đại tiểu thư là La Vũ, sắc mặt bọn họ lại có chút kỳ lạ.

“Mọi người nói xem, tại sao đại tiểu thư lại dẫn một mình La Vũ đi cùng?”

“So về thực lực, trong số chúng ta La Vũ cũng chỉ thuộc hạng trung, tại sao ra ngoài lại dẫn hắn đi cùng?”

Phạm Lâm vừa cười nói: “Trong số chúng ta cũng chỉ có La Vũ nhận chủ, không dẫn hắn theo thì dẫn ai theo?”

“Nhưng chúng ta cũng không nói là không nhận chủ mà!”

“Đây là đang kiểm tra chúng ta!”

Một người khác cười nói rồi lắc đầu: “Thôi đi, dù sao cũng bảo chúng ta ở lại trông chừng nơi này, vậy thì chúng ta cứ ở đây canh giữ cho tốt là được rồi!”

“Lão thái gia đến rồi!” Một người trong đám đứng lên nói, sau đó bảy người cùng đứng dậy.

“Chào lão thái gia!” Bảy người cung kính hành lễ.

Lão thái gia xua tay nói: “Mấy người các người về chuẩn bị đi rồi nhanh chóng lên đường, Phượng nha đầu chỉ dẫn theo một mình La Vũ đến rừng Cửu Phục nên ta cảm thấy không yên tâm!”

Rừng Cửu Phục?

Bảy người quay sang nhìn nhau, bọn họ chỉ biết đại tiểu thư dẫn theo La Vũ ra ngoài chứ không biết rằng bọn họ đi đến rừng Cửu Phục, nơi đó là nơi nguy hiểm trùng trùng, nặng đến đó làm gì không biết!

Nhưng bọn họ lại hơi sững lại, cũng không trả lời gì mà chỉ nói lời xin lỗi: “Lão thái gia, thứ cho chúng thuộc hạ không thể tuân lệnh.”

Lão thái gia sững người hỏi: “Tại sao lại không?”

“Trước khi đại tiểu thư đi đã lệnh cho chúng thuộc hạ phải canh giữ Phụng phi, bảo vệ Lão thái gia với gia chủ, cho nên trước khi đại tiểu thư quay về, chúng thuộc hạ không thể rời khỏi đây được!”

Nghe những lời này, Lão thái gia sững lại một lát, nhất thời không nói lên lời. Lúc này ông cũng hiểu được dụng ý của Phụng nha đầu. Rõ ràng là muốn xem xem rốt cuộc mấy tên Phụng vệ này nghe theo mệnh lệnh của nàng đến mức độ nào.

Thấy vậy, ông cũng chỉ đành thở dài: “Vậy thì bỏ đi!”

Sau đó ông lại nghỉ, không biết có nên phái mấy người khác đi theo hay không?

Mấy tên Phụng vệ dường như hiểu được tâm tư của ông, nhìn nhau một cái rồi ra dấu báo Phạm Lâm nói.

“Lão thái gia!”

Phạm Lâm chấp tay cung kính nói: “Thực ra lão thái gia không cần lo lắng quá cho an nguy của đại tiểu thư, với sự hiểu biết của chúng thuộc hạ về đại tiểu thư thì nàng sẽ không làm những việc mà bản thân không nắm chắc đâu, dù sao nàng cũng dẫn La Vũ cùng đi mà, vậy nên chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì đâu, huống hồ điều làm nàng lo lắng nhất bây giờ lại chính là sự an toàn ở trong nhà.”

Lão thái gia nhìn bọn họ một lượt, khuôn mặt lộ ra vẻ đồng tình: “Mấy người các người là Phụng vệ gọi nhất được chọn ra, có thể đi cùng Phụng nha đầu cũng là phúc lớn của các người!”

Thấy sắc mặt của bọn họ có chút nghi hoặc và không hiểu nên ông đành cười lớn lên: “Chuyện này... sau này các người sẽ biết thôi!”

Nói xong, ông phát tay áo rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 351: Ngụy trang xuất thành

Ở bên kia, khuôn mặt La Vũ tràn đầy đau khổ nhìn Phụng Cửu đang đi rất nhanh ở phía trước: “Chú từ, chúng ta chỉ ra ngoài thôi mà, hà tất phải biến bản thân thành ăn mày thế này?”

Hắn kéo lại bộ y phục cũ rách nát đang mặc trên người, trái mặt chỗ rách phải một chỗ vổ, cũng không biết lấy của tên hạ nhân nào trong phủ, mái tóc rối bù xù nhìn như tổ chim, người không biết còn tưởng hắn đã lâu lắm rồi không gội đầu!

Còn khuôn mặt anh tuấn mẽ người của hắn nữa, bị chú từ bôi đen nhem, xấu đến mức không thể xấu hơn được nữa. Lại nhìn đến đôi giày dưới chân hắn, cũng không biết là được nhặt từ đâu về, đầu ngón chân vừa cử động một cái thì đã lộ ra ngoài.

Với bộ dạng này, hắn còn cảm thấy mình đáng thương hơn cả những tên ăn mày ở trong thành Vân Nguyệt.

Nhìn chú từ ở phía trước, cũng mặc bộ y phục rách nát nhưng so với hắn lại đẹp hơn nhiều, tóc cũng không rối như vậy, nhưng trên mặt cũng bôi đen lại, chỉ là đôi mắt của nàng lại sáng vẻ cũng đẹp, rất thu hút sự chú ý của người khác.

Thấy bước chân của nàng nhẹ nhàng thoải mái thình thoảng lại còn huýt sáo, hắn không khỏi ngạc nhiên, thực sự không ngờ được rằng chú từ lại còn giỏi cả chuyện này.

Không phải lúc ra khỏi nhà ai cũng muốn mình trở nên xinh đẹp gọn gàng hay sao? Chắc cũng chỉ có người chú từ xinh đẹp như hoa kia của hắn mới đi ngược lại với tất cả mọi người mà thôi.

“Như vậy mới không khiến người khác chú ý đến, cũng không chuốc thêm phiền phức!” Nàng quay đầu lại nhìn hắn rồi cười dịu dàng, đôi mắt của nàng giống như trăng khuyết khiến người khác nhìn vào đã bị rung động ngay lập tức, chỉ là về mặt như vậy cũng với hàm răng trắng sáng kia thì nhìn thế nào cũng không thấy giống một kẻ ăn mày.

Thấy vậy, hắn hét lên một tiếng nói: “Chú từ, người xinh đẹp như vậy thì có cái trang thế nào cũng không thấy giống ăn mày đâu!”

“Đương nhiên rồi, cho nên ta mới muốn thay đổi hóa trang lại một chút nhưng không ngờ lại hóa trang thành tên ăn mày!”

Nàng khẽ cười nói: “Đi nhanh lên! Đừng dừng lại ở thành này quá lâu!”

“Vâng!” Hắn đành phải đồng ý rồi bước nhanh về phía trước.

Chỉ là sau khi đi được một đoạn thì hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhìn bước chân không mệt mỏi của người phía trước, đến thờ gấp cũng không bị, ngược hắn với hắn, còn chưa ra khỏi thành Vân Nguyệt đã phải chạy đuổi theo đến mức thở không ra hơi, mồ hôi ướt đầm.

Rốt cuộc là nàng đi như thế nào vậy? Tại sao nhìn thì thấy gần mà đuổi mãi vẫn không kịp nàng?

“Phù phù! Chú từ, chú từ, người đợi ta với!” Hắn vừa giơ tay lên lau mồ hôi vừa gọi.

Phụng Cửu đang đi phía trước cũng dừng lại rồi quay lại, nhìn hắn thì gấp không khỏi nhăn mày một cái: “Mới đi có thế mà đã mệt rồi sao? Xem ra thể lực của người cũng chẳng ra sao cả!”

Nghe xong câu này, La Vũ gương mặt lên nhin, chỉ muốn nói rằng, không phải thể lực của hắn kém mà là thể lực của nàng quá kinh khủng.

Nhưng cuối cùng, sau khi hắn thở hắt hên xong mới nói tiếp: “Chú từ, chúng ta không thể tìm một cỗ xe ngựa để đi hay sao? Chứ với tốc độ thế này thì biết đi đến bao giờ?”

Từ đây đến rừng Cửu Phục cũng phải mất khoảng ba ngày, nếu thực sự chỉ đi bộ thế này thì e rằng sẽ càng lâu hơn...

Nhưng khi Phụng Cửu nghe xong câu này thì nàng chỉ cười rồi lườm hắn một cái: “Người chỉ cần đi theo là được!”

Nói dứt lời lại tiếp tục đi về phía trước.

Không còn cách nào khác, La Vũ cũng chỉ đành tiếp tục đi mà thôi, hắn cũng không biết rốt cuộc trong hồ lô của nàng đang bán loại thuốc gì nữa!

Mãi đến khi hai người đi ra khỏi thành Vân Nguyệt, đến nơi không có bóng người rồi, Phụng Cửu mới giơ tay một cái, một chiếc thuyền nhỏ tinh xảo đã hiện ra trong lòng bàn tay của nàng, cứ theo bàn tay nàng mà rộng ra rồi biến ra lớn hơn ở trước mặt hai người, La Vũ đang thờ hốt hên đột nhiên nhìn thấy cảnh này không khỏi tròn tròn mắt kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phụng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 352: Đi bằng phi thuyền

“Đây... Đây là cái gì?”

Hắn tròn trừng mắt lên nhìn, không thể tưởng tượng nổi chiếc thuyền nhỏ kia lại dần dần trở nên to ra, to đến mức mà có thể chứa được cả hai người họ mới dừng lại. Hắn bước dài một bước lên phía trước rồi vừa sờ vừa xem chiếc thuyền, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Đây là thuyền gì vậy? Nó được làm ra từ chất liệu gì? Sao ta chưa từng nhìn thấy loại chất liệu này bao giờ? Bên trong thật tinh xảo, giống như còn có phòng ở bên trong vậy! Không phải sao? Hay là trang trí?”

Nhìn hắn đi vòng quanh sờ soạng chiếc phi thuyền này một lượt giống như đang nghiên cứu về nó, Phụng Cửu không khỏi bật cười, lắc đầu rồi đi lên thuyền.

“Người đang làm cái gì vậy? Mau lên đây!”

“Chú từ! Đây... Đây là phi thuyền sao? Đây thực sự là phi thuyền sao?”

Hai mắt hần sáng rực lên, nhìn nằng bằng ánh mắt sùng bái: “Chù từ có phi thuyền! Thật không thể tưởng tượng nổi!”

Vừa nói dứt lời thì đã nháy tốt lên phi thuyền, đứng trong thuyền hết sở trái rồi lại nhìn phải, giống như là đứa trẻ vui mừng vì tìm thấy bảo bối gì đó vậy.

Phượng Cửu lấy từ nhẫn không gian ra một miếng linh thạch nhét vào trong một ô vuông nhỏ ở đầu thuyền, phi thuyền lúc đấy cũng bay lên. Đối với phi thuyền, ngoài dòng linh thạch để điều khiển ra thì còn có thể dùng linh lực nữa, pháp khí phi hành sau khi nhận chủ thì chỉ cần chủ nhân nghĩ đến hướng nào nó sẽ tự điều khiển theo hướng đó.

Phi thuyền vừa bay lên, cả người La Vũ đã lắc lư, sợ đến mức phải vội vàng ngồi xuống, hần háo hức nhìn xuống thì cảm thấy vô cùng vui mừng: “Ha ha! Không ngờ La Vũ ta lại có ngày được ngồi phi thuyền!”

Nghe đến đấy, Phượng Cửu mỉm cười lại, không nói gì, bắt đầu ngồi xếp bằng tu luyện.

Còn La Vũ thì vẫn đang nằm trên phi thuyền nhìn cánh vật bên dưới, phi thuyền bay càng cao thì vẻ mặt hưng phấn của hần lại càng mất dần đi, khuôn mặt hần vì sợ độ cao mà trở nên trắng bệch, lúc nhìn xuống dưới lại có cảm giác choáng váng muốn ngã luôn xuống.

Hần nhìn Phượng Cửu một cái rồi học theo nằng ngồi xếp bằng, lấy trong túi cần khôn ra một bình nước rồi uống một ngụm, sau khi lấy lại tinh thần thì mới thở phào một hơi, sau đó quay ra sau quan sát vô bảo hộ trong chiếc phi thuyền này.

Dưới cái vô bảo hộ này gió cũng không thể thổi vào được, luồng không khí trong phi thuyền qua lại không ngừng nhưng hần cũng không thể nào cảm nhận được, chỉ lơ mơ nghe thấy bên ngoài lớp vô bảo vệ kia có tiếng không khí vù vù, âm thanh xẹt qua, bởi vì bay cao nên dường như những đám mây trắng kia đang ở ngay bên cạnh, như có thể chạm tay tới được vậy, thành trần bên dưới cũng đã trở nên nhỏ tới mức chỉ nhìn thấy những chấm đen bé xiu nhưng cánh vật ở phía xa kia lại vô cùng tươi đẹp, say mê lòng người...

Nếu ngồi xe ngựa mà đi thì cũng phải cần khoảng ba ngày, nhưng đi phi thuyền thì trời còn chưa sáng thì bọn họ đã đi đến rừng Cửu Phục rồi.

Phượng Cửu điều khiển phi thuyền đến nơi không có người rồi hạ xuống, sau đó giờ tay lên thu phi thuyền lại, nhìn thấy trời vẫn chưa sáng hần nên quay sang nhìn La Vũ nói: “Đội trời sáng rồi chúng ta sẽ đi vào trong, còn bây giờ tìm thứ gì đó ăn tạm cái đi!”

“Chù từ, đến bên kia đi! Ngồi dưới gốc cây ở bên kia mát hơn!” La Vũ chỉ tay về gốc cây gần đó, sau khi đi cùng nằng về hướng đó thì hần đã lấy trong túi cần khôn ra vài thứ.

“Chù từ, ở đây ta vẫn còn một chút bánh ngọt!”

Hần giữ chỗ bánh cứng đơ lại để mình ăn còn đưa cho nằng chỗ bánh ngọt kia, ánh mắt mang theo vẻ kỳ dị nhìn nằng hỏi: “Chù từ, ta nhìn thấy ở phía sau của chiếc phi thuyền kia vẫn còn một phòng nữa, nó dùng để trang trí hay là để làm gì vậy? Lễ nào chiếc phi thuyền đó có thể biến ra to hơn nữa hay sao?”

Thực ra hần muốn hỏi là, tại sao chù từ lại có phi thuyền? Đến Quốc chủ còn không có phi thuyền vậy mà nằng lại có, hơn nữa lại còn có một chiếc tinh xảo đến vậy, không thể không khiến hần tò mò được, trên người của chù từ rốt cuộc là có bao nhiêu bí mật?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 353: Đột nhiên mất tích

Phượng Cửu liếc nhìn hần một cái rồi nói: “Chiếc phi thuyền này có thể to có thể nhỏ, đương nhiên những thứ trên thuyền cũng có thể biến thành to được.”

Nói xong nằng liền dặn dò: “Chuyện về phi thuyền, ra khỏi đây thì phải quên đi kéo lại chuốc phiền phức vào thân!”

“Vâng! Thuộc hạ biết rồi!” Hần đáp một tiếng, nếu như để đám người quốc chủ biết nằng có một chiếc phi thuyền như vậy thì ắt sẽ xảy ra tranh cướp, dù gì thì một loại pháp khí phi hành thần kỳ như vậy không phải ai cũng có thể có được nó.

Nằng đã không nói thì hần cũng không hỏi gì thêm, hai người ăn xong thì trời cũng sáng.

La Vũ đứng dậy nhìn xung quanh một lượt, có chút nghi hoặc nói: “Chù từ, tuy nói rừng Cửu Phục là nơi nguy hiểm trùng trùng nhưng cũng không nói là không có ai đến đây, tại sao chúng ta đã ngồi ở đây lâu như vậy rồi mà lại không nhìn thấy ai đến đây vậy?”

“Ta cũng không thường xuyên đến đây thì làm sao ta biết được!” Nằng trợn mắt nhìn hần rồi đi thẳng vào bên trong, nhưng bỗng nhiên lại nghe thấy âm thanh gì đó nên liền ngược mắt lên nhìn trời.

Chỉ thấy mấy tên tu tiên ngự phi kiếm đang giăng trên phi kiếm bay về phía rừng Cửu Phục với tốc độ cũng rất nhanh, khiến cho bọn họ chỉ nghe thấy tiếng gió xẹt qua ở trên đỉnh đầu.

“Là đám người tu tiên! Không biết là đến từ nước nào nữa!”

La Vũ nói xong cũng cảm thấy có chút ngưỡng mộ: “Nếu như chúng ta cũng biết ngự kiếm thì tốt!”

Hần tưởng tượng bản thân được đứng trên kiếm bay đi thì cả người lại dâng lên một cảm giác thỏa mãn.

Nghe vậy, Phượng Cửu khẽ cười: “Không phải cấp bậc Vô Tông có thể ngự kiếm rồi hay sao? Người mau chóng tu luyện đi, vượt qua Vô Tông là có thể học ngự kiếm rồi!”

“Cho dù đến Vô Tông cũng phải có được khẩu quyết ngự kiếm! Hơn nữa, bây giờ ta mới là Huyền Cực cảnh trung kỳ, muốn bước đến đỉnh cao kia nhanh nhất chắc cũng phải mất vài năm nữa mới được.”

Thực ra tốc độ tu luyện của bọn họ đã là rất nhanh rồi, dù gì gia chủ của bọn họ cũng là cấp Vô Tông, bọn họ có được sức mạnh như vậy so với những người cùng thời đã là cao rồi.

Phượng Cửu lờm hần một cái, nhìn vẻ mặt tự đắc của hần cũng bật cười, chẳng nói gì, chỉ là bước chân càng bước về phía trước nhanh hơn.

La Vũ ở phía sau thấy vậy cũng bước nhanh hơn, cùng nằng đi vào trong, hai bóng người một trước một sau cứ thế mà đi thẳng vào sâu bên trong rừng Cửu Phục.

Trời gần tối thì hai người đã đi vào đến bên trong, bởi vì trời tối nên bọn họ đành phải tìm một gốc cây nào đó ngồi nghỉ ngơi một lát.

“Chù từ! Người ở đây nghỉ ngơi một lát, ta đi tìm chút thú rừng về làm đồ ăn tối.” La Vũ nói xong lập tức đi xung quanh tìm.

“Cẩn thận một chút, đừng đi xa quá!”

Phượng Cửu nói xong liền ngừng đầu liền nhìn về phía hần vừa rồi đi, nằng tiện tay lấy một chút thảo dược ngắt được trên đường ra phân loại một chút, cũng tiện đó chế ra vài vị thuốc để phòng thân.

Nhưng đến khi trời tối, nằng cũng điều chế xong mấy vị thuốc rồi mà vẫn chưa thấy La Vũ trở về, lúc này nằng mới cảm thấy có chút gì đó không bình thường. Sau khi cất mấy lọ thuốc đi thì nằng lập tức đứng lên nhìn xung quanh một lượt.

Vốn dĩ nằng cũng không để ý lắm, bởi vì đây mới chỉ là mới bước vào bên trong nơi này mà thôi, cho dù có nguy hiểm thì với thân thủ của La Vũ chắc cũng chẳng thành vấn đề gì, nhưng tình huống bây giờ là sao? La Vũ đột nhiên lại biến mất mà không phát ra một chút tiếng động nào.

Nằng nhắm mắt lại rồi giải phóng ra thần thức cảm ứng, sau đó nằng mở mắt ra, lòng mày nhíu lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhỏ tiếng nói: “May mà mình thông minh!”

Sau đó đi theo hướng mà La Vũ rời đi để đi tìm hần.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 354: Âm thanh kì lạ

Trời càng ngày càng tối còn nằng thì đang đi một mình trong rừng, bên tai truyền đến tiếng côn trùng kêu và tiếng xào xạc của lá cây khi bị gió thổi qua, ánh trăng vẫn đang bị che lấp bởi những đám mây, nhưng trong rừng tối đen như mực mà dưới

đất lại lõm có vài điểm sáng màu trắng trong suốt.

Đó chính là bột lân tinh mà nàng rắc lên người La Vũ, ban ngày không nhìn thấy nhưng đến ban đêm thì nó sẽ hiện lên rất rõ ràng, tuy không biết là hẳn đi đâu và đã xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần cứ đi tìm theo bột lân tinh này thì chắc chắn có thể tìm thấy hẳn.

Chỉ hy vọng là lúc nàng tìm được hẳn thì hẳn vẫn còn sống.

Đi được một đoạn thì trong lòng nàng cảm thấy hơi kỳ lạ, cảm giác như có một trận gió đêm đang thổi đến, bao nhiêu đả gả trên người nàng đều nổi hết cả lên, nàng dừng lại một lát rồi nhặt một cành cây lên nhóm lửa, rồi dùng nó để soi đường phía trước, như vậy cũng có thể nhìn rõ hơn cảnh vật xung quanh.

Theo lý mà nói thì nàng đã đi qua rừng Cửu Phục này rồi, chắc chắn sẽ không xuất hiện những hiện tượng kỳ quái hay nguy hiểm bất ngờ như thế này mới phải, nhưng bây giờ nàng cứ đi theo chỗ bột lân tinh kia đi tìm thì phát hiện ra rằng càng đi lại càng tiến sâu vào trong rừng.

Mà theo số lượng bột lân tinh rơi trên mặt đất thì có thể thấy La Vũ không đánh nhau với người khác, bởi vì chỗ bột lân tinh rơi trên đất kia rất đều nhau, giống như rơi tự nhiên trên đất vậy, không có một chút dấu vết gì giống đánh nhau cả.

“Đến đây đi! Đến đây đi!”

Bỗng nhiên, bên tai vọng đến một âm thanh nhẹ nhàng mà lại xa xôi, nó giống như tiếng nói dịu dàng của người mẹ khiến cho vẻ mặt của nàng thả lỏng ra, nó phá tan mọi ý chí của nàng khiến mắt nàng dần dần nhắm lại, bước chân đi chuyển cũng thuận theo tiếng âm thanh phát ra ấy mà từng bước, từng bước đi về phía trước.

“Đến đây đi! Đến đây đi!”

Dường như có một luồng khí quán quanh người nàng, nàng nhìn thấy ở phía trước có hai bàn tay đang giờ lên hướng về phía nàng rồi gọi nàng bằng giọng nói nhẹ nhàng khiến nàng đi theo.

Mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, trong đầu dường như trống rỗng, cả người cứ thế tiến về phía trước, có có giọng nói kia vang vọng ở bên tai dẫn đường cho nàng đi..

Đột nhiên ở cánh tay truyền đến một cơn đau nhói, nàng lập tức bừng tỉnh rồi dừng bước, lấy lại tinh thần, nhìn thấy cánh tay bị một cành cây đâm thủng một miếng, nhờ vào ngọn lửa trong tay nên nàng nhìn thấy máu tươi đang rỏm ra, nhưng cũng chính là nhờ vết đâm này mà nàng lấy lại được thần trí.

Nghĩ đến đây, nàng hơi trầm tư lại, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

Âm thanh kia quá kỳ lạ, nó lại có thể khiến nàng suy chút nữa bị mê hoặc, nó là gì? Là người? Hay là quỷ?

Nàng ổn định lại tinh thần, sau đó nhìn xung quanh, mọi thứ xung quanh đều rất bình thường, không thấy một chút khác thường nào, nhưng thế thì âm thanh kia truyền từ đâu tới?

“Đến đây đi! Đến đây đi!”

Lần này nàng lại nhìn thấy ở phía trước có hai ngọn đuốc màu xanh lập lòe giống như âm hồn đang nhảy múa vậy, hai ngọn lửa chuyển động đến trước mặt nàng, còn âm thanh kia lại giống như được phát ra từ hai ngọn đuốc màu xanh đó.

Nàng nhanh chóng suy nghĩ trong đầu, lần trước nàng đến đây cũng không bị ma trêu thế này, tại sao lần này đến nó lại xuất hiện? Nó có khả năng mê hoặc lòng người, vậy sao nàng không thử tương kế tựu kế để xem xem rốt cuộc mấy thứ này muốn dẫn nàng đến nơi nào?

Lúc này nàng có thể chắc chắn được rằng, La Vũ mất tích cũng liên quan đến việc đi theo âm thanh của mấy ngọn đuốc quý dị kia.

Nàng muốn xem xem rốt cuộc là kẻ nào ở trong rừng Cửu Phục này dám giờ trò gả thần gả quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 355: Tiểu phượng hỏa tỉnh lại

Quyết định xong, nàng liền gả vờ bị khổng chế rồi tiếp tục đi theo âm thanh kia. Điều khiến nàng kinh ngạc đó chính là lúc nàng đi theo tiếng gọi kia thì lại không nhìn thấy bất kỳ một con ác thú nào, xung quanh yên lặng đến mức kỳ lạ.

Rốt cuộc là nguy hiểm như thế nào mà lại có thể khiến cho ác thú ở trong rừng Cửu Phục lại phải trốn hết đi như vậy? Còn phải chịu đựng đến bao giờ thì mới có thể đến chỗ cuối cùng đây?

Nàng nhớ lúc mới vào rừng, nàng đã nhìn thấy mấy tên tu tiên ngự kiếm bay vào rừng Cửu Phục, lúc đó tuy chỉ liếc qua một cái nhưng cũng có thể nhìn ra được tu vi của mấy tên này đã là cường giả Kim Đan kỳ rồi.

Cường giả Kim Đan kỳ, ở tiểu quốc cấp chín như Diệu Nhật quốc thì một người tu vi Kim Đan chỉ cần giam chân một cái thì cũng có thể khiến cho cả nước rung động, cho dù ở Thanh Đằng quốc cũng chỉ có lão tổ của một vài đại gia tộc cũng mới đạt được tới tu vi Kim Đan.

Vì thế nàng cho rằng, mấy tên tu sĩ Kim Đan ngự kiếm đi vào rừng Cửu Phục kia chắc chắn là phải đến từ quốc gia cấp sáu trở lên.

Chỉ là, nếu như bọn họ đến từ những quốc gia như vậy thì tại sao lại đến Diệu Nhật quốc cấp chín này?

Trong lòng vô cùng nghi ngờ, sau khi nàng đi được khoảng ba canh giờ thì nàng nhìn thấy ngọn đuốc âm hồn dẫn đường ở phía trước bay lên, mà lúc này ở phía trước cũng truyền đến một giọng nói đầy giận giữ.

Đứng lúc nàng bước lên phía trước thì trong đầu nàng bỗng truyền đến giọng nói của đầy lo lắng của Tiểu Phượng Hỏa.

“Đồ ngốc! Không thể bước tiếp nữa, rất nguy hiểm!”

“Tiểu Hỏa? Ngươi tỉnh rồi sao?” Phượng Cửu hơi sững người, dừng chân lại rồi hỏi bằng giọng điệu mừng rỡ.

“Đương nhiên rồi! Không tỉnh lại thì làm sao có thể nói chuyện với người chứ!”

Tiểu Phượng Hỏa trong nháy không gian đáp lại bằng vẻ rất kiêu ngạo, sau đó giọng nói non nớt mà kiêu ngạo kia lại truyền đến đề nhắc nhở nàng: “Không thể đi về phía trước được nữa, với sức của ngươi hiện giờ thì không đối phó được đâu!”

Nghe xong những lời này, Phượng Cửu hơi sững lại, nhắm mắt lại rồi lại dùng thần thức nói: “La Vũ chắc đang ở phía trước, là do ta dẫn hẳn đến đây, vì thế ta không thể bỏ mặc hẳn được!”

Tiểu Phượng Hỏa vừa nghe những lời này liền hét lên: “Đồ ngốc! Lẽ nào người không nghe thấy ta nói phía trước rất nguy hiểm sao? Có thể đề ta nói nguy hiểm thì chắc chắn là nguy hiểm, rõ ràng biết là nguy hiểm vậy mà vẫn lao đầu vào, người nói người có ngốc hay không?”

Trong mắt nó, La Vũ chẳng qua cũng chỉ là một tên thuộc hạ mà thôi, thiếu một người cũng không sao, chết thì chết thôi, nó cũng chẳng bận tâm, nhưng nó không thể không quan tâm, nàng là người khế ước của nó, là chủ nhân của nó, nếu như nàng chết vậy thì nó cũng không sống được nữa.

Hơn nữa, đối với nó, một người chủ từ lại vì một tên thuộc hạ mà chết thì chắc chắn là một kẻ ngu ngốc, bởi vì chẳng người bình thường nào lại đi làm những chuyện đến cả đũa ngọc cũng không làm!

Nhưng nhìn đồ ngốc này giống như không thêm đề ý đến lời của nó, còn muốn đi vào tìm cái chết hay sao?

Nghĩ vậy, trong lòng nó lại phải nén giận lại, tại sao vừa tình đây đã khiến nó phải lo lắng như vậy? Tuy nó là thần thú nhưng trước mắt nó vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành mà thôi! Những việc giống như vậy vốn không đến lượt nó phải lo lắng mới đúng.

Nhưng lần này nó không thể nào nhịn được nữa.

Phượng Cửu nghe thấy lời trách móc đầy lo lắng của nó, nàng chỉ nhắm mắt lại, dùng thần thức nhẹ nhàng nói với nó: “Tiểu Hỏa, nếu tình huống này đối lại là ngươi, vậy thì ta cũng sẽ không màng tất cả mà lao vào cứu ngươi ra, cho dù là biết rõ sẽ có nguy hiểm thì ta cũng không thể trơ mắt đứng nhìn như thế được!”

Tiểu Hỏa nghe những lời này xong, trong lòng nó hơi sững sờ, mọi tức giận cũng vì những lời của nàng mà tan biến hết, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó cũng ửng hồng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó nhìn lại như cái bánh bao rồi bấu mỗi, nói bằng giọng trẻ con: “Vậy ngươi cẩn thận một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 356: Huyết trận quỷ dị

Nghe vậy, Phương Cửu khẽ nhếch môi, nở nụ cười: “Ừm, ta biết rồi.”

Chính là vì biết sự cường đại của đối phương nên nàng sẽ càng cẩn thận.

“Ta mới vừa tỉnh lại, thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, có lẽ không giúp được.” Giọng nói khó chịu của Tiểu Phương Hòa truyền vào trong đầu nàng.

“Ừm, không sao, đánh không lại thì thôi, chỉ cần cứu được La Vũ, ta sẽ chạy đi.”

Nàng chỉ định cứu người xong sẽ đi, không định đánh nhau. Vì thế, sau khi quyết định nàng từ từ tiến lên trước, đi theo âm thanh kia.

Trong bóng đêm, đám lửa màu xanh bồng bềnh nhảy đến trước mắt nàng, trong lòng nàng kinh ngạc, chỉ cảm thấy chuyện này e rằng nan giải hơn tưởng tượng.

Trước mặt, một mảnh đất trống hình thành lên một kết giới, một dòng máu tươi không biết từ đâu đến phun vào trong màn bảo hộ của kết giới, trong màn đêm đen kịt này, vết máu tươi kỳ lạ kia dường như đang cuộn cuộn giữa không trung.

Nhiều máu tươi như vậy, nhưng lúc này nàng còn đang đứng ở ngoài kết giới nên không người thấy được mùi máu tươi, chỉ nhìn thấy trong kết giới có mấy chục đốm lửa màu xanh đang nhảy nhót, tiếng vèo vèo cùng với từng tiếng vù vù kêu đau phát ra từ trong ngọn lửa kia, khiến người ta không khỏi rợn tóc gáy.

Bóng đêm đen kịt, chỉ có đốm lửa màu xanh biếc là ánh sáng, mà nhờ vào những ngọn lửa giống như âm hồn kia, nàng lại có thể nhìn thấy rõ hình bóng của mấy người trong đó.

Bó gối khoan chân ngồi giữa bãi đất trống chính là một lão giả tóc tai bù xù, trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn lộ ra vẻ u ám, từng đường huyết vân hiện lên trên khuôn mặt gầy gò ấy, dường như huyết vân đó biết chuyển động, vô cùng quỷ dị.

Bộ áo bào màu đen rộng thùng thình mà ông ta đang mặc tạo ra tiếng vù vù trong gió đêm, xung quanh chỗ ông ta ngồi, từng cái đầu lâu dính máu tươi xếp vây thành một vòng, mắt thường cũng có thể thấy được khí tức u ám bao phủ toàn thân ông ta, khí tức mạnh mẽ kia khiến trong lòng nàng sinh ra một cảm giác nguy hiểm vô cùng mãnh liệt.

Giống như có một thanh âm nói với nàng không được bước lên trước thêm nữa, không được đến gần nữa, nếu không nhất định sẽ chết ở nơi này!

Tiếng gào thét giận dữ của mấy người tu tiên kia sắp đến gần, nàng thoáng nhìn thấy bốn người, chỉ có điều lúc này từng người bọn họ đang ngồi sụp dưới đất, hơi thở trên người bọn họ giống như đang mất đi, sắc mặt nhợt nhạt, lời nói ra cũng có chút vô lực, giống như không có cách nào động đậy. Những người kia vậy ở bên ngoài, từng người ngồi xuống đất.

Bọn họ giống như đều mất đi ý thức, ánh mắt đờ đẫn ngồi xếp bằng, giống như người gỗ, ngẩn ngơ vô hồn nhìn về phía trước, mà trên đỉnh đầu của mỗi người đều có ngọn lửa màu xanh biếc vây quanh.

Mà La Vũ chính là một trong số đó.

“Đến đây... đến đây đi...”

Đột nhiên, một nữ tử tóc dài mặc một bộ đồ màu đỏ tươi giống như ma quỷ lặng lẽ bước đến trước mặt nàng, khuôn mặt tái nhợt phóng to ra, không có lấy một tia huyết sắc nhưng đôi môi lại đỏ tươi đến quỷ dị, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, lộ ra sự âm hàn khiến người ta toàn thân rết run.

Dường như trong nháy mắt đó nàng đã muốn phản ứng nhưng không được, nàng cố đè nén sự kinh hãi cùng khiếp sợ đang dâng lên từ đáy lòng, ánh mắt nàng ngậy đại trước cái vẫy tay của nữ tử kia, từng bước đến gần kết giới của máu tươi...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 357: Sững sờ kinh ngạc

“Đến đây... đến đây nào...”

Nữ tử huyết y kia đi thật lùi lại, đôi tay trắng bệch vẫy vẫy trước mặt Phương Cửu, con người màu đỏ của nàng nhìn chằm chằm Phương Cửu, giống như muốn nhìn sâu vào linh hồn của nàng vậy.

Có lẽ do tự tin đối với bản lĩnh của bản thân, nữ tử kia không chút nghi ngờ đối với Phương Cửu, dù sao một thiếu nữ bản thủ giống như ăn xin cần bản không thể khiến người ta xem trọng.

Trong mắt nàng, thiếu nữ này giống như những người kia, đều vì hiển dương bản thân mình mà đến nơi này, không có ngoại lệ.

Hai mắt Phương Cửu trống rỗng vô hồn đi theo, giống như con rối bị mất đi linh hồn, nhưng nàng lại đang âm thầm chú ý động tĩnh xung quanh, nàng phát hiện lão giả gầy gò đang ngồi ở giữa kia không hề để ý hay cảnh giác với nàng.

Thật chỉ ngay cả liếc mắt về phía nàng cũng không thèm, hiển nhiên không xem nàng ra gì. Đối với chuyện này trong lòng nàng có chút nghi hoặc, lão giả kia hẳn là cường giả Kim Đan kỳ, nếu như ông ta để ý đến nàng, nàng thực sự không nắm chắc...

Sau khi tiến vào kết giới, mùi máu tanh nồng nặc cùng với cảm giác buồn nôn của mùi hôi thối phả vào mặt nàng, khiến nàng suýt nữa không chịu nổi mà nôn ra. Đó là mùi ẩm mốc thấm sâu ở dưới đất, cực kỳ khó ngửi, ngồi được mùi nồng nặc như vậy, nàng không khỏi nghĩ rốt cuộc có bao nhiêu thi thể được chôn ở dưới lòng đất này vậy?

Sau khi nữ tử huyết y kia dẫn nàng đứng ngay gần ở một chỗ lên nhẹ nhàng bay đi, nàng giả vờ ngồi xuống giống như những người khác, con người liếc nhìn xung quanh, chỉ thấy hai chân của quý nữ huyết y kia treo lơ lửng giữa trời, không chạm đất bay đi.

Cũng phải, nếu như không phải quý, sao có thể không tiếng động xuất hiện như vậy được?

Trong lòng nàng đang tính toán, để nàng đối chiến với lão quái vật Kim Đan kỳ kia thì nàng nhất định sẽ không đánh thắng được, nhưng chuyện mang theo La Vũ chạy trốn chắc hẳn cũng không khó, nàng cũng chú ý đến những người ngồi xung quanh, ngoại trừ bốn tu sĩ Kim Đan kỳ và nàng ra thì những người còn lại đều mất đi ý thức tự chủ.

Mà lão giả kỳ dị kia cùng với nữ quý huyết y dường như đang đợi thứ gì đó, không hề ra tay với những người xung quanh.

Chưa xuống tay, không có nghĩa là bọn họ sẽ buông tha.

Trong lúc nàng đang suy nghĩ làm sao có thể dẫn được La Vũ chạy trốn thì lại nghe thấy tiếng cười lớn mang theo lửa giận của mấy tu sĩ Kim Đan kỳ trước mặt truyền đến.

“Uổng công chúng ta làm bạn với nhau nhiều năm như vậy, thật không ngờ được người lại ngấm ngấm tính kế với bọn ta! Bọn ta quả thực có mắt như mù!”

“Người lấy ma nhập đạo, cứ coi như người chịu đựng được kiếp nạn này thì cũng sẽ không đi được bao xa đâu!”

“Ha ha! Các vị đồng đạo, mấy người có thể vớ kéo dài mạng sống của ta mà chết, cũng xem như chết có ý nghĩa, dù sao thi nguyên thọ của các người cũng không còn lại bao lâu, dùng nguyên thọ của mấy người thành toàn cho ta, không phải càng tốt hơn sao?”

Lão giả gầy gò kia âm u cười lớn, trong giọng nói lộ ra sự âm lãnh cùng hung ác.

Thì ra là bị lừa đến đây?

Phương Cửu kinh ngạc nhìn mấy người đó, nhưng nàng cũng không có tâm tư mà đề ý đến bọn họ, nàng cảm giác được bóng đêm đang dần buông xuống, tinh lực bên trong kết giới này ngày càng nồng đậm, khí tức cũng ngày càng nặng, có lẽ không thể đợi thêm nữa.

Vì vậy nàng nghiêng người đứng lên, nhanh chóng chạy đến kéo lấy La Vũ đang ngồi dờ dẩn dưới đất, tay còn lại trực tiếp bịt lại mũi cùng miệng hắn.

Một màn xảy ra bất ngờ như vậy khiến cho bốn tu sĩ Kim Đan kỳ kia nhìn đến tròn trợn mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyên Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 358: Cứu mạng

“Người... người này là ai vậy?”

Bốn tu sĩ Kim Đan kỳ kinh ngạc nhìn thân ảnh nhỏ gầy đột nhiên đứng lên tháo chạy, đi đến chỗ cách bọn họ chỉ khoảng năm, sáu mét, kéo lấy một nam tử bần thiêu, một tay bịt lấy mũi miệng của hắn ta, sau đó kéo người ra khỏi kết giới.

Bọn họ có tu vi Kim Đan kỳ mà vào trong trận pháp này cũng cảm thấy toàn thân vô lực, ngay cả đứng cũng không thể đứng lên, mà thân ảnh nhỏ nhắn kia sao lại có thể? Trong đây ngoại trừ kết giới và trận pháp ra, còn có âm thanh quỷ dị của quý nữ huyết y kia, nếu không phải tu vi Kim Đan kỳ trở lên thì căn bản không chống đỡ được.

Nhưng một màn trước mắt kia lại phá vỡ quy luật này, khiến cho đầu óc bọn họ trống rỗng, sợ ngây người nhìn cảnh này.

Mùi hôi thối khó gài lập tức xông thẳng vào não bộ khiến cho cả người La Vũ chột tỉnh tảo lại, khi nhìn thấy những thứ kì dị và đáng sợ xung quanh, hắn không nhận được mà kinh hô một tiếng: “Cái quái quỷ gì vậy?”

“Quý ân thật người! Còn không mau trốn đi!”

Phượng Cửu tức giận nói, túm chặt cổ áo của hắn, trực tiếp kéo hắn lao ra khỏi kết giới.

Lúc này, lão già gầy khô kia đã hoàn hồn lại từ trong sự kinh ngạc, mắt thấy hai người chạy trốn ra khỏi kết giới, ông ta vung tay lên, chỉ thấy một dòng máu tươi văng lên từ dưới mặt đất, giống như thác máu bắn tung tóe.

Mà trong nháy mắt đó, La Vũ chưa kịp thu chân lại đã ngã về phía trước, sau đó bị kết giới kia bắn trở về.

“Bịch!”

“A!”

Tiếng va chạm vang lên, hai người bị bắn trở về, ngã ngồi trên mặt đất, còn chưa kịp đứng lên đã thấy dưới lòng đất chỗ bọn họ ngồi có hai cái xương tay vươn ra cầm lấy chân của hai người họ, dùng sức kéo bọn họ xuống lòng đất.

“Cút ngay cho ta!”

La Vũ chột quát một tiếng, đưa chân đạp nát bộ xương tay kia, ai ngờ bàn tay đó lại cứng như sắt, mặc hắn có đạp thế nào cũng không vỡ lấy một mảnh, ngược lại lực đạo càng mạnh hơn, kéo hắn vào trong bùn, hai chân hắn cũng vì thế mà lún sâu vào trong, hắn kinh hãi nhìn về phía chủ tử thì lập tức bị đáng về đứng cầm của nòng dọ sợ.

Sắc mặt nàng khó coi nhìn chằm chằm xương tay đang cầm hai chân nàng, nòng giống như bị chọc giận, tức giận dùng tay bóp nát bộ xương tay kia, sau đó đá đá chân đứng lên, trong miệng còn chán ghét nói: “Chết tiệt! Bắn chết đi được!”

La Vũ kinh ngạc, ngây người nhìn nòng, hắn chưa từng biết chủ tử có lúc tà mị xinh đẹp, có lúc thanh nhã tuyệt trần của hắn lại biết phun ra câu thô tục như vậy!

Hắn bỗng nhiên hoàn hồn, thấy hai tay mình cũng bị bộ xương khô kia giữ chặt, lập tức la hét thất thanh: “Chủ tử! Cứu mạng!”

Phượng Cửu quay đầu nhìn, thấy hắn vẫn ngồi dưới đất, bị bộ xương tay kia nắm chặt, lập tức bấm ngón tay niệm thần chú, chỉ nghe thấy âm thanh ầm ầm vang lên, bộ xương tay đang túm lấy La Vũ kia từng ngón nát vụn, rơi đầy trên đất.

“Đi!”

Nàng một tay túm lấy cổ áo hắn kéo đi, không hề hiểu chiến, ánh mắt nhìn kết giới một lần nữa, định phá kết giới chạy ra.

Mà bốn tu sĩ Kim Đan kỳ thấy nàng bấm ngón tay chính là một đường pháp quyết đánh ra, mắt liền lóe sáng, trong mắt ánh lên tia hy vọng, thấy nàng muốn kéo nam tử kia chạy đi, lập tức hét to một tiếng.

“Cứu mạng!”

Nghe thấy tiếng cầu cứu phía sau, Phượng Cửu giật khốc môi, không quay đầu lại, nói: “Bốn vị tu sĩ Kim Đan kỳ còn phải cầu ta cứu sao? Đừng đùa nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rise: Quý Y Chí Tôn (Thiên Y Phượng Cửu)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 359: Thanh phong kiếm xuất hiện

Bản thân nàng có thể mang La Vũ chạy trốn là tốt rồi, lại còn cứu bọn họ? Liễu mạng cứu mấy tên tu sĩ Kim Đan kỳ không thân không thích sao? Nàng không tốt bụng như thế!

“Nếu đã tới rồi, vậy thì ở lại đi!”

Lão già gầy khô kia trầm giọng nói, lời của ông ta vừa dứt, chỉ thấy quý nữ huyết y kia vốn đang bay phía sau ông ta liền thấp giọng khẽ gọi.

“Đến đây... đến đây nào... ở lại đây... ở lại...”

Huyết y ở giữa không trung bay đến phía Phượng Cửu và La Vũ, giọng nói kia nhẹ nhàng lại quỷ dị, mờ mờ ảo ảo lộ ra khí tức âm u lạnh lẽo.

Phượng Cửu chú ý đến La Vũ vốn đang bị nàng kéo đi khi nghe thấy giọng nói mê hoặc kia thì ý thức bắt đầu tiêu tan, nòng lập tức đưa tay vỗ một cái sau đầu hắn, mắng: “Ngẩn ngơ cái gì? Còn ngơ ngẩn nữa thì ở lại với nòng ta luôn đi!”

“A!”

Bị đau, La Vũ thanh tỉnh lại, thấy bản thân suýt nữa mất đi ý thức, không khỏi sợ hãi: “Chủ tử, đây cũng là do con quý kia quá lợi hại, giọng nói của cô ta, ta không nghe không được!”

Hắn cũng không muốn nhưng không biết vì sao vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng kia liền quên đi bản thân đang ở chỗ nào, đầu óc cũng không tỉnh táo, thần thức lập tức bị khống chế.

“Đó là quý tu có chút tu vi, thực lực tương đương với người tu tiên Trúc Cơ kỳ, với thực lực của người đương nhiên sẽ không chịu nổi.”

Nàng tức giận nói, ném cho hắn một cái bình: “Dùng thuốc này che miệng và mũi người, hít vào rồi sẽ không dễ dàng bị khống chế.”

Vừa dứt lời, nàng đẩy hắn sang một bên, tay khẽ động. Thanh Phong kiếm hiện ra, hàn quang xuất hiện trong tay nàng, dưới sự chuyển động của nàng, kiếm khí bén nhọn đâm về phía quý nữ huyết y.

La Vũ thấy thế vội vàng mờ bình ra ngăn, chỉ cảm thấy mùi vị xông vào mũi khiến người ta khó chịu nhưng không thể phủ nhận, chỉ mới hít một hơi, cả người liền hưng phấn, hắn xé một miếng vải trên áo, sau khi đồ một ít vị thuốc kia lên tám vải liền buộc trên mũi miệng, cắt bình thuốc đi rồi sau đó rút kiếm ra, muốn thử phá vỡ kết giới.

“Thanh Phong kiếm!”

Bốn tu sĩ Kim Đan kỳ nhận ra Thanh Phong kiếm kia liền kinh ngạc, bọn họ không ngờ có thể nhìn thấy thần kiếm thượng cổ đã biến mất từ lâu ở nơi này, càng không ngờ được hiện giờ người cầm kiếm lại là một tiểu nha đầu thoát nhìn mới khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

“Ha ha! Không ngờ lại khiến cho lão phu nhìn thấy thần kiếm thượng cổ Thanh Phong ở nơi này, quả thật ngay cả ông trời cũng muốn giúp ta, ha ha!”

Lão già gầy khô đang ngồi xếp bằng ngửa đầu cười lớn, có thể thấy được tiếng cười của ông ta mang theo uy áp, ông ta nhìn sắc trời ngày càng tối, trong mắt lộ tia hưng phấn.

Vừa tới giờ Tý nửa đêm chính là lúc ông ta hoàn thành đại nghiệp!

Một kiếm của La Vũ đánh về phía kết giới bị bắn ngược trở về, giống như đụng phải thứ gì đó, vì vậy hắn chỉ có thể nghiêng người xoay người già nhập trận chiến giữa Phượng Cửu cùng quý nữ huyết y, vừa lo lắng hỏi: “Chủ tử, ta làm thế nào cũng không phá được kết giới kia...”

“Đó là kết giới mà lão quái nhân Kim Đan kỳ bày ra, người có thể phá được nó mới là lạ.”

Nàng hừ lạnh, ánh mắt híp lại nhìn chằm chằm quý nữ huyết y kia thoát khỏi Thanh Phong kiếm, nàng lập tức ngón tay vạch một đường trên lưỡi kiếm, từng giọt máu tươi rơi xuống thanh kiếm được lòng bàn tay nàng lau đi, chỉ thấy huyết quang tản ra lực lượng mạnh mẽ...

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 360: Khí thể vương giả

Khí thể của mạnh mẽ của thanh kiếm bộc phát, uy áp thượng cổ mạnh mẽ kèm theo bá khí vương giả bẩm sinh của nàng khiến cho không khí xung quanh chấn động.

Mấy bộ xương quý dị vươn ra từ dưới lòng đất kia cũng không nhịn nổi mà rụt trở về.

“Đây là uy áp thượng cổ và bá khí vương giả!”

Bốn tên tu sĩ Kim Đan kỳ cảm nhận được một luồng uy áp khắp người khiến bọn họ trở nên vô cùng chấn động, không thể tin nổi nhìn về phía thân ảnh nhỏ gầy kia.

Uy áp thượng cổ! Bá khí vương giả!

Tiểu nha đầu này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Uy áp thượng cổ thường đến từ thần thú thượng cổ, người có khế ước đồng mệnh, cùng chung sinh mạng với thần thú thượng cổ cũng có thể tàn ra uy áp này.

Tiểu nha đầu này hẳn là có một thần thú thượng cổ mới đúng!

Còn bá khí vương giả căn bản chính là khí tức vương giả xuất hiện trong truyền thuyết, đó là khí chất vương giả bẩm sinh đã có, đến từ trong cốt nhục, không có cách nào luyện được, mà nhìn khắp mọi nơi cũng chỉ có vài cường giả đứng trên đỉnh cao nhất của kim tự tháp mới có khí thể như vậy, không nghĩ đến trong rừng Cửu Phục này bọn họ lại nhìn thấy một người, còn là người có đủ cả uy áp thượng cổ và bá khí vương giả!

Trong không khí dường như có vô số tiếng quý kêu khóc truyền ra, đó là tiếng gào thét của những quý hồn không chịu được sự chấn kinh của uy áp thượng cổ và bá khí vương giả.

“Lui ra sau! Bảo vệ chính mình là được rồi!”

Phượng Cửu lạnh giọng dặn dò, thân hình nháy mắt vọt qua, cầm lấy Thanh Phong kiếm đâm về phía quý nữ huyết y đang phát ra tiếng gọi chói tai kia.

Tốc độ của nàng rất nhanh, giống như tia chớp chợt lóe lên, mấy tu sĩ Kim Đan kỳ không nhìn rõ thân ảnh đang di chuyển của nàng, chỉ biết Thanh Phong kiếm kia hiện lên tia sáng chói mắt ẩn chứa khí tức mạnh mẽ cùng khí thể không gì cản được đánh về phía quý nữ huyết y.

Khí thể mạnh mẽ cùng tốc độ vô cùng nhanh khiến cho quý nữ huyết y tu vi Trúc Cơ kỳ kia ngay cả né tránh cũng không có cơ hội, chỉ phát ra âm thanh chói tai thảm thiết, thân thể bị chém làm hai, chớp mắt hóa thành ngọn lửa màu xanh biếc, sau đó hòa vào trong đám lửa xung quanh, biến mất không còn dấu vết.

“Người dám giết quý tu của ta! Ta phải giết chết người! Chết đi! Chết đi!”

Đôi mắt của lão già gầy khô kia trừng lớn, giọng nói tức giận mang theo sự uy áp mạnh mẽ truyền ra từ trong miệng, mỗi một từ “chết” kia giống như được linh khí trên người ông ta ngưng tụ lại, đánh về phía nàng.

Bởi vì bị chấn kinh bởi uy áp thượng cổ và bá khí vương giả trên người nàng, ông ta có chút giật mình kinh ngạc, nhưng không ngờ được vào lúc ông đang phân tâm thì thuộc hạ quý tu có tu vi Trúc Cơ kỳ lại bị tiểu nha đầu kia một kiếm chém thành hai mảnh, nhanh chóng biến mất giống như chưa từng tồn tại.

“Hừ!”

Dưới sự uy áp mạnh mẽ của lão già kia, chỉ có La Vũ có thực lực đại võ sư là không chịu nổi sự uy áp cùng sát khí đó, hắn cảm thấy huyết khí trong cơ thể điên cuồng tuôn ra giống như hồng thủy vỡ đê, đập vào tim, xông lên cổ họng, muốn áp chế xuống nhưng không được, ngược lại còn phun ra một ngụm máu tươi.

“Phụt!”

Ánh mắt của Phượng Cửu khẽ ngưng lại, liếc nhìn La Vũ sắc mặt tái nhợt, ngay cả đứng cũng không vững dưới sự uy áp kia, tay nàng khẽ động, Thanh Phong kiếm trong tay chém một đường kiếm mạnh mẽ, hung hăng đánh về phía những chữ “chết” được ngưng tụ thành hình.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Quyển Rũ: Quý Y Chi Tôn (Thiên Y Phương Cầm)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.